

New York Times Best Seller

ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

βιβλίο τέταρτο

Πόλη των
Εκπτώτων Αγγέλων

CASSANDRA CLARE

Μέρος Πρώτο

Ἄγγελοι Εξολοθρευτές

*Υπάρχουν ασθένειες που περπατάνε στο σκοτάδι και
υπάρχουν ἄγγελοι εξολοθρευτές που πετάνε τυλιγμένοι στα
πέπλα μας άυλης και αδιαπέραστης
φύσης' που δεν μπορούμε να τους δούμε, αλλά νιώθουμε τη
δύναμή τους,
και βουλιάζουμε κάτω από το σπαθί τους.*

—Τζέρεμι Τέιλορ, “Ένας Επικήδειος Λόγος”

1

ο αφεντης

«Μόνο καφέ, παρακαλώ».

Η σερβιτόρα ανασήκωσε τα βραμμένα της φρύδια. «Δεν θέλετε κάτι να φάτε;» ρώτησε. Η προφορά της ήταν έντονη και η στάση της έδειχνε απογοήτευση.

Ο Σάιμον Λιούις δεν την αδικούσε· μάλλον θα ήλπιζε να πάρει μεγαλύτερο φιλοδώρημα απ' ό,τι θα έπαιρνε αν του σέρβιρε ένα σκέτο φλιτζάνι καφέ. Δεν έφταιγε, όμως, αυτός που οι βρικόλακες δεν μπορούσαν να φάνε. Παρ' όλα αυτά, όταν πήγαινε σε ένα εστιατόριο, μερικές φορές έπαιρνε φαγητό μόνο και μόνο για να διατηρήσει την εικόνα του φυσιολογικού· αλλά αργά το βράδυ της Τρίτης, με το Βεσέλκα να είναι πλέον σχεδόν άδειο, δεν είχε νόημα να ασχοληθεί με κάτι τέτοιο. «Μόνο καφέ».

Η σερβιτόρα πήρε τον πλαστικοποιημένο κατάλογο, ανασήκωσε τους ώμους της και πήγε να δώσει την παραγγελία του. Ο Σάιμον ακούμπησε την πλάτη του στη σκληρή πλαστική καρέκλα της καφετέριας και κοίταξε γύρω του. Το Βεσέλκα, ένα καφέ-εστιατόριο στη γωνία

της Ενάτης Οδού και της Δεύτερης Λεωφόρου, ήταν ένα απ' τα αγαπημένα του μέρη στην Κάτω Ανατολική Πλευρά —ένα παλιό συνοικιακό εστιατόριο με ασπρόμαυρους τοίχους, όπου σου επέτρεπαν να μείνεις όλη τη μέρα αρκεί να έπαιρνες καφέ κάθε μισή ώρα. Σέρβιραν ακόμα και αυτό που κάποτε ήταν το αγαπημένο του πιροσκι, καθώς και σούπα μπορς,¹ αλλά αυτές οι μέρες είχαν περάσει πια.

Ήταν μέσα του Οκτώβρη, και μόλις είχαν στολίσει για το Χαλοουίν —μια ετοιμόρροπη πινακίδα που έγραφε ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΣΟΥΠΙΑ και έναν ψεύτικο χαρτονένιο βρικόλακα με το ψευδώνυμο Κόμης Μπλίντζουλα. Κάποτε, ο Σάιμον και η Κλέρι πέθαιναν στα γέλια με την κακόγουστη διακόσμηση του μαγαζιού, αλλά ο Κόμης, με τα ψεύτικα δόντια και τη μαύρη του κάπα, δεν του φαινόταν πια και τόσο αστείος.

Ο Σάιμον έριξε μια ματιά προς το παράθυρο. Ήταν μια ψυχρή νύχτα, και ο άνεμος σκόρπιζε τα φύλλα πάνω στη Δεύτερη Λεωφόρο σαν χούφτες από πεταμένο κομφετί. Στο δρόμο κατηφόριζε ένα κορίτσι —ένα κορίτσι με μια στενή καμπαρντίνα με ζώνη, και μαύρα μακριά μαλλιά που ανέμιζαν πίσω της. Οι άνθρωποι γύριζαν και την κοιτούσαν καθώς περνούσε δίπλα τους. Παλιότερα ο Σάιμον κοιτούσε τέτοια κορίτσια, αναρωτιόταν τεμπέλικα πού να πήγαιναν, ποιον θα συναντούσαν. Πάντως, όχι κάποιον σαν αυτόν, αυτό το ήξερε.

Μόνο που αυτήν τη φορά δεν ήταν έτσι. Το κουδουνάκι της εισόδου του εστιατορίου χτύπησε καθώς άνοιξε η πόρτα, και μέσα μπήκε η Ίζαμπελ Λάιτγουντ. Χαμογέλασε μόλις είδε τον Σάιμον, και πήγε προς το μέρος του,

¹ Σούπα με βάση το παντζάρι, πολύ δημοφιλής στις χώρες της ανατολικής Ευρώπης. (ε.τ.μ.)

βγάζοντας ανάλαφρα το πανωφόρι της, και αφήνοντάς το στην πλάτη της καρέκλας πριν καθίσει. Από μέσα φορούσε κάτι που η Κλέρι αποκαλούσε “τυπικό ντύσιμο Ίζαμπελ” –στενό, κοντό βελούδινο φόρεμα, διχτυωτό καλσόν και μπότες. Στο πάνω μέρος της αριστερής της μπότας είχε στερεώσει ένα μαχαίρι που ο Σάιμον ήξερε ότι μόνο εκείνος μπορούσε να δει. Παρ’ όλα αυτά, όλοι μέσα στο μαγαζί την κοιτούσαν καθώς κάθισε στην καρέκλα και τίναξε τα μακριά μαλλιά της. Ό,τι και να φορούσε, η Ίζαμπελ τραβούσε την προσοχή σαν αστραφτερό πυροτέχνημα.

Η ωραία Ίζαμπελ Λάιτγουντ. Όταν την είχε γνωρίσει, ο Σάιμον είχε υποθέσει ότι δεν θα ασχολείτο με κάποιον σαν κι αυτόν. Και κατά βάση είχε δίκιο. Της Ίζαμπελ της άρεσαν αγόρια που δεν άρεσαν στους γονείς της, και στον κόσμο της αυτό σήμαινε Πλάσματα του Σκότους –ξωτικά, λυκάνθρωπους και βρικόλακες. Τον ξάφνιαζε το γεγονός ότι έβγαιναν κανονικά τους τελευταίους ένα-δύο μήνες, παρόλο που η σχέση τους περιοριζόταν κατά κύριο λόγο σε σποραδικές συναντήσεις σαν την αποψινή. Γι’ αυτό και δεν μπορούσε να μην αναρωτηθεί εάν θα τα είχαν στην περίπτωση που δεν είχε γίνει βρικόλακας, στην περίπτωση που δεν είχε αλλάξει σε μια στιγμή ολόκληρη η ζωή του.

Η Ίζαμπελ έβαλε μια μπούκλα πίσω από το αφτί της και του χάρισε ένα λαμπερό χαμόγελο. «Ωραίος είσαι».

Ο Σάιμον κοίταξε το είδωλό του στο παράθυρο του εστιατορίου. Η επιρροή της Ίζαμπελ από τότε που είχαν αρχίσει να βγαίνουν ήταν εμφανής στην αλλαγή της εμφάνισής του. Τον είχε αναγκάσει να εγκαταλείψει τα φούτερ με κουκούλες και να φοράει δερμάτινα τζάκετ,

ενώ τα παλιά του αθλητικά είχαν αντικατασταθεί με επώνυμες μπότες. Οι οποίες, όλως τυχαίως, κόστιζαν τριακόσια δολάρια το ζευγάρι. Φορούσε ακόμη τα χαρακτηριστικά μπλουζάκια με τα λογότυπα –το αποψινό έγραφε ΟΙ ΥΠΑΡΕΙΣΤΕΣ ΤΟ ΚΑΝΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΝΟΗΜΑ– αλλά τα τζιν του δεν είχαν πια τρύπες στα γόνατα και σκισμένες τσέπες. Μάλιστα, είχε αφήσει τα μαλλιά του να μακρύνουν, έτσι που έπεφταν μπροστά στα μάτια του και σκέπαζαν το μέτωπό του, αν και αυτό ήταν πιο πολύ από ανάγκη παρά για χάρη της Ίζαμπελ.

Η Κλέρι τον κορόιδευε για το καινούριο του λουκ, αλλά, απ' την άλλη, η Κλέρι έβρισκε κάθε τι σχετικό με την ερωτική ζωή του Σάιμον εξωφρενικά ξεκαρδιστικό. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι έβγαινε σοβαρά με την Ίζαμπελ. Φυσικά, δεν μπορούσε επίσης να πιστέψει ότι έβγαινε ταυτόχρονα, και μάλιστα εξίσου σοβαρά, με τη Μάγια Ρόμπερτς, μια φίλη τους που τύχαινε να είναι λυκάνθρωπος. Και δεν μπορούσε με τίποτα να πιστέψει ότι ο Σάιμον δεν είχε πει ακόμη την αλήθεια σε καμία από τις δυο τους.

Ο Σάιμον δεν ήταν σίγουρος πώς είχε συμβεί αυτό. Της Μάγια της άρεσε να πηγαίνει σπίτι του και να παίζει με το Xbox του –στο εγκαταλελειμμένο αστυνομικό τμήμα όπου ζούσε η αγέλη των λυκανθρώπων δεν είχαν κονσόλα– και μόνο την τρίτη ή την τέταρτη φορά που είχε πάει είχε σκύψει και τον είχε φιλήσει για καληνύχτα πριν φύγει. Του άρεσε, και είχε πάρει τηλέφωνο την Κλέρι να τη ρωτήσει αν έπρεπε να το πει στην Ίζαμπελ. «Μάθε πρώτα τι τρέχει με σένα και την Ίζαμπελ», του είχε πει. «Μετά, πες της το».

Αυτή η συμβουλή τελικά δεν ήταν και τόσο καλή.

Είχε περάσει ένας μήνας, και ο Σάιμον ακόμη δεν ήταν σίγουρος τι έτρεχε με την Ίζαμπελ. Οπότε, δεν είχε πει τίποτα. Και όσο περισσότερος καιρός περνούσε, τόσο μεγαλύτερη αμηχανία του προκαλούσε η ιδέα του να πει το οτιδήποτε. Μέχρι στιγμής τα είχε καταφέρει. Η Ίζαμπελ και η Μάγια δεν ήταν και τόσο φίλες, και βρίσκονταν πολύ σπάνια. Δυστυχώς για εκείνον όμως, αυτό σύντομα θα άλλαζε. Η μητέρα της Κλέρι και ο παλιός της φίλος, ο Λουκ, θα παντρεύονταν σε μερικές εβδομάδες, και στο γάμο ήταν καλεσμένες και η Ίζαμπελ και η Μάγια, μια προοπτική που τρομοκρατούσε τον Σάιμον περισσότερο από την ιδέα του να τον κυνηγάει ένα εξαγριωμένο πλήθος κυνηγών βρικόλακων στους δρόμους της Νέας Υόρκης.

«Λοιπόν», είπε η Ίζαμπελ, διακόπτοντάς τον απ' τις σκέψεις του. «Γιατί εδώ και όχι στου Τάκι; Εκεί θα σου σέρβιραν αίμα».

Ο Σάιμον έκανε μια γκριμάτσα για την ένταση της φωνής της. Η Ίζαμπελ σίγουρα δεν ήταν η προσωποποίηση της διακριτικότητας. Ευτυχώς, κανείς δεν φαινόταν να τους ακούει, ούτε καν η σερβιτόρα που επέστρεψε, άφησε με δύναμη ένα φλιτζάνι καφέ μπροστά στον Σάιμον, κοίταξε την Ίζι, και έφυγε χωρίς να της πάρει παραγγελία.

«Μ' αρέσει εδώ», είπε ο Σάιμον. «Ερχόμασταν παλιά με την Κλέρι όταν έκανε μαθήματα στο Τις. Έχουν τέλειο μπορς και μπλιντζ —είναι σαν τηγανίτες με γλυκό τυρί— άσε που είναι ανοιχτό όλο το βράδυ».

Ωστόσο, η Ίζαμπελ τον αγνοούσε. Κοιτούσε πίσω από τον ώμο του. «Τι είναι αυτό;»

Ο Σάιμον ακολούθησε το βλέμμα της. «Αυτός είναι ο

Κόμης Μπλίντζουλα».

«Κόμης Μπλίντζουλα;»

Ο Σάιμον ανασήκωσε τους ώμους του. «Είναι μια φιγούρα του Χαλοουίν. Ο Κόμης Μπλίντζουλα είναι ο αγαπημένος των παιδιών. Είναι σαν τον Κόμη Σόκουλα, ή τον Κόμη από το *Σέσαμι Στριτ*».¹ Χαμογέλασε με την απορημένη της έκφραση. «Ξέρεις... που βοηθάει τα παιδιά να μάθουν να μετράνε».

Η Ίζαμπελ κουνούσε το κεφάλι της. «Υπάρχει εκπομπή στην τηλεόραση όπου ένας βρικόλακας βοηθάει τα παιδιά να μάθουν να μετράνε;»

«Θα καταλάβαινες αν το έβλεπες», μουρμούρισε ο Σάιμον.

«Υπάρχει μια μυθολογική βάση για μια τέτοια ερμηνεία», είπε η Ίζαμπελ, και πήρε τη δασκαλίστικη έκφραση των Κυνηγών των Σκιών. «Κάποιοι θρύλοι λένε ότι οι βρικόλακες έχουν πράγματι εμμονή με το μέτρημα, και ότι αν ρίξεις μπροστά τους μια χούφτα κόκκους ρυζιού, θα σταματήσουν ό,τι κάνουν και θα τους μετρήσουν έναν-έναν. Φυσικά, δεν είναι αλήθεια, όπως ούτε και η ιστορία με τα σκόρδα. Και οι βρικόλακες δεν έχουν καμία δουλειά να μαθαίνουν στα παιδιά το οτιδήποτε. Οι βρικόλακες είναι τρομακτικοί».

«Σε ευχαριστώ», είπε ο Σάιμον. «Πρόκειται για ένα αστείο, Ίζαμπελ. Είναι ένα καρτούν. Είναι ο Κόμης. Και μετράει κομμάτια: "Πόσα κομμάτια τούρτα έφαγε ο Κόμης σήμερα, παιδιά; Ένα κομμάτι τούρτα, δύο κομμάτια τούρτα, τρία κομμάτια..."»

Ένωσαν ένα ρεύμα κρύου αέρα καθώς άνοιξε η πόρτα

¹ *Sesame Street*: Αμερικάνικη παιδική σειρά που ξεκίνησε να προβάλλεται στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής το 1969. (Σ.τ.Ε.)

του εστιατορίου και μπήκε ένας πελάτης. Η Ίζαμπελ ανατρίχιασε και έπιασε το μαύρο μεταξωτό κασκόλ της. «Δεν είναι και πολύ ρεαλιστικό».

«Και τι θα προτιμούσες; “Πόσους έκανε κομμάτια ο Κόμης σήμερα, παιδιά; Έναν καημένο χωρικό, δύο καημένους χωρικούς, τρεις καημένους χωρικούς...”»

«Σσσο». Η Ίζαμπελ έδωσε το κασκόλ της γύρω από το λαιμό της και έβαλε το χέρι της στον καρπό του Σάιμον. Τα μεγάλα σκούρα της μάτια ζώηρεψαν ξαφνικά, όπως ζώηρευαν μόνο όταν κυνηγούσε δαίμονες, ή όποτε σκεφτόταν ότι κυνηγάει δαίμονες. «Κοίτα εκεί».

Ο Σάιμον κοίταξε προς την κατεύθυνση που του έδειξε. Δύο άνδρες στέκονταν μπροστά στη γυάλινη προθήκη με τα διάφορα γλυκίσματα –κέικ με πλούσιο γλάσο, πιατέλες με παραδοσιακά γλυκάκια με κανέλα και δανέζικα γλυκά γεμιστά με κρέμα. Όμως, κανένας απ’ τους δύο άνδρες δεν έδειχνε να ενδιαφέρεται για το φαγητό. Ήταν και οι δύο κοντοί, και τόσο αποστεωμένοι, που τα κόκαλά τους εξείχαν από τα κατάχλωμα πρόσωπά τους σαν μαχαίρια. Είχαν και οι δύο αραιά γκριζα μαλλιά και άτονα γκριζα μάτια, και φορούσαν γκριζα παλτό με ζώνη, μακριά ως το πάτωμα.

«Λοιπόν» είπε η Ίζαμπελ «τι λες να είναι αυτοί εδώ;»

Ο Σάιμον τους κοίταξε μισοκλείνοντας τα μάτια του. Του ανταπέδωσαν και οι δύο το βλέμμα, και τα δίχως βλεφαρίδες μάτια τους ήταν σαν άδειες τρύπες. «Μου φαίνονται σαν σατανικοί διακοσμητικοί νάνοι για κήπους».

«Είναι ανθρώπινοι υποτακτικοί», είπε πνιχτά η Ίζαμπελ. «Ανήκουν σε ένα βρικόλακα».

«Τι εννοείς “ανήκουν”...;»

Η Τζαμπελ έβγαλε έναν ήχο ανυπομονησίας. «Μα τον Άγγελο, δεν ξέρεις τίποτα για τους δικούς σου, έτσι; Τουλάχιστον ξέρεις πώς δημιουργούνται οι βρικόλακες;»

«Βασικά, όταν μια μαμά βρικόλακας και ένας μπαμπάς βρικόλακας αγαπιούνται πάρα πολύ...»

Η Τζαμπελ τού έκανε μια γκριμάτσα. «Εντάξει, ξέρεις ότι οι βρικόλακες δεν χρειάζεται να κάνουν σεξ για να αναπαραχθούν, αλλά δεν ξέρεις πώς γίνεται στην πραγματικότητα».

«Ξέρω, και πολύ καλά, μάλιστα», είπε ο Σάιμον. «Εγώ έγινα βρικόλακας επειδή ήπια λίγο από το αίμα του Ραφαέλ πριν πεθάνω. Αίμα και θάνατος ίσον βρικόλακας».

«Όχι ακριβώς», είπε η Τζαμπελ. «Είσαι βρικόλακας επειδή ήπιες λίγο από το αίμα του Ραφαέλ, και μετά σε δάγκωσαν κι άλλοι βρικόλακες, και έπειτα πέθανες. Πρέπει να σε δαγκώσουν κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια της διαδικασίας».

«Γιατί;»

«Το σάλιο των βρικόλακων έχει... κάποιες ιδιότητες. Μεταμορφωτικές ιδιότητες».

«Μπλιαχ», είπε ο Σάιμον.

«Μη μου λες εμένα "μπλιαχ". Εσύ έχεις το μαγικό σάλιο. Οι βρικόλακες κρατάνε κοντά τους κάποιους ανθρώπους, και τρέφονται από αυτούς όταν δεν έχουν εύκαιρο άλλο αίμα –σαν μηχανήματα αναψυκτικών με πόδια». Η Τζι μιλούσε με αποστροφή. «Θα περίμενε κανείς να είναι αδύναμοι από την απώλεια αίματος, αλλά το αίμα των βρικόλακων έχει θεραπευτικές ιδιότητες. Αυξάνει τον αριθμό των ερυθρών αιμοσφαιρίων τους, τους κάνει πιο δυνατούς και υγιείς, ενώ τους επιτρέπει να ζουν περισσότερο. Γι' αυτό δεν είναι παράνομο

να χρησιμοποιεί ένας βρικόλακας έναν άνθρωπο για να τρέφεται. Ουσιαστικά δεν του κάνει κακό. Βέβαια, κάθε τόσο, κάποιος βρικόλακας αποφασίζει ότι θέλει κάτι παραπάνω από ένα αναψυκτικό, θέλει ένα δούλο –και τότε αρχίζει να δίνει στον άνθρωπο που έχει δαγκώσει μικρές ποσότητες αίμα βρικόλακα μόνο και μόνο για να τον κάνει να είναι υπάκουος και να τον κρατάει δεμένο μαζί του. Οι υποτακτικοί λατρεύουν τους αφέντες τους και τους υπηρετούν με μεγάλη ευχαρίστηση. Το μόνο που θέλουν είναι να βρίσκονται κοντά τους. Όπως κι εσύ όταν πήγες πίσω στο ξενοδοχείο Ντιμόν¹. Ήθελες να βρεθείς κοντά στο βρικόλακα του οποίου το αίμα είχες πει».

«Τον Ραφαέλ», είπε ο Σάιμον με ψυχρή φωνή. «Δεν νιώθω και τόσο μεγάλη επιθυμία να βρεθώ κοντά του αυτές τις μέρες, πιστεψέ με».

«Όχι, αυτή η αίσθηση φεύγει όταν γίνεσαι κανονικός βρικόλακας. Μόνο οι υποτακτικοί λατρεύουν αυτόν που τους έχει “γεννήσει” και δεν μπορούν να παρακούσουν τις εντολές του. Δεν καταλαβαίνεις; Όταν πήγες πίσω στο Ντιμόν, η συμμορία του Ραφαέλ ήπια όλο σου το αίμα, και τότε έγινες βρικόλακας. Αν, όμως, δεν είχαν πει όλο σου το αίμα, αν αντίθετα σου είχαν δώσει να πεις κι άλλο αίμα, θα είχες γίνει σιγά-σιγά ένας υποτακτικός».

«Πολύ ενδιαφέροντα όλα αυτά», είπε ο Σάιμον. «Αλλά αυτό δεν εξηγεί γιατί μας κοιτάνε καλά-καλά».

Η Ίζαμπελ κοίταξε τους άνδρες. «Εσένα κοιτάνε. Ίσως

¹ NTIMON/NTIMOP Η συγγραφέας επέλεξε σε αυτό το βιβλίο να χρησιμοποιήσει το αρχικό όνομα του ξενοδοχείου -Ντιμόν- και όχι Ντιμόρ όπως στα προηγούμενα βιβλία. Το ρ στη θέση του ν ήταν παρέμβαση που είχαν κάνει οι βρικόλακες ένοικοι του ξενοδοχείου στην ταμπέλα του, ώστε να παραπέμπει στο γαλλικό «ντι μορ» δηλ. «του θανάτου» (Πόλη των Οστών σελ. 311).

να πέθανε ο αφέντης τους και να ψάχνουν για αντικαταστάτη. Θα μπορούσες να τους πάρεις για κατοικίδια». Η Τζαμπελ χαμογέλασε.

«Η» είπε ο Σάιμον «μπορεί να ήρθαν για να φάνε ένα γλυκάκι».

«Οι ανθρωπίνοι υποτακτικοί δεν τρώνε φαγητό. Ζουν χάρη σε ένα μίγμα από αίμα ανθρώπου και ζώων. Τους κρατάει σε μια κατάσταση ελεγχόμενης εγρήγορσης. Δεν είναι αδάνατοι, αλλά γερνάνε πολύ αργά».

«Μόνο που, δυστυχώς» είπε ο Σάιμον καθώς τους παρατηρούσε «δεν προσέχουν και τόσο την εμφάνισή τους».

Η Τζαμπελ ανασηκώθηκε. «Και έρχονται προς το μέρος μας. Μάλλον θα μάθουμε τι θέλουνε».

Οι ανθρωπίνοι υποτακτικοί περπατούσαν σαν να κυλούσαν σε τροχούς. Δεν φαίνονταν να κάνουν βήματα, παρά μόνο να γλιστράνε αθόρυβα. Διέσχισαν το εστιατόριο μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα· μέχρι να φτάσουν κοντά τους, η Τζαμπελ είχε βγάλει το κοφτερό σαν στιλέτο μαχαίρι της πάνω στο τραπέζι. Έλαμπε πάνω στην επιφάνεια του τραπεζιού, κάτω από τις λάμπες φθορίου του εστιατορίου. Ήταν ένα σκούρο, βαρύ ασημένιο αντικείμενο, με σταυρούς χαραγμένους και στις δύο πλευρές της λαβής. Τα περισσότερα από τα όπλα εναντίον των βρικόλακων φαίνονταν να είναι διακοσμημένα με σταυρούς, σκέφτηκε ο Σάιμον, μάλλον με την υπόθεση ότι οι περισσότεροι βρικόλακες ήταν χριστιανοί. Ποιος θα το 'λεγε ότι το να ανήκει σε μια θρησκεία που δεν ήταν η κυρίαρχη θα μπορούσε να αποδειχθεί ένα τέτοιο πλεονέκτημα;

«Αρκετά πλησιάσατε», είπε η Τζαμπελ καθώς οι δύο

υποτακτικοί σταμάτησαν δίπλα από το τραπέζι. Τα δάχτυλά της απείχαν ελάχιστα εκατοστά από το στιλέτο. «Εσείς οι δύο, τι δουλειά έχετε εδώ;»

«Κυνηγέ των Σκιών». Το πλάσμα στα αριστερά τους μιλούσε με έναν πνιχτό ψίδυρο. «Δεν περιμέναμε να σε βρούμε μπροστά μας σ' αυτή την υπόθεση».

Η Ίζαμπελ σήκωσε το λεπτοσχηματισμένο φρύδι της. «Και ποια είναι αυτή η υπόθεση, παρακαλώ;»

Ο δεύτερος υποτακτικός έδειξε με το μακρύ, γκριζό του δάχτυλο τον Σάιμον. Το νύχι στην άκρη του ήταν κιτρινισμένο και μυτερό. «Έχουμε δουλειές με τον Ημεροβάτη».

«Δεν νομίζω», είπε ο Σάιμον. «Δεν έχω ιδέα ποιοι είστε. Πρώτη φορά σας βλέπω».

«Είμαι ο κύριος Γουόκερ», είπε το πρώτο πλάσμα. «Δίπλα μου είναι ο κύριος Άρτσερ. Υπηρετούμε τον πιο ισχυρό βρικόλακα της Νέας Υόρκης. Τον αρχηγό της μεγαλύτερης φατρίας του Μανχάταν».

«Τον Ραφαέλ Σαντιάγο», είπε η Ίζαμπελ. «Αν είναι έτσι, θα έπρεπε να ξέρετε ότι ο Σάιμον δεν ανήκει σε καμία φατρία. Είναι ανεξάρτητος».

Ο κύριος Γουόκερ χαμογέλασε ελαφρά. «Ο αφέντης μου ήλπιζε ότι αυτό ίσως θα μπορούσε να αλλάξει».

Ο Σάιμον κοίταξε την Ίζαμπελ απέναντί του. Εκείνη σήκωσε τους ώμους της. «Ο Ραφαέλ δεν σου είπε να μείνεις μακριά απ' τους δικούς του;»

«Μπορεί να άλλαξε γνώμη», είπε ο Σάιμον. «Ξέρεις πώς είναι. Κυκλοθυμικός. Άστατος».

«Δεν έχω ιδέα. Βασικά, δεν τον έχω ξαναδεί από τότε που απείλησα να τον σκοτώσω με ένα κηροπήγιο. Το πήρε καλά, πάντως. Ούτε που τρόμαξε».

«Υπέροχα», είπε ο Σάιμον. Οι δύο υποτακτικοί τον κοιτούσαν επίμονα. Τα μάτια τους είχαν ένα λευκό γκριζωπό χρώμα, σαν βρόμικο χιόνι. «Αν ο Ραφαέλ με θέλει κοντά του, σημαίνει απλά και μόνο ότι θέλει κάτι από μένα. Μπορείτε απλώς να μου το πείτε».

«Δεν γνωρίζουμε τα σχέδια του αφέντη μας», είπε ο κύριος Άρτσερ με περιφρονητικό ύφος.

«Ξεχάστε το, λοιπόν», είπε ο Σάιμον. «Δεν έρχομαι».

«Αν δεν θέλετε να έρθετε μαζί μας, έχουμε την άδεια να χρησιμοποιήσουμε βία, για να σας πάρουμε κοντά του».

Το στιλέτο ήταν λες και πήδηξε στο χέρι της Ίζαμπελ. Η ίδια δεν κουνήθηκε καν, αλλά ξαφνικά το κρατούσε. Το στριφογύρισε ανάλαφρα. «Δεν θα το επιχειρούσα, αν ήμουν στη θέση σας».

Ο κύριος Άρτσερ τής έδειξε τα δόντια του. «Από πότε έγιναν τα παιδιά του Αρχαγγέλου σωματοφύλακες για περιπλανώμενα Πλάσματα του Σκότους; Νόμιζα ότι δεν θα καταδεχόσουν πρτέ να κάνεις κάτι τέτοιο, Ίζαμπελ Λάιτγουντ».

«Δεν είμαι σωματοφύλακάς του», είπε η Ίζαμπελ. «Είμαι το κορίτσι του. Και αυτό μου δίνει το δικαίωμα να σας κάνω κομματάκια αν τον ακουμπήσετε. Έτσι έχουν τα πράγματα».

Το κορίτσι του; Ο Σάιμον ξαφνιάστηκε τόσο, που γύρισε να την κοιτάξει έκπληκτος, αλλά εκείνη κοιτούσε τους δύο υποτακτικούς, και τα σκούρα της μάτια άστραφταν. Από τη μία, δεν θυμόταν να έχει αναφερθεί ξανά η Ίζαμπελ στον εαυτό της ως "κορίτσι του". Από την άλλη, ήταν ενδεικτικό του πόσο παράξενη είχε γίνει η ζωή του ότι αυτό τον είχε ξαφνιάσει περισσότερο

εκείνο το βράδυ, και όχι το γεγονός ότι τον είχε μόλις καλέσει σε συνάντηση ο πιο ισχυρός βρικόλακας στη Νέα Υόρκη.

«Ο αφέντης μου» είπε ο κύριος Γουόκερ, με ένα ύφος που προφανώς θεωρούσε κατευναστικό «έχει να κάνει στον Ημεροβάτη μια πρόταση...»

«Το όνομά του είναι Σάιμον. Σάιμον Λιούις».

«Να κάνει στον κύριο Λιούις μια πρόταση. Μπορώ να σας υποσχεθώ ότι ο κύριος Λιούις θα επωφεληθεί τα μέγιστα αν αποφασίσει να μας ακολουθήσει και να ακούσει τι έχει να του προτείνει ο αφέντης μας. Ορκίζομαι στην τιμή του αφέντη μου ότι δεν θα πάδεις τίποτα κακό, Ημεροβάτη, και ότι αν θελήσεις να απορρίψεις την πρόταση του αφέντη μου, θα έχεις την επιλογή να το κάνεις».

Ο αφέντης μου, ο αφέντης μου. Ο κύριος Γουόκερ πρόφερε τις λέξεις με ένα μίγμα θαυμασμού και δέους. Ο Σάιμον ανατρίχιασε λίγο. Πόσο απαίσιο πρέπει να ήταν να είσαι τόσο δεμένος με κάποιον και να μην έχεις δική σου θέληση.

Η Ίζαμπελ κουνούσε το κεφάλι της· σχημάτισε με τα χείλη της “Όχι” στον Σάιμον. Μάλλον είχε δίκιο, σκέφτηκε εκείνος. Η Ίζαμπελ ήταν εξαιρετική Κυνηγός των Σκιών. Κυνηγούσε δαίμονες και παραβάτες από τον κόσμο του Σκότους – αποστάτες βρικόλακες, μάγους που διεξήγαν τελετές μαύρης μαγείας, λυκάνθρωπους που είχαν ξεφύγει και είχαν φάει κάποιον άνθρωπο– από τότε που ήταν δώδεκα χρονών, και ήταν μάλλον καλύτερη σ’ αυτό από οποιονδήποτε Κυνηγό της ηλικίας της, εκτός από τον αδερφό της τον Τζέις. Εντάξει, υπήρχε και ο Σεμπάστιαν, σκέφτηκε ο Σάιμον, που ήταν καλύτερος

και από τους δυο τους. Αλλά εκείνος ήταν νεκρός.

«Εντάξει», είπε. «Θα πάω».

Η Τζαμπελ γούρλωσε τα μάτια της. «Σάιμον!»

Οι ανθρόπιννοι υποτακτικοί έτριψαν ταυτόχρονα τα χέρια τους μεταξύ τους, σαν κακοί από κόμικ. Βασικά, αυτό που ήταν ανατριχιαστικό δεν ήταν η ίδια η χειρονομία· ήταν το ότι την έκαναν την ίδια ακριβώς στιγμή, σαν μαριονέτες που κάποιος τους είχε τραβήξει την ίδια στιγμή τα σκοινιά.

«Υπέροχα», είπε ο κύριος Άρτσερ.

Η Τζαμπελ χτύπησε με δύναμη το στιλέτο πάνω στο τραπέζι και έσκυψε μπροστά, με τα μαύρα της μαλλιά να ακουμπάνε στο τραπέζι. «Σάιμον», του είπε ψιθυρίζοντας επιτακτικά. «Μην κάνεις ανοησίες. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να πας μαζί τους. Και ο Ραφαέλ είναι κόπανος».

«Ο Ραφαέλ είναι ένας σημαντικός βρικόλακας», είπε ο Σάιμον. «Το αίμα του με έκανε κι εμένα βρικόλακα. Είναι ο... όπως τον αποκαλείτε, τέλος πάντων».

«Γεννήτορας», «Πρόγονος», «Δημιουργός» σου —υπάρχουν ένα εκατομμύριο ονόματα γι' αυτό που έκανε» είπε αφηρημένα η Τζαμπελ. «Και μπορεί το αίμα του να σε έκανε βρικόλακα, αλλά δεν σε έκανε Ημεροβάτη». Τα μάτια της συνάντησαν τα δικά του, πάνω από το τραπέζι. *Ημεροβάτη σε έκανε ο Τζέις*. Αλλά αυτό δεν μπορούσε να το πει δυνατά· μόνο ελάχιστοι γνώριζαν την αλήθεια, ολόκληρη την ιστορία που κρυβόταν πίσω από το τι ήταν ο Τζέις, και κατά συνέπεια τι ήταν ο Σάιμον. «Δεν είσαι αναγκασμένος να κάνεις αυτό που λέει».

«Φυσικά και όχι», είπε ο Σάιμον, και χαμήλωσε τη φωνή του. «Αν, όμως, αρνηθώ να πάω, πιστεύεις ότι

ο Ραφαέλ απλώς θα το ξεχάσει; Δεν νομίζω. Θα συνεχίσουν να με κυνηγάνε». Έριξε μια λοξή ματιά στους υποτακτικούς· εκείνοι έμοιαζαν να συμφωνούν, αν και μπορεί να ήταν η ιδέα του. «Θα με ακολουθούν παντού. Στο σχολείο, στις Κλέρι...»

«Και τι έγινε; Δεν θα το αντέξει η Κλέρι;» Η Ίζαμπελ σήκωσε τα χέρια της ψηλά. «Καλά. Τουλάχιστον άφησέ με να έρθω μαζί σου».

«Αυτό αποκλείεται», μπήκε στη μέση ο κύριος Άρτσερ. «Αυτή δεν είναι δουλειά για Κυνηγούς. Είναι μια υπόθεση των Παιδιών της Νύχτας».

«Δεν υπάρχει περίπτωση...»

«Ο Νόμος μάς δίνει το δικαίωμα να διεξάγουμε τις υποθέσεις μας ιδιωτικά», είπε κοφτά ο κύριος Γουόκερ. «Μεταξύ μας».

Ο Σάιμον τους κοίταξε. «Αφήστε μας ένα λεπτό, παρακαλώ», είπε. «Θέλω να μιλήσω στην Ίζαμπελ».

Μεσολάβησε ένα λεπτό σιγής. Γύρω τους, η ζωή στο εστιατόριο συνεχιζόταν κανονικά. Ήταν η βραδινή ώρα αιχμής καθώς η παράσταση στο σινεμά που βρισκόταν στο διπλανό τετράγωνο μόλις είχε τελειώσει, και οι σερβιτόρες περνούσαν βιαστικά δίπλα τους, κουβαλώντας αγνιστά πιάτα στους πελάτες· στα γύρω τραπέζια ζευγάρια γελούσαν και φλυαρούσαν· πίσω από τον πάγκο, οι μάγειρες φώναζαν εντολές ο ένας στον άλλον. Κανείς δεν τους κοιτούσε, ούτε φαινόταν να αντιλαμβάνεται κάποιος ότι κάτι παράξενο συνέβαινε. Ο Σάιμον είχε συνηθίσει πια τις καλυπτικές λάμπεις, αλλά μερικές φορές, όταν ήταν με την Ίζαμπελ, δεν μπορούσε να διώξει την αίσθηση ότι ήταν παγιδευμένος πίσω από έναν αόρατο γυάλινο τοίχο, αποκομμένος από την υπόλοιπη

ανθρωπότητα και την καθημερινή της ρουτίνα.

«Πολύ καλά», είπε ο κύριος Γουόκερ και έκανε ένα βήμα πίσω. «Αλλά στον αφέντη μου δεν αρέσει να περιμένει».

Απομακρύνθηκαν προς την πόρτα, και στάθηκαν εκεί πέρα σαν αγάλματα, χωρίς να ενοχλούνται από τις ριπές του παγωμένου αέρα όποτε έμπαινε ή έβγαινε κάποιος. Ο Σάιμον στράφηκε στην Ίζαμπελ. «Δεν πειράζει», είπε. «Δεν θα μου κάνουν κακό. Δεν μπορούν να μου κάνουν κακό. Ο Ραφαέλ ξέρει για το...» Έκανε μια αμήχανη χειρονομία προς το μέτωπό του. «Γι' αυτό».

Η Ίζαμπελ άπλωσε το χέρι της και έσπρωξε πίσω τα μαλλιά του, και το άγγιγμά της ήταν περισσότερο κλινικό παρά τρυφερό. Ήταν συνοφρυωμένη. Ο ίδιος ο Σάιμον είχε κοιτάξει το Σημάδι αρκετές φορές όταν ήταν μόνος του, στον καθρέφτη, και ήξερε πολύ καλά πώς ήταν. Σαν να είχε πάρει κάποιος ένα λεπτό πινέλο και να είχε ζωγραφίσει ένα απλό σχέδιο στο μέτωπό του, λίγο πιο πάνω και ανάμεσα από τα μάτια του. Το σχήμα του μερικές φορές έμοιαζε να αλλάζει, σαν τα εναλλασσόμενα σχήματα στα σύννεφα, αλλά ήταν πάντα ξεκάθαρο και σκούρο, και κατά κάποιον τρόπο έδειχνε επικίνδυνο, σαν προειδοποιητικό σήμα γραμμένο σε κάποια ξένη γλώσσα.

«Πιάνει... όντως;» ψιθύρισε η Ίζαμπελ.

«Ο Ραφαέλ έτσι πιστεύει», είπε ο Σάιμον. «Και δεν έχω κανένα λόγο να τον αμφισβητήσω». Έπιασε τον καρπό της και απομάκρυνε το χέρι της από το πρόσωπό του. «Θα είμαι εντάξει, Ίζαμπελ».

Εκείνη αναστέναξε. «Κάθε κεφάλαιο της εκπαίδευσής μου μού λέει ότι αυτή δεν είναι καθόλου καλή ιδέα».

Ο Σάιμον έσφιξε τα δάχτυλά της. «Έλα τώρα. Είσαι κι εσύ περιεργη να δεις τι θέλει ο Ραφαέλ, έτσι δεν είναι;»

Η Ίζαμπελ χάιδεψε το χέρι του και ακούμπησε την πλάτη της στην καρτέκλα. «Θα μου τα πεις όλα όταν έρθεις. Πάρε με πρώτη τηλέφωνο».

«Εντάξει». Ο Σάιμον σηκώθηκε όρθιος και κούμπωσε το μπουφάν του. «Και κάνε μου μια χάρη, σε παρακαλώ. Δυο χάρες, βασικά».

Τον κοίταξε με επιφυλακτική απορία. «Τι;»

«Η Κλέρι είχε πει ότι θα πήγαινε στο Ινστιτούτο για εκπαίδευση απόψε. Αν την πετύχεις, μην της πεις πού πήγα. Θα ανησυχήσει άδικα».

Η Ίζαμπελ έκανε μια γκριμάτσα. «Καλά. Η δεύτερη χάρη;»

Ο Σάιμον έσκυψε και τη φίλησε στο μάγουλο. «Πριν φύγεις, δοκίμασε το μπορς. Είναι φανταστικό».

Ο κύριος Γουόκερ και ο κύριος Άρτσερ δεν ήταν και πολύ ομιλητικοί συνοδοιπόροι. Οδήγησαν τον Σάιμον σιωπηλοί μέσα από τα δρομάκια της Κάτω Ανατολικής Πλευράς, μένοντας κάμποσα μέτρα πιο μπροστά του, με το παράξενο βήμα τους που έμοιαζε με γλίστρημα. Η ώρα ήταν περασμένη, αλλά τα πεζοδρόμια της πόλης ήταν γεμάτα κόσμος —κάποιοι που σχολούσαν από μια νυχτερινή βάρδια και γύριζαν στο σπίτι για το δείπνο βιαστικά, με τα κεφάλια σκυμμένα, και τους γιακάδες σηκωμένους για να προστατευθούν απ' τον παγερό αέρα. Στην Πλατεία Αγίου Μάρκου, κατά μήκος του πεζοδρομίου, είχαν στηθεί πάγκοι που πουλούσαν τα πάντα, από φτηνές κάλτσες μέχρι σκίτσα της Νέας Υόρκης και αρωματικά στικ σανδαλόξυλου. Τα φύλλα θρόιζαν στα

πεζοδρόμια σαν ξεραμένα κόκαλα. Ο αέρας μύριζε καυσαέριο αναμειγμένο με σανδαλόξυλο, και κάτω από αυτά η μυρωδιά των ανθρώπων –δέρμα και αίμα.

Το στομάχι του Σάιμον σφίχτηκε. Προσπαθούσε να έχει αρκετά μπουκάλια από αίμα ζών στο δωμάτιό του –είχε βάλει ένα μικρό ψυγείο στο πίσω μέρος της ντουλάπας του, για να μην το δει η μητέρα του– για να μην πεινάει. Το αίμα ήταν αηδιαστικό. Νόμιζε ότι θα το συνήθιζε, ότι μπορεί ακόμα και να άρχιζε να του αρέσει, αλλά παρόλο που ηρεμούσε τις πεινασμένες διαμαρτυρίες του στομαχιού του, δεν είχε καμία σχέση με το πώς απολάμβανε κάποτε τη σοκολάτα, ή τα μπουρίτος με λαχανικά, ή το παγωτό μόκα. Εξακολούθουσε να είναι αίμα.

Όμως, η πείνα ήταν χειρότερη. Όταν πεινούσε, σήμαινε ότι μπορούσε να μυρίσει πράγματα που δεν ήθελε να μυρίσει –το αλάτι πάνω στο δέρμα· την παραγινωμένη, γλυκιά μυρωδιά του αίματος που αναδυόταν από τους πόρους αγνώστων. Τον έκανε να νιώθει πεινασμένος και διεστραμμένος, και εντελώς ένοχος. Έσκυψε τους ώμους του, έχωσε τις γροθιές του στις τσέπες του μπουφάν του και προσπάθησε να αναπνέει από το στόμα.

Έστριψαν στην Τρίτη Λεωφόρο, και σταμάτησαν μπροστά σε ένα εστιατόριο, που η πινακίδα του έγραφε ΚΑΦΕ “ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ”. ΚΗΠΟΣ ΑΝΟΙΧΤΟΣ ΟΛΟ ΤΟ ΧΡΟΝΟ. Ο Σάιμον κοίταξε την πινακίδα. «Τι κάνουμε εδώ;»

«Αυτό είναι το σημείο συνάντησης που διάλεξε ο αφέντης μας». Το ύφος του κύριου Γουόκερ ήταν στεγνό.

«Α». Ο Σάιμον απόρησε. «Νόμιζα ότι το στυλ του Ραφαέλ ήταν πιο... ξέρετε... συναντήσεις στην κορυφή ενός μη καθαγιασμένου καθεδρικού, ή σε καμία κρύπτη γεμάτη κόκαλα. Δεν τον είχα για τύπο των μοδάτων

εστιατορίων».

Οι δούλοι τον κοίταξαν έντονα. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα, Ημεροβάτη;» ρώτησε τελικά ο κύριος Άρτσερ.

Ο Σάιμον ένιωσε λες και τον κατσάδιαζαν. «Όχι, κανένα πρόβλημα».

Το εσωτερικό του εστιατορίου ήταν σκοτεινό, με ένα μπαρ με μαρμάρινο πάγκο κατά μήκος του ενός τοίχου. Δεν τους πλησίασε κανένας υπάλληλος ή σερβιτόρος όσο διέσχιζαν την αίθουσα, πέρασαν από μια πόρτα στο πίσω μέρος, και βγήκαν στον κήπο.

Πολλά εστιατόρια της Νέας Υόρκης είχαν βεράντα και κήπο· πολύ λίγα, όμως, ήταν ανοιχτά τέτοια εποχή. Το συγκεκριμένο είχε μια αυλή μεταξύ των γύρω κτιρίων. Οι τοίχοι ήταν βαμμένοι με τοιχογραφίες που απεικόνιζαν ιταλικούς κήπους γεμάτους λουλούδια. Τα δέντρα, με τα φύλλα τους χρυσά και καστανά λόγω φθινοπώρου, ήταν γεμάτα αλυσίδες από λευκά φωτάκια, και ανάμεσα στα τραπέζια υπήρχαν διάσπαρτες λάμπες θερμότητας, απλώνοντας μια κοκκινωπή λάμψη στο χώρο. Ένα μικρό σιντριβάνι έτρεχε μελωδικά στη μέση της αυλής.

Μόνο ένα τραπέζι ήταν κατειλημμένο, και όχι από τον Ραφαέλ. Μια αδύνατη γυναίκα με ένα καπέλο με φαρδύ γείσο καθόταν σε ένα τραπέζι κοντά στον τοίχο. Καθώς ο Σάιμον την κοιτούσε με απορία, εκείνη σήκωσε το χέρι της και του έκανε νόημα. Γύρισε και κοίταξε πίσω του. Φυσικά, δεν υπήρχε κανείς. Ο Γουόκερ και ο Άρτσερ είχαν αρχίσει να κινούνται πάλι· ο Σάιμον τους ακολούθησε σαστισμένος καθώς διέσχισαν την αυλή και σταμάτησαν λίγα μέτρα μακριά απ' το σημείο όπου καθόταν η γυναίκα.

Ο Γουόκερ έκανε μια βαθιά υπόκλιση. «Αφέντη», είπε. Η γυναίκα χαμογέλασε. «Γουόκερ», είπε. «Και Άρτσερ. Πολύ καλά. Ευχαριστώ που μου φέρατε τον Σάιμον».

«Περιμένετε ένα λεπτό». Ο Σάιμον κοίταξε τη γυναίκα, και μετά τους δύο δούλους, και έπειτα πάλι τη γυναίκα. «Δεν είσαι ο Ραφαέλ».

«Όχι βέβαια». Η γυναίκα έβγαλε το καπέλο της. Ένας καταρράχτης από ασημένια ξανθά μαλλιά, που έλαμπαν κάτω από τα διακοσμητικά φωτάκια, χύθηκε στους ώμους της. Το πρόσωπό της ήταν απαλό και λευκό και στρογγυλωπό, πολύ όμορφο, και πάνω του δέσποζαν κάτι τεράστια χλωμά πράσινα μάτια. Φορούσε μακριά μαύρα γάντια, ένα μαύρο μεταξωτό πουκάμισο, μια στενή φούστα, και ένα μαύρο φουλάρι δεμένο στο λαιμό της. Ήταν αδύνατο να προσδιορίσει την ηλικία της — ή μάλλον την ηλικία που είχε όταν είχε Μεταμορφωθεί σε βρικόλακα. «Είμαι η Καμίλ Μπελκούρ. Γοητευμένη».

Άπλωσε το γαντοφορεμένο της χέρι.

«Μου είπαν ότι θα συναντούσα εδώ τον Ραφαέλ Σαντιάγο», είπε ο Σάιμον χωρίς να πάρει το χέρι της. «Δουλεύετε γι' αυτόν;»

Η Καμίλ Μπελκούρ γέλασε σαν σιντριβάνι που κυμάτιζε. «Όχι βέβαια! Αν και κάποτε δούλευε αυτός για μένα».

Και τότε ο Σάιμον θυμήθηκε. Νόμιζα ότι ο αρχηγός των βρικόλακων ήταν κάποιος άλλος, είχε πει στον Ραφαέλ κάποτε, στην Άιντρις. Ένωθε λες και είχαν περάσει χίλια χρόνια.

Η Καμίλ δεν έχει επιστρέψει ακόμη, είχε απαντήσει ο Ραφαέλ. Οπότε διευθύνω εγώ μέχρι να γυρίσει.

«Είσαι η αρχηγός των βρικόλακων», είπε ο Σάιμον.

«Της φατριάς της Νέας Υόρκης». Γύρισε προς τους δούλους. «Με ξεγελάσατε. Μου είπατε ότι θα συναντήσω τον Ραφαέλ».

«Είπα ότι ήθελε να σας δει ο αφέντης μας», είπε ο κύριος Γουόκερ. Τα μάτια του ήταν τεράστια και άδεια, τόσο άδεια, που ο Σάιμον αναρωτήθηκε αν είχαν όντως σκοπό να τον παρασύρουν, ή αν ήταν τόσο προγραμματισμένοι, σαν ρομποτάκια, να λένε ότι τους έλεγε ο αφέντης τους να πουν, που δεν καταλάβαιναν τις αλλαγές του σεναρίου. «Και αυτό και έγινε».

«Ακριβώς». Η Καμίλ χάρισε ένα αστραφτερό χαμόγελο στους υποτακτικούς της. «Αφήστε μας, σας παρακαλώ, Γουόκερ, Άρτσερ. Θα ήθελα να μιλήσω με τον Σάιμον ιδιαιτέρως». Κάτι στον τρόπο που το έλεγε —τόσο το όνομά του, όσο και τη λέξη “ιδιαιτέρως”—ήταν σαν μυστικό χάδι.

Οι υποτακτικοί υποκλίθηκαν και αποσύρθηκαν. Καθώς ο κύριος Άρτσερ γύρισε για να φύγει, ο Σάιμον πρόσεξε ένα σημάδι στο πλάι του λαιμού του, μια σκούρα μελανιά, τόσο σκούρα, που έμοιαζε με μπογιά, με δυο πιο σκοτεινά σημάδια στο κέντρο της. Τα πιο σκούρα σημάδια ήταν δύο μικρές πληγές, με ξεραμένο, σκισμένο δέρμα γύρω-γύρω. Ο Σάιμον ένιωσε ένα ήσυχο ρίγος να τον διαπερνάει.

«Παρακαλώ», είπε η Καμίλ και του έδειξε την καρδέκλα δίπλα της. «Κάθισε. Θα ήθελες λίγο κρασί;»

Ο Σάιμον κάθισε, ισορροπώντας αμήχανα στην άκρη της σκληρής μεταλλικής καρδέκλας. «Βασικά, δεν πίνω».

«Φυσικά», είπε εκείνη, με ύφος γεμάτο συμπάθεια. «Είσαι μόλις ένας νεοσσός, έτσι δεν είναι; Μην ανησυχείς πολύ. Με τον καιρό θα μάθεις να πίνεις κρασί και

άλλα ποτά. Κάποιοι από τους γηραιότερους του είδους μας μπορούν να φάνε και ανθρώπινο φαγητό με ελάχιστες δυσάρεστες συνέπειες».

Ελάχιστες δυσάρεστες συνέπειες; Του Σάιμον δεν του άρεσε καθόλου αυτό. «Θα καθυστερήσουμε πολύ;» ρώτησε, και κοίταξε επιδεικτικά το κινητό του που του έλεγε ότι η ώρα ήταν λίγο μετά τις δέκα και μισή. «Πρέπει να γυρίσω σπίτι».

Η Καμίλ ήπια μια γουλιά από το ποτό της. «Αλήθεια; Και γιατί, παρακαλώ;»

Γιατί με περιμένει η μαμά μου. Μόνο που δεν υπήρχε λόγος να το πει αυτό σ' αυτήν τη γυναίκα. «Διακόψατε το ραντεβού μου», είπε. «Και αναρωτιόμουν τι μπορεί να είναι τόσο σημαντικό».

«Μένεις ακόμη με τη μητέρα σου, έτσι δεν είναι;» είπε εκείνη και άφησε κάτω το ποτήρι της. «Λίγο παράξενο δεν είναι, ένας ισχυρός βρικόλακας σαν κι εσένα να αρνείται να φύγει από το σπίτι του και να μπει σε μια σύναξη βρικόλακων;»

«Δηλαδή, διακόψατε το ραντεβού μου για να με κοροϊδέσετε που μένω ακόμη με τους γονείς μου. Δεν μπορούσατε να το κάνετε μια βραδιά που δεν θα είχα ραντεβού; Και αυτό είναι τις περισσότερες μέρες της εβδομάδας, αν θέλετε να μάθετε».

«Δεν σε κοροϊδεύω, Σάιμον». Πέρασε τη γλώσσα της πάνω από το πάνω χείλος της, σαν να γεύοταν το κρασί που είχε μόλις πιει. «Θέλω να μάθω γιατί δεν έγινες μέλος της σύναξης του Ραφαέλ».

Η οποία είναι ίδια με τη δική σου, έτσι δεν είναι; Έχω μια ιδιαίτερα έντονη εντύπωση ότι δεν ήθελε να γίνω μέλος της», είπε ο Σάιμον. «Ουσιαστικά, μου είπε

ότι θα με άφηνε ήσυχο αν τον άφηνα κι εγώ. Οπότε, τον άφησα ήσυχο».

«Αλήθεια;» Τα πράσινα μάτια της γυάλιζαν.

«Δεν ήθελα να γίνω βρικόλακας», είπε ο Σάιμον, ενώ από μέσα του αναρωτιόταν γιατί τα έλεγε όλα αυτά σ' αυτή την παράξενη γυναίκα. «Ήθελα μια φυσιολογική ζωή. Όταν έμαθα ότι ήμουν ένας Ημεροβάτης, νόμιζα ότι θα μπορούσα να την έχω. Ή τουλάχιστον κάτι που θα έμοιαζε με φυσιολογική ζωή. Μπορώ να πηγαίνω σχολείο, να μένω στο σπίτι μου, να βλέπω τη μητέρα και την αδερφή μου...»

«Αρκεί να μην τρως ποτέ μπροστά τους», είπε η Καμίλ. «Αρκεί να κρύβεις την ανάγκη σου για αίμα. Δεν έχεις πει ποτέ ανθρωπινό αίμα, έτσι δεν είναι; Μόνο συσκευασμένο αίμα. Παλιό. Από ζώα». Σούφρωσε τη μύτη της.

Ο Σάιμον θυμήθηκε τον Τζέις, αλλά έδιωξε βιαστικά τη σκέψη από το μυαλό του. Ο Τζέις δεν ήταν ακριβώς άνθρωπος. «Όχι».

«Θα το κάνεις. Και όταν το κάνεις, δεν θα το ξεχάσεις ποτέ». Έσκυψε προς το μέρος του, και τα ξανθά της μαλλιά χάιδεψαν το χέρι του. «Δεν μπορείς να κρύβεις για πάντα τον αληθινό σου εαυτό».

«Ποιος έφηβος δεν λέει ψέματα στους γονείς του;» είπε ο Σάιμον. «Όπως και να 'χει, δεν καταλαβαίνω εσένα τι μπορεί να σε ενδιαφέρει. Βασικά, δεν έχω καταλάβει ακόμη τι δουλειά έχω εδώ».

Η Καμίλ έσκυψε προς το μέρος του. Το ντεκολτέ του μαύρου μεταξωτού της πουκάμισου άνοιξε ελαφρώς. Αν ο Σάιμον ήταν ακόμη άνθρωπος, θα είχε κοκκινίσει. «Θα μ' αφήσεις να το δω;» του είπε.

Ο Σάιμον ένωσε τα μάτια του να γουρλώνουν. «Ποιο πράγμα;»

Εκείνη χαμογέλασε. «Το Σημάδι, χαζούλη. Το Σημάδι του Περιπλανώμενου».

Ο Σάιμον άνοιξε το στόμα του, και μετά το ξανάκλεισε. *Πώς το ήξερε; Ελάχιστοι άνθρωποι ήξεραν για το Σημάδι που του είχε κάνει η Κλέρι στην Άιντρις. Ο Ραφαέλ είχε πει ότι ήταν ένα θέμα υψίστης μυστικότητας, και ο Σάιμον το είχε όντως κρατήσει μυστικό.*

Τα μάτια της Καμίλ, όμως, ήταν πολύ πράσινα και σταθερά, και για κάποιο λόγο ο Σάιμον ήθελε να κάνει αυτό που του ζητούσε. Ήταν κάτι στον τρόπο που τον κοιτούσε, κάτι στη μελωδία της φωνής της. Σήκωσε το χέρι του και παραμέρισε τα μαλλιά του, γυμνώνοντας το μέτωπό του κάτω από το εξεταστικό της βλέμμα.

Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα και τα χείλη της μισάνοιξαν. Άγγιξε ελαφρά με τα δάχτυλά της το λαιμό της, σαν να έλεγχε τον ανύπαρκτο σφυγμό της.

«Α», είπε. «Πόσο τυχερός είσαι, Σάιμον. Πόσο ευλογημένος».

«Είναι κατάρρα», είπε ο Σάιμον. «Όχι ευλογία. Το ξέρετε αυτό, έτσι δεν είναι;»

Τα μάτια της σπίδισαν. «Και είπε ο Κάιν στον Κύριο, Η τιμωρία μου είναι μεγαλύτερη απ' όσο μπορώ να αντέξω". Είναι μεγαλύτερη απ' όσο μπορείς να αντέξεις, Σάιμον;»

Ο Σάιμον ακούμπησε στην καρέκλα του και άφησε τα μαλλιά του να σκεπάσουν το μέτωπό του. «Μπορώ να το αντέξω».

«Αλλά δεν θέλεις». Πέρασε το γαντοφορεμένο της χέρι γύρω από το χείλος του ποτηριού της με τα μάτια της

ακόμη καρφωμένα πάνω του. «Κι αν σου έλεγα ότι μπορώ να σου προσφέρω έναν τρόπο να μετατρέψεις αυτό που θεωρείς κατάρρα σε πλεονέκτημα;»

Θα έλεγα ότι επιτέλους φτάσαμε στο λόγο για τον οποίο με έφερες απόψε εδώ. Κάτι είναι κι αυτό. «Ακούω».

«Αναγνώρισες το όνομά μου όταν σου το είπα», είπε η Καμιλ. «Με έχει αναφέρει ο Ραφαέλ, έτσι δεν είναι;» Είχε μια προφορά, πολύ αχνή, την οποία ο Σάιμον δεν μπορούσε να προσδιορίσει.

«Είπε ότι ήσουν η αρχηγός της οικογένειας των βρικολάκων και ότι εκείνος τη διοικούσε μέχρι να επιστρέψεις. Ότι σε αντικαθιστούσε σαν... σαν αντιπρόεδρος, κάτι τέτοιο».

«Α». Δάγκωσε ελαφρώς το κάτω της χείλος. «Αυτό, βασικά, δεν είναι η αλήθεια. Θα ήθελα να σου πω την αλήθεια, Σάιμον. Θα ήθελα να σου κάνω μια προσφορά. Αλλά πρώτα πρέπει να μου δώσεις το λόγο σου για κάτι».

«Και τι είναι αυτό;»

«Πως οτιδήποτε συμβεί μεταξύ μας απόψε, εδώ, θα μείνει μυστικό. Δεν πρέπει να το μάθει κανείς. Ούτε η μικρή κοκκινομάλλα φίλη σου, η Κλέρι. Ούτε καμία απ' τις άλλες φιλενάδες σου. Κανένας από τους Λάιτγουντ. Κανείς απολύτως».

Ο Σάιμον ακούμπησε στην πλάτη της καρέκλας του. «Και αν δεν θέλω να υποσχεθώ;»

«Τότε, αν θέλεις, μπορείς να φύγεις», είπε εκείνη. «Αλλά έτσι δεν θα μάθεις ποτέ τι ήθελα να σου πω. Και αυτή θα είναι μια απώλεια που θα τη μετανιώσεις».

«Είμαι περίεργος», είπε ο Σάιμον. «Αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι είμαι τόσο περίεργος».

Τα μάτια της έδειξαν μια μικρή λάμψη έκπληξης και απορίας, και ίσως, σκέφτηκε ο Σάιμον, ακόμα και κάποιου σεβασμού. «Τίποτε από όσα έχω να σου πω δεν τους αφορά. Δεν πρόκειται να επηρεάσει την ασφάλεια ή την ακεραιότητά τους. Η μυστικότητα εξυπηρετεί τη δική μου ασφάλεια».

Ο Σάιμον την κοίταξε με δυσπιστία. Να έλεγε αλήθεια, άραγε; Οι βρικόλακες δεν ήταν σαν τα ξωτικά, που δεν μπορούσαν να πουν ψέματα. Αλλά έπρεπε να παραδεχθεί ότι ήταν περίεργος. «Εντάξει. Θα κρατήσω το μυστικό σου, εκτός αν δω ότι κάτι από αυτά που θα μου πεις βάζει σε κίνδυνο τους φίλους μου. Αν γίνει αυτό, η συμφωνία μας ακυρώνεται».

Το χαμόγελό της ήταν παγερό· ο Σάιμον καταλάβαινε ότι δεν της άρεσε να μην την πιστεύουν «Πολύ καλά», είπε. «Υποθέτω ότι δεν έχω άλλη επιλογή, μια που χρειάζομαι απεγνωσμένα τη βοήθειά σου». Έσκυψε μπροστά και άρχισε να παίζει με το χείλος του ποτηριού με το αδύνατο χέρι της. «Μέχρι πολύ πρόσφατα, διοικούσα ήρεμα τη φατρία του Μανχάταν. Είχαμε ένα ωραίο κατάλυμα σε ένα παλιό, προπολεμικό κτίριο στην Άνω Δυτική Πλευρά, όχι αυτή την πονηκότερτρα το ξενοδοχείο όπου έχει τώρα ο Σαντιάγο τους δικούς μου. Ο Σαντιάγο, ο Ραφαέλ όπως τον αποκαλείς, ήταν ο υπαρχηγός μου. Ο πιο πιστός μου σύντροφος —ή τουλάχιστον, έτσι πίστευα. Μια νύχτα ανακάλυψα ότι δολοφονούσε ανθρώπους, τους πήγαινε σ' εκείνο το παλιό ξενοδοχείο στο ισπανικό Χάρλεμ, και έπινε το αίμα τους για να διασκεδάξει. Άφηνε τα κόκαλά τους απ' έξω, στα σκουπίδια. Διακινδύνευε απερίσκεπτα και παραβίαζε το Νόμο της Διαθήκης». Ήπια μια γουλιά κρασί. «Όταν του μίλησα,

συνειδητοποίησα ότι είχε πει στην υπόλοιπη φατρία ότι εγώ ήμουν η δολοφόνος, αυτή που παραβίαζε το νόμο. Ήταν όλα στημένα. Είχε σκοπό να με σκοτώσει, για να πάρει την εξουσία. Έφυγα, και είχα μόνο τον Γουόκερ και τον Άρτσερ να με προστατεύουν».

«Και όλο αυτό τον καιρό που υποστηρίζει ότι διοικεί μέχρι να επιστρέψεις;»

Έκανε μια γκριμάτσα. «Ο Σαντιάγο είναι επαγγελματίας ψεύτης. Θέλει να επιστρέψω, αυτό είναι σίγουρο, έτσι ώστε να μπορέσει να με δολοφονήσει και να αναλάβει επίσημα τη φατρία».

Ο Σάιμον δεν ήταν σίγουρος τι ήθελε εκείνη η γυναίκα να του πει. Δεν είχε συνηθίσει να τον κοιτάνε ενήλικες γυναίκες με μεγάλα μάτια γεμάτα δάκρυα, ούτε να του διηγούνται τις ιστορίες της ζωής τους.

«Λυπάμαι», είπε τελικά.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της, τόσο εκφραστικά, που ο Σάιμον αναρωτήθηκε μήπως η προφορά της τελικά ήταν γαλλική. «Έχουν περάσει πια αυτά», είπε. «Κρύβομαι στο Λονδίνο όλο αυτό τον καιρό, ψάχνοντας για συμμάχους και περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή. Και τότε έμαθα για σένα». Σήκωσε το χέρι της. «Δεν μπορώ να σου πω τώρα έχω ορκιστεί να μην πω τίποτα. Τη στιγμή που το έμαθα όμως, συνειδητοποίησα ότι ήσουν αυτό που περίμενα».

«Ήμουν; Είμαι;»

Εκείνη έσκυψε μπροστά και άγγιξε το χέρι του. «Ο Ραφαέλ σε φοβάται, Σάιμον, και πολύ καλά κάνει. Είσαι ένας από τους δικούς του, ένας βρικόλακας, αλλά δεν μπορεί να σου κάνει κακό, ούτε να σε σκοτώσει· δεν μπορεί να σηκώσει ούτε το δαχτυλάκι του εναντίον σου

χωρίς να προκαλέσει την οργή του Θεού».

Μεσολάβησε μια σιωπή. Ο Σάιμον άκουγε τον απαλό ηλεκτρικό βόμβο από τα χριστουγεννιάτικα φωτάκια πάνω από το κεφάλι τους, το νερό που πλατσούριζε στο πέτρινο σιντριβάνι στο κέντρο της αυλής, το βουητό και τους ήχους της πόλης. Όταν μίλησε, η φωνή του ήταν απαλή. «Το είπες».

«Ποιο πράγμα, Σάιμον;»

«Τη λέξη. Την οργή του...» Η λέξη έκαιγε το στόμα του, όπως πάντα.

«Ναι. Του Θεού». Απομάκρυνε το χέρι της, αλλά τα μάτια της ήταν ζεστά.

«Υπάρχουν πολλά μυστικά του είδους μας, τόσα πολλά, που μπορώ να σου πω, να σου δείξω. Θα μάθεις ότι δεν είσαι καταραμένος».

«Κυρία...»

«Καμίλ. Πρέπει να με λες σκέτο Καμίλ».

«Δεν καταλαβαίνω ακόμη τι θέλεις από μένα».

«Αλήθεια;» Κούνησε το κεφάλι της, και τα λαμπερά της μαλλιά τινάχτηκαν γύρω από το πρόσωπό της. «Θέλω να έρδεις μαζί μου, Σάιμον. Να συμμαχήσεις μαζί μου εναντίον του Σαντιάγο. Θα μπούμε μαζί στο βρομερό ξενοδοχείο του. Μόλις οι ακόλουθοί του δουν ότι είσαι μαζί μου, θα τον αφήσουν και θα έρδουν σε μένα. Πιστεύω ότι, κάτω από το φόβο τους γι' αυτόν, μου είναι ακόμη πιστοί. Όταν μας δουν μαζί, ο φόβος αυτός θα εξαφανιστεί, και θα έρδουν με το μέρος μας. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να τα βάλει με τα θεία».

«Δεν ξέρω», είπε ο Σάιμον. «Στη Βίβλο, ο Ιακώβ πολέμησε με έναν άγγελο, και νίκησε».

Η Καμίλ τον κοίταξε με σηκωμένα τα φρύδια.

Ο Σάιμον ανασήκωσε τους ώμους του. «Εβραϊκό σχολείο».

«Και ο Ιακώβ είπε το όνομα του τόπου Φανουήλ. είδον γαρ Θεόν πρόσωπον προς πρόσωπον».¹ Βλέπεις, δεν είσαι ο μόνος που ξέρει καλά το μάθημά του». Το σκυθρωπό της ύφος είχε εξαφανιστεί, και τώρα χαμογελούσε. «Μπορεί να μην το έχεις καταλάβει, Ημεροβάτη, αλλά όσο έχεις αυτό το Σημάδι, είσαι η τιμωρός χείρα του Παραδείσου. Δεν μπορεί κανείς να σε αντιμετωπίσει. Και σίγουρα όχι ένας βρικόλακας».

«Με φοβάσαι;» ρώτησε ο Σάιμον.

Το μετάνιωσε σχεδόν αμέσως. Τα πράσινα μάτια της σκοτεινίασαν σαν σύννεφα καταιγίδας. «Εγώ, να φοβάμαι εσένα;» Μετά όμως ξαναβρήκε την αυτοκυριαρχία της, το πρόσωπό της χαλάρωσε και η έκφρασή της έγινε πιο ανάλαφρη. «Όχι βέβαια», είπε. «Είσαι έξυπνος άνδρας. Είμαι σίγουρη ότι θα δεις τη σοφία της πρότασής μου και θα συνεργαστείς μαζί μου».

«Και ποια ακριβώς είναι η πρότασή σου; Θέλω να πω, καταλαβαίνω το σημείο όπου θα αντιμετωπίσουμε τον Ραφαέλ, αλλά μετά; Δεν τον μισώ, ούτε θέλω να τον ξεφορτωθώ μόνο και μόνο για να τον ξεφορτωθώ. Με αφήνει στην ησυχία μου. Αυτό είναι το μόνο που θέλω».

Εκείνη σταύρωσε τα χέρια της μπροστά της. Φορούσε ένα ασημένιο δαχτυλίδι με μια μπλε πέτρα στο μεσαίο δάχτυλο του αριστερού της χεριού, πάνω από το γάντι. «Νομίζεις ότι μόνο αυτό θέλεις, Σάιμον. Νομίζεις ότι ο Ραφαέλ σου κάνει χάρη που σε αφήνει στην ησυχία σου, όπως το θέτεις. Στην πραγματικότητα, όμως, σε εξορίζει. Αυτήν τη στιγμή νομίζεις ότι δεν χρειάζεσαι άλλους

¹ Γένεσις, 32:29-30. (Σ.τ.Μ.)

σαν εσένα. Είσαι ικανοποιημένος με τους φίλους που έχεις —ανθρώπους και Κυνηγούς. Είσαι ικανοποιημένος, κρύβοντας μπουκάλια με αίμα στο δωμάτιό σου και λέγοντας ψέματα για το τι είσαι στη μητέρα σου».

«Πώς...;»

Εκείνη συνέχισε, αγνοώντας τον. «Αλλά σε δέκα χρόνια, όταν υποτίθεται ότι θα πρέπει να είσαι είκοσι έξι; Σε είκοσι χρόνια; Σε τριάντα; Λες να μην προσέξει κανείς ότι ενώ εκείνοι μεγαλώνουν και αλλάζουν, εσύ μένεις ίδιος;»

Ο Σάιμον δεν είπε τίποτα. Δεν ήθελε να παραδεχθεί ότι δεν είχε σκεφτεί τόσο μακροπρόθεσμα. Ότι δεν ήθελε να σκεφτεί τόσο μακροπρόθεσμα.

«Ο Ραφαέλ σε δίδαξε ότι για σένα οι άλλοι βρικόλακες είναι επικίνδυνοι σαν δηλητήριο. Αλλά δεν είναι ανάγκη να είναι έτσι. Η αιωνιότητα είναι πολύς καιρός για να την περάσεις μόνος, χωρίς κάποιους σαν εσένα. Κάποιους που να σε καταλαβαίνουν. Είσαι φίλος με τους Κυνηγούς των Σκιών, αλλά δεν μπορείς να γίνεις ένας από αυτούς. Θα είσαι πάντα άλλος, εκτός. Μαζί μας μπορείς να ανήκεις κάπου».

Καθώς έγειρε προς το μέρος του, από το δαχτυλίδι της άστραψε ένα λευκό φως που έκανε τα μάτια του να πονάνε. «Έχουμε χιλιάδες χρόνια γνώσης που θα μπορούσαμε να μοιραστούμε μαζί σου, Σάιμον. Θα μπορούσες να μάθεις πώς να κρατάς το μυστικό σου· πώς να τρως και να πίνεις, πώς να λες το όνομα του Θεού. Ο Ραφαέλ σ' τα έκρυψε όλα αυτά, με μεγάλη σκληρότητα, σε έκανε να πιστέψεις ότι δεν γίνονται. Γίνονται, όμως. Εγώ μπορώ να σε βοηθήσω».

«Αν σε βοηθήσω πρώτα εγώ», είπε ο Σάιμον.

Χαμογέλασε, και τα δόντια της ήταν λευκά και κοφτερά. «Θα βοηθήσουμε ο ένας τον άλλον».

Ο Σάιμον ακούμπησε πίσω. Η σιδερένια καρέκλα ήταν σκληρή και άβολη, και ξαφνικά ένιωσε κουρασμένος. Κοίταξε τα χέρια του και είδε ότι οι φλέβες του είχαν σκουρύνει και απλώνονταν σαν ιστός αράχνης πάνω στις κλειδώσεις του. Ήθελε αίμα. Ήθελε να μιλήσει με την Κλέρι. Ήθελε χρόνο για να σκεφτεί.

«Σε ξάφνιασα», είπε η Καμίλ. «Ξέρω. Είναι πολλά, για να τα καταλάβεις αμέσως. Θα ήθελα να μπορούσα να σου δώσω όσο χρόνο χρειάζεσαι, για να αποφασίσεις για όλα αυτά και για μένα. Αλλά δεν έχουμε πολύ χρόνο, Σάιμον. Όσο παραμένω σ' αυτή την πόλη, κινδυνεύω από τον Ραφαέλ και την κουστωδία του».

«Κουστωδία;» Παρά την κατάσταση, ο Σάιμον χαμογέλασε ελαφρώς.

Η Καμίλ φάνηκε να απορεί. «Ναι;»

«Ε... να, απλώς... “Κουστωδία”; Είναι σαν να λέμε “καταχθόνιοι” ή “τσιράκια”». Τον κοίταξε ανέκφραστη. Ο Σάιμον αναστέναξε. «Συγγνώμη. Μάλλον δεν έχετε δει τόσες κακές ταινίες όσες έχω δει εγώ».

Η Καμίλ συνοφρυώθηκε αχνά, και ανάμεσα στα φρύδια της σχηματίστηκε μια πολύ λεπτή γραμμή. «Μου είπαν ότι είσαι ελαφρώς παράξενος. Ίσως απλώς να μην ξέρω πολλούς βρικόλακες της γενιάς σου. Αλλά θα μου κάνει καλό, το νιώθω, να βρίσκομαι κοντά σε κάποιον τόσο... νέο».

«Νέο αίμα», είπε ο Σάιμον.

Μ' αυτό χαμογέλασε. «Είσαι έτοιμος, λοιπόν; Να δεχτείς την προσφορά μου; Να αρχίσεις να δουλεύεις μαζί μου;»

Ο Σάιμον κοίταξε ψηλά τον ουρανό. Οι κορδέλες από λευκά φώτα έμοιαζαν να θαμπώνουν τα αστέρια. «Κοίταξε» είπε «εκτιμώ την προσφορά σου. Πραγματικά». Μπούρδες, σκέφτηκε. Έπρεπε να βρει κάποιον τρόπο να το πει αυτό χωρίς να ακουστεί σαν να αρνείται να τη συνοδεύσει στο χορό των τελειόφοιτων. Με κολακεύει πολύ που μου το ζητάς, αλλά... Η Καμίλ, όπως και ο Ραφαέλ, μιλούσε πολύ κοφτά, επίσημα, σαν να βρισκόταν σε παραμύθι. Ίσως να δοκίμαζε το ίδιο. Είπε: «Θα μου ήταν απαραίτητος λίγος χρόνος για να πάρω την απόφασή μου. Είμαι σίγουρος ότι καταλαβαίνεις».

Εκείνη χαμογέλασε πολύ κομπιά, αποκαλύπτοντας μόνο τις άκρες των μυτερών της δοντιών. «Πέντε μέρες», είπε. «Ούτε λεπτό παραπάνω». Του άπλωσε το γαντοφορεμένο της χέρι. Κάτι γυάλιζε στην παλάμη της. Ήταν ένα μικρό γυάλινο φιαλίδιο, στο μέγεθος μινιατούρας αρώματος, μόνο που έμοιαζε γεμάτο από μια καφετιά πούδρα. «Χώμα από τάφο», του εξήγησε. «Σπάστο, και θα καταλάβω ότι με καλείς. Αν δεν με καλέσεις μέσα σε πέντε ημέρες, θα στείλω τον Γουόκερ για την απάντησή σου».

Ο Σάιμον πήρε το φιαλίδιο και το έβαλε στην τσέπη του. «Και αν η απάντηση είναι όχι;»

«Τότε, θα απογοητευθώ. Αλλά θα χωρίσουμε σαν φίλοι». Έσπρωξε το ποτήρι του κρασιού της. «Αντίο, Σάιμον».

Ο Σάιμον σηκώθηκε όρθιος. Η καρέκλα έκανε ένα μεταλλικό τσιριχτό ήχο καθώς σύρθηκε στο πάτωμα — υπερβολικά δυνατό. Ένιωθε ότι έπρεπε να πει κάτι άλλο, αλλά δεν είχε ιδέα τι πράγμα. Προς το παρόν, πάντως, φαινόταν ελεύθερος να φύγει. Αποφάσισε να δώσει την

εντύπωση παράξενου σύγχρονου βρικόλακα με κακούς τρόπους παρά να ρισκάρει να παρασυρθεί ξανά στη δίνη της συζήτησης. Έφυγε χωρίς να πει τίποτε άλλο.

Καθώς περνούσε μέσα από το εστιατόριο, πέρασε δίπλα από τον Γουόκερ και τον Άρτσερ, που στέκονταν δίπλα στο ξύλινο μπαρ, με τους ώμους σκυφτούς κάτω από τα μακριά γκριζα παλτό τους. Ένωσε τη δύναμη των ματιών τους πάνω του μόλις πέρασε δίπλα τους, και τους κούνησε τα δάχτυλά του —μια χειρονομία μεταξύ φιλικού νεύματος και ειρωνείας. Ο Άρτσερ τού έδειξε τα δόντια του —κανονικά ανθρώπινα δόντια— και πέρασε βαρύν δίπλα του, προς τον κήπο, με τον Γουόκερ πίσω του. Ο Σάιμον τους είδε να κάθονται απέναντι από την Καμίλ· εκείνη δεν σήκωσε το κεφάλι της όταν κάθισαν, αλλά τα λευκά φώτα που φώτιζαν τον κήπο ξαφνικά έσβησαν —όχι ένα-ένα, αλλά όλα μαζί— αφήνοντας τον Σάιμον να κοιτάζει ένα αποπροσανατολιστικό σκοτεινό τετράγωνο, σαν να είχε σβήσει κάποιος όλα τα αστέρια. Μέχρι να το προσέξουν οι σερβιτόροι και να τρέξουν έξω για να διορθώσουν το πρόβλημα, γεμίζοντας τον κήπο ξανά με το χλωμό φως, η Καμίλ και οι ανθρωπίνοι υποτακτικοί της είχαν εξαφανιστεί.

Ο Σάιμον ξεκλείδωσε την είσοδο του σπιτιού του —ένα σπίτι ανάμεσα σε μια μεγάλη σειρά από ολόιδια κτίρια με πρόσοψη από τούβλα στη γειτονιά του στο Μπρούκλιν— και την άνοιξε αργά. Αφουγκράστηκε έντονα το σπίτι.

Είχε πει στη μητέρα του ότι το Σάββατο θα πήγαινε για πρόβα με τον Έρικ, και τους άλλους του συγκροτήματος. Κάποτε, εκείνη πολύ απλά θα τον είχε πιστέψει, και τέλος. Η Ελέν Λιούις ήταν πάντα χαλαρή σαν

μητέρα, δεν επέβαλλε ποτέ στον Σάιμον ή στην αδερφή του τι ώρα θα γυρνούσαν από τις εξόδους τους, ούτε επέμενε να γυρνάνε νωρίς τις καθημερινές. Ο Σάιμον είχε συνηθίσει να μένει έξω μέχρι αργά με την Κλέρι, να μπαίνει με το κλειδί του και να σωριάζεται στο κρεβάτι στις δύο το πρωί, μια συμπεριφορά που δεν παραξένευε ιδιαίτερα τη μητέρα του.

Όμως, τα πράγματα είχαν αλλάξει. Είχε πάει στην Άιντρις, την πατρίδα των Κυνηγών των Σκιών, σχεδόν για δύο εβδομάδες. Είχε εξαφανιστεί από το σπίτι, χωρίς να προλάβει να δώσει εξηγήσεις ή δικαιολογίες. Ο μάγος Μάγκνους Μπείν είχε αναλάβει δράση, και είχε κάνει ένα μαγικό ξόρκι στη μητέρα του Σάιμον, έτσι ώστε δεν θυμόταν πια ότι είχε λείψει. Ή τουλάχιστον, δεν το θυμόταν συνειδητά. Ωστόσο, η συμπεριφορά της είχε αλλάξει. Ήταν καχύποπτη, περιφερόταν τριγύρω και τον παρακολουθούσε συνεχώς, ενώ επέμενε να βρισκείται σπίτι συγκεκριμένες ώρες. Την τελευταία φορά που είχε επιστρέψει μετά από ένα ραντεβού με τη Μάγια είχε βρει την Ελέιν στο χολ, να κάθεται σε μια καρέκλα και να κοιτάζει την πόρτα, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος της και μια έκφραση οργής που μετά βίας συγκρατούσε στο πρόσωπό της.

Εκείνο το βράδυ είχε ακούσει την ανάσα της πριν καν τη δει. Τώρα άκουγε μόνο τον αχνό ήχο της τηλεόρασης από το σαλόνι. Πρέπει να τον περίμενε, μάλλον παρακολουθώντας μαραθώνιους από αυτά τα σίριαλ με τα νοσοκομεία που της άρεσαν. Ο Σάιμον έκλεισε πίσω του την πόρτα και ακούμπησε πάνω της, προσπαθώντας να μαζέψει όλη του την ενέργεια για να πει ψέματα.

Ήταν αρκετά δύσκολο το να μην τρώει μπροστά στην

οικογένειά του. Ευτυχώς, η μητέρα του πήγαινε στη δουλειά νωρίς και επέστρεφε αργά, ενώ η Ρεμπέκα, που πήγαινε κολέγιο στο Νιου Τζέρσι και επέστρεφε μόνο μια στο τόσο για να πλύνει τα ρούχα της, δεν ήταν σπίτι αρκετά συχνά για να προσέξει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Η μαμά του το πρωί συνήθως έφευγε πριν σηκωθεί ο Σάιμον, κι έτσι άφηνε το πρωινό και το μεσημεριανό, που με τόση φροντίδα τού είχε ετοιμάσει, πάνω στον πάγκο. Εκείνος το πετούσε σε κάποιον κάδο στο δρόμο για το σχολείο. Με το δείπνο, όμως, τα πράγματα ήταν πιο δύσκολα. Τα βράδια που η μητέρα του ήταν εκεί, ο Σάιμον αναγκαζόταν να σπρώχνει το φαγητό του γύρω-γύρω στο πιάτο του και να προσποιείται ότι δεν πεινάει, ή ότι ήθελε να το πάρει στο δωμάτιό του για να τρώει ενώ διαβάζει. Μια-δυο φορές είχε φάει με το ζόρι, μόνο και μόνο για να την ευχαριστήσει, αλλά μετά είχε περάσει ώρες στο μπάνιο, ιδρώνοντας, και κάνοντας εμετό μέχρι να το βγάλει τελείως από το σύστημά του.

Μισούσε το ότι έπρεπε να της λείι ψέματα. Πάντα ένιωθε κάπως άσχημα για την Κλέρι, που είχε τόσο έντονη σχέση με την Τζόσλιν –την πιο υπερπροστατευτική μητέρα που ήξερε ο Σάιμον. Τώρα, όμως, οι ρόλοι είχαν αντιστραφεί. Από το θάνατο του Βάλενταϊν, ο έλεγχος της Τζόσλιν στην Κλέρι είχε χαλαρώσει τόσο πολύ, που είχε γίνει πια φυσιολογική. Αντιθέτως, ο Σάιμον, όποτε ήταν σπίτι, ένιωθε το βάρος του βλέμματος της μητέρας του πάνω του, όπου κι αν πήγαινε, σαν μια κατηγορία.

Ίσιωσε τους ώμους του, άφησε την τσάντα του πλάι στην πόρτα και πήγε προς το σαλόνι, έτοιμος να τα ακούσει. Η τηλεόραση ήταν αναμμένη και οι ειδήσεις αντηχούσαν εκκωφαντικές. Ο τοπικός παρουσιαστής μι-

λούσε για μια ιστορία κοινωνικού ενδιαφέροντος —ένα μωρό που είχε βρεθεί εγκαταλελειμμένο σε μια αυλή δίπλα από ένα νοσοκομείο στο κέντρο της πόλης. Ο Σάιμον ξαφνιασθηκε η μαμά του σιχαινόταν τις ειδήσεις. Τις θεωρούσε καταθλιπτικές. Κοίταξε τον καναπέ, και η έκπληξή του έσβησε. Η μητέρα του κοιμόταν, με τα γυαλιά της στο τραπεζάκι δίπλα της, και ένα μισοάδειο ποτήρι στο πάτωμα. Ο Σάιμον το μύρισε από μακριά —μάλλον ούισκι. Ένωσε ένα τσίμπημα. Η μαμά του δεν έπινε ποτέ.

Ο Σάιμον πήγε στο δωμάτιο της μητέρας του, και επέστρεψε με μια πλεχτή κουβέρτα. Η μαμά του κοιμόταν ακόμη, και η ανάσα της ήταν αργή και ήρεμη. Η Ελέιν Λιούις ήταν μια μικροσκοπική γυναίκα, σαν σπουργίτι, με ένα φωτοστέφανο από μαύρα σγουρά μαλλιά στολισμένα με γκριζο, που αρνείτο να βάλει. Δούλευε όλη μέρα για μια περιβαλλοντική μη κερδοσκοπική οργάνωση, και τα περισσότερα ρούχα της είχαν στάμπες με ζώα. Εκείνο το βράδυ φορούσε ένα φόρεμα με τυπωμένα δελφίνια και κύματα, και μια καρφίτσα που κάποτε ήταν αληθινό ψάρι, βουτηγμένο σε ρητίνη. Το γυαλισμένο του μάτι έμοιαζε να αγριοκοιτάζει τον Σάιμον και να τον κατηγορεί καθώς έσκυψε να τυλίξει την κουβέρτα γύρω από τους ώμους της.

Εκείνη κουνήθηκε απότομα και έστρεψε το κεφάλι της μακριά του.

«Σάιμον», ψιθύρισε. «Σάιμον, πού είσαι;»

Ο Σάιμον άφησε ξαφνιασμένος την κουβέρτα και ανασηκώθηκε. Ίσως να έπρεπε να την ξυπνήσει, να της πει ότι ήταν καλά. Μετά όμως, θα του έκανε ερωτήσεις που εκείνος δεν ήθελε να απαντήσει, και θα είχε εκείνο το

πληγωμένο ύφος στο πρόσωπό της που δεν το άντεχε. Έκανε μεταβολή και πήγε στο δωμάτιό του.

Έπεσε πάνω στα σκεπάσματα και άρπαξε το τηλέφωνο από το κομοδίνο του, έτοιμος να πάρει τον αριθμό της Κλέρι χωρίς καν να το σκεφτεί. Δίστασε για ένα λεπτό ακούγοντας τον ήχο κλήσης μέσα από το ακουστικό. Δεν μπορούσε να της πει για την Καμίλ· είχε υποσχεθεί να κρατήσει την προσφορά της μυστική, και παρόλο που ο Σάιμον δεν ένιωθε καμία ιδιαίτερη υποχρέωση απέναντι στην Καμίλ, αν είχε μάθει ένα πράγμα τους τελευταίους μήνες, αυτό ήταν ότι η παραβίαση μιας υπόσχεσης προς ένα υπερφυσικό πλάσμα δεν ήταν ποτέ καλή ιδέα. Παρ' όλα αυτά, ήθελε να ακούσει τη φωνή της Κλέρι, όπως κάθε φορά που είχε μια δύσκολη μέρα. Άλλωστε, μπορούσε πάντα να της παραπονεθεί για την ερωτική του ζωή· αυτό φαινόταν να τη διασκεδάζει απίστευτα. Στριφογύρισε στο κρεβάτι, τράβηξε το μαξιλάρι κάτω απ' το κεφάλι του και πήρε τον αριθμό της Κλέρι.

2

ΠΤΩΣΗ

«Λοιπόν, πώς τα περάσατε με την Ίζαμπελ απόψε;» Η Κλέρι, με το τηλέφωνο στερεωμένο στο αφτί της, ισορροπούσε προσεκτικά από το ένα μακρύ σανίδι στο άλλο. Τα σανίδια ήταν στημένα σε ύψος έξι μέτρων από το πάτωμα στο πατάρι του Ινστιτούτου, όπου βρισκόταν η αίθουσα εκπαίδευσης. Το βάδισμα πάνω στα σανίδια υποτίθεται ότι σε βοηθούσε να μάθεις ισορροπία. Η Κλέρι το σιχαινόταν. Η υψοφοβία της έκανε την όλη διαδικασία ανατριχιαστική παρά το ελαστικό χορδόνι που είχε δεμένο στη μέση της και υποτίθεται ότι δεν θα την άφηνε να σωριαστεί στο πάτωμα ακόμα και αν έπεφτε. «Της είπες για τη Μάγια;»

Ο Σάιμον έβγαλε έναν αχνό, όχι πολύ ξεκάθαρο ήχο, που η Κλέρι ήξερε ότι σήμαινε “όχι”. Ακουγε στο φόντο μουσική, και μπορούσε να τον φανταστεί στο κρεβάτι του, με το στέρεο να παίζει καθώς της μιλούσε. Ακουγόταν κουρασμένος – με αυτήν τη βαθιά ως τα κόκαλα κούραση – και ήξερε ότι το ανάλαφρο ύφος του δεν ταί-

ριαζε με τη διάθεσή του. Τον είχε ρωτήσει κάμποσες φορές στην αρχή της κουβέντας τους αν ήταν καλά, αλλά εκείνος είχε αποδιώξει την ανησυχία της.

Η Κλέρι ρουθούνησε κάπως ειρωνικά. «Παίζεις με τη φωτιά, Σάιμον. Ελπίζω να το καταλαβαίνεις αυτό».

«Δεν ξέρω. Δες να είναι όντως τόσο σοβαρό;» Ο Σάιμον ακουγόταν παραπονεμένος. «Δεν έχουμε συζητήσει ποτέ για αποκλειστικότητα με καμία από τις δύο, ούτε με την Ίζαμπελ ούτε με τη Μάγια».

«Θα σου πω κάτι για τα κορίτσια». Η Κλέρι κάθισε σε ένα σανίδι και άφησε τα πόδια της να κρέμονται στο κενό. Τα παράθυρα-μισοφέγγαρα της σοφίτας ήταν ανοιχτά, και ο ψυχρός νυχτερινός αέρας ορμούσε μέσα, παγώνοντας το ιδρωμένο της δέρμα. Πάντα πίστευε ότι οι Κυνηγοί προπονούσαν φορώντας εκείνη τη σκληρή στολή που έμοιαζε με δερμάτινη, αλλά, απ' ό,τι αποδείχτηκε, αυτή ήταν για πολύ αργότερα, για όταν θα χρησιμοποιούσαν όπλα. Για την εκπαίδευση που έκανε η ίδια —ασκήσεις που αποσκοπούσαν στην αύξηση της ευλυγισίας, της ταχύτητας και της αίσθησης της ισορροπίας της— φορούσε ένα ελαφρύ μπλουζάκι, και φαρδύ παντελόνι που της θύμιζε νοσοκομειακή ρόμπα. «Ακόμα και αν δεν έχετε μιλήσει για αποκλειστικότητα, είναι σίγουρο ότι θα θυμώσουν αν μάθουν ότι βγαίνεις με κάποια που ξέρουν, και ωστόσο δεν το έχεις αναφέρει. Είναι κανόνας των σχέσεων».

«Κι εγώ πώς υποτίθεται ότι το ξέρω αυτό;»

«Όλοι το ξέρουν αυτό».

«Νόμιζα ότι ήσουν με το μέρος μου».

«Μα, είμαι με το μέρος σου!»

«Τότε, γιατί δεν μου συμπαραστέχεσαι λίγο;»

Η Κλέρι έβαλε το τηλέφωνο στο άλλο αφτί και κοίταξε κάτω τις σκιές. Πού ήταν ο Τζέις; Είχε πάει να φέρει ένα ακόμα σκοινί, και υποτίθεται ότι θα επέστρεφε σε πέντε λεπτά. Βέβαια, αν την έπιανε να μιλάει εκεί πάνω στο τηλέφωνο, θα τη σκότωνε. Σπάνια επέβλεπε την εκπαίδευσή της –συνήθως ήταν μαζί της η Μαρίζ, ο Καδίο, ή διάφορα άλλα μέλη του Κονκλάβιου της Νέας Υόρκης που είχαν αναλάβει την ευθύνη αυτή μέχρι να βρεθεί αντικαταστάτης για τον προηγούμενο δάσκαλο του Ινστιτούτου, τον Χοτζ. Όταν, όμως, ήταν μαζί της, ο Τζέις έπαιρνε την εκπαίδευσή της πολύ στα σοβαρά. «Βγαίνεις ταυτόχρονα με δύο όμορφα κορίτσια. Σκέψου το. Αυτά τα προβλήματα τα έχουν... οι ροκ σταρ».

«Τα προβλήματα των ροκ σταρ μάλλον είναι ό,τι πιο κοντινό σε ροκ σταρ θα φτάσω ποτέ».

«Δεν σου είπε κανείς να βγάλεις τα συγκρότημά σου Ακόλαστη Λάσπη, φίλε μου».

«Τώρα είμαστε Ιός της Χιλιετίας», διαμαρτυρήθηκε ο Σάιμον.

«Άκου, απλώς φρόντισε να το ξεκαθαρίσεις πριν το γάμο. Αν νομίζουν και οι δύο ότι θα σε συνοδεύσουν, και μετά μάθουν ότι βγαίνεις και με τις δύο, θα σε σκοτώσουν». Σηκώθηκε όρθια. «Και τότε ο γάμος της μαμάς μου θα καταστραφεί, και θα σε σκοτώσει κι εκείνη. Και θα σκοτωθείς δύο φορές. Ή μάλλον, βασικά, τρεις...»

«Δεν είπα σε καμία από τις δυο, ποτέ, ότι θα πάω μαζί τους στο γάμο!» Ο Σάιμον ακούστηκε πανικόβλητος.

«Ναι, αλλά αυτό περιμένουν. Γι' αυτό έχουν τα κορίτσια αγόρια. Για να έχουν κάποιον να τις συνοδεύει σε τέτοιες βαρετές υποχρεώσεις». Η Κλέρι πήγε στην άκρη του σανιδιού, και κοίταξε τις σκιές από κάτω της, που

φωτίζονταν από το μαγικό φως. Ένας παλιός κύκλος εκπαίδευσης ήταν χαραγμένος με κιμωλία στο πάτωμα· έμοιαζε με στόχο. «Λοιπόν, τώρα πρέπει να πηδήξω από αυτό το σανίδι, και πιθανότατα θα πλησιάσω ανησυχητικά στο θάνατό μου. Θα τα πούμε αύριο».

«Έχω πρόβα με το συγκρότημα στις δύο, το θυμάσαι; Τα λέμε εκεί».

«Τα λέμε». Έκλεισε, και έχωσε το τηλέφωνο στο σουτιέν της. Τα ελαφριά ρούχα της εκπαίδευσης δεν είχαν τσέπες, οπότε τι να έκανε;

«Λοιπόν; Σχεδιάζεις να μείνεις εκεί όλο το βράδυ;» Ο Τζέις μπήκε στο κέντρο του στόχου και την κοίταξε. Φορούσε τη στολή της μάχης —όχι τα ρούχα της προπόνησης, όπως η Κλέρι— και τα ξανθά του μαλλιά έδειχναν παράξενα πάνω στα μαύρα ρούχα. Είχαν σκουρύνει κάπως από το καλοκαίρι, και μάλλον ήταν σκούρα χρυσά παρά ανοιχτά, κάτι που, κατά τη γνώμη της Κλέρι, του πήγαινε ακόμα περισσότερο. Την έκανε παράλογα χαρούμενη το γεγονός ότι πλέον τον ήξερε αρκετό καιρό, ώστε να καταλαβαίνει μικρές αλλαγές στην εμφάνισή του.

«Νόμιζα ότι θα ανέβαινες εσύ», του φώναξε η Κλέρι. «Αλλαγή σχεδίων;»

«Μεγάλη ιστορία». Της χαμογέλασε. «Λοιπόν; Θέλεις να δοκιμάσεις τα τινάγματα;»

Η Κλέρι αναστέναξε. Τα τινάγματα περιλάμβαναν το να πηδάει από το σανίδι στο κενό και να χρησιμοποιεί το ελαστικό κορδόνι για να τη συγκρατεί όσο εκείνη τινάζοταν πάνω στους τοίχους και πεταγόταν απ' τη μια μεριά στην άλλη, μαθαίνοντας να στροβιλίζεται, να κλοτσάει, και να σκύβει χωρίς να ανησυχεί για μελανιές

και σκληρά πατώματα. Είχε δει τον Τζέις να το κάνει, μόνο που εκείνος έμοιαζε με άγγελο που έπεφτε από τον ουρανό έτσι όπως πετούσε στον αέρα, στριφογυρίζοντας με όμορφη, χορευτική χάρη. Εκείνη, από την άλλη, κουλουριαζόταν σαν σακί με πατάτες όποτε πλησίαζε το πάτωμα, και το γεγονός ότι ήξερε πως δεν θα χτυπούσε δεν φαινόταν να αλλάζει κάτι.

Είχε αρχίσει να αναρωτιέται αν είχε σημασία το ότι είχε γεννηθεί Κυνηγός· ίσως πλέον να ήταν πολύ αργά για να γίνει κανονικός Κυνηγός, ή τουλάχιστον πλήρως εκπαιδευμένη. Ή ίσως το χάρισμα που είχε δοθεί σε κείνη και τον Τζέις να είχε μοιραστεί άνισα μεταξύ τους, και να είχε πάρει εκείνος όλη τη φυσική χάρη κι εκείνη... πολύ λιγότερη.

«Έλα, Κλέρι», είπε ο Τζέις. «Πήδα». Έκλεισε τα μάτια της και πήδηξε. Για μια στιγμή ένιωσε να αιωρείται, ελεύθερη από τα πάντα. Έπειτα όμως, μπήκε στη μέση η βαρύτητα, και η Κλέρι άρχισε να πέφτει προς το πάτωμα. Τυλίχτηκε ενστικτωδώς με τα χέρια και τα πόδια της, κρατώντας τα μάτια της κλειστά. Το κορδόνι τεντώθηκε και την τράβηξε πίσω, προς τα πάνω, μέχρι να ξαναπέσει και πάλι. Καθώς η ταχύτητά της μειώθηκε, άνοιξε τα μάτια της και βρέθηκε να κρέμεται στον αέρα, περίπου ενάμισι μέτρο πάνω από τον Τζέις. Της χαμογελούσε.

«Ωραία», της είπε. «Χαριτωμένη σαν μια μικρή χιονο-νιφάδα».

«Ούρλιαξα;» τον ρώτησε, με αληθινή περιέργεια. «Ξέρεις, καθώς κατέβαινα».

Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Ευτυχώς που λείπουν όλοι, γιατί θα νόμιζαν ότι σε σφάζω».

«Χα. Ούτε καν με φτάνεις». Κλότσησε το πόδι της και αιωρήθηκε τεμπέλικα στον αέρα.

Τα μάτια του Τζέις γυάλιζαν. «Πάμε στοίχημα;»

Η Κλέρι ήξερε αυτή την έκφραση. «Όχι», είπε βιαστικά. «Ό,τι σκέφτεσαι να κάνεις...»

Το είχε, όμως, ήδη κάνει. Όταν ο Τζέις κινείτο γρήγορα, οι κινήσεις του ήταν σχεδόν αόρατες. Είδε το χέρι του να πηγαίνει στη ζώνη του, και μετά κάτι άστραψε στον αέρα. Τότε άκουσε τον ήχο του υφάσματος να σκίζεται καθώς το κορδόνι πάνω από το κεφάλι της κόπηκε στα δύο. Έκανε ελεύθερη πτώση –υπερβολικά σαστισμένη για να φωνάξει– και έπεσε κατευθείαν στην αγκαλιά του Τζέις. Η δύναμη της πτώσης της τον τίναξε προς τα πίσω, και έπεσαν και οι δύο πάνω σε ένα από τα στρώματα που υπήρχαν στο πάτωμα, με την Κλέρι από πάνω του. Της χαμογέλασε.

«Αυτό» είπε «ήταν πολύ καλύτερο. Δεν φώναξεις καθόλου».

«Δεν πρόλαβα». Η ανάσα της είχε κοπεί, και όχι μόνο από την ένταση της πτώσης. Έτσι όπως ήταν ξαπλωμένη πάνω στον Τζέις, με το σώμα του κάτω από το δικό της, τα χέρια της έτρεμαν και η καρδιά της χτυπούσε πιο γρήγορα. Νόμιζε ότι η φυσική της αντίδραση απέναντί του –η αντίδραση και των δύο τους– μάλλον θα μειωνόταν με την οικειότητα, αλλά δεν είχε γίνει έτσι. Το αντίθετο μάλιστα· είχε γίνει ακόμα χειρότερη με τον όλο και περισσότερο καιρό που περνούσαν μαζί –ή ίσως καλύτερη, εξαρτάται από το πώς το έβλεπε κανείς.

Την κοιτούσε με σκούρα χρυσά μάτια· αναρωτήθηκε αν το χρώμα τους είχε γίνει πιο έντονο μετά τη συνάντησή του με τον Ραζιήλ, τον Αρχάγγελο, στις όχθες

της Λίμνης Λυν στην Άιντρις. Δεν μπορούσε να ρωτήσει κανέναν –παρόλο που όλοι γνώριζαν ότι ο Βάλενταϊν είχε καλέσει τον Αρχάγγελο, και πως ο Αρχάγγελος είχε θεραπεύσει τον Τζέις από τις πληγές που του είχε προξενήσει ο Βάλενταϊν, κανένας άλλος πέρα από την Κλέρι και τον Τζέις δεν γνώριζε ότι ο Βάλενταϊν είχε κάνει κάτι περισσότερο από το να τραυματίσει το θετό του γιο. Τον είχε μαχαιρώσει στην καρδιά κατά τη διάρκεια της τελετής επίκλησης –τον είχε καρφώσει, και τον κρατούσε στην αγκαλιά του καθώς πέθαινε. Με την ευχή της Κλέρι, ο Ραζιήλ είχε φέρει πίσω στη ζωή τον Τζέις. Το μέγεθος αυτού του εγκλήματος συνέπαιρνε ακόμη την Κλέρι, και υπέθετε ακόμα και τον ίδιο τον Τζέις. Είχαν συμφωνήσει να μην πουν σε κανέναν ότι ο Τζέις είχε πεθάνει κυριολεκτικά, έστω και για λίγο. Ήταν το μυστικό τους.

Ανασήκωσε το χέρι του και έσπρωξε τα μαλλιά από το μέτωπό της. «Πλάκα κάνω», είπε. «Δεν είσαι και τόσο χάλια. Θα τα καταφέρεις. Έπρεπε να δεις τον Άλεξ να μαθαίνει να κλοτσάει στην αρχή. Νομίζω ότι μια φορά κλότσησε το κεφάλι του».

«Μπορεί», είπε η Κλέρι. «Αλλά θα ήταν έντεκα χρόνων». Τον κοίταξε. «Υποθέτω ότι εσύ ήσουν πάντα εκπληκτικός σε όλα αυτά».

«Εγώ γεννήθηκα εκπληκτικός». Χάιδεψε το μάγουλό της με τις άκρες των δαχτύλων του, απαλά, αλλά αρκετά για να την κάνει να ανατριχιάσει. Ο Τζέις ήταν γεννημένος για να γίνει αυτό που ήταν. «Πόση ώρα μπορείς να μείνεις απόψε;»

Του χαμογέλασε λίγο. «Τελειώσαμε την προπόνηση;»

«Θα ήθελα να πιστεύω ότι τελειώσαμε με το μέρος της

βραδιάς που είναι απολύτως απαραίτητο. Αν και υπάρχουν μερικά πράγματα στα οποία θα ήθελα να εξασκηθώ...» Άπλωσε το χέρι του για να την τραβήξει κοντά του, αλλά εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα, και μέσα μπήκε εκνευρισμένη η Ίζαμπελ, χτυπώντας τα τακούνια της στο γυαλισμένο ξύλινο πάτωμα.

Όταν είδε τον Τζέις και την Κλέρι ξαπλωμένους στο πάτωμα, σήκωσε τα φρύδια της. «Αγκαλιτσοι, βλέπω. Νόμιζα ότι κάνατε προπόνηση».

«Δεν σου είπε κανείς να μπεις χωρίς να χτυπήσεις, Ιζ». Ο Τζέις δεν κουνήθηκε, ίσα-ίσα γύρισε το κεφάλι του στο πλάι και κοίταξε την Ίζαμπελ με ένα μίγμα ενόχλησης και τρυφερότητας. Η Κλέρι, από την άλλη, σηκώθηκε όρθια και ίσιωσε τα ζαρωμένα της ρούχα.

«Είναι το δωμάτιο εκπαίδευσης. Και αποτελεί δημόσιο χώρο». Η Ίζαμπελ έβγαλε το ένα γάντι, που ήταν από λαμπερό κόκκινο βελούδο. «Μόλις τα αγόρασα στο Τρας εντ Βόντβιλ. Τα είχαν σε προσφορά. Δεν είναι τέλεια; Δεν θα θέλατε να έχετε κι εσείς ένα ζευγάρι;» Κούνησε τα δάχτυλά της προς την κατεύθυνσή τους.

«Δεν ξέρω», είπε ο Τζέις. «Νομίζω ότι δεν πάνε με τη στολή μου».

Η Ίζαμπελ τού έκανε μια γκριμάτσα. «Άκουσες για το νεκρό Κυνηγό που βρήκαν στο Μπρούκλιν; Το σώμα του ήταν χάλια, οπότε δεν ξέρουν ακόμη ποιος ήταν. Μάλλον εκεί πήγε η μαμά».

«Ναι», είπε ο Τζέις και ανασηκώθηκε. «Σύσκεψη του Κονκλάβιου. Έπεσα πάνω της καθώς έφευγε».

«Δεν μου το είπες αυτό», είπε η Κλέρι. «Γι' αυτό έκανες τόση ώρα να φέρεις το σκοινί».

Κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. «Συγγνώμη, δεν

ήθελα να σε τρομάξω».

«Θέλει να πει» είπε η Ίζαμπελ «ότι δεν ήθελε να χαλάσει τη ρομαντική ατμόσφαιρα». Δάγκωσε τα χείλη της. «Απλώς, ελπίζω να μην ήταν κάποιος που ξέρουμε».

«Δεν νομίζω ότι ήταν κάποιος γνωστός. Το σώμα ήταν πεταμένο σε ένα εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο –και ήταν εκεί αρκετές μέρες. Αν ήταν κάποιος που ξέραμε, θα είχαμε προσέξει ότι έλειπε». Ο Τζέις παραμέρισε τα μαλλιά που έπεφταν στα μάτια του. Της Κλέρι της φάνηκε ότι κοιτούσε την Ίζαμπελ λίγο ανυπόμονα, σαν να είχε ενοχληθεί που το είχε αναφέρει. Ευχήθηκε να της το είχε πει νωρίτερα, ακόμα και αν είχε καταστρέψει την ατμόσφαιρα. Πολλά από όσα έκανε, όσα έκαναν όλοι τους, η Κλέρι το ήξερε, τους έφερναν κοντά στην πραγματικότητα του θανάτου. Όλοι οι Λάιτγουντ, ο καθένας με το δικό του τρόπο, πενθούσαν ακόμη για την απώλεια του μικρότερου γιου τους, του Μαξ, που είχε πεθάνει μόνο και μόνο επειδή είχε βρεθεί σε λάθος μέρος τη λάθος στιγμή. Ήταν παράξενο. Ο Τζέις είχε αποδεχθεί την απόφασή της να σταματήσει το σχολείο και να αρχίσει την εκπαίδευση των Κυνηγών χωρίς αντίρρηση, αλλά απέφευγε να μιλάει μαζί της για τους κινδύνους της ζωής των Κυνηγών.

«Πάω να ντυθώ», ανακοίνωσε η Κλέρι, και πήγε προς την πόρτα που οδηγούσε σε ένα μικρό δωμάτιο δίπλα στην περιοχή της εκπαίδευσης. Ήταν πολύ λιτό –γυμνοί ξύλινοι τοίχοι, ένας καθρέφτης, ένα ντους και κρεμάστρες για ρούχα. Πάνω σε έναν ξύλινο πάγκο δίπλα στην πόρτα υπήρχαν διπλωμένες πετσέτες. Η Κλέρι έκανε ένα γρήγορο ντους και έβαλε τα καθημερινά της ρούχα –καλσόν, μπότες, τζιν φούστα και ένα καινούριο

ροζ πουλόβερ. Όταν κοιτάχτηκε στον καθρέφτη, είδε ότι στο καλσόν της υπήρχε μια τρύπα και ότι τα υγρά και σγουρά μαλλιά της ήταν σαν ένα ακατάστατο κουβάρι. Δεν θα ήταν ποτέ τέλεια και περιποιημένη σαν την Ίζαμπελ, αλλά τον Τζέις δεν φαινόταν να τον νοιάζει.

Μέχρι να επιστρέψει στο γυμναστήριο, η Ίζαμπελ και ο Τζέις είχαν αφήσει το θέμα του νεκρού Κυνηγού και μιλούσαν για κάτι που ο Τζέις έδειχνε να βρίσκει ακόμα πιο τρομακτικό –το ραντεβού της Ίζαμπελ με τον Σάιμον. «Δεν το πιστεύω ότι σε πήγε σε κανονικό εστιατόριο». Ο Τζέις είχε σηκωθεί όρθιος και μάζευε τα στρώματα και τον εξοπλισμό, ενώ η Ίζαμπελ ακουμπούσε στον τοίχο και έπαιζε με τα καινούρια της γάντια. «Υπέθετα ότι, για εκείνον, το ιδανικό ραντεβού θα ήταν να σε βάλει να τον παρακολουθείς να παίζει Γουόρλντ οφ Γουόρκραφτ¹ με τους σπασίκλης φίλους του».

«Εγώ» του θύμισε η Κλέρι «είμαι μία απ' τους σπασίκλης φίλους του, ευχαριστώ πολύ».

Ο Τζέις τής χαμογέλασε.

«Δεν ήταν κανονικό εστιατόριο. Πιο πολύ σαν καφετέρια. Με μια ροζ σούπα που ήθελε να δοκιμάσω», είπε σκεπτική η Ίζαμπελ. «Ήταν πολύ γλυκός».

Η Κλέρι ένιωσε αμέσως ενοχές που δεν της είχε πει ούτε καν στον Τζέις– για τη Μάγια.

«Είπε ότι περάσατε ωραία».

Το βλέμμα της Ίζαμπελ έπεσε πάνω της. Η έκφραση της είχε κάτι το περίεργο, σαν να έκρυβε κάτι, αλλά εξαφανίστηκε πριν καν η Κλέρι προλάβει να βεβαιωθεί

¹ *World of Warcraft*: Ηλεκτρονικό παιχνίδι ρόλων που κυκλοφόρησε το 2005 στην Ευρώπη. Ανήκει στην κατηγορία των *Massively multiplayer online role-playing game* (Μαζικά Πολυχρηστικό Διαδικτυακό παιχνίδι ρόλων) και διαδραματίζεται στο σύμπαν μεσαιωνικής φαντασίας του *Warcraft*, το *Azeroth*, όπως αυτό παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο ηλεκτρονικό παιχνίδι στρατηγικής *Warcraft Orcs & Humans* (1994). (Σ.τ.Ε.)

ότι ήταν εκεί. «Μιλήσατε;»

«Ναι, με πήρε πριν λίγα λεπτά. Να δει τι κάνω». Η Κλέρι ανασήκωσε τους ώμους της.

«Μάλιστα», είπε η Ίζαμπελ με φωνή ξαφνικά απότομη και ψυχρή. «Βασικά, όπως είπα και πριν, είναι πολύ γλυκός. Αλλά ίσως υπερβολικά γλυκός. Και αυτό μπορεί να γίνει βαρετό». Έβαλε τα χέρια της στις τσέπες της. «Έτσι κι αλλιώς, δεν είναι κάτι μόνιμο. Απλά κάτι για να περνάει η ώρα μας προς το παρόν».

Η ενοχή της Κλέρι έσβησε. «Έχετε μιλήσει... ξέρεις, περί αποκλειστικότητας;»

Η Ίζαμπελ έδειξε να τρομοκρατείται. «Όχι βέβαια». Και τότε χασμουρήθηκε και τέντωσε τα χέρια της σαν γάτα πάνω από το κεφάλι της. «Λοιπόν, πάω για ύπνο. Τα λέμε, πιτσουνάκια».

Απομακρύνθηκε, αφήνοντας ένα θολό σύννεφο αρώματος γιασεμί στο πέρασμά της.

Ο Τζέις κοίταξε την Κλέρι. Είχε αρχίσει να ξεκουμπώνει τη στολή του, που έκλεινε στους καρπούς και στην πλάτη, σχηματίζοντας ένα προστατευτικό στρώμα πάνω από τα ρούχα του. «Να υποθέσω ότι πρέπει να γυρίσεις σπίτι;»

Εκείνη έγνεψε απρόθυμα. Το να καταφέρει να πείσει τη μητέρα της να την αφήσει να ακολουθήσει την εκπαίδευση των Κυνηγών ήταν αρχικά ένας μεγάλος, δυσάρεστος τσακωμός. Η Τζόσλιν είχε πατήσει πόδι, λέγοντας ότι είχε περάσει όλη της τη ζωή προσπαθώντας να κρατήσει την Κλέρι μακριά από την κουλτούρα των Κυνηγών, την οποία θεωρούσε επικίνδυνη —όχι μόνο βίαιη, είχε πει, αλλά απομονωτική και σκληρή. Η Τζόσλιν της είχε επισημάνει πως μόλις μέχρι ένα χρόνο πριν, η

απόφαση της Κλέρι να γίνει Κυνηγός θα σήμαινε ότι δεν θα μπορούσε να ξαναμιλήσει ποτέ στη μητέρα της. Η Κλέρι, όμως, της είχε απαντήσει πως το γεγονός ότι το Κονκλάβιο είχε αναστείλει τέτοιους περιορισμούς έως ότου το νέο Συμβούλιο θα αναθεωρούσε τους Νόμους σήμαινε πως το Κονκλάβιο είχε αλλάξει από τότε που η Τζόσλιν ήταν νέα, και στο κάτω-κάτω η Κλέρι έπρεπε να μάθει να υπερασπίζεται τον εαυτό της.

«Ελπίζω να μην το κάνεις αυτό για τον Τζέις», είχε πει στο τέλος η Τζόσλιν. «Ξέρω πώς είναι να είσαι ερωτευμένη με κάποιον. Θέλεις να είσαι εκεί που είναι και να κάνεις ό,τι κάνει κι εκείνος, αλλά, Κλέρι...»

«Εγώ δεν είμαι σαν εσένα» είχε πει η Κλέρι, προσπαθώντας να ελέγξει το θυμό της «και οι Κυνηγοί δεν είναι ο Κύκλος, ο Τζέις δεν είναι ο Βάλενταϊν».

«Δεν είπα τίποτα για τον Βάλενταϊν».

«Όμως, αυτό σκεφτόσουν», είχε αποκριθεί η Κλέρι. «Μπορεί τον Τζέις να τον μεγάλωσε ο Βάλενταϊν, αλλά δεν έχει καμία σχέση μαζί του».

«Το ελπίζω», είχε απαντήσει απαλά η Τζόσλιν. «Για το καλό όλων μας». Έτσι, τελικά υποχώρησε, αλλά με μερικούς κανόνες:

Η Κλέρι δεν θα έμενε στο Ινστιτούτο, αλλά με τη μητέρα της, στο σπίτι του Λουκ. Η Τζόσλιν θα έπαιρνε εβδομαδιαίες αναφορές προόδου από τη Μαρίζ, για να βεβαιώνεται ότι η Κλέρι μάθαινε, και ότι δεν καθόταν απλώς, όπως υποπτευόταν η Κλέρι, να κοιτάζει τον Τζέις όλη μέρα, ή ό,τι άλλο ήταν αυτό που την ανησυχούσε. Και η Κλέρι δεν θα έμενε το βράδυ στο Ινστιτούτο ποτέ. «Δεν θα κοιμάσαι εκεί που μένει το αγόρι σου», είχε πει αυστηρά η Τζόσλιν. «Δεν με νοιάζει εάν πρόκει-

ται για το Ινστιτούτο. Όχι».

Το αγόρι της. Ήταν ακόμη σοκ για εκείνη να ακούει αυτήν τη λέξη. Για τόσο καιρό έμοιαζε εντελώς απίδανο το να γίνει ποτέ ο Τζέις το αγόρι της, ότι θα μπορούσαν να είναι οτιδήποτε περισσότερο από αδέρφια, και αυτό ήταν απίστευτα σκληρό και απαίσιο για να το αντιμετωπίσει. Το να μην ξαναδούν ποτέ ο ένας τον άλλον είχαν καταλήξει ότι θα ήταν καλύτερο από αυτό, και όμως αυτό θα ήταν σαν να πέθαιναν. Και μετά, σαν από θαύμα, είχαν απελευθερωθεί. Τώρα είχαν περάσει έξι εβδομάδες, αλλά η Κλέρι ακόμη δεν είχε κουραστεί από αυτήν τη φράση.

«Πρέπει να πάω σπίτι», είπε. «Είναι σχεδόν έντεκα, και η μαμά μου φρικάρει όταν μένω εδώ μετά τις δέκα».

«Καλά». Ο Τζέις πέταξε τη στολή του, ή μάλλον το πάνω μέρος της, στον πάγκο. Από κάτω φορούσε ένα λεπτό μπλουζάκι. Η Κλέρι έβλεπε από κάτω του τα Σημάδια, σαν μελάνι που αιμορραγούσε στο υγρό χαρτί. «Θα σε πάω μέχρι έξω».

Το Ινστιτούτο ήταν ήσυχο καθώς το διέσχιζαν. Εκείνο τον καιρό δεν έμενε εκεί κανένας επισκέπτης Κυνηγός από άλλη πόλη. Ο Ρόμπερτ, ο πατέρας της Ίζαμπελ και του Άλεξ, ήταν στην Άιντρις και βοηθούσε στη σύσταση του νέου Συμβουλίου, και καθώς ο Χοτζ και ο Μαξ είχαν φύγει για πάντα, και ο Άλεξ έλειπε με τον Μάγκνους, η Κλέρι ένιωθε ότι οι υπόλοιποι ένοικοι ήταν σαν φιλοξενούμενοι σε ένα σχεδόν άδειο ξενοδοχείο. Ευχήθηκε να τους επισκέπτονταν πιο συχνά μερικά μέλη του Κονκλάβιου, αλλά υπέθετε ότι ήθελαν όλοι να δώσουν στους Λάιτγουντ λίγο χρόνο. Χρόνο να πενθήσουν τον Μαξ και χρόνο για να ξεχάσουν.

«Είχες νέα από τον Άλεξ και τον Μάγκνους τώρα τελευταία;» ρώτησε. «Περνάνε ωραία;»

«Έτσι φαίνεται». Ο Τζέις έβγαλε το τηλέφωνό του από την τσέπη του και της το έδωσε. «Ο Άλεξ μού στέλνει συνέχεια εκνευριστικές φωτογραφίες. Με τίτλους *Μακάρι να ήσουν εδώ... ή μάλλον όχι*».

«Εντάξει, δεν μπορείς να τον κατηγορήσεις. Υποτίθεται ότι είναι ρομαντικές διακοπές». Είδε τις φωτογραφίες στο κινητό του Τζέις και γέλασε. Ο Άλεξ και ο Μάγκνους μπροστά στον πύργο του Άιφελ, ο Άλεξ με τζιν –ως συνήθως– και ο Μάγκνους με ένα ριγέ ψαράδικο πουλόβερ, δερμάτινο παντελόνι και μια αλλοπρόσαλλη ζώνη. Στους κήπους του Μπόμπολι, ο Άλεξ φορούσε πάλι τζιν και ο Μάγκνους ένα τεράστιο βενετσιάνικο παλτό και ένα καπέλο γονδολιέρη. Ήταν σαν το φάντασμα της Όπερας. Μπροστά στο Πράδο φορούσε ένα αστραφτερό μπουφάν ταυρομάχου και μπότες-πλατφόρμες, ενώ ο Άλεξ φαινόταν να ταϊζει ήρεμος ένα περιστέρι στο βάνος.

«Σ’ το παίρνω πριν φτάσεις στις φωτογραφίες απ’ την Ινδία», είπε ο Τζέις παίρνοντας πίσω το τηλέφωνό του. «Ο Μάγκνους με σάρι. Από τα πράγματα που δεν ξεχνάς ποτέ».

Η Κλέρι γέλασε. Είχαν ήδη φτάσει στο ασανσέρ. Μόλις ο Τζέις πάτησε το κουμπί, η πόρτα άνοιξε τρίζοντας. Η Κλέρι μπήκε μέσα και ο Τζέις την ακολούθησε. Τη στιγμή που το ασανσέρ τινάχτηκε προς τα κάτω –η Κλέρι δεν θα συνήθιζε ποτέ το αρχικό σφίξιμο της καρδιάς της όταν ξεκινούσε– ο Τζέις την πλησίασε μέσα στο θαμπό φως και την τράβηξε κοντά του. Εκείνη έβαλε τα χέρια της στο στήθος του, νιώθοντας τους σκληρούς μύες

κάτω απ' το μπλουζάκι του, το σφυγμό της καρδιάς του από κάτω τους. Μέσα στο θολό φως, τα μάτια του έλαμπαν. «Συγγνώμη που δεν μπορώ να μείνω», του ψιθύρισε.

«Μη ζητάς συγγνώμη». Η φωνή του είχε μια τραχιά χροιά που την ξάφνιασε. «Η Τζόσλιν δεν θέλει να γίνεις σαν εμένα. Δεν την κατηγορώ γι' αυτό».

«Τζέις» είπε, λίγο ξαφνιασμένη από την πικρία στη φωνή του «είσαι καλά;»

Αντί να της απαντήσει, τη φίλησε, τραβώντας τη με δύναμη πάνω του. Το σώμα του πίεσε το δικό της πάνω στον τοίχο· το μέταλλο του καθρέφτη ήταν κρύο στην πλάτη της, ενώ τα χέρια του γλιστρούσαν στη μέση της, ανεβαίνοντας μέσα από το μπλουζάκι της. Πάντα λάτρευε τον τρόπο που την αγκάλιαζε. Προσεκτικά, αλλά όχι υπερβολικά τρυφερά· όχι τόσο τρυφερά, ώστε να νομίζει ότι είχε περισσότερο αυτοέλεγχο από ό,τι εκείνη. Κανείς τους δεν μπορούσε να ελέγξει το πώς ένιωθε για τον άλλον, και αυτό της άρεσε· της άρεσε ο τρόπος που χτυπούσε η καρδιά του πάνω στη δική της, ο τρόπος που μουρμούριζε στα χείλη της όταν τον φιλούσε.

Το ασανσέρ σταμάτησε τρίζοντας και η πόρτα του άνοιξε. Στο άνοιγμά της, μπορούσε να δει τον άδειο πρόναο του καθεδρικού, με το φως να λαμπυρίζει σε μια γραμμή από καντηλιέρια κατά μήκος του κεντρικού διαδρόμου. Τον αγκάλιασε σφιχτά, και χάρηκε που είχε τόσο λίγο φως στο ασανσέρ, ώστε να μην μπορεί να δει στον καθρέφτη το πρόσωπό της, το οποίο ένιωθε να έχει αναψοκοκκινίσει.

«Ίσως μπορώ να μείνω», ψιθύρισε. «Μονάχα λίγο ακόμα».

Εκείνος δεν είπε τίποτα. Ένωθε την ένταση μέσα του, και σφίχτηκε κι εκείνη. Ήταν κάτι περισσότερο από την ένταση της επιθυμίας. Έτρεμε ολόκληρο το σώμα του καθώς έκρυψε το πρόσωπό του στην καμπύλη του λαιμού της.

«Τζέις», είπε.

Τότε την άφησε, ξαφνικά, και έκανε ένα βήμα πίσω. Τα μάγουλά του ήταν αναψοκοκκινισμένα, ενώ τα μάτια του έλαμπαν πυρετικά. «Όχι», είπε εκείνος. «Δεν θέλω να δώσω στη μητέρα σου άλλον ένα λόγο για να μη με συμπαθεί. Ήδη πιστεύει ότι είμαι ίδιος με τον πατέρα μου...»

Σταμάτησε, όμως, πριν προλάβει να πει η Κλέρι, Ο Βάλενταϊν δεν ήταν ο πατέρας σου. Συνήθως, ο Τζέις φρόντιζε να αναφέρει τον Βάλενταϊν Μόργκενστερν με το όνομά του, ποτέ ως "πατέρα του", εκείνες τις σπάνιες φορές που τον ανέφερε. Συνήθως απέφευγε το θέμα, ενώ η Κλέρι δεν του είχε πει ποτέ ότι η μητέρα της ανησυχούσε ότι είχε γίνει κατά βάθος ίδιος με τον Βάλενταϊν, γιατί ήξερε ότι ακόμα και μια τέτοια υπόνοια θα τον πλήγωνε πολύ άσχημα. Τις περισσότερες φορές, η Κλέρι έκανε ό,τι μπορούσε για να τους κρατάει μακριά τον έναν από τον άλλον.

Άπλωσε το χέρι του πριν προλάβει εκείνη να πει κάτι και άνοιξε με δύναμη την πόρτα του ασανσέρ. «Σ' αγαπώ, Κλέρι», είπε χωρίς να την κοιτάξει. Κοιτούσε την εκκλησία, τις σειρές από αναμμένα κεριά, με το χρυσό τους να καθρεφτίζεται στα μάτια του. «Περισσότερο από ό,τι έχω ποτέ...» Σταμάτησε. «Θεέ μου. Περισσότερο από ό,τι θα έπρεπε, μάλλον. Το ξέρεις αυτό, έτσι δεν είναι;»

Η Κλέρι βγήκε από το ασανσέρ και γύρισε να τον

κοιτάξει. Υπήρχαν χιλιάδες πράγματα που ήθελε να πει, αλλά εκείνος κοιτούσε ήδη απ' την άλλη μεριά και πατούσε το κουμπί που θα τον ανέβαζε πίσω στους ορόφους του Ινστιτούτου. Η Κλέρι πήγε να διαμαρτυρηθεί, αλλά ο ανελκυστήρας κουνιόταν ήδη, και οι πόρτες έκλειναν καθώς ανέβαινε προς τα πάνω. Σφραγίστηκαν με έναν κρότο, και η Κλέρι έμεινε να τις κοιτάζει για ένα λεπτό· πάνω τους ήταν ζωγραφισμένος ο Αρχάγγελος με τα μάτια να κοιτάνε προς τα πάνω. Ο Αρχάγγελος ήταν ζωγραφισμένος παντού.

Η φωνή της αντήχησε τραχιά στο άδειο δωμάτιο. «Κι εγώ σ' αγαπώ», είπε.

3

ΕΠΤΑ ΕΚΔΙΚΟΥΜΕΝΑ

«Ξέρετε τι είναι φοβερό;» είπε ο Έρικ και άφησε κάτω τις μπαγκέτες του. «Που έχουμε βρικόλακα στο συγκρότημα. Μ' αυτό θα κάνουμε τη διαφορά».

Ο Κερκ χαμήλωσε το μικρόφωνο και έκανε μια γκριμάτσα. Ο Έρικ πάντα έψαχνε πώς το συγκρότημα θα έκανε τη διαφορά, αν και μέχρι στιγμής τίποτα δεν είχε γίνει πραγματικότητα. Το καλύτερο που είχαν κάνει ήταν μια συναυλία στην παλιά Κλωστοϋφαντουργία, και μόνο τέσσερα άτομα είχαν πάει. Και το ένα ήταν η μαμά του Σάιμον. «Δεν καταλαβαίνω πώς θα κάνουμε τη διαφορά αν δεν μπορούμε να πούμε σε κανέναν ότι είναι βρικόλακας».

«Κρίμα», είπε ο Σάιμον. Καθόταν σε ένα από τα ηχεία, δίπλα στην Κλέρι, η οποία ήταν απορροφημένη στέλνοντας μηνύματα σε κάποιον, μάλλον στον Τζέις. «Κανείς δεν πρόκειται να σε πιστέψει, έτσι κι αλλιώς, γιατί κοίτα είμαι εδώ. Και είναι μέρα». Σήκωσε τα χέρια του για να δείξει το φως που έμπαινε από τις σχισμές της σκεπής

του γκαράζ του Έρικ, το μέρος όπου έκαναν πρόβες εκείνη την περίοδο.

«Αυτό θίγει κάπως την πειστικότητά μας», είπε ο Ματ, σπρώχνοντας τα λαμπερά κόκκινα μαλλιά του από τα μάτια του και κοιτώντας τον Σάιμον με μισόκλειστα μάτια. «Ίσως θα έπρεπε να φορέσεις ψεύτικα δόντια».

«Δεν χρειάζεται ψεύτικα δόντια», είπε εκνευρισμένη η Κλέρι και κατέβασε το κινητό της. «Έχει αληθινά. Τα είδατε».

Αυτό ήταν αλήθεια. Ο Σάιμον είχε αναγκαστεί να δείξει τα μυτερά του δόντια όταν είχε πρωτοπεί τα νέα στο συγκρότημα. Στην αρχή νόμιζαν ότι είχε χτυπήσει το κεφάλι του, ή ότι είχε πάθει νευρικό κλωνισμό. Όταν, όμως, τους έδειξε τα δόντια του, το βούλωσαν. Ο Έρικ, μάλιστα, είπε ότι δεν ξαφνιαστηκε ιδιαίτερα. «Πάντα ήξερα ότι υπήρχαν βρικόλακες, φίλε», είχε πει. «Ξέρεις, όπως υπάρχουν κάτι άνθρωποι που είναι πάντα ίδιοι, ακόμα και όταν είναι εκατό χρονών. Σαν τον Ντέιβιντ Μπάουι. Είναι επειδή είναι βρικόλακες».

Ο Σάιμον δεν τους είχε πει ότι η Κλέρι και η Ίζαμπελ ήταν Κυνηγοί των Σκιών. Δεν ήταν δικό του μυστικό αυτό. Ούτε ήξεραν ότι η Μάγια ήταν λυκάνθρωπος. Απλά πίστευαν ότι η Μάγια και η Ίζαμπελ ήταν δύο ωραία κορίτσια που είχαν και οι δύο συμφωνήσει, για κάποιον ανεξήγητο λόγο, να βγαίνουν με τον Σάιμον. Το απέδιδαν σ' αυτό που ο Κερκ αποκαλούσε "βρικόλακιστικό σεξαπίλ". Τον Σάιμον δεν τον ένοιαζε πώς το έλεγαν αρκεί να μην τους ξέφευγε σε καμία τους ότι έβγαινε και με τις δύο. Μέχρι στιγμής είχε καταφέρει να τις καλέσει σε διαφορετικές συναυλίες, έτσι ώστε να μην έχει τύχει ποτέ να συναντηθούν.

«Μήπως να έδειχνες τα δόντια σου στη σκηνή;» πρότεινε ο Έρικ. «Έτσι, για μια φορά, φίλε. Να τα δείξεις στο πλήθος».

«Αν το έκανε, ο αρχηγός της ομάδας βρικόλακων της Νέας Υόρκης θα σας σκότωνε όλους», είπε η Κλέρι. «Το ξέρετε αυτό;» Κούνησε το κεφάλι της προς την κατεύθυνση του Σάιμον. «Δεν το πιστεύω ότι τους είπες ότι είσαι βρικόλακας», πρόσθεσε, χαμηλώνοντας τη φωνή της για να την ακούσει μόνο ο Σάιμον. «Είναι ηλίθιοι, αν δεν το έχεις καταλάβει».

«Είναι φίλοι μου», μουρμούρισε ο Σάιμον.

«Είναι φίλοι σου, αλλά είναι και ηλίθιοι».

«Θέλω οι άνθρωποι που με ενδιαφέρουν να ξέρουν την αλήθεια για μένα».

«Α, ναι;» είπε η Κλέρι, όχι και πολύ τρυφερά. «Τότε, πότε θα το πεις στη μητέρα σου;»

Πριν ο Σάιμον προλάβει να απαντήσει, ακούστηκε ένας δυνατός κρότος στην πόρτα, η οποία μετά από ένα λεπτό άνοιξε, ρίχνοντας στο γκαράζ ακόμα περισσότερο φως από το φθινοπωρινό ήλιο. Ο Σάιμον κοίταξε το άνοιγμα, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του. Ουσιαστικά, ήταν ένα αντανακλαστικό που του είχε μείνει από όταν ήταν άνθρωπος. Πλέον, τα μάτια του δεν χρειάζονταν παρά ένα κλάσμα του δευτερολέπτου για να συνηθίσουν το φως ή το σκοτάδι.

Στην είσοδο του γκαράζ στεκόταν ένα αγόρι που φωτιζόταν από πίσω από το λαμπερό ήλιο. Κρατούσε στο χέρι του ένα κομμάτι χαρτί. Το κοίταξε αβέβαια, και μετά κοίταξε τα μέλη του συγκροτήματος. «Γεια», είπε. «Εδώ είναι το συγκρότημα Επικίνδυνη Κηλίδα;»

«Τώρα λεγόμαστε Διχοτόμος Λεμούριος», είπε ο Έρικ

και έκανε ένα βήμα μπροστά. «Κι εσύ είσαι...;»

«Κάιλ», είπε το αγόρι, και έσκυψε για να περάσει από την πόρτα του γκαράζ. Όταν ίσιωσε την πλάτη του, τίναξε τα καστανά του μαλλιά που έπεφταν στα μάτια του και έδωσε το χαρτί του στον Έρικ. «Είδα ότι ψάχνατε για τραγουδιστή».

«Ουάου», είπε ο Ματ. «Αυτό το χαρτί το κολλήσαμε... πριν από ένα χρόνο. Το είχα ξεχάσει τελείως».

«Ναι», είπε ο Έρικ. «Τότε κάναμε άλλα πράγματα. Τώρα έχουμε λιγότερα φωνητικά. Έχεις εμπειρία;»

Ο Κάιλ –που ο Σάιμον πρόσεξε ότι ήταν πολύ ψηλός, αλλά καθόλου αδέξιος– ανασήκωσε τους ώμους του. «Βασικά, όχι. Αλλά μου λένε ότι τραγουδάω καλά». Είχε μια αργή, ελαφρώς συρτή ομιλία που έμοιαζε πιο πολύ με εκείνη των σέρφερ παρά του Νότου.

Τα μέλη του συγκροτήματος κοιτάχτηκαν αβέβαια. Ο Έρικ έξυσε το κεφάλι του, πίσω από το αφτί του. «Μας αφήνεις ένα λεπτό, φίλε;»

«Φυσικά». Ο Κάιλ βγήκε πάλι απ' το γκαράζ και έκλεισε πίσω του την πόρτα. Ο Σάιμον τον άκουσε να σφυρίζει σιγανά απ' έξω. Έμοιαζε με το *She 'll be comin' round the Mountain*. Και ήταν και κάπως παράφωνο.

«Δεν ξέρω», είπε ο Έρικ. «Δεν είμαι σίγουρος ότι χρειαζόμαστε κάποιον αυτήν τη στιγμή. Γιατί, στο κάτω κάτω, δεν μπορούμε να του πούμε και ότι είσαι βρικόλακας, έτσι δεν είναι;»

«Όχι», είπε ο Σάιμον. «Δεν μπορείτε».

«Εντάξει, λοιπόν». Ο Ματ ανασήκωσε τους ώμους του. «Κρίμα. Γιατί χρειαζόμαστε τραγουδιστή. Ο Κερκ είναι χάλια. Χωρίς παρεξήγηση, Κερκ».

«Άντε πνίξου», είπε ο Κερκ. «Δεν είμαι χάλια».

«Ναι, είσαι», είπε ο Ματ. «Είσαι χάλια, παλιοτριχωτέ...»

«Εγώ» τους διέκοψε η Κλέρι υψώνοντας τη φωνή της «νομίζω ότι πρέπει να τον αφήσετε να δοκιμάσει».

Ο Σάιμον την κοίταξε. «Γιατί;»

«Γιατί είναι κούκλαρος», είπε η Κλέρι, προς μεγάλη έκπληξη του Σάιμον. Εκείνος δεν είχε εντυπωσιαστεί και τόσο απ' την εμφάνιση του Κάιλ, αλλά απ' την άλλη δεν ήταν και ο καλύτερος κριτής της ανδρικής ομορφιάς. «Και το συγκρότημά σας χρειάζεται λίγο σεξάπιλ».

«Ευχαριστώ», είπε ο Σάιμον. «Εκ μέρους όλων μας, σ' ευχαριστώ πάρα πολύ».

Η Κλέρι έκανε έναν ήχο ανυπομονησίας. «Ναι, ναι, είστε όλοι μια χαρά. Ειδικά εσύ, Σάιμον». Του χάιδεψε το χέρι. «Αλλά ο Κάιλ είναι καρακούκλος, έτσι; Η αντικειμενική μου γνώμη, σαν γυναίκα, είναι ότι αν βάλετε τον Κάιλ στο συγκρότημά σας, θα διπλασιάσετε το γυναικείο σας κοινό».

«Που σημαίνει ότι θα έχουμε δύο γυναίκες στο κοινό αντί για μία», είπε ο Κερκ.

«Ποια είναι η μία;»

«Η φίλη της μικρής ξαδέρφης του Έρικ. Πώς τη λένε; Αυτή που είναι ερωτευμένη με τον Σάιμον. Έρχεται σε όλες τις συναυλίες μας και λέει σε όλους ότι τα έχει με τον Σάιμον».

Ο Σάιμον έκανε μια γκριμάτσα. «Είναι δεκατριών».

«Αυτό είναι το αποτέλεσμα του βρικολακίστικου σεξάπιλ σου, φίλε», είπε ο Ματ. «Οι κυρίες δεν μπορούν να σου αντισταθούν».

«Ποπο, Θεέ μου!», είπε η Κλέρι. «Δεν υπάρχει βρικολακίστικο σεξάπιλ». Και απειλώντας με το δάχτυλό της

τον Έρικ, συνέχισε λέγοντας: «Και μην τολμήσεις να πεις ότι το Βρικολακίστικο Σεξαπίλ ακούγεται ωραίο για όνομα συγκροτήματος, γιατί θα σου...»

Η πόρτα του γκαράζ ξανάνοιξε. «Ε, παιδιά;» Ήταν πάλι ο Κάιλ. «Κοιτάξτε, αν δεν θέλετε να τραγουδήσω, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Μπορεί να αλλάξατε τον ήχο σας, τέλος πάντων. Απλώς, πείτε το, και έχω φύγει».

Ο Έρικ έγερσε το κεφάλι του στο πλάι. «Έλα μέσα να σε δούμε».

Ο Κάιλ μπήκε στο γκαράζ. Ο Σάιμον τον κοίταξε έντονα, προσπαθώντας να καταλάβει τι είχε κάνει την Κλέρι να πει ότι ήταν κούκλος. Ήταν ψηλός, με φαρδιές πλάτες και αδύνατος, με έντονα ζυγωματικά, σχετικά μακριά μαύρα μαλλιά που σχημάτιζαν μπούκλες στο μέτωπο και στο λαιμό του, και δέρμα που δεν είχε χάσει ακόμη το καλοκαιρινό του μαύρισμα. Οι μακριές, πυκνές του βλεφαρίδες πάνω από τα αστραφτερά καστανοπράσινα μάτια του τον έκαναν να μοιάζει με ωραίο νεαρό ροκ σταρ. Φορούσε ένα στενό πράσινο μπλουζάκι και τζιν, και γύρω από τα μπράτσα του είχε τατουάζ—όχι Σημάδια, κανονικά τατουάζ. Έμοιαζαν με μια φιδογυριστή γραφή που τυλιγόταν γύρω απ' το δέρμα του και εξαφανιζόταν μέσα στα μανίκια της μπλούζας του.

Εντάξει, ο Σάιμον έπρεπε να το παραδεχτεί. Δεν ήταν κακάσχημος.

«Ξέρετε», είπε τελικά ο Κερκ σπάζοντας τη σιωπή. «Το βλέπω. Είναι όντως κούκλος».

Ο Κάιλ ανοιγόκλεισε τα μάτια του και στράφηκε στον Έρικ. «Λοιπόν; Να τραγουδήσω ή όχι;»

Ο Έρικ έβγαλε το μικρόφωνο απ' το στήριγμα και του το έδωσε. «Έλα», του είπε. «Για προσπάθησε».

* * *

«Ε, λοιπόν, ήταν όντως καλός», είπε η Κλέρι. «Έκανα πλάκα όταν σας είπα να τον βάλετε στο συγκρότημα, αλλά τελικά τραγουδάει μια χαρά».

Περπατούσαν κατά μήκος της Λεωφόρου Κεντ, προς το σπίτι του Λουκ. Ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει, και από μπλε είχε γίνει γκριζός, καθώς ετοιμαζόταν για το λυκόφως, ενώ πάνω από τον Ηστ Ρίβερ κρέμονταν σύννεφα. Η Κλέρι έσερνε το ένα γαντοφορεμένο της χέρι πάνω στο φράχτη που έμοιαζε σαν αλυσίδα και τους χώριζε από το σπασμένο πεζοδρόμιο της όχθης του ποταμού, κάνοντας το σίδερο να κροταλίζει.

«Το λες μόνο και μόνο επειδή σου άρεσε», είπε ο Σάιμον.

Η Κλέρι γέλασε. «Όχι και τόσο. Δεν είναι και ο πιο ωραίος άντρας που έχω δει». Αυτός, φανταζόταν ο Σάιμον, θα ήταν μάλλον ο Τζέις, αν και ήταν αρκετά ευγενική ώστε να μην το αναφέρει. «Αλλά μου φάνηκε καλή ιδέα να τον βάλετε στο συγκρότημα, αλήθεια. Αν ο Έρικ και οι άλλοι δεν μπορούν να του πουν ότι είσαι βρικόλακας, θα τους αποτρέψει από το να το πουν και σε οποιονδήποτε άλλο. Έτσι, ίσως τελειώσει αυτή η ηλίθια ιδέα». Είχαν φτάσει σχεδόν στο σπίτι του Λουκ· ο Σάιμον το έβλεπε στην απέναντι πλευρά του δρόμου, με τα παράθυρα φωτισμένα και κίτρινα πάνω στο σκοτάδι που έπεφτε. Η Κλέρι σταμάτησε μπροστά σε ένα κενό στο φράχτη. «Θυμάσαι που σκοτώσαμε εδώ μια χούφτα δαίμονες Ράουμ;»

«Εσύ και ο Τζέις τους σκοτώσατε. Εγώ παραλίγο να κάνω εμετό». Ο Σάιμον το θυμόταν, αλλά ήταν αφηρημένος. Στο μυαλό του είχε την Καμίλ, να κάθεται απέ-

ναντί του στην αυλή και να λέει, *Είσαι φίλος με τους Κνηγούς των Σκιών, αλλά δεν μπορείς να γίνεις ένας από αυτούς. Θα είσαι πάντα άλλος, εκτός.* Κοίταξε λοξά την Κλέρι και αναρωτήθηκε τι θα έλεγε αν της αποκάλυπτε για τη συνάντησή του με τη βρικόλακα και την προσφορά της. Υπέθετε ότι μάλλον θα τρομοκρατείτο. Το γεγονός ότι δεν μπορούσαν να του κάνουν κακό δεν την είχε κάνει να μην ανησυχεί για την ασφάλειά του.

«Τώρα δεν θα φοβόσουν», του είπε απαλά, σαν να διάβαζε τη σκέψη του. «Τώρα έχεις το Σημάδι». Γύρισε να τον κοιτάξει, ακουμπώντας ακόμη πάνω στο φράχτη. «Το έχει προσέξει κανείς, ή σε έχει ρωτήσει τι είναι;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Το σκεπάζουν τα μαλλιά μου τις περισσότερες φορές, και έτσι κι αλλιώς έχει ξεθωριάσει αρκετά. Βλέπεις;» Παραμέρισε τα μαλλιά του στο πλάι.

Η Κλέρι άπλωσε το χέρι της και άγγιξε το μέτωπό του και τη στριφογυριστή γραμμή του Σημαδιού. Τα μάτια της ήταν θλιμμένα, όπως κι εκείνη τη μέρα στην Αίδουσα των Συνθηκών στο Αλικάντε, όταν είχε χαράξει την αρχαιότερη κατάρα του κόσμου στο μέτωπό του. «Πονάει;»

«Όχι. Όχι, δεν πονάει». Και είπε ο Κάιν στον Κύριο, η τιμωρία μου είναι βαρύτερη απ' ό,τι μπορώ να αντέξω. «Ξέρεις ότι δεν σε κατηγορώ γι' αυτό, έτσι δεν είναι; Μου έσωσες τη ζωή».

«Το ξέρω». Τα μάτια της γυάλιζαν. Κατέβασε το χέρι της από το μέτωπό του και σκούπισε με την ανάποδη του γαντιού της το πρόσωπό της. «Γαμώτο. Σιχαίνομαι τα δάκρυα».

«Καλύτερα να το συνηθίσεις» της είπε, και όταν την

είδε να γουρλώνει με απορία τα μάτια της, πρόσθεσε βιαστικά «στο γάμο αναφερόμουν. Πότε είναι, το άλλο Σάββατο; Όλοι κλαίνε στους γάμους».

Εκείνη ρουθούνησε αποδοκιμαστικά.

«Παρεμπιπτόντως, πώς είναι η μαμά σου και ο Λουκ;»

«Αηδιαστικά ερωτευμένοι. Είναι σιχαμένο. Τέλος πάντων...» Τον χτύπησε χαϊδευτικά στον ώμο. «Πρέπει να πάω μέσα. Θα τα πούμε αύριο;»

Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Ναι. Αύριο».

Την κοίταξε να διασχίζει τρέχοντας το δρόμο και να ανεβαίνει τα σκαλιά για την μπροστινή είσοδο του σπιτιού. *Αύριο*. Αναρωτήθηκε πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που έβλεπε την Κλέρι σχεδόν κάθε μέρα. Αναρωτήθηκε πώς θα ήταν να είναι ένας φυγάς και ένας περιπλανώμενος πάνω στη γη όπως του είχε πει η Καμίλ. Όπως είχε πει ο Ραφαέλ. *Φωνή αίματος του αδελφού σου βοά προς με εκ της γης.*¹ Δεν ήταν ο Κάιν, ο φονιάς του αδελφού του, αλλά η κατάρα του η ίδια. Ήταν παράξενο, σκέφτηκε, να περιμένει να χάσει τα πάντα, μη ξέροντας αν θα συνέβαινε ή όχι.

Η πόρτα έκλεισε πίσω από την Κλέρι. Ο Σάιμον έκανε μεταβολή, για να κατηφορίσει την Κεντ, προς τη στάση του τρένου στην Οδό Λόριμερ. Πλέον είχε σχεδόν σκοτεινιάσει εντελώς, και ο ουρανός πάνω απ' το κεφάλι του έμοιαζε με μια δίνη από γκριζο και μαύρο. Ο Σάιμον άκουσε λάστιχα να τρίζουν στο δρόμο πίσω του, αλλά δεν γύρισε. Τα αυτοκίνητα περνούσαν συχνά πολύ βιαστικά από εκείνον το δρόμο παρά τις λακκούβες και τις ρωγμές του. Μόνο όταν το μπλε φορτηγάκι σταμάτησε

¹ Το αίμα του αδελφού σου μου φωνάζει από τη γη, Γένεσις, 4: 4-8. (Σ.τ.Μ.)

δίπλα του με τα φρένα του να τσιρίζουν γύρισε να το κοιτάξει.

Ο οδηγός έβγαλε με δύναμη τα κλειδιά απ' τη μηχανή, την έσβησε και άνοιξε βάνανυσα την πόρτα. Ήταν ένας άνδρας —ένας ψηλός άνδρας με φόρμα και αθλητικά παπούτσια, και την κουκούλα του τραβηγμένη τόσο κάτω, που έκρυβε σχεδόν ολόκληρο το πρόσωπό του. Πήδηξε απ' τη θέση του οδηγού, και ο Σάιμον είδε ότι στο χέρι του κρατούσε ένα μακρύ αστραφτερό μαχαίρι.

Αργότερα θα σκεφτόταν ότι θα έπρεπε να το είχε βάλει στα πόδια. Ήταν βρικόλακας, και πιο γρήγορος από κάθε θνητό. Μπορούσε να ξεπεράσει οποιονδήποτε. Θα έπρεπε να είχε τρέξει, αλλά ήταν υπερβολικά ξαφνιασμένος· έμεινε ακίνητος καθώς ο άνδρας, με το μαχαίρι να γυαλίζει στο χέρι του, πήγε προς το μέρος του. Ο άνδρας είπε κάτι με μια βαδιά, τραχιά φωνή, κάτι σε μια γλώσσα που ο Σάιμον δεν καταλάβαινε.

Ο Σάιμον έκανε ένα βήμα πίσω. «Κοίτα», είπε και πήγε να βάλει το χέρι στην τσέπη του. «Πάρε το πορτοφόλι μου...»

Ο άνδρας όρμησε καταπάνω του, προτάσσοντας το μαχαίρι προς το στήθος του. Ο Σάιμον τον κοίταζε κατάπληκτος. Έμοιαζαν όλα να συμβαίνουν πολύ αργά, σαν να είχε επιβραδυνθεί ο χρόνος. Είδε τη μύτη του μαχαιριού να πλησιάζει στο στήθος του, την άκρη της να πιέζει το δέρμα του μπουφάν του —και τότε το μαχαίρι τινάχτηκε στο πλάι, λες και κάποιος είχε αρπάξει το μπράτσο του διώκτη του και το είχε τινάξει απότομα. Ο άνδρας ούρλιαξε καθώς βρέθηκε αιωρούμενος σαν μαριονέτα που την τραβούσαν απ' τα σκοινιά της. Ο Σάιμον κοίταξε γύρω του ξέφρενα —σίγουρα κάποιος θα είχε

ακούσει ἢ δει τη φασαρία, ἀλλά δεν φαινόταν κανείς. Ο ἄνδρας συνέχιζε να ουρλιάζει, να σπαρταράει ανεξέλεγκτα στον αέρα, ἐνῶ ἡ μπλούζα του ἀνοίξε μπροστά σαν να τὴν εἶχε σκίσει ἓνα ἀόρατο χέρι.

Ο Σάιμον κοίταζε ἐντρομος. Στον κορμό του ἄνδρα ἐμφανίζονταν τεράστιες πληγές. Το κεφάλι του ἔπεσε πρὸς τα πίσω, και ἀπὸ το στόμα του ἀνέβλυσε αἷμα. Σταμάτησε ἀπότομα να ουρλιάζει –και ἔπεσε κάτω, λες και το ἀόρατο χέρι εἶχε ἀνοίξει και τον εἶχε ἀφήσει να πέσει. Χτύπησε στο ἔδαφος και ἐγινε κομμάτια, σαν γυαλί, χιλιάδες ἀστραφτερά θραύσματα που σκορπίστηκαν στο πεζοδρόμιο.

Ο Σάιμον γονάτισε. Το μαχαίρι που προοριζόταν για να τον σκοτώσει βρισκόταν λίγο πιο πέρα· μποροῦσε να το πιάσει. Ἦταν το μόνο που εἶχε μείνει ἀπ' τον ἐχθρό του, ἐκτός ἀπὸ μια στοίβα ἀπὸ γυαλιστερά κρύσταλλα που εἶχαν ἤδη ἀρχίσει να σκορπάνε στο ζωνηρό ἀνεμο. Ἄγγιξε ἓνα ἀπὸ αὐτά με περιέργεια.

Ἦταν ἀλάτι. Κοίταξε τα χέρια του. Ἔτρεμαν. Ἦξερε τι εἶχε συμβεῖ και γιατί.

Και εἶπεν αὐτῷ Κύριος Ὁ Θεός· οὐχ οὕτως, πας ὁ ἀποκτείνας Κάνν ἐπτὰ ἐκδικούμενα παραλύσει.¹

Αὐτό σήμαινε, λοιπόν, το “ἐπτὰ ἐκδικούμενα”. Εἰς ἐπταπλούν.

Ἴσα-ἴσα που πρόλαβε να φτάσει στον ὑπόνομο πρὶν διπλωθεῖ στα δύο και ἀρχίσει να ξερνάει αἷμα στο δρόμο.

Τὴ στιγμή που ἀνοίξε τὴν πόρτα, ὁ Σάιμον κατάλαβε ὅτι εἶχε υπολογίσει λάθος τὴν ὥρα. Νόμιζε ὅτι ἡ μητέρα του θα εἶχε ἀποκοιμηθεῖ, ἀλλά ὄχι. Ἦταν ξύπνια και

¹ *Και ὅποιος φονεύσει τὸν Κάνν, θα τιμωρηθεῖ ὁ ἴδιος εἰς ἐπταπλούν, Γένεσις 4: 4-8. (ε.τ.μ.)*

καθόταν σε μια πολυθρόνα ακριβώς απέναντι στην εξώπορτα. Είχε το κινητό της στο τραπεζάκι δίπλα της και είδε αμέσως το αίμα στο μπουφάν του.

Προς μεγάλη του έκπληξη, δεν ούρλιαξε, αλλά έβαλε το χέρι της μπροστά απ' το στόμα της. «Σάιμον».

«Δεν είναι δικό μου το αίμα», είπε εκείνος βιαστικά. «Ήμουν στου Έρικ, και άνοιξε η μύτη του Ματ και ...»

«Δεν θέλω να τ' ακούσω». Σπάνια χρησιμοποιούσε αυτό τον αυστηρό τόνο. Του θύμιζε τον τρόπο που μιλούσε εκείνους τους τελευταίους μήνες της ασθένειας του πατέρα του, όταν η αγωνία ήταν σαν ένα μαχαίρι στη φωνή της. «Δεν θέλω πλέον να ακούω άλλα ψέματα».

Ο Σάιμον άφησε τα κλειδιά του στο τραπέζι δίπλα στην πόρτα. «Μαμά...»

«Το μόνο που κάνεις είναι να μου λες ψέματα. Έχω κουραστεί πια».

«Δεν είναι αλήθεια», είπε, αλλά ένιωθε χάλια, γιατί ήξερε ότι ήταν. «Απλώς έχω πολλά πράγματα στο μυαλό μου αυτήν τη στιγμή»

«Το ξέρω». Η μητέρα του σηκώθηκε όρθια. Ήταν πάντα αδύνατη, και τώρα φαινόταν κοκαλιάρικα, με τα σκούρα της μαλλιά –το ίδιο χρώμα με τα δικά του– γεμάτα με ακόμα περισσότερο γκρι απ' ό,τι θυμόταν ο Σάιμον καθώς έπεφταν στο πρόσωπό της. «Έλα μαζί μου, νεαρέ. Τώρα».

Ο Σάιμον την ακολούθησε απορημένος στη μικρή λαμπερή κίτρινη κουζίνα. Η μητέρα του σταμάτησε και του έδειξε τον πάγκο. «Μπορείς να μου εξηγήσεις τι είναι αυτά;»

Το στόμα του Σάιμον στέγνωσε. Πάνω στον πάγκο, στημένα στη σειρά, σαν μικρά στρατιωτάκια, ήταν τα

μπουκάλια από αίμα που είχε κρύψει στο μίνι ψυγείο μέσα στην ντουλάπα του. Το ένα ήταν μισογεμάτο και τα άλλα εντελώς γεμάτα, ενώ το κόκκινο υγρό μέσα τους φώναζε σαν κατηγορητήριο. Είχε βρει ακόμα και τα άδεια σακουλάκια από αίμα που είχε ξεπλύνει, και είχε βάλει μέσα σε μια πλαστική σακούλα πριν τα ρίξει σε έναν κάδο. Ήταν απλωμένα κι αυτά πάνω στον πάγκο, σαν φρικτά στολίδια.

«Στην αρχή νόμιζα ότι τα μπουκάλια είχαν κρασί», είπε με τρεμάμενη φωνή η Ελέιν Λιούις. «Μετά βρήκα τις σακούλες. Και άνοιξα ένα από τα μπουκάλια. Είναι αίμα. Σωστά;»

Ο Σάιμον δεν είπε τίποτα. Λες και είχε χάσει τη φωνή του.

«Φερόσουν τόσο παράξενα τελευταία», συνέχισε η μητέρα του. «Έλειπες συνέχεια, δεν τρως ποτέ, ούτε που κοιμάσαι, έχεις φίλους που δεν έχω γνωρίσει ποτέ, δεν έχω ακούσει καν τα ονόματά τους. Νομίζεις ότι δεν καταλαβαίνω όταν μου λες ψέματα; Το καταλαβαίνω, Σάιμον. Νόμιζα ότι είχες αρχίσει να παίρνεις ναρκωτικά».

Ο Σάιμον βρήκε τη φωνή του. «Και έψαξες το δωμάτιό μου;»

Η μητέρα του αναψοκοκκίνισε. «Αναγκάστηκα! Νόμιζα... νόμιζα ότι αν έβρισκα ναρκωτικά, θα μπορούσα να σε βοηθήσω, να σε βοηθήσω να μπεις σε ένα πρόγραμμα αποτοξίνωσης, αλλά αυτό;» Έδειξε με απόγνωση τα μπουκάλια. «Δεν ξέρω καν τι να υποθέσω γι' αυτό. Τι συμβαίνει, Σάιμον; Έχεις μπει σε καμία σατανιστική ομάδα;»

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του.

«Τότε, πες μου», είπε η μητέρα του με χείλη που έτρε-

μαν. «Γιατί οι μόνες εξηγήσεις που μπορώ να σκεφτώ είναι απαίσιες και φριχτές. Σάιμον, σε παρακαλώ...»

«Είμαι βρικόλακας», είπε ο Σάιμον. Δεν είχε ιδέα πώς το είπε ή γιατί. Αλλά το είπε. Οι λέξεις αιωρούνταν μεταξύ τους σαν δηλητηριώδες αέριο.

Τα γόνατα της μητέρας του υποχώρησαν, και σωριάστηκε στην καρέκλα της κουζίνας. «Τι είπες;» ρώτησε πνιχτά.

«Είμαι βρικόλακας», είπε ο Σάιμον. «Εδώ και δύο μήνες. Συγγνώμη που δεν σου το είπα νωρίτερα. Δεν ήξερα πώς να σ' το πω».

Το πρόσωπο της Ελέιν Λιούις ήταν λευκό σαν κιμωλία. «Δεν υπάρχουν βρικόλακες, Σάιμον».

«Ναι», είπε εκείνος. «Υπάρχουν. Άκου, δεν ήθελα να γίνω βρικόλακας. Μου επιτέθηκαν. Δεν είχα επιλογή. Αν μπορούσα, θα ξαναγινόμουν άνθρωπος». Θυμήθηκε ξαφνικά το φυλλάδιο που του είχε δώσει η Κλέρι πριν από κάμποσο καιρό, εκείνο που εξηγούσε πώς να πει κανείς στους γονείς του ότι είναι ομοφυλόφιλος. Τότε του είχε φανεί πολύ αστεία αναλογία. Όχι πια.

«Νομίζεις ότι είσαι βρικόλακας», είπε η μητέρα του ανέκφραστα. «Νομίζεις ότι πίνεις αίμα».

«Πίνω αίμα», είπε ο Σάιμον. «Πίνω αίμα ζώνω».

«Μα, εσύ είσαι χορτοφάγος». Η μητέρα του έμοιαζε να είναι έτοιμη να βάλει τα κλάματα.

«Ήμουν. Όμως, όχι πια. Τρέφομαι με αίμα».

Ο λαιμός του Σάιμον είχε στεγνώσει και τον τραβούσε. «Δεν έχω κάνει ποτέ κακό σε κανέναν. Δεν θα έπινα ποτέ αίμα κάποιου ανθρώπου. Είμαι ακόμη ο ίδιος άνθρωπος. Είμαι ακόμη εγώ».

Η μητέρα του έδειχνε να προσπαθεί πολύ να μη χά-

σει την αυτοκυριαρχία της. «Οι καινούριοι σου φίλοι... είναι κι αυτοί βρικόλακες;»

Ο Σάιμον σκέφτηκε την Ίζαμπελ, τη Μάγια, τον Τζέις. Δεν μπορούσε να της πει και για λυκάνθρωπους και Κυνηγούς των Σκιών. Ήταν υπερβολικό. «Όχι. Αλλά... ξέρουν ότι εγώ είμαι».

«Σου... σου έδωσαν ναρκωτικά; Σε ανάγκασαν να πάρεις κάτι; Κάτι που σε έκανε να έχεις παραισθήσεις;» Έδειχνε να μην έχει ακούσει καν την απάντησή του.

«Όχι. Μαμά, είναι αλήθεια».

«Δεν είναι αλήθεια», του ψιθύρισε. «Νομίζεις ότι είναι αλήθεια. Θεέ μου. Σάιμον. Συγγνώμη, συγγνώμη. Έπρεπε να το έχω καταλάβει. Θα σε βοηθήσουμε. Θα βρούμε κάποιον. Ένα γιατρό. Όσο και να κοστίζει...»

«Δεν μπορώ να πάω στο γιατρό, μαμά».

«Ναι, μπορείς. Πρέπει να πας κάπου. Σε ένα νοσοκομείο, ίσως...»

Της άπλωσε τον καρπό του. «Βρες το σφυγμό μου», της είπε.

Τον κοίταξε απορημένη. «Ορίστε;»

«Το σφυγμό μου», είπε. «Βρες τον. Αν έχω, εντάξει. Θα έρθω μαζί σου στο νοσοκομείο. Αν όχι, πρέπει να με πιστέψεις».

Σκούπισε τα δάκρυα από τα μάτια της και έπιασε αργά τον καρπό του. Μετά από τόσο καιρό που φρόντιζε τον πατέρα του όσο ήταν άρρωστος, ήξερε να βρίσκει το σφυγμό καλύτερα κι από νοσοκόμα. Πίεσε το δείκτη της στο εσωτερικό του καρπού του και περίμενε.

Την κοιτούσε καθώς το πρόσωπό της άλλαζε έκφραση, από πόνο και αναστάτωση σε απορία, και έπειτα σε τρόμο. Σηκώθηκε όρδια, άφησε το χέρι του να πέσει και

απομακρύνθηκε. Τα μάτια της ήταν τεράστια, και σκούρα πάνω στο χλωμό της πρόσωπο. «Τι είσαι;»

Ο Σάιμον ένωσε ναυτία. «Σου είπα. Είμαι βρικόλακας».

«Δεν είσαι ο γιος μου. Δεν είσαι ο Σάιμον». Έτρεμε. «Ποιο ζωντανό πλάσμα δεν έχει σφυγμό; Τι τέρας είσαι εσύ; Τι έκανες στο παιδί μου;»

«Είμαι ο Σάιμον...» Έκανε ένα βήμα προς το μέρος της.

Η μητέρα του ουρλιάξε. Δεν την είχε ακούσει ποτέ να ουρλιάζει έτσι, ούτε ήθελε να το ξανακούσει. Ήταν ένας φρικτός ήχος.

«Φύγε μακριά μου». Η φωνή της ράγισε. «Μη με πλησιάζεις». Άρχισε να ψιθυρίζει. *Ευλογημένος ει κύριε, εισακούων τις προσευχές ημών¹.*

Ο Σάιμον συνειδητοποίησε έκπληκτος, ότι η μητέρα του προσευχόταν. Τον φοβόταν τόσο πολύ, που προσευχόταν να φύγει, να εξαφανιστεί. Και το χειρότερο απ' όλα ήταν ότι μπορούσε να το νιώσει. Το όνομα του Θεού έσφιγγε το στομάχι του και έκανε το λαιμό του να πονάει.

Είχε δίκιο που προσευχόταν, σκέφτηκε, νιώθοντας φρικτά μέχρι βαθιά στην ψυχή του. Ήταν καταραμένος. Δεν ανήκε σ' αυτό τον κόσμο. Τι είδους ζωντανό πλάσμα δεν έχει σφυγμό;

«Μαμά», ψιθύρισε. «Μαμά, σταμάτα».

Τον κοίταξε με μάτια ορθάνοιχτα και τα χείλη ακόμη να κινούνται.

«Μαμά, μην ανησυχείς τόσο». Άκουσε τη φωνή του σαν να έβγαινε από κάπου μακριά, απαλή και καθησυ-

¹ Εβραϊκή προσευχή σε ελεύθερη απόδοση. (Σ.τ.Μ.)

χαστική, η φωνή ενός ξένου. Είχε τα μάτια του καρφωμένα στη μητέρα του καθώς μιλούσε, αιχμαλωτίζοντας το βλέμμα της όπως μια γάτα θα αιχμαλώτιζε ένα ποντίκι. «Δεν έγινε τίποτα. Σε πήρε ο ύπνος στην πολυθρόνα στο σαλόνι. Βλέπεις ένα άσχημο όνειρο, ότι ήρθα σπίτι και σου είπα ότι είμαι βρικόλακας. Αλλά αυτό είναι παράλογο. Δεν θα γινόταν ποτέ στ' αλήθεια».

Είχε σταματήσει να προσεύχεται. Ανοιγόκλεισε τα μάτια της. «Ονειρεύομαι», επανέλαβε.

«Είναι ένα άσχημο όνειρο», είπε ο Σάιμον. Πήγε προς το μέρος της και έβαλε το χέρι του στον ώμο της. Εκείνη δεν τραβήχτηκε. Το κεφάλι της έγερνε, σαν ένα κουρασμένο παιδί. «Ένα όνειρο είναι μόνο. Δεν βρήκες τίποτα στο δωμάτιό μου. Δεν έγινε τίποτα. Σε πήρε απλώς ο ύπνος, αυτό είναι όλο».

Την πήρε από το χέρι. Τον άφησε να την οδηγήσει στο σαλόνι, όπου την έβαλε να καθίσει στην πολυθρόνα. Του χαμογέλασε όταν τη σκέπασε με μια κουβέρτα, και έκλεισε τα μάτια της.

Ο Σάιμον πήγε πίσω στην κουζίνα, και πολύ γρήγορα και μεθοδικά πέταξε τα μπουκάλια και τα δοχεία του αίματος σε μια σακούλα σκουπιδιών. Την έδεσε και την πήρε στο δωμάτιό του. Άλλαξε και το ματωμένο του μπουφάν και πέταξε μερικά πράγματα βιαστικά μέσα σε ένα σακίδιο. Έσβησε το φως και βγήκε, κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Η μητέρα του κοιμόταν ήδη όταν πέρασε μπροστά από το σαλόνι. Άπλωσε το χέρι του και της άγγιξε απαλά το δικό της.

«Θα λείψω για μερικές ημέρες», ψιθύρισε. «Αλλά δεν θα ανησυχείς. Δεν θα περιμένεις να γυρίσω. Θα νομίζεις

ότι λείπω εκδρομή με το σχολείο. Δεν χρειάζεται να με πάρεις τηλέφωνο. Όλα είναι καλά».

Τράβηξε το χέρι του. Μέσα στο θαμπό φως, η μητέρα του έμοιαζε ταυτόχρονα μεγαλύτερη και νεότερη απ' ό,τι θυμόταν. Ήταν μικρή σαν παιδί, κουλουριασμένη κάτω από την κουβέρτα, αλλά στο πρόσωπό της είχε καινούριες ρυτίδες, που ο Σάιμον δεν θυμόταν να τις έχει ξαναδεί.

«Μαμά», ψιθύρισε.

Άγγιξε το χέρι της, και εκείνη κουνήθηκε ελαφρώς. Δεν ήθελε να την ξυπνήσει, οπότε τράβηξε πίσω το χέρι του και πήγε αθόρυβα προς την πόρτα, πιάνοντας τα κλειδιά του από το τραπεζάκι καθώς έφευγε.

Το Ινστιτούτο ήταν ήσυχο. Πάντα ήταν ήσυχο εκείνες τις μέρες. Ο Τζέις είχε συνηθίσει να αφήνει το παράθυρό του ανοιχτό το βράδυ, ώστε να ακούει τους ήχους της κίνησης από το δρόμο, πότε-πότε τη σειρήνα ενός ασθενοφόρου, και τις κόρνες στη Λεωφόρο του Γιορκ. Άκουγε ακόμη πράγματα που οι θνητοί δεν μπορούσαν να ακούσουν, και αυτοί οι ήχοι διέσχιζαν τη νύχτα και έμπαιναν στα όνειρά του —το ρεύμα αέρα που ξεσήκωνε η μηχανή ενός βρικόλακα, το φτερούγισμα ενός ιπτάμενου ξωτικού, το μακρινό ουρλιαχτό των λύκων τις νύχτες με πανσέληνο.

Εκείνο το βράδυ, το φεγγάρι ήταν στη μέση και έριχνε φως ίσα-ίσα αρκετό για να μπορεί να διαβάξει. Είχε μπροστά του ανοιχτό το ασημένιο κουτί του πατέρα του και χάζευε τα πράγματα που είχε μέσα. Ένα από τα ραβδιά του πατέρα του και ένα κυνηγετικό στιλέτο με ασημένια λαβή και τα αρχικά ΣΓΧ, και κάτι που εν-

διέφερε περισσότερο απ' όλα τον Τζέις —μια στοίβα από γράμματα.

Τις τελευταίες εβδομάδες συνήδιζε να διαβάζει ένα γράμμα σχεδόν κάθε βράδυ, προσπαθώντας να καταλάβει τον άνθρωπο που ήταν ο βιολογικός του πατέρας. Είχε αρχίσει να εμφανίζεται αργά μια εικόνα, ενός σκεπτικού νεαρού άνδρα με αυστηρούς γονείς που είχε γητευθεί από τον Βάλενταϊν και τον Κύκλο, γιατί έμοιαζαν να του προσφέρουν μια ευκαιρία να διακριθεί στον κόσμο. Είχε συνεχίσει να γράφει στην Άματις ακόμα και μετά το διαζύγιό τους, κάτι που εκείνη δεν του είχε αναφέρει. Στα γράμματά του αυτά ήταν εμφανείς η απομυθοποίηση του Βάλενταϊν και η απέχθειά του για τις δραστηριότητες του Κύκλου, αν και ανέφερε σπάνια, σχεδόν ποτέ, τη μητέρα του Τζέις, τη Σελίν. Ήταν λογικό, η Άματις δεν θα ήθελε να ακούσει για την αντικαταστάριά της, αλλά, παρ' όλα αυτά, ο Τζέις δεν μπορούσε να μη μισεί λίγο τον πραγματικό του πατέρα γι' αυτό. Αν δεν νοιαζόταν για τη μητέρα του Τζέις, γιατί την παντρεύτηκε; Αν μισούσε τον Κύκλο τόσο πολύ, γιατί δεν έφυγε; Ο Βάλενταϊν μπορεί να ήταν ένας παρανοϊκός, αλλά τουλάχιστον ήταν σταθερός στις αρχές του.

Και μετά, όπως ήταν φυσικό, ο Τζέις ένιωθε ακόμα χειρότερα που προτιμούσε τον Βάλενταϊν από τον πραγματικό του πατέρα. Τι άτομο ήταν, τελικά;

Ένα χτύπημα στην πόρτα τον έβγαλε από την αυτολύπησή του· σηκώθηκε όρθιος και πήγε να ανοίξει, περιμένοντας να δει την Ίζαμπελ, που θα ήθελε είτε να θανειστεί κάτι είτε να γκρισιάξει για κάτι άλλο.

Δεν ήταν η Ίζαμπελ, όμως. Ήταν η Κλέρι.

Ήταν διαφορετικά ντυμένη απ' ό,τι συνήθως. Φορού-

σε ένα κοντό μαύρο αμάνικο μπλουζάκι, ένα λευκό πουκάμισο δεμένο χαλαρά από πάνω και μια κοντή φούστα, αρκετά κοντή, ώστε να αποκαλύπτει τις καμπύλες των ποδιών της μέχρι τη μέση των γοφών της. Είχε πλέξει τα λαμπερά κόκκινα μαλλιά της σε κοτσίδες, και μερικές ατίθασες τούφες κολλούσαν στις καμπύλες των κροτάφων της σαν να ψιχάλιζε έξω. Όταν τον είδε, του χαμογέλασε και σήκωσε τα φρύδια της. Ήταν χάλκινα, σαν τις λεπτές βλεφαρίδες που πλαισιώναν τα πράσινα μάτια της. «Δεν θα με αφήσεις να μπω;»

Ο Τζέις κοίταξε δεξιά κι αριστερά στο διάδρομο. Ευτυχώς δεν ήταν κανείς τριγύρω. Έπιασε την Κλέρι από το μπράτσο, την τράβηξε μέσα και έκλεισε την πόρτα. Ακούμπησε πάνω στην πόρτα και τη ρώτησε: «Τι κάνεις εδώ; Έγινε τίποτα;»

«Όλα είναι μια χαρά». Εκείνη έβγαλε με μια κλοτσιά τα παπούτσια της και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. Η φούστα της σηκώθηκε, αποκαλύπτοντας ακόμα περισσότερο μπούτι, καθώς ακούμπησε τα χέρια της πίσω στο κρεβάτι. Και αυτό δεν βοηθούσε τον Τζέις να συγκεντρωθεί. «Μου έλειψες. Και η μαμά και ο Λουκ κοιμούνται. Δεν θα καταλάβουν ότι λείπω».

«Δεν πρέπει να έρχεσαι εδώ». Οι λέξεις βγήκαν σαν μουγκρητό. Δεν άντεχε να τις λέει, αλλά ήξερε ότι έπρεπε, για λόγους που εκείνη δεν ήξερε καν. Και ήλπιζε να μη μάθει ποτέ.

«Αν θες να φύγω, θα φύγω». Σηκώθηκε όρθια. Τα μάτια της ήταν αστραφτερά πράσινα. Έκανε ένα βήμα πιο κοντά του. «Αλλά ήρθα μέχρι εδώ. Τουλάχιστον δώσε μου ένα φιλί για καληνύχτα».

Άπλωσε το χέρι του, την τράβηξε κοντά του και τη

φίλησε. Μερικά πράγματα δεν γίνεται να μην τα κάνεις, ακόμα και αν ξέρεις ότι δεν είναι καλή ιδέα. Τυλίχτηκε στην αγκαλιά του σαν απαλό μετάξι. Έβαλε τα χέρια του στα μαλλιά της και τα χάιδεψε, ξετυλίγοντας τις πλεξούδες της, μέχρι που τα μαλλιά της έπεσαν στους ώμους της, όπως του άρεσαν. Θυμήθηκε ότι αυτό ήθελε να το κάνει από την πρώτη φορά που την είδε, αλλά είχε διώξει αυτήν τη σκέψη γιατί ήταν παράλογη. Ήταν θνητή, ήταν μια ξένη, και δεν είχε κανένα νόημα να τη θέλει. Και τότε την είχε φιλήσει για πρώτη φορά, στο θερμοκήπιο, και αυτό τον είχε σχεδόν τρελάνει. Είχαν κατέβει κάτω και είχαν πέσει πάνω στον Σάιμον, και δεν είχε θελήσει ποτέ στη ζωή του να σκοτώσει κάποιον όσο ήθελε εκείνη τη στιγμή να σκοτώσει τον Σάιμον, αν και η λογική του τού έλεγε ότι δεν είχε κάνει κάτι κακό. Αλλά αυτό που ένιωθε δεν είχε καμία σχέση με τη λογική, και όταν είχε φανταστεί ότι εκείνη θα μπορούσε να τον αφήσει για τον Σάιμον, η σκέψη τον είχε κάνει να αρρωστήσει και να φοβηθεί έτσι όπως δεν το είχε καταφέρει ποτέ κανένας δαίμονας.

Και έπειτα, ο Βάλενταϊν τούς είχε πει ότι ήταν αδέρφια, και ο Τζέις είχε συνειδητοποιήσει ότι υπήρχαν χειρότερα πράγματα, αφάνταστα χειρότερα πράγματα απ' το να τον αφήσει η Κλέρι για κάποιον άλλον —όπως ήταν το να γνωρίζει πώς ο τρόπος που την αγαπούσε ήταν με κάποιον τρόπο κοσμικά λάθος· ότι αυτό που έμοιαζε το πιο αγνό και πιο άσπιλο πράγμα στη ζωή του είχε ατιμαστεί ανεπανόρθωτα. Θυμήθηκε τον πατέρα του να λέει ότι όταν οι άγγελοι έπεφταν, έπεφταν θασσανισμένοι, γιατί είχαν δει το πρόσωπο του Θεού και δεν θα το ξαναέβλεπαν ποτέ πια. Και πίστευε ότι ήξερε

πώς ένιωθαν.

Κι όμως, αυτό δεν τον είχε κάνει να την ποθεί λιγότερο. Απλώς είχε κάνει τον πόθο του μαρτύριο. Μερικές φορές, η σκιά αυτού του μαρτυρίου έπεφτε πάνω στις μνήμες του ακόμα και όταν τη φιλούσε, όπως τώρα, και τον έκανε να τη σφίγγει περισσότερο κοντά του. Εκείνη έβγαλε έναν ξαφνιασμένο ήχο, αλλά δεν διαμαρτυρήθηκε, ούτε καν όταν τη σήκωσε και την κουβάλησε ως το κρεβάτι. Κυλίστηκαν πάνω του, τσαλακώνοντας μερικά γράμματα, και ο Τζέις έσπρωξε το κουτί στο πλάι για να κάνει χώρο. Η καρδιά του χτυπούσε μέσα στο στήθος του. Ουσιαστικά, δεν είχαν ξαναβρεθεί ποτέ έτσι στο κρεβάτι. Μόνο εκείνη τη νύχτα στο δωμάτιό της στην Άιντρις, αλλά δεν είχαν καν αγγίξει ο ένας τον άλλον. Η Τζόσλιν πρόσχε να μην αφήνει ποτέ τον ένα να μείνει στο σπίτι του άλλου. Δεν τον πολυσυμπαδούσε, υποπτευόταν ο Τζέις, αλλά δεν μπορούσε και να την κατηγορήσει. Αμφέβαλλε αν κι ο ίδιος θα συμπαδούσε τον εαυτό του αν ήταν στη θέση της.

«Σ' αγαπώ», ψιθύρισε η Κλέρι. Είχε βγάλει την μπλούζα του, και οι άκρες των δαχτύλων της χάιδευαν τις ουλές στην πλάτη του, και την ουλή σε σχήμα αστεριού στον ώμο του, που ήταν ολόδια με τη δική της, ένα ίχνος του αγγέλου, το αίμα του οποίου είχαν και οι δύο. «Δεν θέλω να σε χάσω ποτέ».

Κατέβασε το χέρι του για να λύσει τον κόμπο του πουκάμισού της. Το άλλο του χέρι, που ακουμπούσε στο στρώμα, άγγιξε το κρύο μέταλλο του κυνηγετικού σιλήτου. Πρέπει να είχε πέσει στο κρεβάτι με τα υπόλοιπα περιεχόμενα του κουτιού. «Δεν θα συμβεί ποτέ αυτό».

Τον κοίταξε με λαμπερά μάτια. «Πώς είσαι τόσο σί-

γουρος;»

Το χέρι του έσφιξε τη λαβή του μαχαιριού. Το φως του φεγγαριού που χυνόταν από το παράθυρο φώτισε τη λεπίδα καθώς τη σήκωσε. «Είμαι σίγουρος», είπε, και κατέβασε το μαχαίρι. Η λεπίδα έκοψε τη σάρκα της σαν να ήταν χαρτί, και καθώς το στόμα της άνοιξε σχηματίζοντας ένα έκπληκτο “Ο” και το αίμα μούσκεψε τη λευκή της μπλούζα, ο Τζέις σκέφτηκε, *Θεέ μου, όχι πάλι.*

Όταν ξυπνούσε απ’ τον εφιάλτη, ένιωθε σαν να έπεφτε πάνω σε μια γυάλινη τζαμαρία. Τα σπασμένα κομμάτια της έμοιαζαν να τον καρφώνουν ακόμα και τη στιγμή που άνοιγε τα μάτια του και ανασηκωνόταν λαχανιασμένος. Κύλησε απ’ το κρεβάτι, θέλοντας ενστικτωδώς να φύγει μακριά, και έπεσε με τα τέσσερα στο πέτρινο πάτωμα. Από το ανοιχτό παράθυρο έμπαινε κρύος αέρας που τον έκανε να ανατριχιάζει, αλλά τουλάχιστον καθάριζε τα τελευταία επίμονα πλοκάμια του ονείρου.

Κοίταξε τα χέρια του. Δεν είχαν αίμα. Το κρεβάτι ήταν χάλια, οι κουβέρτες και τα σεντόνια ένας κουβαριασμένος μπόγος από το στριφογύρισμά του, αλλά το κουτί με τα πράγματα του πατέρα του ήταν στο κομοδίνο, εκεί όπου το είχε αφήσει πριν πέσει για ύπνο.

Τις πρώτες φορές που είχε δει τον εφιάλτη είχε ξυπνήσει και είχε κάνει εμετό. Τώρα πια πρόσεχε να μην τρώει τίποτα για ώρες πριν πάει για ύπνο –κατ’ αυτό τον τρόπο, το σώμα του έπαιρνε εκδίκηση με το να τον βασανίζει με σπασμούς ναυτίας και φόβου. Ένας σπασμός τον κατέλαβε και πάλι, και ο Τζέις κουβαριάστηκε, λαχανιάζοντας και ξεροβήχοντας μέχρι να περάσει.

Όταν του πέρασε, ο Τζέις πίεσε το μέτωπό του στο πα-

γωμένο πέτρινο πάτωμα. Ο ιδρώτας πάγωνε στο δέρμα του, το μπλουζάκι του κολλούσε πάνω του, και αναρωτήθηκε, όχι υποσυνείδητα, αν τα όνειρα κάποια στιγμή θα τον σκότωναν. Είχε δοκιμάσει τα πάντα για να τα σταματήσει –υπνωτικά και φίλτρα, ρούνους για ύπνο και ρούνους για χαλάρωση και επούλωση. Δεν έπιανε τίποτα. Τα όνειρα τρύπωναν στο μυαλό του σαν δηλητήριο, και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τα αποφύγει.

Ακόμα και τις ώρες που ήταν ξύπνιος, δυσκολευόταν να κοιτάξει την Κλέρι. Τον καταλάβαινε πάντα όπως δεν τον καταλάβαινε ποτέ κανείς άλλος, και δεν άντεχε ούτε να φαντάζεται τι θα σκεφτόταν εκείνη αν ήξερε τι όνειρα έβλεπε. Γύρισε στο πλάι και κοίταξε το κουτί στο κομοδίνο του, πάνω στο οποίο άστραφτε το φως του φεγγαριού. Και σκέφτηκε τον Βάλενταϊν. Τον Βάλενταϊν που είχε βασανίσει και φυλακίσει τη μόνη γυναίκα που είχε αγαπήσει ποτέ, που είχε μάθει στο γιο του –και στους δύο του γιους– ότι το να αγαπάς κάτι σήμαινε να το καταστρέφεις για πάντα.

Το μυαλό του δούλευε ξέφρενα καθώς έλεγε από μέσα του τις λέξεις, ξανά και ξανά. Είχε γίνει κάτι σαν ξόρκι γι' αυτόν, και όπως και όλα τα ξόρκια, οι λέξεις είχαν αρχίσει να χάνουν το ξεχωριστό τους νόημα.

Δεν είμαι σαν τον Βάλενταϊν. Δεν θέλω να γίνω σαν αυτόν. Δεν θα γίνω σαν αυτόν. Δεν θα γίνω.

Είδε τον Σεμπάστιαν –τον Τζόναθαν, βασικά– το σχεδόν ετεροθαλή αδερφό του, να του χαμογελάει κάτω απ' τα μπερδεμένα του ασημόλευκα μαλλιά, με τα κατάμαυρα μάτια του να λάμπουν με ανελέητο θρίαμβο. Και είδε το ίδιο του το μαχαίρι να χώνεται στο σώμα

του Τζόναθαν και να ξαναβγαίνει, και το σώμα του Τζόναθαν να πέφτει στο ποτάμι, και το αίμα του να ανακατεύεται με τα φύκια και το γρασίδι στην όχθη του ποταμού.

Δεν είμαι σαν τον Βάλενταϊν.

Δεν λυπήθηκε όταν σκότωσε τον Τζόναθαν. Αν είχε την ευκαιρία, θα το ξανάκανε.

Δεν θέλω να γίνω σαν αυτόν.

Σίγουρα δεν ήταν φυσιολογικό να σκοτώνεις κάποιον -τον ίδιο σου τον ετεροθαλή αδερφό- και να μη νιώθεις τίποτε απολύτως γι' αυτό.

Δεν θα γίνω σαν αυτόν.

Αλλά ο πατέρας του τού είχε μάθει ότι το να σκοτώνεις δίχως έλεος ήταν αρετή, και ίσως να μην μπορεί κανείς να ξεχάσει ποτέ αυτά που του μαθαίνουν οι γονείς του. Όσο και να θέλει να ξεχάσει.

Δεν θα γίνω σαν αυτόν.

Ίσως οι άνθρωποι δεν μπορούν ποτέ να αλλάξουν στ' αλήθεια.

Δεν θα γίνω.

4

Η ΤΕΧΝΗ ΤΩΝ ΟΚΤΩ ΜΕΛΩΝ

ΕΔΩ ΦΥΛΑΣΣΟΝΤΑΙ Η ΛΑΧΤΑΡΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΡΔΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΥΨΩΝΟΝΤΑΙ ΠΑΝΩ
ΑΠΟ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ, Η ΜΑΓΙΚΗ ΛΕΞΗ ΠΟΥ ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ
ΘΑΥΜΑ ΑΡΧΙΖΕΙ, Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΗ ΣΟΦΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ
ΕΧΕΙ ΠΕΘΑΝΕΙ ΠΟΤΕ.

Αυτές οι λέξεις ήταν χαραγμένες πάνω από την μπροστινή είσοδο της Δημόσιας Βιβλιοθήκης του Μπρούκλιν στην Πλατεία Γκραν Άρμι. Ο Σάιμον καθόταν στα μπροστινά σκαλιά και κοιτούσε την πρόσοψη. Διάφορες επιγραφές γυάλιζαν πάνω στην πέτρα με τη θαμπή τους επιχρύσωση, και κάθε λέξη άστραφτε, ζωντανεύοντας για μια στιγμή, όταν έπεφτε πάνω της το φως των προβολέων των περαστικών αυτοκινήτων.

Η βιβλιοθήκη ήταν πάντα ένα από τα αγαπημένα του μέρη όταν ήταν μικρός. Υπήρχε μια ξεχωριστή είσοδος για τα παιδιά στο πλάι, και εκεί συναντιόνταν με την Κλέρι κάθε Σάββατο, για χρόνια. Διάλεγαν μια στοίβα βιβλία και πήγαιναν στο Βοτανικό Κήπο, ακριβώς δί-

πλα, όπου κάθονταν και διάβαζαν για ώρες, ξαπλωμένοι στο γρασίδι, με τον ήχο από την κίνηση του δρόμου σαν ένα συνεχές θολό βουητό στο βάθος.

Δεν ήταν σίγουρος πώς είχε καταλήξει εκεί εκείνο το βράδυ. Είχε φύγει απ' το σπίτι του όσο πιο γρήγορα μπορούσε, μόνο για να συνειδητοποιήσει ότι δεν είχε πουθενά να πάει. Δεν άντεχε να πάει στις Κλέρι —θα φρίκαρε με αυτό που είχε κάνει και θα ήθελε να τον στείλει πίσω για να επανορθώσει. Ο Έρικ και οι άλλοι δεν θα καταλάβαιναν. Ο Τζέις δεν τον συμπαθούσε, και άλλωστε δεν μπορούσε να μπει στο Ινστιτούτο. Ήταν εκκλησία, και, στο κάτω-κάτω, ο λόγος που έμεναν εκεί οι Νεφιλίμ ήταν ακριβώς για να κρατάει πλάσματα σαν κι αυτόν μακριά τους. Τελικά, συνειδητοποίησε ποιον θα μπορούσε να πάρει, αλλά η σκέψη ήταν τόσο δυσάρεστη, που χρειάστηκε αρκετή ώρα για να βρει το κουράγιο να το κάνει.

Άκουσε τη μηχανή πριν τη δει —το δυνατό μουγκρητό της πάνω από τους ήχους της αραιής κίνησης στην Πλατεία Γκραν Άρμι. Η μηχανή σκαρφάλωσε στο διαχωριστικό κράσπεδο και ανέβηκε στο πεζοδρόμιο, μετά έκανε λίγο όπισθεν, και όρμησε στα σκαλιά. Ο Σάιμον παραμέρισε καθώς η μηχανή προσγειώθηκε απαλά δίπλα του, και ο Ραφαέλ άφησε το τιμόνι.

Η μηχανή σώπασε αμέσως. Οι μηχανές των βρικολάκων λειτουργούσαν με δαιμονική ενέργεια και αντιδρούσαν σαν κατοικίδια στις επιθυμίες των ιδιοκτητών τους. Του Σάιμον του προκαλούσαν ρίγος.

«Ήθελες να με δεις, Ημεροβάτη;» Ο Ραφαέλ —κομπός όπως πάντα, με ένα μαύρο τζάκετ, και τζιν που φαινόταν ακριβό— κατέβηκε απ' τη μηχανή και την ακούμπη-

σε στο κάγκελο της σκάλας. «Το καλό που σου θέλω να είναι σοβαρό», πρόσθεσε. «Δεν πιστεύω να με έφερεις άδικα μέχρι το Μπρούκλιν. Ο Ραφαέλ Σαντιάγο δεν ανήκει στα προάστια».

«Α, καλά. Άρχισες να μιλάς για τον εαυτό σου σε τρίτο πρόσωπο. Αν αυτό δεν είναι δείγμα μεγαλομανίας, τότε τι να πω».

Ο Ραφαέλ ανασήκωσε τους ώμους του. «Πες μου τι με θέλεις, αλλιώς θα φύγω. Από σένα εξαρτάται». Κοίταξε το ρολόι του. «Έχεις τριάντα δευτερόλεπτα».

«Είπα στη μητέρα μου ότι είμαι βρικόλακας».

Ο Ραφαέλ σήκωσε τα φρύδια του. Ήταν πολύ λεπτά και πολύ σκούρα. Στις πιο πικρόχολες στιγμές του, ο Σάιμον αναρωτιόταν αν τα έβαφε. «Και τι έγινε;»

«Μου είπε ότι είμαι ένα τέρας και προσευχήθηκε εναντίον μου». Η ανάμνηση έκανε την πικρή γεύση του αίματος να ανέβει στο πίσω μέρος του λαιμού του Σάιμον.

«Και μετά;»

«Και μετά δεν είμαι σίγουρος τι έγινε. Άρχισα να της μιλάω με αυτή την παράξενη, καθησυχαστική φωνή και να της λέω ότι δεν είχε γίνει τίποτα και ότι όλα ήταν ένα όνειρο».

«Και σε πίστεψε».

«Με πίστεψε», είπε απρόθυμα ο Σάιμον.

«Φυσικά και σε πίστεψε», είπε ο Ραφαέλ. «Γιατί είσαι βρικόλακας. Αυτή είναι η δύναμη που έχουμε. Η γοητεία. Η καθήλωση. Η δύναμη της πειθούς, θα μπορούσες να το πεις. Μπορείς να πείσεις τους θνητούς ανθρώπους για οτιδήποτε αν χρησιμοποιήσεις κατάλληλα αυτή την ικανότητά σου».

«Μα, δεν ήθελα να τη χρησιμοποιήσω πάνω της. Είναι η μητέρα μου. Υπάρχει κάποιος τρόπος να το πάρω πίσω, να την κάνω καλά;»

«Να το πάρεις πίσω για να την κάνεις σε μισεί και πάλι; Για να την κάνεις να νομίζει ότι είσαι τέρας; Αυτό δεν είναι και ο πιο ακριβής ορισμός του “κάνω κάποιον καλά”».

«Δεν με νοιάζει», είπε ο Σάιμον. «Υπάρχει τρόπος;»

«Όχι», είπε χαρωπά ο Ραφαέλ. «Δεν υπάρχει. Φυσικά, θα τα ήξερες όλα αυτά εάν δεν απέφευγες τους όμοιούς σου τόσο πολύ».

«Ναι, μπράβο. Πες μας τώρα ότι εγώ σας απέρριψα. Όχι ότι πήγατε να με σκοτώσετε, και τα λοιπά».

Ο Ραφαέλ ανασήκωσε τους ώμους του. «Αυτό ήταν πολιτική κίνηση. Τίποτα προσωπικό».

Ακούμπησε στα κάγκελα της σκάλας και σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος του. Φορούσε μαύρα γάντια μοτοσικλετιστή. Ο Σάιμον αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι είχε στυλ. «Πες μου, σε παρακαλώ, ότι δεν με φώναξες εδώ πέρα για να ακούσω μια βαρετή ιστορία για την αδερφή σου».

«Τη μητέρα μου», τον διόρθωσε ο Σάιμον.

Ο Ραφαέλ κούνησε αδιάφορα το χέρι του. «Τέλος πάντων. Μία γυναίκα στη ζωή σου που σε απέρριψε. Δεν θα είναι η τελευταία φορά, αυτό σ' το υπογράφω. Γιατί με πρήζεις εμένα γι' αυτό;»

«Ήθελα να δω αν μπορώ να έρθω να μείνω στο Ντιμόν», είπε ο Σάιμον, ξεστομίζοντας τις λέξεις πολύ γρήγορα για να μη διστάσει στη μέση της πρότασης. Σχεδόν δεν το πίστευε ότι ζητούσε κάτι τέτοιο. Οι αναμνήσεις του απ' το ξενοδοχείο των βρικολάκων ήταν αναμνήσεις

γεμάτες αίμα και τρόμο και πόνο. Αλλά ήταν ένα μέρος για να καταφύγει, ένα μέρος για να μείνει, όπου δεν θα τον έψαχνε κανείς, και έτσι δεν θα αναγκαζόταν να γυρίσει σπίτι του. Ήταν βρικόλακες. Ήταν βλακεία να φοβάται να μείνει σε ένα ξενοδοχείο γεμάτο με άλλους βρικόλακες. «Δεν έχω πουθενά αλλού να πάω».

Τα μάτια του Ραφαέλ γυάλισαν. «Αχά», είπε, με έναν απαλό θριαμβευτικό τόνο που δεν άρεσε καθόλου στον Σάιμον. «Τώρα θέλεις εσύ κάτι από μένα».

«Μάλλον ναι. Αν και είναι λίγο ανατριχιαστικό που σε ενθουσιάζει τόσο πολύ αυτό, Ραφαέλ».

Ο Ραφαέλ ρουθούνησε αποδοκιμαστικά. «Αν έρθεις να μείνεις στο Ντιμόν, δεν θα με λες Ραφαέλ, αλλά Αφέντη, Πατέρα, ή Μεγάλο Αρχηγό».

Ο Σάιμον προσπάθησε να συγκρατηθεί. «Και η Καμίλ;»

Ο Ραφαέλ ξαφνιάστηκε. «Τι εννοείς;»

«Μου έχεις πει πολλές φορές ότι ουσιαστικά δεν είσαι ο αρχηγός των βρικόλακων», είπε ανέκφραστα ο Σάιμον. «Και στην Άιντρις μού είπες ότι αρχηγός ήταν κάποια που λεγόταν Καμίλ. Είπες ότι δεν είχε γυρίσει στη Νέα Υόρκη. Αλλά υποθέτω πως όταν γυρίσει, θα είναι εκείνη το αφεντικό, ή η αρχηγός, τέλος πάντων».

Το βλέμμα του Ραφαέλ σκοτεινίασε. «Νομίζω ότι δεν μου αρέσει αυτή η ανάκριση, Ημεροβάτη».

«Έχω το δικαίωμα να ξέρω κάποια πράγματα».

«Όχι», είπε ο Ραφαέλ. «Δεν έχεις κανένα δικαίωμα. Έρχεσαι σε μένα και μου ζητάς να μείνεις στο ξενοδοχείο μου γιατί δεν έχεις πουθενά αλλού να πας. Όχι επειδή θέλεις να είσαι με τους όμοιούς σου. Μας αποφεύγεις».

«Ναι, και, όπως σου είπα ήδη, αυτό έχει να κάνει με εκείνη τη φορά που πήγατε να με σκοτώσετε».

«Το Ντιμόν δεν είναι ενδιάμεσος σταθμός προσαρμογής για αναποφάσιστους βρικόλακες», συνέχισε ο Ραφαέλ. «Ζεις ανάμεσα στους ζωντανούς, περπατάς κάτω απ' το φως του ήλιου, παίζεις στο ηλίθιο συγκρότημά σου -ναι, μη νομίζεις ότι δεν τα ξέρω αυτά. Με κάθε δυνατό τρόπο αρνείσαι να αποδεχθείς αυτό που πραγματικά είσαι. Και όσο ισχύει αυτό, δεν είσαι ευπρόσδεκτος στο Ντιμόν».

Ο Σάιμον θυμήθηκε την Καμίλ να του λέει: *Μόλις οι ακόλουθοί του δουν ότι είσαι μαζί μου, θα τον αφήσουν και θα έρθουν σε μένα. Πιστεύω ότι, κάτω από το φόβο τους γι' αυτόν, μου είναι ακόμη πιστοί. Όταν μας δουν μαζί, ο φόβος αυτός θα εξαφανιστεί, και θα έρθουν με το μέρος μας.* «Ξέρεις» είπε «έχω κι άλλες προσφορές».

Ο Ραφαέλ τον κοίταξε σαν να ήταν τρελός. «Τι είδους προσφορές;»

«Απλώς... προσφορές», είπε ασθενικά ο Σάιμον.

«Είσαι απαίσιος στην πολιτική, Σάιμον Λιούις. Σου προτείνω να μην το ξαναεπιχειρήσεις».

«Εντάξει, τότε», είπε ο Σάιμον. «Ήρθα εδώ για να σου αποκαλύψω κάτι, αλλά δεν πρόκειται να το κάνω».

«Θα πετάξεις και το δώρο που μου πήρες για τα γενέθλιά μου;» είπε ο Ραφαέλ. «Τι τραγικό». Πλησίασε τη μηχανή του και πέρασε το ένα πόδι από πάνω της καθώς η μηχανή πήρε μπροστά. Από την εξάτμιση πετάχτηκαν κόκκινες σπίδες. «Αν με ξαναενοχλήσεις, Ημεροβάτη, το καλό που σου θέλω να είναι για σημαντικό λόγο. Γιατί θα το μετανιώσεις».

Και μετά από αυτό, η μηχανή όρμησε εμπρός και

προς τα πάνω. Ο Σάιμον τέντωσε το λαιμό του και είδε τον Ραφαέλ να ορμάει στον ουρανό, αφήνοντας πίσω του φωτιά, σαν τον αρχάγγελο που είχε το όνομά του.

Η Κλέρι καθόταν με το μπλοκ της ζωγραφικής της στα γόνατα και μασουλούσε σκεπτική την άκρη του μολυβιού της. Είχε ζωγραφίσει τον Τζέις δεκάδες φορές – μάλλον ήταν κάτι αντίστοιχο με τα κορίτσια που έγραφαν για τα αγόρια τους στα ημερολόγιά τους– αλλά δεν είχε καταφέρει ποτέ να τον κάνει όπως ακριβώς έπρεπε. Το βασικό ήταν ότι ποτέ δεν κατάφερνε να τον πείσει να μείνει τελείως ακίνητος, οπότε αυτήν τη φορά, που κοιμόταν, θα έπρεπε να είναι η τέλεια ευκαιρία, αλλά και πάλι δεν της έβγαινε όπως το ήθελε. Απλώς δεν του έμοιαζε.

Πέταξε το μπλοκ στην κουβέρτα με έναν αναστεναγμό απελπισίας και έφερε τα γόνατά της κοντά στο πηγούνι της, κοιτάζοντάς τον. Δεν περίμενε ότι θα τον έπαιρνε ο ύπνος. Είχαν πάει στο Σέντραλ Παρκ, για να φάνε και να κάνουν προπόνηση έξω όσο ο καιρός ήταν ακόμη καλός. Είχαν κάνει το ένα από αυτά, τουλάχιστον. Τάπερ από ντελίβερι από του Τάκι ήταν πεταμένα στο γρασίδι δίπλα στην κουβέρτα. Ο Τζέις δεν είχε φάει πολύ –σκάλιζε αφηρημένος το χαρτονένιο κουτάκι με τα νουντλ με σουσάμι που είχε παραγγείλει, και μετά τα πέταξε στο πλάι, και σωριάστηκε στην κουβέρτα κοιτώντας τον ουρανό. Η Κλέρι τον χάζευε· τα σύννεφα που καθρεφτίζονταν στα καθαρά του μάτια, το περίγραμμα των μυών των χεριών του που ήταν σταυρωμένα πίσω απ' το κεφάλι του, το τέλειο κομμάτι δέρματος που φαινόταν ανάμεσα στο μπλουζάκι και στη ζώνη του

τζιν του. Ήθελε να απλώσει το χέρι της και να χαϊδέψει το σκληρό, επίπεδο στομάχι του. Αντίθετα όμως, είχε πάρει το βλέμμα της απ' το σώμα του και είχε αρχίσει να ψάχνει το μπλοκ της. Όταν τον ξανακοίταξε, κρατώντας το μολύβι στο χέρι, είχε κλείσει τα μάτια του, και η αναπνοή του ήταν απαλή και ήρεμη.

Είχε κάνει ήδη τρεις απόπειρες να τον ζωγραφίσει, αλλά δεν την ικανοποιούσε καμία. Έτσι όπως τον κοιτούσε, αναρωτήθηκε τι, στο καλό, έφταιγε και δεν μπορούσε να τον ζωγραφίσει. Το φως ήταν τέλειο· ένα απαλό, χάλκινο φως του Οκτωβρίου που έριχνε μια λάμψη χλωμού χρυσού πάνω από το ήδη χρυσαφί δέρμα και τα μαλλιά του. Τα κλεισμένα του βλέφαρα είχαν ένα περίγραμμα έναν τόνο πιο σκούρο από τα μαλλιά του. Το ένα του χέρι ήταν πεσμένο χαλαρά πάνω στο στήθος του και το άλλο ανοιχτό στο πλάι. Το πρόσωπό του ήταν χαλαρό και ευάλωτο όταν κοιμόταν, πιο απαλό, και λιγότερο γωνιώδες απ' ό,τι όταν ήταν ξύπνιος. Ίσως αυτό να ήταν το πρόβλημα. Ήταν τόσο σπάνια χαλαρός και ευάλωτος, που ήταν δύσκολο να πιάσει τις γραμμές του. Το ένιωθε... άγνωστο.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο Τζέις κουνήθηκε. Είχε αρχίσει να βγάζει μικρούς ήχους στον ύπνο του, και τα μάτια του πηγαινοέρχονταν ξέφρενα κάτω από τις κλειστές του βλεφαρίδες. Το χέρι του τινάχτηκε, σφίχτηκε πάνω στο στήθος του, και ανασηκώθηκε τόσο απότομα, που παραλίγο να ρίξει την Κλέρι κάτω. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα. Για μια στιγμή έμοιαζε απόλυτα ζαλισμένος· είχε χλωμιάσει ανησυχητικά.

«Τζέις;» Η Κλέρι δεν μπορούσε να κρύψει την έκπληξή της.

Τα μάτια του εστίασαν στο πρόσωπό της. Μετά από ένα λεπτό την τράβηξε κοντά του χωρίς τη συνηθισμένη του τρυφερότητα. Την τράβηξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε με δύναμη, με τα χέρια του να μπλέκονται στα μαλλιά της. Ένωθε το χτύπο της καρδιάς της να ενώνεται με τη δική του, και ένωσε τα μάγουλά της να κοκκινίζουν. Βρίσκονταν σε δημόσιο πάρκο, σκέφτηκε, και θα τους κοιτούσε ο κόσμος.

«Ουπς», είπε εκείνος και τραβήχτηκε. Στα χείλη του σχηματίστηκε ένα χαμόγελο. «Μάλλον δεν το περίμενες αυτό».

«Ήταν μια ωραία έκπληξη». Η φωνή της ακούστηκε βαθιά και τραχιά ακόμα και στα δικά της αφτιά. «Καλά, τι έβλεπες στον ύπνο σου;»

«Εσένα». Τύλιξε μια μπούκλα απ' τα μαλλιά της στο δάχτυλό του. «Πάντα εσένα βλέπω».

Η Κλέρι, που ήταν ακόμη στην αγκαλιά του, με τα πόδια της πάνω από τα δικά του, απάντησε: «Α, ναι; Γιατί εμένα μου φάνηκε ότι έβλεπες εφιάλτη».

Έγειρε το κεφάλι του προς τα πίσω για να την κοιτάξει. «Μερικές φορές βλέπω ότι έχεις φύγει», είπε. «Αναρωτιέμαι συνεχώς πότε θα καταλάβεις ότι μπορείς να βρεις κάποιον πολύ καλύτερο από μένα και θα με αφήσεις».

Άγγιξε το πρόσωπό του με τις άκρες των δαχτύλων της, χαϊδεύοντας απαλά τις γωνίες των ζυγωματικών του, μέχρι την καμπύλη του στόματός του. Ο Τζέις δεν έλεγε ποτέ τέτοια πράγματα σε κανέναν άλλον παρά μόνο σ' εκείνη. Ο Άλεξ και η Ίζαμπελ ήξεραν, καθώς είχαν ζήσει μαζί του και τον αγαπούσαν, ότι κάτω από την προστατευτική πανοπλία του χιούμορ και της προ-

σποιοητής αυθάδειας, τα κουρελιασμένα κομμάτια της μνήμης και της παιδικής του ηλικίας τον βασάνιζαν ακόμη. Όμως, μόνο σ' εκείνη μιλούσε. Κούνησε το κεφάλι της· τα μαλλιά της έπεσαν στο μέτωπό της, και τα παραμέρισε ανυπόμονα. «Μακάρι να μπορούσα να μιλήσω όπως εσύ», του είπε. «Ό,τι και να πεις, οι λέξεις που διαλέγεις είναι τόσο τέλειες. Βρίσκεις πάντα τα σωστά λόγια ή τη σωστή φράση για να με κάνεις να πιστέψω ότι μ' αγαπάς. Αν δεν μπορώ να σε πείσω ότι δεν πρόκειται να σε αφήσω ποτέ...»

Τότε εκείνος έβαλε το χέρι της μέσα στο δικό του. «Απλώς, ξαναπές το».

«Δεν θα σε αφήσω ποτέ», είπε.

«Ό,τι και να γίνει, ό,τι και να κάνω;»

«Ποτέ δεν θα σε αφήνα», είπε εκείνη. «Ποτέ. Αυτό που νιώθω για σένα...» δυσκολευόταν να βρει τις κατάλληλες λέξεις «είναι το πιο σημαντικό πράγμα που έχω νιώσει».

Να πάρει, σκέφτηκε. Αυτό ακούστηκε τελείως ηλίθιο. Ο Τζέις, όμως, δεν φαινόταν να έχει την ίδια γνώμη· χαμογέλασε μελαγχολικά και είπε: «*L'amois che moue il sole e l'altre stelle*». ¹

«Λατινικά είναι αυτά;»

«Ιταλικά», της είπε. «Δάντης».

Πέρασε τα δάχτυλά της πάνω από τα χείλη του, και εκείνος ανατρίχιασε. «Δεν ξέρω Ιταλικά», είπε, πολύ σιγά.

«Σημαίνει» της είπε «ότι η αγάπη είναι η πιο ισχυρή δύναμη στον κόσμο. Ότι η αγάπη μπορεί να κάνει τα πάντα».

¹ Η αγάπη που κινεί τον ήλιο και τα άλλα αστέρια. (Σ.τ.Μ.)

Έβγαλε το χέρι της από το δικό του, νιώθοντας τα μισόκλειστα μάτια του να την παρακολουθούν. Έσφιξε τα χέρια της πίσω από το λαιμό του, έσκυψε μπροστά και άγγιξε τα χείλη της πάνω στα δικά του —δεν ήταν κανονικό φιλή, μόνο ένα άγγιγμα των χειλιών τους. Ήταν αρκετό, όμως· ένιωσε το σφυγμό του να δυναμώνει, και τον είδε να σκύβει προς το μέρος της, προσπαθώντας να πιάσει το στόμα της με το δικό του, αλλά η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της και έριξε γύρω τους τα μαλλιά της σαν μια κουρτίνα που θα τους έκρυβε από όλους τους άλλους στο πάρκο. «Αν είσαι κουρασμένος, μπορούμε να πάμε πίσω στο Ινστιτούτο», είπε ψιθυρίζοντας αχνά. «Να κοιμηθούμε λιγάκι. Δεν έχουμε κοιμηθεί στο ίδιο κρεβάτι από... από την Άιντρις».

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν, και η Κλέρι ήξερε ότι κι εκείνος σκεφτόταν το ίδιο πράγμα. Το θαμπό φως που έμπαινε από το παράθυρο του ξενώνα της Άματις, την απόγνωση στη φωνή του. *Θέλω να κοιμηθώ μαζί σου και να ξυπνήσω μαζί σου έστω και μία φορά, μία φορά στη ζωή μου.* Όλη εκείνη τη νύχτα την είχαν περάσει πλάι-πλάι αγγίζοντας μόνο τα χέρια τους. Μετά από εκείνη τη νύχτα είχαν προχωρήσει περισσότερο, αλλά δεν είχαν περάσει ποτέ όλο το βράδυ μαζί. Ο Τζέις ήξερε ότι του προσέφερε κάτι περισσότερο από ένα μεσημεριανό ύπνο σε κάποιο απ' τα άδεια δωμάτια του Ινστιτούτου. Η Κλέρι ήταν σίγουρη ότι μπορούσε να το δει στα μάτια της, αν και η ίδια δεν ήταν και τόσο σίγουρη πόσα ακριβώς του προσέφερε. Αλλά δεν είχε σημασία. Ο Τζέις δεν θα της ζητούσε ποτέ περισσότερα απ' ό,τι ήθελε η ίδια να δώσει.

«Θέλω πολύ». Η θέρμη στα μάτια του, η ραγισμένη

χροιά της φωνής του, όλα της έλεγαν ότι δεν έλεγε ψέματα. «Αλλά... δεν γίνεται». Έπιασε σφιχτά τους καρπούς της και τους κατέβασε κρατώντας τα χέρια τους ανάμεσά τους, σαν διαχωριστικό.

Η Κλέρι γούρλωσε τα μάτια της. «Γιατί;»

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ήρθαμε εδώ για να κάνουμε εξάσκηση, και αυτό πρέπει να κάνουμε. Αν φιλιόμαστε όλη την ώρα ενώ υποτίθεται ότι κάνουμε προπόνηση, δεν θα με ξαναφήσουν να επιβλέπω την προπόνησή σου».

«Μα, έτσι κι αλλιώς, δεν πρόκειται να προσλάβουν κάποιον για να με εκπαιδεύσει κανονικά;»

«Ναι» είπε εκείνος, σηκώθηκε όρθιος και την τράβηξε μαζί του «και ανησυχώ ότι αν συνηθίσεις να τα φτιάχνεις με τους εκπαιδευτές σου, θα καταλήξεις να φιλιέσαι και μ' αυτόν».

«Μην είσαι σεξιστής. Μπορεί να μου βρουν γυναίκα προπονήτρια».

«Αν είναι έτσι, έχεις την άδειά μου να φιλιέσαι μαζί της, αρκεί να με αφήσεις να κοιτάω».

«Ωραία». Η Κλέρι χαμογέλασε καθώς έσκυψε να διπλώσει την κουβέρτα που είχαν φέρει για να καθίσουν. «Ανησυχείς απλώς ότι θα φέρουν κάποιον άνδρα και θα είναι πιο καυτός από σένα».

Ο Τζέις ανασήκωσε τα φρύδια του. «Πιο καυτός από μένα;»

«Θα μπορούσε να συμβεί», είπε η Κλέρι. «Ξέρεις, θεωρητικά».

«Θεωρητικά, ο πλανήτης θα μπορούσε να ραγίσει στα δύο, εγώ να μείνω στη μία μεριά κι εσύ στην άλλη, να χωριστούμε για πάντα με πολύ τραγικό τρόπο, αλλά ούτε αυτό με ανησυχεί. Μερικά πράγματα» είπε ο Τζέις

με το συνηθισμένο του στραβό χαμόγελο «είναι υπερβολικά απίθανο να συμβούν».

Της έδωσε το χέρι του· το πήρε, και διέσχισαν το πάρκο, πηγαίνοντας προς μια συστάδα δέντρων στην άκρη του Ανατολικού Πάρκου που μόνο οι Κυνηγοί των Σκιών έμοιαζαν να γνωρίζουν. Η Κλέρι υποπτευόταν ότι είχαν χρησιμοποιήσει λάμψη για να είναι το μέρος αόρατο στους θνητούς, γιατί είχαν πάει πολλές φορές εκεί για προπόνηση με τον Τζέις, και δεν τους είχε διακόψει κανείς εκτός από την Ίζαμπελ ή τη Μαρίζ.

Το Σέντραλ Παρκ το φθινόπωρο ήταν μια πανδαισία χρωμάτων. Τα δέντρα που περιέβαλλαν το χορτάρι είχαν βάλει τα πιο λαμπερά τους χρώματα και τύλιγαν το πράσινο με αστραφτερό χρυσό, κόκκινο, χάλκινο και καστανοκόκκινο πορτοκαλί. Ήταν μια όμορφη μέρα για ρομαντικό περίπατο μέσα στο πάρκο και φιλιά πάνω στις πέτρινες γέφυρες. Αλλά αυτό δεν επρόκειτο να συμβεί. Όσο περνούσε από το χέρι του Τζέις, το πάρκο ήταν μια προέκταση της αίδουσας προπόνησης του Ινστιτούτου, και ήταν εκεί για να αναγκάσει την Κλέρι να κάνει διάφορες ασκήσεις, όπως αναγνώριση χώρου, τεχνικές απόδρασης και διαφυγής, και θανάτωση πλασμάτων με γυμνά χέρια.

Κανονικά θα είχε ενθουσιαστεί που θα μάθαινε να σκοτώνει πλάσματα με γυμνά χέρια. Αλλά κάτι σχετικά με τον Τζέις την ενοχλούσε ακόμη. Δεν μπορούσε να ξεφορτωθεί την επίμονη αίσθηση ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά. Μακάρι να υπήρχε ένας ρούνος, σκέφτηκε, που θα τον έκανε να της πει τι ένιωθε στα αλήθεια. Αλλά θύμισε βιαστικά στον εαυτό της ότι ποτέ δεν θα έφτιαχνε έναν τέτοιο ρούνο. Θα ήταν αντιδεοντολογικό

να χρησιμοποιήσει τη δύναμή της για να προσπαθήσει να ελέγξει κάποιον άλλο. Και άλλωστε, από τότε που είχε δημιουργήσει το ρούνο της ενότητας στην Άιντρις, η δύναμή της ήταν σαν να βρισκόταν σε νάρκη. Δεν είχε νιώσει την ανάγκη να ζωγραφίσει παλιούς ρούνους, ούτε είχε δει οράματα για να σχεδιάσει καινούριους. Η Μαρίζ τής είχε πει ότι θα προσπαθούσαν να φέρουν κάποιον ειδικό στους ρούνους για να τη βοηθήσει, όταν θα ξεκινούσε κανονικά η εκπαίδευσή της, αλλά μέχρι στιγμής δεν είχε γίνει τίποτα. Πάντως, όχι ότι την πείραζε. Έπρεπε να παραδεχθεί ότι δεν ήταν σίγουρη ότι θα λυπόταν και πολύ αν η δύναμή της είχε εξαφανιστεί για πάντα.

«Θα υπάρξουν κάποιες φορές που θα συναντήσεις ένα δαίμονα και δεν θα έχεις κανένα όπλο», έλεγε ο Τζέις καθώς περνούσαν κάτω από μια σειρά από δέντρα που τα φύλλα τους κρέμονταν χαμηλά, με χρώματα από πράσινο μέχρι λαμπερό χρυσό. «Δεν πρέπει να πανικοβληθείς. Πρώτα απ' όλα, πρέπει να θυμάσαι πως οτιδήποτε μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως όπλο. Ένα κλαδί δέντρου, μια χούφτα νομίσματα –σαν σιδηρογραφία– ένα παπούτσι, τα πάντα. Και δεύτερον, μην ξεχνάς ότι εσύ η ίδια είσαι ένα όπλο. Θεωρητικά, όταν θα έχεις ολοκληρώσει την εκπαίδευση, θα μπορείς να ανοίξεις μια τρύπα στον τοίχο με την κλοτσιά σου, ή να βγάλεις νοκ-άουτ μια άλκη με μια γροδιά».

«Δεν θα χτυπούσα ποτέ μία άλκη», είπε η Κλέρι. «Απειλούνται με εξαφάνιση».

Ο Τζέις χαμογέλασε ελαφρώς και γύρισε προς το μέρος της. Είχαν φτάσει στο ξέφωτο, μια μικρή καθαρή περιοχή στο κέντρο μιας συστάδας δέντρων. «Υπάρχει μια

αρχαία πολεμική τέχνη που λέγεται Μουάι Τάι», είπε. «Την έχεις ξανακούσει;»

Κούνησε το κεφάλι της. Ο ήλιος ήταν δυνατός και σταθερός, και είχε σκάσει με τη φόρμα και το φούτερ που φορούσε για το ζέσταμα. Ο Τζέις έβγαλε το μπουφάν του και γύρισε προς το μέρος της, ζεσταίνοντας τα αδύνατα χέρια του που έμοιαζαν με χέρια πιανίστα. Τα μάτια του ήταν απίστευτα χρυσά μέσα στο φθινοπωρινό φως. Σημάδια για ταχύτητα, ευλυγισία και δύναμη απλώνονταν σαν αναρριχώμενο κλήμα από τους καρπούς του μέχρι τις καμπύλες των δικέφαλων του και εξαφανίζονταν κάτω από τα μανίκια της μπλούζας του. Η Κλέρι αναρωτήθηκε γιατί είχε μπει στον κόπο να κάνει τόσα Σημάδια λες και ήταν ένας εχθρός που έπρεπε να λάβει σοβαρά υπόψη του.

«Άκουσα μια φήμη, ότι ο καινούριος προπονητής που θα έρθει την άλλη εβδομάδα είναι προταθλητής στο Μουάι Τάι», της είπε. «Και στο σάμπο, στο λεθβέι, στο τομόι, στο κραβ μαγκά, στο ζιου ζίτσου,¹ και σε άλλο ένα που πραγματικά δεν θυμάμαι καν πώς το λένε, αλλά περιλαμβάνει το να σκοτώνεις κόσμο με μικρά κλαδιά, ή κάτι τέτοιο. Το θέμα είναι ότι όποιος ή όποια κι αν είναι, δεν θα έχει συνηθίσει να δουλεύει με κάποιον της ηλικίας σου που είναι τόσο άπειρος όσο εσύ, οπότε αν μάθεις μερικά από τα βασικά, ελπίζω ότι θα είναι λίγο πιο γενναιόδωρος απέναντί σου». Άπλωσε τα χέρια του και τα έβαλε στους γοφούς της. «Τώρα γύρνα προς το μέρος μου».

Η Κλέρι ακολούθησε τις οδηγίες του. Έτσι όπως κοιτα-

¹ Ασιατικές πολεμικές τέχνες. Μάλιστα, το Μουάι Τάι είναι το εθνικό σπορ της Ταϊλάνδης και αναφέρεται ως η «Τέχνη των Οκτώ Μελών». (Σ.τ.Μ.)

ζόντουσαν, το κεφάλι της έφτανε στη βάση του σαγονιού του. Ακούμπησε απαλά τα χέρια της στα μπράτσα του.

«Το Μουάι Τάι λέγεται και “η τέχνη των οκτώ μελών”. Αυτό είναι γιατί δεν χρησιμοποιείς μόνο τις γροθιές και τα πόδια για να χτυπάς, αλλά και τους αγκώνες και τα γόνατα. Πρώτα πρέπει να τραβήξεις τον εχθρό σου κοντά και μετά να τον χτυπάς με όλα σου τα μέλη μέχρι να καταρρεύσει».

«Και αυτό πιάνει και με τους δαίμονες;» Η Κλέρι ανασήκωσε τα φρύδια της.

«Τους μικρότερους». Ο Τζέις πήγε πιο κοντά της. «Ωραία. Βάλε το χέρι σου γύρω μου και πιάσε το σβέρκο μου».

Ίσα-ίσα μπορούσε να το κάνει χωρίς να σηκωθεί στις μύτες των ποδιών της. Για άλλη μια φορά, η Κλέρι ευχήθηκε να μην ήταν τόσο κοντή.

«Τώρα, σήκωσε το άλλο σου χέρι και κάνε το ίδιο πράγμα, έτσι ώστε να έχεις και τα δυο σου χέρια τυλιγμένα γύρω από το λαιμό μου».

Το έκανε. Ο σβέρκος του ήταν ζεστός από τον ήλιο, και τα απαλά του μαλλιά χάιδευαν τα δάχτυλά της. Τα σώματά τους ήταν κολλημένα το ένα πάνω στο άλλο. ένιωθε το δαχτυλίδι που είχε κρεμασμένο σε μια αλυσίδα στο λαιμό της να πιέζεται ανάμεσά τους σαν βότσαλο ανάμεσα σε δύο παλάμες.

«Σε μια κανονική πάλη, αυτό θα το έκανες πολύ πιο γρήγορα», της είπε.

Ήταν η ιδέα της, ή η φωνή του ήταν λίγο ασταθής;

«Τώρα, έτσι όπως με έχεις πιάσει, είναι σαν μοχλός. Θα τον χρησιμοποιήσεις για να τραβήξεις το σώμα σου μπροστά και να πάρεις φόρα, και με το γόνατο που

έχεις μπροστά...»

«Βρε, βρε...» είπε μια ψυχρή, ειρωνική φωνή. «Μόλις έξι εβδομάδες, και θέλετε ήδη να σκοτώσετε ο ένας τον άλλον; Πόσο γρήγορα ξεθωριάζει η αγάπη των θνητών...»

Η Κλέρι άφησε τον Τζέις και έκανε μεταβολή, αν και ήξερε ήδη ποια ήταν. Στις σκιές ανάμεσα σε δύο δέντρα στεκόταν η Βασίλισσα της Αυλής των Σίλι. Η Κλέρι αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να τη δει αν δεν ήξερε ότι στεκόταν εκεί, παρόλο που είχε την Ενόραση. Η Βασίλισσα φορούσε ένα φόρεμα πράσινο σαν το γρασίδι, ενώ τα μαλλιά της, που έπεφταν γύρω από τους ώμους της, είχαν το χρώμα ενός φθινοπωρινού φύλλου. Ήταν τόσο όμορφη και τόσο φρικτή, σαν μια εποχή που πεθαίνει. Η Κλέρι δεν την είχε εμπιστευθεί ποτέ.

«Τι κάνετε εδώ;» είπε ο Τζέις, μισοκλείνοντας εξεταστικά τα μάτια του. «Το μέρος αυτό ανήκει στους Κυνηγούς».

«Κι εγώ έχω νέα που ενδιαφέρουν τους Κυνηγούς». Καθώς η Βασίλισσα έκανε μερικά κομψά βήματα προς το μέρος τους, ο ήλιος πέρασε μέσα από τις φυλλωσιές των δέντρων και άστραψε πάνω στο στέμμα από χρυσούς καρπούς που φορούσε γύρω από το κεφάλι της. Μερικές φορές η Κλέρι αναρωτιόταν αν η Βασίλισσα τις είχε προσχεδιασμένες αυτές τις δραματικές εμφανίσεις, και αν ναι, πώς τα κατάφερε. «Είχαμε κι άλλο θάνατο».

«Τι είδους θάνατο;»

«Άλλος ένας δικός σας. Νεκρός Νεφιλίμ». Στον τρόπο που το έλεγε η Βασίλισσα υπήρχε σίγουρα μια νότα απόλαυσης. «Το σώμα βρέθηκε σήμερα τα χαράματα κάτω από τη Γέφυρα Όουκ. Όπως ξέρετε, το πάγκο ανήκει

στη δικαιοδοσία μου. Ο θάνατος ενός ανθρώπου δεν με αφορά, αλλά ο νεκρός δεν φαινόταν να έχει καταγωγή θνητού. Το σώμα μεταφέρθηκε στην Αυλή, όπου εξετάστηκε από τους γιατρούς μου. Είπαν ότι ο νεκρός θνητός ήταν ένας από τους δικούς σας».

Η Κλέρι κοίταξε βιαστικά τον Τζέις, καθώς θυμήθηκε τα νέα για το νεκρό Κυνηγό πριν δύο ημέρες. Μπορούσε να καταλάβει ότι και ο Τζέις το ίδιο σκεφτόταν –είχε χλωμιάσει. «Πού είναι το σώμα;» ρώτησε.

«Αμφιβάλλεις για τη φιλοξενία μου; Παραμένει στην αυλή μου, και σε διαβεβαιώ ότι προσφέρουμε στο σώμα του όλο το σεβασμό που θα προσφέραμε σε ένα ζωντανό Κυνηγό. Τώρα που ένας από τους δικούς μου έχει μια θέση στο Συμβούλιο πλάι σ' εσάς και στους δικούς σας, δεν μπορείτε να αμφισβητείτε την καλή μας πίστη».

«Όπως πάντα, η καλή πίστη και η Βασίλισσα προχωράνε χέρι-χέρι». Ο σαρκασμός στη φωνή του Τζέις ήταν εμφανής, αλλά η Βασίλισσα απλώς χαμογέλασε. Η Κλέρι πάντα πίστευε ότι η βασίλισσα συμπαθούσε τον Τζέις όπως ο λαός των ξωτικών αγαπούσε τα όμορφα πράγματα μόνο και μόνο επειδή ήταν όμορφα. Δεν πίστευε, όμως, ότι η Βασίλισσα συμπαθούσε και την ίδια, και τα αισθήματα ήταν αμοιβαία. «Και γιατί δίνετε σ' εμάς αυτό το μήνυμα και όχι στη Μαρίζ; Το Πρωτόκολλο λέει...»

«Α, το πρωτόκολλο». Η Βασίλισσα κούνησε περιφρονητικά το χέρι της, αψηφώντας τις συμβάσεις. «Είστε εσείς εδώ. Ήταν πιο εύκολο».

Ο Τζέις τής έριξε άλλο ένα καχύποπτο βλέμμα και άνοιξε το κινητό του. Έκανε νόημα στην Κλέρι να μείνει στη θέση της και απομακρύνθηκε ελαφρώς. Τον άκουσε

να λέει, «Μαρίζ;» όταν εκείνη σήκωσε το τηλέφωνο, και μετά η φωνή του έσβησε κάτω απ' τις φωνές των παιδιών που έπαιζαν πιο πέρα.

Κοίταξε τη Βασίλισσα με μια αίσθηση παγερού τρόμου. Δεν είχε δει τη Λαίδη της Αυλής των Σίλι από το τελευταίο της βράδυ στην Άιντρις, και τότε η Κλέρι δεν είχε φερθεί και πολύ ευγενικά απέναντί της. Αμφέβαλλε αν η Βασίλισσα το είχε ξεχάσει, ή αν θα την είχε συγχωρήσει γι' αυτό. *Θα τολμούσες πραγματικά να αρνηθείς μια χάρη στη Βασίλισσα του Παλατιού των Σίλι;*

«Άκουσα ότι ο Μέλιον πήρε μια θέση στο Συμβούλιο», είπε η Κλέρι. «Πρέπει να σας ικανοποίησε αυτό».

«Βέβαια». Η Βασίλισσα την κοίταξε ειρωνικά. «Είμαι αρκετά ενθουσιασμένη».

«Άρα» είπε η Κλέρι «δεν μου κρατάτε κακία;»

Το χαμόγελο της Βασίλισσας έγινε παγερό στις άκρες, σαν τον πάγο που απλώνεται στην όχθη μιας λίμνης. «Υποδέτω ότι αναφέρεσαι στην προσφορά μου, την οποία απέρριψες με τόση αγένεια», είπε. «Όπως ξέρεις, ο στόχος μου επιτεύχθηκε, παρ' όλα αυτά· άρα, η απώλεια, φαντάζομαι ότι θα συμφωνούσαν οι περισσότεροι μ' αυτό, ήταν δική σου».

«Δεν ήθελα να κάνω συμφωνία μαζί σας». Η Κλέρι προσπάθησε να κρύψει την οξύτητα απ' τη φωνή της, αλλά δεν τα κατάφερε. «Δεν γίνεται να κάνουν όλοι πάντα αυτό που θέλετε εσείς».

«Μην τολμήσεις να μου κάνεις κήρυγμα, νεαρή». Τα μάτια της Βασίλισσας ακολουθούσαν τον Τζέις, που βηματίζε πλάι στα δέντρα με το τηλέφωνο στο χέρι. «Είναι όμορφος», είπε. «Καταλαβαίνω γιατί τον αγαπάς. Αναρωτήθηκες, όμως, ποτέ τι βρίσκει αυτός σε σένα;»

Η Κλέρι δεν είπε τίποτα. Δεν είχε κάτι να πει.

«Σας ενώνει το αίμα του Παραδείσου», είπε η Βασίλισσα. «Το αίμα καλεί το αίμα, κάτω από το δέρμα. Αλλά το αίμα και η αγάπη δεν είναι το ίδιο πράγμα».

«Γρίφοι», είπε θυμωμένη η Κλέρι. «Θέλετε όντως κάτι να πείτε όταν μιλάτε έτσι;»

«Είναι δεμένος μαζί σου», είπε η Βασίλισσα. «Σ' αγαπάει, όμως;»

Η Κλέρι ένιωσε τα χέρια της να τινάζονται. Ήθελε τόσο πολύ να δοκιμάσει στη Βασίλισσα μερικές από τις καινούριες λαβές που είχε μάθει, αλλά ήξερε ότι αυτό δεν θα ήταν καθόλου σοφό. «Ναι, μ' αγαπάει».

«Και σε θέλει; Γιατί η αγάπη και η επιθυμία δεν είναι πάντα το ίδιο πράγμα».

«Αυτή δεν είναι δική σας δουλειά», είπε κοφτά η Κλέρι, αλλά έβλεπε ότι τα μάτια της Βασίλισσας έπεφταν πάνω της μυτερά σαν καρφίτσες.

«Τον θέλεις έτσι όπως δεν έχεις θελήσει ποτέ τίποτε άλλο. Όμως, νιώθει κι αυτός το ίδιο;» Η απαλή φωνή της Βασίλισσας ήταν άκαμπτη. «Θα μπορούσε να έχει οτιδήποτε και οποιαδήποτε ήθελε. Αναρωτιέσαι γιατί διάλεξε εσένα; Αναρωτιέσαι αν το έχει μετανιώσει; Έχει αλλάξει απέναντί σου;»

Η Κλέρι ένιωσε δάκρυα να καίνε τα μάτια της. «Όχι, δεν έχει αλλάξει». Θυμήθηκε, όμως, το πρόσωπό του στο ασανσέρ εκείνο το βράδυ και τον τρόπο που της είχε πει να πάει σπίτι όταν του είχε προτείνει να μείνει.

«Μου είπες ότι δεν ήθελες να κάνεις καμία συμφωνία μαζί μου, γιατί δεν υπήρχε τίποτα που θα μπορούσα να σου δώσω. Είπες ότι δεν υπήρχε τίποτα στον κόσμο που να θέλεις». Τα μάτια της Βασίλισσας γυάλιζαν. «Όταν

φαντάζεσαι τη ζωή σου χωρίς αυτόν, νιώθεις ακόμη το ίδιο;»

Γιατί μου το κάνεις αυτό; ήθελε να ουρλιάξει η Κλέρι, αλλά δεν είπε τίποτα, γιατί η Βασίλισσα των Ξωτικών κοίταξε πίσω της και χαμογέλασε λέγοντας: «Σκούπισε τα μάτια σου, επιστρέφει. Δεν θα σου κάνει καλό να σε δει να κλαις».

Η Κλέρι σκούπισε βιαστικά τα μάτια της με το πίσω μέρος του χεριού της και γύρισε το κεφάλι της· ο Τζέις πήγαινε προς το μέρος τους συνοφρωμένος. «Η Μαριζ είναι στο δρόμο για την Αυλή», είπε. «Πού πήγε η Βασίλισσα;»

Η Κλέρι τον κοίταξε έκπληκτη. «Εδώ είναι», άρχισε να λέει και γύρισε το κεφάλι της, αλλά σταμάτησε. Ο Τζέις είχε δίκιο. Η Βασίλισσα είχε φύγει και το μόνο που είχε μείνει ήταν μια στοίβα από φύλλα στα πόδια της Κλέρι για να δείχνει πού βρισκόταν μέχρι πριν λίγο.

Ο Σάιμον ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, με το μπουφάν του τραβηγμένο πάνω απ' το κεφάλι του, και κοιτούσε το γεμάτο τρύπες ταβάνι του γκαράζ του Έρικ με μια αίσθηση θλιβερής ματαιότητας. Το σακιδιό του ήταν στα πόδια του, ενώ το κινητό του κολλημένο στο αφτί του. Εκείνη τη στιγμή, η οικειότητα της φωνής της Κλέρι στην άλλη άκρη ήταν το μόνο πράγμα που τον συγκρατούσε για να μη γίνει χίλια κομμάτια.

«Σάιμον, λυπάμαι τόσο πολύ». Καταλάβαινε ότι ήταν κάπου στην πόλη. Το δυνατό βουητό της κίνησης ακουγόταν πίσω της και έπνιγε τη φωνή της. «Είσαι αλήθεια στο γκαράζ του Έρικ; Το ξέρει ότι είσαι εκεί;»

«Όχι», είπε ο Σάιμον. «Δεν είναι κανείς σπίτι, και έχω

κλειδί του γκαράζ. Ήταν το μόνο μέρος που σκέφτηκα. Πού είσαι εσύ;»

«Στην πόλη». Για τους κατοίκους του Μπρούκλιν, το Μανχάταν ήταν πάντα “η πόλη”. Δεν υπήρχε άλλη μητρόπολη. «Έκανα προπόνηση με τον Τζέις, αλλά μετά έπρεπε να πάει πίσω στο Ινστιτούτο για μια δουλειά του Κονκλάβιου. Πάω πίσω στου Λουκ τώρα». Ένα αμάξι κόρναρε δυνατά στο φόντο. «Άκου, θες να έρθεις να μείνεις σε μας; Θα κοιμάσαι στον καναπέ του Λουκ».

Ο Σάιμον δίστασε. Είχε καλές αναμνήσεις από το σπίτι του Λουκ. Όλα αυτά τα χρόνια που ήξερε την Κλέρι, ο Λουκ έμενε στο ίδιο παλιομοδίτικο, αλλά όμορφο σπίτι πάνω από το βιβλιοπωλείο. Η Κλέρι είχε κλειδί, και με τον Σάιμον είχαν περάσει πολλές ώρες διαβάζοντας βιβλία που είχαν “δανειστεί” από το μαγαζί, ή βλέποντας παλιές ταινίες στην τηλεόραση.

Αλλά τώρα τα πράγματα είχαν αλλάξει.

«Ίσως αν μιλούσε η μαμά μου στη δική σου», είπε η Κλέρι, που έδειχνε να ανησυχεί απ’ τη σιωπή του. «Να τη βοηθήσει να καταλάβει».

«Να καταλάβει ότι είμαι βρικόλακας; Κλέρι, νομίζω ότι το έχει καταλάβει, με έναν παράξενο τρόπο. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα το δεχτεί, ή ότι θα πει πως δεν πειράζει».

«Ναι, αλλά δεν μπορείς να την κάνεις συνέχεια να το ξεχνάει, Σάιμον. Δεν πρόκειται να πιάνει για πάντα».

«Γιατί όχι;» Ήξερε ότι ήταν παράλογο, αλλά έτσι όπως ήταν ξαπλωμένος στο σκληρό πάτωμα, με τη μυρωδιά της γκαζολίνης και τον ψίδυρο από τις αράχνες που ύφαιναν τους ιστούς τους στις γωνίες του γκαράζ, ένιωθε πιο μόνος από ποτέ. Και η λογική ήταν κάτι πολύ

πολύ μακρινό.

«Γιατί τότε ολόκληρη η σχέση σου μαζί της θα είναι ένα ψέμα. Δεν θα μπορείς να πας ποτέ σπίτι...»

«Και τι έγινε;» τη διέκοψε τραχιά. «Αυτό είναι μέρος της κατάρας, έτσι δεν είναι; "Θα είσαι πάντα ένας φυγάς και ένας περιπλανώμενος"».

Παρά τους θορύβους της κίνησης και τις ομιλίες στο βάθος, άκουσε τη βαθιά κοφτή ανάσα που πήρε η Κλέρι.

«Μήπως να της το πω και αυτό;» είπε. «Ότι μου σχεδίασες το Σημάδι του Κάιν; Ότι είμαι ουσιαστικά μια κατάρα που περπατάει; Λες να θέλει να έχει κάτι τέτοιο μέσα στο σπίτι της;»

Οι θόρυβοι του δρόμου ησύχασαν· η Κλέρι πρέπει να είχε τρυπώσει σε καμιά πόρτα. Μπορούσε να την ακούσει να προσπαθεί να συγκρατήσει τα δάκρυά της καθώς έλεγε: «Σάιμον, συγγνώμη. Το ξέρεις ότι νιώθω χάλια...»

«Δεν φταις εσύ». Ένιωθε ξαφνικά κουρασμένος ως τα κόκαλα. Μπράβο, τρομοκρατείς τη μητέρα σου, και μετά κάνεις την καλύτερή σου φίλη να κλαίει. Συγχαρητήρια, Σάιμον, τα κατάφερες πάλι. «Άκου, προφανώς δεν είναι καλό να βρίσκομαι με ανθρώπους αυτήν τη στιγμή. Θα μείνω απλώς εδώ, και θα πάω στου Έρικ όταν γυρίσει».

Η Κλέρι έβγαλε έναν ήχο ανάμεσα σε λυγμό, ρούφηγμα της μύτης και γέλιο: «Γιατί, ο Έρικ δεν είναι άνθρωπος;»

«Θα το αναλύσουμε αργότερα αυτό», είπε, και δίστασε. «Θα σε πάρω αύριο, εντάξει;»

«Θα τα πούμε από κοντά αύριο. Μου υποσχέθηκες να έρθεις στην πρόβα για το φόρεμα, θυμάσαι;»

«Καλά» είπε «πρέπει να σε αγαπάω πάρα πολύ».

«Το ξέρω», είπε. «Κι εγώ σ' αγαπώ».

Ο Σάιμον έκλεισε το τηλέφωνο και έμεινε ξαπλωμένος κρατώντας το στο στήθος του. Σκέφτηκε ότι ήταν αστείο. Τώρα πια μπορούσε να πει στην Κλέρι "σ' αγαπώ", ενώ για χρόνια προσπαθούσε να πει αυτές τις λέξεις και δεν είχε καταφέρει ποτέ να τις ξεστομίσει. Τώρα που δεν τις εννοούσε πια με αυτό τον τρόπο ήταν εύκολο.

Μερικές φορές αναρωτιόταν τι θα είχε γίνει αν δεν είχε υπάρξει ο Τζέις Γουέλμαντ. Αν η Κλέρι δεν είχε μάθει ποτέ ότι ήταν Κυνηγός των Σκιών. Αλλά έδωξε τη σκέψη αυτή από το μυαλό του –ήταν ανώφελο, δεν είχε νόημα να τα σκέφτεται αυτά. Δεν μπορούσε να αλλάξει το παρελθόν. Μόνο να προχωρήσει μπορεί κανείς. Όχι ότι είχε ιδέα τι σήμαινε το να προχωρήσει. Δεν μπορούσε να μείνει για πάντα στο γκαράζ του Έρικ. Ακόμα και με τη διάθεσή που είχε, έπρεπε να παραδεχθεί ότι ήταν πολύ μίζερο μέρος για να μείνει κανείς. Δεν κρύωνε –δεν ένιωθε πια ούτε κρύο ούτε ζέστη– αλλά το πάτωμα ήταν σκληρό, και δυσκολευόταν να κοιμηθεί. Ευχήθηκε να μπορούσε να εξουδετερώσει τις αισθήσεις του. Ο δυνατός θόρυβος από την κίνηση του δρόμου δεν τον άφηνε να ξεκουραστεί, το ίδιο και η δυσάρεστη μυρωδιά της γκαζολίνης. Αλλά το χειρότερο ήταν η επίμονη αγωνία για το τι θα έκανε μετά.

Είχε πετάξει το μεγαλύτερο μέρος του αίματος που είχε φυλάξει και είχε πάρει λίγο στο σακίδιό του. Είχε αρκετό για μερικές μέρες ακόμα, αλλά μετά θα είχε πρόβλημα. Ο Έρικ, όπου κι αν είχε πάει, θα τον άφηνε σίγουρα να μείνει σπίτι του αν ήθελε, αλλά μπορεί οι γονείς του να έπαιρναν τη μητέρα του. Και εφόσον εκεί-

νη νόμιζε ότι ο Σάιμον είχε πάει εκδρομή με το σχολείο, αυτό δεν θα ήταν και πολύ καλό.

Ημέρες, σκέφτηκε. Τόσος χρόνος του έμενε. Πριν του τελειώσει το αίμα, πριν αρχίσει να αναρωτιέται η μητέρα του πού ήταν και πριν πάρει τηλέφωνο στο σχολείο για να τον βρει. Πριν αρχίσει να θυμάται. Ήταν βρικόλακας πια. Υποτίθεται ότι είχε την αιωνιότητα. Αλλά αυτό που είχε ήταν μόλις μερικές μέρες.

Ήταν τόσο προσεκτικός. Είχε προσπαθήσει τόσο πολύ γι' αυτό που νόμιζε ότι ήταν μια κανονική ζωή: σχολείο, φίλοι, το σπίτι του, ένα δικό του δωμάτιο. Ήταν δύσκολη, αλλά αυτό ήταν η ζωή. Οι άλλες επιλογές τού φαίνονταν τόσο άδειες και μοναχικές, που δεν ήθελε καν να τις σκέφτεται. Κι όμως, η φωνή της Καμίλ αντηχούσε στο κεφάλι του. *Αλλά σε δέκα χρόνια, όταν υποτίθεται ότι θα πρέπει να είσαι είκοσι έξι; Σε είκοσι χρόνια; Σε τριάντα; Δες να μην προσέξει κανείς ότι ενώ εκείνοι μεγαλώνουν και αλλάζουν, εσύ μένεις ίδιος;*

Η κατάσταση που είχε δημιουργήσει, που είχε φτιάξει τόσο προσεκτικά, με βάση την παλιά του ζωή, δεν ήταν μόνιμη, σκέφτηκε με ένα σφίξιμο στο στήθος. Δεν θα μπορούσε να είναι. Κρατιόταν από σκιές και αναμνήσεις. Σκέφτηκε πάλι την Καμίλ και την προσφορά της. Τώρα ακουγόταν καλύτερη απ' ό,τι του είχε φανεί στην αρχή. Μια προσφορά για συντροφικότητα, ακόμα και αν δεν ήταν η συντροφικότητα που ήθελε. Είχε μόλις τρεις μέρες ακόμα πριν τον αναζητήσει για να της δώσει την απάντησή του. Και τι θα της έλεγε τότε; Νόμιζε ότι ήξερε, αλλά δεν ήταν τόσο σίγουρος πια.

Ένα δυνατό τρίξιμο διέκοψε τις σκέψεις του. Η πόρτα του γκαράζ άνοιγε προς τα πάνω και το λαμπερό φως

έσχιζε το σκοτεινό χώρο. Ο Σάιμον ανακάθισε, και ολόκληρο το σώμα του ήταν ξαφνικά σε ετοιμότητα.

«Έρικ;»

«Όχι, εγώ είμαι, ο Κάιλ».

«Κάιλ;» είπε με απορία ο Σάιμον, αλλά μετά θυμήθηκε –ήταν ο τύπος που είχαν συμφωνήσει να πάρουν για τραγουδιστή. Ο Σάιμον σχεδόν έπεσε πίσω στο πάτωμα. «Α, οκεί. Δεν είναι κανένας άλλος εδώ, αν ήρθες για πρόβα...»

«Κανένα πρόβλημα. Δεν ήρθα γι' αυτό». Ο Κάιλ μπήκε στο γκαράζ, μισοκλείνοντας τα μάτια του στο σκοτάδι, με τα χέρια στις πίσω τσέπες του παντελονιού. «Είσαι ο πώς-τον-λένε, ο μπασίστας, σωστά;»

Ο Σάιμον σηκώθηκε όρθιος και τίναξε τη σκόνη απ' τα ρούχα του. «Είμαι ο Σάιμον».

Ο Κάιλ κοίταξε γύρω του, και τα φρύδια του σχημάτισαν μια έκφραση απορίας. «Άφησα χτες εδώ τα κλειδιά μου, νομίζω. Τα έφαχνα παντού. Α, να τα». Έσκυψε πίσω από τα ντραμς, και εμφανίστηκε μετά από ένα δευτερόλεπτο κουνώντας θριαμβευτικά ένα μάτσο κλειδιά. Η εμφάνισή του ήταν περίπου όπως και την προηγούμενη μέρα. Φορούσε ένα μπλε μπλουζάκι κάτω από ένα δερμάτινο, και ένα χρυσό μενταγιόν γυάλιζε γύρω από το λαιμό του. Τα σκούρα του μαλλιά ήταν πιο ανακατεμένα. «Και» είπε ο Κάιλ ακουμπώντας σε ένα ηχείο «τι; εδώ κοιμόσουν; Στο πάτωμα;»

Ο Σάιμον έγνεψε καταφατικά. «Με πέταξαν έξω απ' το σπίτι». Δεν ήταν ακριβώς η αλήθεια, αλλά δεν είχε όρεξη να πει κάτι άλλο.

Ο Κάιλ κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση. «Βρήκε η μάνα σου το χόρτο, ε; Γκαντεμιά».

«Όχι. Δεν είχα... χόρτο». Ο Σάιμον σήκωσε τους ώμους του. «Είχαμε διαφορετική άποψη για τον τρόπο που ζω».

«Α, έμαθε ότι βγαίνεις με δύο ταυτόχρονα;» Ο Κάιλ χαμογέλασε. Ήταν όμορφος, έπρεπε να παραδεχθεί ο Σάιμον, αλλά αντίθετα με τον Τζέις, που φαινόταν να ξέρει ακριβώς πόσο ωραίος ήταν, ο Κάιλ έμοιαζε με κάποιον που μπορεί και να είχε εβδομάδες να χτενιστεί. Είχε, όμως, μια ανοιχτή φιλικότητα, σαν γλυκό σκυλάκι, που τον έκανε συμπαθητικό. «Ναι, μου το είπε ο Κερκ. Καλή φάση, φίλε».

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Μπα, δεν ήταν αυτό».

Μεσολάβησε μια μικρή σιωπή. Έπειτα:

«Ε... ούτε εγώ μένω σπίτι», είπε ο Κάιλ. «Έφυγα πριν από δύο χρόνια». Τύλιξε τα μπράτσα του γύρω από το σώμα του και χαμήλωσε το κεφάλι του. Η φωνή του ήταν σιγανή. «Από τότε έχω να μιλήσω με τους γονείς μου. Εντάξει, μια χαρά τα καταφέρνω και μόνος μου, αλλά... σε καταλαβαίνω».

«Τα τατουάζ σου...» είπε ο Σάιμον αγγίζοντας ελαφρώς τα μπράτσα του. «Τι σημαίνουν;»

Ο Κάιλ άπλωσε τα χέρια του. «Σαντίχ, σαντίχ, σαντίχ», είπε. «Είναι μάντρα των Ουπανισάδων¹. Σανσκριτικά. Προσευχές για γαλήνη».

Κανονικά ο Σάιμον θα έβρισκε ένα τατουάζ στα Σανσκριτικά αρκετά δήθεν. Εκείνη τη στιγμή όμως, δεν του φάνηκε έτσι. «Σαλόμ», είπε.

Ο Κάιλ τον κοίταξε. «Ορίστε;»

«Σημαίνει "γαλήνη"», είπε ο Σάιμον. «Στα Εβραϊκά. Μου φάνηκε ότι οι δύο λέξεις έμοιαζαν αρκετά».

¹ Ιερά ινδικά κείμενα. (Σ.τ.Μ.)

Ο Κάιλ τον κοίταξε αρκετή ώρα. Φαινόταν να σκέφτεται κάτι. «Αυτό μπορεί να σου ακουστεί παράλογο...» είπε.

«Α, μην το λες. Ο ορισμός του παραλόγου για μένα έχει αλλάξει πολύ τους τελευταίους μήνες».

«...βασικά έχω ένα διαμέρισμα. Στο Άλφαμπετ Σίτι. Και ο συγκάτοικός μου μόλις έφυγε. Έχει δύο δωμάτια, οπότε θα μπορούσες να αράξεις στο δικό του. Έχει κρεβάτι, και τα λοιπά».

Ο Σάιμον δίστασε. Από τη μία δεν ήξερε καθόλου τον Κάιλ, και το να μετακομίσει με έναν τελείως άγνωστο έμοιαζε με ανόητη κίνηση επικών προδιαγραφών. Ο Κάιλ θα μπορούσε να είναι ψυχοπαθής δολοφόνος, παρά τα τατουάζ γαλήνης που είχε. Από την άλλη δεν ήξερε καθόλου τον Κάιλ, οπότε κανείς δεν θα τον έψαχνε εκεί. Και ακόμα και αν ο Κάιλ αποδεικνυόταν ψυχοπαθής δολοφόνος, σκέφτηκε με πικρία ο Σάιμον, δικό του πρόβλημα, όπως είχε συμβεί και με εκείνον το ληστή το προηγούμενο βράδυ.

«Ξέρεις κάτι» είπε «νομίζω ότι θα δεχτώ την προσφορά σου, αν δεν έχεις πρόβλημα».

Ο Κάιλ κούνησε το κεφάλι του. «Το φορτηγάκι μου είναι απ' έξω αν θέλεις να έρθεις μαζί μου ως την πόλη».

Ο Σάιμον έσκυψε για να πιάσει το σακίδιό του και λισίωσε την πλάτη του. Έβαλε το κινητό του στην τσέπη του και άπλωσε τα χέρια του δείχνοντας ότι ήταν έτοιμος. «Πάμε».

5

κοΐαση καΐει κοΐαση

Το διαμέρισμα του Κάιλ ήταν μια ευχάριστη έκπληξη. Ο Σάιμον περίμενε κανένα βρομερό ισόγειο σε κάποιο κτίριο της Λεωφόρου Ντι, με κατσαρίδες στους τοίχους, και κρεβάτι που θα ήταν μόνο στρώμα πάνω σε κούτες από γάλα. Στην πραγματικότητα ήταν ένα καθαρό σπίτι, με δύο δωμάτια, μικρό σαλονάκι, πολλές βιβλιοθήκες, και κάμποσες φωτογραφίες από διάσημα σημεία για σερφ στους τοίχους. Εντάξει, ο Κάιλ μάλλον καλλιιεργούσε μαριχουάνα σε κάτι γλάστρες που είχε στην έξοδο κινδύνου, αλλά δεν μπορεί κανείς να τα έχει όλα.

Το δωμάτιο του Σάιμον ήταν ουσιαστικά ένα άδειο κουτί. Όποιος έμενε εκεί πριν από αυτόν δεν είχε αφήσει τίποτα πέρα από ένα μαλακό γιαπωνέζικο στρώμα. Είχε γυμνούς τοίχους, γυμνό πάτωμα, και ένα μόνο παράθυρο, απ' όπου φαινόταν το νέον σήμα του κινέζικου εστιατορίου από την απέναντι πλευρά του δρόμου. «Σ' αρέσει;» ρώτησε ο Κάιλ που στεκόταν στην πόρτα, και τα καστανά του μάτια ήταν ανοιχτά και φιλικά.

«Είναι τέλειο», απάντησε με ειλικρίνεια ο Σάιμον. «Ακριβώς αυτό που χρειαζόμαστε».

Το πιο ακριβό πράγμα στο διαμέρισμα ήταν η επίπεδη τηλεόραση στο σαλόνι. Έπεσαν στο μαλακό καναπέ και είδαν τελειωμένα προγράμματα στην τηλεόραση καθώς το φως του ήλιου ξεθώριαζε. Ο Σάιμον κατέληξε ότι ο Κάιλ ήταν μια χαρά. Δεν τον έπρηζε, δεν ήταν αδιάκριτος, δεν έκανε ερωτήσεις. Φαινόταν να μη θέλει τίποτα σε αντάλλαγμα για το δωμάτιο παρά μόνο να συνεισφέρει ο Σάιμον στα λεφτά του σουπερμάρκετ. Ήταν απλώς ένας φιλικός τύπος. Ο Σάιμον αναρωτήθηκε μήπως είχε ξεχάσει πώς ήταν οι κανονικοί άνθρωποι.

Όταν ο Κάιλ πήγε να δουλέψει, γιατί είχε απογευματινή βάρδια, ο Σάιμον μπήκε στο δωμάτιό του, κατέρρευσε στο στρώμα και έμεινε να αφουγκράζεται την κίνηση από τη Λεωφόρο Μπι.

Τον στοίχειωνε η εικόνα του προσώπου της μητέρας του από τότε που είχε φύγει: ο τρόπος που τον είχε κοιτάξει με φόβο και φρίκη, σαν να ήταν ένας ξένος που είχε εισβάλει στο σπίτι της. Παρόλο που δεν χρειαζόταν πια να αναπνέει, η σκέψη αυτή του έσφιγγε το στήθος. Τώρα όμως...

Όταν ήταν μικρός, του άρεσε πάντα να ταξιδεύει, γιατί όταν βρισκόταν σε ένα καινούριο μέρος, ήταν σαν να είχε ξεφύγει απ' τα προβλήματά του. Ακόμα κι εκεί, ενώ τον χώριζε μόλις ένα ποτάμι από το Μπρούκλιν, οι αναμνήσεις που τον έκαιγαν σαν οξύ —ο θάνατος του ληστή, η αντίδραση της μητέρας του όταν έμαθε τι ήταν— έμοιαζαν θολές και απόμακρες.

Ίσως αυτό να είναι το μυστικό, σκέφτηκε. Να μετακινούμαι συνέχεια. Σαν καρχαρίας. Να πάω κάπου όπου

δεν θα μπορεί να με βρει κανείς. Θα είσαι ένας φυγάς και ένας περιπλανώμενος στη γη.

Αλλά αυτό είναι δυνατό μόνο αν δεν αφήνεις πίσω κάποιον άνθρωπο που να σε νοιάζεται.

Κοιμήθηκε άδλια όλο το βράδυ. Η φυσική του ροπή ήταν να κοιμάται τη μέρα, παρά τις δυνάμεις του Ημεροβάτη που είχε, και αναγκαζόταν να καταπολεμάει την εγρήγορση και τα όνειρα όλη τη νύχτα. Ξύπνησε αργά καθώς ο ήλιος έμπαινε απ' το παράθυρο. Έβαλε καθαρά ρούχα, και πήγε στην κουζίνα, όπου βρήκε τον Κάιλ να τηγανίζει αβγά και μπέικον σε ένα αντικολητικό τηγάνι.

«Έλα, συγκάτοιχε», τον χαιρέτησε εύθυμα ο Κάιλ. «Θες πρωινό;»

Η όψη του φαγητού έκανε τον Σάιμον να νιώσει αόριστη ναυτία. «Όχι, ευχαριστώ. Θα πω λίγο καφέ αν έχεις». Έκατσε σε ένα από τα ελαφρώς στραβά σκαμπό του μπαρ.

Ο Κάιλ τού έδωσε ένα κάπως σπασμένο φλιτζάνι. «Το πρωινό είναι το πιο σημαντικό γεύμα της ημέρας, φίλε. Αν και είναι ήδη μεσημέρι».

Ο Σάιμον τύλιξε τα χέρια του γύρω από το φλιτζάνι, και ένιωσε τη ζέστη του να τρυπώνει στο παγωμένο του δέρμα. Προσπαθούσε να σκεφτεί ένα θέμα για συζήτηση, κάτι που να μην περιλαμβάνει το πόσο λίγο έτρωγε. «Αλήθεια, δεν σε ρώτησα χτες, τι δουλειά κάνεις;»

Ο Κάιλ έβγαλε ένα κομμάτι μπέικον από το τηγάνι και το δάγκωσε. Ο Σάιμον πρόσεξε ότι το χρυσό μενταγιόν που φορούσε είχε ένα σχέδιο σαν φύλλα και τις λέξεις "*Beati Bellicosi*".¹ Ο Σάιμον ήξερε ότι η πρώτη

¹ Ευλογημένοι οι Πολεμιστές. Η φράση στα Λατινικά είναι *Beati Pacifici*, Ευλογημένοι

λέξη είχε κάποια σχέση με αγίους. Ο Κάιλ πρέπει να ήταν καθολικός. «Κάνω παραδόσεις με ποδήλατο», είπε μασουλώντας. «Είναι φοβερό. Κάνω βόλτες σε όλη την πόλη, βλέπω τα πάντα, μιλάω με κόσμο. Πολύ καλύτερο απ' το σχολείο».

«Τα παράτησες;»

«Έχω πάρει το δίπλωμα GED¹. Προτιμώ το σχολείο της ζωής». Ο Σάιμον θα τον κορόιδευε υπό άλλες συνθήκες για τη φράση αυτή, αλλά την είπε όπως και όλα όσα έλεγε: με απόλυτη ειλικρίνεια. «Κι εσύ; Έχεις σχέδια;»

Ε, μωρέ, ξέρεις. Να περιπλανηθώ στη γη, να προκαλέσω θάνατο και καταστροφή σε αδώους. Ίσως να πίνω λίγο αίμα. Να ζήσω για πάντα, αλλά να περνάω απαίσια. Τα γνωστά. «Το ψιλοψάχνω, προς το παρόν».

«Δεν δες να γίνεις μουσικός, δηλαδή;» ρώτησε ο Κάιλ.

Προς ανακούφιση του Σάιμον, εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνό του, και έτσι δεν χρειάστηκε να απαντήσει. Το ψάρεψε απ' την τσέπη του και κοίταξε την οθόνη. Ήταν η Μάγια. «Έλα», της είπε. «Τι κάνεις;»

«Θα πας το μεσημέρι στην πρόβα του φορέματος με την Κλέρι;» ρώτησε, και η φωνή της δεν ακουγόταν καθαρά. Μάλλον έπαιρνε από το αρχηγείο της αγέλης στην Τσάιναταουν και δεν είχε καλό σήμα. «Μου είπε ότι θα πηγαινες να της κάνεις παρέα».

«Τι; Α, ναι. Σωστά. Ναι, θα πάω». Η Κλέρι είχε απαιτήσει να πάει μαζί της ο Σάιμον στην πρόβα για το φόρεμα που θα φορούσε ως παράνυμφος στο γάμο, για να πάνε μετά να αγοράσουν κόμικ, και να νιώσει, όπως

¹ *Εισηγητικοί. Εδώ πρόκειται για παράφραση της συγγραφέως. (Σ.τ.Μ.)*

¹ Το δίπλωμα GED (General Education Development) υποκαθιστά το απολυτήριο Λυκείου και είναι ισοδύναμο με αυτό.

είχε πει, «λιγότερο Μπάρμπι».

«Εντάξει, θα έρθω κι εγώ, τότε. Πρέπει να δώσω στον Λουκ ένα μήνυμα από την αγέλη, και έχω να σε δω και έναν αιώνα».

«Ναι, το ξέρω. Συγγνώμη...»

«Δεν πειράζει», είπε εκείνη ανάλαφρα. «Αλλά πρέπει να μου πεις τι θα φοράς στο γάμο για να μην είμαστε αταίριαστοι».

Έκλεισε το τηλέφωνο, και ο Σάιμον έμεινε να το κοιτάζει. Η Κλέρι είχε δίκιο. Ο γάμος θα ήταν η Μέρα της Κρίσης. Και ο ίδιος ήταν τελείως απροετοίμαστος γι' αυτή.

«Μια απ' τις δικές σου;» ρώτησε με περιέργεια ο Κάιλ. «Ήταν αυτή η κοκκινομάλλα στο γκαράζ; Γιατί ήταν χαριτωμένη».

«Όχι, αυτή ήταν η Κλέρι. Είναι η κολλητή μου». Ο Σάιμον έβαλε το κινητό πίσω στην τσέπη του. «Και έχει αγόρι. Πολύ, πολύ, πολύ σοβαρή σχέση. Πίστεψέ με».

Ο Κάιλ χαμογέλασε. «Απλώς ρώτησα». Πέταξε το τηγάκι, που είχε αδειάσει, στο νεροχύτη. «Για πες, οι δυο κοπέλες σου. Πώς είναι;»

«Είναι πολύ, πολύ... διαφορετικές». Από κάποιες απόψεις, ο Σάιμον πίστευε ότι ήταν αντίθετες. Η Μάγια ήταν ήρεμη και προσγειωμένη. Η Ίζαμπελ ζούσε σε υψηλό επίπεδο έντασης. Η Μάγια ήταν σαν ένα σταθερό φως στο σκοτάδι· η Ίζαμπελ σαν ένα λαμπρό άστρο που στροβιλιζόταν στο κενό. «Είναι και οι δύο φοβερές. Όμορφες και έξυπνες...»

«Και δεν έχουν ιδέα η μία για την άλλη;» Ο Κάιλ ακούμπησε στον πάγκο. «Καθόλου;»

Ο Σάιμον βρέθηκε να εξηγεί πως όταν είχε γυρίσει από

την Άντρις (αν και δεν ανέφερε το όνομα του μέρους), είχαν αρχίσει να τον παίρνουν και οι δύο τηλέφωνο για να κάνουν παρέα. Και επειδή τις συμπαδούσε και τις δύο, πήγαινε. Και κατά κάποιον τρόπο, τα πράγματα άρχισαν να γίνονται λίγο πιο... ρομαντικά και με τις δύο, αλλά δεν έβρισκε ποτέ ευκαιρία να εξηγήσει στη μία ότι έβλεπε και κάποια άλλη. Και τώρα ήταν σαν μια χιονοστιβάδα, και δεν ήθελε να στεναχωρήσει καμία τους, αλλά ούτε ήξερε τι έπρεπε να κάνει.

«Αν θες τη γνώμη μου, πάντως» είπε ο Κάιλ και γύρισε την πλάτη του για να χύσει τον υπόλοιπο καφέ του στο νεροχύτη «πρέπει να διαλέξεις μία και να σταματήσεις τις βλακείες. Λέμε τώρα».

Έτσι όπως είχε την πλάτη του γυρισμένη, ο Σάιμον δεν έβλεπε το πρόσωπό του, και αναρωτήθηκε για μια στιγμή αν ο Κάιλ είχε θυμώσει. Η φωνή του ακουγόταν παράξενα κοφτή. Όταν όμως γύρισε, η έκφρασή του ήταν πιο ανοιχτή και φιλική από ποτέ. Ο Σάιμον αποφάσισε ότι μάλλον ήταν η ιδέα του.

«Ξέρω», είπε. «Έχεις δίκιο». Κοίταξε πίσω προς το δωμάτιο. «Να σου πω, σίγουρα είναι οκεί να μείνω εδώ; Μπορώ να φύγω όποτε...»

«Εννοείται. Μπορείς να μείνεις όσο χρειαστεί». Ο Κάιλ άνοιξε ένα συρτάρι και άρχισε να ψάχνει μέχρι που βρήκε αυτό που ήθελε: ένα σετ από κλειδιά σε ένα λαστιχένιο μπρελόκ. «Αυτά είναι για σένα. Είσαι ευπρόσδεκτος εδώ, εντάξει; Εγώ πρέπει να πάω στη δουλειά, αλλά εσύ μένε αν θέλεις. Παίξε κανένα ηλεκτρονικό, άραξε. Θα είσαι εδώ όταν γυρίσω;»

Ο Σάιμον ανασήκωσε τους ώμους του. «Μάλλον όχι. Πρέπει να πάω σε μια πρόβα παρανυφικού στις τρεις».

«Ωραία», είπε ο Κάιλ, και πέρασε την τσάντα του στον ώμο του πηγαίνοντας προς την πόρτα. «Πες τους να σου ράψουν κάτι σε κόκκινο. Είναι το χρώμα σου».

«Δοιπόν;» είπε η Κλέρι βγαίνοντας απ' το δοκιμαστήριο. «Πώς σας φαίνεται;»

Έκανε μια σβούρα. Ο Σάιμον, που ισορροπούσε αμήχανα πάνω στις άβολες λευκές καρέκλες του Οίκου Νυφικών Κάριν, άλλαξε θέση, μισόκλεισε τα μάτια του, και είπε: «Ωραία».

Ήταν πολύ καλύτερη από "ωραία". Η Κλέρι θα ήταν η μόνη παράνυμφος της μητέρας της, οπότε επιτρεπόταν να διαλέξει ό,τι φόρεμα ήθελε. Είχε διαλέξει ένα πολύ απλό χάλκινο μεταξωτό φόρεμα με στενά τσαντάκια που κολάκευε τη λεπτή της σιλουέτα. Το μόνο της κόσμημα ήταν το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν που το φορούσε περασμένο σε μια αλυσίδα στο λαιμό της. Η απλή ασημένια αλυσίδα τόνιζε το σχήμα της κλειδας της και την καμπύλη του λαιμού της.

Πριν από όχι και τόσους πολλούς μήνες, η θέα της Κλέρι ντυμένης για γάμο θα προκαλούσε ένα σωρό ανάμικτα συναισθήματα στον Σάιμον: σκοτεινή απόγνωση (δεν θα τον αγαπούσε ποτέ), αλλά και έντονο ενθουσιασμό (μπορεί και ναι, αν κατάφερε να βρει το κουράγιο να της πει πώς ένιωθε). Τώρα τον έκανε απλώς λίγο μελαγχολικό.

«Ωραία;» επανέλαβε η Κλέρι. «Αυτό μόνο; Ευχαριστώ». Στράφηκε στη Μάγια. «Εσύ τι λες;»

Η Μάγια είχε εγκαταλείψει τις άβολες καρέκλες και καθόταν στο πάτωμα, ακουμπισμένη σε έναν τοίχο διακοσμημένο με τιάρες και μακριά τούλινα πέπλα. Είχε

το Νιντέντο του Σάιμον στα πόδια της και φαινόταν να είναι μισοαπορροφημένη παίζοντας Grand Theft Auto. «Μη ρωτάς εμένα», είπε. «Σιχαίνομαι τα φορέματα. Αν μπορούσα, θα φορούσα τζιν στο γάμο».

Αυτό ήταν αλήθεια. Ο Σάιμον σπάνια είχε δει τη Μάγια να φοράει κάτι άλλο εκτός από τζιν και μπλουζάκια. Από αυτή την άποψη ήταν το ακριβώς αντίθετο από την Ίζαμπελ, που φορούσε φορέματα και ψηλά τακούνια ακόμα και στις πιο ακατάλληλες περιστάσεις. (Αν και από τότε που την είχε δει να εξολοθρεύει ένα δαίμονα Βερμίζ με το τακούνι στιλέτο μιας μπότας, δεν ανησυχούσε και τόσο.)

Ακούστηκε το κουνουνάκι της εισόδου και μπήκε μέσα η Τζόσλιν με τον Λουκ. Κρατούσαν και οι δύο αγνιστά ποτηράκια με καφέ, και η Τζόσλιν κοιτούσε τον Λουκ με αναφοκοκκινισμένα μάγουλα και λαμπερά μάτια. Ο Σάιμον θυμήθηκε τι είχε πει η Κλέρι για το ότι ήταν «αηδιαστικά ερωτευμένοι». Ο ίδιος δεν το έβρισκε και τόσο αηδιαστικό, αν και αυτό ήταν μάλλον επειδή δεν ήταν δικοί του γονείς. Φαίνονταν και οι δύο τόσο ευτυχισμένοι, και του φαινόταν ότι ήταν ωραίο.

Τα μάτια της Τζόσλιν άνοιξαν διάπλατα όταν είδε την Κλέρι. «Αγάπη μου, είσαι τέλεια!»

«Ναι, αλίμονο, τι θα έλεγες; Μητέρα μου είσαι» είπε η Κλέρι, ωστόσο χαμογέλασε. «Ει, μήπως, κατά τύχη, αυτός ο καφές είναι σκέτος;»

«Ναι. Κερνάμε, επειδή αργήσαμε», είπε ο Λουκ και της έδωσε το ένα ποτήρι. «Μας καθυστέρησαν. Κάποιο θέμα με την τροφοδοσία της δεξίωσης». Έκανε νόημα προς τον Σάιμον και τη Μάγια. «Γεια σας, παιδιά».

Η Μάγια έσκυψε το κεφάλι της. Ο Λουκ ήταν ο αρ-

χηγός της τοπικής αγέλης λυκανθρώπων, στην οποία ανήκε και η ίδια. Αν και είχε πάψει πια να τον λέει Αρχηγό ή Κύριο, εξακολούθουσε να τρέφει σεβασμό στο πρόσωπό του. «Φέρνω ένα μήνυμα από την αγέλη», είπε και άφησε την κονσόλα. «Έχουν ερωτήσεις για τη δεξίωση στο Άιρονγουορкс...»

Καθώς η Μάγια και ο Λουκ άρχισαν να μιλάνε για τη δεξίωση που οργάνωναν οι λυκάνθρωποι προς τιμήν του γάμου του αρσενικού άλφα της αγέλης, η ιδιοκτήτρια του μαγαζιού με τα νυφικά, μια ψηλή γυναίκα που διάβαζε περιοδικά πίσω από τον πάγκο ενώ τα παιδιά μιλούσαν, κατάλαβε ότι είχαν φτάσει αυτοί που ουσιαστικά θα πλήρωναν για τα ρούχα, και έτρεξε να τους χαιρετήσει. «Μόλις μου έφεραν το νυφικό σου, και είναι υπέροχο», είπε συνωμοτικά καθώς έπιασε τη μητέρα της Κλέρι από το μπράτσο και την οδήγησε προς το πίσω μέρος του καταστήματος. «Έλα να το δοκιμάσεις». Καθώς ο Λουκ πήγε να τις ακολουθήσει, του κούνησε απειλητικά το δάχτυλό της, λέγοντάς του: «Εσύ θα μείνεις εδώ».

Ο Λουκ, που είδε την αρραβωνιαστικιά του να χάνεται πίσω από μια λευκή δίφυλλη πόρτα με ζωγραφισμένες καμπανούλες, έδειξε να απορεί.

«Οι θνητοί πιστεύουν ότι δεν πρέπει να δεις τη νύφη με το νυφικό πριν το γάμο», του θύμισε η Κλέρι. «Είναι γρουσουζιά. Μπορεί να της φάνηκε περίεργο ακόμα και που ήρθες μαζί της στην πρόβα».

«Μα, η Τζόσλιν ήθελε τη γνώμη μου...» είπε ο Λουκ και κούνησε το κεφάλι του χωρίς να ολοκληρώσει τη φράση. «Α, τα έδιμα των θνητών είναι τόσο παράξενα». Σωριάστηκε σε μια καρέκλα, και μούγκρισε καθώς

μία απ' τις σκαλιστές ροζέτες χώθηκε στην πλάτη του. «Άουτς».

«Και οι γάμοι των Κυνηγών;» ρώτησε η Μάγια. «Έχουν άλλα έθιμα;»

«Ναι» είπε αργά ο Λουκ «αλλά δεν θα είναι κλασική τελετή Κυνηγών. Δεν έχουν προβλέψει περίσταση όπου ο ένας από τους συμμετέχοντες δεν είναι Κυνηγός».

«Αλήθεια;» Η Μάγια έδειχνε κατάπληκτη. «Δεν το ήξερα αυτό».

«Ένα μέρος της γαμήλιας τελετής των Κυνηγών είναι η χάραξη μόνιμων ρούνων στα σώματα των συμμετεχόντων», είπε ο Λουκ. Η φωνή του ήταν ήρεμη, αλλά τα μάτια του έμοιαζαν θλιμμένα. «Ρούνους αγάπης και δέσμευσης. Αλλά φυσικά, όσοι δεν είναι Κυνηγοί δεν αντέχουν τους ρούνους του Αρχαγγέλου, οπότε εγώ και η Τζόσλιν θα ανταλλάξουμε απλώς δαχτυλίδια».

«Αυτό είναι αδικία», ανακοίνωσε η Μάγια.

Ο Λουκ χαμογέλασε. «Όχι και τόσο. Το να παντρευτώ την Τζόσλιν ήταν το μόνο που ήθελα, και δεν με νοιάζουν οι λεπτομέρειες. Άλλωστε, τα πράγματα αλλάζουν. Τα νέα μέλη του Συμβουλίου έχουν κάνει αρκετή πρόοδο προς το να πείσουν το Κονκλάβιο να δεχτεί τέτοιου είδους...»

«Κλέρι!» φώναξε η Τζόσλιν απ' το πίσω μέρος του μαγαζιού. «Μπορείς να έρθεις λίγο;»

«Έρχομαι!» φώναξε η Κλέρι και ρούφηξε την τελευταία γουλιά του καφέ της. «Χμ... ακούγεται ανησυχητικό».

«Καλή τύχη», είπε η Μάγια, που άφησε το Νιντέντο στον Σάιμον και έσκυψε και τον φίλησε στο μάγουλο. «Πρέπει να φύγω. Θα βρεθώ με κάτι φίλους στο Φεγγάρι

του Κυνηγού».

Μύριζε ευχάριστα βανίλια. Από κάτω, όπως πάντα, ο Σάιμον μπορούσε να μυρίσει την αλμυρή μυρωδιά του αίματος, με μια ξινή επιστροφή σαν λεμόνι, που ήταν χαρακτηριστική των λυκανθρώπων. Η μυρωδιά κάθε πλάσματος του Σκότους ήταν διαφορετική: τα ξωτικά μύριζαν σαν μαραμένα λουλούδια, οι μάγοι σαν καμένα σπύρτα και οι άλλοι βρικόλακες μέταλλο.

Η Κλέρι κάποτε τον είχε ρωτήσει πώς μύριζαν οι Κυνηγοί.

«Σαν το φως του ήλιου», της είχε πει.

«Τα λέμε αργότερα, μωρό». Η Μάγια σηκώθηκε, χαιδεψε τα μαλλιά του Σάιμον και έφυγε. Μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω της, η Κλέρι τον κάρφωσε με ένα διαπεραστικό βλέμμα.

«Σάιμον, πρέπει να ξεκαθαρίσεις την ερωτική σου ζωή μέχρι το επόμενο Σάββατο», του είπε. «Το εννοώ. Αν δεν τους το πεις, θα το πω εγώ».

Ο Λουκ τους κοιτούσε με απορία. «Τι να πει σε ποιον;»

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της προς τον Σάιμον. «Ισορροπείς σε τεντωμένο σκοινί, Λιούις». Και μετά από αυτό το σύντομο κήρυγμα, σήκωσε τις μεταξωτές της φούστες και απομακρύνθηκε. Ο Σάιμον χαμογέλασε βλέποντας ότι από κάτω φορούσε πράσινα αθλητικά.

«Προφανώς» είπε ο Λουκ «συμβαίνει κάτι που εγώ δεν γνωρίζω».

Ο Σάιμον τον κοίταξε. «Μερικές φορές νομίζω ότι αυτό είναι το μόντο της ζωής μου».

Ο Λουκ ανασήκωσε τα φρύδια του. «Έχει συμβεί κάτι;»

Ο Σάιμον δίστασε. Σίγουρα δεν μπορούσε να πει στον Λουκ για την ερωτική του ζωή —ήταν στην ίδια αγέλη με τη Μάγια, και οι λυκάνθρωποι ήταν πιο πιστοί κι από τις συμμορίες της πόλης. Θα τον έφερνε σε πολύ δύσκολη θέση. Από την άλλη όμως, ο Λουκ ήταν καλή πηγή. Ως αρχηγός της αγέλης του Μανχάταν είχε πρόσβαση σε κάθε είδους πληροφορία, και ήταν πολύ έμπειρος στη διπλωματία του Κόσμου του Σκότους. «Έχεις ακούσει μια βρικόλακα που λέγεται Καμίλ;»

Ο Λουκ σφύριξε σιγανά. «Ξέρω ποια είναι. Αλλά μου κάνει εντύπωση που την ξέρεις εσύ».

«Βασικά, είναι η αρχηγός της ομάδας των βρικόλάκων της Νέας Υόρκης. Ξέρω έστω και κάτι γι' αυτούς», είπε ο Σάιμον λίγο κοφτά.

«Δεν το είχα καταλάβει. Νόμιζα ότι ήθελες να ζήσεις όσο περισσότερο μπορούσες σαν άνθρωπος». Το ύφος του Λουκ δεν ήταν καθόλου επικριτικό, μόνο απορημένο. «Βασικά, όταν ανέλαβα εγώ την αγέλη του κέντρου από τον προηγούμενο αρχηγό, εκείνη είχε ήδη βάλει επικεφαλής τον Ραφαέλ. Νομίζω ότι κανείς δεν ήξερε πού ακριβώς είχε πάει. Αλλά είναι κάτι σαν θρύλος. Ένας εξαιρετικά παλιός βρικόλακας, από ό,τι ξέρω. Διάσημη για τη σκληρότητα και τον κυνισμό της. Ο Λαός των Ξωτικών ωχριά μπροστά της».

«Την έχεις δει ποτέ;»

Ο Λουκ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν νομίζω, όχι. Γιατί τόση περιέργεια;»

«Την ανέφερε ο Ραφαέλ», είπε αόριστα ο Σάιμον.

Το μέτωπο του Λουκ συνοφρυώθηκε. «Έχεις δει πρόσφατα τον Ραφαέλ;»

Πριν προλάβει να απαντήσει ο Σάιμον, ακούστηκε

Ξανά το καμπανάκι της πόρτας, και προς μεγάλη του έκπληξη μπήκε μέσα ο Τζέις. Η Κλέρι δεν είχε πει ότι θα ερχόταν και αυτός.

Βασικά, συνειδητοποίησε ότι η Κλέρι δεν ανέφερε τον Τζέις και τόσο συχνά τελευταία.

Ο Τζέις κοίταξε μια τον Λουκ και μια τον Σάιμον. Έμοιαζε να έχει ξαφνιαστεί που τους βρήκε εκεί, αν και ήταν δύσκολο να καταλάβει κανείς την έκφρασή του. Αν και ο Σάιμον φανταζόταν ότι ο Τζέις χρησιμοποιούσε όλο το φάσμα εκφράσεων του προσώπου όταν ήταν μόνος του με την Κλέρι, η μόνιμη έκφρασή του όταν ήταν με άλλους ήταν κάπως αυστηρή και αδιάφορη. «Φαίνεται» είχε πει κάποτε ο Σάιμον στην Τζαμπελ «να σκέφτεται κάτι βαθύ και σημαντικό, αλλά αν τον ρωτήσεις γι' αυτό, θα σου δώσει μια γροθιά στα μούτρα».

«Μην τον ρωτήσεις, τότε», είχε πει η Τζαμπελ, σαν να της είχε φανεί γελοία η σκέψη. «Δεν είπτε κανείς ότι πρέπει να γίνετε φίλοι».

«Είναι εδώ η Κλέρι;» ρώτησε ο Τζέις και έκλεισε πίσω του την πόρτα. Φαινόταν κουρασμένος. Είχε σκιές κάτω από τα μάτια του, και έμοιαζε να μην έχει πάρει καν μπουφάν μαζί του παρόλο που ο αέρας του φθινοπώρου ήταν παγερός. Αν και το κρύο δεν επηρέαζε πολύ πια τον Σάιμον, έτσι όπως έβλεπε τον Τζέις με το τζιν και ένα θερμαντικό μπλουζάκι, ένιωθε να παγώνει.

«Βοηθάει την Τζόσλιν», είπε ο Λουκ. «Αλλά αν θες, μπορείς να περιμένεις εδώ μαζί μας».

Ο Τζέις κοίταξε αμήχανα γύρω του, τους τοίχους που ήταν γεμάτοι πέπλα, βεντάλιες, τιάρες, και ουρές νυφικών γεμάτες κεντημένες πέρλες. «Είναι όλα τόσο... λευκά».

«Φυσικά και είναι λευκά», είπε ο Σάιμον. «Γάμος είναι».

«Το λευκό για τους Κυνηγούς των Σκιών είναι το χρώμα των κηδειών», του εξήγησε ο Λουκ. «Αλλά για τους θνητούς, Τζέις, είναι το χρώμα των γάμων. Οι νύφες φοράνε λευκά για να συμβολίσουν την αγνότητά τους».

«Νόμιζα ότι η Τζόσλιν είχε πει ότι το δικό της φόρεμα δεν θα ήταν λευκό», είπε ο Σάιμον.

«Ε» είπε ο Τζέις «λογικό ακούγεται».

Ο Λουκ παραλίγο να πνιγεί με τον καφέ του. Πριν προλάβει να πει —ή να κάνει— οτιδήποτε, μπήκε μέσα η Κλέρι. Τα μαλλιά της ήταν πιασμένα ψηλά με γυαλιστερές καρφίτσες, ενώ λίγες μπούκλες κρέμονταν ελεύθερες. «Δεν ξέρω», είπε καθώς τους πλησίασε. «Η Κάριν με έπιασε και μου έφτιαξε τα μαλλιά, αλλά δεν είμαι σίγουρη για τα στρας...»

Διέκοψε τον ειρμό της όταν είδε τον Τζέις. Ήταν προφανές απ' την έκφρασή της ότι δεν τον περίμενε ούτε εκείνη. Τα χείλη της μισάνοιξαν από έκπληξη, αλλά δεν είπε τίποτα. Ο Τζέις, απ' την πλευρά του, την κοιτούσε άφωνος, και για πρώτη φορά στη ζωή του ο Σάιμον μπορούσε να διαβάσει την έκφρασή του σαν ανοιχτό βιβλίο. Ήταν λες και όλα τα άλλα στον κόσμο είχαν γίνει κομμάτια, εκτός από τον Τζέις και την Κλέρι, και την κοίταζε με τόσο απροκάλυπτο πόθο και επιθυμία, που ο Σάιμον ένιωσε άβολα, σαν να είχε μπει άδελά του μεταξύ τους σε κάποια προσωπική στιγμή.

Ο Τζέις καθάρισε το λαιμό του. «Είσαι πανέμορφη».

«Τζέις». Η Κλέρι πιο πολύ φάνηκε να ξαφνιάζεται παρά οτιδήποτε άλλο. «Έγινε κάτι; Νόμιζα ότι δεν μπορούσες να έρθεις, γιατί είχες τη συνάντηση του Κονκλά-

βιου».

«Ναι», είπε ο Λουκ. «Έμαθα για το πτώμα του Κυνηγού στο πάρκο. Είχαμε κανένα νέο;»

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του με το βλέμμα του ακόμη καρφωμένο στην Κλέρι. «Όχι. Δεν είναι μέλος του Κονκλάβιου της Νέας Υόρκης, αλλά, εκτός από αυτό, δεν έχει αναγνωριστεί. Κανένα απ' τα πτώματα δεν έχει αναγνωριστεί. Τα εξετάζουν τώρα οι Σιωπηλοί Αδελφοί».

«Ωραία. Οι Αδελφοί θα βρουν ποιοι είναι», είπε ο Λουκ.

Ο Τζέις δεν είπε τίποτα. Κοιτούσε ακόμη την Κλέρι, και ο Σάιμον σκέφτηκε ότι ήταν ένα πολύ παράξενο βλέμμα —έτσι θα κοιτούσε κανείς κάποιον που αγαπάει, αλλά δεν μπορεί να κάνει ποτέ, μα ποτέ δικό του. Φανταζόταν ότι κάπως έτσι θα ένιωθε ο Τζέις για την Κλέρι παλιότερα, αλλά γιατί τώρα;

«Τζέις;» είπε η Κλέρι και έκανε ένα βήμα προς το μέρος του.

Εκείνος έστρεψε το βλέμμα του αλλού. «Εκείνο το μπουφάν που σου δάνεισα χτες στο πάρκο» της είπε «το έχεις εδώ;»

Η Κλέρι, ακόμα πιο απορημένη, του έδειξε το μπουφάν, ένα τελείως συνηθισμένο καφέ δερμάτινο που κρεμόταν σε μια απ' τις καρέκλες. «Εκεί είναι. Θα σου το έφερα μετά...»

«Εντάξει» είπε ο Τζέις, και το φόρεσε βιαστικά, σαν να βιαζόταν ξαφνικά πάρα πολύ «δεν χρειάζεται».

«Τζέις» είπε ο Λουκ με το καθησυχαστικό του ύφος «θα πάμε να φάμε στο Παρκ Σλόουπ μετά από δω. Αν θέλεις, έλα μαζί μας».

«Όχι» είπε ο Τζέις «έχω προπόνηση το απόγευμα. Καλύτερα να πηγαίνω».

«Προπόνηση;» επανέλαβε η Κλέρι. «Μα, κάναμε χτες».

«Μερικοί από μας πρέπει να προπονούμαστε κάθε μέρα, Κλέρι». Ο Τζέις δεν ακουγόταν θυμωμένος, αλλά η φωνή του είχε έναν τραχύ τόνο, και η Κλέρι κοκκίνισε. «Θα τα πούμε», πρόσθεσε χωρίς να την κοιτάξει και όρμησε ουσιαστικά πάνω στην πόρτα.

Καθώς έκλεισε πίσω του, η Κλέρι σήκωσε τα χέρια της και έβγαλε εκνευρισμένη τα τσιμπιδάκια απ' τα μαλλιά της. Έπεσαν σαν καταρράχτης στους ώμους της.

«Κλέρι», είπε απαλά ο Λουκ και σηκώθηκε. «Τι κάνεις;»

«Τα μαλλιά μου». Τράβηξε με δύναμη την τελευταία φουρκέτα απ' τα μαλλιά της. Τα μάτια της γυάλιζαν, και ο Σάιμον μπορούσε να καταλάβει ότι πίεζε τον εαυτό της να μην κλάψει. «Δεν μ' αρέσουν έτσι. Είμαι χάλια».

«Όχι». Ο Λουκ έπιασε τα τσιμπιδάκια απ' τα χέρια της και τα άφησε σε ένα απ' τα μικρά βοηθητικά λευκά τραπεζάκια. «Άκου, οι γάμοι φέρνουν τους άντρες σε αμηχανία, εντάξει; Δεν σημαίνει κάτι».

«Εντάξει». Η Κλέρι προσπάθησε να χαμογελάσει. Σχεδόν τα κατάφερε, αλλά ο Σάιμον ήξερε ότι δεν είχε πιστέψει τον Λουκ. Έχοντας δει την έκφραση του Τζέις, ούτε ο Σάιμον τον πίστευε.

Στο βάθος, η Πέμπτη Λεωφόρος ήταν φωτισμένη σαν αστέρι μέσα στο γαλάζιο λυκόφως. Ο Σάιμον περπατούσε δίπλα στην Κλέρι, και η Τζόσλιν με τον Λουκ ήταν λίγα βήματα πιο μπροστά. Η Κλέρι είχε βγάλει το φόρεμα και φορούσε πάλι το τζιν της, και ένα χοντρό λευκό

κασκόλ γύρω απ' το λαιμό της. Κάθε τόσο στριφογυρνούσε το δαχτυλίδι που κρεμόταν γύρω από το λαιμό της, μια νευρική χειρονομία που ο Σάιμον αναρωτιόταν αν την έκανε συνειδητά.

Όταν είχαν φύγει από το μαγαζί με τα νυφικά, την είχε ρωτήσει αν ήξερε τι είχε ο Τζέις, αλλά δεν του είχε απαντήσει καθαρά. Είχε αλλάξει θέμα και είχε αρχίσει να τον ρωτάει τι είχε εκείνος, αν είχε μιλήσει στη μητέρα του και αν τον πείραζε που έμενε με τον Έρικ. Όταν της είπε ότι έμενε προσωρινά στου Κάιλ, εκείνη ξαφνιασθηκε.

«Μα, δεν τον ξέρεις καθόλου», είπε. «Θα μπορούσε να είναι ψυχοπαθής δολοφόνος».

«Το σκέφτηκα κι εγώ. Έψαξα το σπίτι, αλλά αν έχει κανέναν καταψύκτη γεμάτο κομμένα χέρια, δεν τον έχω βρει ακόμη. Πάντως, φαίνεται αρκετά καλός».

«Πώς είναι το σπίτι;»

«Καλό για το Άλφαμπέτ Σίτι. Αν θες, έλα μετά».

«Όχι απόψε», είπε λίγο αφηρημένη η Κλέρι. Έπαιζε πάλι με το δαχτυλίδι. «Αύριο ίσως;»

Θα δεις τον Τζέις ; σκέφτηκε ο Σάιμον, αλλά δεν έκανε την ερώτηση. Αν δεν ήθελε να του μιλήσει, δεν θα την πίεζε. «Φτάσαμε». Της άνοιξε την πόρτα, και τους χτύπησε ένα κύμα ζεστού αέρα που μύριζε σουβλάκι.

Βρήκαν έναν πάγκο δίπλα σε μια από τις μεγάλες επιπεδες τηλεοράσεις που σκέπαζαν τους τοίχους. Στριμώχτηκαν καθώς η Τζόσλιν και ο Λουκ μιλούσαν έντονα για τα σχέδια του γάμου. Η αγέλη του Λουκ, απ' ό,τι φαινόταν, είχε παρεξηγηθεί που δεν τους είχαν καλέσει στην τελετή, παρόλο που ο γάμος ήταν πολύ κλειστός, και επέμεναν να κάνουν δικό τους πάρτι σε ένα ανακαι-

νισμένο εργοστάσιο στο Κουίνς. Η Κλέρι άκουγε χωρίς να λέει τίποτα. Στο τραπέζι τους πήγε η σερβιτόρα με τους καταλόγους, που ήταν τόσο σκληροί, που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για όπλα. Ο Σάιμον άφησε το δικό του στο τραπέζι και κοίταξε έξω απ' το παράθυρο. Απέναντι υπήρχε ένα γυμναστήριο, και έβλεπε τον κόσμο πίσω από την τζαμαρία να τρέχει στους διαδρόμους, με τα χέρια να κουνιούνται ρυθμικά και τα ακουστικά στα αφτιά τους. *Τόσο τρέξιμο, χωρίς να φτάνουν πουθενά, σκέφτηκε. Η ιστορία της ζωής μου.*

Προσπάθησε να διώξει αυτές τις σκοτεινές σκέψεις, και σχεδόν τα κατάφερε. Αυτή ήταν μία απ' τις πιο χαρακτηριστικές σκηνές της ζωής του, σκέφτηκε —ένας γωνιακός πάγκος σε ένα εστιατόριο, με την Κλέρι και την οικογένειά της. Ο Λουκ ήταν πάντα σαν οικογένεια, ακόμα και όταν δεν επρόκειτο να παντρευτεί τη μαμά της Κλέρι. Έπρεπε να νιώθει οικεία. Προσπάθησε να χαμογελάσει, και συνειδητοποίησε ότι τον είχε ρωτήσει κάτι η μητέρα της Κλέρι και δεν την είχε ακούσει. Τον κοιτούσαν όλοι περιμένοντας την απάντησή του.

«Συγγνώμη», είπε. «Δεν... Τι είπατε;»

Η Τζόσλιν χαμογέλασε υπομονετικά. «Μου είπε η Κλέρι ότι προσθέσατε ένα μέλος στο συγκρότημά σας;»

Ο Σάιμον ήξερε ότι ήταν απλώς ευγενική. Ευγενική με τον τρόπο που έχουν οι γονείς όταν υποκρίνονται ότι έπαιρναν στα σοβαρά τα χόμπι σου. Κι όμως, είχε πάει πολλές φορές στις συναυλίες τους, μόνο και μόνο για να τους βοηθήσει να έχουν λίγο κόσμο. Νοιαζόταν στ' αλήθεια γι' αυτόν· πάντα νοιαζόταν. Στα πολύ σκοτεινά, κρυμμένα μέρη του μυαλού του, ο Σάιμον υποπτευόταν ότι ήξερε απ' την αρχή πώς ένιωθε για την Κλέρι,

και αναρωτιόταν αν θα ήθελε η κόρη της να έχει κάνει μια διαφορετική επιλογή, εάν φυσικά περνούσε από το χέρι της. Ήξερε ότι δεν συμπαθούσε και πολύ τον Τζέις. Φαινόταν απ' τον τρόπο που έλεγε το όνομά του.

«Ναι», είπε. «Τον Κάιλ. Είναι λίγο παράξενος, αλλά πολύ καλός». Όταν ο Λουκ τον ρώτησε τι εννοούσε "παράξενος", ο Σάιμον τους είπε για το διαμέρισμα του Κάιλ, προσέχοντας να μην αναφέρει το γεγονός ότι ήταν και δικό του διαμέρισμα, τη δουλειά του ως αγγελιοφόρος με ποδήλατο και το πανάρχαιο, διαλυμένο φορτηγάκι του. «Και έχει κάτι παράξενα φυτά στο μπαλκόνι», πρόσθεσε. «Δεν είναι χόρτο, το τσέκαρα. Έχουν κάτι ασημένια φύλλα...»

Ο Λουκ συνοφρυώθηκε, αλλά πριν προλάβει να πει τίποτα, ήρθε η σερβιτόρα, κρατώντας μια μεγάλη ασημένια κανάτα με καφέ. Ήταν νεαρή, με θαιμμένα ανοιχτά μαλλιά πιασμένα σε πλεξίδες. Καθώς έσκυψε να γεμίσει το ποτήρι του Σάιμον, η μία πλεξίδα άγγιξε το χέρι του. Μπορούσε να μυρίσει ιδρώτα και, από κάτω, αίμα. Ανθρώπινο αίμα, την πιο γλυκιά απ' όλες τις μυρωδιές. Ένωσε ένα οικείο σφίξιμο στο στομάχι. Μέσα του απλώθηκε μια παγωνιά. Πεινούσε, και το μόνο που είχε στου Κάιλ ήταν αίμα σε θερμοκρασία δωματίου που είχε ήδη αρχίσει να διασπάται στα συστατικά του —αηδιαστική προοπτική ακόμα και για ένα βρικόλακα.

Δεν έχεις πει ποτέ ανθρώπινο αίμα, έτσι δεν είναι; Θα το κάνεις. Και όταν το κάνεις, δεν θα το ξεχάσεις ποτέ.

Έκλεισε τα μάτια του. Όταν τα ξανάνοιξε, η σερβιτόρα είχε φύγει και η Κλέρι τον κοιτούσε περιεργη από την απέναντι πλευρά του τραπεζιού. «Όλα καλά;»

«Ναι». Έσφιξε το φλιτζάνι του καφέ με τα χέρια του. Έτρεμαν. Από πάνω τους, η τηλεόραση έπαιζε στο φουλ το νυχτερινό δελτίο ειδήσεων.

«Ποπο», είπε η Κλέρι κοιτώντας την οθόνη. «Το ακούσατε αυτό;»

Ο Σάιμον ακολούθησε το βλέμμα της. Ο εκφωνητής είχε την έκφραση που έχουν συνήθως οι εκφωνητές όταν μεταδίδουν κάτι ιδιαίτερα δυσάρεστο. «Κανείς δεν έχει εμφανιστεί για να αναγνωρίσει το αγοράκι που βρέθηκε εγκαταλελειμμένο σε ένα στενό πίσω από το νοσοκομείο Μπεθ Ίσραελ πριν από αρκετές ημέρες», έλεγε. «Το βρέφος είναι λευκό, ζυγίζει δύο κιλά και εννιακόσια γραμμάρια και είναι κατά τα άλλα καλά στην υγεία του. Βρέθηκε δεμένο σε ένα παιδικό καρεκλάκι αυτοκινήτου πίσω από ένα σκουπιδοτενεκέ», συνέχισε ο εκφωνητής. «Το πιο ανησυχητικό είναι ένα χειρόγραφο σημείωμα που βρέθηκε στην κουβέρτα του παιδιού και εκλιπαρούσε τις αρχές του νοσοκομείου να “κάνετε στο παιδί ευθανασία, γιατί δεν αντέχω να το κάνω εγώ”. Η αστυνομία έχει δηλώσει ότι η μητέρα του παιδιού πιθανό να ήταν ψυχικά ασθενής και υποστηρίζουν ότι έχουν “στοιχεία πολλά υποσχόμενα”. Όποιος έχει πληροφορίες σχετικά με το παιδί, παρακαλούμε να επικοινωνήσει στα...»

«Αυτό είναι φριχτό», είπε η Κλέρι, και γύρισε το κεφάλι της από την τηλεόραση ανατριχιάζοντας. «Δεν καταλαβαίνω πώς μπορούν να παρατάνε οι άνθρωποι έτσι τα παιδιά τους σαν να ήταν σκουπίδια...»

«Τζόσλιν», είπε ο Λουκ, και η φωνή του ήταν γεμάτη ανησυχία. Ο Σάιμον κοίταξε προς τη μητέρα της Κλέρι. Ήταν χλωμή σαν πανί και φαινόταν έτοιμη να κάνει εμετό. Έσπρωξε το πιάτο της απότομα, σηκώθηκε από

το τραπέζι και πήγε βιαστικά προς την τουαλέτα. Μετά από ένα λεπτό, ο Λουκ άφησε την πετσέτα του και την ακολούθησε.

«Φτου σου», είπε η Κλέρι και έβαλε το χέρι της στο στόμα της. «Δεν το πιστεύω ότι είπα τέτοια βλακεία. Τι χαζή που είμαι».

Ο Σάιμον δεν καταλάβαινε. «Τι συμβαίνει;»

Η Κλέρι βυθίστηκε στη θέση της. «Σκεφτόταν τον Σεμπάστιαν», είπε. «Τον Τζόναθαν, δηλαδή. Τον αδερφό μου. Τον θυμάσαι, φαντάζομαι».

Το σχόλιο ήταν σαρκαστικό. Κανείς τους δεν θα μπορούσε να ξεχάσει τον Σεμπάστιαν, που το πραγματικό του όνομα ήταν Τζόναθαν και που είχε δολοφονήσει τον Χοτζ και τον Μαξ, και παραλίγο να καταφέρει να βοηθήσει τον Βάλενταϊν να κερδίσει έναν πόλεμο που θα κατέληγε στην καταστροφή όλων των Κυνηγών. Ο Τζόναθαν, με τα φλογερά μάτια και το χαμόγελο σαν κοφτερή λεπίδα. Ο Τζόναθαν, που όταν τον είχε δαγκώσει μια φορά ο Σάιμον, το αίμα του είχε τη γεύση υγρού μπαταρίας. Όχι ότι το είχε μετανιώσει.

«Αλλά, η μαμά σου δεν τον εγκατέλειψε», είπε ο Σάιμον. «Τον μεγάλωσε παρόλο που ήξερε ότι κάτι φρικτό συνέβαινε με το παιδί».

«Ναι, αλλά τον μισούσε», είπε η Κλέρι. «Δεν νομίζω ότι το έχει ξεπεράσει αυτό. Φαντάσου να μισείς το ίδιο σου το μωρό. Έβγαζε ένα κουτί που είχε τα μωρουδιακά του πραγματάκια μέσα και έκλαιγε κάθε χρόνο στα γενέθλιά του. Νομίζω ότι έκλαιγε για το παιδί που θα είχε —αν ο Βάλενταϊν δεν είχε κάνει ό,τι έκανε».

«Κι εσύ θα είχες έναν αδερφό», είπε ο Σάιμον. «Κανονικό. Όχι έναν ψυχοπαθή δολοφόνο».

Σχεδόν έτοιμη να βάλει τα κλάματα, η Κλέρι έσπρωξε το πιάτο της. «Τώρα νιώθω χάλια», είπε. «Ξέρεις, αυτό το συναίσθημα όταν πεινάς, αλλά δεν μπορείς να φας;»

Ο Σάιμον κοίταξε τη σερβιτόρα με το πλατινέ μαλλί που έσκυβε πάνω από το ταμείο του εστιατορίου. «Ναι», είπε. «Ξέρω».

Ο Λουκ επέστρεψε τελικά στο τραπέζι, μόνο και μόνο για να τους πει ότι θα πήγαινε την Τζόσλιν σπίτι. Τους άφησε μερικά λεφτά, με τα οποία πλήρωσαν το λογαριασμό πριν φύγουν προς το Γκάλαξι Κόμικς στην Έβδομη Λεωφόρο. Κανείς τους δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί αρκετά για να διασκεδάσει, οπότε χώρισαν, και κανόνισαν να βρεθούν την επόμενη ημέρα.

Ο Σάιμον περιπλανήθηκε στην πόλη, με την κουκούλα σηκωμένη και τα ακουστικά του iPod στα αφτιά του, έχοντας τη μουσική στο φουλ. Η μουσική ήταν πάντα ο τρόπος του να διώχνει τα πάντα απ' το μυαλό του. Μέχρι να βγει στη Δεύτερη Λεωφόρο και να πάρει το δρόμο προς το Χιούστον, είχε αρχίσει να πέφτει μια ψιλή βροχή, και το στομάχι του ήταν δεμένο κόμπος.

Έκοψε δρόμο από την Πρώτη Οδό, που ήταν σχεδόν έρημη, μια σκοτεινή λωρίδα ανάμεσα στα λαμπερά φώτα της Πρώτης Λεωφόρου και της Λεωφόρου Α. Επειδή είχε τα ακουστικά στα αφτιά του, δεν τους άκουσε να έρχονται πίσω του, παρά μόνο όταν τον είχαν σχεδόν φτάσει. Η πρώτη στιγμή που αντιλήφθηκε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά ήταν όταν μια μεγάλη σκιά έπεσε στο πεζοδρόμιο πάνω στη δική του. Έπειτα φάνηκε ακόμα μια σκιά, στην άλλη πλευρά. Γύρισε το κεφάλι του...

Και είδε πίσω του δύο άνδρες. Ήταν και οι δύο ντυ-

μένονι ακριβώς σαν το ληστή που του είχε επιτεθεί το προηγούμενο βράδυ —γκρίζες φόρμες, γκριζες κουκούλες σηκωμένες για να κρύβουν τα πρόσωπά τους. Ήταν τόσο κοντά, που θα μπορούσαν να τον αγγίξουν.

Ο Σάιμον αναπήδησε με μια δύναμη που τον ξάφνιασε. Επειδή η δύναμη του βρικόλακα μέσα του ήταν πολύ καινούρια ακόμη, εξακολουθούσε να τον εκπλήσσει κάθε φορά. Όταν, μετά από ένα λεπτό, βρέθηκε πάνω στον εξώστη ενός γειτονικού βικτοριανού κτιρίου, κάμποσα μέτρα μακριά απ' τους ληστές, ήταν τόσο σαστισμένος για το πώς βρέθηκε εκεί, που πάγωσε στη θέση του.

Οι ληστές τον πλησίασαν. Μιλούσαν την ίδια λαρυγγική γλώσσα με τον πρώτο ληστή —που, όπως είχε αρχίσει να υποψιάζεται ο Σάιμον, μόνο ληστής δεν ήταν. Οι ληστές, απ' όσο ήξερε, δεν δούλευαν σε συμμορίες, και ήταν πολύ απίθανο να είχε ο πρώτος κακοποιός φίλους που είχαν αποφασίσει να πάρουν εκδίκηση για το θάνατο του συναδέλφου τους. Ήταν ξεκάθαρο ότι κάτι άλλο συνέβαινε.

Είχαν φτάσει το σημείο όπου στεκόταν και τον είχαν παγιδεύσει στα σκαλιά. Ο Σάιμον έβγαλε τα ακουστικά από τα αφτιά του και σήκωσε βιαστικά τα χέρια του ψηλά. «Ακούστε», είπε. «Δεν ξέρω τι θέλετε, αλλά, για το καλό σας, αφήστε με ήσυχο».

Οι ληστές τον κοίταξαν. Ή, τουλάχιστον, έτσι του φάνηκε. Κάτω από τις κουκούλες τους ήταν αδύνατο να δει τα πρόσωπά τους.

«Έχω την αίσθηση ότι σας έχει στείλει κάποιος», είπε. «Αλλά αυτή είναι αποστολή αυτοκτονίας. Σοβαρά τώρα. Δεν ξέρω τι σας πληρώνουν, αλλά δεν είναι αρκετά».

Μία απ' τις γκριζες μορφές γέλασε. Η άλλη είχε βάλει

το χέρι στην τσέπη, και είχε βγάλει κάτι. Κάτι που έλαμπε μαύρο κάτω απ' τα φώτα του δρόμου.

Ένα όπλο.

«Ωχ, όχι», είπε ο Σάιμον. «Αλήθεια σας λέω, δεν θα σας βγει σε καλό. Δεν κάνω πλάκα». Έκανε ένα βήμα πίσω και ανέβηκε ένα ακόμα σκαλί. Ίσως αν κατάφερνε να ανέβει αρκετά ψηλά, να μπορούσε να πηδήξει από πάνω τους, ή στο πλάι. Δεν άντεχε να τους αφήσει να του επιτεθούν. Δεν μπορούσε να αντέξει αυτό που θα γινόταν μετά. Όχι πάλι.

Ο άνδρας με το όπλο το σήκωσε προς το μέρος του. Ακούστηκε ένα κλικ καθώς τράβηξε την ασφάλεια.

Ο Σάιμον δάγκωσε τα χείλη του. Μέσα στον πανικό του είχαν βγει τα μυτερά του δόντια. Ο πόνος τον διαπέρασε καθώς τρύπησαν το δέρμα του. «Μη...»

Ένα σκοτεινό αντικείμενο έπεσε από τον ουρανό. Στην αρχή, του Σάιμον του φάνηκε ότι κάτι είχε ξεκολλήσει από ένα απ' τα πάνω παράθυρα —ένα κλιματιστικό— ή ότι κάποιος είχε πετάξει τα σκουπίδια του στο δρόμο. Αλλά το ιπτάμενο πράγμα, απ' ό,τι είδε, ήταν ένας άνθρωπος, που έπεφτε με στόχο, κατεύθυνση και χάρη. Ο άνθρωπος προσγειώθηκε πάνω στο ληστή και τον έριξε κάτω. Το όπλο γλίστρησε απ' το χέρι του, και ο άνδρας έβγαλε μια κραυγή —ένα λεπτό, ψιλό ήχο.

Ο δεύτερος ληστής έσκυψε και έπιασε το όπλο. Πριν ο Σάιμον προλάβει να αντιδράσει, ο τύπος το είχε σηκώσει και είχε τραβήξει τη σκανδάλη. Μια σπίδα φωτιάς άστραψε στην κάννη του όπλου.

Και τότε το όπλο ανατινάχτηκε. Ανατινάχτηκε, και μαζί του ανατινάχτηκε και ο ληστής, τόσο γρήγορα, που δεν πρόλαβε καν να ουρλιάξει. Είχε σχεδιάσει ένα γρή-

γορο θάνατο για τον Σάιμον, και σε αντάλλαγμα πήρε έναν ακόμα πιο γρήγορο για τον εαυτό του. Διαλύθηκε σε χίλια κομμάτια, σαν γυαλί, σαν τα χρώματα που στροβιλίζονται προς τα έξω σε ένα καλειδοσκόπιο. Έγινε μια μικρή έκρηξη –σαν ένα κύμα αέρα– και μετά τίποτα, παρά μόνο μια απαλή πούδρα από αλάτι, που έπεφτε στο πεζοδρόμιο σαν στερεοποιημένη βροχή.

Τα μάτια του Σάιμον θόλωσαν, και σωριάστηκε στα σκαλιά. Ένωθε ένα δυνατό βουητό στα αφτιά του, και τότε κάποιος τον άρπαξε σφιχτά από τα σκαλιά και τον ταρακούνησε πολύ δυνατά. «Σάιμον. Σάιμον!»

Σήκωσε το κεφάλι του. Αυτός που τον κρατούσε και τον ταρακουνούσε ήταν ο Τζέις. Δεν φορούσε τη στολή της μάχης, αλλά ένα τζιν, και το μπουφάν που είχε πάρει από την Κλέρι. Τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα, και υγρά από τη βροχή. Τα ρούχα και το πρόσωπό του ήταν γεμάτα σκόνη και καπνιά.

«Τι, στο καλό, ήταν αυτό;» ρώτησε ο Τζέις.

Ο Σάιμον κοίταξε δεξιά κι αριστερά στο δρόμο. Ήταν ακόμη έρημος. Η άσφαλτος γυάλιζε μαύρη, υγρή και άδεια. Ο δεύτερος ληστής είχε εξαφανιστεί.

«Εσύ», είπε, τρέμοντας ελαφρώς. «Εσύ έδιωξες τους ληστές...»

«Δεν ήταν ληστές. Σε ακολουθούσαν από τη στιγμή που βγήκες από το μετρό. Κάποιος τους έστειλε». Ο Τζέις μιλούσε με απόλυτη σιγουριά.

«Ο άλλος;» ρώτησε ο Σάιμον. «Τι έγινε με τον άλλον;»

«Εξαφανίστηκε». Ο Τζέις χτύπησε τα δάχτυλά του. «Είδε τι έπαθε ο φίλος του, και το έβαλε στα πόδια, έτσι απλά. Δεν ξέρω τι ακριβώς ήταν. Δεν ήταν δαίμονες,

αλλά ούτε και άνθρωποι».

«Ναι, αυτό το κατάλαβα, χαίρω πολύ».

Ο Τζέις τον κοίταξε πιο προσεκτικά. «Αυτό... αυτό που έπαθε ο ένας... εσύ το έκανες, σωστά; Το Σημάδι σου, εδώ». Έδειξε το μέτωπό του. «Το είδα να λάμπει λευκό πριν ο τύπος... διαλυθεί στον αέρα».

Ο Σάιμον δεν είπε τίποτα.

«Έχω δει πολλά πράγματα», είπε ο Τζέις. Στη φωνή του δεν υπήρχε σαρκασμός, για πρώτη φορά, ούτε ειρωνεία. «Αλλά δεν έχω ξαναδεί ποτέ κάτι τέτοιο».

«Δεν το έκανα εγώ», είπε ο Σάιμον. «Δεν έκανα τίποτα».

«Δεν χρειάστηκε», είπε ο Τζέις. Τα χρυσά του μάτια έκαιγαν στο λερωμένο με στάχτη πρόσωπό του. «“Είναι γραφτό. Δική μου η εκδίκηση. Θα εκδικηθώ, είπε ο Κύριος”».

6

Ξυπνώντας τους νεκρούς

Το δωμάτιο του Τζέις ήταν πιο τακτοποιημένο από ποτέ —το κρεβάτι στρωμένο τέλεια, τα βιβλία που γέμιζαν τα ράφια τοποθετημένα με αλφαβητική σειρά, σημειώσεις και βιβλία στοιβαγμένα τακτικά πάνω στο γραφείο. Ακόμα και τα όπλα του ήταν στερεωμένα στον τοίχο ανάλογα με το μέγεθός τους, από μια τεράστια σπάθα σε ένα σετ μικρά στιλέτα.

Η Κλέρι, ακουμπισμένη πάνω στην πόρτα, συγκράτησε έναν αναστεναγμό. Η τάξη ήταν κατανοητή. Την είχε συνηθίσει. Ήταν ο τρόπος του Τζέις, μάλλον, για να έχει τον έλεγχο σε έναν κόσμο που κατά τα άλλα του φαινόταν να κυριεύεται από χάος. Είχε ζήσει τόσο καιρό χωρίς να ξέρει ποιος —ούτε καν τι— ήταν, που δεν μπορούσε να του θυμώσει για την προσεκτική αλφαβητική ταξινόμηση των βιβλίων του.

Μπορούσε, όμως —και όντως το έκανε— να του θυμώσει που δεν ήταν εκεί. Αν δεν είχε επιστρέψει σπίτι μετά

το μαγαζί με τα νυφικά, πού είχε πάει; Καθώς κοιτούσε γύρω στο δωμάτιο, τη συνεπήρε ένα αίσθημα ότι όλα αυτά δεν ήταν πραγματικά. Δεν ήταν δυνατό να συμβαίνουν αυτά, έτσι δεν ήταν; Ήξερε πώς ήταν οι χωρισμοί, γιατί είχε ακούσει άλλα κορίτσια να παραπονιούνται. Πρώτα υπήρχε η απομάκρυνση και έπειτα η σταδιακή άρνηση του άλλου να απαντήσει στα σημειώματα ή στα τηλέφωνα. Τότε ερχόντουσαν τα γενικά μηνύματα που έλεγαν ότι δεν συνέβαινε τίποτα, ότι απλώς χρειαζόταν λίγο χώρο. Μετά το κλασικό "δεν φταις εσύ, εγώ φταίω". Και τέλος τα κλάματα.

Δεν πίστευε ποτέ ότι θα γινόταν αυτό μ' εκείνη και τον Τζέις. Αυτό που είχαν δεν ήταν συνηθισμένο, ούτε υπάκουε στους συνηθισμένους κανόνες των σχέσεων και των χωρισμών. Ανήκαν ο ένας στον άλλον ολοκληρωτικά, και θα ανήκαν για πάντα· τελεία και παύλα.

Ίσως, όμως, όλοι έτσι να ένιωθαν. Μέχρι τη στιγμή που συνειδητοποιούσαν ότι ήταν απλώς σαν όλους τους άλλους και πως όλα όσα πίστευαν ότι ήταν αληθινά είχαν γίνει κομμάτια.

Κάτι ασημένιο που γυάλιζε απέναντι τράβηξε την προσοχή της. Ήταν το κουτί που είχε δώσει η Άματις στον Τζέις, με το λεπτεπίλεπτο σχέδιο με τα πουλιά στο πλάι. Ήξερε ότι εκείνος το εξερευνούσε σιγά-σιγά, διαβάζοντας τα γράμματα, ξεφυλλίζοντας τις σημειώσεις και τις φωτογραφίες. Δεν της είχε πει πολλά γι' αυτό, και δεν ήθελε να τον πιέσει. Τα αισθήματά του για το βιολογικό του πατέρα ήταν κάτι που έπρεπε να ξεκαθαρίσει μόνος του.

Όμως, εκείνη τη στιγμή ένιωσε να την τραβάει το κουτί. Τον θυμήθηκε να κάθεται στα μπροστινά σκαλιά

της Αίδουσας των Συνθηκών στην Άιντρις, με το κουτί στην αγκαλιά του. *Λες και θα μπορούσα να σταματήσω να σ' αγαπώ*, της είχε πει. Η Κλέρι άγγιξε το καπάκι του κουτιού, και τα δάχτυλά της βρήκαν το λουκέτο, που άνοιξε εύκολα. Μέσα είχε σκόρπια χαρτιά, παλιές φωτογραφίες. Έβγαλε μία, και την κοίταξε, γοητευμένη. Στη φωτογραφία ήταν δύο άνθρωποι —μια νεαρή γυναίκα και ένας νεαρός άνδρας. Αναγνώρισε αμέσως την κοπέλα· ήταν η αδερφή του Λουκ, η Άματις. Κοιτούσε το αγόρι με όλη τη λάμψη του πρώτου έρωτα. Ήταν όμορφος, ψηλός και ξανθός, αν και τα μάτια του ήταν μπλε και όχι χρυσά, και τα χαρακτηριστικά του λιγότερο γωνιώδη από ό,τι του Τζέις... κι όμως, μόνο και μόνο το ότι ήξερε ποιος ήταν —ήταν ο πατέρας του Τζέις— ήταν αρκετό για να κάνει το στομάχι της να σφιχτεί.

Άφησε βιαστικά τη φωτογραφία του Στέφεν Χέροντεϊλ, και παραλίγο να κοπεί στη λεπίδα ενός λεπτού κυνηγετικού μαχαιριού που βρισκόταν λοξά μέσα στο κουτί. Στη λαβή είχε χαραγμένα πουλιά. Η λάμα του ήταν λερωμένη με σκουριά, ή κάτι που έμοιαζε με σκουριά. Δεν πρέπει να το είχαν καθαρίσει καλά. Έκλεισε βιαστικά το κουτί και απομακρύνθηκε, νιώθοντας τις τύψεις σαν ένα βάρος στους ώμους της.

Είχε σκεφτεί να αφήσει ένα σημείωμα, αλλά αποφάσισε ότι θα ήταν προτιμότερο να περιμένει να μιλήσει με τον Τζέις από κοντά, και έτσι έφυγε και πήγε προς το ασανσέρ. Νωρίτερα είχε χτυπήσει στο δωμάτιο της Ίζαμπελ, αλλά φαινόταν πως ούτε εκείνη ήταν εκεί. Ακόμα και οι πυρσοί με το μαγικό φως στους διαδρόμους φαινονταν να καίνε πιο σιγά απ' ό,τι συνήθως. Νιώθοντας απόλυτη κατάθλιψη, η Κλέρι πήγε να πατήσει το κου-

μπι κλήσης του ανελκυστήρα, αλλά συνειδητοποίησε ότι ήταν ήδη αναμμένο. Κάποιος ανέβαινε από το ισόγειο στο Ινστιτούτο.

Ο Τζέις, σκέφτηκε αμέσως, και η καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά. Αλλά, φυσικά, μπορεί να μην ήταν αυτός, είπε από μέσα της. Μπορεί να ήταν η Τζι, ή η Μαρίζ, ή...

«Λουκ;» είπε έκπληκτη όταν άνοιξε η πόρτα του ανελκυστήρα. «Τι κάνεις εδώ;»

«Θα μπορούσα να σε ρωτήσω κι εγώ το ίδιο πράγμα». Βγήκε από το ασανσέρ, και η πόρτα έκλεισε πίσω του. Φορούσε ένα μπουφάν με φλις στις άκρες και φερμουάρ, που η Τζόσλιν προσπαθούσε να τον πείσει να πετάξει από τότε που είχαν αρχίσει να βγαίνουν. Ήταν ωραίο, σκεφτόταν η Κλέρι, που σχεδόν τίποτα δεν φαινόταν να αλλάζει τον Λουκ παρά τα όσα συνέβαιναν στη ζωή του. Του άρεσαν τα πράγματα που του άρεσαν, και τέλος. Ακόμα και αν ήταν ένα διαλυμένο παλιό τζάκετ. «Αν και μάλλον μπορώ να μαντέψω. Εδώ είναι;»

«Ο Τζέις; Όχι». Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της, προσπαθώντας να κάνει την αδιάφορη. «Δεν πειράζει. Θα τον δω αύριο».

Ο Λουκ δίστασε. «Κλέρι...»

«Λούσιαν». Η ψυχρή φωνή που ακούστηκε πίσω τους ήταν της Μαρίζ. «Σ' ευχαριστώ που ήρθες τόσο σύντομα».

Γύρισε για να τη χαιρετήσει. «Μαρίζ;»

Η Μαρίζ Λάιτγουντ στεκόταν στην πόρτα, με το χέρι της ελαφρά ακουμπισμένο στο πλάι. Φορούσε γάντια, ανοιχτόχρωμα γκριζα γάντια που ταίριαζαν με το γκριζο καλοραμμένο της κοστούμι. Η Κλέρι αναρωτήθηκε

αν η Μαρίζ φορούσε ποτέ τζιν. Δεν είχε δει ποτέ τη μητέρα της Τζαμπελ και του Άλεξ να φοράει κάτι άλλο εκτός από ακριβά ταγέρ και στολή μάχης. «Κλέρι» είπε «δεν ήξερα ότι είσαι εδώ».

Η Κλέρι ένιωσε να κοκκινίζει. Η Μαρίζ δεν φαινόταν να ενοχλείται που η Κλέρι μπαινόβγαινε στο Ινστιτούτο, αλλά, απ' την άλλη, δεν είχε ποτέ σχολιάσει τη σχέση της με τον Τζέις. Όμως, δεν μπορούσε να την κατηγορήσει. Η Μαρίζ ακόμη προσπαθούσε να ξεπεράσει το θάνατο του Μαξ, απ' τον οποίο είχαν περάσει μόλις έξι εβδομάδες, και το περνούσε μόνη της, γιατί ο Ρόμπερτ Λάιτγουντ ήταν ακόμη στην Άιντρις. Είχε πιο σημαντικά πράγματα στο μυαλό της από την ερωτική ζωή του Τζέις.

«Τώρα έφευγα», είπε η Κλέρι.

«Θα σε πάω εγώ σπίτι, όταν τελειώσω από δω», είπε ο Λουκ και έβαλε το χέρι του στον ώμο της. «Μαρίζ, υπάρχει πρόβλημα να μείνει η Κλέρι όσο μιλάμε; Γιατί δεν θέλω να φύγει μόνη της».

Η Μαρίζ κούνησε το κεφάλι της. «Όχι, δεν νομίζω να υπάρχει πρόβλημα». Αναστέναξε και πέρασε τα χέρια της μέσα από τα μαλλιά της. «Πιστεψέ με, μακάρι να μη χρειαζόταν να σε ενοχλήσω καθόλου. Ξέρω ότι παντρεύεσαι σε μία εβδομάδα, συγχαρητήρια, παρεμπιπτόντως. Δεν ξέρω αν σου το έχω πει κιόλας».

«Όχι», είπε ο Λουκ. «Αλλά το εκτιμώ. Ευχαριστώ».

«Μόλις έξι εβδομάδες». Η Μαρίζ χαμογέλασε αχνά. «Αρραβώνας αστραπή».

Το χέρι του Λουκ έσφιξε τον ώμο της Κλέρι, και αυτό ήταν το μόνο σημάδι ότι ενοχλήθηκε. «Υποθέτω ότι δεν με κάλεσες εδώ μόνο και μόνο για να μου πεις συγχαρητήρια, έτσι;»

Η Μαρίζ κούνησε το κεφάλι της. Φαινόταν πολύ κουρασμένη, σκέφτηκε η Κλέρι, και στα σκούρα μαζεμένα της μαλλιά διακρίνονταν γκριζες τούφες που δεν υπήρχαν πριν. «Όχι. Υποθέτω ότι άκουσες για τα πτώματα που βρίσκουμε την τελευταία εβδομάδα περίπου».

«Ναι, τους νεκρούς Κυνηγούς».

«Βρήκαμε άλλον έναν απόψε. Πεταμένο σε ένα σκουπιδοτενεκέ κοντά στο Πάρκο Κολόμπους. Την περιοχή της αγέλης σου».

Ο Λουκ σήκωσε τα φρύδια του. «Ναι, αλλά τα άλλα...»

«Το πρώτο σώμα βρέθηκε στο Γκρίνποϊντ. Περιοχή των μάγων. Το δεύτερο επέπλεε σε μια λιμνούλα στο Σέντραλ Παρκ. Περιοχή των νεράιδων. Τώρα σε περιοχή λύκων». Κάρφωσε με το βλέμμα της τον Λουκ. «Τι σου λέει αυτό;»

«Ότι κάποιος που δεν είναι και πολύ ευχαριστημένος με τις νέες Συνθήκες προσπαθεί να στρέψει τα Πλάσματα του Σκότους το ένα ενάντια στο άλλο», είπε ο Λουκ. «Σε διαβεβαιώ ότι η δική μου αγέλη δεν είχε καμία ανάμιξη σε όλο αυτό. Δεν ξέρω ποιος βρίσκεται πίσω από αυτό, αλλά είναι μια πολύ αδέξια απόπειρα, αν θες τη γνώμη μου. Ελπίζω το Κογκλάβιο να το καταλαβαίνει».

«Δεν είναι μόνο αυτό», είπε η Μαρίζ. «Αναγνωρίσαμε τα δύο πρώτα πτώματα. Μας πήρε λίγο χρόνο, γιατί το πρώτο ήταν τόσο καμένο, που δεν μπορούσε να αναγνωριστεί, και το δεύτερο ήταν σε προχωρημένη αποσύνθεση. Φαντάζεσαι ποιοι μπορεί να ήταν;»

«Μαρίζ...»

«Ο Άνσον Πάνγκμπορν» είπε εκείνη «και ο Τσαρλς Φρίμαν. Κανένας απ' τους οποίους, να σημειώσω, δεν

είχε εμφανιστεί από το θάνατο του Βάλενταϊν».

«Μα, δεν γίνεται αυτό», τους διέκοψε η Κλέρι. «Ο Λουκ είχε σκοτώσει τον Πάνγκμπορν τον Αύγουστο... στο Ρένγουικ».

«Σκότωσε τον Εμίλ Πάνγκμπορν», είπε η Μαρίζ. «Ο Άνσον ήταν ο μικρότερος αδερφός του. Ήταν και οι δύο μέλη του Κύκλου».

«Όπως και ο Φρίμαν», είπε ο Λουκ. «Οπότε, κάποιος σκοτώνει όχι μόνο Κυνηγούς, αλλά πρώην μέλη του Κύκλου; Και αφήνει τα πτώματα στις περιοχές των Πλασμάτων του Σκότους;» Κούνησε το κεφάλι του. «Ακούγεται σαν να προσπαθεί κάποιος να ξεσηκώσει μερικά από τα πιο... ανυπότακτα μέλη του Κονκλάβιου. Να τους κάνει να ξανασκεφτούν τις νέες Συνθήκες, ίσως. Θα έπρεπε να το περιμένουμε».

«Υποθέτω», είπε η Μαρίζ. «Συναντήθηκα ήδη με τη Βασίλισσα των Σίλι και έχω στείλει μήνυμα στον Μάγκνους. Όπου κι αν βρίσκεται, εν πάση περιπτώσει». Η Μαρίζ έκανε μια γκριμάτσα. Εκείνη και ο Ρόμπερτ έμοιαζαν να έχουν αποδεχτεί τη σχέση του Άλεξ με τον Μάγκνους με απίστευτη ψυχραιμία, αλλά η Κλέρι καταλάβαινε ότι τουλάχιστον η Μαρίζ δεν την έπαιρνε στα σοβαρά. «Απλώς, έλεγα μήπως...» Αναστέναξε. «Είμαι τόσο εξαντλημένη, τελευταία. Νιώθω ότι δεν μπορώ καν να σκεφτώ λογικά. Ήλπιζα ότι ίσως να είχες καμιά ιδέα ποιος θα μπορούσε να το έχει κάνει αυτό, κάτι που να μην έχει περάσει απ' το μυαλό μου».

Ο Λουκ κούνησε το κεφάλι του. «Κάποιος που δεν θέλει το νέο σύστημα. Αλλά θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε. Υποθέτω ότι δεν βρήκατε στοιχεία στα πτώματα».

Η Μαρίζ αναστέναξε. «Τίποτα σημαντικό. Αχ, αν μπορούσαν να μιλήσουν οι νεκροί, ε, Λούσιαν;»

Ήταν λες και η Μαρίζ σήκωσε ένα χέρι και τράβηξε μια κουρτίνα απ' τα μάτια της Κλέρι: σκοτείνιασαν όλα, εκτός από ένα μοναχικό σύμβολο, που κρεμόταν σαν λαμπερό σήμα σε έναν αδειανό νυχτερινό ουρανό.

Τελικά, μάλλον η δύναμή της δεν είχε χαθεί.

«Κι αν...» είπε αργά και σήκωσε τα μάτια της για να κοιτάξει τη Μαρίζ. «Κι αν μπορούσαν;»

Ο Σάιμον κοιτούσε τον εαυτό του στον καθρέφτη του μπάνιου του μικρού διαμερίσματος του Κάιλ και αναρωτήθηκε από πού είχε βγει αυτή η ιστορία, ότι οι βρικόλακες δεν μπορούσαν να κοιταχτούν στον καθρέφτη. Ο ίδιος μπορούσε μια χαρά να δει τα πάντα: τα ανακατεμένα καστανά του μαλλιά, τα μεγάλα καφέ του μάτια, το καθαρό του δέρμα. Είχε σκουπίσει όλο το αίμα από τα κομμένα του χείλη, αν και το δέρμα του είχε ήδη αρχίσει να επουλώνεται μόνο του.

Ήξερε, εντελώς αντικειμενικά, πως όταν έγινε βρικόλακας, έγινε και πιο γοητευτικός. Η Τζαμπελ τού είχε εξηγήσει ότι οι κινήσεις του είχαν αποκτήσει χάρη και ότι, ενώ πριν φαινόταν απεριποίητος, τώρα φαινόταν χαριτωμένα ατημέλητος, σαν να είχε μόλις σηκωθεί από το κρεβάτι. «Το κρεβάτι κάποιας», είχε προσθέσει εκείνη, αν και αυτός της είχε πει ότι είχε ήδη καταλάβει ότι αυτό εννοούσε, χαίρω πολύ.

Όταν κοίταζε τον εαυτό του, όμως, δεν έβλεπε τίποτε απ' όλα αυτά. Το δίχως πόρους λευκό τού προσώπου του τον αναστάτωνε όπως πάντα, όπως και οι σκούρες, αραχνοειδείς φλέβες που απλώνονταν στους κροτάφους

του, σημάδι ότι δεν είχε φάει εκείνη την ημέρα. Ήταν ένας ξένος· δεν έμοιαζε καθόλου στον Σάιμον. Ίσως το ότι δεν μπορούσες να δεις τον εαυτό σου στον καθρέφτη όταν γινόσουν βρικόλακας να ήταν απλώς ένας διακαής πόθος. Ίσως να σήμαινε ότι δεν αναγνώριζες πια το είδωλο που σε κοιτούσε.

Μόλις πλύθηκε, πήγε πίσω στο σαλόνι, όπου ο Τζέις ήταν ξαπλωμένος στον καναπέ, διαβάζοντας το διαλυμένο αντίτυπο του *Άρχοντα των Δαχτυλιδιών* του Κάιλ. Το άφησε στο τραπεζάκι όταν μπήκε μέσα ο Σάιμον. Τα μαλλιά του έμοιαζαν να είναι υγρά, σαν να είχε ρίξει στο πρόσωπό του νερό από το νεροχύτη της κουζίνας.

«Καταλαβαίνω γιατί σου αρέσει εδώ», είπε, κάνοντας μια κίνηση που έδειχνε τη συλλογή από αφίσες ταινιών του Κάιλ μέχρι τα βιβλία επιστημονικής φαντασίας. «Υπάρχει ένα λεπτό στρώμα σπασικλίλας παντού τριγύρω».

«Ευχαριστώ. Το εκτιμώ». Ο Σάιμον έριξε ένα έντονο βλέμμα στον Τζέις.

Από κοντά, κάτω απ' το λαμπερό φως του γυμνού λαμπτήρα που κρεμόταν από το ταβάνι, ο Τζέις φαινόταν... άρρωστος. Οι σκιές που είχε προσέξει ο Σάιμον κάτω από τα μάτια του τώρα ήταν πιο έντονες από ποτέ και το δέρμα του έμοιαζε τεντωμένο πάνω από τα κόκαλα του προσώπου του. Το χέρι του έτρεμε λίγο καθώς έσπρωχνε τα μαλλιά του από το μέτωπό του με τη χαρακτηριστική του χειρονομία.

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του σαν να ήθελε να το καθαρίσει. Από πότε ήξερε τόσο καλά τον Τζέις, που να μπορεί να πει αν μια χειρονομία του ήταν χαρακτηριστική; Δεν ήταν και τόσο φίλοι, άλλωστε. «Φαίνεσαι

χάλια», του είπε.

Ο Τζέις ανοιγόκλεισε τα μάτια του. «Παράξενη ώρα διάλεξες για να αρχίσουμε να βριζόμαστε, αλλά αν επιμένεις, μπορώ σίγουρα να σκεφτώ κάτι καλό».

«Όχι, το εννοώ. Δεν φαίνεσαι καλά».

«Μιλάει αυτός που έχει σεξαπίλ πιγκουίνου. Άκου, καταλαβαίνω ότι μπορεί να ζηλεύεις που ο καλός Θεός δεν σε προίκισε με τόσα χαρίσματα όσα έδωσε σε μένα, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να...»

«Δεν προσπαθώ να σε προσβάλλω», είπε κοφτά ο Σάιμον. «Εννιώ ότι φαίνεσαι άρρωστος. Πότε έφαγες τελευταία φορά;»

Ο Τζέις φάνηκε να σκέφτεται. «Χτες;»

«Έφαγες κάτι χτες; Είσαι σίγουρος;»

«Εντάξει, δεν θα ορκιζόμουν και σε πέντε Βίβλους. Αλλά νομίζω ότι ήταν χτες».

Ο Σάιμον είχε διερευνήσει τα περιεχόμενα του ψυγείου του Κάιλ νωρίτερα, όταν έψαχνε το διαμέρισμα, και δεν είχε βρει και πολλά. Ένα ζαρωμένο λάιμ, μερικές σόδες, ένα κιλό κιμά, και όλως παραδόξως ένα μπισκότο στην κατάψυξη. «Στη γωνία έχει ένα σουπερμάρκετ. Πάμε να βρούμε τίποτα να φας».

Ο Τζέις φάνηκε ότι ήταν έτοιμος να διαμαρτυρηθεί, αλλά μετά ανασήκωσε τους ώμους του. «Καλά», είπε, με το ύφος κάποιου που δεν νοιαζόταν ούτε πού θα πήγαιναν ούτε τι θα έκαναν εκεί. «Πάμε».

Έξω, στα μπροστινά σκαλιά, ο Σάιμον κλείδωσε την πόρτα με τα κλειδιά που ακόμη δεν είχε συνηθίσει, ενώ ο Τζέις εξέταζε τα ονόματα που ήταν κολλημένα στα κουδούνια. «Αυτό είναι το δικό σας, ε;» ρώτησε δείχνοντας το 3Α. «Πώς και λέει σκέτο "Κάιλ"; Δεν έχει επί-

θετο;»

«Ο Κάιλ θέλει να γίνει ροκ σταρ», είπε ο Σάιμον και κατέβηκε τα σκαλιά. «Νομίζω ότι γι' αυτό πλασάρει μόνο το μικρό του. Σαν τη Ριάνα».

Ο Τζέις τον ακολούθησε, σκύβοντας ελαφρώς τους ώμους του για να προστατευθεί απ' τον άνεμο, αν και δεν έκανε ούτε καν μια κίνηση για να κουμπώσει το μπουφάν που είχε πάρει από την Κλέρι. «Δεν έχω ιδέα για τι πράγμα μιλάς».

«Είμαι σίγουρος».

Καθώς έστριψαν στη γωνία προς τη Λεωφόρο Β, ο Σάιμον τον κοίταξε λοξά. «Λοιπόν», του είπε. «Με ακολουθούσες; Ή είναι απλώς μια εκπληκτική σύμπτωση το ότι έτυχε να βρεθείς στην οροφή του κτιρίου τη στιγμή που εγώ περνούσα από κάτω και μου επιτέθηκαν;»

Ο Τζέις σταμάτησε στη γωνία και περιμένε να ανάψει το φανάρι.

Τελικά, ακόμα και οι Κυνηγοί αναγκάζονταν να υπακούουν στους νόμους της κυκλοφορίας. «Σε ακολουθούσα».

«Ήρθε η στιγμή να μου αποκαλύψεις ότι είσαι κρυφά ερωτευμένος μαζί μου; Είναι το βρικολακίστικο σεξαπίλ μου πάλι».

«Δεν υπάρχει βρικολακίστικο σεξαπίλ», είπε ο Τζέις, επαναλαμβάνοντας κάπως ανατριχιαστικά το σχόλιο που είχε κάνει νωρίτερα η Κλέρι. «Και ακολουθούσα την Κλέρι, αλλά μετά πήρε ταξί, και δεν μπορώ να ακολουθήσω ταξί. Οπότε, γύρισα πίσω και ακολούθησα εσένα. Πιο πολύ επειδή δεν είχα τίποτα να κάνω».

«Ακολουθούσες την Κλέρι;» επανέλαβε ο Σάιμον. «Σου έχω μια φοβερή συμβουλή: στα κορίτσια δεν αρέσει να

τις κυνηγάνε από πίσω».

«Άφησε το κινητό της στην τσέπη του μπουφάν μου», είπε ο Τζέις χτυπώντας απαλά τη δεξιά του τσέπη, όπου μάλλον κρατούσε το τηλέφωνο. «Έλεγα ότι αν κατάφερνα να μάθω πού πήγαινε, θα της το άφηνα εκεί για να το βρει».

«Η» είπε ο Σάιμον «θα μπορούσες να την πάρεις στο σταθερό και να της πεις ότι έχεις το κινητό της και να έρθει να το πάρει».

Ο Τζέις δεν είπε τίποτα. Το φανάρι άναψε, και πέρασαν απέναντι προς το σουπερμάρκετ. Ήταν ακόμη ανοιχτό. Τα μαγαζιά στο Μανχάταν δεν έκλειναν ποτέ, σκέφτηκε ο Σάιμον, κάτι που ήταν πολύ ωραία αλλαγή από το Μπρούκλιν. Το Μανχάταν ήταν πολύ ωραίο μέρος για βρικόλακες. Μπορούσες να πηγαίνεις για ψώνια μες στα μεσάνυχτα χωρίς να φαίνεται σε κανέναν περιέργο.

«Αποφεύγεις την Κλέρι», παρατήρησε ο Σάιμον. «Υποθέτω ότι δεν θες να μου πεις γιατί».

«Όχι, δεν θέλω», είπε ο Τζέις. «Όμως, να χαιρέσαι που σε ακολουθούσα, γιατί...»

«Γιατί τι; Θα πέθαινε και άλλος ληστής;» Ο Σάιμον διέκρινε την πικρία στην ίδια του τη φωνή. «Είδες τι έγινε».

«Ναι. Και είδα και την έκφρασή σου». Το ύφος του Τζέις ήταν ουδέτερο. «Δεν ήταν η πρώτη φορά που συνέβη κάτι τέτοιο, έτσι δεν είναι;»

Ο Σάιμον άρχισε να λέει στον Τζέις για τον τύπο με τις φόρμες που του είχε επιτεθεί στο Γουίλιαμσμπερο και ότι είχε υποθέσει ότι ήθελε να τον ληστέψει. «Όταν πέθανε, έγινε αλάτι», είπε. «Σαν το σημερινό τύπο. Πρέπει να είναι κάποια βιβλική αναφορά. Στήλη άλατος, σαν

τη γυναίκα του Λωτ».

Είχαν φτάσει στο σουπερμάρκετ. Ο Τζέις άνοιξε την πόρτα, και ο Σάιμον τον ακολούθησε, αρπάζοντας ένα μίνι καροτσάκι από τη γραμμή πλάι στην είσοδο. Άρχισε να το σπρώχνει στους διαδρόμους, και ο Τζέις τον ακολούθησε, εμφανώς χαμένος στις σκέψεις του. «Συνεπώς, το ερώτημα είναι» είπε ο Τζέις «έχεις καμία ιδέα ποιος θα ήθελε να σε σκοτώσει;»

Ο Σάιμον ανασήκωσε τους ώμους του. Όλο αυτό το φαγητό γύρω του έκανε το στομάχι του να σφίγγεται και να του θυμίζει πόσο πολύ πεινούσε, αν και αυτό που ήθελε δεν το πουλούσαν εκεί πέρα. «Ίσως ο Ραφαέλ. Φαίνεται ότι με μισεί. Και ήθελε να με σκοτώσει και την άλλη φορά...»

«Δεν είναι ο Ραφαέλ», είπε ο Τζέις.

«Γιατί είσαι τόσο σίγουρος;»

«Γιατί ο Ραφαέλ ξέρει για το Σημάδι σου, και δεν θα ήταν τόσο ανόητος, ώστε να σου επιτεθεί έτσι άμεσα. Όποιος είναι αυτός που σε κυνηγάει, είναι κάποιος που ξέρει αρκετά για σένα για να ξέρει πού βρίσκεσαι, αλλά δεν ξέρει για το Σημάδι».

«Θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε, δηλαδή».

«Ακριβώς», είπε ο Τζέις και χαμογέλασε. Για μια στιγμή ήταν σχεδόν σαν τον παλιό του εαυτό.

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Να σου πω, ξέρεις τι θέλεις να φας, ή θέλεις απλώς να με κάνεις να σπρώχνω το καροτσάκι γύρω-γύρω μόνο και μόνο επειδή το διασκεδάζεις;»

«Το δεύτερο» είπε ο Τζέις «αν και δεν ξέρω τι ακριβώς πουλάνε στα σουπερμάρκετ των θνητών. Συνήθως μαγειρεύει η Μαρίζ, ή παραγγέλνουμε απ' έξω». Ανασή-

κώσε τους ώμους του και έπιασε ένα φρούτο στην τύχη.
«Τι είναι αυτό;»

«Αυτό είναι μάνγκο». Ο Σάιμον κοίταξε τον Τζέις. Μερικές φορές ήταν όντως λες και οι Κυνηγοί έρχονταν από άλλο πλανήτη.

«Νομίζω ότι δεν έχω δει ποτέ ολόκληρο μάνγκο», είπε σκεπτικός ο Τζέις. «Μ' αρέσουν τα μάνγκο».

Ο Σάιμον έπιασε το μάνγκο και το πέταξε στο καρότσι. «Ωραία. Τι άλλο σ' αρέσει;»

Ο Τζέις το σκέφτηκε για λίγο. «Ντοματόσουπα», είπε τελικά.

«Καλά. Ό,τι να 'ναι. Περίμενε εδώ. Έρχομαι σε ένα λεπτό». *Κυνηγοί των Σκιών*. Ο Σάιμον έβριζε από μέσα του καθώς έστριψε σε ένα διάδρομο με σούπες σε κονσέρβα. Ήταν σαν παράξενοι εκατομμυριούχοι —άνθρωποι που δεν είχαν αναγκαστεί ποτέ να σκεφτούν τα μικροπράγματα της ζωής, όπως το πώς να ψονίσουν φαγητό, να χρησιμοποιήσουν τα μηχανήματα του μετρό— και στρατιώτες, με την αυστηρή αυτοπειθαρχία τους και τη συνεχή τους εκπαίδευση. Ίσως να ήταν καλύτερο γι' αυτούς να περνάνε τη ζωή τους με παρωπίδες, σκέφτηκε καθώς έπιασε ένα κουτάκι σούπα από το ράφι. Ίσως να τους βοηθούσε να εστιάσουν στη μεγαλύτερη εικόνα, που, όταν η δουλειά σου ήταν ουσιαστικά να προστατεύεις τον κόσμο απ' το κακό, ήταν όντως πολύ μεγάλη εικόνα.

Είχε αρχίσει σχεδόν να νιώθει μια συμπάθεια για τον Τζέις καθώς πλησίαζε το διάδρομο όπου τον είχε αφήσει, αλλά σταμάτησε. Ο Τζέις ακουμπούσε στο καρτσάκι και στριφογύριζε κάτι στα χέρια του. Από τόσο μακριά, ο Σάιμον δεν έβλεπε τι ήταν, ούτε όμως μπορούσε να

πλησιάσει, γιατί ανάμεσά τους στέκονταν δύο κορίτσια στην εφηβεία, μέσα στη μέση του διαδρόμου, χαχανίζοντας, και σιγοψιθυρίζοντας κάτι, όπως ακριβώς κάνουν πάντα τα κορίτσια. Ήταν εμφανές ότι είχαν ντυθεί για να φαίνονται είκοσι ενός, με τακούνια και κοντές φούστες, σουτιέν με ενίσχυση, και χωρίς μπουφάν για το κρύο.

Μύριζαν λιπγκλός. Λιπγκλός και πούδρα και αίμα.

Μπορούσε να τις ακούσει φυσικά, παρόλο που ψιθύριζαν. Μιλούσαν για τον Τζέις, πόσο ωραίος ήταν, και η μία προκαλούσε την άλλη να πάει να του μιλήσει. Σχολίαζαν κάμποση ώρα τα μαλλιά και τους κοιλιακούς του, αν και το πώς ακριβώς τους έβλεπαν κάτω από το μπλουζάκι, ο Σάιμον δεν είχε ιδέα. *Αηδίες*, σκέφτηκε. *Είναι γελοίο*. Ήταν έτοιμος να τους πει “Συγγνώμη” για να περάσει, όταν η μία τους, η πιο ψηλή και πιο μελαχρινή, πήγε προς το μέρος του Τζέις νωχελικά, παραπατώντας λίγο πάνω στις πλατφόρμες της. Ο Τζέις σήκωσε το κεφάλι του όταν τον πλησίασε, με κουρασμένο βλέμμα, και ο Σάιμον πανικοβλήθηκε για μια στιγμή μήπως ο Τζέις την περνούσε για βρικολάκα ή για κάποιο είδος γυναίκας-δαιμόνα, και έβγαζε ένα απ’ τα σπαδιά σεράφ του χωρίς δεύτερη σκέψη, και τότε θα τους συλλάμβαναν και τους δύο.

Αλλά δεν χρειαζόταν να ανησυχεί. Ο Τζέις ανασήκωσε το φρύδι του. Το κορίτσι τού είπε κάτι χωρίς να πάρει ανάσα. Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους του, ενώ το κορίτσι τού έβαλε κάτι στο χέρι, και μετά πήγε βιαστικά πίσω στη φίλη της. Έφυγαν απ’ το μαγαζί χαχανίζοντας.

Ο Σάιμον πήγε προς τον Τζέις και έριξε το κουτάκι

της σούπας στο καρότσι. «Τι έγινε;»

«Νομίζω» είπε ο Τζέις «ότι με ρώτησε αν μπορεί να αγγίξει το μάνγκο μου».

«Αυτό σου είπε;»

Ο Τζέις ανασήκωσε τους ώμους του. «Ναι, και μετά μου έδωσε το τηλέφωνό της». Έδειξε στον Σάιμον το χαρτάκι με μια έκφραση απόλυτης αδιαφορίας, και μετά το πέταξε στο καρτσάκι. «Πάμε τώρα;»

«Δεν θα την πάρεις, έτσι δεν είναι;»

Ο Τζέις τον κοίταξε σαν να ήταν παρανοϊκός.

«Ξέχνα το», είπε ο Σάιμον. «Αυτό σου συμβαίνει συνέχεια, έτσι; Σε πλησιάζουν κορίτσια και σου μιλάνε;»

«Μόνο όταν δεν έχω χρησιμοποιήσει λάμψη για να γίνω αόρατος».

«Ναι, γιατί τότε τα κορίτσια δεν μπορούν να σε δουν, γιατί είσαι αόρατος». Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Είσαι δημόσιος κίνδυνος. Δεν θα έπρεπε να σε αφήνουν να κυκλοφορείς μόνος σου».

«Η ζήλια είναι άσχημο συναίσθημα, Λιούις». Ο Τζέις χαμογέλασε, με το στραβό χαμόγελο που κανονικά θα έκανε τον Σάιμον να θέλει να τον χτυπήσει. Όχι αυτήν τη φορά, όμως. Είχε μόλις καταλάβει τι ήταν αυτό που στριφογύριζε ο Τζέις στα χέρια του σαν να ήταν κάτι πολύτιμο, ή επικίνδυνο, ή και τα δύο. Ήταν το κινητό της Κλέρι.

«Εξακολουθώ να μην είμαι σίγουρος ότι είναι καλή ιδέα», είπε ο Λουκ.

Η Κλέρι, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος, για να καταπολεμήσει το κρύο της Σιωπηλής Πόλης, τον κοίταξε λοξά. «Ίσως έπρεπε να το έχεις πει

αυτό πριν έρθουμε».

«Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι το είπα. Και πολλές φορές, μάλιστα». Η φωνή του Λουκ αντηχούσε στις πέτρινες κολόνες που υψώνονταν πάνω απ' τα κεφάλια τους, στολισμένες με κύκλους από ημιπολύτιμες πέτρες: μαύρο όνυχα, πράσινο νεφρίτη, ροζ καρνεόλιο και μπλε λάπις λάζουλι. Ασημένιο μαγικό φως έλαμπε σε πυρσούς στερεωμένους στις κολόνες, φωτίζοντας τα μασσωλεία που γέμιζαν κάθε τοίχο, τόσο λευκά, που έκαναν σχεδόν τα μάτια να πονάνε.

Ελάχιστα πράγματα είχαν αλλάξει στη Σιωπηλή Πόλη από την τελευταία φορά που είχε πάει εκεί η Κλέρι. Ήταν ακόμη ξένη και αλλόκοτη, αν και τώρα οι καμπυλωτοί ρούνοι που απλώνονταν στα πατώματα σε χαραγμένες σπείρες και αιχμηρά σχέδια παιδεύοντας το μυαλό της με τις πιθανές τους σημασίες δεν ήταν εντελώς ακατανόητοι όπως τις άλλες φορές. Η Μαρίζ την είχε αφήσει μαζί με τον Λουκ στην αίθουσα της εισόδου μόλις έφτασαν, προτιμώντας να πάει να συζητήσει η ίδια με τους Σιωπηλούς Αδελφούς. Είχε προειδοποιήσει την Κλέρι ότι δεν ήταν σίγουρο ότι θα τους άφηναν να δουν τα πτώματα. Οι νεκροί των Νεφιλίμ ανήκαν στην κυριότητα των φρουρών της Πόλης των Οστών, και κανένας άλλος δεν είχε δικαίωμα πάνω τους.

Όχι ότι είχαν μείνει και πολλοί φρουροί. Ο Βάλενταιν είχε σκοτώσει τους περισσότερους όταν έψαχνε το Θανάσιμο Ξίφος και είχε αφήσει ζωντανούς μόνο όσους δεν βρισκονταν στη Σιωπηλή Πόλη. Από τότε είχαν προστεθεί στο τάγμα τους νέα μέλη, αλλά η Κλέρι αμφέβαλλε αν είχαν μείνει πάνω από δέκα ή δεκαπέντε Σιωπηλοί Αδελφοί σε ολόκληρο τον κόσμο.

Το δυνατό χτύπημα των τακουινιών της Μαριζ στο πέτρινο πάτωμα τούς προειδοποίησε για την επιστροφή της πριν τη δουν να έρχεται συνοδευόμενη από ένα Σιωπηλό Αδελφό, με τη χαρακτηριστική ενδυμασία του. «Α, εδώ είστε», είπε σαν να είχαν απομακρυνθεί ο Λουκ και η Κλέρι από το σημείο όπου τους είχε αφήσει. «Από δω ο Αδελφός Ζαχαρίας. Αδελφέ Ζαχαρία, αυτό είναι το κορίτσι που σας ανέφερα».

Ο Σιωπηλός Αδελφός έσπρωξε λίγο πίσω την κουκούλα του, πολύ αργά. Η Κλέρι ίσα που συγκράτησε ένα επιφώνημα έκπληξης. Δεν έμοιαζε με τον Αδελφό Τζερεμμία με τα κούφια μάτια και το ραμμένο στόμα. Τα μάτια του Αδελφού Ζαχαρία ήταν κλειστά, και στα έντονα ζυγωματικά του είχε τις ουλές δύο απλών μαύρων ρούνων. Αλλά το στόμα του δεν ήταν ραμμένο, και της φάνηκε ότι ούτε το κεφάλι του ήταν ξυρισμένο. Ήταν δύσκολο να καταλάβει, με την κουκούλα μισοτραβηγμένη, αν αυτό που έβλεπε ήταν σκούρα μαλλιά ή σκιές.

Ένωσε τη φωνή του να αγγίζει το μυαλό της. *Πιστεύεις, στ' αλήθεια, ότι μπορείς να το κάνεις αυτό, κόρη του Βάλενταιν;*

Ένωσε τα μάγουλά της να κοκκινίζουν. Δεν της άρεσε καθόλου να της θυμίζουν ποιος ήταν ο πατέρας της.

«Έχετε, σίγουρα, μάθει για τα άλλα πράγματα που έχει κάνει», είπε ο Λουκ. «Ο ρούνος της Ενότητας μάς βοήθησε να σταματήσουμε το Θανάσιμο Πόλεμο».

Ο Αδελφός Ζαχαρίας είχε ξανασηκώσει την κουκούλα του, για να κρύβει το πρόσωπό του. *Έλα μαζί μου στο Οστεοφυλάκιο.*

Η Κλέρι κοίταξε τον Λουκ, ελπίζοντας να της ρίξει κανένα καθησυχαστικό βλέμμα, αλλά εκείνος κοιτούσε

ευθεία μπροστά του και έπαιζε μηχανικά με τα γυαλιά του όπως έκανε όταν ήταν πολύ ανήσυχος. Αναστέναξε, και ακολούθησε τη Μαρίζ και τον Αδελφό Ζαχαρία. Ο τελευταίος κινείτο σιωπηλά, σαν την ομίχλη, ενώ τα τακούνια της Μαρίζ αντηχούσαν σαν πυροβολισμοί πάνω στα μαρμάρινα πατώματα. Η Κλέρι αναρωτήθηκε αν η τάση της Ίζαμπελ για ακατάλληλα παπούτσια ήταν κληρονομική.

Ακολούθησαν ένα στριφογυριστό μονοπάτι μέσα από τις κολόνες, και πέρασαν τη μεγάλη πλατεία των Ομιλούντων Αστεριών, όπου της είχαν πει για πρώτη φορά οι Σιωπηλοί Αδελφοί για τον Μάγκνους Μπέν. Πέρα από την πλατεία υπήρχε μια αφιδωτή είσοδος, με μια τεράστια δίφυλλη σιδερένια πόρτα. Πάνω στην πόρτα υπήρχαν χαραγμένοι ρούννοι, τους οποίους η Κλέρι αναγνώρισε ως ρούννους θανάτου και γαλήνης. Πάνω από τα φύλλα της πόρτας υπήρχε μια επιγραφή στα Λατινικά που την έκανε να ευχηθεί να είχε μαζί της τις σημειώσεις της. Για Κυνηγός, ήταν τραγικά πίσω στα Λατινικά: οι περισσότεροι τα μιλούσαν σαν δεύτερη γλώσσα.

Taceant Colloquia. Effugiat risus. Hic locus est ubi mors gaudet succurrere vitae.

«Ας σταματήσει η συζήτηση. Ας παύσει το γέλιο», διάβασε δυνατά ο Λουκ. «Εδώ είναι ο χώρος όπου οι νεκροί τέρπονται να διδάσκουν τους ζωντανούς».

Ο Αδελφός Ζαχαρίας έβαλε το χέρι του στην πόρτα. Ο πιο πρόσφατος από τους δολοφονημένους νεκρούς έχει ετοιμαστεί για σένα. Είσαι προετοιμασμένη;

Η Κλέρι ξεροκατάπιε με δυσκολία και αναρωτήθηκε σε τι ακριβώς είχε μπλέξει πάλι. «Είμαι έτοιμη».

Η πόρτα άνοιξε διάπλατα, και πέρασαν μέσα. Ήταν

ένα μεγάλο δωμάτιο χωρίς παράθυρα, με τοίχους από λευκό λείο μάρμαρο. Ήταν γυμνοί εκτός από κάτι γάντζους απ' όπου κρέμονταν ασημένια όργανα ανατομίας: αστραφτερά νυστέρια, κάτι εργαλεία που έμοιαζαν με σφυριά, πριόνια για κόκαλα και διαστολείς. Δίπλα τους, πάνω σε ράφια, υπήρχαν ακόμα πιο παράξενα αντικείμενα: τεράστια εργαλεία σαν ανοιχτήρια, σεντόνια από ένα υλικό σαν γυαλόχαρτο, και βάζα με χρωματιστά υγρά, ανάμεσα στα οποία ένα που έγραφε "Οξύ", και όντως φαινόταν να αχνίζει.

Στο κέντρο της αίθουσας υπήρχε μια σειρά από ψηλά μαρμάρινα τραπέζια. Τα περισσότερα ήταν γυμνά. Τρία ήταν κατειλημμένα, και πάνω στα δύο από αυτά το μόνο που έβλεπε η Κλέρι ήταν μια ανθρωπίνη μορφή σκεπασμένη με ένα λευκό σεντόνι. Στο τρίτο τραπέζι υπήρχε ένα σώμα με το σεντόνι τραβηγμένο μέχρι τον αφαλό περίπου. Γυμνό από τη μέση και πάνω, το σώμα ήταν εμφανώς ανδρικό, και εξίσου εμφανώς το σώμα ενός Κυνηγού. Το χλωμό δέρμα του νεκρού ήταν παντού σκεπασμένο με Σημάδια. Τα μάτια του ήταν δεμένα με λευκό μετάξι, όπως ήταν το έδιμο των Κυνηγών.

Η Κλέρι καταπολέμησε τη ναυτία της και πήγε δίπλα στο πτώμα. Ο Λουκ πήγε μαζί της, με το χέρι του να ακουμπάει προστατευτικά στον ώμο της. Η Μαριζ στεκόταν απέναντί τους, παρακολουθώντας τα πάντα με τα γεμάτα περιέργεια γαλάζια μάτια της, που είχαν το ίδιο χρώμα με τα μάτια του Άλεχ.

Η Κλέρι έβγαλε το ραβδί της από την τσέπη της. Ένωσε την παγωνιά του μαρμάρου να διαπερνάει τα ρούχα της καθώς έσκυψε πάνω από το νεκρό άνδρα. Από τόσο κοντά μπορούσε να δει λεπτομέρειες —ότι τα μαλλιά του

ήταν καστανοκόκκινα και ότι ο λαιμός του είχε κοπεί σε λωρίδες, σαν να τον είχε σκίσει μια τεράστια δαγκάνα.

Ο Αδελφός Ζαχαρίας έβγαλε την ασημένια κορδέλα από τα μάτια του νεκρού. Από κάτω, τα μάτια του ήταν κλειστά. *Μπορείς να ξεκινήσεις.*

Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα και ακούμπησε την άκρη του ραβδιού στο δέρμα του νεκρού Κυνηγού. Ο ρούνος που είχε εμφανιστεί μπροστά της στην είσοδο του Ινστιτούτου εμφανίστηκε ξανά, καθαρά σαν τα γράμματα του ονόματός της. Άρχισε να ζωγραφίζει.

Οι μαύρες γραμμές του Σημαδιού έβγαιναν σαν σπείρες από την άκρη του ραβδιού της, σχεδόν όπως πάντα — αλλά ένιωθε το χέρι της βαρύ, το ραβδί να σέρνεται ελαφρώς, σαν να έγραφε σε λάσπη και όχι σε δέρμα. Ήταν λες και το ραβδί μπερδευόταν, λες και σάρωνε το νεκρό δέρμα, ψάχνοντας να βρει το ζωντανό πνεύμα του Κυνηγού που δεν ήταν πια εκεί. Το στομάχι της Κλέρι ανακατευόταν καθώς σχεδίαζε, και μέχρι να τελειώσει και να απομακρύνει το ραβδί της, είχε ιδρώσει και ζαλιζόταν.

Για ένα ολόκληρο λεπτό δεν συνέβη τίποτα. Έπειτα, με μια φρικτή απότομη κίνηση, τα μάτια του νεκρού Κυνηγού άνοιξαν διάπλατα. Ήταν μπλε, και τα λευκά τους είχαν γίνει κόκκινα από το αίμα.

Η Μαρίζ έβγαλε ένα μακρόσυρτο επιφώνημα. Ήταν εμφανές πως δεν περίμενε ότι θα έπιανε ο ρούνος. «Μα τον Αρχάγγελο».

Ο νεκρός έβγαλε μια τραχιά ανάσα, τον ήχο κάποιου που προσπαθούσε να αναπνεύσει με κομμένο λαρύγγι. Το ξεσκισμένο δέρμα του λαιμού του φτερούγιζε σαν τα βράγχια ενός ψαριού. Το στήθος του ανέβηκε, και απ' το

στόμα του βγήκαν λέξεις.

«Πονάω».

Ο Λουκ έβρισε και κοίταξε τον Ζαχαρία, αλλά ο Σιωπηλός Αδελφός ήταν ανέκφραστος.

Η Μαρίζ πλησίασε πιο κοντά στο τραπέζι, και τα μάτια της ξαφνικά ήταν διαπεραστικά, σχεδόν αρπακτικά. «Κυνηγέ», είπε. «Ποιος είσαι; Απαιτώ να μάθω το όνομά σου».

Το κεφάλι του άνδρα τινάζοταν δεξιά κι αριστερά. Τα χέρια του σηκώθηκαν, και έπεσαν σπασμωδικά. «Ο πόνος... Κάντε τον πόνο να σταματήσει».

Το ραβδί της Κλέρι παραλίγο να πέσει από το χέρι της. Αυτό ήταν πολύ χειρότερο απ' ό,τι είχε φανταστεί. Κοίταξε τον Λουκ, που απομακρυνόταν απ' το τραπέζι με μάτια ορθάνοιχτα, γεμάτα τρόμο.

«Κυνηγέ». Ο τόνος της Μαρίζ ήταν επιτακτικός. «Ποιος σου το έκανε αυτό;»

«Σας παρακαλώ...»

Ο Λουκ γύρισε την πλάτη του στην Κλέρι. Φαινόταν να ψάχνει κάτι βιαστικά ανάμεσα στα εργαλεία του Σιωπηλού Αδελφού. Η Κλέρι στεκόταν παγωμένη στη θέση της τη στιγμή που το γαντοφορεμένο χέρι της Μαρίζ τινάχτηκε και άρπαξε τον ώμο του πτώματος, με τα δάχτυλά της να χώνονται στη σάρκα του. «Στο όνομα του Αρχαγγέλου, σε διατάζω να μου απαντήσεις!»

Ο Κυνηγός έβγαλε έναν ήχο σαν να πνιγόταν. «Πλάσμα του Σκότους... Βρικόλακας».

«Ποιος βρικόλακας;» απαιτήσε να μάθει η Μαρίζ.

«Η Καμίλ. Η αρχαία...» Οι λέξεις πνίγηκαν καθώς μια σταγόνα μαύρου πηχτού αίματος βγήκε από το νεκρό στόμα.

Η Μαρίζ έβγαλε μια πνιχτή κραυγή και τράβηξε πίσω το χέρι της. Την ίδια στιγμή, ο Λουκ επέστρεψε στο τραπέζι κρατώντας το βάζο με το πράσινο οξύ που είχε προσέξει η Κλέρι νωρίτερα. Με μια μόνο κίνηση άνοιξε το καπάκι, και έχυσε το υγρό πάνω στο Σημάδι στο μπράτσο του νεκρού, σβήνοντάς το. Το πτώμα έβγαλε μια μοναχική κραυγή καθώς η σάρκα τσιτσίρισε, και μετά κατέρρευσε στο τραπέζι, με μάτια άδεια, να κοιτάνε στο κενό. Ό,τι ήταν αυτό που το είχε κάνει να ζωντανέψει γι' αυτόν το λίγο χρόνο προφανώς είχε χαθεί.

Ο Λουκ άφησε το άδειο βάζο στο τραπέζι. «Μαρίζ». Η φωνή του ήταν επιτιμητική. «Δεν φερόμαστε μ' αυτό τον τρόπο στους νεκρούς μας».

«Εγώ θα αποφασίσω πώς φερόμαστε στους δικούς μας νεκρούς, Πλάσμα του Σκότους». Η Μαρίζ ήταν χλωμή και τα μάγουλά της είχαν κόκκινες κηλίδες. «Έχουμε ένα όνομα τώρα. Καμίλ. Ίσως έτσι μπορούσαμε να αποφύγουμε άλλους θανάτους».

«Υπάρχουν χειρότερα πράγματα από το θάνατο». Ο Λουκ άπλωσε το χέρι του στην Κλέρι χωρίς να την κοιτάξει. «Έλα, Κλέρι. Νομίζω ότι ήρθε η ώρα να πηγαίνουμε εμείς».

«Δηλαδή, πραγματικά, δεν μπορείς να σκεφτείς κανέναν άλλον που να θέλει να σε σκοτώσει;» ρώτησε για πολλοστή φορά ο Τζέις. Είχαν κάνει την ίδια κουβέντα ξανά και ξανά, και ο Σάιμον είχε αρχίσει να κουράζεται να λέει τα ίδια και τα ίδια. Και εκτός των άλλων, υποπτευόταν ότι ο Τζέις δεν του έδινε και πολλή σημασία. Είχε ήδη φάει τη σούπα που του είχε αγοράσει ο Σάιμον, κρύα, κατευθείαν από την κονσέρβα με ένα κου-

τάλι, κάτι που ο Σάιμον δεν μπορούσε να μη σκεφτεί πόσο αηδιαστικό ήταν, και ακουμπούσε στο παράθυρο, με την κουρτίνα τραβηγμένη στο πλάι, για να μπορεί να βλέπει την κίνηση στη Λεωφόρο Β και τα αστραφτερά φωτισμένα παράθυρα των απέναντι διαμερισμάτων. Πίσω τους, ο Σάιμον έβλεπε ανθρώπους να τρώνε το δείπνο τους, να βλέπουν τηλεόραση, και να κάθονται γύρω από τραπέζια και να μιλάνε. Συνηθισμένα πράγματα που έκαναν συνηθισμένοι άνθρωποι. Τον έκανε να νιώθει ένα παράξενο κενό.

«Σε αντίθεση με σένα» είπε ο Σάιμον «δεν υπάρχουν και πολλοί που να μη με συμπαθούν».

Ο Τζέις τον αγνόησε. «Υπάρχει κάτι που δεν μου λες».

Ο Σάιμον αναστέναξε. Δεν ήθελε να του πει τίποτα για την προσφορά της Καμίλ, αλλά τώρα που κάποιος προσπαθούσε να τον σκοτώσει, ακόμα και αν είχε αποτύχει, ίσως η μυστικότητα να μην ήταν και τόσο σημαντική πια. Του διηγήθηκε τι είχε γίνει στη συνάντησή του με τη βρικόλακα, και ο Τζέις τον παρακολούθησε με προσοχή.

Όταν τέλειωσε, ο Τζέις είπε: «Ενδιαφέρον, αλλά νομίζω ότι ούτε αυτή είναι που προσπαθεί να σε σκοτώσει. Καταρχάς, ξέρει για το Σημάδι σου. Και δεν είμαι σίγουρος ότι θα ήθελε να την πιάσουν να παραβιάζει τόσο απροκάλυπτα τις Συνθήκες. Όταν τα Πλάσματα του Σκότους είναι τόσο μεγάλης ηλικίας, συνήθως ξέρουν ότι είναι καλύτερο να μένουν μακριά από προβλήματα». Άφησε το κουτάκι της σούπας. «Μπορούμε να ξαναβγούμε έξω», πρότεινε. «Να δούμε αν θα ξαναεπιτεθούν. Αν μπορέσουμε να πιάσουμε έστω έναν, ίσως να...»

«Όχι», είπε ο Σάιμον. «Γιατί προσπαθείς πάντα να

σκοτωθείς;»

«Αυτή είναι η δουλειά μου».

«Όχι, αυτός είναι ένας κίνδυνος της δουλειάς σου. Τουλάχιστον για τους περισσότερους Κυνηγούς. Για σένα φαίνεται να είναι αυτοσκοπός».

Ο Τζέις ανασήκωσε τους ώμους του. «Ο πατέρας μου έλεγε πάντα...» Σταμάτησε, και το πρόσωπό του σκληρυνε. «Συγγνώμη. Τον Βάλενταϊν εννοούσα. Μα τον Αρχάγγελο. Κάθε φορά που τον λέω έτσι, νιώθω σαν να προδίδω τον αληθινό μου πατέρα».

Ο Σάιμον ένιωσε άδελά του να συμπονάει τον Τζέις. «Άκου, πίστευες ότι ήταν ο πατέρας σου για πόσα; Δεκαέξι χρόνια; Αυτό δεν φεύγει έτσι, μέσα σε μια μέρα. Και δεν γνώρισες ποτέ τον τύπο που ήταν ο πραγματικός σου πατέρας. Και τώρα έχει πεθάνει. Οπότε, δεν μπορείς να τον προδώσεις. Σκέψου απλώς ότι για λίγο καιρό είχες δύο πατεράδες».

«Δεν μπορείς να έχεις δύο πατεράδες».

«Και βέβαια μπορείς», είπε ο Σάιμον. «Ποιος το λέει αυτό; Μπορούμε να σου πάρουμε και ένα από αυτά τα βιβλία που είναι για παιδάκια. Ο Τίμι έχει δύο μπαμπάδες. Μόνο που δεν νομίζω να έχουν κάποιο που να λέγεται Ο Τίμι έχει δύο μπαμπάδες, και ο ένας τους είναι σατανικός. Αυτό θα πρέπει να το διαχειριστείς μόνος σου».

Ο Τζέις γούρλωσε τα μάτια του. «Είναι απίθανο», είπε. «Ξέρεις τόσες πολλές λέξεις, και είναι όλες Αγγλικά, αλλά όταν τις ενώνεις και κάνεις προτάσεις, απλώς δεν βγάζουν κανένα νόημα». Τράβηξε απαλά την κουρτίνα του παραθύρου. «Έτσι κι αλλιώς, δεν περίμενα να καταλάβεις».

«Ο δικός μου πατέρας έχει πεθάνει», είπε ο Σάιμον.

Ο Τζέις γύρισε και τον κοίταξε. «Ορίστε;»

«Το φαντάστηκα ότι δεν το ήξερες», είπε ο Σάιμον. «Όχι ότι θα με ρωτούσες, ή ότι θα σε ενδιέφερε οτιδήποτε για μένα. Οπότε, ναι. Ο πατέρας μου έχει πεθάνει. Άρα, έχουμε κάτι κοινό». Ένωσε ξαφνικά εξαντλημένος, και ακούμπησε την πλάτη του στον καναπέ. Ένωθε άρρωστος και ζαλισμένος και κουρασμένος — μια βαθιά κούραση, που έμοιαζε να έχει τρυπώσει ως τα κόκαλά του. Ο Τζέις, από την άλλη, έμοιαζε να έχει μια αστείρευτη ενέργεια, που ο Σάιμον έβρισκε λίγο ανησυχητική. Άσε που δεν του ήταν εύκολο να τον βλέπει να τρώει την ντοματόσουπα. Έμοιαζε τόσο με αίμα.

Ο Τζέις τον κοίταξε εξεταστικά. «Πόση ώρα έχει περάσει από τότε που... έφαγες; Φαίνεσαι λίγο χάλια».

Ο Σάιμον αναστέναξε. Όμως, μάλλον δεν μπορούσε να διαμαρτυρηθεί, αφού είχε πρήξει νωρίτερα τον Τζέις να φάει κάτι. «Περίμενε», είπε. «Έρχομαι».

Σηκώθηκε από τον καναπέ, πήγε στο δωμάτιό του και έβγαλε το τελευταίο μπουκάλι αίμα που είχε κρύψει κάτω από το κρεβάτι. Προσπάθησε να μην το κοιτάζει — το αίμα που είχε χωριστεί στα συστατικά του ήταν αηδιαστικό θέαμα. Κούνησε με δύναμη το μπουκάλι καθώς πήγαινε στο σαλόνι, ενώ ο Τζέις συνέχιζε να κοιτάει απ' το παράθυρο.

Ο Σάιμον ακούμπησε στον πάγκο της κουζίνας, ξεβίδωσε το καπάκι και ήπια μια γουλιά. Συνήθως δεν του άρεσε να πίνει αίμα μπροστά σε άλλους, αλλά επρόκειτο για τον Τζέις, και δεν τον ένοιαζε τι θα σκεφτόταν. Άλλωστε, δεν ήταν ότι δεν τον είχε ξαναδεί να πίνει αίμα. Τουλάχιστον δεν ήταν σπίτι ο Κάιλ. Αυτό θα ήταν πολύ δύσκολο να το εξηγήσει στον καινούριο του συγκάτοι-

κο. Κανείς δεν συμπαθεί κάποιον που κρατάει αίμα στο ψυγείο του.

Τον κοιτούσαν δύο Τζέις — ο κανονικός, και το είδωλό του στο τζάμι του παραθύρου. «Ξέρεις, δεν γίνεται να ξεχνάς να τρέφεις».

Ο Σάιμον ανασήκωσε τους ώμους του. «Τώρα τρώω, όμως».

«Ναι» είπε ο Τζέις «αλλά είσαι βρικόλακας. Το αίμα δεν είναι σαν το φαγητό για σένα. Το αίμα είναι... αίμα».

«Πολύ σοφό». Ο Σάιμον έπεσε με δύναμη στην πολυθρόνα απέναντι από τον καναπέ· κάποτε πρέπει να ήταν απαλό χρυσό βελούδο, αλλά πλέον ήταν ένα γκριζωπό χνούδι. «Έχεις και άλλες τέτοιες βαθυστόχαστες εκφράσεις; Το αίμα είναι αίμα; Μια τوستιέρα είναι μια τوستιέρα; Μια τσίχλα είναι μια τσίχλα;»

Ο Τζέις ανασήκωσε τους ώμους του. «Καλά. Αγνόησε τη συμβουλή μου. Θα το μετανιώσεις αργότερα».

Πριν ο Σάιμον προλάβει να απαντήσει, άκουσε την πόρτα να ανοίγει. Έβριξε ένα κεραυνοβόλο βλέμμα στον Τζέις. «Είναι ο συγγάτοικός μου, ο Κάιλ. Να είσαι ευγενικός».

Ο Τζέις χαμογέλασε χαριτωμένα. «Πάντα είμαι ευγενικός».

Ο Σάιμον δεν πρόλαβε να απαντήσει όπως θα ήθελε, γιατί μετά από ένα λεπτό όρμησε στο δωμάτιο ο Κάιλ, με μάτια λαμπερά, και αρκετά ζωηρός. «Καλά, γύρισα όλη την πόλη σήμερα», είπε. «Σχεδόν χάθηκα, αλλά ξέρεις τι λένε. Πάνω είναι το Μπρονξ, κάτω το Μπάτερι...» Κοίταξε τον Τζέις, συνειδητοποιώντας καθυστερημένα ότι ήταν και κάποιος άλλος στο δωμάτιο. «Α, γεια. Δεν ήξερα ότι είχε έρθει κάποιος φίλος σου». Άπλωσε το χέρι

του. «Κάιλ».

Ο Τζέις μόνο ευγενικά δεν αντέδρασε. Προς μεγάλη έκπληξη του Σάιμον, ο Τζέις είχε σφιχτεί ολόκληρος, τα απαλά κίτρινα μάτια του είχαν στενέψει, και ολόκληρο το σώμα του είχε την ένταση του Κυνηγού που ήταν έτοιμη να τον μεταμορφώσει από ένα συνηθισμένο έφηβο σε κάτι πολύ διαφορετικό.

«Ενδιαφέρον», είπε. «Ξέρεις, ο Σάιμον δεν μου ανέφερε ότι ο καινούριος του συγκάτοικος είναι λυκάνθρωπος».

Η Κλέρι και ο Λουκ έκαναν σχεδόν όλο το δρόμο προς το Μπρούκλιν μέσα στο αυτοκίνητο σιωπηλοί. Η Κλέρι κοιτούσε έξω καθώς προχωρούσαν, παρακολουθώντας την Τσάιναταουν να περνάει δίπλα τους, μετά τη γέφυρα του Γουίλιαμσμπερ, φωτισμένη σαν αλυσίδα από διαμάντια στο νυχτερινό ουρανό. Στο βάθος, πάνω από το μαύρο νερό του ποταμού, έβλεπε το Ρένγουικ, φωτισμένο όπως πάντα. Ήταν πάλι σαν ερείπιο, με τα άδεια μαύρα παράθυρά του να χάσκουν σαν τις τρύπες των ματιών σε ένα κρανίο. Η φωνή του νεκρού Κυνηγού ψιθύριζε στο μυαλό της:

Ο πόνος... Κάντε τον πόνο να σταματήσει.

Ανατρίχιασε, και τράβηξε το παλτό της πιο σφιχτά γύρω της. Ο Λουκ την κοίταξε λοξά, αλλά δεν είπε τίποτα. Μόνο όταν σταμάτησε μπροστά στο σπίτι του και έσβησε τη μηχανή, γύρισε και της μίλησε.

«Κλέρι», είπε. «Αυτό που μόλις έκανες...»

«Ήταν λάθος», είπε εκείνη. «Το ξέρω ότι ήταν λάθος. Ήμουν κι εγώ εκεί». Σκούπισε το πρόσωπό της με το μανίκι της. «Άντε, λοιπόν, βάλε μου τις φωνές».

Ο Λουκ κοιτούσε έξω απ' το παρμπρίζ. «Δεν έχω σκοπό να σου φωνάξω. Δεν ήξερες τι θα γινόταν. Μα την κόλαση, κι εγώ πίστευα ότι θα έπιανε. Δεν θα ερχόμουν μαζί σου αν δεν το πίστευα».

Η Κλέρι ήξερε ότι αυτό θα έπρεπε να την κάνει να νιώσει καλύτερα, αλλά δεν ένιωσε. «Αν δεν είχες ρίξει το οξύ στο ρούννο...»

«Το έριξα, όμως».

«Δεν ήξερα καν ότι μπορεί να γίνει αυτό. Να καταστραφεί έτσι ένας ρούννος».

«Αν τον παραμορφώσεις αρκετά, μπορείς να ελαχιστοποιήσεις ή να καταστρέψεις τη δύναμή του. Μερικές φορές, στη μάχη, οι εχθροί προσπαθούν να κάψουν ή να γδάρουν το δέρμα των Κυνηγών για να τους αφαιρέσουν τη δύναμη των ρούννων τους». Ο Λουκ ακουγόταν αφηρημένος.

Η Κλέρι ένιωσε τα χείλη της να τρέμουν, και τα έσφιξε με δύναμη για να τα σταματήσει. Μερικές φορές ξεχνούσε τα πιο εφιαλτικά στοιχεία του να είναι κανείς Κυνηγός — Αυτή η ζωή γεμάτη ουλές και θανάτους, της είχε πει κάποτε ο Χοτζ. «Έτσι κι αλλιώς» είπε «δεν θα το ξανακάνω».

«Ποιο πράγμα; Αυτόν το συγκεκριμένο ρούννο; Είμαι σίγουρος ότι δεν θα το κάνεις, αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι αυτό λύνει το πρόβλημα». Ο Λουκ χτύπησε ρυθμικά τα χέρια του στο τιμόνι. «Έχεις μια ικανότητα, Κλέρι. Μια πολύ μεγάλη δύναμη. Αλλά δεν έχεις απολύτως καμία ιδέα τι σημαίνει. Δεν έχεις καμία απολύτως εκπαίδευση. Ξέρεις ελάχιστα πράγματα για την ιστορία των ρούννων, ή τι σημαίνουν για τους Νεφιλίμ κατά μήκος των αιώνων. Δεν μπορείς να καταλάβεις τι διαφορά με-

ταξύ ενός ρούνου που κάνει καλό και ενός που κάνει κακό».

«Μια χαρά, όμως, με άφησες να χρησιμοποιήσω τη δύναμή μου όταν έκανα το ρούνο της ενότητας», είπε θυμωμένη. «Τότε δεν μου είπες να μη φτιάχνω ρούνους».

«Δεν σου λέω να μη χρησιμοποιείς τη δύναμή σου. Μάλιστα, νομίζω ότι το πρόβλημα είναι ότι τη χρησιμοποιείς τόσο σπάνια. Δεν τη χρησιμοποιείς για να αλλάξεις βερνίκι στα νύχια σου, ή για να κάνεις το μετρό να έρθει πιο γρήγορα. Τη χρησιμοποιείς μονάχα σε σπάνιες περιπτώσεις, όταν είναι ζήτημα ζωής και θανάτου».

«Μόνο σε τέτοιες στιγμές μου εμφανίζονται οι ρούνοι».

«Ίσως επειδή δεν έχεις μάθει ακόμη πώς λειτουργεί η δύναμή σου. Σκέψου τον Μάγκνους· η δύναμή του είναι μέρος του εαυτού του. Εσύ φαίνεται να βλέπεις τη δύναμή σου σαν κάτι ξεχωριστό από εσένα. Κάτι που σου συμβαίνει. Δεν είναι έτσι, όμως. Είναι ένα εργαλείο που πρέπει να μάθεις να χρησιμοποιείς».

«Ο Τζέις μου είπε ότι η Μαρίζ θέλει να προσλάβει κάποιον ειδικό στους ρούνους για να με εκπαιδεύσει, αλλά ακόμη δεν έχει κάνει κάτι».

«Ναι», είπε ο Λουκ. «Φαντάζομαι ότι η Μαρίζ έχει άλλα πράγματα στο μυαλό της». Έβγαλε το κλειδί από τη μηχανή και έμεινε για λίγο σιωπηλός. «Το να χάσεις ένα παιδί, όπως έχασε εκείνη τον Μαξ» είπε «δεν μπορώ να φανταστώ πώς είναι. Θα έπρεπε να καταλάβω τη συμπεριφορά της. Αν συνέβαινε κάτι σε σένα, εγώ...»

Η φωνή του έσβησε χωρίς να ολοκληρώσει τη φράση του.

«Μακάρι να γυρνούσε ο Ρόμπερτ απ' την Άιντρις», είπε η Κλέρι. «Δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να τα περάσει όλα αυτά μόνη της. Πρέπει να είναι φρικτό».

«Πολλοί γάμοι διαλύονται όταν χάνεται ένα παιδί. Το ζευγάρι δεν μπορεί να μην κατηγορεί ο ένας τον άλλον, ή τον εαυτό τους. Φαντάζομαι ότι ο Ρόμπερτ έφυγε ακριβώς γιατί χρειάζεται χώρο. Ή ίσως χρειάζεται η Μαρίζ».

«Μα, αγαπιούνται», είπε η Κλέρι, απογοητευμένη. «Αυτό δεν είναι η αγάπη; Ότι πρέπει να είσαι εκεί για τον άλλον, ό,τι και να γίνει;»

Ο Λουκ κοίταξε το ποτάμι, το σκούρο νερό που κυλούσε απαλά κάτω απ' το φως του φθινοπωρινού φεγγαριού. «Μερικές φορές, Κλέρι» είπε «η αγάπη δεν είναι αρκετή».

7

praetor lupus

Το μπουκάλι γλίστρησε από τα χέρια του Σάιμον και έπεσε στο πάτωμα. Έσπασε, και σκόρπισε παντού κομματάκια, προς κάθε κατεύθυνση. «Ο Κάιλ είναι λυκάνθρωπος;»

«Φυσικά και είναι λυκάνθρωπος, ηλίθιε», είπε ο Τζέις. Κοίταξε τον Κάιλ. «Δεν είσαι;»

Ο Κάιλ δεν απάντησε. Το εύθυμο χαλαρό ύφος είχε εξαφανιστεί απ' την έκφρασή του. Τα καστανά του μάτια ήταν σκληρά, και επίπεδα σαν γυαλί. «Ποιος ρωτάει;»

Ο Τζέις απομακρύνθηκε απ' το παράθυρο. Η στάση του δεν είχε κάτι ανοιχτά εχθρικό, κι όμως όλα πάνω του υποδήλωναν μια ξεκάθαρη απειλή. Τα χέρια του ήταν χαλαρά στο πλάι, αλλά ο Σάιμον θυμόταν πώς είχε δει τον Τζέις, άλλες φορές, να πετάγεται στη μάχη σαν να μην είχε μεσολαβήσει τίποτα, τουλάχιστον φαινομενικά, μεταξύ της σκέψης και της αντίδρασής του. «Τζέις Λάιτγουντ», είπε. «Του Ινστιτούτου Λάιτγουντ. Σε ποια αγέλη ανήκεις;»

«Θεέ μου», είπε ο Κάιλ. «Είσαι Κυνηγός των Σκιών;» Κοίταξε τον Σάιμον. «Η χαριτωμένη κοκκινομάλλα που ήταν μαζί σου στο γκαράζ, κι αυτή Κυνηγός είναι, σωστά;»

Ο Σάιμον, έκπληκτος, έγνεψε καταφατικά.

«Ξέρεις, μερικοί πιστεύουν ότι οι Κυνηγοί είναι ένας μύθος. Σαν τις μούμιες και τα τζίνι». Ο Κάιλ χαμογέλασε στον Τζέις. «Μπορείς να πραγματοποιήσεις ευχές;»

Το γεγονός ότι ο Κάιλ είχε μόλις αποκαλέσει την Κλέρι χαριτωμένη δεν φαινόταν να τον έχει κάνει πιο συμπαθητικό στα μάτια του Τζέις, που το πρόσωπό του είχε σοβαρέψει ανησυχητικά. «Εξαρτάται», είπε. «Μήπως ευχήθηκες να σε βαρέσω στο πρόσωπο;»

«Μπα, μπα», είπε ο Κάιλ. «Κι εγώ που νόμιζα ότι ήσασταν όλοι οπαδοί των Συνθηκών τελευταία...»

«Οι Συνθήκες αφορούν βρικόλακες και λυκάνθρωπους με ξεκάθαρους συμμάχους», τον διέκοψε ο Τζέις. «Πες μου σε ποια αγέλη ανήκεις, διαφορετικά θα υποθέσω ότι είσαι αποστάτης».

«Εντάξει, αρκετά», είπε ο Σάιμον. «Σταματήστε να κάνετε σαν να είστε έτοιμοι να παίξετε ξύλο». Κοίταξε τον Κάιλ. «Έπρεπε να μου έχεις πει ότι είσαι λυκάνθρωπος».

«Δεν θυμάμαι να μου είπες εσύ ότι είσαι βρικόλακας. Και στο κάτω-κάτω, μπορεί και να μην είναι δική σου δουλειά».

Ολόκληρο το σώμα του Σάιμον τινάχτηκε από έκπληξη. «Ορίστε;» Κοίταξε τα σπασμένα γυαλιά και το αίμα στο πάτωμα. «Εγώ δεν... δεν...»

«Δεν έχει νόημα», είπε σιγανά ο Τζέις. «Μπορεί να το καταλάβει ότι είσαι βρικόλακας. Όπως κι εσύ θα κατα-

λαβαίνεις τους λυκάνθρωπους και τα άλλα Πλάσματα του Σκότους μόλις εξασκηθείς λίγο περισσότερο. Είχε καταλάβει τι είσαι από την πρώτη στιγμή. Αλήθεια δεν είναι;» Κάρφωσε τα καστανά μάτια του Κάιλ με τα δικά του. Ο Κάιλ δεν είπε τίποτα. «Και τα φυτά που καλλιεργεί στο μπαλκόνι, παρεμπιπτόντως; Είναι ακόνιτο, το Βότανο των Λύκων. Τώρα ξέρεις».

Ο Σάιμον σταύρωσε τα χέρια του και αγριοκοίταξε τον Κάιλ. «Λοιπόν, τι είναι όλα αυτά; Παγίδα; Γιατί μου ζήτησες να μείνω μαζί σου; Οι λυκάνθρωποι μισούν τους βρικόλακες».

«Εγώ όχι», είπε ο Κάιλ. «Αλλά κάτι τέτοιους δεν τους συμπαθώ ιδιαίτερα», είπε κουνώντας απειλητικά το δάχτυλό του προς τον Τζέις. «Νομίζουν ότι είναι καλύτεροι απ' όλους».

«Όχι», είπε ο Τζέις. «Απλώς νομίζω ότι εγώ είμαι καλύτερος απ' όλους τους άλλους. Μια άποψη που έχει αποδειχθεί πάμπολλες φορές».

Ο Κάιλ κοίταξε τον Σάιμον. «Πάντα έτσι μιλάει;»

«Ναι».

«Δεν το βουλώνει με τίποτα; Μόνο αν τον σπάσεις στο ξύλο;»

Ο Τζέις απομακρύνθηκε απ' το παράθυρο. «Πολύ θα ήθελα να δοκιμάσεις».

Ο Σάιμον μπήκε ανάμεσά τους. «Δεν πρόκειται να σας αφήσω να τσακωθείτε».

«Και τι θα κάνεις αν... Α». Το βλέμμα του Τζέις πήγε στο μέτωπο του Σάιμον, και χαμογέλασε απρόθυμα. «Μάλιστα! Βασικά, απειλείς να με μετατρέψεις σε κάτι που μπορείς να ρίξεις πάνω απ' το ποπκόρν σου αν δεν κάνω ό,τι λες;»

Ο Κάιλ σάστισε. «Τι λέτε...;»

«Νομίζω ότι εσείς οι δύο πρέπει να τα πείτε», τον διέκοψε ο Σάιμον. «Λοιπόν, ο Κάιλ είναι λυκάνθρωπος. Εγώ είμαι βρικόλακας. Ε, κι εσύ δεν είσαι και το αγόρι της διπλανής πόρτας», πρόσθεσε στον Τζέις. «Λέω να δούμε πρώτα τι συμβαίνει, και μετά να πράξουμε αναλόγως».

«Η ηλίδια ευπιστία σου δεν έχει όρια», είπε ο Τζέις, αλλά κάθισε στο περβάζι με σταυρωμένα τα χέρια. Μετά από ένα λεπτό κάθισε και ο Κάιλ στον καναπέ. Αγριοκοίταξαν ο ένας τον άλλον. Έστω, σκέφτηκε ο Σάιμον. *Κι αυτό είναι μια πρόοδος.*

«Ωραία», είπε ο Κάιλ. «Είμαι λυκάνθρωπος. Δεν ανήκω σε κάποια αγέλη, αλλά έχω μια ομάδα. Έχετε ακουστά την Praetor Lupus;»

«Έχω ακουστά», είπε ο Σάιμον. «Αρρώστια δεν είναι;»

Ο Τζέις τον αγριοκοίταξε. «Μην πουλάς πνεύμα. Οι πραιτοριανοί ήταν μια επίλεκτη ρωμαϊκή στρατιωτική μονάδα. Οπότε, υποθέτω ότι είστε κάτι σαν "Λύκοι Προστάτες"». Ανασήκωσε τους ώμους του. «Έχω ακούσει γι' αυτούς, αλλά είναι αρκετά μυστική οργάνωση».

«Ναι, ενώ οι Κυνηγοί δεν είναι;» είπε ο Κάιλ.

«Εμείς έχουμε τους λόγους μας».

«Το ίδιο κι εμείς». Ο Κάιλ έσκυψε μπροστά. Οι μύες στα μπράτσα του συσπάστηκαν καθώς έβαλε τους αγκώνες του στα γόνατά του. «Υπάρχουν δύο είδη λυκανθρώπων», τους εξήγησε. «Αυτοί που γεννιούνται λυκάνθρωποι, με γονείς λυκανθρώπους, και εκείνοι που μολύνονται με τη λυκανθρωπία μέσω δαγκώματος». Ο Σάιμον τον κοίταξε έκπληκτος. Δεν περίμενε ότι ο Κάιλ

—ο αραχτός, ρέμπελος ποδηλάτης-μεταφορέας— θα ήξερε τη λέξη “λυκανθρωπία”, και πόσω μάλλον ότι θα τη χρησιμοποιούσε τόσο άνετα. Αυτός, όμως, ήταν ένας διαφορετικός Κάιλ —ευθύς, συγκεκριμένος και άμεσος. «Για εμάς που γινόμαστε λυκάνθρωποι από δάγκωμα, τα πρώτα χρόνια είναι πολύ σημαντικά. Τα δαιμονικά στοιχεία που προκαλούν τη λυκανθρωπία φέρνουν έναν καταιγισμό από αλλαγές: κύματα ανεξέλεγκτης επιθετικότητας, αδυναμία διαχείρισης της οργής, αυτοκτονικό θυμό και απόγνωση. Η αγέλη μπορεί να βοηθήσει σε όλα αυτά, αλλά πολλοί από τους νέους δεν είναι αρκετά τυχεροί, ώστε να μπουν σε μια αγέλη. Είναι ολομόναχοι, προσπαθώντας να αντιμετωπίσουν όλα αυτά τα συγκλονιστικά πράγματα, και πολλοί από αυτούς γίνονται βίαιοι —ενάντια στους άλλους ή ενάντια στον εαυτό τους. Υπάρχει μεγάλο ποσοστό αυτοκτονιών και πολύ υψηλό ποσοστό οικογενειακής βίας». Κοίταξε τον Σάιμον. «Το ίδιο συμβαίνει και με τους βρικόλακες, μόνο που μπορεί να είναι πολύ χειρότερο. Ένας ορφανός νεοσσός κυριολεκτικά δεν έχει ιδέα τι του έχει συμβεί. Χωρίς καθοδήγηση, δεν ξέρει πώς να τρέφεται με ασφάλεια, ούτε καν ότι πρέπει να αποφεύγει το φως. Τότε επεμβαίνουμε εμείς».

«Και τι κάνετε;» ρώτησε ο Σάιμον.

«Εντοπίζουμε “ορφανά” Πλάσματα του Σκότους —βρικόλακες και λυκανθρώπους που έχουν μόλις Αλλάξει και δεν ξέρουν ακόμη τι είναι. Μερικές φορές, ακόμα και μάγους— μιας και κάποιοι από αυτούς δεν ξέρουν τι είναι για πολλά χρόνια. Εμείς παρεμβαίνουμε, προσπαθούμε να τα εντάξουμε σε μια αγέλη ή ομάδα, και τα βοηθάμε να ελέγξουν τις δυνάμεις τους».

«Σαν καλοί Σαμαρείτες», είπε ο Τζέις με μάτια που γυάλιζαν.

«Είμαστε, στ' αλήθεια». Ο Κάιλ έμοιαζε να προσπαθεί να κρατήσει τη φωνή του ουδέτερη. «Επεμβαίνουμε πριν το νεαρό Πλάσμα του Σκότους γίνει βίαιο και κάνει κακό στον εαυτό του ή σε άλλους. Ξέρω τι θα μου είχε συμβεί αν δεν ήταν οι Πραιίτορες. Έχω κάνει κακά πράγματα. Πολύ κακά».

«Πόσο κακά;» ρώτησε ο Τζέις. «Παράνομα, εννοείς;»

«Σκάσε, Τζέις», είπε ο Σάιμον. «Είσαι εκτός καθήκοντος τώρα, εντάξει; Σταμάτα για ένα λεπτό να είσαι Κυνηγός». Στράφηκε στον Κάιλ. «Και πώς κατέληξες να ψάχνεις το άθλιο συγκρότημά μου, λοιπόν;»

«Α, το ξέρεις δηλαδή ότι είναι άθλιο».

«Απάντησέ μου σε αυτό που σε ρωτάω».

«Λάβαμε μια αναφορά για ένα νέα βρικόλακα –έναν Ημεροβάτη– που ζούσε μόνος του, χωρίς ομάδα. Το μυστικό σου δεν είναι και τόσο μυστικό όσο νομίζεις. Οι νεοσσοί βρικόλακες χωρίς ομάδα μπορούν να γίνουν πολύ επικίνδυνοι. Με έστειλαν να σε προσέχω».

«Αυτό που θες να πεις, δηλαδή» είπε ο Σάιμον «είναι ότι δεν θες να φύγω τώρα που ανακάλυψα ότι είσαι λυκάνθρωπος, διαφορετικά δεν θα με αφήσεις να φύγω;»

«Ακριβώς», είπε ο Κάιλ. «Εντάξει, αν θες, μπορείς να μετακομίσεις, αλλά θα έρθω μαζί σου».

«Δεν χρειάζεται», είπε ο Τζέις. «Μπορώ εγώ να τον προσέχω μια χαρά, ευχαριστούμε. Είναι το δικό μου νεαρό Πλάσμα του Σκότους, το δικό μου κατοικίδιο, όχι δικό σου».

«Βουλώστε το!» φώναξε ο Σάιμον. «Και οι δύο. Κανένας σας δεν ήταν εκεί όταν πήγε κάποιος να με σκοτώ-

σει σήμερα...»

«Εγώ ήμουν. Στο τέλος, τουλάχιστον», είπε ο Τζέις.

Τα μάτια του Κάιλ γυάλισαν σαν τα μάτια ενός λύκου μες στη νύχτα. «Πήγε κάποιος να σε σκοτώσει; Τι έγινε;»

Ο Σάιμον αντάλλαξε ένα βλέμμα με τον Τζέις. Ήταν σαν μια σιωπηλή συμφωνία να μην πουν τίποτα για το Σημάδι του Κάιν. «Πριν από δύο μέρες, και πάλι σήμερα, με ακολούθησαν και μου επιτέθηκαν κάτι τύποι με γκριζες φόρμες».

«Άνθρωποι;»

«Δεν είμαστε σίγουροι».

«Και δεν έχεις ιδέα τι μπορεί να θέλουν από σένα;»

«Με θέλουν νεκρό, αυτό είναι σίγουρο», είπε ο Σάιμον. «Αλλά πέρα από αυτό, όχι, δεν ξέρω».

«Έχουμε κάποια στοιχεία», είπε ο Τζέις. «Θα το ερευνήσουμε».

Ο Κάιλ κούνησε το κεφάλι του. «Καλά. Ό,τι κι αν είναι αυτό που μου κρύβετε, κάποια στιγμή θα το μάθω». Σηκώθηκε όρθιος. «Τώρα την κάνω. Πάω για ύπνο. Τα λέμε το πρωί», είπε στον Σάιμον. «Εσένα» είπε στον Τζέις «μάλλον θα σε ξαναδώ σύντομα. Είσαι ο πρώτος Κυνηγός που γνωρίζω».

«Κρίμα» είπε ο Τζέις «γιατί όλοι όσοι γνωρίσεις μετά από μένα θα σε απογοητεύσουν τρομερά».

Ο Κάιλ έκανε μια γκριμάτσα και έφυγε, χτυπώντας πίσω του την πόρτα του δωματίου του.

Ο Σάιμον κοίταξε τον Τζέις. «Δεν έχεις σκοπό να πας στο Ινστιτούτο» είπε «σωστά;»

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Χρειάζεσαι προστασία. Ποιος ξέρει πότε μπορεί να σου επιτεθεί κανένας

πάλι;»

«Αυτό που κάνεις, που αποφεύγεις την Κλέρι, έχει πάρει επικές διαστάσεις», είπε ο Σάιμον και σηκώθηκε. «Δεν θα γυρίσεις ποτέ στο σπίτι;»

Ο Τζέις τον κοίταξε. «Εσύ;»

Ο Σάιμον πήγε μουτρωμένος στην κουζίνα, βρήκε μια σκούπα, και άρχισε να σκουπίζει τα γυαλιά απ' το σπασμένο μπουκάλι. Ήταν το τελευταίο του. Πέταξε τα κομματάκια στα σκουπίδια, και προσπέρασε τον Τζέις πεγαίνοντας προς το μικρό του δωμάτιο, όπου έβγαλε το μπουφάν και τα παπούτσια του και έπεσε με δύναμη στο στρώμα.

Μετά από ένα λεπτό, στο δωμάτιο μπήκε ο Τζέις. Κοίταξε γύρω του με τα ανοιχτόχρωμα φρύδια του ανασηκωμένα και έκφραση σαν μια χαρούμενη μάσκα. «Ωραίο δωμάτιο έχεις εδώ. Μίνιμαλ. Μ' αρέσει.»

Ο Σάιμον γύρισε στο πλάι και κοίταξε τον Τζέις μη πιστεύοντας στα μάτια του. «Πες μου, σε παρακαλώ, ότι δεν σκοπεύεις να κοιμηθείς στο δωμάτιό μου.»

Ο Τζέις κάθισε στο περβάζι και τον κοίταξε αφ' υψηλού. «Δεν καταλαβαίνεις ότι είμαι ο σωματοφύλακάς σου, έτσι;»

«Βασικά, δεν ήξερα καν ότι με συμπαθείς τόσο πολύ», είπε ο Σάιμον. «Ή μήπως είναι αυτό που λένε “Κράτα τους φίλους σου κοντά και τους εχθρούς σου ακόμα πιο κοντά;”»

«Νόμιζα ότι έλεγαν “Κράτα τους φίλους σου κοντά για να έχεις κάποιον να οδηγήσει όταν θα χρειαστεί να μπεις κρυφά στο σπίτι του εχθρού σου και να ξεράσεις στο γραμματοκιβώτιό του”».

«Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι δεν λείπει η παροιμία.

Και αυτή η ιστορία με την προστασία μου είναι πιο πολύ ανατριχιαστική παρά συγκινητική, ξέρεις. Είμαι μια χαρά. Είδες τι συμβαίνει όταν κάποιος προσπαθεί να μου κάνει κακό».

«Ναι, το είδα», είπε ο Τζέις. «Αλλά κάποια στιγμή, αυτός που προσπαθεί να σε σκοτώσει θα καταλάβει ότι έχεις το Σημάδι του Κάιν. Και τότε ή θα τα παρατήσει, ή θα βρει κάποιον άλλο τρόπο να το κάνει». Ακούμπησε στο παράθυρο. «Και γι' αυτό ακριβώς είμαι εδώ».

Παρά την α-γανάκτησή του, ο Σάιμον δεν μπορούσε να αντικρούσει το επιχείρημα, τουλάχιστον με κάποιο λόγο αρκετά σοβαρό. Γύρισε μπρούμυτα και έκρυψε το πρόσωπό του στο μπράτσο του. Αποκοιμήθηκε μέσα σε λίγα λεπτά.

Περπατούσε μέσα στην έρημο, πάνω στην καυτή άμμο, πλάι σε κόκαλα που γυάλιζαν στον ήλιο. Δεν είχε ξαναιώσει ποτέ τόση δίψα. Όταν κατάπιε, το στόμα του ήταν σαν να είχε γεμίσει άμμο, ο λαιμός του γεμάτος μαχαίρια.

Το απότομο κουνούνισμα του κινητού ξύπνησε τον Σάιμον. Γύρισε ανάσκελα και έφαξε κουρασμένος στο μπουφάν του. Μέχρι να το βγάλει από την τσέπη του, είχε σταματήσει να χτυπάει. Το γύρισε και κοίταξε ποιος ήταν. Ήταν ο Λουκ.

Φτου σου. Γιάω στοίχημα ότι πήρε η μαμά μου στις Κλέρι και με έφαχνε, σκέφτηκε, και ανασηκώθηκε. Το κεφάλι του ήταν ακόμη ζαλισμένο απ' τον ύπνο, και του πήρε ένα λεπτό να θυμηθεί ότι όταν τον είχε πάρει ο ύπνος στο δωμάτιό του, δεν ήταν μόνος του.

Κοίταξε βιαστικά στο παράθυρο. Ο Τζέις ήταν ακόμη

εκεί, αλλά κοιμόταν –καθόταν στο περβάζι, με το κεφάλι να ακουμπάει στο τζάμι του παραθύρου. Το απαλό γαλάζιο φως της αυγής έλαμπε πίσω του. Έτσι φαινόταν πολύ πιο μικρός, σκέφτηκε ο Σάιμον. Δεν είχε στην έκφρασή του καμία ειρωνεία, κανένα σαρκασμό, ή άμυνα. Ήταν σχεδόν δυνατό να καταλάβει γιατί άρεσε στην Κλέρι.

Ήταν προφανές ότι δεν έπαιρνε και τόσο στα σοβαρά τα καθήκοντά του ως σωματοφύλακας, αν και αυτό φαινόταν από την αρχή.

Ο Σάιμον αναρωτήθηκε, όχι για πρώτη φορά, τι, στο καλό, συνέβαινε μεταξύ της Κλέρι και του Τζέις.

Το τηλέφωνο άρχισε πάλι να χτυπάει. Ο Σάιμον σηκώθηκε όρθιος, σύρθηκε στο σαλόνι, και πάτησε το κουμπί της απάντησης λίγο πριν κλείσει πάλι το τηλέφωνο. «Λουκ;»

«Συγγνώμη που σε ξύπνησα, Σάιμον». Ο Λουκ, όπως πάντα, ήταν απίστευτα ευγενικός.

«Είχα ήδη ξυπνήσει», είπε ψέματα ο Σάιμον.

«Θέλω να συναντηθούμε στο Πάρκο της Πλατείας Ουάσιγκτον σε μισή ώρα», είπε ο Λουκ. «Στο σιντριβάνι».

Ο Σάιμον ανησύχησε στ' αλήθεια. «Είναι όλα εντάξει; Έγινε κάτι με την Κλέρι;»

«Μια χαρά είναι. Δεν έχει σχέση με την Κλέρι». Στο βάθος ακούστηκε ένα βουητό. Ο Σάιμον φαντάστηκε ότι ο Λουκ έβαζε μπροστά τη μηχανή του αυτοκινήτου. «Απλώς, έλα στο πάρκο. Και μη φέρεις κανένα μαζί σου».

Έκλεισε το τηλέφωνο.

Ο ήχος του φορτηγού του Λουκ που έβγαине απ' το δρο-

μάκι της εισόδου ξύπνησε την Κλέρι από έναν ύπνο γεμάτο ανήσυχα όνειρα. Ανασηκώθηκε, και μισόκλεισε τα μάτια της από πόνο. Η αλυσίδα που είχε γύρω απ' το λαιμό της είχε πιαστεί στα μαλλιά της όσο κοιμόταν. Την έβγαλε ξεμπερδεύοντας προσεκτικά τις μπούκλες της.

Έβαλε το δαχτυλίδι στην παλάμη της, με την αλυσίδα να φτιάχνει μια χρυσή λιμνούλα γύρω του. Το μικρό ασημένιο κυκλάκι με το σχέδιο από αστέρια έμοιαζε να της κλείνει το μάτι περιπαικτικά. Θυμήθηκε τότε της το είχε δώσει ο Τζέις, τυλιγμένο στο σημείωμα που της είχε αφήσει όταν είχε πάει να κυνηγήσει τον Τζόναθαν. *Παρά τα όσα έχουν γίνει, δεν αντέχω τη σκέψη ότι αυτό το δαχτυλίδι θα χαθεί για πάντα, όπως και τη σκέψη ότι μπορεί να σε αφήνω για πάντα.*

Αυτό ήταν πριν από δύο μήνες περίπου. Ήταν σίγουρη ότι την αγαπούσε, τόσο σίγουρη, που η Βασίλισσα της Αυλής των Σίιλι δεν είχε μπορέσει να τη δελεάσει. Πώς μπορούσε να υπάρχει κάτι άλλο που να θέλει όταν είχε τον Τζέις;

Ίσως, όμως, να μην είχες ποτέ κάποιον στ' αλήθεια, σκέφτηκε. Ίσως, όσο και να αγαπάς κάποιον, να είναι εύκολο να γλιστρήσει μέσα από τα χέρια σου σαν νερό, και να μην υπάρχει τίποτα που να μπορείς να κάνεις γι' αυτό. Καταλάβαινε γιατί έλεγαν ότι "ραγίζει" η καρδιά από πόνο. Ένωθε λες και η καρδιά της ήταν από ραγισμένο γυαλί, και τα κομματάκια του σαν μικροσκοπικά μαχαίρια που χώνονταν μέσα στο στήθος της όταν ανάσαινε. *Φαντάσου τη ζωή σου χωρίς αυτόν, της είχε πει η Βασίλισσα...*

Χτύπησε το τηλέφωνο, και για μια στιγμή η Κλέρι ένιωσε ανακούφιση που κάτι, οτιδήποτε, την είχε βγάλει

απ' τη θλίψη της. Η δεύτερη σκέψη της ήταν Ο Τζέις. Τσως δεν μπορούσε να τη βρει στο κινητό και την έπαιρνε στο σπίτι. Άφησε το δαχτυλίδι της στο κομοδίνο και πήγε να πιάσει το ακουστικό. Ήταν έτοιμη να μιλήσει, όταν συνειδητοποίησε ότι το είχε σηκώσει και η μητέρα της από την άλλη συσκευή.

«Παρακαλώ;» Η μητέρα της ακουγόταν ανήσυχη, και παραδόξως αρκετά ξύπνια για τόσο πρωί.

Η φωνή που απάντησε ήταν άγνωστη, με ελαφριά προφορά. «Είμαι η Καταρίνα απ' το νοσοκομείο Μπεθ Ισραελ. Θα ήθελα την Τζόσλιν».

Η Κλέρι πάγωσε. Νοσοκομείο; Είχε συμβεί κάτι, μήπως στον Λουκ; Της φάνηκε ότι τον άκουσε να φεύγει πολύ βιαστικά...

«Η ίδια». Η μητέρα της δεν ακουγόταν φοβισμένη, αντίθετα έμοιαζε να περιμένει το τηλεφώνημα. «Ευχαριστώ που με πήρατε τόσο σύντομα».

«Μα, φυσικά. Χάρηκα που άκουσα νέα σας. Δεν βλέπουμε συχνά κάποιον να επανέρχεται από μια κατάρα σαν αυτή που είχατε εσείς». Σωστά, σκέφτηκε η Κλέρι. Η μητέρα της ήταν στο νοσοκομείο Μπεθ Ισραελ, σε κώμα, ως αποτέλεσμα του φίλτρου που είχε πει για να εμποδίσει τον Βάλενταϊν να την ανακρίνει. «Και επίσης, οι φίλοι του Μάγκνους Μπείν είναι και δικοί μου».

Η Τζόσλιν ακουγόταν αναστατωμένη. «Καταλάβατε το μήνυμά μου; Καταλάβατε γιατί τηλεφώνησα;»

«Θέλατε να μάθετε για το παιδί», είπε η γυναίκα στην άλλη άκρη της γραμμής. Η Κλέρι ήξερε ότι έπρεπε να κλείσει, αλλά δεν μπορούσε. Ποιο παιδί; Τι συνέβαινε; «Αυτό που βρέθηκε εγκαταλελειμμένο».

Η φωνή της Τζόσλιν ράγισε λίγο. «Ναι... έλεγα μή-

πως...»

«Λυπάμαι, αλλά το παιδί πέθανε. Πέθανε χθες το βράδυ».

Για μια στιγμή, η Τζόσλιν έμεινε σιωπηλή. Η Κλέρι ένιωθε το σοκ της μητέρας της μέσα από τη γραμμή του τηλεφώνου. «Πέθανε; Πώς;»

«Δεν είμαι σίγουρη ότι έχω καταλάβει κι εγώ η ίδια. Ήρθε χθες το βράδυ ο ιερέας να το βαπτίσει και...»

«Αχ, Θεέ μου». Η φωνή της Τζόσλιν έτρεμε. «Μήπως... Θα μπορούσα, σας παρακαλώ, να έρθω να δω το σώμα;»

Μεσολάβησε μια μεγάλη παύση. Τελικά, η νοσοκόμα είπε: «Δεν είμαι σίγουρη. Το σώμα βρίσκεται στο νεκροτομείο και περιμένει τη μεταφορά του στο γραφείο του ιατροδικαστή».

«Καταρίνα, νομίζω ότι ξέρω τι συνέβη στο αγοράκι». Η Τζόσλιν ακουγόταν λαχανιασμένη. «Και αν μπορέσω να το επιβεβαιώσω, ίσως να καταφέρω να το εμποδίσω να ξανασυμβεί».

«Τζόσλιν...»

«Έρχομαι από κει», είπε η μητέρα της Κλέρι και έκλεισε το τηλέφωνο.

Η Κλέρι κοίταξε αφηρημένη το ακουστικό λίγο πριν κλείσει και η ίδια το τηλέφωνο. Σηκώθηκε όρδια, βούρτσισε βιαστικά τα μαλλιά της, έβαλε ένα τζιν και ένα πουλόβερ και βγήκε απ' το δωμάτιό της, και τότε είδε τη μητέρα της στο σαλόνι, να γράφει βιαστικά ένα σημείωμα στο μπλοκάκι δίπλα στο τηλέφωνο. Σήκωσε το κεφάλι της μόλις μπήκε μέσα η Κλέρι, και αναπήδησε ένοχα.

«Έβγαινα λίγο έξω», είπε. «Προέκυψαν μερικές τελευ-

ταίες λεπτομέρειες για το γάμο και...»

«Μην μπεις στον κόπο να μου πεις ψέματα», είπε η Κλέρι χωρίς περιστροφές. «Άκουγα στο τηλέφωνο και ξέρω ακριβώς πού πηγαίνεις».

Η Τζόσλιν χλώμιασε. Άφησε αργά το στιλό της. «Κλέρι...»

«Πρέπει να σταματήσεις να προσπαθείς να με προστατεύσεις», είπε η Κλέρι. «Βάζω στοίχημα ότι δεν είπες ούτε στον Λουκ ότι πήρες στο νοσοκομείο».

Η Τζόσλιν έσπρωξε πίσω τα μαλλιά της. «Μου φαίνεται άδικο γι' αυτόν. Έχουμε και το γάμο και όλα...»

«Ναι, ακριβώς. Το γάμο. Έχουμε γάμο. Και γιατί, παρακαλώ; Γιατί παντρεύεστε; Δεν νομίζεις ότι είναι καιρός να αρχίσεις να τον εμπιστεύεσαι; Και να εμπιστεύεσαι και μένα;»

«Σε εμπιστεύομαι», είπε απαλά η Τζόσλιν.

«Αν είναι έτσι, δεν θα έχεις πρόβλημα να έρθω μαζί σου στο νοσοκομείο».

«Κλέρι, δεν νομίζω...»

«Ξέρω τι πιστεύεις. Πιστεύεις ότι είναι κάτι σαν αυτό που έγινε με τον Σεμπάστιαν –τον Τζόναθαν, εννοώ. Πιστεύεις ότι ίσως κάποιος εκεί έξω κάνει σε κάποια μωρά αυτό που έκανε ο Βάλενταϊν στον αδελφό μου».

Η φωνή της Τζόσλιν έτρεμε ελαφρώς. «Ο Βάλενταϊν είναι νεκρός. Αλλά υπάρχουν κι άλλοι που ήταν στον Κύκλο και που δεν έχουν πιαστεί ποτέ».

Και το σώμα του Τζόναθαν δεν βρέθηκε ποτέ. Δεν ήταν μια ευχάριστη σκέψη για την Κλέρι. Άλλωστε, η Ίζαμπελ ήταν εκεί, και ορκιζόταν ότι ο Τζέις είχε κόψει τη σπονδυλική στήλη του Τζόναθαν με τη λεπίδα ενός σπαθιού και ότι ο Τζόναθαν ήταν τελείως νεκρός. Είχε

μπει στο νερό και είχε ελέγξει, είχε πει. Δεν είχε σφυγμό, δεν χτυπούσε η καρδιά του.

«Μαμά», είπε η Κλέρι. «Ήταν ο αδερφός μου. Έχω το δικαίωμα να έρθω μαζί σου».

Η Τζόσλιν κούνησε το κεφάλι της, πολύ αργά. «Έχεις δίκιο. Μάλλον». Άπλωσε το χέρι της για να πιάσει την τσάντα της, που κρεμόταν σε ένα καρφί δίπλα στην πόρτα. «Έλα, τότε, αλλά πάρε το παλτό σου. Είπαν στις ειδήσεις ότι μπορεί να βρέξει».

Το Πάρκο της Πλατείας Ουάσιγκτον, τόσο νωρίς το πρωί, ήταν σχεδόν έρημο. Ο αέρας ήταν παγερός και καθαρός όπως είναι το πρωί, ενώ τα φύλλα κάλυπταν ήδη το πεζοδρόμιο με στρώσεις από κόκκινο, χρυσό και σκούρο πράσινο. Ο Σάιμον τα κλοτσούσε στο πλάι καθώς περπατούσε κάτω από τις πέτρινες αψίδες στο νότιο άκρο του πάρκου.

Λίγοι άνθρωποι υπήρχαν τριγύρω: ένας-δυο άστεγοι που κοιμούνταν στα παγκάκια, τυλιγμένοι με υπνόσακους ή με τρύπιες κουβέρτες, και κάτι τύποι με πράσινες υγειονομικές στολές που άδειαζαν τους κάδους. Ένας πλανόδιος που πουλούσε ντόνατς και καφέ και κομμένα ψωμάκια έσερνε το καροτσάκι του μέσα στο πάρκο. Και στο κέντρο, δίπλα στο μεγάλο πέτρινο σιντριβάνι, στεκόταν ο Λουκ. Φορούσε ένα πράσινο αντανεμικό με φερμουάρ, και κούνησε το χέρι του μόλις είδε τον Σάιμον.

Ο Σάιμον ανταπέδωσε το νεύμα, ελαφρώς διστακτικά. Ακόμη δεν ήταν σίγουρος αν είχε μπλέξει σε κάτι. Η έκφραση του Λουκ, καθώς τον πλησίαζε ο Σάιμον, το μόνο που έκανε ήταν να επιτείνει την αγωνία του

δεύτερου. Ο Λουκ φαινόταν κουρασμένος, και χειρότερα από αγχωμένος. Το βλέμμα του, όταν έπεσε στον Σάιμον, ήταν γεμάτο έγνοια.

«Σάιμον» του είπε «ευχαριστώ που ήρθες».

«Κανένα πρόβλημα». Ο Σάιμον δεν κρύωνε, ωστόσο έβαλε τα χέρια του στις τσέπες του μπουφάν του για να έχει κάτι να κάνει. «Τι έγινε;»

«Δεν είπα ότι έγινε κάτι».

«Δεν θα με έφερνες εδώ έξω μες στα χαράματα αν δεν είχε γίνει κάτι», τόνισε ο Σάιμον. «Αν δεν έχει σχέση με την Κλέρι... τότε;»

«Χθες στο μαγαζί με τα νυφικά» είπε ο Λουκ «με ρώτησες για κάποια. Για την Καμίλ».

Εκείνη τη στιγμή, ένα σμήνος πουλιών σηκώθηκε κρώζοντας από τα διπλανά δέντρα. Ο Σάιμον θυμήθηκε ένα τραγουδάκι που του είχε μάθει η μητέρα του για τις καρακάξες. Υποτίθεται ότι έπρεπε να τις μετράς και να λες: Μία για τη θλίψη, δύο για τη χαρά, τρεις για ένα γάμο, τέσσερις για μωρά, πέντε για το ασήμι, έξι για το χρυσό, επτά για ένα μικρό μεγάλο μυστικό.

«Ναι», είπε ο Σάιμον. Είχε χάσει το μέτρο και δεν ήξερε πόσα πουλιά είχε δει. Μάλλον επτά. Για ένα μικρό μεγάλο μυστικό. Ότι και αν ήταν αυτό.

«Ξέρεις για τους Κυνηγούς που βρέθηκαν δολοφονημένοι σε διάφορα μέρη της πόλης την τελευταία εβδομάδα περίπου», είπε ο Λουκ. «Σωστά;»

Ο Σάιμον κούνησε αργά το κεφάλι του. Είχε ένα άσχημο προαίσθημα για το πού μπορεί να έβγαζε αυτό.

«Φαίνεται ότι υπεύθυνη ίσως να είναι η Καμίλ», είπε ο Λουκ. «Δεν μπορούσα να αγνοήσω ότι με ρώτησες γι' αυτήν. Το άκουσμα του ονόματός της δυο φορές μέσα

στην ίδια μέρα ενώ δεν το είχα ακούσει για χρόνια... ήταν μεγάλη σύμπτωση, δεν συμφωνείς;»

«Ναι, αλλά οι συμπτώσεις συμβαίνουν».

«Καμιά φορά, ναι» είπε ο Λουκ «αλλά σπάνια είναι η σωστή εξήγηση. Απόψε, η Μαριζ θα καλέσει τον Ραφαέλ για να τον ανακρίνει για το ρόλο της Καμίλ σ' αυτούς τους φόνους. Αν αποδειχθεί ότι ήξερες κάτι για την Καμίλ —ότι έχεις έρθει σε επαφή μαζί της— δεν θέλω να είσαι απροστάτευτος, Σάιμον».

«Ούτε εγώ, Λουκ». Το κεφάλι του Σάιμον είχε αρχίσει πάλι να πονάει. Άραγε, οι βρικόλακες είχαν πονοκεφάλους; Δεν θυμόταν πότε ήταν η τελευταία φορά που τον είχε ξαναπονέσει το κεφάλι του, πριν τα γεγονότα των τελευταίων ημερών. «Συνάντησα την Καμίλ», είπε. «Πριν από τέσσερις ημέρες περίπου. Νόμιζα ότι με είχε καλέσει ο Ραφαέλ, αλλά αποδείχθηκε ότι ήταν εκείνη. Προσφέρθηκε να κάνει μια συμφωνία μαζί μου. Αν πήγαινα να δουλέψω μαζί της, θα με έκανε το δεύτερο πιο σημαντικό βρικόλακα στην πόλη».

«Γιατί ήθελε να δουλέψεις γι' αυτήν;» Ο τόνος του Λουκ ήταν ουδέτερος.

«Ξέρει για το Σημάδι μου», είπε ο Σάιμον. «Μου είπε ότι ο Ραφαέλ την πρόδωσε και ότι ήθελε να με χρησιμοποιήσει για να ξανακερδίσει την εμπιστοσύνη της ομάδας. Μου έδωσε την εντύπωση ότι δεν συμπαθούσε και πολύ τον Ραφαέλ».

«Πολύ παράξενο», είπε ο Λουκ. «Η ιστορία όπως την άκουσα εγώ είναι ότι η Καμίλ πήρε μια άδεια αορίστου χρόνου από τα καθήκοντά της ως αρχηγός της ομάδας και έκανε τον Ραφαέλ προσωρινό διάδοχό της. Αν τον διάλεξε η ίδια ως αντικαταστάτη της, γιατί να στραφεί

εναντίον του;»

Ο Σάιμον ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν ξέρω. Απλώς σου λέω τι μου είπες».

«Γιατί δεν μας είπες γι' αυτή, Σάιμον;» είπε πολύ ήσυχα ο Λουκ.

«Μου είπες να μην το πω». Ο Σάιμον συνειδητοποίησε πόσο ανόητο ακουγόταν αυτό. «Δεν έχω ξαναγνωρίσει ποτέ βρικόλακα σαν αυτή», πρόσθεσε. «Μόνο τον Ραφαέλ, και τους άλλους στο Ντιμόν. Είναι δύσκολο να σου εξηγήσω πώς ήταν. Όλα όσα έλεγε, ήθελες να τα πιστέψεις. Όλα όσα σου ζητούσε να κάνεις, ήθελες να τα κάνεις. Ήθελα να την ευχαριστήσω παρόλο που ήξερα ότι απλώς έπαιζε με το μυαλό μου».

Ο άνδρας με το καροτσάκι με τον καφέ και τα ντόνατς πέρασε από δίπλα τους πάλι. Ο Λουκ πήρε καφέ και ένα ψωμάκι και κάθισε στην άκρη του σιντριβανιού. Μετά από ένα λεπτό κάθισε πλάι του και ο Σάιμον.

«Ο άνδρας που μου έδωσε το όνομα της Καμίλ την αποκάλεσε "αρχαία"», είπε ο Λουκ. «Νομίζω ότι είναι μία από τους πιο παλιούς βρικόλακες του κόσμου. Φαντάζομαι ότι θα έκανε τους περισσότερους ανθρώπους να νιώθουν πολύ μικροί».

«Εμένα με έκανε να νιώθω σκουπίδι», είπε ο Σάιμον. «Ύποσχέθηκε ότι αν σε πέντε ημέρες δεν ήθελα να δουλέψω γι' αυτή, θα με άφηνε ήσυχο. Οπότε, της είπα ότι θα το σκεφτώ».

«Και; Το σκέφτηκες;»

«Αν σκοτώνει Κυνηγούς, δεν θέλω να έχω καμία σχέση μαζί της», είπε ο Σάιμον. «Αυτό είναι το μόνο σίγουρο».

«Είμαι σίγουρος ότι η Μαρίζ θα ανακουφιστεί όταν το μάθει».

«Τώρα, απλώς, με ειρωνεύεσαι».

«Όχι», είπε ο Λουκ με πολύ σοβαρό ύφος. Κάτι τέτοιες στιγμές, ο Σάιμον μπορούσε να παραμερίσει τις αναμνήσεις του από τον Λουκ –που ήταν κάτι σαν πατριός της Κλέρι, ο άνθρωπος που ήταν πάντα εκεί γύρω, πάντα πρόθυμος να σε γυρίσει σπίτι απ' το σχολείο, ή να σου δανείσει δέκα δολάρια για να πάρεις ένα βιβλίο, ή να δεις μια ταινία– και να θυμηθεί ότι ο Λουκ ήταν ο αρχηγός της μεγαλύτερης αγέλης λυκανθρώπων της πόλης, ότι ήταν κάποιος που είχε συμβουλευτεί ολόκληρο το Κονκλάβιο τις πιο κρίσιμες στιγμές. «Ξεχνάς τι είσαι, Σάιμον. Ξεχνάς τη δύναμη που έχεις».

«Μακάρι να μπορούσα να την ξεχάσω», είπε με πικρία ο Σάιμον. «Μακάρι να μπορούσε να εξαφανιστεί αν δεν τη χρησιμοποιούσα».

Ο Λουκ κούνησε το κεφάλι του. «Η δύναμη είναι σαν μαγνήτης. Έλκει όσους την επιθυμούν. Η Καμίλ είναι ένας από αυτούς, αλλά θα υπάρξουν κι άλλοι. Ήμασταν τυχεροί, από μια άποψη, που καθυστέρησε τόσο». Κοίταξε τον Σάιμον. «Πιστεύεις ότι αν σε ξανακαλέσει, θα μπορέσεις να ειδοποιήσεις εμένα ή το Κονκλάβιο για να τη βρούμε;»

«Ναι», είπε αργά ο Σάιμον. «Μου έδωσε έναν τρόπο να επικοινωνήσω μαζί της. Αλλά δεν νομίζω ότι θα εμφανιστεί σαν να φυσάω μια μαγική σφυρίχτρα. Την τελευταία φορά που ήθελε να μου μιλήσει, έβαλε τους υποτακτικούς της να με αιφνιδιάσουν, και μετά να με πάρουν κοντά της. Συνεπώς, το να έχω ένα σωρό κόσμο γύρω μου την ώρα που θα προσπαθώ να την καλέσω δεν νομίζω να λειτουργήσει. Μπορεί να πιάσετε τους υποτακτικούς της, αλλά όχι εκείνη».

«Χμμμ». Ο Λουκ φάνηκε να το σκέφτεται. «Θα πρέπει να σκεφτούμε κάτι έξυπνο, τότε».

«Καλύτερα να βιαστείς. Είπε ότι μου έδινε πέντε μέρες, οπότε αυτό σημαίνει ότι μέχρι αύριο θα περιμένει κάποιου είδους σήμα από μένα».

«Ναι, έτσι φαντάζομαι», είπε ο Λουκ. «Βασικά, σ' αυτό βασίζομαι».

Ο Σάιμον άνοιξε την πόρτα του διαμερίσματος του Κάιλ προσεκτικά. «Γεια», είπε μπαίνοντας στο χολ και κρέμασε το παλτό του στην είσοδο. «Είναι κανείς εδώ;»

Δεν απάντησε κανείς, αλλά ο Σάιμον άκουγε τους γνώριμους ήχους από ένα βίντεο-γκέιμ: ζιπ-μπανγκ-κρας. Μπήκε στο δωμάτιο, κρατώντας μπροστά του σαν λευκή σημαία την τσάντα με τα ψωμάκια που είχε πάρει από το φούρνο στη Λεωφόρο Α. «Έφερα πρωινό...»

Η φράση του έμεινε στη μέση. Δεν ήταν σίγουρος τι περίμενε να συμβεί όταν οι δύο αυτοανακηρυχθέντες σωματοφύλακές του συνειδητοποιούσαν ότι είχε φύγει κρυφά από το διαμέρισμα ενώ εκείνοι κοιμούνταν του καλού καιρού. Σίγουρα, πάντως, περίμενε κάτι σαν, «Τόλμα να το ξανακάνεις, και θα σε σκοτώσω». Αυτό που δεν περίμενε ήταν να βρει τον Κάιλ και τον Τζέις να κάθονται δίπλα-δίπλα στο χαμηλό καναπέ και να φαίνονται σε κάποιον που δεν τους ήξερε σαν δύο φίλοι που μόλις έχουν γίνει κολλητοί. Ο Κάιλ είχε ένα χειριστήριο για το βίντεο-γκέιμ στα χέρια του, ενώ ο Τζέις ήταν σκυμμένος μπροστά, με τους αγκώνες του στερεωμένους στα γόνατα, και παρακολουθούσε απορροφημένος. Δεν έδειξαν καν να προσέχουν την είσοδο του Σάιμον.

«Αυτός εκεί πέρα στη γωνία κοιτάει απ' την άλλη», παρατήρησε ο Τζέις και έδειξε την οδόνη της τηλεόρασης. «Αν του κάνεις μια περιστροφική κλοτσιά, θα τον βγάλεις νοκ-άουτ».

«Δεν μπορώ να κλοτσήσω σ' αυτό το παιχνίδι. Μόνο να τους πυροβολήσω. Βλέπεις;» είπε ο Κάιλ και πάτησε μερικά κουμπιά.

«Τι βλακεία». Ο Τζέις σήκωσε το κεφάλι του, και φάνηκε να προσέχει τον Σάιμον για πρώτη φορά. «Γύρισες απ' το πρωινό σου ραντεβού, βλέπω», είπε με όχι και τόσο ευχάριστο ύφος. «Βάζω στοίχημα ότι ένιωσες πολύ έξυπνος που ξεγλίστρησες έτσι».

«Μέτρια έξυπνος», είπε ο Σάιμον. «Κάτι ανάμεσα στον Τζορτζ Κλούνεϊ στο *Ocean 's Eleven* και σε κείνους τους τύπους στο *Mythbusters*, αλλά, ξέρεις, σε πιο όμορφο».

«Χαίρομαι τόσο πολύ που δεν έχω ιδέα τι είναι αυτά που τσαμπουνάς», είπε ο Τζέις. «Με γεμίζει με μια αίσθηση γαλήνης και ευεξίας».

Ο Κάιλ άφησε το χειριστήριο, και η οδόνη πάγωσε σε ένα κοντινό πλάνο ενός τεράστιου όπλου με μυτερή κάννη. «Εγώ θα πάρω ένα ψωμάκι».

Ο Σάιμον τού πέταξε ένα, και ο Κάιλ πήγε στην κουζίνα που χωριζόταν απ' το σαλόνι με ένα μακρύ πάγκο, για να ψήσει και να βουτυρώσει το ψωμάκι του. Ο Τζέις κοίταξε τη λευκή σακούλα και κούνησε το χέρι του. «Όχι, ευχαριστώ».

Ο Σάιμον κάθισε στο τραπέζι. «Πρέπει να φας κάτι».

«Κοίτα ποιος μιλάει».

«Μου έχει τελειώσει το αίμα», είπε ο Σάιμον. «Εκτός αν προσφέρεις».

«Όχι, ευχαριστώ. Τα έχουμε ξαναπει αυτά, και νομίζω

ότι είναι προτιμότερο να παραμείνουμε φίλοι». Το ύφος του Τζέις ήταν ελαφρώς σαρκαστικό όπως πάντα, αλλά από τόσο κοντά ο Σάιμον μπορούσε να δει πόσο χλωμός ήταν και ότι τα μάτια του είχαν γύρω-γύρω γκριζες σκιές. Τα κόκαλα στο πρόσωπό του έμοιαζαν να πετάνε ακόμα πιο έντονα από πριν.

«Αλήθεια», είπε ο Σάιμον και έσπρωξε τη σακούλα προς το μέρος του Τζέις. «Πρέπει να φας κάτι, δεν κάνω πλάκα».

Ο Τζέις κοίταξε τη σακούλα με το φαγητό και μισόκλεισε τα μάτια του αποδοκιμαστικά. Τα βλέφαρά του ήταν γκριζογάλανα από την εξάντληση. «Και μόνο η σκέψη με αρρωσταίνει, αλήθεια σου λέω».

«Χθες το βράδυ αποκοιμήθηκες», είπε ο Σάιμον. «Ενώ υποτίθεται ότι έπρεπε να με προσέχεις. Ξέρω ότι αυτή η ιστορία που παριστάνεις το σωματοφύλακά μου είναι πιο πολύ για πλάκα, αλλά και πάλι. Πόσο καιρό έχεις να κοιμηθείς;»

«Ολόκληρη τη νύχτα, εννοείς;» Ο Τζέις το σκέφτηκε. «Δύο εβδομάδες. Μπορεί και τρεις».

Ο Σάιμον έμεινε με το στόμα ανοιχτό. «Γιατί; Εγνώ, τι συμβαίνει;»

Ο Τζέις τού χαμογέλασε αγνά. «Θα μπορούσα να ήμουν κλεισμένος σε ένα κουτί και να αποκαλώ τον εαυτό μου βασιλιά του ατελειώτου κενού αν δεν ήταν αυτοί οι εφιάλτες».¹

«Το ξέρω αυτό. Είναι από τον Άμλετ. Θες να πεις ότι δεν κοιμάσαι επειδή βλέπεις εφιάλτες;»

«Βρικόλακα», είπε ο Τζέις, με μια κουρασμένη βεβαιότητα. «Δεν έχεις ιδέα πόσο άσχημους».

¹ Από το έργο του Γ. Σαίξπηρ, Άμλετ, Πράξη II, Σκηνή II. (Σ.τ.Μ.)

«Ει», είπε ο Κάιλ, που έκανε το γύρο του πάγκου και σωριάστηκε στη φθαρμένη πολυθρόνα. Έφαγε μια μπουκιά απ' το ψωμάκι του. «Τι συμβαίνει;»

«Συναντήθηκα με τον Λουκ», είπε ο Σάιμον, και τους εξήγησε τι είχε γίνει. Δεν μπορούσε να σκεφτεί κάποιο λόγο για να το κρύψει. Ωστόσο, δεν ανέφερε ότι η Καμίλ τον ήθελε όχι μονάχα επειδή ήταν Ημεροβάτης, αλλά κι επειδή έφερε το Σημάδι του Κάιν. Ο Κάιλ έγνεψε καταφατικά όταν τέλειωσε τη διήγησή του ο Σάιμον. «Λουκ Γκάρογουεϊ. Είναι ο αρχηγός της αγέλης του κέντρου. Τον έχω ακούσει. Πολύ δυνατός παίκτης».

«Το πραγματικό του όνομα δεν είναι Γκάρογουεϊ», είπε ο Τζέις. «Κάποτε ήταν Κυνηγός των Σκιών».

«Ναι, το έχω ακούσει κι αυτό. Και έπαιξε και σημαντικό ρόλο σ' όλο αυτό το θέμα με τις καινούριες Συνθήκες». Ο Κάιλ κοίταξε τον Σάιμον. «Έχεις πολλές υψηλές γνωριμίες».

«Οι υψηλές γνωριμίες προκαλούν πολλά προβλήματα», είπε ο Σάιμον. «Η Καμίλ, για παράδειγμα».

«Όταν ο Λουκ πει στη Μαρίζ τι συμβαίνει, θα την αναλάβει το Κονκλάβιο», είπε ο Τζέις. «Υπάρχουν πρωτόκολλα για το πώς πρέπει να αντιμετωπίζονται τα Πλάσματα του Σκότους που έχουν αποστατήσει». Ο Κάιλ τού έριξε ένα λοξό βλέμμα, αλλά ο Τζέις δεν έδειξε να το προσέχει. «Σου είπα ήδη, όμως, ότι δεν πιστεύω ότι αυτή προσπαθεί να σε σκοτώσει. Ξέρει...» Ο Τζέις σταμάτησε. «Ξέρει ότι δεν θα της βγει σε καλό».

«Άλλωστε, θέλει να σε χρησιμοποιήσει», είπε ο Κάιλ.

«Σωστά», είπε ο Τζέις. «Κανείς δεν θέλει να εξουδετερώσει μια πολύτιμη πηγή».

Ο Σάιμον κοίταξε μια τον έναν και μια τον άλλον,

και κούνησε το κεφάλι του. «Πότε γίνατε εσείς οι δύο κολλητάρια; Χτες το βράδυ τσακωνόσασταν ποιος είναι καλύτερος πολεμιστής! Και σήμερα παίζετε Halo, και υποστηρίζει ο ένας τις ιδέες του άλλου».

«Συνειδητοποιήσαμε ότι έχουμε κάτι κοινό», είπε ο Τζέις. «Σπας τα νεύρα και στους δυο μας».

«Μια που το λες, σκέφτηκα κάτι», είπε ο Σάιμον. «Αν και δεν νομίζω ότι θ' αρέσει σε κανέναν απ' τους δυο σας».

Ο Κάιλ ανασήκωσε τα φρύδια του. «Για πες».

«Το πρόβλημα με το να με προσέχετε και οι δυο σας όλη την ώρα» είπε ο Σάιμον «είναι ότι αν όντως το κάνετε, αυτοί που προσπαθούν να με σκοτώσουν δεν θα το ξαναπροσπαθήσουν, και αν δεν ξαναπροσπαθήσουν, δεν θα μάθουμε ποιοι είναι, αφήστε που θα πρέπει να με παρακολουθείτε συνεχώς. Και υποθέτω ότι έχετε καλύτερα πράγματα να κάνετε. Αν και εσύ» είπε προς την κατεύθυνση του Τζέις «μάλλον δεν έχεις».

«Και, λοιπόν;» είπε ο Κάιλ. «Τι προτείνεις;»

«Να τους δελεάσουμε. Να τους κάνουμε να ξαναεπιτεθούν. Να προσπαθήσουμε να πιάσουμε έναν από αυτούς, και να βρούμε ποιος τους έστειλε».

«Αν θυμάμαι καλά» είπε ο Τζέις «αυτή την ιδέα την είχα εγώ τις προάλλες, και δεν σου άρεσε και πολύ».

«Ήμουν κουρασμένος», είπε ο Σάιμον. «Αλλά το σκέφτηκα. Και μέχρι στιγμής, η εμπειρία μου με τους κακούς μου λέει ότι δεν φεύγουν μόνο και μόνο επειδή τους αποφεύγεις. Έρχονται ξανά και ξανά, με διάφορους τρόπους. Οπότε, ή θα τους κάνω να έρθουν σε μένα, ή θα περιμένω έναν αιώνα μέχρι να ξαναεπιτεθούν».

«Εγώ είμαι μέσα», είπε ο Τζέις, αν και ο Κάιλ φαινό-

ταν σκεπτικός. «Αλλά τι θα γίνει, θα βγεις έξω και θα περιπλανιέσαι μέχρι να εμφανιστούν;»

«Σκέφτηκα να τους διευκολύνω λίγο. Να εμφανιστώ κάπου όπου όλοι ξέρουν ότι θα είμαι.»

«Εννοείς...;» είπε ο Κάιλ.

Ο Σάιμον έδειξε το χαρτάκι που ήταν κολλημένο στο ψυγείο. ΙΟΣ ΤΗΣ ΧΙΛΙΕΤΙΑΣ, 16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΜΠΑΡ ΑΛΤΟ, ΜΠΡΟΥΚΛΙΝ, 9 μ.μ. «Εννοώ τη συναυλία. Γιατί όχι;» Ο πονοκέφαλός του ήταν ακόμη εκεί, ακόμη πολύ δυνατός· τον έδιωξε, προσπαθώντας να μη σκέφτεται πόσο κουρασμένος ήταν, ή πώς θα κατάφερνε να τα βγάλει πέρα στη συναυλία. Έπρεπε με κάποιον τρόπο να βρει αίμα. Οπωσδήποτε.

Τα μάτια του Τζέις γυάλιζαν. «Ξέρεις κάτι; Αυτή η ιδέα είναι όντως καλή, βρικόλακα».

«Θέλεις να τους κάνεις να σου επιτεθούν πάνω στη σκηνή;» ρώτησε ο Κάιλ.

«Θα είναι ωραίο σόου», είπε ο Σάιμον με περισσότερη διάθεση απ' ό,τι ένιωθε. Η ιδέα του να του επιτεθούν για ακόμα μία φορά ήταν σχεδόν κάτι περισσότερο απ' ό,τι άντεχε, παρόλο που δεν φοβόταν για την προσωπική του ασφάλεια. Δεν ήταν σίγουρος, όμως, ότι θα άντεχε να ξαναδει το Σημάδι του Κάιν σε δράση.

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Δεν επιτίθενται δημόσια. Θα περιμένουν μετά τη συναυλία. Και θα είμαστε εκεί για να τους αντιμετωπίσουμε.»

Ο Κάιλ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ξέρω...»

Συνέχισαν έτσι για λίγη ακόμα ώρα, με τον Τζέις και τον Σάιμον να υποστηρίζουν τη μία άποψη και τον Κάιλ την άλλη. Ο Σάιμον ένιωθε λίγο ένοχος. Αν ο Κάιλ ήξερε για το Σημάδι, θα ήταν πολύ πιο εύκολο να πει-

στεί. Τελικά λύγισε κάτω από την πίεση, αν και συνέχισε να επιμένει ότι ήταν “χαζό σχέδιο”.

«Αλλά» είπε στο τέλος, και σηκώθηκε όρθιος, τινάζοντας απ’ την μπλούζα του τα ψίχουλα απ’ το ψωμί «το κάνω αυτό μόνο και μόνο επειδή καταλαβαίνω ότι θα το κάνετε είτε συμφωνήσω είτε όχι. Συνεπώς, καλύτερα να είμαι εκεί». Κοίταξε τον Σάιμον. «Ποιος θα περιμενε ότι είναι τόσο δύσκολο να σε προστατεύσω απ’ τον εαυτό σου;»

«Θα μπορούσα να σ’ το πω εγώ», είπε ο Τζέις καθώς ο Κάιλ έβαλε ένα μπουφάν και πήγε προς την πόρτα. Τους είχε εξηγήσει πως έπρεπε να δουλεύει. Έκανε πράγματι μεταφορές με ποδήλατο. Οι Πραίτορες Λύκοι, παρά το πιασάρικο όνομα, δεν πλήρωναν και τόσο καλά. Η πόρτα έκλεισε πίσω του, και ο Τζέις στράφηκε στον Σάιμον. «Δοιπόν, η συναυλία είναι στις εννιά, έτσι; Τι θα κάνουμε μέχρι τότε;»

«Μαζί;» Ο Σάιμον τον κοίταξε σαστισμένος. «Δεν θα πας ποτέ σπίτι σου;»

«Τι, με βαρέθηκαν ήδη;»

«Να σε ρωτήσω κάτι;» είπε ο Σάιμον. «Σ’ αρέσει τόσο πολύ να είσαι κοντά μου;»

«Τι είπες;» είπε ο Τζέις. «Συγγνώμη, νομίζω ότι με πήρε ο ύπνος για λίγο. Συνέχισε, ακούω τη συναρπαστική σου κουβέντα».

«Σταμάτα», είπε ο Σάιμον. «Σταμάτα να ειρωνεύεσαι για ένα λεπτό. Δεν τρως, δεν κοιμάσαι. Ξέρεις ποιος άλλος κάνει το ίδιο; Η Κλέρι. Δεν ξέρω τι συμβαίνει μεταξύ σας, γιατί ειλικρινά δεν μου έχει πει τίποτα γι’ αυτό, αλλά είναι προφανές ότι έχετε τσακωθεί. Και αν έχεις σκοπό να τη χωρίσεις...»

«Να τη χωρίσω;» Ο Τζέις τον κοίταζε κατάπληκτος.
«Πας καλά;»

«Αν συνεχίσεις να την αποφεύγεις» είπε ο Σάιμον «θα σε χωρίσει εκείνη».

Ο Τζέις σηκώθηκε όρδιος. Η άνεσή του είχε εξαφανιστεί. Ήταν γεμάτος ένταση, σαν γάτα έτοιμη να χιμήξει. Πήγε προς το παράθυρο και τράβηξε νευρικά την κουρτίνα. Το φως του μεσημεριού μπήκε απ' το κενό και ξεθώριασε το χρώμα των ματιών του. «Έχω λόγους για ό,τι κάνω», είπε τελικά.

«Ωραία», είπε ο Σάιμον. «Η Κλέρι τους ξέρει;»

Ο Τζέις δεν μίλησε.

«Το μόνο που κάνει είναι να σ' αγαπάει και να σε εμπιστεύεται», είπε ο Σάιμον. «Είσαι υποχρεωμένος...»

«Υπάρχουν πιο σημαντικά πράγματα απ' την ειλικρίνεια», είπε ο Τζέις. «Νομίζεις ότι μου αρέσει να την πληγώνω; Νομίζεις ότι μου αρέσει να ξέρω ότι την κάνω να θυμώνει, ίσως και να με μισεί; Γιατί νομίζεις ότι είμαι εδω;» Κοίταξε τον Σάιμον με μια μελαγχολική οργή. «Δεν μπορώ να είμαι μαζί της», είπε. «Και αν δεν μπορώ να είμαι μαζί της, δεν έχει σημασία πού είμαι. Ας είμαι μαζί σου, λοιπόν, γιατί τουλάχιστον αν ήξερε ότι προσπαθώ να σε προστατεύσω, μπορεί και να χαιρόταν».

«Θες να πεις ότι προσπαθείς να την κάνεις χαρούμενη παρόλο που ο λόγος για τον οποίο δεν είναι χαρούμενη ουσιαστικά είσαι εσύ;» είπε ο Σάιμον, όχι και πολύ ευγενικά. «Δεν σου φαίνεται λίγο αντιφατικό αυτό;»

«Η αγάπη είναι μια αντίφαση», είπε ο Τζέις, και στράφηκε προς το παράθυρο.

8

περπατώντας στο σκοταδι

Η Κλέρι είχε ξεχάσει πόσο σιχαινόταν τη μυρωδιά των νοσοκομείων μέχρι που πέρασαν την μπροστινή είσοδο του Μπεθ Ίσραελ. Αποστείρωση, μέταλλο, παλιός καφές, και χλωρίνη που δεν έφτανε για να σκεπάσει τη βρόμα της αρρώστιας και της θλίψης. Η ανάμνηση της ασθένειας της μητέρας της, η εικόνα της Τζόσλιν που ήταν ξαπλωμένη, αναισθητη και ανέκφραστη μέσα σε μια φωλιά από ορούς και καλώδια, τη χτύπησε σαν ένα χαστούκι στο πρόσωπο, και πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να μη γευτεί τον αέρα.

«Είσαι καλά;» Η Τζόσλιν κατέβασε την κουκούλα της και κοίταξε την Κλέρι με τα πράσινα μάτια της γεμάτα ανησυχία.

Η Κλέρι έγνεψε καταφατικά, χαμήλωσε τους ώμους της μέσα από το μπουφάν της και κοίταξε γύρω της. Η αίθουσα υποδοχής ήταν από ψυχρό μάρμαρο, μέταλλο και πλαστικό. Στο βάθος υπήρχε μια ρεσεψιόν πίσω από την οποία συνωστιζόνταν πολλές γυναίκες, μάλλον νο-

σοκόμες. Διάφορες πινακίδες έδειχναν την κατεύθυνση προς την Εντατική, το Ακτινολογικό, το Ογκολογικό, την Παιδιατρική, και τα λοιπά. Θα μπορούσε να βρει την καφετέρια ακόμα και στον ύπνο της· είχε φέρει στον Λουκ τόσα ποτήρια χλιαρού καφέ από εκεί, που θα μπορούσε να γεμίσει τη δεξαμενή του Σέντραλ Παρκ.

«Με συγχωρείτε». Δίπλα τους πέρασε μια αδύναμη νοσοκόμα που έσπρωχνε έναν ηλικιωμένο κύριο σε καροτσάκι, πατώντας σχεδόν τα δάχτυλά της Κλέρι με τις ρόδες του καροτσιού. Η Κλέρι την ακολούθησε με το βλέμμα της —είχε κάτι παράξενο... σαν λάμψη...

«Μην κοιτάς καλά-καλά, Κλέρι», είπε σιγανά η μητέρα της. Έβαλε τα χέρια της στους ώμους της Κλέρι και την έστριψε τόσο ώστε να κοιτάνε και οι δύο την πόρτα που οδηγούσε στην αίθουσα αναμονής για το εργαστήριο αιμοληψίας. Η Κλέρι έβλεπε την εικόνα τους να καθρεφτίζεται στο σκούρο τζάμι της πόρτας. Παρόλο που ήταν ακόμη μισό κεφάλι πιο κοντή από τη μητέρα της, έμοιαζαν πάρα πολύ. Παλιά δεν έδινε σημασία όταν της το έλεγαν αυτό. Η Τζόσλιν ήταν όμορφη, ενώ η ίδια όχι. Αλλά το σχήμα των ματιών και των χειλιών τους ήταν το ίδιο, όπως και τα κόκκινα μαλλιά και τα πράσινα μάτια και τα αδύνατα χέρια. Πώς και δεν έμοιαζε καθόλου στον Βάλενταϊν, αναρωτήθηκε η Κλέρι, ενώ ο αδερφός της του έμοιαζε τόσο; Εκείνος είχε πάρει τα ανοιχτά μαλλιά του πατέρα τους και τα τρομακτικά μαύρα μάτια. Όμως, σκέφτηκε, αν κοιτούσε προσεκτικά, ίσως να έβρισκε λίγα χαρακτηριστικά του Βάλενταϊν στο πεισματάρικο σαγόνι της...

«Τζόσλιν;» Γύρισαν και οι δύο. Μπροστά τους στεκόταν η νοσοκόμα που έσπρωχνε τον ηλικιωμένο κύριο

στο καροτσάκι. Ήταν αδύνατη, φαινόταν νέα, με σκούρο δέρμα και σκούρα μάτια, αλλά μετά —καθώς η Κλέρι την κοίταζε, η λάμψη της εμφάνισης λύθηκε. Εξακολουθούσε να είναι μια αδύναμη γυναίκα που φαινόταν σχετικά νέα, αλλά τώρα το δέρμα της ήταν σκούρο μπλε, και τα μαλλιά της, που ήταν δεμένα σε κότσο ψηλά στο κεφάλι της, ήταν λευκά σαν χιόνι. Το μπλε του δέρματός της ερχόταν σε τρομερή αντίθεση με την ανοιχτόχρωμη ροζ ρόμπα της.

«Κλέρι», είπε η Τζόσλιν. «Από δω η Καταρίνα Λος. Με φρόντιζε όσο ήμουν εδώ. Είναι και φίλη του Μάγκνους».

«Είσαι μάγισσα». Οι λέξεις βγήκαν απ' το στόμα της Κλέρι πριν προλάβει να τις σταματήσει.

«Σσς». Η μάγισσα-γυναίκα ήταν έντρομη. Αγριοκοίταξε την Τζόσλιν. «Δεν θυμάμαι να είπες ότι θα φέρεις και την κόρη σου. Είναι πολύ μικρή».

«Η Κλαρίσα μπορεί να φερθεί ώριμα». Η Τζόσλιν κοίταξε αυστηρά την Κλέρι. «Σωστά;»

Η Κλέρι έγνεψε καταφατικά. Είχε ξαναδεί μάγους, πέρα από τον Μάγκνους, στη μάχη στην Άιντρις. Είχε μάθει πως είχαν όλοι κάποιο χαρακτηριστικό που τους ξεχώριζε από τους ανθρώπους, σαν τα γατίσια μάτια του Μάγκνους. Κάποιοι είχαν φτερά, ή δάχτυλα ενωμένα με νηκτική μεμβράνη, ή γαμπά νύχια στα δάχτυλα. Όμως, το να έχει κανείς τελείως μπλε δέρμα πρέπει να ήταν πολύ δύσκολο να καλυφθεί με φακούς επαφής ή με τεράστια μπουφάν. Η Καταρίνα Λος πρέπει να ήταν αναγκασμένη να χρησιμοποιεί τη λάμψη της εμφάνισης κάθε μέρα μόνο και μόνο για να βγει απ' το σπίτι —ειδικά καθώς δούλευε σε νοσοκομείο θνητών.

Η μάγισσα έκανε νόημα προς τους ανελκυστήρες. «Ελάτε μαζί μου. Ας τελειώνουμε γρήγορα».

Η Κλέρι και η Τζόσλιν έτρεξαν βιαστικά πίσω της προς το ασανσέρ και μπήκαν στην πρώτη πόρτα που άνοιξε. Μόλις η πόρτα έκλεισε με ένα τρίξιμο πίσω τους, η Καταρίνα πάτησε ένα κουμπί που είχε μόνο το γράμμα Ν. Στο μέταλλο δίπλα του είχε μια εγχοπή που έδειχνε ότι για το πάτωμα Ν χρειαζόταν να μπει στο ασανσέρ ένα κλειδί, αλλά μόλις το άγγιξε η γυναίκα, από το δάχτυλό της ξεπήδησε μια μπλε φλόγα, και το κουμπί φωτίστηκε. Το ασανσέρ άρχισε να πηγαίνει προς τα κάτω.

Η Καταρίνα κουνούσε το κεφάλι της. «Αν δεν ήσουν φίλη του Μάγκνους Μπείν, Τζόσλιν Φέρτσαϊλντ...»

«Φρέι», είπε η Τζόσλιν. «Πλέον, με φωνάζουν Τζόσλιν Φρέι».

«Τέρμα τα ονόματα των Κυνηγών για σένα;» Η Καταρίνα γέλασε ειρωνικά. Τα χείλη της ήταν πολύ έντονα κόκκινα πάνω στο γαλάζιο της δέρμα. «Κι εσύ, κοριτσάκι; Θα γίνεις Κυνηγός σαν τον μπαμπά σου;»

Η Κλέρι προσπάδησε να κρύψει την ενόχλησή της. «Όχι», είπε. «Θα γίνω Κυνηγός, αλλά δεν θα γίνω σαν τον πατέρα μου. Και με λένε Κλαρίσα, αλλά μπορείς να με φωνάζεις Κλέρι».

Το ασανσέρ σταμάτησε. Η πόρτα άνοιξε γλιστρώντας δεξιά κι αριστερά. Τα μπλε μάτια της μάγισσας κοίταξαν την Κλέρι για ένα λεπτό. «Α, ξέρω πώς σε λένε», είπε. «Κλαρίσα Μόργκενστερν. Το μικρό κορίτσι που σταμάτησε ένα μεγάλο πόλεμο».

«Κάτι τέτοιο». Η Κλέρι βγήκε απ' το ασανσέρ μετά την Καταρίνα, και πίσω της ακολούθησε η μητέρα της. «Ήσουν εκεί; Δεν θυμάμαι να σε είδα».

«Η Καταρίνα ήταν εδώ», είπε η Τζόσλιν, λίγο λαχναρισμένη καθώς προσπαθούσε να τις προλάβει. Περιπατούσαν σε ένα σχεδόν άδειο διάδρομο· δεν υπήρχαν παράθυρα, ούτε πόρτες. Οι τοίχοι ήταν βαμμένοι με ένα αρρωστημένο ανοιχτό πράσινο. «Βοήθησε τον Μάγκνους να χρησιμοποιήσει τη Λευκή Βίβλο για να με ξυπνήσουν. Μετά έμεινε εδώ, για να την προσέχει μέχρι να επιστρέψει εκείνος από την Άιντρις».

«Για να προσέχει το βιβλίο;»

«Είναι πολύ σημαντικό βιβλίο», είπε η Καταρίνα, με τα λαστιχένια της παπούτσια να χτυπάνε στο πάτωμα καθώς προχωρούσε βιαστικά μπροστά.

«Νόμιζα ότι ήταν πολύ σημαντικός πόλεμος», μουρμούρισε σχεδόν από μέσα της η Κλέρι.

Είχαν φτάσει επιτέλους σε μια πόρτα. Επάνω είχε ένα τζάμι από αμμοβολή, και τη λέξη “νεκροτομείο” με μεγάλα μαύρα γράμματα. Η Καταρίνα γύρισε το πόμολο, με μια έκφραση έκπληξης στο πρόσωπο, και κοίταξε την Κλέρι. «Έμαθα από πολύ νωρίς στη ζωή μου ότι είχα το ταλέντο να θεραπεύω», είπε. «Είναι η δική μου μαγική τέχνη. Οπότε, δουλεύω εδώ, για ένα πενιχρό μισθό, σ' αυτό εδώ το νοσοκομείο, και κάνω ό,τι μπορώ, για να θεραπεύσω θνητούς που θα ούρλιαζαν αν ήξεραν πώς είναι πραγματικά η εμφάνισή μου. Θα μπορούσα να βγάλω μια περιουσία πουλώντας τις υπηρεσίες μου σε Κυνηγούς, και σε ανόητους θνητούς που νομίζουν ότι ξέρουν τι είναι η μαγεία αλλά δεν έχουν ιδέα. Αλλά εγώ δουλεύω εδώ. Γι' αυτό, μη μου το παίζεις υπεράνω, μικρή κοκκινομάλλα. Δεν είσαι καλύτερη από μένα μόνο και μόνο επειδή έγινες διάσημη».

Η Κλέρι ένωσε τα μάγουλά της να καίνε από ντροπή.

Δεν είχε σκεφτεί ποτέ πριν ότι ήταν διάσημη. «Έχεις δίκιο», είπε. «Συγγνώμη».

Τα μπλε μάτια της μάγισσας στράφηκαν στην Τζόσλιν, που φαινόταν χλωμή και ανήσυχη. «Έτοιμη;»

Η Τζόσλιν έγνεψε καταφατικά και κοίταξε την Κλέρι που έγνεψε κι εκείνη. Η Καταρίνα έσπρωξε την πόρτα, και μπήκαν στο νεκροτομείο.

Το πρώτο πράγμα που έκανε εντύπωση στην Κλέρι ήταν το κρύο. Μέσα στην αίθουσα ήταν παγωμένα, και ανέβασε βιαστικά το φερμουάρ του μπουφάν της. Το δεύτερο ήταν η μυρωδιά, η σκληρή βρόμα των καθαριστικών που προσπαθούσε να καλύψει τη γλυκερή μυρωδιά της αποσύνθεσης. Κιτρινωπό φως χυνόταν από τις λάμπες φθορίου πάνω από το κεφάλι τους. Δύο μεγάλα, γυμνά τραπέζια εξέτασης βρίσκονταν στη μέση της αίθουσας· υπήρχε ένας νεροχύτης, και μια μεταλλική βάση με μια ζυγαριά για να ζυγίζουν τα όργανα. Κατά μήκος ενός τοίχου υπήρχε ένας πάγκος με ατσάλινες πόρτες σαν θυρίδες τράπεζας, αλλά πολύ μεγαλύτερες. Η Καταρίνα διέσχισε το δωμάτιο, πήγε προς μία από τις πόρτες, έπιασε το χερούλι και το τράβηξε. Από μέσα κύλησε ένα κρεβάτι πάνω σε ρόδες. Πάνω του, σε μια μεταλλική πλάκα, βρισκόταν το σώμα ενός εμβρύου.

Η Τζόσλιν έβγαλε ένα μικρό ήχο. Μετά από ένα λεπτό έτρεξε βιαστικά στο πλευρό της Καταρίνα. Η Κλέρι την ακολούθησε πιο προσεκτικά. Είχε ξαναδεί νεκρά σώματα —είχε δει το σώμα του Μαξ Λάιτγουντ, που μάλιστα ήταν κάποιος που ήξερε. Ήταν μόνο εννιά χρονών. Αλλά ένα μωρό...

Η Τζόσλιν έβαλε το χέρι της στο στόμα της. Τα μάτια της ήταν πολύ μεγάλα και σκοτεινά, και καρφωμένα

στο σώμα του μωρού. Η Κλέρι κοίταξε το πτώμα. Στην αρχή, το μωρό, ένα αγοράκι, φαινόταν φυσιολογικό. Είχε δέκα δάχτυλα στα χέρια και δέκα στα πόδια. Αλλά όταν κοίταξε πιο προσεκτικά, όπως όταν ήθελε να δει πίσω από μια λάμψη, είδε ότι τα δάχτυλα του παιδιού δεν ήταν δάχτυλα, αλλά γαμψά νύχια, που τυλίγονταν προς τα μέσα, αιχμηρά και επικίνδυνα. Το δέρμα του παιδιού ήταν γκριζο, και τα μάτια του, που την κοιτούσαν ορθάνοιχτα, ήταν τελείως μαύρα, όχι μόνο οι ίριδες, αλλά και το γύρω-γύρω.

Η Τζόσλιν ψιθύρισε: «Έτσι ήταν τα μάτια του Τζόναθαν όταν γεννήθηκε –σαν μαύρα τούνελ. Μετά άλλαξαν, και έμοιαζαν πιο ανθρώπινα, αλλά θυμάμαι...»

Έκανε μεταβολή ανατριχιάζοντας, και βγήκε βιαστικά απ' την αίθουσα. Η πόρτα του νεκροτομείου ανοιγόκλεινε πίσω της μέχρι να κλείσει τελείως.

Η Κλέρι κοίταξε την Καταρίνα, που φαινόταν απαθής. «Οι γιατροί δεν κατάλαβαν κάτι;» ρώτησε. «Αφού τα μάτια του... κι αυτά τα χέρια...»

Η Καταρίνα κούνησε το κεφάλι της. «Δεν βλέπουν ό,τι δεν θέλουν να δουν», είπε και ανασήκωσε τους ώμους της. «Εδώ υπάρχει ένα είδος μαγείας που δεν το έχω ξαναδεί. Δαιμονική μαγεία. Πολύ άσχημη». Έβγαλε κάτι από την τσέπη της. Ήταν ένα κομματάκι ύφασμα, κλεισμένο σε μια πλαστική σακουλίτσα. «Αυτό είναι ένα κομμάτι από το ύφασμα στο οποίο ήταν τυλιγμένο όταν τον έφεραν. Βρομάει κι αυτό δαιμονική μαγεία. Δώσ' το στη μητέρα σου. Ίσως μπορέσει να το δείξει στους Σιωπηλούς Αδελφούς. Μπορεί εκείνοι να βρουν κάτι. Να βρουν ποιος το έκανε αυτό».

Η Κλέρι το πήρε μουδιασμένη. Καθώς έσφιξε τα χέρια

της γύρω απ' το σακουλάκι, πίσω από τα μάτια της σχηματίστηκε ένας ρούνος —ένα σύμπλεγμα από γραμμές και σπείρες, ο ψίδυρος μιας εικόνας που χάθηκε τη στιγμή που έβαλε το σακουλάκι στην τσέπη του παλτού της.

Η καρδιά της, όμως, χτυπούσε δυνατά. Αυτό δεν πρόκειται να φτάσει στους Σιωπηλούς Αδελφούς, σκέφτηκε. Όχι πριν δω τι κάνει αυτός ο ρούνος.

«Θα μιλήσεις με τον Μάγκνους;» είπε η Καταρίνα. «Πες του ότι έδειξα στη μαμά σου αυτό που ήθελε να δει».

Η Κλέρι κούνησε μηχανικά το κεφάλι της, σαν κούκλα. Ξαφνικά, το μόνο που ήθελε ήταν να φύγει από εκεί, να βρεθεί μακριά απ' το δωμάτιο με το κίτρινο φως, μακριά απ' τη μυρωδιά του θανάτου και το μικρό βεβηλωμένο σώμα που βρισκόταν ακίνητο πάνω στο μέταλλο. Σκέφτηκε τη μητέρα της που κάθε χρόνο, στα γενέθλια του Τζόναθαν, έβγαζε εκείνο το κουτί και έκλαιγε πάνω απ' την μπούκλα των μαλλιών του, που έκλαιγε για το γιο που θα έπρεπε να έχει, ο οποίος είχε αντικατασταθεί από ένα πλάσμα σαν αυτό. Δεν νομίζω ότι αυτό ήθελε να δει, σκέφτηκε η Κλέρι. Νομίζω ότι ήλπιζε ότι αυτό θα ήταν αδύνατον. «Εντάξει», είπε μόνο. «Θα του το πω».

Το Άλτο ήταν ένα τυπικό υπόγειο μοντέρνο μπαράκι, σχεδόν κάτω από την αερογέφυρα του εξπρές Μπρούκλιν-Κουίνς, στο Γκρίνποϊντ. Κάθε Σάββατο, όμως, είχε βραδιά Για Όλες τις Ηλικίες, και ο Έρικ ήταν φίλος με τον ιδιοκτήτη, οπότε άφηναν το συγκρότημα του Σάιμον να παίζει σχεδόν όποτε ήθελε παρά το ότι άλλαζαν συνεχώς το όνομά τους και δεν μπορούσαν να εγγυηθούν ότι θα έφερναν πολύ κόσμο.

Ο Κάιλ και τα άλλα μέλη του συγκροτήματος ήταν ήδη στη σκηνή, στήνοντας τον εξοπλισμό και κάνοντας τελικές πρόβες. Θα έπαιζαν κάτι απ' τα παλιά τους, και ο Κάιλ θα τραγουδούσε· μάθαινε γρήγορα τους στίχους, και γενικώς ένιωθαν μεγάλη αυτοπεποίθηση. Ο Σάιμον είχε συμφωνήσει να μείνει πίσω απ' τη σκηνή μέχρι να αρχίσει η συναυλία, ηρεμώντας έτσι κάπως το άγχος του Κάιλ. Ο Σάιμον κοιτούσε πίσω από τη σκονισμένη βελούδινη κουρτίνα στο πίσω μέρος της σκηνής προσπαθώντας να δει ποιοι ήταν εκεί.

Το εσωτερικό του μαγαζιού είχε κάποτε ωραία διακόσμηση, με τοίχους και ταβάνι από ανάγλυφο μέταλλο, σαν χαλκογραφίες, που θύμιζαν παλιό παράνομο μπάρακι, και τζάμια αμμοβολής σε στυλ αρ ντεκό πίσω από το μπαρ. Ήταν αρκετά πιο σκοτεινό και ροκ από τότε που είχε ανοίξει, και στους τοίχους υπήρχαν μόνιμοι λεκέδες από καπνό. Το πάτωμα ήταν σκεπασμένο με ροκανίδια, που είχαν γίνει σαν καρούμπαλα μετά από πολλές χυμένες μπίρες και διάφορα χειρότερα.

Το θετικό ήταν ότι τα τραπέζια που ήταν γύρω-γύρω ήταν σχεδόν γεμάτα. Ο Σάιμον είδε την Ίζαμπελ να κάθεται μόνη της σε ένα τραπέζι, με ένα κοντό ασημένιο διχτυωτό φόρεμα που έμοιαζε σαν πανοπλία από αλυσίδα, και τις μπότες της με τα τακούνια, με τις οποίες κάποια στιγμή στο παρελθόν είχε καρφώσει ένα δαίμονα. Τα μαλλιά της ήταν πιασμένα σε ατημέλητο κότσο και ήταν στερεωμένα με τσόπιστικ. Ο Σάιμον ήξερε ότι τα ξυλάκια αυτά ήταν κοφτερά σαν ξυράφια και μπορούσαν να κόψουν μέταλλο ή κόκαλο. Το κραγιόν της ήταν κατακόκκινο, σαν φρέσκο αίμα.

Σύνελθε, σκέφτηκε ο Σάιμον. Σταμάτα να σκέφτεσαι

το αίμα.

Σε άλλα τραπέζια κάθονταν διάφοροι φίλοι του συγγραφέα. Η Μπλάιτ και η Κέιτ —τα κορίτσια του Κερκ και του Ματ αντίστοιχα— κάθονταν μαζί και μασουλούσαν ένα πιάτο με νάτσο που δεν φαίνονταν και τόσο ωραία. Ο Έρικ είχε διάφορα κορίτσια σκορπισμένα σε τραπέζια σε όλη την αίθουσα, και ήταν εκεί και οι περισσότεροι φίλοι του από το σχολείο, κάνοντας το χώρο να φαίνεται πολύ πιο γεμάτος. Στη γωνία, μόνη της σε ένα τραπέζι, ήταν η Μορίν, η μοναδική οπαδός του Σάιμον, ένα μικροσκοπικό, μοναχικό, ξανθό κορίτσι που φαινόταν περίπου δώδεκα, αλλά υποστήριζε ότι ήταν δεκαέξι. Ο Σάιμον πίστευε ότι ήταν γύρω στα δεκατέσσερα. Όταν τον είδε να βγάζει το κεφάλι του απ' την κουρτίνα, τον χαιρέτησε, και του χαμογέλασε ζωηρά.

Ο Σάιμον τράβηξε μέσα το κεφάλι του σαν χελώνα και έκλεισε με δύναμη τις κουρτίνες.

«Ει» είπε ο Τζέις που καθόταν πάνω σε ένα αναποδογυρισμένο ηχείο και κοιτούσε το κινητό του «θέλεις να δεις μια φωτογραφία με τον Άλεκ και τον Μάγκνους στο Βερολίνο;»

«Όχι», είπε ο Σάιμον.

«Ο Μάγκνους φοράει κοντό σορτσάκι με τιράντες».

«Και πάλι, όχι».

Ο Τζέις έβαλε το κινητό του στην τσέπη του και κολτάξε τον Σάιμον με απορία. «Είσαι καλά;»

«Ναι», είπε ο Σάιμον, αν και δεν ήταν. Ένιωθε να ζαλίζεται και να ανακατεύεται, και γενικώς είχε μια ένταση, την οποία απέδιδε στο άγχος του για το τι θα συνέβαινε εκείνο το βράδυ. Και το ότι δεν είχε πει αίμα δεν βοηθούσε· θα αναγκαζόταν να ασχοληθεί με αυτό,

και μάλιστα γρήγορα. Ευχήθηκε να ήταν εκεί η Κλέρι, αλλά ήξερε ότι δεν θα ήταν. Είχε να πάει σε κάποια υποχρέωση σχετική με το γάμο και του είχε πει πριν από καιρό ότι δεν θα κατάφερνε να πάει. Ο Σάιμον το είχε πει στον Τζέις πριν πάνε στο μαγαζί. Ο Τζέις φάνηκε δυστυχισμένα ανακουφισμένος και απογοητευμένος την ίδια στιγμή, κάτι πολύ εντυπωσιακό.

«Ε», είπε ο Κάιλ, που έχωσε το κεφάλι του πίσω απ' την κουρτίνα. «Είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε». Κοίταξε καλά-καλά τον Σάιμον. «Είσαι σίγουρος γι' αυτό;»

Ο Σάιμον κοίταξε μια τον Κάιλ και μια τον Τζέις. «Ξέρετε ότι ταιριάζετε εσείς οι δύο;»

Ο Κάιλ και ο Τζέις κοίταξαν ο καθένας τον εαυτό του, και μετά κοιτάχτηκαν. Φορούσαν και οι δύο τζιν, και μαύρα μπλουζάκια με μακριά μανίκια. Ο Τζέις τράβηξε την άκρη της μπλούζας του με ελαφριά αμηχανία. «Μου το δάνεισε ο Κάιλ. Το άλλο μου μπλουζάκι ήταν αρκετά βρόμικο».

«Ποπο, φοράτε ο ένας τα ρούχα του άλλου. Αυτά τα κάνουν οι κολλητοί, φίλε».

«Νιώθεις παραμελημένος;» είπε ο Κάιλ. «Μήπως θέλεις να δανειστείς κι εσύ ένα μπλουζάκι μου;»

Ο Σάιμον δεν σχολίασε το προφανές, πως οτιδήποτε έκανε στον Κάιλ ή στον Τζέις δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει και στον ίδιο, τόσο αδύνατος που ήταν. «Αρκεί να μη βγάλει κανείς το παντελόνι του».

«Βλέπω ότι έφτασα πάνω στην πιο συναρπαστική στιγμή της συζήτησης». Το κεφάλι του Έρικ ξεπρόβαλε ανάμεσα από τις κουρτίνες. «Ελάτε. Ώρα να ξεκινήσουμε».

Καθώς ο Κάιλ και ο Σάιμον πήγαν προς τη σκηνή, ο

Τζέις σηκώθηκε όρθιος. Λίγο πιο κάτω απ' την άκρη της δανεικής μπλούζας του, ο Σάιμον έβλεπε την άκρη ενός στιλέτου. «Σπάστε τα εκεί πάνω», είπε με ένα σατανικό χαμόγελο. «Κι εγώ ελπίζω να σπάσω το κόκαλο κανενός ύποπτου τύπου εκεί κάτω».

Ο Ραφαέλ υποτίθεται ότι θα ερχόταν το σούρουπο, αλλά τους έκανε να περιμένουν σχεδόν τρεις ώρες μετά τη συμφωνημένη ώρα, πριν εμφανιστεί η Προβολή του στη βιβλιοθήκη του Ινστιτούτου.

Πολιτικές βρικολάκων, σκέφτηκε ξερά ο Λουκ. Αν ήταν υποχρεωμένος, ο επικεφαλής της φατρίας βρικολάκων της Νέας Υόρκης θα ανταποκρινόταν όταν τον ζητούσαν οι Κυνηγοί· αλλά δεν θα πήγαινε οποιαδήποτε στιγμή τον καλούσαν, και ούτε και στην ώρα του. Ο Λουκ είχε περάσει τις τελευταίες ώρες διαβάζοντας αρκετά από τα βιβλία που υπήρχαν στη βιβλιοθήκη. Η Μαρίζ δεν έδειχνε να έχει όρεξη για κουβέντα, και είχε περάσει την περισσότερη ώρα κοιτώντας έξω απ' το παράθυρο, πίνοντας κόκκινο κρασί από ένα σκαλιστό κρυστάλλινο ποτήρι και χαζεύοντας την κίνηση στη Λεωφόρο του Γιορκ.

Γύρισε το κεφάλι της τη στιγμή που εμφανίστηκε ο Ραφαέλ, σαν ζωγραφιά από κιμωλία μέσα στο σκοτάδι. Πρώτα φάνηκε η χλωμάδα του προσώπου και των χεριών του και μετά τα σκούρα ρούχα και τα μαλλιά του. Στο τέλος στεκόταν ολόκληρος μπροστά τους, μια κανονική, ολοκληρωμένη Προβολή. Κοίταξε τη Μαρίζ που πήγαινε βιαστικά προς το μέρος του και είπε: «Με φώναξες, Κυνηγέ;» Γύρισε το κεφάλι του και πέρασε το βλέμμα του πάνω από τον Λουκ. «Είναι εδώ και ο

λυκάνθρωπος, βλέπω. Με καλέσατε σε κάποιου είδους Συμβούλιο;»

«Όχι ακριβώς». Η Μαρίζ άφησε το ποτήρι της στο γραφείο. «Άκουσες για τους πρόσφατους θανάτους, Ραφαέλ; Τα πτώματα Κυνηγών που βρέθηκαν;»

Ο Ραφαέλ σήκωσε τα εκφραστικά του φρύδια. «Ναι. Δεν ασχολήθηκα ιδιαίτερα. Δεν έχει καμία σχέση με την ομάδα μου».

«Το ένα σώμα βρέθηκε σε περιοχή μάγων, το άλλο σε περιοχή λυκανθρώπων και το τρίτο σε περιοχή ξωτικών», είπε ο Λουκ. «Φαντάζομαι ότι εσείς θα είστε οι επόμενοι. Μου φαίνεται μια ξεκάθαρη προσπάθεια να υποκινηθούν ταραχές μεταξύ Πλασμάτων του Σκότους. Βρίσκομαι εδώ με καλή πίστη, για να σου δείξω ότι δεν πιστεύω ότι ευδύνεσαι εσύ, Ραφαέλ».

«Τι ανακούφιση», είπε ο Ραφαέλ, αλλά τα μάτια του ήταν σκοτεινά και άγρυπνα. «Γιατί, όμως, να υπάρχει η υπόνοια για κάτι τέτοιο;»

«Ένας από τους νεκρούς μας είπε ποιος του επιτέθηκε», είπε επιφυλακτικά η Μαρίζ. «Πριν... πεθάνει... μας είπε ότι υπεύθυνη ήταν η Καμίλ».

«Η Καμίλ». Η φωνή του Ραφαέλ ήταν προσεγμένη, αλλά η έκφρασή του, πριν τη σκεπάσει με σκοτάδι, έδειξε σιωπηλή έκπληξη. «Μα, αυτό δεν είναι δυνατόν».

«Γιατί δεν είναι δυνατόν, Ραφαέλ;» ρώτησε ο Λουκ. «Είναι η αρχηγός της ομάδας σας. Είναι πολύ ισχυρή, και διάσημη για τη σκληρότητά της. Και φαίνεται ότι έχει εξαφανιστεί. Δεν ήρθε στην Άντρις να πολεμήσει μαζί σας στη μάχη. Δεν συμφώνησε καν με τις καινούριες Συνθήκες. Δεν την έχει δει, ούτε έχει ακούσει γι' αυτήν κανένας Κυνηγός εδώ και μήνες —μέχρι τώρα».

Ο Ραφαέλ δεν μίλησε.

«Κάτι συμβαίνει», είπε η Μαρίζ. «Θέλαμε να σου δώσουμε την ευκαιρία να μας εξηγήσεις τι, πριν μιλήσουμε στο Κονκλάβιο για την ανάμιξη της Καμίλ. Μια επίδειξη καλής πίστης».

«Ναι», είπε ο Ραφαέλ. «Σίγουρα πρόκειται για επίδειξη».

«Ραφαέλ», είπε ο Λουκ, χωρίς να γίνει αγενής. «Δεν χρειάζεται να την προστατεύεις. Αν ενδιαφέρεσαι για το καλό της...»

«Το καλό της;» Ο Ραφαέλ γύρισε στο πλάι και έφτυσε, αν και, εφόσον αυτή ήταν η Προβολή του, η κίνηση ήταν πιο πολύ κίνηση εντυπωσιασμού παρά ουσίας.

«Τη μισώ. Την απεχθάνομαι. Κάθε βράδυ που ξυπνάω εύχομαι να ήταν νεκρή».

«Α», είπε διακριτικά η Μαρίζ. «Τότε, ίσως...»

«Μας διοικούσε για χρόνια», είπε ο Ραφαέλ. «Ήταν αρχηγός της ομάδας όταν έγινα εγώ βρικόλακας, και αυτό ήταν πριν από πενήντα χρόνια. Πριν από αυτό, ήρθε στην πόλη από το Λονδίνο. Ήταν μια ξένη στη Νέα Υόρκη, αλλά ήταν αρκετά έξυπνη ώστε να φτάσει στην κορυφή της ομάδας του Μανχάταν μέσα σε λίγους μόνο μήνες. Πέρυσι έγινα υπαρχηγός της. Έπειτα, πριν από μερικούς μήνες, ανακάλυψα ότι σκότωνε ανθρώπους. Τους σκότωνε για προσωπική της ευχαρίστηση και έπινε το αίμα τους. Παραβίαζε το Νόμο. Μερικές φορές συμβαίνει. Κάποιοι βρικόλακες αποστατούν, και δεν μπορεί να γίνει τίποτα για να τους σταματήσει κάποιος. Αλλά για να συμβεί στον αρχηγό μιας ομάδας... υποτίθεται ότι δεν είναι τόσο αδύναμοι». Στεκόταν ακίνητος, με τα σκούρα του μάτια στραμμένα προς την

ψυχή του, χαμένος στις αναμνήσεις του. «Δεν είμαστε σαν τους λύκους, αυτούς τους απολίτιστους. Δεν σκοτώνουμε τον έναν αρχηγό για να πάρει άλλος τη θέση του. Το να σηκώσει ένας βρικόλακας χέρι ενάντια σε έναν άλλο βρικόλακα είναι το χειρότερο έγκλημα, ακόμα και αν ο δεύτερος έχει παραβιάσει το Νόμο. Και η Καμίλ έχει πολλούς συμμάχους, πολλούς ακολούθους. Δεν μπορούσα να ρισκάρω να δώσω τέλος στη ζωή της. Αντίθετα, της μίλησα και της είπα ότι έπρεπε να φύγει ειδάλλως θα πήγαινα στο Κονκλάβιο. Φυσικά, δεν ήθελα να το κάνω, γιατί αν την ανακάλυπταν, θα ξεσπούσαν σε ολόκληρη την οικογένεια. Δεν θα μας εμπιστεύονταν, θα έκαναν έρευνες. Θα μας ντρόπιαζαν και θα μας ταπειώναν μπροστά στις άλλες οικογένειες».

Η Μαρίζ έκανε έναν ανυπόμονο ήχο. «Ίπάρχουν πολύ σημαντικότερα πράγματα απ' την ντροπή».

«Όταν είσαι βρικόλακας, μπορεί να κάνει τη διαφορά μεταξύ ζωής και θανάτου». Η φωνή του Ραφαέλ χαμήλωσε. «Ρίσκαρα, γιατί μπορεί να μην πίστευε ότι θα το κάνω, αλλά με πίστεψε. Συμφώνησε να φύγει. Την έδιωξα, λοιπόν, αλλά δημιουργήθηκε σάλος. Δεν μπορούσα να πάρω τη θέση της, γιατί δεν είχε παραιτηθεί. Δεν μπορούσα να εξηγήσω την αναχώρησή της χωρίς να αποκαλύψω τι είχε κάνει. Έπρεπε να το παρουσιάσω σαν παρατεταμένη απουσία, σαν ανάγκη για ταξίδι. Η ανάγκη της περιπλάνησης είναι συχνή στους κύκλους μας· έρχεται πότε-πότε σε όλους μας. Όταν μπορείς να ζήσεις για πάντα, το να μένεις στο ίδιο μέρος μπορεί μετά από πολλά πολλά χρόνια να σου φανεί σαν βαρετή φυλακή».

«Και πόσο καιρό πίστευες ότι μπορούσες να συνεχί-

σεις το θέατρο;» ρώτησε ο Λουκ.

«Όσο περισσότερο μπορούσα», είπε ο Ραφαέλ. «Μέχρι τώρα, απ' ό,τι φαίνεται». Κοίταξε προς την άλλη μεριά, προς το παράθυρο, και την αστραφτερή νύχτα έξω.

Ο Λουκ ακούμπησε σε μια απ' τις βιβλιοθήκες. Βρήκε αόριστα αστείο το ότι βρισκόταν στον τομέα με τους μεταμορφιστές, δίπλα στους τόμους με τους λυκανθρώπους, τους νάγκα, τα κιτσούνε και τα σέλκις.¹ «Μπορεί να σε ενδιαφέρει το ότι λέει περίπου την ίδια ιστορία για σένα», είπε, χωρίς να αναφέρει σε ποιον την είχε πει.

«Νόμιζα ότι είχε εγκαταλείψει την πόλη».

«Ίσως, αλλά έχει επιστρέψει», είπε η Μαρίζ. «Και φαίνεται ότι δεν της αρκεί πια μόνο το ανθρώπινο αίμα».

«Δεν ξέρω τι να σας πω», είπε ο Ραφαέλ. «Προσπαθούσα να προστατεύσω την ομάδα μου. Αν πρέπει να τιμωρηθώ από το Νόμο, θα δεχτώ την τιμωρία».

«Δεν μας ενδιαφέρει να τιμωρήσουμε εσένα, Ραφαέλ», είπε ο Λουκ. «Εκτός αν αρνηθείς να συνεργαστείς».

Ο Ραφαέλ γύρισε προς το μέρος τους, με τα σκοτεινά του μάτια να καίνε. «Σε τι να συνεργαστώ;»

«Θα θέλαμε να πιάσουμε την Καμίλ. Ζωντανή», είπε η Μαρίζ. «Πρέπει να την ανακρίνουμε. Θέλουμε να μάθουμε γιατί σκοτώνει Κυνηγούς, και συγκεκριμένα αυτούς τους Κυνηγούς».

«Αν φιλοδοξείτε πραγματικά να καταφέρετε κάτι τέτοιο, ελπίζω να έχετε πολύ έξυπνο σχέδιο». Στη φωνή του Ραφαέλ υπήρχε ένα μίγμα ειρωνείας και περιφρόνησης. «Η Καμίλ είναι πολύ πονηρή ακόμα και για το δικό

¹Νάγκα: ομάδα ερπετών θεοτήτων στην ινδική και βουδιστική μυθολογία. Κιτσούνε: οι σοφές αλεπούδες της ιαπωνικής παράδοσης που κάποιες φορές μπορούν να μεταμορφώνονται σε ανθρώπους. Σέλκις: πλάσματα που μπορούν να αλλάξουν μορφή και να μεταμορφωθούν σε ανθρώπους σύμφωνα με τη μυθολογία των Νήσων Φαρόε, της Ισλανδίας, της Ιρλανδίας και της Σκωτίας. (Σ.τ.Μ.)

μας είδος, και ξέρετε ότι είμαστε αρκετά πονηροί».

«Έχω ένα σχέδιο», είπε ο Λουκ. «Περιλαμβάνει τον Ημεροβάτη. Τον Σάιμον Λιούις».

Ο Ραφαέλ έκανε μια γκριμάτσα. «Τον αντιπαθώ. Θα προτιμούσα να μην είμαι μέρος ενός σχεδίου που εξαρτάται απ' αυτόν».

«Κρίμα» είπε ο Λουκ «γιατί δεν έχεις επιλογή».

Βλακεία, σκέφτηκε η Κλέρι. Βλακεία να μην πάρω ομπρέλα. Το ψιλόβροχο για το οποίο την είχε προειδοποιήσει η μητέρα της το πρωί είχε γίνει σχεδόν κανονική μπόρα μέχρι να φτάσει στο μπαρ Άλτο στην οδό Λόριμερ. Πέρασε δίπλα από τους καπνιστές που στέκονταν στο πλαϊνό δρομάκι και χώθηκε με ανακούφιση στη στεγνή ζέστη του εσωτερικού του μπαρ.

Ο Ιός της Χιλιετίας ήταν ήδη στη σκηνή, τα παιδιά έπαιζαν τη μουσική τους και ο Κάιλ, μπροστά, γρούλιζε με σέξι ύφος στο μικρόφωνο. Η Κλέρι ένιωσε ικανοποίηση για μια στιγμή. Το ότι είχαν προσλάβει τον Κάιλ ήταν σε μεγάλο βαθμό χάρη στη δική της επιμονή, και ήταν προφανές ότι ήταν καλή επιλογή.

Κοίταξε γύρω στο χώρο ελπίζοντας να βρει τη Μάγια ή την Τζαμπελ. Ήξερε ότι δεν θα ήταν και οι δύο εκεί, γιατί ο Σάιμον πρόσχε να μην τις καλεί στις ίδιες συναυλίες. Το βλέμμα της έπεσε σε μια αδύνατη φιγούρα με μαύρα μαλλιά, και πήγε προς το μέρος της, αλλά σταμάτησε στη μέση. Δεν ήταν η Τζαμπελ, αλλά μια πολύ μεγαλύτερη γυναίκα με βαμμένο πρόσωπο και σκούρα βαμμένα μάτια. Φορούσε ένα επαγγελματικό κοστούμι, και διάβαζε εφημερίδα, σχεδόν αδιαφορώντας για τη μουσική.

«Κλέρι! Εδώ!» Η Κλέρι γύρισε και είδε την πραγματική Ίζαμπελ, σε ένα τραπέζι κοντά στη σκηνή. Φορούσε ένα φόρεμα που έλαμπε σαν ασημένιος φάρος. Η Κλέρι πήγε προς τα εκεί σαν πλοίο στην τρικυμία και κάθισε με δύναμη στην καρέκλα απέναντι από την Ίζι. «Βράχηνες λίγο, βλέπω», είπε η Ίζαμπελ.

Η Κλέρι έσπρωξε τα βρεγμένα της μαλλιά από το πρόσωπό της με ένα θλιβερό χαμόγελο. «Όποιος στοιχηματίζει με τη Μητέρα Φύση χάνει».

Η Ίζαμπελ ανασήκωσε τα σκούρα της φρύδια. «Νόμιζα ότι δεν θα ερχόσουν απόψε. Ο Σάιμον είχε πει ότι είχες κάποιο ραντεβού για αυτή την ιστορία του γάμου». Η Ίζαμπελ δεν ενδιαφερόταν για γάμους και τις υπόλοιπες συμβάσεις του ρομαντικού έρωτα, απ' όσο ήξερε η Κλέρι.

«Η μαμά μου δεν ένιωθε καλά», είπε η Κλέρι. «Αποφάσισε να το αναβάλει».

Αυτό ήταν αλήθεια, μέχρι ενός σημείου. Όταν είχαν γυρίσει από το νοσοκομείο, η Τζόσλιν είχε μπει στο δωμάτιό της και είχε κλείσει την πόρτα. Η Κλέρι, που ένιωθε αβοήθητη και μπερδεμένη, την άκουγε να κλαίει σιγανά πίσω από την πόρτα, αλλά η μητέρα της δεν της είχε ανοίξει, ούτε ήθελε να το συζητήσει. Τελικά είχε επιστρέψει ο Λουκ, και η Κλέρι άφησε με ευγνωμοσύνη τη μητέρα του σ' εκείνον, και βγήκε για να κάνει μια βόλτα πριν πάει να δει το συγκρότημα του Σάιμον. Προσπαθούσε να πηγαίνει πάντα στις συναυλίες του, όταν μπορούσε, και έτσι κι αλλιώς θα ένιωθε καλύτερα όταν του μιλούσε.

«Μάλιστα». Η Ίζαμπελ δεν ρώτησε κάτι άλλο. Μερικές φορές, η απόλυτη αδιαφορία της για τα προβλήματα

τα των άλλων ήταν ανακουφιστική. «Καλά, ο Σάιμον θα χαρεί που ήρθες».

Η Κλέρι κοίταξε τη σκηνή. «Πώς τα πάνε μέχρι τώρα;»

«Μια χαρά». Η Ίζαμπελ μασουλούσε σκεπτική το καλαμάκι της. «Αυτός ο καινούριος τραγουδιστής τους είναι κούκλαρος. Πολύ θα ήθελα να με κάνει μια βόλτα στην πόλη σαν κακό, κακό πόνι...»

«Ίζαμπελ!»

«Τι;» Η Ίζαμπελ κοίταξε πίσω της και ανασήκωσε τους ώμους της. «Σιγά το πράγμα. Ο Σάιμον κι εγώ δεν έχουμε αποκλειστικότητα. Σ' το έχω πει».

Άλλωστε, σκέφτηκε η Κλέρι, ο Σάιμον δεν θα μπορούσε να πει τίποτα σ' αυτή την περίπτωση. Αλλά και πάλι, ήταν φίλος της. Ήταν έτοιμη να πει κάτι για να τον υπερασπιστεί, όταν ξανακοίταξε τη σκηνή... και κάτι τράβηξε την προσοχή της. Μια γνώριμη μορφή που έβγαινε απ' την πόρτα της σκηνής. Θα τον αναγνώριζε οπουδήποτε, οποιαδήποτε στιγμή, όσο σκοτεινό και να ήταν ένα δωμάτιο, όσο αναπάντεχη η εμφάνισή του.

Ο Τζέις. Ήταν ντυμένος σαν θνητός: τζιν, ένα στενό μαύρο μπλουζάκι που διέγραφε τις κινήσεις των μυών των ώμων και της πλάτης του. Τα μαλλιά του γυάλιζαν κάτω απ' τα φώτα της σκηνής. Συγκαλυμμένες ματιές τον ακολουθούσαν καθώς πήγε προς τον τοίχο και ακούμπησε πάνω του, κοιτώντας επίμονα προς τη σκηνή. Η Κλέρι ένιωσε την καρδιά της να χτυπάει δυνατά. Ένιωθε λες και είχε αιώνες να τον δει, αν και ήξερε ότι ήταν μόλις μια μέρα. Και όμως, έτσι όπως τον έβλεπε, έμοιαζε με κάποιον μακρινό, με έναν ξένο. Τι έκανε εκεί; Δεν συμπαθούσε καν τον Σάιμον! Δεν είχε ξαναπάει

ποτέ σε καμία συναυλία του.

«Κλέρι!» είπε η Ίζαμπελ με επικριτικό τόνο. Η Κλέρι γύρισε το κεφάλι της και είδε ότι είχε ρίξει κατά λάθος το ποτήρι της Ίζαμπελ και ότι από το όμορφο ασημένιο της φόρεμα έσταζαν νερά.

Η Ίζαμπελ έπιασε μια χαρτοπετσέτα και της έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα. «Απλά, μίλα του», είπε. «Αφού ξέρω ότι το θέλεις».

«Συγγνώμη», είπε η Κλέρι.

Η Ίζαμπελ τής έκανε μια κίνηση σαν να την έδιωχνε. «Πήγαινε».

Η Κλέρι σηκώθηκε και ίσιωσε το φόρεμά της. Αν ήξερε ότι θα ήταν εκεί ο Τζέις, θα είχε βάλει κάτι άλλο και όχι κόκκινο καλσόν, μπότες, και ένα ρετρό φούξια φόρεμα Μπέτσι Τζόνσον που είχε βρει στην ντουλάπα του Λουκ. Κάποτε πίστευε ότι η γραμμή από πράσινα κουμπιά σε σχήμα λουλουδιού που είχε από πάνω μέχρι κάτω στο μπροστινό μέρος ήταν φάνκι και πρωτότυπη, αλλά τώρα ένιωθε απλώς λιγότερο περιποιημένη και σοφιστικέ από την Ίζαμπελ.

Έσπρωξε τον κόσμο για να περάσει. Μέχρι τότε οι διάδρομοι είχαν γεμίσει με κόσμο που χόρευε, ή στεκόταν πίνοντας μπίρα με ένα ελαφρύ λίκνισμα στο ρυθμό της μουσικής. Δεν μπορούσε να μη θυμηθεί την πρώτη φορά που είχε δει τον Τζέις. Ήταν σε ένα κλαμπ, και τον είχε δει στην άλλη μεριά της πίστας, είχε προσέξει τα λαμπερά μαλλιά και το προκλητικό σφίξιμο των ώμων του. Της είχε φανεί όμορφος, αλλά όχι σύμφωνα με τα συνηθισμένα της γούστα. Δεν ήταν από τα αγόρια με τα οποία θα μπορούσε να βγει, είχε σκεφτεί τότε. Ήταν σαν να ανήκε σε έναν άλλο κόσμο.

Δεν την πρόσεξε παρά μόνο όταν βρέθηκε σχεδόν μπροστά του. Από κοντά, η Κλέρι διέκρινε πόσο κουρασμένος ήταν, σαν να είχε μέρες να κοιμηθεί. Το πρόσωπό του ήταν σφιγμένο από την εξάντληση, τα κόκαλα τραβηγμένα κάτω από το δέρμα. Ακουμπούσε στον τοίχο, με τα δάχτυλα στερεωμένα στις θηλιές της ζώνης του, τα χλωμά χρυσά του μάτια σε επιφυλακή.

«Τζέις», είπε.

Εκείνος αναπήδησε ξαφνιασμένος και γύρισε προς το μέρος της. Για ένα λεπτό τα μάτια του φωτίστηκαν όπως κάθε φορά που την έβλεπε, και η Κλέρι ένιωσε μια ζωηρή ελπίδα να φουσκώνει στο στήθος της.

Όμως, σχεδόν την ίδια στιγμή, το φως μέσα τους έσβησε και το χρώμα που είχε απομείνει έφυγε από το πρόσωπό του. «Νόμιζα... ο Σάιμον είπε ότι δεν θα 'ρχόσουν».

Τη συνεπήρε ένα κύμα ναυτίας, και άπλωσε το χέρι της για να κρατηθεί από τον τοίχο. «Δηλαδή, ήρθες μόνο και μόνο επειδή νόμιζες ότι δεν θα ήμουν εδώ;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Εγώ...»

«Είχες σκοπό να μου ξαναμιλήσεις ποτέ;» Η Κλέρι ένιωσε τη φωνή της να υψώνεται, και πέρασε με τρομακτικό κόπο τον εαυτό της να ηρεμήσει. Τα χέρια της ήταν σφιγμένα πλάι στα πλευρά της και τα νύχια της χώνονταν με δύναμη στις παλάμες της. «Αν έχεις σκοπό να τα χαλάσουμε, μπορείς τουλάχιστον να μου το πεις, και όχι να σταματήσεις να μου μιλάς και να με αφήσεις να το καταλάβω μόνη μου».

«Γιατί, στο καλό» είπε ο Τζέις «με ρωτάνε όλοι αν θέλω να χωρίσουμε. Πρώτα ο Σάιμον και τώρα...»

«Μίλησες για μας στον Σάιμον;» είπε η Κλέρι και κού-

νησε το κεφάλι της. «Γιατί; Γιατί δεν μιλάς σ' εμένα;»

«Γιατί δεν μπορώ», είπε ο Τζέις. «Δεν μπορώ να σου μιλήσω, δεν μπορώ να είμαι μαζί σου, δεν μπορώ καν να σε κοιτάξω».

Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα. Ένιωθε σαν να ρουφάει υγρό μπαταρίας. «Τι είπες;»

Ο Τζέις φάνηκε να συνειδητοποιεί τι είχε πει, και σώπασε συγκλονισμένος. Για μια στιγμή απλώς κοιτάζονταν. Μετά, η Κλέρι γύρισε την πλάτη της, και απομακρύνθηκε χτυπώντας στο πέρασμά της αγκώνες και χέρια και τον κόσμο που μιλούσε, χωρίς να τη νοιάζει τίποτα παρά μόνο το πώς θα έφτανε στην πόρτα όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

«Και τώρα» φώναξε ο Έρικ στο μικρόφωνό του «θα πούμε ένα καινούριο τραγούδι... που μόλις το γράψαμε. Είναι για την κοπέλα μου. Βγαίνουμε εδώ και τρεις εβδομάδες και γουστάρω γιατί η αγάπη μας είναι αληθινή. Θα είμαστε για πάντα μαζί, μωρό μου. Το τραγούδι λέγεται "Σε χτυπάω σαν τύμπανο"».

Το κοινό γέλασε και χειροκρότησε καθώς άρχισε η μουσική, αν και ο Σάιμον δεν ήταν σίγουρος αν ο Έρικ είχε καταλάβει ότι θεωρούσαν πως έκανε πλάκα. Δεν έκανε, όμως. Ο Έρικ ήταν πάντα ερωτευμένος με όποιο κορίτσι έβγαινε. Και έγραφε πάντα ακατάλληλα τραγούδια γι' αυτές. Κανονικά, ο Σάιμον δεν θα ασχολείτο, αλλά πραγματικά ήλπιζε ότι θα έφευγαν από τη σκηνή μετά το προηγούμενο τραγούδι. Ένιωθε χειρότερα από ποτέ —ζαλιζόταν, κολλούσε και ένιωθε απαίσια απ' τον ιδρώτα, το στόμα του είχε μεταλλική γεύση, σαν παλιό αίμα.

Η μουσική βροντοκοπούσε γύρω του, σαν νύχια που χώνονταν στα τύμπανα του αφτιού του. Τα δάχτυλά του γλίστρησαν από τις χορδές καθώς έπαιζε, και είδε τον Κερκ να τον κοιτάζει με απορία. Προσπάθησε να συγκεντρωθεί, αλλά ήταν σαν να προσπαθούσε να οδηγήσει ένα αμάξι με σβηστή τη μηχανή. Στο κεφάλι του ένιωθε έναν κενό ήχο σαν μαρσάρισμα, αλλά χωρίς ενέργεια.

Κοίταξε προς το μπαρ, ψάχνοντας, χωρίς να ξέρει ακριβώς γιατί, την Ίζαμπελ, αλλά το μόνο που έβλεπε ήταν μια θάλασσα από λευκά πρόσωπα στραμμένα προς το μέρος του, και θυμήθηκε την πρώτη του νύχτα στο Ξενοδοχείο Ντιμόν και τα πρόσωπα των βρικόλακων στραμμένα προς το μέρος του σαν λευκά λουλούδια που άνθιζαν σε ένα μαύρο κενό. Ένα κύμα οδυνηρής ναυτίας τον συγκλόνησε. Παραπάτησε, και τα χέρια του έπεσαν απ' την κιθάρα. Το πάτωμα ήταν λες και κουνιόταν κάτω απ' τα πόδια του. Τα άλλα μέλη του συγκροτήματος, απορροφημένα στη μουσική, δεν έδειξαν να το προσέχουν. Ο Σάιμον ξεκρέμασε βιαστικά την κιθάρα από τον ώμο του και έσπρωξε τον Ματ καθώς πήγαινε προς την κουρτίνα στο βάθος της σκηνής. Πέρασε από κάτω της πάνω στην ώρα που διπλώθηκε στα δύο και άρχισε να κάνει εμετό.

Όμως, δεν έβγαλε τίποτα. Το στομάχι του ήταν άδειο σαν πηγάδι. Σηκώθηκε όρθιος και ακούμπησε στον τοίχο, πιέζοντας τα παγωμένα του χέρια στο πρόσωπό του. Είχαν περάσει εβδομάδες που δεν ένιωθε ούτε κρύο ούτε ζέστη, αλλά εκείνη τη στιγμή ένιωθε ότι είχε πυρετό —και φοβόταν. Τι του συνέβαινε;

Θυμήθηκε τον Τζέις που του είχε πει *Είσαι βρικόλακας. Το αίμα δεν είναι σαν το φαγητό, για σένα. Το*

αίμα είναι... αίμα. Άραγε να συνέβαιναν αυτά επειδή δεν είχε φάει; Όμως, δεν πεινούσε, αλλά ούτε και διψούσε. Ένιωθε άρρωστος, σαν να επρόκειτο να πεθάνει. Ίσως να είχε δηλητηριαστεί. Ίσως το Σημάδι του Κάιν να μην τον προστάτευε από κάτι τέτοιο.

Κινήθηκε αργά προς την πόρτα εξόδου που θα τον έβγαζε έξω στο δρόμο, στο πίσω μέρος του κλαμπ. Ίσως ο παγωμένος αέρας να καθάριζε το μυαλό του. Ίσως να ήταν απλώς εξάντληση και νεύρα.

«Σάιμον;» Μια μικρή φωνή, σαν το τιτίβισμα ενός πουλιού. Κοίταξε έντρομος προς το μέρος της και είδε ότι δίπλα του στεκόταν η Μορίν. Από κοντά φαινόταν ακόμα πιο μικροσκοπική – μικρά κόκαλα σαν πουλιού και πολλά, πολύ ανοιχτόχρωμα ξανθά μαλλιά που έπεφταν στους ώμους της κυματιστά, κάτω από ένα ροζ πλεχτό σκουφάκι. Φορούσε στα χέρια γκέτες στα χρώματα του ουράνιου τόξου και ένα κοντομάνικο μπλουζάκι με μια στάμπα που έδειχνε ένα κέικ φράουλα. Ο Σάιμον μούγκρισε από μέσα του. «Δεν είναι καλή ώρα τώρα, Μο», είπε.

«Θέλω μόνο να σε βγάλω μια φωτογραφία με το κινητό μου», είπε και έβαλε τα μαλλιά της πίσω από το αφτί της νευρικά. «Για να τη δείξω στις φίλες μου, εντάξει;»

«Καλά», το κεφάλι του χτυπούσε. Ήταν γελοίο. Δεν είχε και τόσους πολλούς θαυμαστές, άλλωστε. Η Μορίν ήταν ουσιαστικά η μοναδική θαυμάστρια του συγκροτήματος, απ' ό,τι ήξερε, και εκτός των άλλων ήταν η φίλη της μικρής ξαδέρφης του Έρικ. Μάλλον δεν μπορούσε να διακινδυνεύσει να την αποξενώσει. «Άντε, βγάλε με».

Σήκωσε το τηλέφωνό της και τον έβγαλε, και μετά συνοφρυώθηκε. «Να βγάλουμε μία και μαζί;» Πήγε βια-

στικά δίπλα του και χώθηκε στο πλάι του. Μύριζε το λιπγκλός φράουλα που φορούσε, και κάτω από αυτό τη μυρωδιά του αλμυρού ιδρώτα και την πιο αλμυρή μυρωδιά του ανθρώπινου αίματος. Τον κοίταξε, σήκωσε το τηλέφωνο με το ελεύθερο χέρι της και χαμογέλασε. Είχε ένα κενό ανάμεσα στα δύο μπροστινά της δόντια και μια γαλάζια φλέβα στο λαιμό της που έπαλλε καθώς ανάσαινε.

«Χαμογέλα», είπε.

Δύο σουβλιές πόνου διαπέρασαν τον Σάιμον καθώς τα μυτερά του δόντια βγήκαν από τα ούλα του σκίζοντας τα χείλη του. Άκουσε τη Μορίν να αναφωνεί πνιχτά, και μετά το κινητό της εκτοξεύθηκε καθώς την άρπαξε, την τράβηξε προς το μέρος του και έχωσε τους κυνόδοντες του στο λαιμό της.

Το αίμα ανέβλυσε μέσα στο στόμα του, και η γεύση του ήταν διαφορετική από οτιδήποτε άλλο. Ήταν λες και πνιγόταν, και τώρα είχε βρει αέρα, και έπαιρνε βαθιές ανάσες από κρύο καθαρό οξυγόνο. Η Μορίν σφάδαζε και τον έσπρωχνε, αλλά ο Σάιμον δεν το πρόσεχε καν. Δεν το πρόσεξε ούτε όταν έμεινε ακίνητη, και το νεκρό της βάρος τον τράβηξε στο πάτωμα και βρέθηκε από πάνω της, με τα χέρια του να σφίγγουν τους ώμους της, να σφίγγουν και να ξεσφίγγουν καθώς έπινε το αίμα της.

Δεν έχεις πει ποτέ ανθρώπινο αίμα, έτσι δεν είναι; τον είχε ρωτήσει η Καμίλ. Θα το κάνεις.

Και όταν το κάνεις, δεν θα το ξεχάσεις ποτέ.

9

απο τη φωτια στη φωτια

Η Κλέρι έφτασε στην πόρτα και όρμησε έξω, στο νυχτερινό αέρα που μύριζε από τη βροχή. Έβρεχε κανονικά πια, και η Κλέρι έγινε μούσκεμα αμέσως. Βήχοντας από το νερό της βροχής και τα δάκρυα, έτρεξε, προσπερνώντας το οικείο κίτρινο βανάκι του Έρικ, που απ' την οροφή του έσταζαν νερά που έπεφταν στο αυλάκι του δρόμου, και ήταν έτοιμη να περάσει τρέχοντας το δρόμο όταν ένα χέρι άρπαξε το μπράτσο της και τη γύρισε προς το μέρος του.

Ήταν ο Τζέις. Ήταν εξίσου μούσκεμα, και η βροχή κολλούσε τα ξανθά του μαλλιά στο κεφάλι, και την μπλούζα στο σώμα του σαν μαύρη μπογιά. «Κλέρι, δεν με άκουσες που σε φώναζα;»

«Άφησέ με». Η φωνή της έτρεμε.

«Όχι. Όχι αν δεν μου μιλήσεις». Κοίταξε γύρω του, δεξιά κι αριστερά στο δρόμο, που ήταν έρημος. Η βροχή έπεφτε στο μαύρο πεζοδρόμιο σαν λουλούδια που άνθιζαν βιαστικά. «Έλα».

Κρατώντας ακόμη το χέρι της την έσυρε σχεδόν πίσω από το αυτοκίνητο σε ένα στενό δρομάκι που περικύκλωνε το Μπαρ Άλτο. Από τα ψηλά παράθυρα από πάνω τους ακουγόταν ο θολός ήχος της μουσικής που έπαιζε ακόμη μέσα στο μπαρ. Το δρομάκι ήταν χρισμένο με τούβλα, και φαινόταν ότι ήταν ένας σκουπιδοτόπος για παλιά μουσικά όργανα που δεν ήθελε πια κανείς. Σπασμένοι ενισχυτές και παλιά μικρόφωνα γέμιζαν το δρόμο, μαζί με σπασμένα μπουκάλια μπύρας και γόπες από τσιγάρα.

Η Κλέρι τραβήχτηκε με δύναμη από τη λαβή του Τζέις και γύρισε προς το μέρος του. «Αν έχεις σκοπό να μου ζητήσεις συγγνώμη, ξέχνα το». Παραμέρισε τα βριγμένα, βαριά μαλλιά της από το πρόσωπό της. «Δεν θίλω να ακούσω τίποτα».

«Θα σου έλεγα ότι προσπαθούσα να βοηθήσω τον Σάιμον», είπε εκείνος, και το νερό της βροχής έπεφτε απ' τις βλεφαρίδες στα μάγουλά του σαν δάκρυα. «Ήμουν στο σπίτι του εδώ και...»

«Και δεν μπορούσες να μου το πεις; Δεν μπορούσες να μου στείλεις ένα μήνυμα, δυο λέξεις μόνο για να μου πεις πού είσαι; Α, ναι, ξέχασα, δεν μπορούσε, γιατί έχεις ακόμη το καταραμένο κινητό μου. Δώσε μου το».

Ο Τζέις έβαλε το χέρι στην τσέπη του χωρίς να πει τίποτα, και της το έδωσε. Φαινόταν ανέπαφο. Το έχωσε στην τσάντα της πριν προλάβει να το χαλάσει η βροχή. Ο Τζέις την κοίταξε, και έδειχνε λες και τον είχε χιστουκίσει. Αυτό την εξαγρίωσε ακόμα περισσότερο. Με ποιο δικαίωμα έδειχνε αυτός πληγωμένος;

«Νόμισα» είπε αργά «ότι ο πιο καλός τρόπος για να βρίσκομαι κοντά σου ήταν να βρίσκομαι κοντά στον

Σάιμον. Να τον προσέχω. Είχα την ανόητη ιδέα ότι όταν καταλάβαινες ότι το έκανα για σένα, θα με συγχωρούσες...»

Όλος ο θυμός της Κλέρι βγήκε στην επιφάνεια, ένα καυτό, ασυγκράτητο κύμα. «Δεν ξέρω καν τι νομίζεις ότι υποτίθεται ότι πρέπει να συγχωρήσω, Τζέις», φώναξε. «Να σε συγχωρήσω που δεν μ' αγαπάς πια; Γιατί αν αυτό είναι που θέλεις, Τζέις Γουέιλαντ, μπορείς να πας να...» Έκανε ένα βήμα πίσω, στα τυφλά, και σκόνταψε σε ένα αναποδογυρισμένο μεγάφωνο. Η τσάντα της έπεσε στο δρόμο καθώς άπλωσε το χέρι της για να σταθεροποιηθεί, αλλά ο Τζέις ήταν ήδη εκεί. Όρμησε μπροστά για να την πιάσει, και συνέχισε να κινείται, μέχρι που η πλάτη της ακούμπησε στον τοίχο, και τα χέρια του ήταν γύρω της, και τη φιλούσε φρενιασμένα.

Ήξερε ότι έπρεπε να τον σπρώξει· το μυαλό της τής έλεγε ότι αυτό ήταν το λογικό, αλλά κανένα άλλο μέρος του σώματός της δεν ενδιαφερόταν για το τι ήταν λογικό και τι όχι. Όχι όταν τη φιλούσε ο Τζέις σαν να επρόκειτο να πάει στην Κόλαση γι' αυτό, αλλά, όμως, άξιζε την τιμωρία.

Έχωσε τα δάχτυλά της στους ώμους του, στο υγρό ύφασμα της μπλούζας του, και ένιωσε την αντίσταση των μυών του, και τον φίλησε με όλη την απόγνωση των τελευταίων ημερών, που δεν ήξερε πού ήταν ή τι σκεφτόταν, με όλη την ένταση της αίσθησης ότι η καρδιά της είχε ξεριζωθεί από το στήθος της και δεν είχε ποτέ αρκετό αέρα. «Πες μου», του είπε ανάμεσα στα φιλιά, με τα βρεγμένα τους πρόσωπα να γλιστράνε το ένα πάνω στο άλλο. «Πες μου τι έγινε... Α», αναφώνησε καθώς εκείνος τραβήχτηκε από πάνω της μόνο τόσο όσο

χρειαζόταν για να κατεβάσει τα χέρια του και να τυλίξει τη μέση της. Τη σήκωσε και την έβαλε πάνω σε ένα σπασμένο μεγάφωνο, έτσι που ήταν σχεδόν στο ίδιο ύψος. Μετά έπιασε με τα χέρια του το κεφάλι της και έσκυψε μπροστά, έτσι ώστε τα σώματά τους σχεδόν ακουμπούσαν – αλλά όχι τελείως. Ήταν βασανιστικό. Ένιωθε την πυρετική θέρμη που ανέδιδε το σώμα του· τα χέρια της ήταν ακόμη στους ώμους του, αλλά δεν της ήταν αρκετό. Ήθελε να τυλιχτεί γύρω της, να την αγκαλιάσει σφιχτά. «Γ-γιατί» είπε πνιχτά «δεν μπορείς να μου μιλήσεις; Γιατί δεν μπορείς να με κοιτάξεις;»

Έσκυψε το κεφάλι του και κοίταξε το πρόσωπό της. Τα μάτια του, με το σκούρο περίγραμμα των βρεγμένων του βλεφάρων, ήταν απίστευτα χρυσά.

«Γιατί σ' αγαπώ».

Δεν άντεχε άλλο. Έβγαλε τα χέρια της από τους ώμους του, τύλιξε τα δάχτυλά της στις θηλιές της ζώνης του και τον τράβηξε κοντά της. Την άφησε να το κάνει, χωρίς να προβάλλει αντίσταση, και πίεσε τα χέρια του στον τοίχο, ακουμπώντας το σώμα του πάνω της μέχρι που τα κορμιά τους ενώνονταν παντού – στο στήθος, στους γοφούς, στα πόδια· σαν κομμάτια ενός παζλ. Τα χέρια του πήγαν στη μέση της, και τη φίλησε, αργά και με πόθο, κάνοντάς τη να ανατριχιάσει.

Εκείνη τραβήχτηκε. «Μα, δεν είναι λογικό».

«Ούτε αυτό είναι» είπε εκείνος «αλλά δεν με νοιάζει. Βαρέθηκα να προσπαθώ να προσποιηθώ ότι μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Δεν το καταλαβαίνεις αυτό; Δεν βλέπεις ότι με σκοτώνει;»

Τον κοίταξε. Μπορούσε να καταλάβει ότι τα εννοούσε αυτά που έλεγε, μπορούσε να τα δει στα μάτια που

ήξερε τόσο καλά όσο και τα δικά της, στις σκούρες σκιές κάτω από τα μάτια αυτά, το σφυγμό που έπαλλε στο λαιμό του. Η επιθυμία της για απαντήσεις πάλευε με τις πιο αρχέγονες πλευρές του μυαλού της, και έχασε τη μάχη. «Φίλα με πάλι», ψιθύρισε, και εκείνος έβαλε το στόμα του στο δικό της, με τις καρδιές τους να χτυπάνε κάτω από τις λεπτές στρώσεις του υφάσματος που τους χώριζαν. Και η Κλέρι βυθιζόταν μέσα της, μέσα στην αίσθηση του φιλιού του· της βροχής που ήταν παντού, που έτρεχε από τα βλέφαρά της· των χεριών του που γλιστρούσαν ελεύθερα πάνω στο βρεγμένο, τσαλακωμένο φόρεμά της, που ήταν λεπτό και κολλούσε από τη βροχή. Ήταν σχεδόν σαν να ένιωθε τα χέρια του πάνω στο γυμνό της δέρμα, στο στήθος, στη μέση, στο στομάχι της· της σήκωσε το φόρεμα, άγγιξε τα πόδια της, πιέζοντάς τη με περισσότερη δύναμη στον τοίχο, ενώ εκείνη τύλιξε σφιχτά τα πόδια της γύρω από τη μέση του.

Ο Τζέις έβγαλε έναν ξαφνιασμένο ήχο, βαδιά μέσα από το λαιμό του, και έβαλε τα δάχτυλά του στο λεπτό ύφασμα του καλσόν της. Όπως ήταν αναμενόμενο, το καλσόν σκίστηκε, και τα βρεγμένα του δάχτυλα βρέθηκαν ξαφνικά πάνω στο γυμνό δέρμα των ποδιών της. Μη θέλοντας να μείνει πίσω, έβαλε τα χέρια της κάτω από τη μουσκεμένη του μπλούζα και άφησε τα δάχτυλά της να εξερευνήσουν: το σφιχτό, ζεστό δέρμα πάνω από τα πλευρά του, οι γραμμώσεις των κοιλιακών του, οι ουλές στην πλάτη του, η καμπύλη του οστού πάνω από τη ζώνη του τζιν του. Για εκείνη ήταν μια πρωτόγνωρη αίσθηση, και εκείνον φαινόταν να τον τρελαίνει: αναστέναζε απαλά στο στόμα της, και τη φιλούσε όλο και πιο δυνατά, σαν να μην ήταν ποτέ αρκετό, ποτέ

αρχετό...

Και τότε στα αφτιά της Κλέρι αντήχησε ένας εξωφρενικά δυνατός μεταλλικός ήχος, κάνοντας χίλια κομμάτια το όνειρο του φιλιού του και της βροχής. Έσπρωξε τον Τζέις με μια πνιχτή κραυγή, τόσο δυνατά, που την άφησε, και η Κλέρι πήδηξε από το μεγάφωνο, προσγειώθηκε παραπατώντας και ίσιωσε βιαστικά το φόρεμά της. Η καρδιά της χτυπούσε στο στήθος της σαν τύμπανο, και ένιωθε να ζαλίζεται.

«Ήμαρτον», είπε η Ίζαμπελ, που στεκόταν στην είσοδο του δρόμου, με τα μαύρα της μαλλιά να πέφτουν σαν κουκούλα στους ώμους της. Κλότσησε ένα σκουπιδοτενεκέ και τους κοίταξε αγριεμένη. «Καλά, είναι δυνατόν;» είπε. «Δεν σας πιστεύω. Γιατί; Δεν σας αρέσουν τα κρεβάτια; Και η διακριτικότητα;»

Η Κλέρι κοίταξε τον Τζέις. Ήταν εντελώς μούσκεμα, το νερό έπεφτε από πάνω του σαν κύματα, τα ξανθά του μαλλιά ήταν κολλημένα στο κεφάλι του, σχεδόν ασημένια κάτω από το αχνό φως από τα μακρινά φώτα του δρόμου. Μόνο και μόνο η όψη του έκανε την Κλέρι να θέλει να τον αγγίξει ξανά, μπροστά στην Ίζαμπελ ή όχι, με έναν πόθο που ήταν σχεδόν επώδυνος. Εκείνος κοιτούσε την Ίζι με το βλέμμα κάποιου που είχε ξυπνήσει βίαια από ένα όνειρο —απορία, θυμό, αργή συνειδητοποίηση του πού βρισκόταν.

«Απλώς έψαχνα τον Σάιμον», είπε απολογητικά η Ίζαμπελ, βλέποντας την έκφραση του Τζέις. «Έφυγε από τη σκηνή, και δεν έχω ιδέα πού πήγε». Η Κλέρι συνειδητοποίησε ότι η μουσική είχε σταματήσει σε κάποια φάση· δεν είχε προσέξει ποτέ. «Τέλος πάντων, προφανώς δεν είναι εδώ. Συνεχίστε ό,τι κάνατε. Μη χαραμίζεις

έναν καλό τοίχο όταν έχεις κάτι να στριμώξεις πάνω του, αυτό λέω πάντα». Και έφυγε προς το μπαρ χτυπώντας τα τακούνια της.

Η Κλέρι κοίταξε τον Τζέις. Οποιαδήποτε άλλη στιγμή θα γελούσαν με τη συμπεριφορά της Ίζαμπελ, αλλά στην έκφραση του Τζέις δεν υπήρχε ίχνος χιούμορ, και η Κλέρι κατάλαβε αμέσως πως ό,τι είχαν μοιραστεί πριν λίγο —ό,τι ήταν αυτό που είχε ξεπηδήσει απ' τη στιγμή-αία απώλεια του ελέγχου του— είχε πια χαθεί. Ένωθε στο στόμα της τη γεύση του αίματος, και δεν ήξερε αν είχε δαγκώσει τα χείλη της, ή αν την είχε δαγκώσει εκείνος.

«Τζέις...» Έκανε ένα βήμα προς το μέρος του.

«Μη», είπε εκείνος, με φωνή πολύ τραχιά. «Δεν μπορώ».

Και τότε έφυγε, τρέχοντας τόσο γρήγορα, που μόνο εκείνος μπορούσε, μια θολή μορφή που εξαφανίστηκε στο βάθος πριν καν εκείνη προλάβει να πάρει μια βαθιά ανάσα και να τον φωνάξει.

«Σάιμον!»

Η θυμωμένη φωνή τράνταξε τα αφτιά του Σάιμον. Θα άφηνε τη Μορίν εκείνη τη στιγμή, έτσι έλεγε στον εαυτό του, αλλά δεν πρόλαβε. Δύο δυνατά χέρια τον άρπαξαν απ' τα μπράτσα, τινάζοντάς τον από πάνω της. Τον σήκωσε με τη βία όρθιο ένας κατάχλωμος Κάιλ, ακόμη αναψοκοκκινισμένος και ιδρωμένος απ' τη συναυλία. «Τι έκανες, Σάιμον; Τι έκανες...;»

«Δεν το ήθελα», είπε πνιχτά ο Σάιμον. Ακόμα και ο ίδιος άκουγε τη φωνή του να τρέμει· οι κυνόδοντές του ήταν ακόμη εμφανείς, και δεν είχε μάθει να μιλάει με

αυτά τα καταραμένα πράγματα. Πίσω από τον Κάιλ, στο πάτωμα, έβλεπε τη Μορίν, κουβαριασμένη στο πάτωμα, φρικτά ακίνητη. «Απλώς συνέβη...»

«Σου το είπα. Σου το είπα». Η φωνή του Κάιλ δυνάμωσε και έσπρωξε με δύναμη τον Σάιμον. Ο Σάιμον παραπάτησε, και ένωσε το μέτωπό του να καίει καθώς ένα αόρατο χέρι έμοιαζε να σηκώνει τον Κάιλ και να τον πετάει με δύναμη στον τοίχο, πίσω του. Ο Κάιλ χτύπησε στον τοίχο και έπεσε στο πάτωμα. Προσγειώθηκε στα χέρια και στα γόνατα, σαν λύκος. Σηκώθηκε με κόπο όρθιος, κοιτώντας έκπληκτος. «Για όνομα, Σάιμον...»

Ο Σάιμον, όμως, είχε πέσει στα γόνατα δίπλα στη Μορίν, με τα χέρια του πάνω της, προσπαθώντας απεγνωσμένα να βρει στο λαιμό της το σφυγμό της. Όταν τον ένωσε κάτω από τις άκρες των δαχτύλων του, αχνό αλλά σταθερό, παραλίγο να κλάψει από ανακούφιση.

«Φύγε μακριά της». Ο Κάιλ, που ακουγόταν κουρασμένος, πήγε και στάθηκε πάνω από τον Σάιμον. «Απλώς σήκω, και φύγε μακριά».

Ο Σάιμον σηκώθηκε απρόθυμα και κοίταξε τον Κάιλ πάνω από το ακίνητο κορμί της Μορίν. Το φως έμπαινε από το κενό στις κουρτίνες που οδηγούσαν στη σκηνή. άκουγε τα άλλα μέλη της μπάντας να μιλάνε, να αποσυναρμολογούν τον εξοπλισμό. Θα έμπαιναν από στιγμή σε στιγμή.

«Αυτό που έκανες» είπε ο Κάιλ «Με... έσπρωξες; Γιατί δεν σε είδα να κινείσαι».

«Δεν το ήθελα», είπε ξανά ο Σάιμον, με αξιοθρήνητο ύφος. Αυτό φαινόταν να είναι το μότο του τον τελευταίο καιρό.

Ο Κάιλ κούνησε το κεφάλι του, και τα μαλλιά του

πέταξαν από δω και από κει. «Φύγε από δω. Πήγαινε και περίμενέ με δίπλα στο φορτηγάκι. Θα ασχοληθώ εγώ μαζί της». Έσκυψε, και πήρε τη Μορίν στα χέρια του. Φαινόταν μικροσκοπική μπροστά στον όγκο του, σαν κούκλα. Κάρφωσε τον Σάιμον με ένα άγριο βλέμμα. «Κουνήσου. Κι ελπίζω να νιώθεις πραγματικά φρικτά και απαίσια».

Ο Σάιμον προχώρησε. Πήγε προς την έξοδο κινδύνου και την άνοιξε. Δεν χτύπησε συναγερμός. Τον είχαν απενεργοποιήσει πριν από μήνες. Η πόρτα έκλεισε πίσω του, και ακούμπησε στον πίσω τοίχο του κλαμπ καθώς ολόκληρο το σώμα του άρχισε να τρέμει.

Το κλαμπ έβγαζε σε ένα στενό δρομάκι που έβλεπε σε κάτι αποθήκες. Απέναντι υπήρχε ένα άδειο οικόπεδο, περιφραγμένο με έναν παλιό συρμάτινο φράχτη. Από τις ρωγμές στο πεζοδρόμιο φύτρωναν άσχημα αγριόχορτα. Η βροχή έπεφτε με δύναμη, μουσκεύοντας τα σκουπίδια που γέμιζαν το δρόμο, κάνοντας παλιά κουτάκια μπύρας να επιπλέουν πάνω από τα γεμάτα καπάκια των υπονόμων.

Του Σάιμον του φάνηκε το πιο ωραίο θέαμα που είχε δει ποτέ. Ολόκληρη η νύχτα έμοιαζε να έχει εκραγεί με πρισματικό φως. Ο φράχτης ήταν σαν μια αλυσίδα από λαμπερά ασημένια σύρματα και κάθε σταγόνα της βροχής ένα δάκρυ από ασήμι. Το χορτάρι που έβγαινε απ' τη ραγισμένη ασφαλτο ήταν ένας πίδακας φωτιάς.

Ελπίζω να νιώθεις φρικτά και απαίσια, του είχε πει ο Κάιλ. Αλλά αυτό ήταν πολύ χειρότερο. Ένιωθε φανταστικά ζωντανός, με έναν τρόπο που δεν είχε νιώσει ποτέ. Κύματα ενέργειας έρεαν μέσα του σαν ηλεκτρικό ρεύμα. Ο πόνος στο κεφάλι του, στο στομάχι του, είχε

εξαφανιστεί. Θα μπορούσε να τρέξει δέκα χιλιάδες μίλια.

Ήταν απαίσιο.

«Ε, γεια σου! Είσαι καλά;» Η φωνή που ακούστηκε ήταν καλλιεργημένη, εύθυμη· ο Σάιμον γύρισε και είδε μια γυναίκα με μια μαύρη μακριά καπαρντίνα, και μια λαμπερή κίτρινη ομπρέλα πάνω απ' το κεφάλι της. Με την ολοκαίνουρια πρισματική του όραση έμοιαζε σαν αστραφτερό ηλιοτρόπιο. Η ίδια η γυναίκα ήταν όμορφη—αν και όλα του φαινονταν όμορφα εκείνη τη στιγμή—με γυαλιστερά μαύρα μαλλιά και κατακόκκινο βαμμένο στόμα. Θυμόταν αμυδρά ότι την είχε δει να κάθεται σε ένα τραπεζάκι κατά τη διάρκεια της συναυλίας.

Κούνησε το κεφάλι του, γιατί δεν εμπιστευόταν τον εαυτό του να μιλήσει. Πρέπει να φαινόταν τελείως χαμένος αν ακόμα και οι άγνωστοι καταλάβαιναν ότι δεν ήταν καλά.

«Φαίνεσαι σαν να χτύπησες στο κεφάλι», είπε δείχνοντας το μέτωπό του. «Πολύ άσχημη μελανιά. Είσαι σίγουρος ότι δεν χρειάζεσαι να φωνάξω κάποιον να σε βοηθήσει;»

Ο Σάιμον έριξε βιαστικά τα μαλλιά του στο μέτωπό του, κρύβοντας το Σημάδι. «Καλά είμαι. Δεν είναι τίποτα».

«Εντάξει. Αν το λες εσύ». Ακούστηκε λίγο δύσπιστη. Έβαλε το χέρι της στην τσέπη της, έβγαλε μια κάρτα και του την έδωσε. Είχε ένα όνομα, Σατρίνα Κένταλ. Κάτω από το όνομα είχε έναν τίτλο, ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ, με μικρά κεφαλαία γράμματα, έναν αριθμό τηλεφώνου και διεύθυνση. «Η κάρτα μου», είπε. «Μου άρεσε η εμφάνισή σας. Αν σας ενδιαφέρει να γίνετε λίγο πιο διάσημοι,

πάρε με τηλέφωνο».

Και μ' αυτό, έκανε μεταβολή και απομακρύνθηκε, με τα ρούχα της να θροϊζουν, και άφησε τον Σάιμον να την κοιτάζει έκπληκτος. Αποκλείεται, σκέφτηκε, να γίνει πιο παράξενη αυτή η νύχτα.

Κούνησε το κεφάλι του, μια κίνηση που τίναξε σταγόνες νερού προς όλες τις κατευθύνσεις, και πήγε τσαλαβουτώντας μέχρι τη γωνία για να δει πού ήταν παρκαρισμένο το φορτηγάκι. Η πόρτα του μπαρ είχε ανοίξει και ο κόσμος έβγαινε έξω. Του φαινόταν ακόμη ότι όλα έμοιαζαν αφύσικα λαμπερά, αλλά η πρισματική του όραση είχε αρχίσει να φθίνει ελαφρώς. Η σκηνή μπροστά του έμοιαζε συνηθισμένη: το μπαρ άδειαζε, οι πλανές πόρτες είχαν ανοίξει, και το φορτηγάκι περιέμενε με τις πίσω πόρτες ανοιχτές για να φορτωθεί με εξοπλισμό από τον Ματ, τον Κερκ, και διάφορους άλλους φίλους τους. Καθώς πλησίασε, είδε την Ίζαμπελ να ακουμπάει στο πλάι του αυτοκινήτου, με το τακούνι της μπότας της στερεωμένο στην ξεφλουδισμένη μπογιά. Βέβαια, θα μπορούσε να βοηθάει να ξεστήσουν τη σκηνή — η Ίζαμπελ ήταν πιο δυνατή απ' όλους στο συγκρότημα, εκτός ίσως από τον Κάιλ — αλλά ήταν προφανές ότι δεν είχε σκοπό να ασχοληθεί. Ο Σάιμον δεν περιέμενε κάτι διαφορετικό.

Σήκωσε το κεφάλι της καθώς την πλησίασε. Η βροχή είχε λιγοστέψει, αλλά ήταν εμφανές ότι είχε σταθεί έξω για αρκετή ώρα· τα μαλλιά της ήταν μια βαριά, βρεγμένη κουρτίνα πάνω στην πλάτη της. «Γεια», του είπε και απομακρύνθηκε απ' το φορτηγάκι. «Πού ήσουν; Έφυγες έτσι τρέχοντας...»

«Ναι», είπε ο Σάιμον. «Δεν ένιωθα καλά. Συγγνώμη».

«Αρχεί που τώρα είσαι καλά». Τύλιξε τα χέρια της γύρω του και του χαμογέλασε με το πρόσωπό της κοντά στο δικό του. Ο Σάιμον αισθάνθηκε ένα κύμα ανακούφισης που δεν είχε καμία διάθεση να τη δαγκώσει. Έπειτα όμως, ένιωσε άλλο ένα κύμα ενοχής όταν θυμήθηκε γιατί.

«Μήπως είδες πουθενά τον Τζέις;» ρώτησε.

Εκείνη έκανε μια γκριμάτσα. «Έπεσα πάνω σ' αυτόν και στην Κλέρι που φιλιόντουσαν», είπε. «Αλλά έφυγαν τώρα –μάλλον σπίτι, ελπίζω. Αυτοί οι δύο είναι το κλασικό ζευγαράκι που πρέπει να βρει ένα δωμάτιο».

«Δεν ήξερα ότι θα ερχόταν η Κλέρι», είπε ο Σάιμον, αν και δεν ήταν και τόσο παράξενο. Μάλλον είχε ακυρωθεί το ραντεβού για την τούρτα, ή κάτι τέτοιο. Δεν είχε καν την ενέργεια να ενοχληθεί με το πόσο φρικτός σωματοφύλακας είχε αποδειχθεί ο Τζέις. Δεν είχε πιστέψει ότι ο Τζέις είχε πάρει και τόσο στα σοβαρά την προσωπική του ασφάλεια. Απλώς ευχήθηκε να τα είχαν βρει με την Κλέρι, όποιος κι αν ήταν ο λόγος.

«Τέλος πάντων», χαμογέλασε η Ίζαμπελ. «Μια που είμαστε μόνοι μας, μήπως θέλεις να πάμε κάπου και να...»

Μια φωνή –μια πολύ γνώριμη φωνή– ακούστηκε απ' τις σκιές ελάχιστα έξω από το φως της κοντινότερης λάμπας του δρόμου. «Σάιμον;»

Ωχ, όχι. Όχι τώρα.

Γύρισε αργά. Το χέρι της Ίζαμπελ ήταν ακόμη τυλιγμένο χαλαρά γύρω από τη μέση του αν και ήξερε ότι δεν θα κρατούσε και πολύ ακόμα. Όχι αν αυτή που μίλησε ήταν αυτή που νόμιζε.

Και όντως ήταν.

Η Μάγια είχε βγει στο φως και τον κοίταζε, με μια έκφραση δυσπιστίας στο πρόσωπό της. Τα μαλλιά της, που ήταν συνήθως σγουρά, ήταν κολλημένα στο πρόσωπό της από τη βροχή, τα κεκριμπαρένια της μάτια ορδάνοιχτα, το τζιν και το μπουφάν της μούσκεμα. Κρατούσε ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί στο χέρι της.

Ο Σάιμον ήξερε έτσι αόριστα ότι τα άλλα μέλη του συγκροτήματος είχαν αφήσει ό,τι έκαναν και κοιτούσαν απροκάλυπτα με ανοιχτό το στόμα. Το χέρι της Τζαμπελ γλίστρησε απ' τη μέση του. «Σάιμον;» είπε. «Τι έγινε;»

«Μου είπες ότι είχες δουλειά», είπε η Μάγια, κοιτάζοντας τον Σάιμον. «Αλλά κάποιος έριξε αυτό κάτω απ' την πόρτα του σταθμού, σήμερα το πρωί». Του έδειξε το τυλιγμένο χαρτί. Ήταν εμφανές ότι επρόκειτο για ένα απ' τα φυλλάδια που διαφήμιζαν τη συναυλία του συγκροτήματος.

Η Τζαμπελ κοιτούσε μία τον Σάιμον και μία τη Μάγια, και στο πρόσωπό της άρχισε να ζωγραφίζεται η αλήθεια. «Περιμένετε λίγο», είπε. «Εσείς οι δύο τα έχετε;»

Η Μάγια έσφιξε το σαγόνι της. «Εσείς;»

«Ναι», είπε η Τζαμπελ. «Εδώ και λίγες εβδομάδες».

Τα μάτια της Μάγια στένεψαν. «Κι εμείς το ίδιο. Βγαίνουμε από τον Σεπτέμβρη».

«Δεν μπορώ να το πιστέψω», είπε η Τζαμπελ. Και φαινόταν πραγματικά σαν να μην μπορούσε να το πιστέψει. «Σάιμον;» Στράφηκε προς το μέρος του, με τα χέρια στη μέση. «Μπορείς να το εξηγήσεις αυτό;»

Το συγκρότημα, που είχε χάσει επιτέλους όλο τον εξοπλισμό μέσα στο φορτηγάκι —τα ντραμς καταλάμβαναν τα πίσω καθίσματα, και οι κιθάρες και τα μπάσο ήταν στο χώρο των αποσκευών— περίμεναν στο πίσω μέρος

του αυτοκινήτου και κοιτούσαν απροκάλυπτα τη σκηνή. Ο Έρικ έβαλε τα χέρια του γύρω από το στόμα του σχηματίζοντας ένα μεγάφωνο. «Κυρίες μου», είπε. «Δεν χρειάζεται να τσακώνεστε. Υπάρχει αρκετός Σάιμον για όλες σας».

Η Ίζαμπελ γύρισε απότομα, και έριξε στον Έρικ ένα βλέμμα τόσο θανατηφόρο, που τον έκανε να το βουλώσει αμέσως. Οι πίσω πόρτες του φορτηγού έκλεισαν με κρότο, και το αμάξι έβαλε μπροστά. Προδότες, σκέφτηκε ο Σάιμον, αν και, αν ήθελε να είναι δίκαιος, μάλλον είχαν σκεφτεί ότι θα έφευγε με το αμάξι του Κάιλ που ήταν παρακαρισμένο στη γωνία. Αν έβγαινε ζωντανός από εκεί, φυσικά.

«Δεν το πιστεύω, Σάιμον», είπε η Μάγια. Στεκόταν κι εκείνη με τα χέρια στη μέση, στην ίδια ακριβώς στάση με την Ίζαμπελ. «Τι σκεφτόσουν; Πώς μπόρεσες να λες αυτά τα ψέματα;»

«Δεν είπα ψέματα» διαμαρτυρήθηκε ο Σάιμον. «Δεν μιλήσαμε ποτέ για αποκλειστικότητα!» Στράφηκε στην Ίζαμπελ. «Ούτε εμείς! Και ξέρω ότι εσύ έβγαινες με άλλους...»

«Όχι άτομα που ξέρεις», είπε περιφρονητικά η Ίζαμπελ. «Όχι με τους φίλους σου. Πώς θα ένιωδες αν μάθαινες ότι βγαίνω με τον Έρικ;»

«Να σου πω την αλήθεια, θα απορούσα», είπε ο Σάιμον. «Δεν είναι καθόλου ο τύπος σου».

«Δεν είναι αυτό το θέμα, Σάιμον». Η Μάγια είχε πλησιάσει την Ίζαμπελ, και τον κοιτούσαν και οι δύο, ένας αδιαπέραστος τοίχος γυναικείας οργής. Το μπαρ είχε πλέον αδειάσει, και, εκτός από τους τρεις τους, ο δρόμος ήταν έρημος. Αναρωτήθηκε τι πιθανότητες είχε να

γλιτώσει αν το έβαζε στα πόδια, αλλά αποφάσισε ότι δεν ήταν και πολλές. Οι λυκάνθρωποι ήταν γρήγοροι, ενώ η Ίζαμπελ ήταν εκπαιδευμένη κυνηγός βρικολάκων.

«Ειλικρινά, λυπάμαι», είπε ο Σάιμον. Το βουητό από το αίμα που είχε πιει είχε αρχίσει να καταλαγιάζει, ευτυχώς. Ένωθε λιγότερη ζαλάδα από την ένταση των αισθήσεων, αλλά περισσότερο πανικό. Αλλά τα πράγματα γινόντουσαν χειρότερα, καθώς σκεφτόταν συνέχεια τη Μορίν και τι της είχε κάνει, και αν ήταν καλά. *Μακάρι να είναι καλά.* «Θα έπρεπε να σας το έχω πει. Απλώς... μου αρέσετε και οι δύο, και δεν ήθελα να πληγώσω καμία σας».

Τη στιγμή που το ξεστόμισε, συνειδητοποίησε πόσο ανόητο ακούστηκε. Άλλος ένας κόπανος που ψάχνει δικαιολογίες για την άθλια συμπεριφορά του. Ο Σάιμον δεν είχε ποτέ τέτοια άποψη για τον εαυτό του. Ήταν καλό παιδί, από τα καλά παιδιά που τα κορίτσια αγνοούν, προτιμώντας τους σέξι άγριους τύπους, ή τους βασανισμένους καλλιτέχνες. Ή τους τύπους που ήταν τόσο ψώνια, που δεν το είχαν σε τίποτα να βγαίνουν με δύο κοπέλες ταυτόχρονα χωρίς να λένε ακριβώς ψέματα, αλλά χωρίς να λένε και την αλήθεια σε καμία.

«Γουάου», είπε πιο πολύ μονολογώντας. «Είμαι τεράστιος κόπανος».

«Αυτό είναι μάλλον το πιο σωστό πράγμα που είπες απ' τη στιγμή που ήρθα σήμερα», είπε η Μάγια.

«Αμήν», είπε η Ίζαμπελ. «Αν και, κατά τη γνώμη μου, τώρα είναι αργά...»

Η πλαϊνή πόρτα του μπαρ άνοιξε και βγήκε κάποιος. Ήταν ο Κάιλ. Ο Σάιμον ένιωσε ένα κύμα ανακούφισης. Ο Κάιλ ήταν σοβαρός, αλλά όχι τόσο σοβαρός όσο πι-

στευε ο Σάιμον ότι θα ήταν αν είχε πάθει κάτι φρικτό η Μορίν.

Ο Κάιλ ξεκίνησε να κατεβαίνει τα σκαλιά για να πάει προς το μέρος τους. Η βροχή ίσα που ήταν πλέον ψιχάλα. Η Μάγια και η Ίζαμπελ ήταν με γυρισμένες τις πλάτες τους προς αυτόν. Κάρφωναν τον Σάιμον με εξοργισμένα μάτια που λες εξέπεμπαν ακτίνες λέιζερ. «Ελπίζω να μην περιμένεις ότι θα σου ξαναμιλήσει ποτέ καμία από τις δυο μας», είπε η Ίζαμπελ. «Και θα κάνω και μια κουβεντούλα με την Κλέρι, μια πολύ πολύ σοβαρή κουβέντα για την επιλογή των φίλων της».

«Κάιλ», είπε ο Σάιμον, που δεν μπορούσε να κρύψει την ανακούφιση απ' τη φωνή του καθώς ο Κάιλ πλησίασε περισσότερο. «Ε, η Μορίν... είναι...;»

Δεν είχε ιδέα πώς να ρωτήσει αυτό που ήθελε χωρίς να καταλάβουν η Μάγια και η Ίζαμπελ τι είχε συμβεί, αλλά, όπως αποδείχθηκε, δεν είχε σημασία, γιατί δεν πρόλαβε να πει τις υπόλοιπες λέξεις. Η Μάγια και η Ίζαμπελ γύρισαν το κεφάλι τους. Η Ίζαμπελ έδειχνε εκνευρισμένη, και η Μάγια ξαφνιασμένη, προφανώς θα αναρωτιόταν ποιος ήταν ο Κάιλ.

Όμως, τη στιγμή που η Μάγια είδε τον Κάιλ, το πρόσωπό της άλλαξε· τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα και το αίμα έφυγε απ' το πρόσωπό της. Και ο Κάιλ, με τη σειρά του, την κοιτούσε με το ύφος κάποιου που μόλις είχε ξυπνήσει από έναν εφιάλτη μόνο και μόνο για να ανακαλύψει ότι ήταν αληθινός και ότι συνεχιζόταν. Το στόμα του άνοιξε, σχηματίζοντας λέξεις, αλλά δεν βγήκε κανένας ήχος.

«Όπα», είπε η Ίζαμπελ, και άρχισε να κοιτάζει μία τον έναν και μία τον άλλον. «...γνωρίζεστε εσείς οι δύο;»

Τα χείλη της Μάγια μισάνοιξαν. Κοιτούσε ακόμη τον Κάιλ. Ο Σάιμον πρόλαβε μόνο να σκεφτεί ότι εκείνον δεν τον είχε κοιτάξει ποτέ με τέτοια ένταση, πριν εκείνη ψιθυρίσει "Τζόρνταν", και ορμήσει στον Κάιλ με νύχια προτεταμένα και κοφτερά, βυθίζοντάς τα στο λαιμό του.

Μέρος Δεύτερο

Για Κάθε Ζωή

Δεν υπάρχει τίποτα δωρεάν. Όλα πρέπει να πληρωθούν. Για κάθε κέρδος από οτιδήποτε, υπάρχει ένα τίμημα. Για κάθε ζωή, ένας θάνατος. Ακόμα και η μουσική σου, για την οποία έχουμε ακούσει τόσα πολλά, και αυτή είχε ένα αντάλλαγμα.

Η γυναίκα σου ήταν το αντάλλαγμα για τη μουσική σου.

Η Κόλαση είναι ικανοποιημένη τώρα.

—Τεντ Χιουζ, “Τα κόκαλα της τίγρης”¹

¹ Μονόπρακτο του ποιητή. (Σ.τ.Μ.)

10

οδος ριβερσαϊντ, αρ. 232

Ο Σάιμον καθόταν στην πολυθρόνα στο σαλόνι του Κάιλ και χάζεψε την παγωμένη εικόνα στην οθόνη της τηλεόρασης στη γωνία του δωματίου. Ήταν σταματημένη στο παιχνίδι που έπαιζε ο Κάιλ με τον Τζέις, και η εικόνα έδειχνε ένα σκοτεινό υπόγειο τούνελ με μια στοίβα πτώματα στο πάτωμα και κάτι πολύ ρεαλιστικές λιμνούλες από αίμα. Ήταν ανατριχιαστική, αλλά ο Σάιμον δεν είχε την ενέργεια, αλλά ούτε και τη διάθεση να σηκωθεί να την κλείσει. Οι εικόνες που περνούσαν απ' το μυαλό του όλο το βράδυ ήταν χειρότερες.

Το φως που έμπαινε στο δωμάτιο απ' τα παράθυρα είχε μεταμορφωθεί από αραιό φως της αυγής σε αχνό λαμπερό πρωινό φως, αλλά ο Σάιμον ούτε καν το είχε προσέξει. Έβλεπε συνέχεια στο μυαλό του το άψυχο σώμα της Μορίν στο πάτωμα, τα ξανθά της μαλλιά λερωμένα με αίμα. Τη δική του πορεία μέσα στη νύχτα, το αίμα της να τραγουδάει στις φλέβες του. Και μετά, τη Μάγια να ορμάει στον Κάιλ, σκίζοντάς τον με τα νύχια της. Ο

Κάιλ είχε μείνει ακίνητος, και δεν είχε σηκώσει καν το χέρι του για να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Θα την είχε αφήσει να τον σκοτώσει αν δεν είχε παρέμβει η Ίζαμπελ, που είχε τραβήξει με δύναμη τη Μάγια, και την είχε ακινητοποιήσει στο πεζοδρόμιο μέχρι η οργή της να διαλυθεί σε δάκρυα. Ο Σάιμον είχε προσπαθήσει να πάει κοντά της, αλλά η Ίζαμπελ τον είχε αποδαρύνει με ένα άγριο βλέμμα, βάζοντας το ένα της χέρι γύρω από το κορίτσι και σηκώνοντας το άλλο για να τον κρατήσει μακριά.

«Φύγε από δω», είχε πει. «Και πάρε και αυτόν μαζί σου. Δεν ξέρω τι της έκανε, αλλά πρέπει να ήταν πολύ άσχημο».

Και ήταν, όντως. Ο Σάιμον ήξερε αυτό το όνομα, Τζόρνταν. Είχε ξανααναφερθεί όταν την είχε ρωτήσει πώς είχε γίνει λυκάνθρωπος. Του είχε πει ότι την είχε κάνει ο πρώην της. Με μια βίαιη, άγρια επίθεση την είχε κάνει λυκάνθρωπο, και μετά είχε εξαφανιστεί, και την είχε αφήσει μόνη της να αντιμετωπίσει τις συνέπειες.

Τον έλεγαν Τζόρνταν.

Γι' αυτό ο Κάιλ είχε μόνο ένα όνομα στο κουδούνι της πόρτας. Γιατί ήταν το επίθετό του. Ολόκληρο το όνομά του πρέπει να ήταν Τζόρνταν Κάιλ, συνειδητοποίησε ο Σάιμον. Ήταν ανόητος, απίστευτα ανόητος, που δεν το είχε καταλάβει νωρίτερα. Όχι ότι χρειαζόταν κι άλλο λόγο για να μισεί τον εαυτό του.

Ο Κάιλ –ή μάλλον, ο Τζόρνταν– ήταν λυκάνθρωπος. Αυτό σήμαινε ότι θεραπευόταν γρήγορα. Μέχρι να τον σηκώσει ο Σάιμον όρθιο, όχι και πολύ τρυφερά, και να τον σύρει στο αμάξι του, οι βαθιές χαρακιές στο λαιμό του και κάτω από τα σκισμένα κουρέλια της μπλούζας του είχαν γίνει ουλές σκεπασμένες με κρούστα. Ο Σάι-

μον τού είχε πάρει τα κλειδιά, και είχε οδηγήσει πίσω προς το Μανχάταν χωρίς να ανταλλάξουν λέξη, καθώς ο Τζόρνταν καθόταν σχεδόν ακίνητος στη θέση του συνοδηγού και κοίταζε τα ματωμένα του χέρια.

«Η Μορίν είναι καλά», είπε τελικά καθώς περνούσαν πάνω απ' τη γέφυρα του Γουίλιαμσμπερο. «Φαινόταν χειρότερα απ' ό,τι ήταν ουσιαστικά. Δεν είσαι ακόμη και τόσο καλός στο να τρέφεται με αίμα ανθρώπων, οπότε δεν είχε χάσει και πολύ αίμα. Την έβαλα σε ένα ταξί. Δεν θυμάται τίποτα. Νομίζει ότι λιποθύμησε μπροστά σου, και ντρέπεται πάρα πολύ».

Ο Σάιμον ήξερε ότι έπρεπε να τον ευχαριστήσει, αλλά δεν μπορούσε να το κάνει. «Είσαι ο Τζόρνταν», είπε. «Ο παλιός φίλος της Μάγια. Αυτός που την έκανε λυκάνθρωπο».

Είχαν φτάσει στην οδό Κένμειρ· ο Σάιμον έστριψε βόρεια προς το Μπάουερι, με τα φτηνά σπίτια και τα μαγαζιά με είδη φωτισμού. «Ναι», είπε ο Τζόρνταν. «Κάιλ είναι το επίθετό μου. Άρχισα να το χρησιμοποιώ όταν μπήκα στους Πραιότερες».

«Θα σε σκοτώνε αν την είχε αφήσει η Ίζαμπελ».

«Έχει το δικαίωμα να με σκοτώσει αν θέλει», είπε ο Τζόρνταν, και έπειτα έμεινε σιωπηλός. Δεν είπε τίποτε άλλο μέχρι ο Σάιμον να παρκάρει, και να ανέβουν στο διαμέρισμα. Είχε πάει στο δωμάτιό του χωρίς καν να βγάλει το ματωμένο του μπουφάν και είχε κλείσει πίσω του με δύναμη την πόρτα.

Ο Σάιμον είχε βάλει τα πράγματά του στο σακιδιό του και ήταν έτοιμος να φύγει απ' το διαμέρισμα, αλλά θύσασε. Δεν ήταν σίγουρος, ακόμα και μετά από τόση ώρα, γιατί, αντί να φύγει, είχε πετάξει την τσάντα του

δίπλα στην πόρτα και είχε γυρίσει και είχε καθίσει σ' εκείνη την πολυθρόνα, όπου είχε μείνει όλο το βράδυ.

Ευχήθηκε να μπορούσε να πάρει την Κλέρι, αλλά ήταν πολύ νωρίς το πρωί, και άλλωστε η Ίζαμπελ είχε πει ότι είχαν φύγει μαζί με τον Τζέις, και η σκέψη του να διακόψει μια ιδιαίτερη στιγμή τους δεν ήταν και πολύ ευχάριστη. Αναρωτήθηκε πώς να ήταν η μητέρα του. Αν τον είχε δει το προηγούμενο βράδυ, με τη Μορίν, θα πίστευε ότι ήταν ακριβώς το τέρας που τον είχε κατηγορήσει ότι είναι.

Ίσως και να ήταν.

Σήκωσε το κεφάλι του καθώς η πόρτα του Τζόρνταν άνοιξε τρίζοντας και από το δωμάτιο βγήκε ο Τζόρνταν. Ήταν ξυπόλυτος, και φορούσε ακόμη το ίδιο τζιν και μπλουζάκι με την προηγούμενη ημέρα. Οι ουλές στο λαιμό του είχαν γίνει απλώς κόκκινες γρατζουνιές. Κοίταξε τον Σάιμον. Τα καστανά του μάτια, που ήταν συνήθως τόσο λαμπερά και χαρούμενα, ήταν σκούρα και γεμάτα σκιές. «Νόμιζα ότι θα έφευγες», είπε.

«Ναι» είπε ο Σάιμον «αλλά μετά σκέφτηκα ότι έπρεπε να σου δώσω μια ευκαιρία να εξηγηθείς».

«Δεν έχω τίποτα να εξηγήσω». Ο Τζόρνταν σύρθηκε μέχρι την κουζίνα και άρχισε να ψάχνει σε ένα συρτάρι ώσπου έβγαλε ένα φίλτρο καφέ. «Ό,τι και να σου είπε η Μάγια για μένα είναι αλήθεια, είμαι σίγουρος».

«Είπε ότι τη χτύπησες», είπε ο Σάιμον.

Ο Τζόρνταν, στην κουζίνα, έμεινε εντελώς ακίνητος. Κοίταξε το φίλτρο σαν να μην ήξερε πια σε τι χρησίμευε.

«Είπε ότι βγαίνατε για μήνες και ότι όλα ήταν μια χαρά», συνέχισε ο Σάιμον. «Μετά έγινες βίαιος και ζη-

λιάρης. Όταν σου την είπε, τη χτύπησες. Τότε σου είπε να χωρίσετε, και μια μέρα, όταν γυρνούσε σπίτι της, κάτι της επιτέθηκε, και παραλίγο να τη σκοτώσει. Κι εσύ... έφυγες από την πόλη. Χωρίς συγγνώμη, χωρίς καμία εξήγηση».

Ο Τζόρνταν άφησε το φίλτρο στον πάγκο. «Πώς έφτασε εδώ; Πώς βρήκε την αγέλη του Λουκ Γκάρογουεϊ;»

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Πήρε ένα τρένο για τη Νέα Υόρκη και τους εντόπισε. Ξέρει να επιβιώνει η Μάγια. Δεν άφησε αυτό που της έκανες να της καταστρέψει τη ζωή. Λίγοι θα το κατάφερναν αυτό».

«Γι' αυτό έμεινες;» ρώτησε ο Τζόρνταν. «Για να μου πεις ότι είμαι μπάσταρδος; Το ξέρω ήδη».

«Έμεινα» είπε ο Σάιμον «εξαιτίας αυτού που έκανα χτες το βράδυ. Αν είχα μάθει για σένα προχθές, θα είχα φύγει. Αλλά μετά από αυτό που έκανα στη Μορίν...» δάγκωσε τα χείλη του. «Νόμιζα ότι είχα τον έλεγχο αυτού που μου συνέβαινε, αλλά δεν τον είχα, και έκανα κακό σε κάποιον που δεν το άξιζε. Γι' αυτό έμεινα».

«Γιατί αν δεν είμαι εγώ τέρας, δεν είσαι ούτε εσύ».

«Γιατί θέλω να μάθω πώς να προχωρήσω, από εδώ και πέρα, και ίσως εσύ να μπορείς να μου πεις». Ο Σάιμον έσκυψε μπροστά. «Γιατί από τότε που σε γνώρισα, μου φέρεσαι καλά. Δεν σε έχω δει ποτέ να κάνεις κακό σε κάποιον, ή να θυμώνεις. Και μετά σκέφτηκα τους Πραιτορες και το ότι πήγες μαζί τους επειδή είχες κάνει κακά πράγματα. Σκέφτηκα ότι η Μάγια ήταν ίσως το κακό πράγμα που είχες κάνει και ότι προσπαθούσες να επανορθώσεις γι' αυτό».

«Ναι», είπε ο Τζόρνταν. «Αυτή είναι».

Η Κλέρι καθόταν στο μικρό ξενώνα του Λουκ, και μπροστά της είχε απλώσει το μικρό κομμάτι ύφασμα που είχε πάρει απ' το νεκροτομείο του Μπεθ Ίσραελ. Το είχε στερεώσει στις άκρες με μολύβια και καθόταν από πάνω του, με το ραβδί της στο χέρι, προσπαθώντας να θυμηθεί το ρούνο που είχε εμφανιστεί μπροστά της στο νοσοκομείο.

Ήταν δύσκολο να συγκεντρωθεί. Σκεφτόταν συνεχώς τον Τζέις, το προηγούμενο βράδυ. Πού μπορεί να είχε πάει. Γιατί ήταν τόσο δυστυχημένος. Μέχρι τη στιγμή που τον είδε, δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι ήταν κι εκείνος τόσο χάλια όσο και η ίδια, και αυτό της ράγιζε την καρδιά. Ήθελε να τον πάρει τηλέφωνο, αλλά είχε συγκρατηθεί άπειρες φορές από τη στιγμή που είχε πάει σπίτι. Αν υπήρχε περίπτωση να της πει τι είχε, θα το έκανε χωρίς να τον ρωτήσει. Τον ήξερε αρκετά καλά ώστε να μπορεί να το πει αυτό.

Έκλεισε τα μάτια της και προσπάθησε να πιέσει τον εαυτό της να δει το ρούνο. Δεν τον είχε επινοήσει εκείνη, γι' αυτό ήταν αρκετά σίγουρη. Ήταν ένας ήδη υπάρχων, αν και δεν ήταν σίγουρη αν τον είχε δει στο Γκρι Βιβλίο. Η μορφή του της μιλούσε λιγότερο για μετάφραση και περισσότερο για αποκάλυψη, σαν να της έδειχνε τη μορφή ενός πράγματος κρυμμένου κάτω από το έδαφος, σαν να φυσούσε αργά τη σκόνη από πάνω του για να διαβάσει την επιγραφή του...

Το ραβδί τινάχτηκε στα δάχτυλά της, και η Κλέρι άνοιξε τα μάτια της. Προς μεγάλη της έκπληξη είδε ότι είχε καταφέρει να χαράξει ένα μικρό σχέδιο στην άκρη του υφάσματος. Έμοιαζε σχεδόν σαν κηλίδα από μελάνι, με παράξενες γραμμές που έφευγαν προς κάθε κατεύθυνση, και η Κλέρι συνοφρυσώθηκε, καθώς αναρωτήθηκε αν είχε

χάσει το ταλέντο της. Αλλά μετά, το ύφασμα άρχισε να γυαλίζει, σαν τη ζέστη που βγαίνει από τη μαύρη άσφαλτο. Κοίταξε τις λέξεις να ξεδιπλώνονται πάνω στο ύφασμα σαν να τις έγγραφε ένα αόρατο χέρι:

Ιδιοκτησία Εκκλησίας της Τάλτο. Οδός Ρίβερσαϊντ, αρ. 232.

Ένα βουητό ενθουσιασμού τη διαπέρασε. Ήταν ένα στοιχείο, ένα αληθινό στοιχείο. Και το είχε βρει μόνη της, χωρίς τη βοήθεια κανενός άλλου.

Οδός Ρίβερσαϊντ, αρ. 232. Αυτό ήταν στην Άνω Δυτική Πλευρά της πόλης, σκέφτηκε, κοντά στο πάρκο Ρίβερσαϊντ, στην απέναντι όχθη του ποταμού από το Νιου Τζέρσι. Όχι και τόσο μακριά. Εκκλησία της Τάλτο. Η Κλέρι άφησε το ραβδί με μια ανήσυχη έκφραση. Ό,τι και αν ήταν, δεν ακουγόταν καλό. Έσυρε την καρέκλα της προς το παλιό κομπιούτερ του Λουκ και συνδέθηκε στο Ίντερνετ. Δεν ξαφνιάστηκε όταν είδε ότι όταν έγγραψε “Εκκλησία της Τάλτο” δεν βγήκαν κατανοητά αποτελέσματα. Ό,τι κι αν ήταν γραμμένο εκεί στην άκρη του υφάσματος πρέπει να ήταν στην Πουργκατική, ή στη γλώσσα των Χθονίων, ή σε κάποια άλλη δαιμονική γλώσσα.

Για ένα πράγμα ήταν σίγουρη: ό,τι κι αν ήταν η Εκκλησία της Τάλτο ήταν μυστικό, και μάλλον κάτι κακό. Αν είχαν ανάμιξη στη μεταμόρφωση βρεφών σε πράγματα με γαμπά νύχια αντί για χέρια σίγουρα, δεν ήταν πραγματική θρησκεία. Η Κλέρι αναρωτήθηκε αν η μητέρα που είχε παρατήσει το μωρό της κοντά στο νοσοκομείο ήταν μέλος της αίρεσης και αν ήξερε σε τι είχε μπλέξει πριν γεννηθεί το μωρό της.

Ένωσε να κρυώνει καθώς άπλωσε το χέρι της για να πάρει το τηλέφωνο —αλλά σταμάτησε με το ακουστικό στο χέρι. Ήταν έτοιμη να καλέσει τη μητέρα της, αλλά

δεν μπορούσε να πάρει την Τζόσλιν γι' αυτό. Η Τζόσλιν είχε μόλις σταματήσει να κλαίει και είχε συμφωνήσει να βγει με τον Λουκ για να κοιτάξουν για βέρες. Και ενώ η Κλέρι πίστευε ότι η μητέρα της ήταν αρκετά δυνατή για να αντιμετωπίσει την αλήθεια, όποια και αν ήταν τελικά, σίγουρα θα έμπλεκε πολύ άσχημα με το Κονκλάβιο, επειδή είχε προχωρήσει τόσο πολύ την έρευνα χωρίς να τους ενημερώσει.

Ο Λουκ. Μόνο που ο Λουκ ήταν με τη μητέρα της. Δεν μπορούσε να τον πάρει.

Ίσως τη Μαρίζ. Και μόνο η ιδέα του να την πάρει τηλέφωνο τής φαινόταν ξένη και ταπεινωτική. Άλλωστε, η Κλέρι ήξερε, αν και δεν ήθελε να παραδεχθεί στον εαυτό της ότι αυτός ήταν ένας από τους λόγους, ότι αν άφηγε το Κονκλάβιο να αναλάβει την υπόθεση, η ίδια θα έμενε στον πάγκο. Θα έμενε στο περιθώριο ενός μυστηρίου που της φαινόταν ιδιαίτερα προσωπικό. Για να μην αναφέρει το ότι θα ήταν σαν να πρόδιδε τη μητέρα της για χάρη του Κονκλάβιου.

Αλλά το να πάει εκεί πέρα μόνη της, χωρίς να ξέρει τι θα βρει... Εντάξει, είχε κάποια εκπαίδευση, αλλά όχι και τόση. Και ήξερε ότι είχε την τάση πρώτα να λειτουργεί και έπειτα να σκέφτεται. Πήρε απρόθυμα το τηλέφωνο κοντά της, δίστασε για μια στιγμή, και τελικά έστειλε ένα γρήγορο γραπτό μήνυμα: ΟΔΟΣ ΡΙΒΕΡΣΑΪΝΤ, αρ. 232. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΡΕΘΟΥΜΕ ΕΚΕΙ ΑΜΕΣΩΣ. ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ. Πάτησε Αποστολή, και περίμενε ένα λεπτό, μέχρι που η οθόνη άναψε με την απάντηση: ΟΚ.

Η Κλέρι άφησε το τηλέφωνο αναστενάζοντας και πήγε να βρει τα όπλα της.

* * *

«Την αγαπούσα τη Μάγια», είπε ο Τζόρνταν. Καθόταν στο χαμηλό καναπέ και είχε καταφέρει να φτιάξει καφέ αν και δεν είχε πει καθόλου. Κρατούσε απλώς το φλιτζάνι στα χέρια του και το στριφογυρνούσε καθώς μιλούσε. «Πρέπει να το ξέρεις αυτό πριν σου πω οτιδήποτε άλλο. Ήμασταν και οι δύο από εκείνη τη μίξερη παρακμιακή πόλη στο Νιου Τζέρσι, και η Μάγια είχε ταλαιπωρηθεί πολύ, γιατί ο μπαμπάς της ήταν μαύρος και η μαμά της λευκή. Είχε και έναν αδερφό, που ήταν τελείως ψυχοπαθής. Δεν ξέρω αν σου έχει πει γι' αυτόν. Τον έλεγαν Ντάνιελ».

«Όχι πολλά», είπε ο Σάιμον.

«Με όλα αυτά, η ζωή της ήταν σκέτη κόλαση, αλλά δεν το άφηνε να τη ρίξει. Τη γνώρισα σε ένα μαγαζί με δίσκους. Αγόραζε παλιούς δίσκους. Ξέρεις, βινύλιο. Αρχίσαμε να μιλάμε, και κατάλαβα ότι ήταν βασικά το πιο κουλ κορίτσι από χιλιόμετρα. Και όμορφη. Και γλυκιά». Το βλέμμα του Τζόρνταν ήταν αφηρημένο. «Αρχίσαμε να βγαίνουμε, και ήταν φανταστικά. Ήμασταν τρελά ερωτευμένοι. Όπως ερωτεύεσαι όταν είσαι δεκαέξι. Μετά με δάγκωσαν. Έμπλεξα σε έναν καβγά ένα βράδυ σε ένα κλαμπ. Έμπλεκα συχνά σε καβγάδες. Είχα συνηθίσει να με κλοτσάνε και να μου ρίχνουν μπουτιές, αλλά να με δαγκώνουν; Νόμιζα ότι αυτός που το είχε κάνει ήταν τρελός, και δεν έδωσα σημασία. Πήγα στο νοσοκομείο, με ράψανε, και το ξέχασα.

Περίπου τρεις εβδομάδες αργότερα άρχισε να επιδρά. Κύματα ανεξέλεγκτου θυμού και οργής. Η όρασή μου απλώς έσβηνε, και δεν ήξερα τι γινόταν. Έσπασα με το χέρι μου το παράθυρο της κουζίνας μόνο και μόνο επειδή δεν μπορούσα να ανοίξω ένα συρτάρι. Ζήλευα σαν

τρελός τη Μάγια, ήμουν σίγουρος ότι κοιτούσε άλλους, σίγουρος... δεν ξέρω καν τι πίστευα τότε. Ξέρω μόνο ότι το 'χασα. Τη χτύπησα. Θα ήθελα να πω ότι δεν το θυμάμαι, αλλά το θυμάμαι. Και τότε μου είπε να χωρίσουμε...» Η φωνή του έσβησε. Ήπια μια γουλιά καφέ. Φαινόταν χάλια, σκέφτηκε ο Σάιμον. Δεν πρέπει να είχε ξαναπει αυτή την ιστορία για πολύ καιρό. Μπορεί και ποτέ. «Μετά από μερικά βράδια πήγα σε ένα πάρτι, και ήταν εκεί. Χόρευε με έναν άλλον. Τον φιλούσε σαν να ήθελε να μου αποδείξει ότι είχε τελειώσει. Ήταν πολύ άσχημη η νύχτα που διάλεξε. Όχι ότι θα μπορούσε να το ξέρει. Ήταν η πρώτη πανσέληνος από τότε που με είχαν δαγκώσει». Οι κλειδώσεις των δαχτύλων του είχαν ασπρίσει έτσι όπως κρατούσε το φλιτζάνι. «Ήταν η πρώτη φορά που Μεταμορφώθηκα. Η μεταμόρφωση διαπέρασε το σώμα μου σαν σουβλιά, και έσκισε τα κόκαλα και το δέρμα μου στα δύο. Πονούσα φρικτά, και όχι μόνο γι' αυτό. Την ήθελα, ήθελα να γυρίσει πίσω, να της εξηγήσω, αλλά το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να ουρλιάζω. Άρχισα να τρέχω στους δρόμους, και τότε την είδα, να διασχίζει το πάρκο κοντά στο σπίτι της. Γυρνούσε σπίτι...»

«Και της επιτέθηκες», είπε ο Σάιμον. «Τη δάγκωσες».

«Ναι». Ο Τζόρνταν θυμόταν με κενό το βλέμμα το παρελθόν του. «Όταν ξύπνησα το επόμενο πρωί, ήξερα τι είχα κάνει. Προσπάθησα να πάω στο σπίτι της, να της εξηγήσω. Είχα φτάσει στη μέση του δρόμου, όταν μπήκε μπροστά μου ένας μεγαλόσωμος τύπος και με σταμάτησε. Ήξερε ποιος ήμουν, ήξερε τα πάντα για μένα. Μου εξήγησε ότι ήταν μέλος της ομάδας των Πραιτόρων και του είχαν αναθέσει να με προσέχει. Δεν χάρηκε και πολύ

που έφτασε αργά, που είχα ήδη δαγκώσει κάποιον. Δεν με άφηνε να την πλησιάσω. Έλεγε ότι απλώς θα χειροτέρευα την κατάσταση. Μου υποσχέθηκε ότι θα την πρόσεχαν οι Πραιότερες Λύκοι. Μου είπε ότι εφόσον είχα ήδη δαγκώσει άνθρωπο, κάτι αυστηρά απαγορευμένο, ο μόνος τρόπος να αποφύγω την τιμωρία ήταν να μπω στην οργάνωση και να εκπαιδευθώ για να μπορώ να ελέγξω τον εαυτό μου.

Δεν θα το έκανα. Θα τον έφτυνα και θα δεχόμουν οποιαδήποτε τιμωρία μου απένειμαν. Μισούσα τόσο πολύ τον εαυτό μου. Όταν, όμως, μου εξήγησε ότι έτσι θα μπορούσα να βοηθήσω άλλους σαν κι εμένα, ίσως να κατάφερνα να μην ξανασυμβεί σε κάποιους άλλους αυτό που είχε συμβεί σε μένα και στη Μάγια, ήταν σαν να έβλεπα ένα φως στο σκοτάδι, ένα δρόμο στο μέλλον. Σαν να ήταν μια ευκαιρία να διορθώσω αυτό που είχα κάνει».

«Εντάξει», είπε ο Σάιμον αργά. «Αλλά δεν είναι λίγο παράξενη σύμπτωση ότι κατέληξες μαζί μου; Με κάποιον που βγαίνει με την κοπέλα που δάγκωσες κάποτε και μεταμόρφωσες σε λυκάνθρωπο;»

«Δεν είναι σύμπτωση», είπε ο Τζόρνταν. «Το αρχείο σου ήταν ανάμεσα σε μερικά άλλα που μου έδωσαν. Σε διάλεξα επειδή αναφερόταν το όνομα της Μάγια στις σημειώσεις. Ένας λυκάνθρωπος που βγαίνει με ένα βρικόλακα. Ξέρεις, είναι πολύ σημαντικό αυτό. Ήταν η πρώτη φορά που συνειδητοποίησα ότι είχε γίνει λυκάνθρωπος μετά από... μετά από αυτό που έκανα».

«Δεν προσπάθησες ποτέ να μάθεις; Μου φαίνεται λίγο...»

«Προσπάθησα. Οι Πραιότερες δεν με άφηναν, αλλά εγώ

έκανα ό,τι μπορούσα για να μάθω τι της είχε συμβεί. Ήξερα ό,τι το είχε σκάσει απ' το σπίτι, αλλά η ζωή της στο σπίτι ήταν χάλια έτσι κι αλλιώς, οπότε αυτό δεν μου έλεγε κάτι. Και δεν υπάρχει κανένα ληξιαρχείο λυκανθρώπων για να την ψάξω. Απλώς... ήλπιζα ότι δεν είχε Μεταμορφωθεί».

«Δηλαδή, ανέλαβες την υπόθεσή μου εξαιτίας της Μάγια;»

Ο Τζόρνταν κοκκίνισε. «Σκέφτηκα ότι αν σε γνώριζα, θα μπορούσα να μάθω τι είχε γίνει. Αν ήταν καλά».

«Γι' αυτό μου την είπες τις προάλλες που τα είχα και με την Ίζι», είπε ο Σάιμον που θυμήθηκε τη στάση του Τζόρνταν. «Ήθελες να την προστατεύσεις».

Ο Τζόρνταν τον αγριοκοίταξε πίσω από το φλιτζάνι του καφέ. «Ναι, αν και ήταν λίγο ηλίθια κίνηση».

«Και εσύ ήσουν αυτός που έριξε το φυλλάδιο για τη συναυλία κάτω απ' την πόρτα της. Έτσι δεν είναι;» Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Για πες, το να ασχολείσαι με την ερωτική μου ζωή είναι μέρος της δουλειάς σου, ή είναι η προσωπική σου πινελιά;»

«Την έκανα κομμάτια», είπε ο Τζόρνταν. «Δεν ήθελα να δω να την πληγώνει και κάποιος άλλος».

«Και δεν σκέφτηκες ότι αν εμφανιζόταν στη συναυλία, θα προσπαθούσε να σε κάνει εκείνη κομμάτια; Αν δεν είχε αργήσει, μπορεί να σου είχε ορμήσει όσο ήσουν στη σκηνή. Και αυτό θα ήταν πολύ συναρπαστικό για το κοινό».

«Δεν ξέρω», είπε ο Τζόρνταν. «Δεν είχα καταλάβει ότι με μισούσε τόσο. Εννοώ ότι εγώ δεν μισώ τον τύπο που με Μεταμόρφωσε· καταλαβαίνω με κάποιον τρόπο ότι ίσως να μην μπορούσε να ελέγξει τον εαυτό του».

«Ναι» είπε ο Σάιμον «αλλά δεν ήσουν ερωτευμένος με εκείνο τον τύπο. Δεν τα είχατε ποτέ. Η Μάγια σ' αγαπούσε. Νομίζει ότι τη δάγκωσες, και μετά την παράτησες και δεν την ξανασκέφτηκες ποτέ. Θα σε μισεί τόσο όσο σ' αγαπούσε κάποτε».

Πριν ο Τζόρνταν προλάβει να απαντήσει, χτύπησε το κουδούνι —όχι το θυροτηλέφωνο, αλλά το κουδούνι της πόρτας, σαν να στεκόταν κάποιος στο κατώφλι έξω από την πόρτα τους. Τα αγόρια αντάλλαξαν απορημένα βλέμματα. «Περιμένεις κάποιον;» ρώτησε ο Σάιμον.

Ο Τζόρνταν κούνησε το κεφάλι του και άφησε το φλιτζάνι. Πήγαν και οι δύο προς το μικρό χολ. Ο Τζόρνταν έκανε νόημα στον Σάιμον να περιμένει πίσω του, πριν ανοίξει απότομα την πόρτα.

Δεν ήταν κανείς. Αντίθετα, πάνω στο χαλάκι, υπήρχε ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί στερεωμένο με μια πέτρα που φαινόταν πολύ βαριά. Ο Τζόρνταν έσκυψε για να το πιάσει και σηκώθηκε συνοφρυωμένος.

«Για σένα είναι», είπε στον Σάιμον.

Ο Σάιμον ξεδίπλωσε σαστισμένος το χαρτί. Στο κέντρο του, με τυπωμένα κεφαλαία παιδικά γράμματα, υπήρχε το μήνυμα:

ΣΑΪΜΟΝ ΔΙΟΥΣ. ΕΧΟΥΜΕ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΟΥ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΡΘΕΙΣ
ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΡΙΒΕΡΣΑΪΝΤ, αρ. 232, ΣΗΜΕΡΑ. ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΕΚΕΙ ΠΡΙΝ
ΠΕΣΕΙ Η ΝΥΧΤΑ, ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΤΗΣ ΚΟΦΟΥΜΕ ΤΟ ΛΑΡΥΤΤΙ.

«Είναι φάρσα», είπε ο Σάιμον, κοιτάζοντας μουνδιασμένος το χαρτί. «Πρέπει να είναι».

Χωρίς να πει λέξη, ο Τζόρνταν άρπαξε τον Σάιμον από το μπράτσο και τον τράβηξε στο σαλόνι. Τον άφη-

σε, και έφαξε το ασύρματο τηλέφωνο. «Πάρ' την», είπε κολλώντας το τηλέφωνο στο στήθος του Σάιμον. «Πάρε τη Μάγια, για να βεβαιωθούμε ότι είναι καλά».

«Μα, μπορεί να μην είναι αυτή». Ο Σάιμον κοιτούσε το τηλέφωνο καθώς η φρίκη της κατάστασης άρχισε να στροβιλίζεται στο μυαλό του σαν δαίμονας που περιφέρεται έξω από ένα σπίτι ικετεύοντας να τον αφήσουν να μπει. *Συγκεντρώσου*, είπε στον εαυτό του. *Μην πανικοβάλλεσαι*. «Μπορεί να είναι η Τζαμπελ».

«Θεέ μου». Ο Τζόρνταν τον αγριοκοίταξε. «Έχεις μήπως κι άλλες γκόμενες; Μήπως πρέπει να φτιάξουμε καμία λίστα με ποιες πρέπει να πάρουμε τηλέφωνο;»

Ο Σάιμον τού άρπαξε το τηλέφωνο και γύρισε απ' την άλλη καλώντας τον αριθμό.

Η Μάγια απάντησε στο δεύτερο κουδούνισμα. «Ναι;»

«Μάγια... ο Σάιμον είμαι».

Κάθε ίχνος ευγένειας εξαφανίστηκε απ' τη φωνή της. «Α. Τι θες;»

«Απλώς ήθελα να δω αν είσαι καλά», είπε.

«Μια χαρά είμαι». Μιλούσε κοφτά. «Δεν είμαι ευτυχισμένη, αλλά θα ζήσω. Εσύ εξακολουθείς να είσαι κόπανος, πάντως».

«Όχι», είπε ο Σάιμον. «Θέλω να πω ότι ήθελα να δω αν είσαι πραγματικά καλά».

«Έχει σχέση με τον Τζόρνταν;» Ο Σάιμον διέκρινε τον έντονο θυμό όταν είπε το όνομά του. «Σωστά. Φύγατε μαζί εσείς οι δύο, έτσι; Είστε φίλοι, λέει; Μπορείς να του πεις να μείνει μακριά μου. Βασικά αυτό ισχύει και για τους δυο σας».

Του το έκλεισε. Ο ήχος από το ακουστικό αντηχούσε στα αφτιά του σαν θυμωμένη μέλισσα.

Ο Σάιμον κοίταξε τον Τζόρνταν. «Καλά είναι. Μας μισεί και τους δύο, αλλά πραγματικά δεν φάνηκε σαν να υπάρχει κάποιο άλλο πρόβλημα».

«Ωραία», είπε κοφτά ο Τζόρνταν. «Πάρε την Τζαμπελ».

Χρειάστηκε να προσπαθήσει δύο φορές πριν το σηκώσει η Τζι. Ο Σάιμον ήταν έτοιμος να πανικοβληθεί μέχρι να ακούσει τη φωνή της στην άλλη άκρη της γραμμής, αφηρημένη και εκνευρισμένη. «Όποιος και να είναι ελπίζω να είναι κάτι σοβαρό».

Ένωσε την ανακούφιση να κυλάει στις φλέβες του. «Τζαμπελ. Ο Σάιμον είμαι».

«Για όνομα του Θεού. Τι θέλεις;»

«Ήθελα απλώς να σιγουρευτώ ότι είσαι καλά...»

«Γιατί, νόμιζες ότι θα ήμουν χάλια επειδή εσύ είσαι ένας ψεύτης, διπρόσωπος, παλιο...»

«Όχι». Ο Σάιμον είχε αρχίσει να εκνευρίζεται. «Εννοούσα αν είσαι καλά. Δεν σε έχουν απαγάγει, ή κάτι τέτοιο;»

Μεσολάβησε μια μεγάλη σιωπή. «Σάιμον», είπε τελικά η Τζαμπελ. «Αυτή είναι, πραγματικά, η πιο ηλίθια δικαιολογία για κλαψιάρικο ικετευτικό τηλεφώνημα συγγνώμης που έχω ακούσει ποτέ στη ζωή μου. Τι σε έχει πιάσει;»

«Δεν ξέρω», είπε ο Σάιμον, και της το έκλεισε πριν προλάβει να του το κλείσει εκείνη. Έδωσε το τηλέφωνο στον Τζόρνταν. «Κι αυτή καλά είναι».

«Δεν καταλαβαίνω». Ο Τζόρνταν είχε σαστίσει. «Ποιος στέλνει μια τέτοια απειλή αν δεν έχει ίχνος αλήθειας; Θέλω να πω ότι είναι πανεύκολο να μάθεις αν είναι ψέματα».

«Πρέπει να με θεωρούν τελείως ηλίθιο», άρχισε να λέει ο Σάιμον, αλλά μετά σταμάτησε καθώς μια φρικτή σκέψη πέρασε από το μυαλό του. Άρπαξε το τηλέφωνο από τον Τζόρνταν και άρχισε να παίρνει έναν αριθμό μουδιασμένος.

«Τι έγινε;» είπε ο Τζόρνταν. «Ποια παίρνεις;»

Το τηλέφωνο της Κλέρι χτύπησε τη στιγμή που έστριβε στη γωνία της Ενενηκοστής έκτης και έβγαινε στην οδό Ρίβερσαϊντ. Η βροχή έμοιαζε να έχει ξεπλύνει τη συνηθισμένη βρομιά της πόλης· ο ήλιος στον αστραφτερό ουρανό έλαμπε πάνω στην πράσινη λωρίδα του πάρκου που απλωνόταν κατά μήκος του ποταμού, που το νερό του φαινόταν σχεδόν γαλάζιο εκείνη τη μέρα.

Έψαξε στην τσάντα της για το κινητό της, το έβγαλε και το άνοιξε. «Ναι;»

Απ' τη γραμμή ακούστηκε η φωνή του Σάιμον. «Ευτυχώς...» πήγε να πει, και σταμάτησε. «Είσαι καλά; Δεν σε έχουν απαγάγει, μήπως;»

«Απαγάγει;» Η Κλέρι κοίταζε τα νούμερα στα κτίρια καθώς ανέβαινε προς τα πάνω. 220, 224. Δεν ήταν σίγουρη τι έψαχνε. Θα έμοιαζε μήπως με εκκλησία; Με κάτι άλλο; Ίσως να του είχαν ρίξει μια λάμψη για να μοιάζει με εγκαταλελειμμένο οικόπεδο; «Έχεις πει, μήπως;»

«Είναι λίγο νωρίς γι' αυτό». Η ανακούφιση στη φωνή του ήταν εμφανής. «Όχι, απλώς... μου έστειλαν ένα παράξενο σημείωμα. Κάποιος απειλούσε ότι έχει το κορίτσι μου».

«Ποιο απ' τα δύο;»

«Χα χα. Πολύ αστείο». Ο Σάιμον δεν ακουγόταν να

γελάει. «Πήρα ήδη τη Μάγια και την Ίζαμπελ, και είναι και οι δύο καλά. Μετά σκέφτηκα εσένα... δηλαδή, περνάμε πολύ χρόνο μαζί. Ίσως κάποιος θεωρούσε...»

«Δεν ξέρω». Ο αριθμός 232 της οδού Ρίβερσαϊντ υψωνόταν ξαφνικά μπροστά στην Κλέρι. Ήταν ένα μεγάλο τετράγωνο κτίριο με μυτερή σκεπή. Θα μπορούσε να είναι εκκλησία σε κάποια φάση, σκέφτηκε, αν και πλέον δεν έμοιαζε και πολύ.

«Η Μάγια και η Ίζαμπελ έμαθαν η μία για την άλλη χδες το βράδυ, παρεμπιπτόντως. Δεν ήταν και πολύ ευχάριστο», πρόσθεσε ο Σάιμον. «Είχες δίκιο ότι έπαιξα με τη φωτιά».

Η Κλέρι εξέτασε την πρόσοψη του αριθμού 232. Τα περισσότερα κτίσματα στο δρόμο αυτό ήταν ακριβά κτίρια με διαμερίσματα, και υπηρέτες με λιβρέες στον προθάλαμο. Όμως, το 232 είχε μόνο μια ψηλή ξύλινη δίφυλλη πόρτα με στρογγυλεμένη κορυφή και παλιομοδίτικα μεταλλικά χερούλια για πόμολα. «Ουπς, κακό αυτό. Λυπάμαι, Σάιμον. Σου μιλάει ακόμη κάποια από τις δύο;»

«Δεν θα το 'λεγα».

Η Κλέρι έπιασε τα χερούλια και έσπρωξε την πόρτα. Άνοιξε με ένα απαλό τριξιμο. Η Κλέρι χαμήλωσε τη φωνή της. «Μήπως σου άφησε το σημείωμα κάποια απ' τις δύο;»

«Δεν μου φαίνεται και πολύ το στυλ τους», είπε ο Σάιμον που φαινόταν πραγματικά μπερδεμένος. «Λες να το έχει κάνει ο Τζέις;»

Ο ήχος του ονόματός του ήταν σαν μια γροθιά στο στομάχι. Η Κλέρι κράτησε την ανάσα της και είπε: «Ειλικρινά, δεν νομίζω ότι θα το έκανε ακόμα και αν είχε

θυμώσει». Απομάκρυνε το κινητό από το αφτί της. Κοίταξε μέσα από τη μισάνοιχτη πόρτα και είδε κάτι που φαινόταν καθησυχαστικά σαν κανονική εκκλησία —ένας μακρύς διάδρομος, και φώτα που τρεμόσβηναν σαν κεριά. Δεν θα πάθαινε τίποτε αν έριχνε μια ματιά μέσα. «Σάιμον, πρέπει να κλείσω», είπε. «Θα σε πάρω μετά».

Έκλεισε το κινητό της και μπήκε μέσα.

«Πιστεύεις πραγματικά ότι ήταν φάρσα;» Ο Τζόρνταν πηγαινοερχόταν πάνω-κάτω στο διαμέρισμα σαν τίγρης κλεισμένος σε κλουβί. «Δεν ξέρω. Εμένα μου φαίνεται πολύ αρρωστημένο αστείο».

«Δεν είπα ότι δεν είναι αρρωστημένο». Ο Σάιμον κοίταξε το σημείωμα· ήταν πάνω στο τραπεζάκι του σαλονιού, και τα τυπωμένα γράμματα ήταν ευδιάκριτα ακόμα και από μακριά. Μόνο και μόνο η όψη τού έκανε το στομάχι να σφίγγεται, παρόλο που ήξερε ότι ήταν ψεύτικο. «Απλώς, προσπαθώ να σκεφτώ ποιος μπορεί να το έστειλε. Και γιατί».

«Ίσως πρέπει να πάρω ρεπό απ' την προστασία σου και να αρχίσω να προσέχω εκείνη», είπε ο Τζόρνταν. «Μην τυχόν και πάθει κάτι».

«Υποδέτω ότι μιλάς για τη Μάγια», είπε ο Σάιμον. «Ξέρω ότι το λες για καλό, αλλά ειλικρινά δεν νομίζω ότι σε θέλει κοντά της. Με οποιαδήποτε ιδιότητα».

Το σαγόνι του Τζόρνταν σφίχτηκε. «Θα έμενα μακριά της, έτσι ώστε να μη με δει».

«Μάλιστα. Τη γουστάρεις ακόμη, έτσι δεν είναι;»

«Έχω προσωπική ευθύνη». Ο Τζόρνταν ήταν απότομος. «Δεν έχει σημασία τι νιώθω».

«Κάνε ό,τι θες» είπε ο Σάιμον «αλλά εγώ νομίζω...»

Το κουδούνι ξαναχτύπησε. Τα αγόρια αντάλλαξαν ένα βλέμμα πριν ορμήσουν στο στενό διάδρομο προς την πόρτα. Πρώτος έφτασε ο Τζόρνταν. Άρπαξε τον καλόγερο που στεκόταν δίπλα στην πόρτα, πέταξε τα παλτό που κρέμονταν πάνω του και άνοιξε διάπλατα την πόρτα, με τον καλόγερο προτεταμένο πάνω απ' το κεφάλι του σαν ακόντιο.

Στην άλλη πλευρά της πόρτας στεκόταν ο Τζέις. Ανοιγόκλεισε με απορία τα μάτια του. «Καλόγερος είναι αυτό;»

Ο Τζόρνταν έριξε με δύναμη τον καλόγερο στο πάτωμα και αναστέναξε. «Αν ήσουν βρικόλακας, θα ήταν πολύ πιο χρήσιμος».

«Ναι», είπε ο Τζέις. «Ή κάποιος με πολλά μπουφάν».

Ο Σάιμον ξεπρόβαλε το κεφάλι του πίσω από τον Τζόρνταν. «Συγγνώμη. Είχαμε ένα έντονο πρωινό».

«Ναι, φαντάζομαι» είπε ο Τζέις «και θα γίνει ακόμα χειρότερο. Ήρθα για να σε πάρω στο Ινστιτούτο, Σάιμον. Θέλει να σε δει το Κονκλάβιο, και ξέρεις ότι δεν τους αρέσει να περιμένουν».

Τη στιγμή που η πόρτα της Εκκλησίας της Τάλτο έκλεισε πίσω από την Κλέρι, ένιωσε ότι βρισκόταν σε άλλον κόσμο, όπου ο θόρυβος και η κίνηση της πόλης της Νέας Υόρκης δεν είχαν καμία θέση. Ο χώρος μέσα στο κτίριο ήταν μεγάλος και άνετος, με ταβάνια που λες και υψώνονταν στον ουρανό. Υπήρχε ένας στενός διάδρομος με σειρές από στασίδια, και χοντρά καφέ κεριά που έκαιγαν σε κηροπήγια στερεωμένα κατά μήκος των τοίχων. Το εσωτερικό φαινόταν πολύ θολά φωτισμένο,

αλλά ίσως να έφταιγε το ότι είχε συνηθίσει τη λάμψη του μαγικού φωτός.

Κινήθηκε κατά μήκος του διαδρόμου, και ο ήχος των βημάτων της ήταν σιγανός πάνω στη σκονισμένη πέτρα. Παράξενο, σκέφτηκε, μια εκκλησία χωρίς καθόλου παράθυρα. Στο βάθος του διαδρόμου έφτασε στην κόγχη, όπου μερικά σκαλιά οδηγούσαν σε ένα βάθρο πάνω στο οποίο υπήρχε μια Αγία Τράπεζα. Την κοίταξε, και συνειδητοποίησε τι άλλο ήταν παράξενο –σ' αυτή την εκκλησία δεν υπήρχαν καθόλου σταυροί. Αντίθετα, πάνω στο βωμό υπήρχε μια κάδετη πέτρα στεφανωμένη με τη σκαλιστή φιγούρα μιας κουκουβάγιας. Πάνω στην πέτρα υπήρχε η επιγραφή:

ΔΙΟΤΙ Ο ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΟΔΗΓΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟΝ

ΚΑΙ ΟΙ ΑΤΡΑΠΟΙ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ.

ΚΑΝΕΙΣ ΕΞ ΟΣΩΝ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΠΟΤΕ,
ΟΥΤΕ ΒΑΔΙΖΕΙ ΕΚ ΝΕΟΥ ΣΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.¹

Η Κλέρι τη διάβασε απορημένη. Δεν γνώριζε πολύ καλά τη Βίβλο –σίγουρα δεν είχε τις σχεδόν τέλειες γνώσεις του Τζέις σχετικά με ολόκληρα αποσπάσματα– αλλά παρόλο που έμοιαζε με κάτι θρησκευτικό, ήταν παράξενο απόσπασμα για να βρίσκεται σε εκκλησία. Ανατρίχιασε, και πλησίασε περισσότερο την Τράπεζα, όπου υπήρχε ένα μεγάλο κλειστό βιβλίο. Μία απ' τις σελίδες φαινόταν σημαδεμένη. Όταν η Κλέρι πήγε να ανοίξει το βιβλίο, συνειδητοποίησε ότι αυτό που είχε περάσει για σελιδοδείκτη ήταν ένα στιλέτο με μαύρη λαβή και σκαλισμένα απόκρυφα σύμβολα. Είχε δει παρόμοιες εικόνες

¹ Παροιμία, 2:18. (Σ.τ.Μ.)

στα βιβλία της. Ήταν ένα αδάμι, που χρησιμοποιείτο συχνά σε τελετές επίκλησης δαιμόνων.

Το στομάχι της πάγωσε, αλλά έσκυψε για να διαβάσει τη σελίδα, αποφασισμένη να μάθει έστω κάτι –μόνο και μόνο για να ανακαλύψει ότι ήταν γραμμένη με ένα δυσανάγνωστο, καλλιγραφικό χαρακτήρα που θα ήταν δύσκολο να αποκρυπτογραφήσει ακόμα και αν το βιβλίο ήταν στα Αγγλικά. Δεν ήταν, όμως. Ήταν γραμμένο σε ένα γωνιώδες αλφάβητο με μυτερά γράμματα που ήταν σίγουρη ότι δεν είχε ξαναδεί ποτέ. Οι λέξεις βρισκονταν κάτω από μια εικόνα που η Κλέρι αναγνώρισε ως κύκλο επίκλησης –το σχέδιο που έκαναν οι μάγοι στο έδαφος πριν ενεργοποιήσουν τα ξόρκια τους. Οι κύκλοι είχαν σκοπό να τραβήξουν και να συγκεντρώσουν τη μαγική δύναμη. Ο συγκεκριμένος, σχεδιασμένος πάνω στη σελίδα με πράσινο μελάνι, έμοιαζε με δύο ομόκεντρους κύκλους με ένα τετράγωνο στο κέντρο τους. Στο κενό μεταξύ των κύκλων υπήρχαν χαραγμένοι ρούννοι. Η Κλέρι δεν τους αναγνώριζε, αλλά ένιωθε στα κόκαλά της τη γλώσσα των ρούνων, και την έκανε να ανατριχιάζει. Θάνατος και αίμα.

Γύρισε βιαστικά τη σελίδα, και βρήκε μπροστά της μια ομάδα από εικόνες που την έκαναν να κρατήσει την αναπνοή της.

Ήταν μια διαδοχή από εικόνες που ξεκινούσαν με τη μορφή μιας γυναίκας με ένα πουλί κουρνιασμένο στον αριστερό της ώμο. Το πουλί, μάλλον κοράκι, φαινόταν απαίσιο και πονηρό. Στη δεύτερη εικόνα, το πουλί είχε φύγει, και η γυναίκα ήταν έγκυος. Στην τρίτη εικόνα, η γυναίκα στεκόταν σε ένα βωμό που έμοιαζε με την Τράπεζα στην οποία στεκόταν η Κλέρι. Μπροστά της

στεκόταν μια μορφή με μακρύ χιτώνα, κρατώντας στο χέρι μια σύριγγα αταίριαστα σύγχρονη. Η σύριγγα ήταν γεμάτη με ένα σκούρο κόκκινο υγρό. Η γυναίκα ήταν εμφανές ότι ήξερε ότι θα της έκαναν την ένεση, γιατί ούρλιαζε.

Στην τελευταία εικόνα, η γυναίκα καθόταν με ένα μωρό στην αγκαλιά της. Το μωρό φαινόταν σχεδόν κανονικό, μόνο που τα μάτια του ήταν τελείως μαύρα, χωρίς καθόλου λευκό. Η γυναίκα κοιτούσε το παιδί της με μια έκφραση τρόμου.

Η Κλέρι ένωσε τις τρίχες στο πίσω μέρος του λαιμού της να σηκώνονται. Η μητέρα της είχε δίκιο. Κάποιος προσπαθούσε να φτιάξει κι άλλα μωρά σαν τον Τζόναθαν. Βασικά, τα είχε καταφέρει.

Έκανε ένα βήμα πίσω. Κάθε νεύρο του κορμιού της τής ούρλιαζε ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά μ' αυτό το μέρος. Δεν άντεχε να περάσει ούτε ένα δευτερόλεπτο παραπάνω εκεί μέσα· καλύτερα να έβγαινε έξω και να περίμενε τις ενισχύσεις. Μπορεί να είχε ανακαλύψει μόνη της αυτά τα στοιχεία, αλλά το αποτέλεσμα ήταν πολύ πιο σημαντικό από ό,τι μπορούσε να αντιμτωπίσει ολομόναχη.

Τότε άκουσε τον ήχο.

Κάτι σαν σούσουρο, σαν ένα αργό κύμα που τραβιέται, που φαινόταν να έρχεται από πάνω της. Σήκωσε το κεφάλι της, με το αδάμι σφιχτά στο χέρι. Και έμεινε άφωνη. Παντού γύρω στο μπαλκόνι του πρώτου ορόφου υπήρχαν σειρές από σιωπηλές μορφές. Φορούσαν κάτι σαν γκριζες φόρμες —αθλητικά, ξεθωριασμένα γκριζα παντελόνια, και μπλουζες με φερμουάρ, και κουκούλες σηκωμένες πάνω απ' τα πρόσωπά τους. Ήταν τελείως

ακίνητες, με τα χέρια στο κάγκελο της κουπαστής, και την κοιτούσαν. Τουλάχιστον, υπέθετε ότι την κοιτούσαν. Τα πρόσωπά τους ήταν τελείως κρυμμένα στη σκιά· δεν μπορούσε καν να πει αν ήταν άνδρες ή γυναίκες.

«Ε... συγγνώμη», είπε. Η φωνή της αντήχησε δυνατά στην πέτρινη αίθουσα. «Δεν είχα σκοπό να παραβιάσω...»

Δεν έλαβε απάντηση, παρά μόνο σιωπή. Σιωπή σαν βάρος. Η καρδιά της Κλέρι άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα.

«Θα φύγω, λοιπόν», είπε, και ξεροκατάπιε. Έκανε ένα βήμα μπροστά, άφησε το αδάμι στο βωμό, και γύρισε για να φύγει. Τότε έπιασε τη μυρωδιά στον αέρα, ένα κλάσμα του δευτερολέπτου πριν γυρίσει το κεφάλι της —την οικεία βρόμα των σάπιων σκουπιδιών. Ανάμεσα σ' εκείνη και στην πόρτα, σαν ένα τείχος, υψωνόταν ένα εφιαλτικό συνονθύλευμα από φολιδωτό δέρμα, δόντια σαν κοφτερές λεπίδες, και νύχια που απλώνονταν προς το μέρος της.

Τις τελευταίες επτά εβδομάδες, η Κλέρι είχε εκπαιδευθεί πώς να αντιμετωπίζει ένα δαίμονα στη μάχη, ακόμα και τους πολύ μεγάλους. Όμως, εκείνη τη στιγμή, που τον έβλεπε μπροστά της, το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να ουρλιάξει.

11

οι δικοι μας

Ο δαίμονας όρμησε κατά πάνω της, και η Κλέρι σταμάτησε απότομα να ουρλιάζει και πήδηξε προς τα πίσω, πάνω από το βωμό, με μια τέλεια ανάπνοη κολοτούμπα -και για ένα παράλογο δευτερόλεπτο ευχήθηκε να την είχε δει ο Τζέις. Προσγειώθηκε στο πάτωμα με τα τέσσερα τη στιγμή ακριβώς που κάτι έπεσε με δύναμη πάνω στο βωμό, κάνοντας την πέτρα να δονηθεί.

Ένα ουρλιαχτό αντήχησε στην εκκλησία. Η Κλέρι ανασηκώθηκε στα γόνατα και κοίταξε πίσω από το βωμό. Ο δαίμονας δεν ήταν τόσο μεγάλος όσο της είχε φανεί, αλλά δεν τον έλεγες και μικρό. Είχε περίπου το μέγεθος καταψύκτη, και είχε τρία κεφάλια πάνω σε στελέχη που κινούνταν πέρα-δώθε. Τα κεφάλια ήταν τυφλά, με τεράστια ανοιχτά σαγόνια απ' όπου κρεμόταν πρασινωπή γλίτσα χοντρή σαν σκοινιά. Ο δαίμονας πρέπει να είχε χτυπήσει το αριστερό του κεφάλι πάνω στην πέτρα, γιατί το κουνούσε πέρα-δώθε σαν να προσπαθούσε να ξεζαλιστεί.

Η Κλέρι κοίταξε προς τα πάνω, αλλά οι μορφές με τις φόρμες ήταν ακόμη στην ίδια θέση. Δεν είχε κουνηθεί καμιά τους. Έμοιαζαν να παρακολουθούν το τι συνέβαινε με αδιαφορία. Γύρισε απότομα το κεφάλι της, αλλά δεν έβλεπε άλλη έξοδο από την εκκλησία πέρα από την πόρτα απ' όπου είχε μπει, και προς το παρόν ο δαίμονας τής έκλεινε το δρόμο προς τα εκεί. Συνειδητοποιώντας ότι σπαταλούσε πολύτιμα δευτερόλεπτα, σηκώθηκε όρθια και άρπαξε το αδάμι. Το έπιασε απ' το βωμό, και ξανακρούφτηκε πίσω του τη στιγμή που ο δαίμονας επιτέθηκε ξανά. Γλίστρησε στο πλάι καθώς ένα κεφάλι, υποβασταζόμενο από ένα χοντρό στέλεχος σαν λαιμό, χώθηκε πίσω από το βωμό, με τη χοντρή μαύρη γλώσσα του να εξέχει και να την ψάχνει. Κάρφωσε μια φορά το αδάμι στο λαιμό του πλάσματος με μια κραυγή. Έπειτα, το τράβηξε, και οπισθοχώρησε παραπατώντας.

Το πλάσμα ούρλιαξε, και το κεφάλι του τραβήχτηκε προς τα πίσω. Από την πληγή που του είχε κάνει έβγαινε μαύρο αίμα. Όμως, δεν ήταν θανατηφόρο χτύπημα. Μπροστά στα μάτια της Κλέρι, η πληγή άρχισε να κλείνει σιγά-σιγά και η σκούρα πρασινωπή σάρκα του δαίμονα άρχισε να ενώνεται ξανά σαν ύφασμα που ράβεται. Η καρδιά της σφίχτηκε. Σωστά. Ο λόγος που οι Κυνηγοί των Σκιών χρησιμοποιούσαν όπλα με χαραγμένους ρούνους ήταν γιατί οι ρούνιοι δεν άφηναν τους δαίμονες να θεραπευθούν αμέσως.

Άπλωσε το αριστερό της χέρι στη ζώνη της για να πιάσει το ραβδί της, και το τράβηξε τη στιγμή ακριβώς που όρμησε ξανά κατά πάνω της ο δαίμονας. Πήδηξε στο πλάι και κατρακύλησε με δύναμη στα σκαλιά, κυλώνοντας μέχρι που έφτασε στην πρώτη σειρά από στασίδια.

Ο δαίμονας γύρισε, παραπατώντας κάπως καθώς προχωρούσε, και επιτέθηκε ξανά. Η Κλέρι συνειδητοποίησε ότι κρατούσε ακόμη το ραβδί και το στιλέτο —μάλιστα, το στιλέτο την είχε κόψει καθώς γλιστρούσε, και το αίμα μούσκευε γοργά το μπροστινό μέρος του μπουφάν της— κι έτσι πήρε το στιλέτο στο αριστερό της χέρι, το ραβδί στο δεξί, και με μια απεγνωσμένη σβελτάδα χάραξε ένα ρούνο του αρχαγγέλου στη λαβή του αδάμι.

Τα άλλα σύμβολα πάνω στη λαβή άρχισαν να λιώνουν και να σβήνουν καθώς ενεργοποιήθηκε ο ρούνος της αγγελικής δύναμης. Η Κλέρι σήκωσε το κεφάλι της—ο δαίμονας ήταν σχεδόν από πάνω της, τα τρία του κεφάλια την είχαν φτάσει, και τα στόματά τους ήταν ορθάνοιχτα. Σηκώθηκε με κόπο όρδια, τράβηξε πίσω το χέρι της και πέταξε το στιλέτο όσο πιο δυνατά μπορούσε. Προς μεγάλη της έκπληξη καρφώθηκε στο μεσαίο κεφάλι, ακριβώς στο κέντρο του κρανίου, και βυθίστηκε μέχρι τη λαβή. Το κεφάλι σπαρταρούσε καθώς ο δαίμονας σύρλιαζε —η Κλέρι ένιωσε να παίρνει κουράγιο— αλλά μετά το κεφάλι απλώς έπεσε, και χτύπησε στο πάτωμα με έναν αρρωστημένο κρότο. Ο δαίμονας συνέχισε παρ' όλα αυτά να πλησιάζει, σέρνοντας το νεκρό κεφάλι πάνω στον άψυχο λαιμό.

Από πάνω ακούστηκε ο ήχος από πολλά βήματα. Η Κλέρι σήκωσε το κεφάλι της. Οι φιγούρες με τις φόρμες είχαν φύγει, η βεράντα ήταν άδεια. Ωστόσο, το θέαμα δεν ήταν και πολύ καθησυχαστικό. Η καρδιά της χόρευε ένα τρελό ταγκό μέσα στο στήθος της. Η Κλέρι γύρισε και έτρεξε προς την μπροστινή πόρτα, αλλά ο δαίμονας ήταν πιο γρήγορος απ' αυτήν. Με ένα μουγκρητό που φανέρωνε την προσπάθειά του, πήδηξε πάνω από το κε-

φάλι της και προσγειώθηκε μπροστά στην πόρτα, κλείνοντας της το δρόμο. Έβγαλε έναν ήχο σαν σφύριγμα και πήγε προς το μέρος της, με τα δύο του κεφάλια να κουνιούνται δεξιά κι αριστερά, και μετά να σηκώνονται και να απλώνονται για να τη χτυπήσουν...

Κάτι άστραψε στον αέρα, μια ιπτάμενη φλόγα ασημένιου και χρυσού. Τα κεφάλια του δαίμονα μαστιγώθηκαν, το σφύριγμα έγινε ουρλιαχτό, αλλά ήταν πολύ αργά –το ασημένιο πράγμα που τα τύλιξε τραβήχτηκε με δύναμη, και τα δύο κεφάλια που είχαν απομείνει κόπηκαν με μιας, πετάγοντας ένα σιντριβάνι από μαύρο αίμα. Η Κλέρι κύλησε μακριά καθώς το αίμα την έλουσε, καίγοντας το δέρμα της. Μετά έσκυψε το κεφάλι της, καθώς το ακέφαλο σώμα ταλαντεύτηκε και άρχισε να πέφτει κατά πάνω της...

Και εξαφανίστηκε. Καθώς κατέρρευε, ο δαίμονας εξαφανίστηκε, ρουφήχτηκε πίσω στη δική του διάσταση. Η Κλέρι σήκωσε με κάποια επιφύλαξη το κεφάλι της. Η είσοδος της εκκλησίας είχε ανοίξει, και στο άνοιγμα στεκόταν η Ίζαμπελ, με μπότες, ένα μαύρο φόρεμα, και το μαστίγιο από ήλεκτρο στο χέρι. Το τραβούσε πίσω αργά και το τύλιγε γύρω από τον καρπό της ενώ ταυτόχρονα κοίταζε γύρω της την εκκλησία, με τα φρούδια της σμιγμένα σε μια γκριμάτσα απορίας. Μόλις το βλέμμα της έπεσε στην Κλέρι, χαμογέλασε.

«Καλά, βρε κορίτσι μου, πού πήγες κι έμπλεξες πάλι;»

Το άγγιγμα των υποτακτικών της Καμίλ ήταν κρύο και ελαφρύ πάνω στο δέρμα του Σάιμον, σαν το άγγιγμα παγωμένων φτερών. Ανατρίχιασε λίγο καθώς έλυσαν το

μαντίλι από τα μάτια του και ένιωσε το μαραμένο τους δέρμα σκληρό πάνω στο δικό του, πριν κάνουν πίσω και υποκλιθούν μπροστά του καθώς αποσύρθηκαν.

Κοίταξε γύρω του ανοιγοκλείνοντας τα μάτια. Πριν από λίγα λεπτά στεκόταν στο φως, στη γωνία της Εβδομηκοστής Όγδοης οδού και της Δεύτερης Λεωφόρου —αρκετά μακριά από το Ινστιτούτο, ώστε να θεωρήσει την τοποθεσία ασφαλή για να χρησιμοποιήσει το χόμα από το νεκροταφείο για να καλέσει την Καμίλ, χωρίς να προκαλέσει τις υποψίες της. Τώρα βρισκόταν σε ένα δωμάτιο με θαμπό φως, αρκετά μεγάλο, με ένα λείο μαρμάρينو πάτωμα, και κομψές μαρμαρίνες κολόνες που συγκρατούσαν ένα ψηλό ταβάνι. Κατά μήκος του αριστερού τοίχου υπήρχε μια σειρά από κύβους με γυάλινη πρόσοψη, που ο καθένας είχε μια πινακίδα με γράμματα από μπρούντζο που έγραφαν ΤΑΜΙΑΣ. Μια άλλη χάλκινη πινακίδα στον τοίχο τού φανέρωνε ότι βρισκόταν στην ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΕΑΓΚΛΑΣ. Παχιά στρώματα σκόνης σκέπαζαν το πάτωμα και τους πάγκους, όπου κάποτε στέκονταν οι άνθρωποι, για να γράψουν επιταγές, ή για να κάνουν αναλήψεις, ενώ τα φωτιστικά με το μπρούτζινο περίβλημα που κρέμονταν απ' το ταβάνι ήταν σκεπασμένα με σκουριά.

Στο κέντρο του δωματίου υπήρχε μια ψηλή πολυθρόνα όπου καθόταν η Καμίλ. Τα ασημόξανθα μαλλιά της ήταν λυτά, και έπεφταν στους ώμους της σαν κουρτίνα από χάντρες. Το όμορφο πρόσωπό της ήταν καθαρό από μακιγιάζ, αλλά τα χείλη της ήταν ακόμη κατακόκκινα. Μέσα στο ημίφως της τράπεζας ήταν σχεδόν το μόνο χρώμα που μπορούσε να διακρίνει ο Σάιμον.

«Κανονικά δεν θα συμφωνούσα να συναντηθούμε

κατά τη διάρκεια της μέρας, Ημεροβάτη», είπε. «Αλλά για σένα, έκανα μια εξαίρεση».

«Ευχαριστώ». Πρόσεξε ότι δεν υπήρχε καρέκλα για εκείνον, οπότε συνέχισε να στέκεται αμήχανος. Αν χτυπούσε ακόμη η καρδιά του, σκέφτηκε, εκείνη την ώρα θα βροντοκοπούσε. Όταν είχε συμφωνήσει να το κάνει αυτό για να ικανοποιήσει το Κονκλάβιο, είχε ξεχάσει πόσο τον φόβιζε η Καμίλ. Ίσως να ήταν παράλογο—άλλωστε, τι κακό μπορούσε να του κάνει;— αλλά έτσι ένιωθε.

«Υποθέτω πως αυτό σημαίνει ότι σκέφτηκες την προσφορά μου», είπε η Καμίλ. «Και ότι συμφωνείς».

«Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι συμφωνώ;» είπε ο Σάιμον, ελπίζοντας πραγματικά να μην καταλάβαινε εκείνη ότι η ανόητη ερώτησή του είχε σκοπό απλώς να κερδίσει λίγο χρόνο.

Τον κοίταξε ελαφρώς ανυπόμονα. «Αμφιβάλλω ότι θα ερχόσουν να μου πεις κατά πρόσωπο ότι αρνείσαι την προσφορά μου. Θα φοβόσουν την αντίδρασή μου».

«Θα έπρεπε να φοβάμαι την αντίδρασή σου;»

Η Καμίλ ακούμπησε πίσω στην ψηλή πλάτη της μπερζέρας, χαμογελώντας. Η πολυθρόνα φαινόταν σύγχρονη και πολυτελής, και δεν είχε καμία σχέση με οτιδήποτε άλλο στην εγκαταλελειμμένη τράπεζα. Πρέπει να την είχαν κουβαλήσει εκεί από κάπου αλλού, μάλλον οι υποτακτικοί της, που στέκονταν δεξιά κι αριστερά σαν αμίλητα αγάλματα. «Πολλοί τη φοβούνται», είπε. «Αλλά εσύ δεν έχεις λόγο να φοβάσαι. Είμαι πολύ ευχαριστημένη μαζί σου. Παρόλο που περίμενες μέχρι την τελευταία στιγμή για να επικοινωνήσεις μαζί μου, νιώθω ότι πήρες τη σωστή απόφαση».

Το τηλέφωνο του Σάιμον διάλεξε εκείνη τη στιγμή για να αρχίσει να χτυπάει επίμονα. Αναπήδησε, ένιωσε μια σταγόνα κρύου ιδρώτα να κυλάει στην πλάτη του και το έβγαλε βιαστικά απ' την τσέπη του μπουφάν του. «Συγγνώμη», είπε. «Τηλέφωνο».

Η Καμίλ ήταν κατάπληκτη. «Μην το σηκώνεις».

Ο Σάιμον άρχισε να πλησιάζει το τηλέφωνο στο αφτί του. Τη στιγμή που το έκανε, κατάφερε να πατήσει το κουμπί της κάμερας αρκετές φορές με το δάχτυλό του. «Ένα λεπτό θα κάνω».

«Σάιμον».

Πάτησε Αποστολή και έκλεισε βιαστικά το τηλέφωνο. «Συγγνώμη. Παρασύρθηκα».

Το στήθος της Καμίλ ανεβοκατέβαινε με οργή παρά το γεγονός ότι δεν ανέπνεε στ' αλήθεια. «Απαιτώ μεγαλύτερο σεβασμό από τους υπηρέτες μου» είπε συριχτά. «Δεν θα το ξανακάνεις αυτό, γιατί αλλιώς...»

«Αλλιώς, τι;» είπε ο Σάιμον. «Δεν μπορείς να μου κάνεις κακό, όπως και κανένας άλλος. Και μου είπες ότι δεν θα ήμουν υπηρέτης. Μου είπες ότι θα ήμουν συνεργάτης σου». Σταμάτησε, αφήνοντας ακριβώς το σωστό ενοχλημένο τόνο να διαπεράσει τη φωνή του. «Ίσως θα έπρεπε να ξανασκεφτώ την προσφορά σου».

Τα μάτια της Καμίλ σκούρυναν. «Για όνομα του Θεού. Μην κάνεις σαν ανόητος».

«Πώς μπορείς να λες αυτήν τη λέξη;» ρώτησε ο Σάιμον.

Η Καμίλ ανασήκωσε τα λεπτεπίλεπτα φρύδια της. «Ποια λέξη; Σε ενόχλησε που σε είπα ανόητος;»

«Όχι. Δηλαδή, ναι, αλλά δεν εννοούσα αυτό. Είπες "Για όνομα του..."» Σταμάτησε με φωνή που έτρεμε.

Εξακολουθούσε να μην μπορεί να το πει. Θεός.

«Επειδή δεν πιστεύω σ' αυτόν, χαζούλη», είπε η Καμίλ. «Ενώ εσύ πιστεύεις ακόμη». Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι και τον κοίταξε όπως ένα πουλί θα κοιτούσε στο πεζοδρόμιο ένα σκουλήκι που σκεφτόταν να φάει. «Νομίζω ότι έχει έρθει η ώρα για έναν όρκο αίματος».

«Όρκο... αίματος;» Ο Σάιμον αναρωτήθηκε αν είχε ακούσει καλά.

«Ξεχνάω ότι οι γνώσεις σου σχετικά με τα ήθη του είδους μας είναι πολύ περιορισμένες». Η Καμίλ κούνησε το ασημένιο της κεφάλι. «Θα σε βάλω να υπογράψεις έναν όρκο, με αίμα, ότι θα μου είσαι πιστός. Θα σε εμποδίσει από το να δείξεις ανυπακοή απέναντί μου στο μέλλον. Σκέψου το σαν... προγαμιαίο συμβόλαιο». Χαμογέλασε, και ο Σάιμον είδε τα μυτερά της δόντια να αστράφτουν. «Ελάτε». Χτύπησε αυταρχικά τα δάχτυλά της, και οι υποτακτικοί της έτρεξαν προς το μέρος της με τα γκρίζα τους κεφάλια σκυφτά. Ο πρώτος που έφτασε της έδωσε κάτι που έμοιαζε με παλιομοδίτικη γυάλινη πένα, σαν αυτές που έχουν στην άκρη μια σπειροειδή μύτη για να πιάνουν και να κρατάνε το μελάνι. «Πρέπει να κοπείς και να χύσεις το ίδιο σου το αίμα», είπε η Καμίλ. «Κανονικά θα το έκανα μόνη μου, αλλά το Σημάδι με εμποδίζει. Γι' αυτό, πρέπει να αυτοσχεδιάσουμε».

Ο Σάιμον δίστασε. Αυτό ήταν άσχημο. Πολύ άσχημο. Γνώριζε αρκετά για τον υπερφυσικό κόσμο για να ξέρει τι σήμαιναν οι όρκοι για τα Πλάσματα του Σκότους. Δεν ήταν απλώς κενές υποσχέσεις που μπορούσε κανείς να αθετήσει. Έδεναν στ' αλήθεια αυτόν που ορκιζόταν, σαν εικονικές χειροπέδες. Αν υπέγραφε τον όρκο, θα ανα-

γκαζόταν πράγματι να είναι πιστός στην Καμίλ. Ίσως και για πάντα.

«Έλα», είπε η Καμίλ, και ένα ίχνος ανυπομονησίας ήταν εμφανής στη φωνή της. «Δεν υπάρχει λόγος να καθυστερούμε».

Ο Σάιμον ξεροκατάπие και έκανε ένα απρόθυμο βήμα προς τα εμπρός, έπειτα άλλο ένα. Ένας από τους υπηρέτες μπήκε μπροστά του και του έκλεισε το δρόμο. Του έδινε ένα μαχαίρι, ένα αντικείμενο που φαινόταν πολύ απαίσιο, με μια λάμα σαν βελόνα. Ο Σάιμον το πήρε, και το σήκωσε πάνω από τον καρπό του. Μετά το χαμήλωσε. «Ξέρεις» είπε «δεν μου αρέσει καθόλου ο πόνος. Ούτε τα μαχαίρια...»

«Κάν' το!» μούγκρισε η Καμίλ.

«Πρέπει να υπάρχει κάποιος άλλος τρόπος».

Η Καμίλ σηκώθηκε από την καρέκλα της, και ο Σάιμον είδε ότι τα δόντια της είχαν βγει τελείως έξω. Ήταν πραγματικά εξοργισμένη. «Αν δεν σταματήσεις να σπαταλάς το χρόνο μου...»

Ακούστηκε ένας απαλός ήχος, σαν κάτι τεράστιο που σκίζεται στα δύο. Στον απέναντι τοίχο εμφανίστηκε μια τεράστια αστραφτερή οθόνη. Η Καμίλ γύρισε προς τα εκεί, μισανοίγοντας σοκαρισμένη τα χείλη της όταν είδε τι ήταν. Ο Σάιμον ήξερε ότι το αναγνώρισε, όπως κι εκείνος. Μόνο ένα πράγμα μπορούσε να είναι.

Μια Πύλη. Και από μέσα της ορμούσαν μισή ντουζίνα Κυνηγοί των Σκιών.

«Εντάξει», είπε η Ίζαμπελ και απομάκρυνε το κουτί πρώτων βοηθειών με μια ζωηρή κίνηση. Βρίσκονταν σε ένα από τα πολλά άδεια δωμάτια του Ινστιτούτου, που

προορίζονταν για τη φιλοξενία μελών του Κονκλάβιου. Το κάθε ένα ήταν επιπλωμένο απλά, με ένα κρεβάτι, μια συρταριέρα, μια ντουλάπα και ένα μικρό μπάνιο. Και σε κάθε ένα, φυσικά, υπήρχε ένα κουτί πρώτων βοηθειών, με επιδέσμους, καταπλάσματα, ακόμα και ραβδιά. «Τα ιράτζε σου είναι έτοιμα, αλλά θα περάσει λίγη ώρα μέχρι να φύγουν οι μελανιές. Και αυτά...» πέρασε το χέρι της πάνω από το σημάδι του καψίματος στο μπράτσο της Κλέρι, όπου την είχε πετύχει το αίμα του δαίμονα «μπορεί να μη φύγουν τελείως μέχρι αύριο. Όμως, αν ξεκουραστείς, θα περάσουν πιο γρήγορα».

«Εντάξει. Ευχαριστώ, Ίζαμπελ». Η Κλέρι κοίταξε τα χέρια της. Γύρω από το δεξί είχε επιδέσμους, και η μπλούζα της ήταν ακόμη σκισμένη και ματωμένη, αν και οι ρούνι της Ίζι είχαν θεραπεύσει τα κοψίματα από κάτω. Μάλλον θα μπορούσε να έχει κάνει και μόνη της τα ιράτζε, αλλά ήταν ωραίο να έχει κάποιον να τη φροντίζει, και η Ίζι, παρόλο που δεν ήταν και το πιο θερμό άτομο που ήξερε η Κλέρι, μπορούσε να γίνει πολύ επιδέξια και ευγενική όταν το ένιωθε. «Κι ευχαριστώ που ήρθες και μου έσωσες τη ζωή από το... ό,τι ήταν αυτό, τέλος πάντων».

«Ήταν ένας δαίμονας-Υδρα. Σου είπα, έχουν πολλά κεφάλια, αλλά είναι τελείως χαζοί. Και δεν τα πήγες κι άσχημα πριν έρθω. Μ' άρεσε αυτό που έκανες με το αδάμ. Καλή σκέψη υπό συνθήκες πίεσης. Αυτό είναι εξίσου σημαντικό μέρος τού να είσαι Κυνηγός όσο και το να ανοίγεις τρύπες στους εχθρούς σου». Η Ίζαμπελ κάθισε βαριά στο κρεβάτι πλάι στην Κλέρι και αναστέναξε. «Μάλλον θα έπρεπε να πάω να δω τι μπορώ να μάθω για την Εκκλησία της Τάλτο πριν έρθει το Κονκλάβιο.

Ίσως μας βοηθήσει να καταλάβουμε τι συμβαίνει. Αυτά στο νοσοκομείο, τα μωρά...» Ανατρίχιασε. «Δεν μου αρέσουν όλα αυτά».

Η Κλέρι είχε πει στην Τζαμπελ όσα μπορούσε για το λόγο που είχε βρεθεί στην εκκλησία, ακόμα και για το μωρό-δαίμονα στο νοσοκομείο, αν και είχε πει ότι και καλά εκείνη ήταν καχύποπτη, αποφεύγοντας έτσι να αναφέρει τη μητέρα της. Η Τζαμπελ είχε χλωμιάσει όταν η Κλέρι τής περιέγραφε πως το μωρό ήταν ακριβώς σαν άνθρωπος μόνο που τα μάτια του ήταν κατάμαυρα και αντί για χέρια είχε μακριά νύχια. «Νομίζω ότι προσπαθούν να κάνουν άλλο ένα μωρό σαν... σαν τον αδερφό μου. Νομίζω ότι πειραματίστηκαν με κάποια κακομοίρα θνητή γυναίκα», είπε η Κλέρι. «Αλλά εκείνη δεν το άντεξε όταν γεννήθηκε το παιδί και έχασε τα λογικά της. Απλώς... ποιος θα έκανε κάτι τέτοιο; Κάποιος από τους ακόλουθους του Βάλενταϊν; Ίσως αυτοί που δεν πιάστηκαν ποτέ, και οι οποίοι μάλλον προσπαθούν να συνεχίσουν το έργο του;»

«Ίσως. Ή ίσως κάποια ομάδα που λατρεύει δαίμονες. Υπάρχουν κάμποσες. Αν και δεν μπορώ να φανταστώ γιατί να θέλει κάποιος να φτιάξει κι άλλα πλάσματα σαν τον Σεμπάστιαν». Η φωνή της ράγισε λίγο όταν είπε το όνομά του.

«Το όνομά του ήταν Τζόναθαν...»

«Τζόναθαν είναι το όνομα του Τζέις», είπε κοφτά η Τζαμπελ. «Δεν μπορώ να αποκαλώ αυτό το τέρας με το όνομα του αδερφού μου. Για μένα θα είναι πάντα ο Σεμπάστιαν».

Η Κλέρι έπρεπε να παραδεχθεί ότι η Τζαμπελ είχε δίκιο. Κι εκείνη δυσκολευόταν να τον σκεφτεί ως Τζόνα-

θαν. Μάλλον δεν ήταν και πολύ σωστό για τον αληθινό Σεμπάστιαν, αλλά καμία τους δεν τον είχε γνωρίσει. Ήταν πιο εύκολο να κολλήσει το όνομα ενός αγνώστου στον απαίσιο γιο του Βάλενταϊν παρά να τον φωνάζει με ένα όνομα που τον έφερνε πιο κοντά στην οικογένειά της, πιο κοντά στη ζωή της.

Η Ίζαμπελ μιλούσε ανάλαφρα, αλλά η Κλέρι μπορούσε να καταλάβει ότι το μυαλό της δούλευε και επεξεργαζόταν διάφορες πιθανότητες. «Όπως και να έχει, χαίρομαι που μου έστειλες μήνυμα. Κατάλαβα αμέσως ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, και να σου πω την αλήθεια βαριόμουν πολύ. Όλοι έχουν φύγει σε μια μυστική αποστολή με το Κονκλάβιο, και δεν ήθελα να πάω γιατί θα ήταν εκεί ο Σάιμον, και τώρα τον μισώ».

«Ο Σάιμον είναι μαζί με το Κονκλάβιο;» Η Κλέρι ξαφνιασμένη. Είχε προσέξει ότι το Ινστιτούτο ήταν ακόμα πιο άδειο απ' ό,τι συνήθως. Ο Τζέις, φυσικά, έλειπε, αλλά δεν περίμενε και να τον βρει εκεί —αν και δεν ήξερε γιατί. «Μιλήσαμε το πρωί, και δεν μου είπε ότι θα έκανε κάτι για το Κονκλάβιο», πρόσθεσε.

Η Ίζαμπελ ανασήκωσε τους ώμους της. «Έχει κάποια σχέση με τη διπλωματία των βρικολάκων. Μόνο αυτό ξέρω».

«Πιστεύεις ότι είναι καλά;»

Η Ίζαμπελ φάνηκε να αγανακτεί. «Δεν χρειάζεται να τον προστατεύεις πια, Κλέρι. Έχει το Σημάδι του Κάιν. Μπορεί να τον πυροβολήσουν, να τον τινάξουν στον αέρα, να τον πνίξουν, ή να τον μαχαιρώσουν, αυτός όμως και πάλι θα είναι καλά». Κοίταξε αυστηρά την Κλέρι. «Και πρόσεξα ότι δεν με ρώτησες γιατί τον μισώ. Ξέρεις ότι τα είχε και με τις δυο μας, έτσι;»

«Ναι», παραδέχθηκε η Κλέρι. «Συγγνώμη».

Η Ίζαμπελ κούνησε το χέρι της αποδιώχνοντας την ομολογία της. «Είσαι η κολλητή του. Παράξενο θα ήταν αν δεν το ήξερες».

«Θα έπρεπε να σ' το έχω πει», είπε η Κλέρι. «Απλώς... δεν μου έδωσες ποτέ την εντύπωση ότι τον έβλεπες και τόσο σοβαρά, γι' αυτό».

Η Ίζαμπελ έκανε μια γκριμάτσα. «Δεν τον έβλεπα. Απλώς... νόμιζα ότι θα το έβλεπε τουλάχιστον εκείνος σοβαρά. Επειδή ήμουν τόσο πιο ψηλά από αυτόν. Μάλλον περίμενα κάτι καλύτερο από αυτόν σε σχέση με όλους τους άλλους».

«Ίσως» είπε σιγά η Κλέρι «ο Σάιμον δεν θα έπρεπε να βγαίνει με κάποια που θεωρεί ότι είναι καλύτερή του». Η Ίζαμπελ την κοίταξε, και η Κλέρι ένιωσε να κοκκινίζει. «Συγγνώμη. Η σχέση σας δεν με αφορά».

Η Ίζαμπελ έπιανε τα σκούρα της μαλλιά κότσο, κάτι που έκανε όταν είχε νευρική κατάσταση. «Όχι, δεν σε αφορά. Θέλω να πω, θα μπορούσα κι εγώ να σε ρωτήσω γιατί έστειλες σε μένα να έρθω στην εκκλησία να σε βρω και όχι στον Τζέις, αλλά δεν σε ρώτησα. Δεν είμαι χαζή. Ξέρω ότι κάτι δεν πάει καλά μεταξύ σας, παρά τις παθιασμένες συναντήσεις σας στα στενά δρομάκια». Κοίταξε την Κλέρι διαπεραστικά. «Έχετε κοιμηθεί ποτέ μαζί;»

Η Κλέρι ένιωσε το αίμα να απλώνεται στο πρόσωπό της. «Τι; Ε, δηλαδή, όχι, αλλά τι σχέση έχει τώρα αυτό;»

«Δεν έχει», είπε η Ίζαμπελ και στερέωσε τα μαλλιά της. «Αυτό ήταν απλώς απροκάλυπτη περιέργεια. Γιατί όχι, όμως;»

«Ίζαμπελ...» Η Κλέρι τράβηξε τα πόδια της κοντά στο σώμα της, τύλιξε τα χέρια της γύρω από τα γόνατά της

και αναστέναξε. «Τίποτα. Απλώς, το πάμε λίγο αργά. Εγώ δεν έχω... Ξέρεις».

«Ο Τζέις, όμως, έχει», είπε η Ίζαμπελ. «Δηλαδή, έτσι υποθέτω. Δεν ξέρω σίγουρα. Αλλά αν χρειαστείς οτιδήποτε...» Άφησε την πρότασή της μισοτελειωμένη.

«Σαν τι;»

«Προφυλάξεις. Ξέρεις. Για να προσέχετε», είπε η Ίζαμπελ. Μιλούσε τόσο πρακτικά, σαν να λέγανε για κουμπιά. «Μακάρι να ήταν ο Αρχάγγελος αρκετά προνοητικός, ώστε να μας έχει δώσει ρούνους για αντισύλληψη, αλλά πού τέτοια τύχη».

«Φυσικά και θα προσέχουμε», τραύλισε η Κλέρι, και ένιωσε να κοκκινίζει. «Αρκετά. Η κουβέντα μού φέρνει αμηχανία».

«Αυτές είναι κοριτσίστικες συζητήσεις», είπε η Ίζαμπελ. «Απλώς σου φαίνεται περιεργό επειδή πέρασες όλη σου τη ζωή με κολλητό τον Σάιμον. Και σ' αυτόν δεν μπορείς να πεις για τον Τζέις. Αυτό θα ήταν αμήχανο».

«Αλήθεια δεν σου έχει πει τίποτα ο Τζέις; Τι τον απασχολεί;» είπε με μια λεπτή φωνούλα η Κλέρι. «Το υπόσχεσαι;»

«Δεν χρειάστηκε να μου πει», είπε η Ίζαμπελ. «Από τον τρόπο που φέρεσαι εσύ, και έτσι όπως περιφέρεται ο Τζέις, σαν να έχει πεθάνει κάποιος, δεν είναι δύσκολο να το προσέξω. Θα έπρεπε να μου έχεις μιλήσει νωρίτερα».

«Τουλάχιστον είναι καλά;» ρώτησε πολύ σιγά η Κλέρι.

Η Ίζαμπελ σηκώθηκε από το κρεβάτι και την κοίταξε. «Όχι», είπε. «Δεν είναι καθόλου καλά. Εσύ;»

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της.

«Δεν περίμενα να είσαι», είπε η Ίζαμπελ.

* * *

Προς μεγάλη έκπληξη του Σάιμον, η Καμίλ δεν προσπάθησε καν να υπερασπιστεί τον εαυτό της όταν είδε τους Κυνηγούς. Έβγαλε μια κραυγή και όρμησε προς την πόρτα, μόνο και μόνο για να παγώσει στη θέση της, συνειδητοποιώντας ότι έξω ήταν μέρα, και ότι μόλις έβγαινε από την τράπεζα, ο ήλιος θα την αποτέφρωνε αμέσως. Έβγαλε μια πνιχτή κραυγή και κόλλησε σε έναν τοίχο, με τα σουβλερά της δόντια γυμνά και ένα υπόκωφο γρύλισμα να βγαίνει απ' το λαιμό της.

Ο Σάιμον υποχώρησε καθώς οι Κυνηγοί του Κονκλάβιου γέμισαν το χώρο, ντυμένοι στα μαύρα σαν ένα σμήνος από κοράκια· είδε τον Τζέις, με πρόσωπο χλωμό και ανέκφραστο σαν λευκό μάρμαρο, να διαπερνάει με τη λεπίδα μιας σπάδας τον έναν από τους δύο υπηρέτες της Καμίλ καθώς τον προσπέρασε, με τέτοια αδιαφορία, όπως ένας πεζός θα έδιωχνε μια μύγα. Η Μαριζ πέρασε βιαστικά δίπλα του, και τα μαύρα της μαλλιά που ανέμιζαν στο πέρασμά της του θύμισαν την Ίζαμπελ. Ξεπάστρεψε το δεύτερο υπηρέτη, που είχε λουφάξει, με μια καμπυλωτή κίνηση του σπαδιού σεράφ που κρατούσε και προχώρησε προς την Καμίλ, με την αστραφτερή της λεπίδα προτεταμένη. Δίπλα της ήταν ο Τζέις, ενώ ένας άλλος Κυνηγός — ένας ψηλός άνδρας με μαύρους ρούνους που σκαρφάλωναν στα μπράτσα του σαν κλιματσίδες— στεκόταν δίπλα της από την άλλη πλευρά.

Οι υπόλοιποι Κυνηγοί είχαν απλωθεί και έψαχναν εξονυχιστικά την τράπεζα, σκανάροντάς τη με εκείνα τα παράξενα αντικείμενα που χρησιμοποιούσαν, τους Αισθητήρες, ελέγχοντας κάθε γωνία για δαιμονική δραστηριότητα. Αγνόησαν τα πτώματα των υπηρετών της Καμίλ, που κείτονταν ακίνητα στις λιμνούλες από αίμα

που ξεραϊνόταν σιγά-σιγά. Αγνόησαν και τον Σάιμον. Θα μπορούσε να είναι άλλη μια κολόνα, τόσο λίγη σημασία του έδιναν.

«Καμίλ Μπελκούρ», είπε η Μαρίζ, και η φωνή της αντήχησε στους μαρμάρινους τοίχους. «Παραβίασες το Νόμο, και πρέπει να υποστείς την τιμωρία που ορίζει αυτός. Θα παραδοθείς και θα μας ακολουθήσεις, ή θα αντισταθείς;»

Η Καμίλ δεν έκανε καμία προσπάθεια να κρύψει τα δάκρυά της που ήταν αναμειγμένα με αίμα. Λέγωναν το πρόσωπό της με κόκκινες γραμμές καθώς έλεγε πνιχτά: «Γουόκερ... και ο Άρτσερ μου...»

Η Μαρίζ σάστισε. Στράφηκε στον άνδρα που βρισκόταν στα αριστερά της. «Τι λέει, Καδίρ;»

«Για τους υποτακτικούς της», απάντησε εκείνος. «Νομίζω ότι θρηνεί το θάνατό τους».

Η Μαρίζ κούνησε αποδοκιμαστικά το χέρι της. «Είναι παράνομο να παίρνεις ανθρωπίνα πλάσματα για υπηρέτες».

«Τους έκανα υποτακτικούς μου πριν καν τα Πλάσματα του Σκότους υποταχθούν στους καταραμένους σας Νόμους, παλιосκύλα. Ήταν μαζί μου διακόσια χρόνια. Ήταν σαν παιδιά μου».

Το χέρι της Μαρίζ έσφιξε τη λαβή του σπαθιού της. «Τι ξέρεις εσύ από παιδιά;» ψιθύρισε. «Τι άλλο ξέρει η φυλή σας εκτός απ' την καταστροφή;»

Το στιγματισμένο απ' τα δάκρυα πρόσωπο της Καμίλ άστραψε θριαμβευτικά για μια στιγμή. «Το ήξερα», είπε. «Ό,τι και να λέτε, ό,τι ψέματα κι αν διαδίδετε, μας μισείτε, πάντα. Έτσι δεν είναι;»

Το πρόσωπο της Μαρίζ σφίχτηκε. «Πάρτε την», είπε.

«Οδηγήστε τη στο Άσυλο».

Ο Τζέις πήγε γοργά στη μια μεριά της Καμίλ και την άρπαξε· ο Καδίορ την έπιασε απ' το άλλο μπράτσο. Την ακινητοποίησαν ανάμεσά τους.

«Καμίλ Μπελκούρ, κατηγορείσαι για το φόνο ανθρώπων», ανακοίνωσε η Μαρίζ. «Αλλά και για το φόνο Κυνηγών. Θα οδηγηθείς στο Άσυλο, όπου θα ανακριθείς. Η ποινή για το φόνο Κυνηγών του Σκότους είναι θάνατος, αλλά είναι δυνατόν, αν συνεργαστείς μαζί μας, να σου χαρίσουμε τη ζωή. Καταλαβαίνεις;» είπε η Μαρίζ.

Η Καμίλ τίναξε το κεφάλι της προκλητικά. «Μόνο σε έναν άνδρα θα απαντήσω», είπε. «Αν δεν μου τον φέρετε, δεν θα σας πω τίποτα. Μπορείτε να με σκοτώσετε αν θέλετε, αλλά δεν θα σας πω τίποτα».

«Πολύ καλά», είπε η Μαρίζ. «Και ποιος είναι αυτός;»

Η Καμίλ έδειξε τα δόντια της. «Ο Μάγκνους Μπέιν».

«Ο Μάγκνους Μπέιν;» Η Μαρίζ έμεινε εμβρόντητη. «Ο Μέγας Μάγος του Μπρούκλιν; Γιατί θέλεις να μιλήσεις σ' αυτόν;»

«Θα μιλήσω μόνο σ' εκείνον», ξαναείπε η Μαρίζ. «Αλλιώς, δεν θα σας πω τίποτα».

Και αυτό ήταν. Δεν ξανάβγαλε λέξη. Καθώς οι Κυνηγοί την έσερναν μαζί τους, ο Σάιμον την κοιτούσε να φεύγει. Δεν ένιωθε, όπως περίμενε ότι θα νιώσει, θρίαμβο. Ένιωθε ένα κενό, και μια παράξενη ναυτία στο στομάχι. Κοίταξε τα πτώματα των σφαγμένων υπηρετών της· ούτε εκείνος τους συμπαθούσε ιδιαίτερα, αλλά δεν είχαν ζητήσει να γίνουν αυτό που έγιναν. Όπως κατά κάποιον τρόπο ίσως να μην το είχε ζητήσει και η Καμίλ. Αλλά για τους Νεφιλίμ, έτσι κι αλλιώς, ήταν ένα τέρας. Και ίσως όχι μόνο επειδή είχε σκοτώσει Κυνηγούς· ίσως

δεν υπήρχε κανένας τρόπος, ουσιαστικά, να τη θεωρήσουν οτιδήποτε άλλο.

Η Καμίλ είχε περάσει την Πύλη με τη βία. Ο Τζέις στεκόταν στην άλλη της πλευρά, και έκανε ανυπόμονα νόημα στον Σάιμον να τον ακολουθήσει. «Θα έρθεις, ή όχι;» φώναξε.

Ό,τι και να λέτε, ό,τι ψέματα κι αν διαδίδετε, μας μισείτε, πάντα.

«Έρχομαι», είπε ο Σάιμον, και προχώρησε απρόθυμα.

12

ασύλο

«Γιατί πιστεύεις ότι θέλει η Καμίλ να δει τον Μάγκνους;» ρώτησε ο Σάιμον.

Στεκόταν μαζί με τον Τζέις στον πίσω τοίχο του Ασύλου, που ήταν ένα τεράστιο δωμάτιο ενωμένο με το κυρίως κτίριο του Ινστιτούτου μέσω ενός στενού διαδρόμου. Δεν ήταν μέρος του Ινστιτούτου· δεν είχε καθαγιαστεί, επίτηδες, έτσι ώστε να μπορεί να λειτουργεί ως χώρος κράτησης δαιμόνων και βρικολάκων. Τα Άσυλα, όπως είχε πληροφορήσει ο Τζέις τον Σάιμον, είχαν φύγει από τη μόδα όταν είχε εφευρεθεί η Προβολή ως μέσο επικοινωνίας, αλλά μια φορά στο τόσο χρειαζόταν να το χρησιμοποιήσουν. Και μάλλον αυτή ήταν μία από εκείνες.

Ήταν μια μεγάλη αίθουσα, πέτρινη και με κολόνες, με μια πέτρινη είσοδο πίσω από μια φαρδιά δίφυλλη πόρτα. Η είσοδος οδηγούσε στο διάδρομο που ένωνε την αίθουσα με το Ινστιτούτο. Τεράστιες χαρακιές στο πέτρινο πάτωμα έδειχναν πως ό,τι είχε φυλακιστεί εκεί μέσα

κατά τη διάρκεια των αιώνων ήταν πολύ απαίσιο –και μεγάλο. Ο Σάιμον δεν μπορούσε να μην αναρωτηθεί πόσα τεράστια δωμάτια με κολόνες θα αναγκαζόταν να δει στη ζωή του. Η Καμίλ στεκόταν πλάι σε μία κολόνα, με τα χέρια πίσω από την πλάτη. Τη φυλούσαν δεξιά κι αριστερά πολεμιστές Κυνηγοί. Η Μαρίζ βημάτιζε πάνω-κάτω, και μιλούσε πότε-πότε με τον Καδίρ, προσπαθώντας εμφανώς να καταστρώσουν κάποιο σχέδιο. Στο δωμάτιο δεν υπήρχαν παράθυρα, για προφανείς λόγους, αλλά παντού υπήρχαν πυρσοί με μαγικό φως που έδιναν στη σκηνή μια παράξενη λευκωπή λάμψη.

«Δεν ξέρω», είπε ο Τζέις. «Μπορεί να θέλει στιλιστικές συμβουλές».

«Χαχα», είπε ο Σάιμον. «Ποιος είναι αυτός με τη μητέρα σου; Κάτι μου θυμίζει».

«Ο Καδίρ», είπε ο Τζέις. «Πρέπει να είχες γνωρίσει τον αδερφό του, τον Μάλικ. Πέθανε στην επίθεση στο πλοίο του Βάλενταϊν. Ο Καδίρ είναι το δεύτερο πιο σημαντικό πρόσωπο στο Κονκλάβιο, μετά τη μητέρα μου. Βασίζεται πολύ σ' αυτόν».

Ο Σάιμον είδε τον Καδίρ να τραβάει τα χέρια της Καμίλ πίσω από την πλάτη της, έτσι που τυλίχτηκαν γύρω από την κολόνα, και να τα δένει στους καρπούς. Η βρικόλακας έβγαλε μια μικρή κραυγή.

«Ευλογημένο μέταλλο», είπε ο Τζέις χωρίς ίχνος συναισθήματος. «Τους καίει».

Τους, σκέφτηκε ο Σάιμον. “Σας” εννοείς. Είμαι ακριβώς όπως κι εκείνη. Δεν είμαι διαφορετικός μόνο και μόνο επειδή εμένα με ξέρεις.

Η Καμίλ σιγόκλαιγε. Ο Καδίρ απομακρύνθηκε λίγο, με ανέκφραστο πρόσωπο. Ρούνιοι, σκούροι πάνω στο

σκούρο του δέρμα, κάλυπταν όλη την επιφάνεια των μπράτσων και του λαιμού του. Γύρισε και είπε κάτι στη Μαρίζ. Ο Σάιμον έπιασε τις λέξεις «Μάγκνους» και «μήνυμα με φωτιά».

«Ο Μάγκνους πάλι», είπε ο Σάιμον. «Δεν λείπει, όμως, σε ταξίδι;»

«Ο Μάγκνους και η Καμίλ είναι και οι δύο πολύ μεγάλοι σε ηλικία», είπε ο Τζέις. «Μάλλον δεν είναι και τόσο παράξενο που γνωρίζονται». Ανασήκωσε τους ώμους του και έδειξε να μην ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για το θέμα. «Τέλος πάντων, υποθέτω ότι θα καταλήξουν να φέρουν εδώ πέρα τον Μάγκνους. Η Μαρίζ θέλει πληροφορίες, και μάλιστα πάρα πολύ. Ξέρει ότι η Καμίλ δεν σκότωνε τους Κυνηγούς μόνο για το αίμα τους. Υπάρχουν ευκολότεροι τρόποι να βρει κανείς αίμα».

Ο Σάιμον σκέφτηκε φευγαλέα τη Μορίν, και ένιωσε να ανακατεύεται. «Μάλιστα» είπε, και προσπάθησε να ακουστεί αδιάφορος «μάλλον αυτό σημαίνει ότι θα γυρίσει και ο Άλεξ. Οπότε, αυτό είναι καλό, σωστά;»

«Ναι, αμέ». Η φωνή του Τζέις ήταν άψυχη. Ούτε η όψη του ήταν και τόσο καλή. Το λευκό φως του δωματίου φώτιζε τις γωνίες του προσώπου του από μια νέα, πιο έντονη οπτική, αποκαλύπτοντας ότι είχε χάσει βάρος. Τα νύχια του ήταν ματωμένα, και φαγωμένα μέχρι τη ρίζα, και κάτω από τα μάτια του είχε μαύρους κύκλους.

«Τουλάχιστον το σχέδιό σου έπιασε», πρόσθεσε ο Σάιμον προσπαθώντας να βάλει λίγη καλή διάθεση στη μιζέρια του Τζέις. Ήταν ιδέα του Τζέις να βγάλει ο Σάιμον φωτογραφία την Καμίλ με το κινητό του και να τη στείλει στο Κονκλάβιο, έτσι ώστε να μπορέσουν να

ανοίξουν την Πύλη στο σημείο όπου βρισκόταν. «Ήταν καλή ιδέα».

«Το ήξερα ότι θα πιάσει», είπε ο Τζέις. Φαινόταν να βαριέται ακόμα και το κομπλιμέντο. Σήκωσε το κεφάλι του καθώς η διπλή πόρτα που οδηγούσε στο Ινστιτούτο άνοιξε διάπλατα και μπήκε μέσα η Ίζαμπελ, με τα μαύρα της μαλλιά να ανεμίζουν. Κοίταξε γύρω της στο δωμάτιο, ρίχνοντας στην Καμίλ και στους άλλους Κυνηγούς μια φευγαλέα ματιά, και πλησίασε τον Τζέις και τον Σάιμον, με τα τακούνια της να αντηχούν στο πέτρινο πάτωμα.

«Τι είναι αυτά που άκουσα, ότι θέλετε να φέρετε τον καημένο τον Μάγκνους και τον Άλεξ άρον-άρον από τις διακοπές τους;» ρώτησε επιτακτικά η Ίζαμπελ. «Έχουν αγοράσει εισιτήρια για την όπερα!»

Ο Τζέις τής εξήγησε, ενώ η Ίζαμπελ στεκόταν με τα χέρια στη μέση, αγνοώντας εντελώς τον Σάιμον.

«Μάλιστα», είπε όταν τέλειωσε ο Τζέις. «Αλλά είναι γελοίο. Απλώς προσπαθεί να κερδίσει χρόνο. Δηλαδή, τι μπορεί να έχει να πει στον Μάγκνους;» Κοίταξε πίσω της την Καμίλ, που δεν είχε πια δεμένα μόνο τα χέρια, αλλά ήταν τυλιγμένη με μια τεράστια ασημένια-χρυσή αλυσίδα. Περνούσε χιαστί πάνω απ' το σώμα της, απ' τον κορμό, τα γόνατα, ακόμα και τους αστραγάλους της, και την κρατούσε τελείως ακίνητη. «Ευλογημένο μέταλλο είναι αυτό;»

Ο Τζέις έγνεψε καταφατικά. «Οι χειροπέδες έχουν επένδυση για να προστατεύουν τους καρπούς της, αλλά αν κουνηθεί παραπάνω...» Έκανε έναν ήχο σαν κάψιμο. Ο Σάιμον —που θυμήθηκε πώς τον είχαν κάψει τα χέρια του όταν είχε αγγίξει το Άστρο του Δαβίδ στο κελί του

στην Άιντρις, πώς είχε γεμίσει το δέρμα του αίμα— πνέστηκε να πνίξει την επιθυμία να τον βρῖσει.

«Πάντως, όσο εσύ προσπαθούσες να παγιδεύσεις τους βρικόλακες, εγώ ήμουν στην πόλη και πολεμούσα ένα δαίμονα-Υδρα», είπε η Ίζαμπελ. «Με την Κλέρι».

Ο Τζέις, που είχε εκδηλώσει μηδαμινό ενδιαφέρον για οτιδήποτε συνέβαινε γύρω του μέχρι εκείνη τη στιγμή, τινάχτηκε. «Με την Κλέρι; Την πήρες να κυνηγήσετε δαίμονες; Ίζαμπελ...»

«Όχι βέβαια. Ήταν ήδη στη μέση της μάχης μέχρι να φτάσω».

«Μα, πώς ήξερες...;»

«Μου έστειλε μήνυμα», είπε η Ίζαμπελ. «Και πήγα». Κοίταξε εξεταστικά τα νύχια της, που ήταν τέλεια, ως συνήθως.

«Έστειλε μήνυμα σε σένα;» Ο Τζέις έπιασε την Ίζαμπελ απ' τον καρπό. «Είναι καλά; Χτύπησε;»

Η Ίζαμπελ κοίταξε το χέρι του που κρατούσε τον καρπό της, και μετά το πρόσωπό του. Ο Σάιμον δεν μπορούσε να κατάλαβει αν την πονούσε, αλλά το βλέμμα στο πρόσωπό της θα μπορούσε να ραγίσει και γυαλί, όπως και ο σαρκασμός στη φωνή της. «Ναι, είναι πάνω, και αιμορραγεί μέχρι θανάτου, αλλά δεν ήθελα να σου το πω αμέσως, γιατί μου αρέσει να δημιουργώ αγωνία».

Ο Τζέις, που ήταν σαν να κατάλαβε ξαφνικά τι έκανε, άφησε το χέρι της Ίζαμπελ. «Είναι εδώ;»

«Ναι, είναι πάνω», είπε η Ίζαμπελ. «Ξεκουράζεται».

Ο Τζέις, όμως, είχε ήδη φύγει, και έτρεχε προς την πόρτα. Όρμησε στο διάδρομο και εξαφανίστηκε. Η Ίζαμπελ κοίταξε προς το μέρος του και κούνησε το κεφάλι της.

«Εντάξει, μη μου πεις ότι δεν το περίμενες», είπε ο Σάιμον.

Για μια στιγμή, η Ίζαμπελ δεν είπε τίποτα. Ο Σάιμον αναρωτήθηκε αν είχε σκοπό να αγνοεί για πάντα οτιδήποτε έλεγε. «Ναι», είπε στο τέλος η Ίζαμπελ. «Απλώς, μακάρι να ήξερα τι έχουν πάθει».

«Νομίζω ότι ούτε οι ίδιοι δεν ξέρουν».

Η Ίζαμπελ δάγκωνε το κάτω της χείλος. Ξαφνικά φαινόταν πολύ νέα, και ασυνήθιστα σκεπτική για τα δεδομένα της. Ήταν προφανές ότι κάτι τη βασάνιζε, και ο Σάιμον περίμενε σιωπηλός, μέχρι που φάνηκε ότι πήρε μια απόφαση. «Δεν θέλω να είμαστε έτσι», είπε. «Έλα. Θέλω να σου μιλήσω». Πήγε προς την πόρτα που οδηγούσε στο Ινστιτούτο.

«Αλήθεια;» Ο Σάιμον ξαφνιάστηκε.

Γύρισε και τον αγριοκοίταξε. «Αυτήν τη στιγμή θέλω. Αλλά δεν σου υπόσχομαι πόσο θα κρατήσει».

Ο Σάιμον σήκωσε τα χέρια του ψηλά. «Κι εγώ θέλω να μιλήσουμε, Ίζ. Αλλά δεν μπορώ να μπω στο Ινστιτούτο».

Μια γραμμή εμφανίστηκε ανάμεσα στα φρύδια της. «Γιατί;» Όμως, δεν συνέχισε –κοίταξε τον Σάιμον, μετά την πόρτα, έπειτα την Καμίλ, και πάλι πίσω. «Σωστά. Τότε, πώς μπήκες μέσα;»

«Με μιὰ Πύλη», είπε ο Σάιμον. «Αλλά μου είπε ο Τζέις ότι υπάρχει μια είσοδος που οδηγεί σε μια πόρτα προς τα έξω. Για να μπορούν να μπουν βρικόλακες όταν σκοτεινιάζει». Έδειξε μια στενή πόρτα στον τοίχο μερικά μέτρα πιο πέρα. Ήταν ασφαλισμένη με μια σκουριασμένη σιδερένια αμπάρα και έμοιαζε να μην έχει χρησιμοποιηθεί για καιρό.

Η Ίζαμπελ ανασήκωσε τους ώμους της. «Καλώς».

Η αμπάρα έτριξε καθώς την τράβηξε και γέμισε τον αέρα νιφάδες σκουριάς σαν λεπτό κόκκινο σιντριβάνι. Πίσω από την πόρτα υπήρχε ένα μικρό πέτρινο δωμάτιο σαν το σκευοφυλάκιο ενός ναού και μια διπλή πόρτα που μάλλον οδηγούσε έξω. Δεν υπήρχαν παράθυρα, αλλά από τις άκρες της πόρτας έμπαινε κρύος αέρας, κάνοντας την Ίζαμπελ να ανατριχιάσει με το κοντό φόρεμα που φορούσε.

«Άκου, Ίζαμπελ», είπε ο Σάιμον, που σκέφτηκε ότι το βάρος τού να αρχίσει τη συζήτηση έπεφτε πάνω του. «Ειλικρινά, λυπάμαι γι' αυτό που έκανα. Δεν υπάρχει δικαιολογία...»

«Όχι, δεν υπάρχει», είπε η Ίζαμπελ. «Και μια που τα λέμε, μπορείς να μου πεις τι δουλειά είχες με τον τύπο που μεταμόρφωσε τη Μάγια σε λυκάνθρωπο;»

Ο Σάιμον τής είπε την ιστορία που του είχε διηγηθεί ο Τζόρνταν, προσπαθώντας να μείνει όσο πιο αντικειμενικός μπορούσε. Ένιωθε ότι είχε σημασία να εξηγήσει στην Ίζαμπελ ότι δεν ήξερε απ' την αρχή ποιος ήταν ο Τζόρνταν, και επίσης ότι ο Τζόρνταν είχε μετανιώσει για ό,τι είχε κάνει. «Όχι ότι αυτό διορθώνει την κατάσταση», είπε στο τέλος. «Αλλά, ξέρεις...» Όλοι έχουμε κάνει κακά πράγματα. Αλλά δεν μπορούσε να της πει για τη Μορίν. Όχι εκείνη τη στιγμή.

«Ξέρω», είπε η Ίζαμπελ. «Και έχω ακούσει για τον Πραίτορα Λύκο. Για να δέχτηκαν να τον κάνουν μέλος τους, φαντάζομαι ότι δεν γίνεται να είναι τελείως άχρηστος». Κοίταξε τον Σάιμον λίγο πιο προσεκτικά. «Αν και δεν καταλαβαίνω γιατί χρειάζεσαι κάποιον να σε προστατεύει. Έχεις...» Έδειξε το μέτωπό του.

«Δεν μπορώ να περάσω την υπόλοιπη ζωή μου με ανθρώπους να με κυνηγάνε και να τινάζονται στον αέρα εξαιτίας του Σημαδιού», είπε ο Σάιμον. «Πρέπει να μάθω ποιος προσπαθεί να με σκοτώσει. Ο Τζόρνταν με βοηθάει. Το ίδιο και ο Τζέις».

«Πιστεύεις αλήθεια ότι ο Τζόρνταν σε βοηθάει; Γιατί το Κονκλάβιο έχει σχέσεις με τους Πραίτορες. Μπορούμε να ζητήσουμε να τον αντικαταστήσουν».

Ο Σάιμον δίστασε. «Ναι», είπε. «Νομίζω ότι με βοηθάει. Και δεν μπορώ πάντα να εξαρτώμαι απ' το Κονκλάβιο».

«Καλά». Η Ίζαμπελ ακούμπησε στον τοίχο. «Αναρωτήθηκες ποτέ γιατί είμαι τόσο διαφορετική από τα αδέρφια μου;» ρώτησε χωρίς περιστροφές. «Τον Άλεξ και τον Τζέις».

Ο Σάιμον την κοίταξε. «Εννοείς εκτός από το ότι εσύ είσαι κορίτσι και αυτοί... δεν είναι;»

«Όχι. Όχι αυτό, ηλίθιε. Εννοώ, κοίτα τους και τους δύο. Δεν έχουν κανένα πρόβλημα να ερωτευτούν. Είναι και οι δυο ερωτευμένοι. Για πάντα. Είναι τελειωμένοι. Δες τον Τζέις. Αγαπάει την Κλέρι σαν... σαν να μην υπάρχει τίποτε άλλο στον κόσμο, ούτε τώρα ούτε ποτέ. Και ο Άλεξ το ίδιο. Ο Μαξ...» Η φωνή της ράγισε. «Δεν ξέρω πώς θα ήταν για εκείνον. Αλλά εμπιστευόταν τους πάντες. Και όπως ίσως έχεις προσέξει, εγώ δεν εμπιστεύομαι κανέναν».

«Οι άνθρωποι είναι διαφορετικοί», είπε ο Σάιμον, προσπαθώντας να δείξει κατανόηση. «Δεν σημαίνει ότι είναι πιο ευτυχισμένοι από σένα...»

«Και βέβαια αυτό σημαίνει», είπε η Ίζαμπελ. «Δες να μην το ξέρω;» Κοίταξε έντονα τον Σάιμον. «Ξέρεις τους

γονείς μου».

«Όχι καλά». Δεν ήταν ποτέ ιδιαίτερα πρόθυμοι να γνωρίσουν το βρικόλακα που τα είχε με την κόρη τους, μια κατάσταση που δεν είχε βοηθήσει και πολύ για να αλλάξει η εντύπωση που είχε ο Σάιμον πως ήταν η τελευταία προσθήκη σε μια μεγάλη σειρά ανεπιθύμητων θαυμαστών της Ίζαμπελ.

«Ξέρεις, όμως, ότι ήταν και οι δύο στον Κύκλο. Αλλά βάζω στοίχημα ότι δεν ήξερες ότι ήταν ιδέα της μαμάς μου. Ο μπαμπάς μου δεν ήταν ποτέ ενθουσιώδης με τον Βάλενταϊν, και τα λοιπά. Και μετά, όταν έγιναν όλα αυτά, και εξορίστηκαν, και κατάλαβαν ότι ουσιαστικά είχαν καταστρέψει τη ζωή τους, νομίζω ότι κατηγόρησε εκείνη. Αλλά είχαν ήδη τον Άλεξ, και περίμεναν και εμένα, οπότε έμεινε μαζί της, αν και νομίζω ότι ήθελε ήδη να φύγει. Και έπειτα, όταν ο Άλεξ ήταν γύρω στα εννιά, βρήκε κάποια άλλη».

«Ποπο», είπε ο Σάιμον. «Δηλαδή, απάτησε τη μαμά σου; Αυτό είναι... είναι απαίσιο».

«Μου το είπε η μητέρα μου», είπε η Ίζαμπελ. «Ήμουν περίπου δεκατριών. Μου είπε ότι θα την άφηνε, αλλά έμαθαν ότι ήταν έγκυος στον Μαξ, οπότε έμειναν μαζί, και χώρισε με την άλλη γυναίκα. Η μαμά μου δεν μου είπε ποια ήταν. Μου είπε μόνο να μην εμπιστευτώ ποτέ τους άντρες. Και να μην το πω πουθενά».

«Και δεν το είπες σε κανέναν;»

«Ποτέ μέχρι σήμερα», είπε η Ίζαμπελ.

Ο Σάιμον σκέφτηκε μια μικρή Ίζαμπελ, να κρατάει το μυστικό της, να μην το λέει ποτέ σε κανέναν, να το κρύβει από τα αδέρφια της. Να ξέρει πράγματα για την οικογένειά τους που εκείνοι δεν θα μάθαιναν ποτέ. «Δεν

έπρεπε να σου έχει ζητήσει να το κάνεις αυτό», είπε θυμωμένος ξαφνικά. «Ήταν άδικο».

«Μπορεί», είπε η Ίζαμπελ. «Εγώ νόμιζα ότι με έκανε ξεχωριστή. Δεν είχα σκεφτεί ότι μπορεί να με επηρέαζε. Αλλά βλέπω τα αδέρφια μου να δίνουν έτσι την καρδιά τους και σκέφτομαι: Δεν το ξέρετε; Οι καρδιές ραγίζουν. Και νομίζω πως ακόμα και όταν γίνεις καλά, δεν είσαι ποτέ ο ίδιος όπως πριν».

«Ίσως να γίνεσαι καλύτερος», είπε ο Σάιμον. «Εγώ ξέρω ότι έχω γίνει καλύτερος».

«Εννοείς την Κλέρι», είπε η Ίζαμπελ. «Επειδή σου ράγισε την καρδιά».

«Την έκανε μικροσκοπικά κομματάκια. Ξέρεις, όταν κάποια προτιμάει τον αδερφό της από σένα, δεν είναι και ό,τι καλύτερο για την αυτοπεποίθησή σου. Σκεφτόμουν ότι ίσως αν καταλάβαινε ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι με τον Τζέις, θα τα παρατούσε, και θα γυρνούσε σε μένα. Όμως, κατάλαβα τελικά ότι δεν θα σταματούσε ποτέ να αγαπάει τον Τζέις, είτε μπορούσε να είναι μαζί του είτε όχι. Και ήξερα ότι αν ήταν μαζί μου μόνο και μόνο επειδή δεν μπορούσε να έχει εκείνον, τότε προτιμούσα να είμαι μόνος μου, οπότε το έκοψα».

«Δεν ήξερα ότι εσύ της είπες να χωρίσετε», είπε η Ίζαμπελ. «Νόμιζα...»

«Ότι δεν είχα κανέναν εγωισμό;» Ο Σάιμον χαμογέλασε θλιμμένα.

«Νόμιζα ότι ήσουν ακόμη ερωτευμένος με την Κλέρι», είπε η Ίζαμπελ. «Και δεν μπορούσες να δεις σοβαρά καμία άλλη».

«Επειδή εσύ διαλέγεις τύπους που δεν θα σε πάρουν ποτέ στα σοβαρά», είπε ο Σάιμον. «Για να μη χρειαστεί

να τους πάρεις ούτε εσύ».

Έκανε ένα βήμα προς το μέρος του. Στέκονταν αρκετά κοντά στο μικρό δωμάτιο, και άκουγε τον ήχο της ανάσας της και τον αχνό σφυγμό της καρδιάς της. Μύριζε σαμπουάν και ιδρώτα και άρωμα γαρδένιας και αίμα Κυνηγού.

Η σκέψη του αίματος τον έκανε να θυμηθεί τη Μορίν, και το σώμα του σφίχτηκε. Η Ίζαμπελ το πρόσεξε—φυσικά και θα το πρόσεχε, ήταν εκπαιδευμένη για να πολεμάει, και οι αισθήσεις της αντιλαμβάνονταν ακόμα και την πιο αδιόρατη κίνηση—και τραβήχτηκε. Η έκφρασή της έγινε σοβαρή. «Εντάξει», είπε. «Χαίρομαι που τα είπαμε».

«Ίζαμπελ...»

Αλλά εκείνη είχε ήδη φύγει. Την ακολούθησε προς το Άσυλο, αλλά ήταν πολύ γρήγορη. Μέχρι να κλείσει πίσω του η πόρτα του σκευοφυλακίου, εκείνη είχε φτάσει στη μέση της αίθουσας. Τα παράτησε και έμεινε να την κοιτάζει να εξαφανίζεται πίσω από τη δίφυλλη πόρτα προς το Ινστιτούτο, όπου ήξερε ότι δεν μπορούσε να την ακολουθήσει.

Η Κλέρι ανασηκώθηκε, κουνώντας το κεφάλι της για να διώξει τη ζαλάδα του ύπνου. Χρειάστηκε ένα λεπτό για να θυμηθεί πού βρισκόταν: σε ένα άδειο δωμάτιο του Ινστιτούτου, όπου το μόνο φως ήταν η λάμπη που έμπαινε απ' το μοναδικό ψηλό παράθυρο. Ήταν γαλάζιο φως—το φως του λυκόφωτος. Έμεινε κουλουριασμένη στην κουβέρτα της· το τζιν, το μπουφάν και τα παπούτσια της ήταν προσεκτικά διπλωμένα σε μια καρέκλα πλάι στο κρεβάτι. Και δίπλα της ήταν ο Τζέις, που την

κοιτούσε σαν να τον είχε φέρει μπροστά της μόνο και μόνο με τη δύναμη της φαντασίας της.

Καθόταν στο κρεβάτι και φορούσε τη στολή του σαν να είχε μόλις γυρίσει από μια μάχη, και τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα. Το αχνό φως από το παράθυρο φώτιζε τις σκιές κάτω από τα μάτια του, τις καμπύλες των κροτάφων του, τα κόκαλα στα μάγουλά του. Κάτω απ' αυτό το φως είχε την απίθανη, και σχεδόν απόκοσμη, ομορφιά ενός πίνακα του Μοντιλιάνι, με επιμήκεις επιφάνειες και γωνίες.

Έτριψε τα μάτια της για να διώξει τον ύπνο. «Τι ώρα είναι;» είπε. «Πόση ώρα...;»

Την τράβηξε κοντά του και τη φίλησε, και για μια στιγμή η Κλέρι πάγωσε καθώς συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι το μόνο που φορούσε ήταν ένα λεπτό μπλουζάκι και εσώρουχα. Μετά όμως, έλιωσε στην αγκαλιά του. Ήταν απ' αυτά τα φιλιά που έκαναν τα σωδικά της να λιώνουν σαν νερό. Το φιλι που την έκανε να νιώθει ότι δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα, ότι ήταν όλα όπως πριν, και απλώς χαιρόταν που την έβλεπε. Αλλά όταν πήγε να σηκώσει το μπλουζάκι της, του έσπρωξε τα χέρια.

«Όχι», είπε κρατώντας με τα χέρια της τους καρπούς του. «Δεν μπορείς να με αρπάζεις έτσι κάθε φορά που με βλέπεις. Δεν είναι υποκατάστατο της συζήτησης».

Εκείνος πήρε μια κομμένη ανάσα και είπε: «Γιατί έστειλες μήνυμα στην Ίζαμπελ και όχι σε μένα; Αν είχες πρόβλημα...»

«Γιατί ήξερα ότι εκείνη θα ερχόταν», είπε η Κλέρι. «Και για σένα δεν το ξέρω αυτό, αυτήν τη στιγμή τουλάχιστον».

«Αν είχες πάθει κάτι...»

«Φαντάζομαι θα το μάθαινες κάποια στιγμή. Ξέρεις, όταν θα αποφάσιζες να σηκώσεις το τηλέφωνο». Κρατούσε ακόμη τους καρπούς του. Τους άφησε, και κάθισε πιο πίσω. Ήταν δύσκολο, σωματικά δύσκολο, να είναι τόσο κοντά του και να μην τον αγγίζει, αλλά πίεσε τα χέρια της στο πλάι και τα κράτησε εκεί. «Ή θα μου πεις τι συμβαίνει, ή θα φύγεις απ' το δωμάτιο».

Τα χείλη του μισάνοιξαν, αλλά δεν είπε τίποτα. Η Κλέρι σκέφτηκε ότι είχε πάρα πολύ καιρό να του μιλήσει τόσο απότομα. «Συγγνώμη», είπε τελικά. «Δηλαδή, ξέρω ότι έτσι όπως φέρομαι τελευταία, δεν έχεις κανένα λόγο να με ακούσεις. Και μάλλον δεν θα 'πρεπε να έχω έρθει. Όταν, όμως, μου είπε η Ίζαμπελ ότι χτύπησες, δεν μπορούσα να μην έρθω».

«Κάτι καψίματα έχω», είπε η Κλέρι. «Δεν έχει σημασία».

«Ό,τι σου συμβαίνει έχει σημασία για μένα».

«Α, γι' αυτό δεν απάντησες ούτε μία φορά από τις τόσες που σε πήρα τηλέφωνο. Και την τελευταία φορά που σε είδα έφυγές τρέχοντας χωρίς να μου πεις γιατί. Είναι σαν να βγαίνω με ένα φάντασμα».

Το στόμα του Τζέις τρεμούλιασε λίγο στην άκρη. «Δεν είναι έτσι. Η Ίζαμπελ έβγαινε όντως κάποτε με ένα φάντασμα. Αν τη ρωτήσεις...»

«Όχι», είπε η Κλέρι. «Μεταφορικά το λέω. Και ξέρεις ακριβώς τι εννοώ».

Για μια στιγμή έμεινε σιωπηλός. Μετά είπε: «Δείξε μου πού κήκες».

Του άπλωσε τα χέρια της. Στο εσωτερικό των καρπών της, εκεί όπου είχε πέσει το αίμα του δαίμονα, υπήρχαν τραχιά κόκκινα σημάδια. Έπιασε τα χέρια της

πολύ απαλά, αφού πρώτα την κοίταξε για να πάρει την άδειά της, και τα γύρισε. Η Κλέρι θυμήθηκε την πρώτη φορά που την είχε αγγίξει, στο δρόμο έξω από το Τζάβα Τζόουνς, ψάχνοντας για Σημάδια που δεν είχε. «Αίμα θαιμόνα», είπε. «Θα φύγουν σε λίγες ώρες. Πονάνε;»

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της.

«Δεν το ήξερα», είπε ο Τζέις. «Δεν ήξερα ότι με χρειάζονται».

Η φωνή της έτρεμε. «Πάντα σε χρειάζομαι».

Έσκυψε το κεφάλι του και φίλησε το κάψιμο στον καρπό της. Ένα κύμα θέρμης τη συνεπήρε, σαν μια καυτή βελόνα που ταξίδεψε από τον καρπό στον πάτο του στομαχιού της. «Δεν το κατάλαβα», είπε. Φίλησε το επόμενο κάψιμο, στο μπράτσο της, και μετά το επόμενο. Ανέβηκε έτσι μέχρι το λαιμό της, και η πίεση του κορμιού του την έριξε προς τα πίσω, έτσι που βρέθηκε ξαπλωμένη στα μαξιλάρια με τον Τζέις από πάνω της. Εκείνος στηρίχτηκε στους αγκώνες του για να μην τη λιώσει με το βάρος του και την κοίταξε.

Τα μάτια του σκούραιναν πάντα όταν τη φιλούσε, λες και ο πόθος άλλαζε το χρώμα τους ριζικά. Άγγιξε το λευκό σημάδι σαν αστέρι στον ώμο της, το οποίο είχαν και οι δύο και που τους ξεχώριζε ως παιδιά αυτών που είχαν επαφή με τους αγγέλους. «Ξέρω ότι τελευταία φέρομαι παράξενα», είπε. «Αλλά δεν φταις εσύ. Σ' αγαπώ. Αυτό δεν αλλάζει ποτέ».

«Τότε, τι...;»

«Νομίζω πως όλα όσα συνέβησαν στην Άιντρις... ο Βάλενταϊν, ο Μαξ, ο Χοτζ, ακόμα και ο Σεμπάστιαν... τα απωθούσα όλα προσπαθώντας να ξεχάσω, αλλά δεν μ' αφήνουν. Θα... θα ζητήσω βοήθεια. Θα καλυτερεύσω.

Σ' το υπόσχομαι».

«Μου το υπόσχεσαι».

«Ορκίζομαι στον Αρχάγγελο». Έσκυψε το κεφάλι του και φίλησε το μάγουλό της. «Να πάρει! Ορκίζομαι σε μας».

Η Κλέρι έχωσε τα δάχτυλά της στο μανίκι της μπλούζας του. «Γιατί σ' εμάς;»

«Γιατί δεν υπάρχει κάτι στο οποίο να πιστεύω περισσότερο». Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. «Αν παντρευόμασταν», άρχισε να λέει, και πρέπει να ένιωσε ότι η Κλέρι σφίχτηκε λίγο, γιατί χαμογέλασε. «Μην πανικοβάλλεσαι, δεν σου κάνω πρόταση γάμου. Απλώς αναρωτιόμουν τι ξέρεις για τους γάμους των Κυνηγών».

«Δεν έχουν βέρες», είπε η Κλέρι χαϊδεύοντας το πίσω μέρος του λαιμού του, όπου το δέρμα ήταν απαλό. «Μόνο ρούνους».

«Έναν εδώ», είπε, και άγγιξε απαλά με την άκρη του δαχτύλου του το μπράτσο της, στο σημείο όπου είχε την ουλή. «Και άλλον έναν εδώ». Γλίστρησε το δάχτυλό του προς τα πάνω, πέρασε από το στέρνο της, και το κατέβασε μέχρι που σταμάτησε πάνω από την καρδιά της που χτυπούσε δυνατά. «Το τελετουργικό αυτό είναι από τον Ύμνο του Σολομώντα: "Θέσε με ως σφραγίδα στην καρδιά σου, σαν σφραγίδα στον ώμο σου, γιατί η αγάπη είναι δυνατή σαν το θάνατο"».

«Η δική μας είναι πιο δυνατή από αυτό» ψιθύρισε η Κλέρι καθώς θυμήθηκε τον τρόπο που του είχε δώσει πάλι ζωή. Και αυτήν τη φορά, όταν τα μάτια του σκούρυναν, τον τράβηξε προς το μέρος της και τον φίλησε.

Φιλιόντουσαν αρκετή ώρα, μέχρι που σχεδόν όλο το φως είχε φύγει απ' το δωμάτιο και είχαν μείνει μόνο

σκιές. Ο Τζέις δεν κούνησε τα χέρια του, ούτε προσπάθησε να την αγγίξει, και η Κλέρι είχε την αίσθηση ότι περίμενε την άδειά της.

Συνειδητοποίησε ότι μάλλον θα έπρεπε εκείνη να κάνει το επόμενο βήμα αν ήθελε —και ήθελε πολύ. Ο Τζέις είχε παραδεχθεί ότι κάτι δεν πήγαινε καλά και ότι δεν είχε σχέση με εκείνη. Αυτή ήταν πρόοδος, και μάλιστα πολύ θετική. Έπρεπε να τον ανταμείψει, σωστά; Ένα μικρό χαμόγελο σχηματίστηκε στην άκρη των χειλιών της. Ποιον κορόιδευε; Το ήθελε πιο πολύ για την ίδια. Γιατί ήταν ο Τζέις, γιατί τον αγαπούσε, γιατί ήταν τόσο ωραίος, που μερικές φορές ένιωθε την ανάγκη να τον τσιμπήσει στο μπράτσο μόνο και μόνο για να βεβαιωθεί ότι ήταν αληθινός.

Το έκανε.

«Άουτς», είπε εκείνος. «Γιατί το έκανες αυτό;»

«Βγάλε το μπλουζάκι σου», του ψιθύρισε. Πήγε να του το βγάλει, αλλά εκείνος το είχε ήδη σηκώσει πάνω απ' το κεφάλι του και το πέταξε απρόσεκτα στο πάτωμα. Τίναξε τα μαλλιά του, και η Κλέρι περίμενε σχεδόν να δει σπίθες να βγαίνουν απ' τις λαμπερές χρυσές του μπούκλες και να φωτίζουν το δωμάτιο.

«Σήκω», του είπε απαλά. Η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή. Δεν συνήθιζε να παίρνει πρωτοβουλίες σε τέτοιου είδους καταστάσεις, αλλά τον Τζέις δεν φαινόταν να τον πειράζει. Ανασηκώθηκε αργά και την τράβηξε μαζί του, έτσι ώστε βρέθηκαν να κάθονται ανάμεσα στα ανακατεμένα σκεπάσματα. Η Κλέρι γλίστρησε στην αγκαλιά του και τύλιξε τα πόδια της στη μέση του. Ήταν πρόσωπο με πρόσωπο. Τον άκουσε να παίρνει μια βαθιά ανάσα και να απλώνει τα χέρια του για να πιάσει το μπλουζά-

κι της, αλλά η Κλέρι του τα έσπρωξε πίσω απαλά, στο πλάι, και έβαλε τα δικά της χέρια πάνω στο στήθος του. Είδε τα δάχτυλά της να περνάνε πάνω από το στήθος του και τα μπράτσα του, το ύψωμα των δικέφαλων του, όπου διασταυρώνονταν τα μαύρα Σημάδια, το σημάδι σαν αστέρι πάνω στον ώμο του. Πέρασε το δείκτη της πάνω από τη γραμμή των θωρακικών του μυών, την επίπεδη, σκληρή κοιλιά του. Ανάσαιναν και οι δύο βαριά όταν έφτασε στο κουμπί του παντελονιού του, αλλά εκείνος δεν κουνήθηκε, την κοίταξε απλώς με μια έκφραση που ήταν σαν να έλεγε: *ό,τι θες εσύ.*

Με καρδιά να βροντοχτυπάει, η Κλέρι κατέβασε τα χέρια της και έβγαλε το μπλουζάκι της. Ευχήθηκε να είχε φορέσει κανένα πιο ενδιαφέρον σουτιέν —αυτό που φορούσε ήταν σκέτο βαμβακερό— αλλά όταν ξανασήκωσε το κεφάλι της και είδε την έκφραση του Τζέις, η σκέψη αυτή εξαφανίστηκε. Τα χείλη του ήταν μισάνοιχτα και τα μάτια του σχεδόν μαύρα· έβλεπε μέσα τους τον εαυτό της, και ήξερε ότι δεν τον ένοιαζε αν το σουτιέν της ήταν άσπρο, ή μαύρο, ή πράσινο φωσφοριζέ. Το μόνο που έβλεπε ήταν εκείνη.

Τότε άπλωσε και έπιασε τα χέρια του, ελευθερώνοντάς τα, και τα έβαλε στη μέση της σαν να ήθελε να πει: *Τώρα μπορείς να με αγγίξεις.* Εκείνος έγειρε το κεφάλι του, και το στόμα του συνάντησε το δικό της, και άρχισαν να φιλιούνται ξανά, αλλά αυτήν τη φορά τα φιλιά τους ήταν παθιασμένα και όχι αργά, μια καυτή και βιαστική φωτιά. Τα χέρια του τη χάιδευαν πυρετικά —στα μαλλιά, στο σώμα— την τραβούσαν από κάτω του, και καθώς το γυμνό τους δέρμα ακούμπησε, η Κλέρι ένιωσε πολύ έντονα ότι ουσιαστικά δεν υπήρχε τίπο-

τα μεταξύ τους εκτός απ' το τζιν του, και το σουτιέν και το εσώρουχό της. Έμπλεξε τα χέρια της στα μεταξένια, ανακατεμένα του μαλλιά, κρατώντας το κεφάλι του καθώς εκείνος φιλούσε το λαιμό της. *Μέχρι πού θα φτάσουμε; Τι κάνουμε;* ρωτούσε μια μικρή γωνίτσα του μυαλού της, αλλά το υπόλοιπό της φώναζε να το βουλώσει. Ήθελε να συνεχίσει να τον αγγίζει, να τον φιλάει· ήθελε να την κρατήσει στην αγκαλιά του και να νιώσει ότι ήταν αληθινός, ότι ήταν εκεί μαζί της και ότι δεν θα την ξανάφηνε ποτέ.

Τα δάχτυλά του βρήκαν το κούμπωμα του σουτιέν της. Η Κλέρι σφίχτηκε. Τα μάτια του ήταν μεγάλα, και λαμπερά στο σκοτάδι, το χαμόγελό του αργό. «Σε πειράζει;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. Η ανάσα της ήταν λαχανιασμένη. Ποτέ κανείς σε ολόκληρη τη ζωή της δεν την είχε δει γυμνή –τουλάχιστον, κανένα αγόρι. Δες και ένιωθε τη νευρική της, έπιασε το πρόσωπό της απαλά με το ένα του χέρι, παίζοντας με τα χείλη του πάνω στα δικά της, χαϊδεύοντάς τα απαλά, μέχρι που ολόκληρο το σώμα της νόμιζε ότι θα εκραγεί από την ένταση. Το τραχύ δεξί του χέρι, με τα μακριά δάχτυλα, χάιδευε το λαιμό της, μετά τον ώμο της, καθησυχάζοντάς την. Εκείνη, παρ' όλα αυτά, ήταν ακόμη νευρική, και περίμενε να νιώσει το άλλο του χέρι να πηγαίνει πίσω στο κούμπωμα του σουτιέν, να την αγγίξει ξανά... αλλά εκείνος έμοιαζε να προσπαθεί να πιάσει κάτι από πίσω του –μα, τι έκανε;

Η Κλέρι θυμήθηκε ξαφνικά τι της είχε πει η Ίζαμπελ για τις προφυλάξεις. Α, σκέφτηκε. Κοκάλωσε λίγο και τραβήχτηκε. «Τζέις, δεν είμαι σίγουρη...»

Κάτι ασημένιο άστραψε στο σκοτάδι, και είδε κάτι κρύο και αιχμηρό να χαράζει κατά μήκος το χέρι της. Το μόνο που ένιωσε για μια στιγμή ήταν έκπληξη –και μετά πόνος. Τράβηξε πίσω τα χέρια της ανοιγοκλείνοντας τα μάτια της και είδε μια διακεκομμένη γραμμή από σκούρο αίμα να σταλάζει στο μπράτσο της όπου ένα όχι βαθύ κόψιμο ξεκινούσε από τον αγκώνα της και έφτανε ως τον καρπό της. «Άουτς», είπε πιο πολύ εκνευρισμένη και ξαφνιασμένη παρά από πόνο. «Τι...;»

Ο Τζέις πήδηξε από πάνω της, και απ' το κρεβάτι, με μια μόνο κίνηση. Στεκόταν ξαφνικά στη μέση του δωματίου, χωρίς μπλούζα και με πρόσωπο χλωμό σαν σεντόνι.

Με το χέρι της να σφίγγει το πληγωμένο της μπράτσο, η Κλέρι ανασηκώθηκε. «Τζέις, τι στο...;»

Αλλά σταμάτησε. Στο αριστερό του χέρι κρατούσε ένα μαχαίρι –το μαχαίρι με την ασημένια λαβή που είχε δει στο κουτί με τα πράγματα του πατέρα του. Στη λάμα του είχε μια λεπτή κηλίδα από αίμα.

Κοίταξε το χέρι της, και μετά ξανά εκείνον. «Δεν καταλαβαίνω...»

Άνοιξε το χέρι του, και το μαχαίρι έπεσε στο πάτωμα. Για μια στιγμή της φάνηκε ότι ήταν έτοιμος να φύγει πάλι τρέχοντας, όπως εκείνο το βράδυ έξω από το μπαρ. Μετά όμως, σωριάστηκε στο πάτωμα και έκρυψε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια του.

«Μ' αρέσει αυτή», είπε η Καμίλ καθώς η πόρτα έκλεισε πίσω από την Τζαμπελ. «Μου θυμίζει πολύ τον εαυτό μου».

Ο Σάιμον γύρισε και την κοίταξε. Μέσα στο Άσυλο

ήταν πολύ σκοτεινά, αλλά την έβλεπε καθαρά, με την πλάτη κολλημένη στην κολόνα, τα χέρια δεμένα πίσω της. Κοντά στην πόρτα που οδηγούσε στο Ινστιτούτο υπήρχε ένας φρουρός Κυνηγός, αλλά είτε δεν την είχε ακούσει είτε δεν τον ενδιέφερε.

Ο Σάιμον πλησίασε λίγο την Καμίλ. Τα δεσμά που την κρατούσαν δεμένη του ασκούσαν μια παράξενη γοητεία. Ευλογημένο μέταλλο. Η αλυσίδα έμοιαζε να λάμπει απαλά πάνω στο χλωμό της δέρμα, και του φάνηκε ότι έβλεπε μερικές σταγόνες από αίμα να βγαίνουν απ' τις χειροπέδες στους καρπούς της. «Δεν σου μοιάζει καθόλου».

«Έτσι νομίζεις». Η Καμίλ έγειρε το κεφάλι της στο πλάι. Τα ξανθά της μαλλιά έμοιαζαν να έχουν πέσει με μεγάλη τέχνη γύρω απ' το πρόσωπό της, αν και ήξερε ότι δεν μπορούσε να τα έχει αγγίξει. «Τους αγαπάς τόσο» είπε «τους φίλους σου τους Κυνηγούς. Όπως αγαπάει το γεράκι τον αφέντη που το δένει και το τυφλώνει».

«Δεν είναι έτσι τα πράγματα», είπε ο Σάιμον. «Οι Κυνηγοί και τα Πλάσματα του Σκότους δεν είναι εχθροί».

«Δεν μπορείς να μπεις ούτε καν στο σπίτι τους», είπε εκείνη. «Είσαι αποκλεισμένος. Κι ωστόσο, είσαι τόσο πρόθυμος να τους βοηθήσεις. Θα πήγαινες με το μέρος τους ακόμα και εάν έπρεπε να σταθείς ενάντια στο δικό σου είδος».

«Εγώ δεν είμαι με κανέναν», είπε ο Σάιμον. «Ούτε δικός τους είμαι, αλλά ούτε και δικός σας. Και θα προτιμούσα να είμαι σαν αυτούς παρά σαν εσένα».

«Είσαι ένας από μας». Η Καμίλ κουνήθηκε ανυπόμονα, τινάζοντας τις αλυσίδες της, και έβγαλε μια μικρή κραυγή πόνου. «Υπάρχει κάτι που δεν σου είπα όταν

ήρθε στην τράπεζα. Αλλά είναι αλήθεια». Χαμογέλασε με σφιγμένα χείλη παρά τον πόνο. «Μυρίζω πάνω σου ανθρωπινό αίμα. Έφαγες πρόσφατα. Αίμα θνητού».

Ο Σάιμον ένιωσε κάτι μέσα του να αναπηδά. «Δεν...»

«Ήταν υπέροχο, έτσι δεν είναι;» Τα κόκκινα χείλη της συσπάστηκαν. «Η πρώτη φορά από τότε που έγινα βρικόλακας που δεν νιώθεις να πεινάς».

«Όχι», είπε ο Σάιμον.

«Δες ψέματα». Η φωνή της είχε σιγουριά. «Οι Νεφίλιμ προσπαθούν να μας κάνουν να στραφούμε ενάντια στη φύση μας. Θα μας δεχτούν μόνο όταν προσποιηθούμε ότι είμαστε κάτι άλλο από αυτό που είμαστε, ότι δεν είμαστε κυνηγοί, αρπακτικά. Οι φίλοι σου δεν θα δεχτούν ποτέ αυτό που είσαι, μόνο αυτό που προσποιείσαι ότι είσαι. Αυτό που κάνεις γι' αυτούς δεν θα τι κάνουν ποτέ για σένα».

«Δεν ξέρω γιατί ασχολείσαι με αυτό», είπε ο Σάιμον. «Ό,τι έγινε έγινε. Δεν πρόκειται να σε ελευθερώσω. Έκκλινα την επιλογή μου. Δεν θέλω αυτό που μου προσφέρεις».

«Ίσως όχι τώρα», είπε απαλά η Καμίλ. «Αλλά θα το θελήσεις. Θα το θελήσεις».

Ο φρουρός έκανε ένα βήμα πίσω καθώς άνοιξε η πόρτα, και στο δωμάτιο μπήκε η Μαρίζ. Την ακολουθούσαν δύο μορφές που ο Σάιμον αναγνώρισε αμέσως: ο αδελφός της Ίζαμπελ, ο Άλεξ, και το αγόρι του, ο μάγισ Μάγκνους Μπέν.

Ο Άλεξ φορούσε ένα σοβαρό μαύρο κοστούμι. Ο Μάγκνους, προς έκπληξη του Σάιμον, φορούσε κάτι παρόμοιο, με την προσθήκη ενός μακριού λευκού φουλαμικί με φούντες στις άκρες και ένα ζευγάρι λευκά γάντια. Τη

μαλλιά του ήταν σηκωμένα ψηλά, όπως πάντα, αλλά για μια φορά δεν είχε καθόλου χρυσόσκονη. Η Καμίλ έμεινε τελείως ακίνητη όταν τον είδε.

Ο Μάγκνους δεν φαινόταν να την έχει δει ακόμη-άκουγε τη Μαρίζ, που έλεγε, κάπως αμήχανα, ότι χαιρόταν που είχαν έρθει τόσο γρήγορα. «Βασικά, δεν σας περιμέναμε πριν από αύριο, το νωρίτερο».

Ο Άλεξ έβγαλε έναν πνιχτό ενοχλημένο ήχο και κάρφωσε το βλέμμα του στο κενό. Φαινόταν ότι δεν χαιρόταν καθόλου που ήταν εκεί. Εκτός από αυτό όμως, σκέφτηκε ο Σάιμον, ήταν σχεδόν όπως πάντα –τα ίδια μαύρα μαλλιά, τα ίδια σταθερά γαλάζια μάτια– αν και είχε κάτι πιο χαλαρό από πριν, σαν να είχε κατά κάποιον τρόπο αποδεχθεί τον εαυτό του.

«Ευτυχώς υπήρχε μια Πύλη κοντά στην Όπερα της Βιέννης», είπε ο Μάγκνους, και τίναξε το λευκό του κασκόλ πίσω από τον ώμο του με μια μεγαλόπρεπη χειρονομία. «Με το που λάβαμε το μήνυμά σας, ήρθαμε όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε».

«Ακόμα δεν έχω καταλάβει τι σχέση έχουν όλα αυτά με μας», είπε ο Άλεξ. «Πιάσατε ένα βρικόλακα να κάνει κάτι παράνομο. Αυτό δεν κάνουν πάντα;»

Ο Σάιμον ένωσε το στομάχι του να σφίγγεται. Κοίταξε την Καμίλ, για να δει αν γελούσε μαζί του, αλλά εκείνη είχε καρφωμένο το βλέμμα της στον Μάγκνους.

Ο Άλεξ, που πρόσεξε για πρώτη φορά τον Σάιμον, κοκκίνισε. Ήταν πάντα εύκολο να το καταλάβει κανείς, γιατί το δέρμα του ήταν τόσο χλωμό. «Συγγνώμη, Σάιμον. Δεν εννοούσα εσένα. Εσύ είσαι διαφορετικός».

Θα εξακολουθούσες να το πιστεύεις αν με έβλεπες χτες το βράδυ, να πίνω το αίμα μας δεκατετράχρονης;

σκέφτηκε ο Σάιμον. Δεν το είπε όμως, απλώς έγνεψε προς τον Άλεκ.

«Έχει σχέση με την έρευνά μας σχετικά με το θάνατο τριών Κυνηγών», είπε η Μαρίζ. «Χρειαζόμαστε πληροφορίες, και είπε ότι θα μιλήσει μόνο στον Μάγκνους Μπέιν».

«Αλήθεια;» Ο Άλεκ κοίταξε την Καμίλ με απορία και ενδιαφέρον. «Μόνο στον Μάγκνους;»

Ο Μάγκνους ακολούθησε το βλέμμα του, και για πρώτη φορά –ή τουλάχιστον, έτσι νόμιζε ο Σάιμον– κοίταξε απευθείας την Καμίλ. Κάτι σπίδισε μεταξύ τους, κάτι σαν ενέργεια. Το στόμα του Μάγκνους σχημάτισε ένα μελαγχολικό χαμόγελο.

«Ναι», είπε η Μαρίζ, με μια έκφραση απορίας καθώς έπιασε το βλέμμα που αντάλλαξε ο μάγος με τη βρικόλακα. «Αν, φυσικά, συμφωνεί ο Μάγκνους».

«Ναι», είπε εκείνος και έβγαλε τα γάντια του. «Θα μιλήσω εγώ στην Καμίλ».

«Καμίλ;» είπε ο Άλεκ με σηκωμένα φρύδια. «Την ξέρεις, λοιπόν; Η... σε ξέρει;»

«Γνωριζόμαστε», είπε ο Μάγκνους, και ανασήκωσε τους ώμους του πολύ ελαφρά, σαν να ήθελε να πει, *Τι να κάνω;* «Κάποτε ήταν το κορίτσι μου».

13

κοριτσι βρεθηκε νεκρο

«Το κορίτσι σου;» Ο Άλεξ ήταν εμβρόντητος. Το ίδιο και η Μαρίζ. Ο Σάιμον δεν μπορούσε να πει ότι ξαφνιάστηκε και τόσο. «Έβγαινες με βρικόλακα; Και μάλιστα γυναίκα;»

«Ήταν πριν από εκατόν τριάντα χρόνια», είπε ο Μάγκνους. «Από τότε έχω να τη δω».

«Γιατί δεν μου το είπες;» ρώτησε επιτακτικά ο Άλεξ.

Ο Μάγκνους αναστέναξε. «Αλεξάντερ, είμαι ζωντανός εδώ και εκατοντάδες χρόνια. Έχω πάει με άνδρες, με γυναίκες – με νεράιδες και μάγους και βρικόλακες, ακόμα και με ένα-δυο τζίνι». Κοίταξε λοξά τη Μαρίζ, που έδειχνε τουλάχιστον σοκαρισμένη. «Δεν χρειάζονταν τόσες λεπτομέρειες, ε;»

«Δεν πειράζει», είπε εκείνη, αν και ακούστηκε κάπως αδύναμη. «Πρέπει να συζητήσω κάτι με τον Καδίρ ένα λεπτό. Έρχομαι αμέσως». Πήγε στο πλάι και πλησίασε τον Καδίρ. Εξαφανίστηκαν μαζί πίσω από την πόρτα. Ο Σάιμον έκανε και αυτός μερικά βήματα πιο πέρα και

προσποιήθηκε ότι μελετούσε πολύ προσεκτικά ένα από τα βιτρό στα παράθυρα, αλλά η ακοή του ως βρικόλακα ήταν αρκετά καλή, για να ακούει σχεδόν ό,τι έλεγαν ο Μάγκνους και ο Άλεξ, είτε το ήθελε είτε όχι. Ήξερε ότι τα άκουγε και η Καμίλ. Είχε γείρει το κεφάλι της στο πλάι καθώς τους άκουγε, και τα μάτια της ήταν μισόκλειστα και σκεπτικά.

«Με πόσους άλλους, δηλαδή;» ρώτησε ο Άλεξ. «Περίπου».

Ο Μάγκνους κούνησε το κεφάλι του. «Δεν μπορώ να μετρήσω, και δεν έχει σημασία. Το μόνο που έχει σημασία είναι το πώς νιώθω για σένα».

«Πάνω από εκατό;» ρώτησε ο Άλεξ. Ο Μάγκνους ήταν ανέκφραστος. «Με διακόσιους;»

«Δεν το πιστεύω ότι κάνουμε αυτήν τη συζήτηση τώρα», είπε ο Μάγκνους, χωρίς να απευθύνεται σε κάποιον συγκεκριμένα. Ο Σάιμον ήταν έτοιμος να συμφωνήσει, και ευχήθηκε να μην την έκαναν μπροστά του.

«Γιατί τόσοι πολλοί;» Τα γαλάζια μάτια του Άλεξ έλαμπαν μέσα στο σκοτάδι. Ο Σάιμον δεν μπορούσε να ξεχωρίσει αν ήταν θυμωμένος. Δεν ακουγόταν θυμωμένος, απλώς σαν να είχε πολλή ένταση, αλλά ο Άλεξ ήταν ένα άτομο πολύ χαμηλών τόνων, και ίσως αυτό να ήταν το ανώτατο επίπεδο θυμού που μπορούσε να νιώσει. «Βαριέσαι εύκολα τους ανθρώπους;»

«Εγώ ζω για πάντα», είπε χαμηλόφωνα ο Μάγκνους. «Αλλά όχι και οι άλλοι».

Ο Άλεξ έμοιαζε σαν να τον είχαν χαστουκίσει. «Δηλαδή, μένεις μαζί τους όσο ζουν, και μετά βρίσκεις κάποιον άλλον;»

Ο Μάγκνους δεν είπε τίποτα. Κοίταξε τον Άλεξ, και

τα μάτια του γυάλιζαν σαν γατίσια. «Θα προτιμούσες να περάσω όλη την αιωνιότητα μόνος;»

Το στόμα του Άλεξ συσπάστηκε. «Πάω να βρω την Ίζαμπελ», είπε, και κατευθύνθηκε προς το Ινστιτούτο χωρίς να πει λέξη.

Ο Μάγκνους τον κοίταξε με θλιμμένα μάτια. Όχι, όμως, όπως θα τον κοιτούσε ένας άνθρωπος, σκέφτηκε ο Σάιμον. Τα μάτια του έμοιαζαν να περικλείουν τη θλίψη των αιώνων, λες και οι αιχμηρές άκρες της ανθρωπίνης θλίψης να είχαν μαλακώσει με τα χρόνια όπως μαλακώνει η θάλασσα τις αιχμηρές άκρες του γυαλιού.

Λες και ένιωσε ότι ο Σάιμον σκεφτόταν κάτι γι' αυτόν, ο Μάγκνους τον κοίταξε λοξά. «Κρυφακούμε, βρικόλακα;»

«Δεν μου αρέσει καθόλου όταν με αποκαλούν έτσι», είπε ο Σάιμον. «Έχω όνομα».

«Υποθέτω πως καλά θα κάνω να το θυμάμαι. Άλλωστε, σε εκατό, διακόσια χρόνια, οι μόνοι που θα μείνουμε θα είμαστε εγώ κι εσύ». Ο Μάγκνους τον κοίταξε σκεπτικός. «Μόνο εμείς θα έχουμε απομείνει».

Η σκέψη αυτή έκανε τον Σάιμον να νιώσει σαν να ήταν μέσα σε έναν ανελκυστήρα του οποίου οι αλυσίδες ξαφνικά είχαν σπάσει και έπεφτε με δύναμη προς το έδαφος, χίλιους ορόφους πιο κάτω. Φυσικά, η σκέψη αυτή είχε ξαναπεράσει από το μυαλό του, αλλά πάντα την έδιωχνε. Η σκέψη ότι θα έμενε για πάντα δεκαέξι ενώ η Κλέρι, ο Τζέις, όλοι όσοι ήξερε θα μεγάλωναν, θα έκαναν παιδιά, και για εκείνον δεν θα άλλαζε τίποτα, ήταν πολύ δυνατή και φρικτή για να την πάρει στα σοβαρά.

Το να είσαι για πάντα δεκαέξι ακούγεται καλό μέχρι

να σκεφτεί κανείς τι πραγματικά σημαίνει. Μετά δεν φαίνεται και τόσο ωραία ιδέα.

Τα γατίσια μάτια του Μάγκνους είχαν ένα καθαρό χρυσό-πράσινο. «Βλέπεις μπροστά σου την αιωνιότητα», είπε. «Δεν έχει και τόση πλάκα, έτσι;»

Πριν προλάβει να απαντήσει ο Σάιμον, επέστρεψε η Μαρίζ. «Πού πήγε ο Άλεξ;» ρώτησε και κοίταξε γύρω της όλο απορία.

«Πήγε να δει την Ίζαμπελ», είπε ο Σάιμον, πριν προλάβει να πει τίποτα ο Μάγκνους.

«Καλά». Η Μαρίζ ίσιωσε το σακάκι της, αν και δεν ήταν ζαρωμένο. «Αν δεν έχεις πρόβλημα...»

«Θα μιλήσω στην Καμίλ», είπε ο Μάγκνους. «Αλλά θέλω να είμαι μόνος. Αν μπορείτε να με περιμένετε στο Ινστιτούτο, θα έρθω εκεί μόλις τελειώσω».

Η Μαρίζ δίστασε. «Ξέρεις τι να τη ρωτήσεις;»

Το βλέμμα του Μάγκνους ήταν σταθερό. «Ξέρω πώς να της μιλήσω, ναι. Αν υπάρχει περίπτωση να πει κάτι, θα το πει σε μένα».

Έμοιαζαν να έχουν ξεχάσει και οι δύο ότι ήταν εκεί ο Σάιμον. «Να φύγω κι εγώ;» ρώτησε διακόπτοντας το διαγωνισμό βλέμματος μεταξύ τους.

Η Μαρίζ τον κοίταξε αφηρημένη. «Α, ναι. Ευχαριστούμε για τη βοήθειά σου, Σάιμον, αλλά δεν σε χρειαζόμαστε πια. Πήγαινε σπίτι αν θέλεις».

Ο Μάγκνους δεν είπε απολύτως τίποτα. Ο Σάιμον έκανε μεταβολή και πήγε προς την πόρτα που οδηγούσε προς το σκευοφυλάκιο και την έξοδο. Στην πόρτα σταμάτησε και κοίταξε πίσω. Η Μαρίζ και ο Μάγκνους μιλούσαν ακόμη, αν και ο φρουρός κρατούσε ήδη την πόρτα του Ινστιτούτου ανοιχτή, έτοιμος να φύγει. Μόνο

η Καμίλ έμοιαζε να θυμάται ότι ήταν ακόμη εκεί ο Σάιμον. Του χαμογέλασε απ' την κολόνα της, με τα χείλη ανασηκωμένα στις άκρες, και τα μάτια της λαμπερά σαν υπόσχεση.

Ο Σάιμον βγήκε, και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Συμβαίνει κάθε βράδυ». Ο Τζέις καθόταν στο πάτωμα, με τα πόδια κοντά στο σώμα του και τα χέρια να κρέμονται ανάμεσα στα γόνατά του. Είχε βάλει το μαχαίρι στο κρεβάτι, δίπλα στην Κλέρι. Το κρατούσε εκείνη με το ένα της χέρι όσο μιλούσε ο Τζέις. Πιο πολύ για να τον καθησυχάσει παρά επειδή το χρειαζόταν για να υπερασπιστεί τον εαυτό της. Ο Τζέις φαινόταν να έχει χάσει όλη του την ενέργεια· ακόμα και η φωνή του ακουγόταν άδεια και μακρινή καθώς μιλούσε, σαν να της μιλούσε από κάπου πολύ μακριά. «Ονειρεύομαι ότι έρχεσαι στο δωμάτιό μου και... αρχίζουμε να κάνουμε αυτό που κάναμε τώρα. Και μετά σε σκοτώνω. Σε κόβω, ή σε στραγγαλίζω, ή σε καρφώνω, και πεθαίνεις, και με κοιτάς μ' αυτά τα πράσινα μάτια σου ενώ η ζωή σου αιμορραγεί ανάμεσα στα χέρια μου».

«Είναι μονάχα όνειρα», είπε απαλά η Κλέρι.

«Είδες ότι δεν είναι», είπε ο Τζέις. «Ήμουν τελείως ξύπνιος όταν έπιασα αυτό το μαχαίρι».

Η Κλέρι ήξερε ότι είχε δίκιο. «Ανησυχείς ότι χάνεις τα λογικά σου;»

Κούνησε αργά το κεφάλι του. Τα μαλλιά του έπεσαν στα μάτια του. Τα έδιωξε με το χέρι του. Είχαν μακρύνει κάπως παραπάνω. Είχε καιρό να τα κόψει, και η Κλέρι αναρωτιόταν αν ήταν απλώς επειδή βαριόταν. Πώς μπορούσε να μην έχει δώσει περισσότερη σημασία στις

σκιές κάτω απ' τα μάτια του, τα δαγκωμένα νύχια, τη ρουφηγμένη, εξαντλημένη του όψη; Ήταν τόσο απορροφημένη στο αν την αγαπούσε, που δεν είχε σκεφτεί τίποτε άλλο. «Δεν ανησυχώ τόσο γι' αυτό», είπε. «Ανησυχώ περισσότερο μήπως σου κάνω κακό. Ανησυχώ ότι το δηλητήριο που κατατρώνει τα όνειρά μου θα στάξει στη ζωή μου όταν είμαι ξύπνιος και...» Ο λαιμός του ήταν σαν να έκλεισε.

«Δεν θα μου έκανες ποτέ κακό».

«Είχα αυτό το μαχαίρι στο χέρι μου, Κλέρι». Την κοίταξε, και μετά γύρισε απ' την άλλη. «Αν σου έκανα κακό...» Η φωνή του έσβησε. «Οι Κυνηγοί πεθαίνουν νέοι, πολλές φορές», είπε. «Όλοι το ξέρουμε αυτό. Και εσύ ήθελες να γίνεις Κυνηγός, και δεν θα σε σταματούσα ποτέ, γιατί δεν είναι δική μου δουλειά να σου λέω τι να κάνεις με τη ζωή σου. Ειδικά όταν κι εγώ παίρνω τα ίδια ακριβώς ρίσκα με σένα. Τι άνθρωπος θα ήμουν αν σου έλεγα ότι εγώ μπορώ να ρισκάρω τη ζωή μου, αλλά εσύ όχι; Οπότε, έχω σκεφτεί πώς θα ήμουν αν πέθαινες. Βάζω στοίχημα ότι έχεις σκεφτεί κι εσύ το ίδιο».

«Εγώ ξέρω πώς θα ήταν», είπε η Κλέρι που θυμήθηκε τη λίμνη, το σπαθί, και το αίμα του Τζέις να απλώνεται στην άμμο. Ήταν νεκρός, και ο Άγγελος τον είχε φέρει πίσω, αλλά ήταν τα χειρότερα λεπτά της ζωής της. «Ήθελα να πεθάνω. Αλλά ήξερα πόσο θα απογοητευόσουν μαζί μου αν το έβαζα κάτω».

Της χαμογέλασε αχνά. «Κι εγώ το ίδιο πράγμα σκέφτηκα. Αν πέθαινες, δεν θα ήθελα να ζήσω. Αλλά δεν θα αυτοκτονούσα, γιατί ό,τι κι αν υπάρχει μετά το θάνατο, θα ήθελα να είμαι εκεί μαζί σου. Και αν είχα αυτοκτονήσει, ξέρω ότι δεν θα μου ξαναμιλούσες ποτέ.

Σε καμία ζωή. Έτσι, θα ζούσα, και θα προσπαθούσα να ζήσω αξια τη ζωή μου, μέχρι να μπορούσα να ξαναείμαι μαζί σου. Αλλά αν σου έκανα εγώ κακό —αν ήμουν εγώ η αιτία του θανάτου σου— δεν θα υπήρχε τίποτα για να με συγκρατήσει και να μην καταστρέψω τον εαυτό μου».

«Μην πο λες αυτό». Η Κλέρι ένωσε να ανατριχιάζει ως το κόκαλο. «Τζέις, έπρεπε να μου το έχεις πει».

«Δεν μπορούσα». Η φωνή του ήταν επίπεδη, αποφασιστική.

«Γιατί;»

«Νόμιζα ότι ήμουν ο Τζέις Λάιτγουντ», είπε. «Νόμιζα ότι ήταν δυνατό να μη με έχει επηρεάσει η ανατροφή μου. Αλλά τώρα αναρωτιέμαι μήπως οι άνθρωποι δεν αλλάζουν. Μήπως θα είμαι πάντα ο Τζέις Μόργκενστερν, ο γιος του Βάλενταϊν. Με μεγάλωσε για δέκα ολόκληρα χρόνια, και ίσως αυτό να είναι ένα σημάδι που δεν θα φύγει ποτέ».

«Πιστεύεις ότι γι' αυτά φταίει ο πατέρας σου», είπε η Κλέρι, και θυμήθηκε ένα κομμάτι μιας ιστορίας που της είχε πει ο Τζέις: να αγαπάς σημαίνει να καταστρέφεις. Και μετά σκέφτηκε πόσο παράξενο ήταν να λείι τον Βάλενταϊν πατέρα του Τζέις, όταν το αίμα του έτρεχε στις δικές της φλέβες και όχι στις δικές του. Αλλά εκείνη δεν ένωσε ποτέ τον Βάλενταϊν πατέρα της. Ενώ ο Τζέις τον ένωθε. «Και δεν ήθελες να το μάθω;»

«Είσαι όλα όσα θέλω», είπε ο Τζέις. «Και ίσως ο Τζέις Λάιτγουντ να αξίζει να πάρει όλα όσα θέλει. Αλλά του Τζέις Μόργκενστερν δεν του αξίζει. Κάπου μέσα μου πρέπει να το ξέρω αυτό. Αλλιώς, δεν θα προσπαθούσα να καταστρέψω αυτό που έχουμε».

Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα, και την άφησε να βγει αργά. «Δεν νομίζω ότι το κάνεις αυτό».

Σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε. «Τι εννοείς;»

«Νομίζεις ότι είναι ψυχολογικό», είπε η Κλέρι. «Ότι κάτι μέσα σου είναι προβληματικό. Εγώ, όμως, δεν το πιστεύω. Πιστεύω ότι κάποιος σου κάνει κάτι κακό».

«Δεν νομίζω...»

«Ο Ιθουριήλ έστελνε όνειρα σε μένα», είπε η Κλέρι. «Ίσως κάποιος στέλνει όνειρα σε σένα».

«Ο Ιθουριήλ σου έστελνε όνειρα για να σε βοηθήσει. Για να σε καθοδηγήσει στην αλήθεια. Αυτά τα όνειρα τι νόημα έχουν; Είναι άρρωστα, χωρίς νόημα, σαδιστικά...»

«Ίσως να έχουν κάποια σημασία», είπε η Κλέρι. «Ίσως το νόημα να μην είναι αυτό που νομίζεις. Ή όποιος είναι αυτός που τα στέλνει να προσπαθεί να σου κάνει κακό».

«Ποιος θα έκανε κάτι τέτοιο;»

«Κάποιος που δεν μας συμπαθεί και πολύ», είπε η Κλέρι, και έδωξε απ' το μυαλό της μια εικόνα της Βασίλισσας των Σίλι.

«Ίσως», είπε ήρεμα ο Τζέις, και κοίταξε τα χέρια του. «Ο Σεμπάστιαν...»

Άρα, ούτε αυτός θέλει να τον λέει Τζόναθαν, σκέφτηκε η Κλέρι. Δεν είχε άδικο, άλλωστε. Ήταν και το δικό του όνομα. «Ο Σεμπάστιαν έχει πεθάνει», είπε η Κλέρι, λίγο πιο απότομα απ' ό,τι ήθελε. «Και αν είχε τέτοια δύναμη, θα την είχε χρησιμοποιήσει και πιο πριν».

Η αμφιβολία και η ελπίδα εναλλάσσονταν πάνω στο πρόσωπο του Τζέις. «Πιστεύεις πραγματικά ότι μπορεί να μου το κάνει κάποιος άλλος αυτό;»

Η καρδιά της Κλέρι βροντοχτυπούσε μέσα στο στήθος της. Δεν ήταν σίγουρη. Ήθελε τόσο πολύ να το πιστέψει, αλλά αν δεν ήταν, θα είχε δημιουργήσει στον Τζέις φρούδες ελπίδες. Και στους δυο τους.

Αλλά μετά ένιωσε ότι είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που ο Τζέις είχε κάτι για να ελπίζει σ' αυτό.

«Νομίζω ότι πρέπει να πάμε στη Σιωπηλή Πόλη», είπε. «Οι Αδελφοί μπορούν να μπουν στο μυαλό σου και να δουν αν έχει μπλεχτεί κανένας εκεί μέσα. Όπως έκαναν και με μένα».

Ο Τζέις άνοιξε το στόμα του, και το ξανάκλεισε. «Πότε;» είπε τελικά.

«Τώρα», είπε η Κλέρι. «Δεν θέλω να περιμένω. Εσύ;»

Δεν της απάντησε, απλώς σηκώθηκε όρθιος και έπιασε το μπλουζάκι του. Κοίταξε την Κλέρι, και σχεδόν χαμογέλασε. «Αν πάμε στη Σιωπηλή Πόλη, καλύτερα να ντυθείς. Εμένα μ' αρέσει πολύ το ντύσιμο σουτιέν-εσώρουχο, αλλά δεν ξέρω για τους Σιωπηλούς Αδελφούς. Έχουν μείνει λίγοι, και δεν θέλουμε να πεθάνουν από την ταραχή τους».

Η Κλέρι σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και του πέταξε ένα μαξιλάρι, πιο πολύ από ανακούφιση. Έψαξε τα ρούχα της και άρχισε να φοράει το μπλουζάκι της. Λίγο πριν το περάσει πάνω απ' το κεφάλι της, το βλέμμα της έπεσε στο μαχαίρι που ήταν πάνω στο σεντόνι, λαμπερό σαν μια γλώσσα από ασημένια φλόγα.

«Καμίλ», είπε ο Μάγκνους. «Πάει πολύς καιρός, σωστά;»

Η Καμίλ χαμογέλασε. Το δέρμα της ήταν πιο λευκό απ' ό,τι θυμόταν, και κάτω απ' την επιφάνειά του είχαν αρχίσει να φαίνονται σκούρες αραχνοειδείς φλέβες.

Τα μαλλιά της είχαν ακόμη το χρώμα του γνεσμένου ασημιού και τα μάτια της ήταν ακόμη πράσινα σαν της γάτας. Ήταν ακόμη όμορφη. Καθώς την κοιτούσε, ήταν σαν να βρέθηκε ξανά στο Λονδίνο. Είδε το φως από τις λάμπες αερίου και μύρισε το νέφος και τη βρομιά και τα άλογα, τη μεταλλική ταγκή γεύση της ομίχλης, τα λουλούδια στους Κήπους του Κιου. Είδε ένα αγόρι με μαύρα μαλλιά, και μάτια γαλανά σαν του Άλεξ. Ένα κορίτσι με μακριές καστανές μπούκλες και σοβαρό πρόσωπο. Σ' έναν κόσμο που στο τέλος όλα έφευγαν μακριά του, εκείνη ήταν μία απ' τις ελάχιστες σταθερές.

Και έπειτα υπήρχε και η Καμίλ.

«Μου έλειψες, Μάγκνους», είπε.

«Δεν νομίζω». Κάθισε στο πάτωμα του Ασύλου. Ένιωθε το κρύο της πέτρας μέσα από τα ρούχα του. Ευτυχώς φορούσε το κασκόλ του. «Γιατί ζήτησες να με δεις; Θέλεις να κερδίσεις χρόνο;»

«Όχι». Έσκυψε μπροστά, και οι αλυσίδες της τραντάχτηκαν. Άκουγε σχεδόν το κάψιμο στα σημεία που το ευλογημένο μέταλλο άγγιζε τους καρπούς της. «Έχω ακούσει πράγματα για σένα, Μάγκνους. Έχω ακούσει ότι είσαι υπό την προστασία των Κυνηγών αυτό τον καιρό. Είχα ακούσει ότι είχες κερδίσει την καρδιά ενός από αυτούς. Μάλλον το αγόρι με το οποίο μιλούσες τώρα. Αλλά το γούστο σου ήταν πάντα ιδιόμορφο».

«Έχεις ακούσει φήμες για μένα», είπε ο Μάγκνους. «Θα μπορούσες να με είχες απλώς ρωτήσει. Τόσα χρόνια ήμουν στο Μπρούκλιν, όχι και τόσο μακριά, και δεν άκουσα ποτέ δικά σου νέα. Δεν σε είδα ποτέ σε κανένα από τα πάρτι μου. Υπήρχε ένας τοίχος από πάγο μεταξύ μας, Καμίλ».

«Δεν τον έχτισα εγώ», είπε εκείνη. Τα πράσινα μάτια της μεγάλωσαν. «Εγώ πάντα σε αγαπούσα».

«Εσύ με άφησες», είπε. «Με έκανες το σκυλάκι σου, και μετά με άφησες. Αν η αγάπη ήταν τροφή, θα είχα πεθάνει της πείνας με τα κόκαλα που μου έδινες». Μιλούσε σκληρά. Είχε περάσει πολύς καιρός.

«Μα, είχαμε την αιωνιότητα», διαμαρτυρήθηκε εκείνη. «Πρέπει να ήξερες ότι θα γυρνούσα σε σένα...»

«Καμίλ». Ο Μάγκνους μιλούσε με άπειρη υπομονή. «Τι θέλεις;»

Το στήθος της ανέβηκε και κατέβηκε βιαστικά. Εφόσον δεν ήταν αναγκασμένη να αναπνέει, ο Μάγκνους ήξερε ότι το έκανε για εντυπωσιασμό. «Ξέρω ότι είσαι το αφτί τον Κυνηγών. Θέλω να τους μιλήσεις για χάρη μου».

«Θέλεις να σου κανονίσω συμφωνία», είπε ο Μάγκνους.

Τον κοίταξε έντονα. «Η φρασεολογία σου ήταν πάντα απίστευτα μοντέρνα».

«Λένε ότι σκότωσες τρεις Κυνηγούς», είπε ο Μάγκνους. «Είναι αλήθεια;»

«Ήταν μέλη του Κύκλου», είπε εκείνη, και το κάτω της χείλος έτρεμε. «Είχαν βασανίσει και σκοτώσει δικούς μου στο παρελθόν...»

«Γι' αυτό το έκανες; Για εκδίκηση;» Όταν εκείνη δεν απάντησε, ο Μάγκνους είπε: «Ξέρεις τι κάνουν σε όσους σκοτώνουν Νεφιλίμ, Καμίλ».

Τα μάτια της γυάλιζαν. «Πρέπει να μεσολαθήσεις για χάρη μου, Μάγκνους. Θέλω ασυλία. Θέλω μια γραπτή υπόσχεση από το Κογκλάβιο ότι αν τους δώσω πληροφορίες, θα μου χαρίσουν τη ζωή και θα με αφήσουν

ελεύθερη».

«Δεν υπάρχει περίπτωση να σ' αφήσουν ελεύθερη».

«Τότε, δεν θα μάθουν ποτέ γιατί έπρεπε να πεθάνουν οι δικοί τους».

«Έπρεπε; Ενδιαφέρουσα επιλογή λέξεων, Καμίλ. Έχω δίκιο ότι υπάρχει κάτι περισσότερο από ό,τι φαίνεται; Περισσότερο από το αίμα και την εκδίκηση;»

Έμεινε σιωπηλή και τον κοιτούσε, και το στήθος της ανεβοκατέβαινε επιτηδευμένα. Τα πάντα πάνω της ήταν επιτηδευμένα: ο τρόπος που έπεφταν τα ασημένια της μαλλιά, η καμπύλη του λαιμού της, ακόμα και το αίμα στους καρπούς της.

«Αν θέλεις να τους μιλήσω για χάρη σου» είπε ο Μάγκνους «πρέπει να μου πεις τουλάχιστον ένα μικρό πράγμα. Σαν ένδειξη καλής πίστης».

Εκείνη χαμογέλασε αστραφτερά. «Το ήξερα ότι θα τους μιλούσες για μένα, Μάγκνους. Το ήξερα ότι το παρελθόν δεν έχει πεθάνει τελείως για σένα».

«Θεώρησέ το αδάνατο, αν θες, δεν με ενδιαφέρει», είπε ο Μάγκνους. «Πες μου την αλήθεια, Καμίλ».

Πέρασε τη γλώσσα της πάνω από το κάτω της χείλος. «Μπορείς να τους πεις» είπε «ότι εκτελούσα εντολές όταν σκότωσα αυτούς τους Κυνηγούς. Δεν με πείραξε που το έκανα, γιατί κι εκείνοι είχαν σκοτώσει τους δικούς μου, και τους άξιζε ο θάνατος. Αλλά δεν θα το είχα κάνει αν δεν μου το είχε ζητήσει κάποιος άλλος, κάποιος πολύ πιο ισχυρός από μένα».

Η καρδιά του Μάγκνους άρχισε να χτυπάει λίγο πιο γρήγορα. Δεν του άρεσε αυτό που άκουσε. «Ποιος;»

Η Καμίλ, όμως, κούνησε το κεφάλι της. «Ασυλία, Μάγκνους».

«Καμίλ...»

«Θα με παλουκώσουν στον ήλιο και θα με αφήσουν να πεθάνω», είπε. «Αυτό κάνουν σε όσους σκοτώνουν Νεφιλίμ».

Ο Μάγκνους σηκώθηκε όρθιος. Το κασκόλ του είχε σκονιστεί καθώς είχε συρθεί στο πάτωμα. Κοίταξε τους λεκέδες μελαγχολικά. «Θα κάνω ό,τι μπορώ, Καμίλ. Αλλά δεν σου υπόσχομαι τίποτα».

«Πάντα έτσι έκανες», μουρμούρισε εκείνη με μισόκλειστα μάτια. «Έλα εδώ, Μάγκνους. Έλα κοντά μου».

Ο Μάγκνους δεν την αγαπούσε πια, αλλά ήταν ένα όνειρο από το παρελθόν, οπότε την πλησίασε μέχρι που ήταν αρκετά κοντά για να την αγγίξει. «Θυμάσαι;» του είπε απαλά. «Θυμάσαι το Λονδίνο; Τα πάρτι στου ντε Κουίνσι; Θυμάσαι τον Γουίλ Χέροντεϊλ; Το ξέρω ότι τον θυμάσαι. Το αγόρι σου, αυτός ο Λάιτγουντ. Νομίζω ότι μοιάζουν κιόλας».

«Αλήθεια;» είπε ο Μάγκνους σαν να μην το είχε σκεφτεί.

«Τα όμορφα αγόρια ήταν πάντα η καταστροφή σου», του είπε. «Αλλά τι μπορεί να σου δώσει ένα θνητό παιδί; Δέκα χρόνια, είκοσι, πριν αρχίσει να τον καταβάλλει ο χρόνος; Σαράντα χρόνια, πενήντα, πριν τον πάρει ο θάνατος. Εγώ μπορώ να σου δώσω την αιωνιότητα».

Ο Μάγκνους άγγιξε το μάγουλό της. Ήταν πιο κρύο απ' το πάτωμα. «Εσύ μπορείς να μου δώσεις το παρελθόν», είπε λίγο θλιμμένα. «Αλλά ο Άλεξ είναι το μέλλον μου».

«Μάγκνους...» πήγε να του πει.

Η πόρτα του Ινστιτούτου άνοιξε, και στο κατώφλι στεκόταν η Μαρίζ, με το περίγραμμά της να διαγράφε-

ται στο μαγικό φως που βρισκόταν πίσω της. Δίπλα της στεκόταν ο Άλεξ, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος του. Ο Μάγκνους αναρωτήθηκε αν είχε ακούσει τη συνομιλία του με την Καμίλ πίσω απ' την πόρτα... μάλλον όχι...

«Μάγκνους», είπε η Μαριζ Λάιτγουντ. «Κάνετε κάποια συμφωνία;»

Ο Μάγκνους άφησε το χέρι του να πέσει. «Δεν είμαι σίγουρος ότι θα το έλεγα συμφωνία», είπε και στράφηκε στη Μαριζ. «Αλλά νομίζω ότι έχουμε να συζητήσουμε μερικά πράγματα».

Αφού ντύθηκε, η Κλέρι πήγε μαζί με τον Τζέις στο δωμάτιό του, όπου εκείνος πακέταρε ένα μικρό σακίδιο με πράγματα που ήθελε να πάρει μαζί του στη Σιωπηλή Πόλη, σαν να πήγαιναν σε κάποια ζοφερό πιτζάμα πάρτι, σκέφτηκε η Κλέρι. Πήρε κυρίως όπλα –μερικά σπαθιά, σεράφ· το ραβδί του· και, σχεδόν σαν να το σκέφτηκε μετά, το μαχαίρι με την ασημένια λαβή, που είχε καθαρίσει από το αίμα. Έβαλε ένα μαύρο δερμάτινο μπουφάν, και η Κλέρι τον παρακολούθησε να το κουμπώνει και να βγάζει τις ξανθές μπούκλες απ' το γιακά του. Όταν γύρισε για να την κοιτάξει, περνώντας την τσάντα του στον ώμο του, της χαμογέλασε αχνά, και η Κλέρι είδε το μικρό σπάσιμο του αριστερού του κοπτήρα που της φαινόταν πάντα τόσο χαριτωμένο, ένα μικρό ελάττωμα στην ομορφιά του που αλλιώς θα ήταν υπερβολικά τέλεια. Η καρδιά της συσπάστηκε, και για μια στιγμή κοίταξε απ' την άλλη, με κομμένη την ανάσα.

Της άπλωσε το χέρι του. «Πάμε».

Δεν υπήρχε τρόπος να καλέσουν τους Σιωπηλούς

Αδελφούς για να πάνε να τους πάρουν, οπότε ο Τζέις και η Κλέρι πήραν ένα ταξί προς το κέντρο της πόλης, το Χιούστον και το Κοιμητήριο Μαρμπλ. Η Κλέρι υπέθετε ότι θα μπορούσαν να είχαν ανοίξει μια Πύλη στην Πόλη των Οστών —άλλωστε, είχε ξαναπάει, και ήξερε πώς ήταν— αλλά ο Τζέις είπε ότι υπήρχαν κανόνες για τέτοιου είδους πράγματα, και η Κλέρι δεν μπορούσε να διώξει την αίσθηση ότι αν το έκαναν, οι Σιωπηλοί Αδελφοί μπορεί να το θεωρούσαν μεγάλη αγένεια.

Ο Τζέις καθόταν δίπλα της στο πίσω μέρος του ταξί, κρατούσε το χέρι της και σχημάτιζε σχέδια με τα δάχτυλά του στο πίσω μέρος της παλάμης της. Της αποσπούσε την προσοχή, αλλά όχι τόσο, ώστε να μην μπορεί να συγκεντρωθεί όσο εκείνος της αφηγείτο τι είχε γίνει με τον Σάιμον, την ιστορία του Τζόρνταν, την αιχμαλωσία της Καμίλ και την απαίτησή της να μιλήσει με τον Μάγκνους.

«Ο Σάιμον είναι καλά;» είπε εκείνη ανήσυχη. «Δεν το κατάλαβα. Ήταν στο Ινστιτούτο και δεν τον είδα καν...»

«Δεν ήταν στο Ινστιτούτο· ήταν στο Άσυλο. Και φαίνεται ότι τα πάει μια χαρά. Καλύτερα από ό,τι θα περίμενα από κάποιον που μέχρι πολύ πρόσφατα ήταν θνητός».

«Αλλά αυτό το σχέδιο ακούγεται επικίνδυνο. Η Καμίλ είναι τελείως παρανοϊκή, δεν είναι;»

Ο Τζέις χάιδεψε τις κλειδώσεις των δαχτύλων της. «Πρέπει να σταματήσεις να βλέπεις τον Σάιμον ως το θνητό αγόρι που ήξερες. Σαν το αγόρι που χρειαζόταν πάντα κάποιον να το σώσει. Σχεδόν κανείς δεν μπορεί να του κάνει κακό τώρα. Δεν έχεις δει σε δράση αυτό

το Σημάδι που του έκανες. Σαν την οργή του Θεού που πέφτει στον κόσμο. Μάλλον θα έπρεπε να είσαι περήφανη».

Η Κλέρι ανατρίχιασε. «Δεν ξέρω. Το έκανα επειδή έπρεπε να το κάνω, αλλά εξακολουθεί να είναι κατάρρα. Και δεν ήξερα ότι τα περνούσε όλα αυτά. Δεν μου είπε τίποτα. Ήξερα ότι η Ίζαμπελ και η Μάγια είχαν μάθει ότι έβγαινε και με τις δύο, αλλά δεν ήξερα για τον Τζόρνταν. Ότι ήταν ο πρώην της Μάγια... τίποτε απ' όλα αυτά». *Επειδή δεν ρώτησες. Ήσουν πολύ απασχολημένη να ανησυχείς για τον Τζέις. Μπράβο.*

«Εντάξει» είπε ο Τζέις «αλλά εσύ του είπες τι έκανες; Γιατί έτσι πάνε αυτά».

«Όχι. Δεν το είχα πει σε κανέναν», είπε η Κλέρι, και διηγήθηκε στον Τζέις την επίσκεψή της στη Σιωπηλή Πόλη με τον Λουκ και τη Μαρίζ, αυτό που είχε δει στο νεκροτομείο του Μπεθ Ισραελ, και την ανακάλυψη της Εκκλησίας της Τάλτο.

«Δεν τους έχω ξανακούσει», είπε ο Τζέις. «Αλλά η Ίζαμπελ έχει δίκιο, υπάρχουν ένα σωρό αλλοπρόσαλλες ομάδες που λατρεύουν δαίμονες. Οι περισσότερες δεν έχουν καταφέρει ποτέ να καλέσουν κάποιο δαίμονα. Αυτή, όμως, φαίνεται να τα κατάφερε».

«Δες ο δαίμονας που σκοτώσαμε να ήταν αυτός που λάτρευαν; Δες τώρα... να σταματήσουν;»

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Αυτή ήταν απλώς μια δαιμονική Ύδρα, κάτι σαν φύλακας. Άλλωστε, το "Ο οίκος της οδηγεί εις το θάνατο και οι ατραποί της εις τους νεκρούς" μου θυμίζει μάλλον θηλυκό δαίμονα. Και αυτοί που κάνουν τα πιο απαίσια πράγματα με τα βρέφη είναι οι ομάδες που λατρεύουν θηλυκούς δαίμο-

νες. Έχουν διάφορες διεστραμμένες ιδέες για τη γονιμότητα και τα μωρά». Ακούμπησε πίσω στο κάθισμα και μισόκλεισε τα μάτια του. «Είμαι σίγουρος ότι το Κονκλάβιο θα πάει στην εκκλησία και θα ψάξει τα πάντα, αλλά βάζω στοίχημα είκοσι προς ένα ότι δεν θα βρουν τίποτα. Σκοτώσατε το δαίμονα-φύλακά τους, οπότε θα έχουν καθαρίσει και πετάξει όλα τα στοιχεία. Ίσως να πρέπει να περιμένουμε μέχρι να στήσουν το μαγαζί τους κάπου αλλού».

«Μα...» Η Κλέρι ένιωθε το στομάχι της να σφίγγεται. «Εκείνο το μωρό. Και οι εικόνες στο βιβλίο που είδα. Νομίζω ότι προσπαθούν να φτιάξουν κι άλλα μωρά σαν... σαν τον Σεμπάστιαν».

«Δεν μπορούν», είπε ο Τζέις. «Απλώς έβαλαν αίμα δαίμονα μέσα σε ένα ανθρώπινο βρέφος, που είναι κάτι πολύ κακό, πράγματι. Αλλά, για να φτιάξεις κάτι σαν τον Σεμπάστιαν, πρέπει να χρησιμοποιήσεις αίμα δαίμονα σε παιδιά Κυνηγών. Αυτό το μωρό πέθανε». Της έσφιξε απαλά το χέρι, σαν να ήθελε να την καθησυχάσει. «Δεν είναι καλοί άνθρωποι, αλλά δεν μπορώ να πιστέψω ότι θα το ξανακάνουν, τώρα που είδαν ότι δεν πιάνει».

Το ταξί σταμάτησε με ένα απότομο φρενάρισμα στη γωνία της Χιούστον και της Δεύτερης Λεωφόρου. «Το ταξίμετρο έχει χαλάσει», είπε ο ταξιτζής. «Δέκα δολάρια».

Ο Τζέις, που υπό άλλες συνθήκες θα είχε κάνει κάποιο καυστικό σχόλιο, του πέταξε ένα εικοσαδόλαρο και βγήκε απ' το αμάξι, κρατώντας την πόρτα ανοιχτή για την Κλέρι. «Έτοιμη;» τη ρώτησε καθώς πήγαιναν προς τη σιδερένια πύλη που οδηγούσε στην Πόλη.

Εκείνη έγνεψε καταφατικά. «Δεν μπορώ να πω ότι η

τελευταία μου επίσκεψη εδώ ήταν και πολύ ευχάριστη, αλλά ναι, είμαι έτοιμη». Τον έπιασε από το χέρι. «Όταν είμαστε μαζί, είμαι έτοιμη για τα πάντα».

Οι Σιωπηλοί Αδελφοί τούς περίμεναν στην είσοδο της Πόλης, σχεδόν σαν να το ήξεραν ότι θα πάνε. Η Κλέρι αναγνώρισε τον Αδερφό Ζαχαρία ανάμεσά τους. Στέκονταν σε μια σιωπηλή γραμμή και εμπόδιζαν την Κλέρι και τον Τζέις να προχωρήσουν περισσότερο.

Γιατί ήρθατε εδώ, κόρη του Βάλενταϊν και γιε του Ινστιτούτου; Η Κλέρι δεν ήταν σίγουρη ποιος απ' όλους μιλούσε μέσα στο μυαλό της, ή αν μιλούσαν όλοι μαζί. Δεν συνηθίζεται να μπαίνουν παιδιά ασυνόδευτα στη Σιωπηλή Πόλη.

Ο χαρακτηρισμός "παιδιά" την πείραξε λίγο, αν και η Κλέρι ήξερε ότι, σύμφωνα με τους νόμους των Κυνηγών, όλοι όσοι ήταν κάτω από δεκαοχτώ ήταν παιδιά, και άρα υπόκειντο σε διαφορετικούς κανονισμούς.

«Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας», είπε η Κλέρι όταν είδε ότι ο Τζέις δεν είχε σκοπό να μιλήσει. Κοιτούσε τους Σιωπηλούς Αδελφούς έναν-έναν, σαν κάποιος που είχε λάβει αναρίθμητες διαγνώσεις για την ανίατη ασθένειά του από πάρα πολλούς γιατρούς, και τώρα, έχοντας φτάσει πια στο τέλος της σειράς, περίμενε χωρίς πολλές ελπίδες την τελική ετυμηγορία. «Αυτή δεν είναι η δουλειά σας; Να βοηθάτε τους Κυνηγούς;»

Μπορεί, αλλά δεν είμαστε υπηρέτες σας, να κάνουμε ό,τι μας ζητάτε. Ούτε εμπίπτουν όλα τα προβλήματά σας στη δικαιοδοσία μας.

«Αυτό, όμως, είναι», είπε αυστηρά η Κλέρι. «Πιστεύω ότι κάποιος προσπαθεί να μπει στο μυαλό του Τζέις, κάποιος με εξουσία, και διαταράσσει τις αναμνήσεις και

τα όνειρά του. Τον βάζει να κάνει πράγματα που δεν θέλει».

Υπνομαντεία, είπε ένας από τους Αδελφούς. Η μαγεία των ονείρων. Αυτή είναι η περιοχή μονάχα των πιο μεγάλων και ισχυρών λειτουργών της μαγείας.

«Όπως οι άγγελοι», είπε η Κλέρι, και δέχτηκε μια απότομη, ξαφνιασμένη σιωπή.

Ίσως, είπε ο Αδελφός Ζαχαρίας, να πρέπει να έρθετε μαζί μας στα Ομιλούντα Αστέρια. Ήταν προφανές ότι δεν επρόκειτο για πρόσκληση, αλλά για διαταγή, καθώς οι Αδελφοί έκαναν αμέσως μεταβολή και άρχισαν να περπατάνε προς την καρδιά της Πόλης, χωρίς να περιμένουν να δουν αν ο Τζέις και η Κλέρι τους ακολουθούσαν.

Έφτασαν στο αίθριο των Ομιλούντων Αστεριών, όπου οι Αδελφοί πήραν τις θέσεις τους πίσω από το τραπέζι από μαύρο βασάλτη. Το Θανάσιμο Ξίφος είχε πάρει και πάλι τη θέση του, αστράφτοντας στον τοίχο πίσω τους σαν τα φτερά ενός ασημένιου πουλιού. Ο Τζέις πήγε στο κέντρο του χώρου και κοίταξε το σχέδιο των μεταλλικών αστεριών που ήταν χαραγμένα στα κόκκινα και χρυσά πλακάκια του πατώματος. Η Κλέρι τον κοιτούσε με έναν πόνο στην καρδιά. Ήταν δύσκολο να τον βλέπει έτσι, χωρίς τη συνηθισμένη του πυρετική ενέργεια, σαν μαγικό φως που ασφυκτιούσε κάτω από ένα στρώμα σκόνης.

Τότε σήκωσε το ξανθό του κεφάλι, και η Κλέρι κατάλαβε ότι οι Σιωπηλοί Αδελφοί μιλούσαν στο μυαλό του και του έλεγαν λέξεις που εκείνη δεν μπορούσε να ακούσει. Τον είδε να κουνάει το κεφάλι του και τον άκουσε να λέει: «Δεν ξέρω. Νόμιζα ότι δεν ήταν παρά συνηθισμένα όνειρα». Το στόμα του τότε σφίχτηκε, και η Κλέρι αναρωτήθηκε τι να τον είχαν ρωτήσει. «Οράματα; Δεν

νομίζω. Ναι, συνάντησα τον Άγγελο, αλλά η Κλέρι είχε τα προφητικά όνειρα. Όχι εγώ».

Η Κλέρι ένιωσε να γεμίζει ένταση. Πλησίαζαν πάρα πολύ στο να ρωτήσουν τι είχε συμβεί με τον Τζέις και τον Αρχάγγελο εκείνο το βράδυ στη λίμνη Λυν. Δεν το είχε σκεφτεί αυτό. Όταν οι Σιωπηλοί Αδελφοί έμπαιναν στο μυαλό τους, τι έβλεπαν; Μόνο αυτό που έφαχναν; Ή τα πάντα;

Τότε ο Τζέις έγνεψε. «Εντάξει. Εγώ είμαι έτοιμος εάν είστε κι εσείς».

Έκλεισε τα μάτια του, και η Κλέρι, που τον κοιτούσε, χαλάρωσε ελαφρώς. Έτσι πρέπει να είχε νιώσει και ο Τζέις όταν την κοιτούσε την πρώτη φορά που είχαν μπει στο μυαλό της οι Σιωπηλοί Αδελφοί. Έβλεπε λεπτομέρειες που τότε δεν είχε προσέξει, γιατί ήταν πιασμένη μέσα στα δίχτυα του μυαλού τους και του δικού της, κυλιόταν μες στις αναμνήσεις της, χωρίς να έχει συναίσθηση του κόσμου γύρω της.

Είδε τον Τζέις να πινάζεται σαν να τον είχαν αγγίξει με τα χέρια τους. Το κεφάλι του έπεσε προς τα πίσω. Τα χέρια του, στο πλάι, άνοιξαν και έκλεισαν, ενώ τα αστέρια στο πάτωμα κάτω από τα πόδια του πέταξαν ένα εκτυφλωτικό ασημένιο φως. Έδιωξε τα δάκρυα που της προκαλούσε η λάμψη· ο Τζέις ήταν μια σκούρα σιλουέτα γεμάτη χάρη πίσω από ένα σεντόνι εκτυφλωτικά ασημένιο, σαν να στεκόταν στην καρδιά ενός καταρράχτη. Παντού γύρω τους ακουγόταν θόρυβος, ένα απαλό, ακατανόητο μουρμουρητό.

Ενώ τον κοιτούσε, ο Τζέις έπεσε στα γόνατα και έβαλε τα χέρια του στο πάτωμα. Η καρδιά της σφίχτηκε. Όταν οι Σιωπηλοί Αδελφοί είχαν μπει στο μυαλό της, παραλί-

γο να λιποθυμήσει, αλλά ο Τζέις ήταν πιο δυνατός από εκείνη, έτσι δεν ήταν; Αργά-αργά, ο Τζέις ανασηκώθηκε, με τα χέρια σφιγμένα μπροστά στο στομάχι και τον πόνο εμφανή σε κάθε γραμμή του, αν και δεν φώναξε ούτε μια στιγμή. Η Κλέρι δεν το άντεχε άλλο —όρμησε προς το μέρος του, πέρασε την ασημένια λάμψη και έπεσε στα γόνατα πλάι του, τυλίγοντας τα μπράτσα της γύρω από το σώμα του. Οι ψιθυριστοί ήχοι γύρω της έγιναν μια θύελλα διαμαρτυρίας όταν ο Τζέις γύρισε το κεφάλι του και την κοίταξε. Το ασημένιο φως είχε ξεπλύνει τα μάτια του, και ήταν επίπεδα και λευκά σαν μάρμαρο. Τα χείλη του σχημάτισαν το όνομά της.

Και μετά σταμάτησαν —το φως, ο ήχος, τα πάντα, και ήταν γονατισμένοι μαζί στο γυμνό πάτωμα του αίθριου, με τη σιωπή και τις σκιές παντού γύρω τους. Ο Τζέις έτρεμε, και όταν άφησε τα χέρια του, η Κλέρι είδε ότι ήταν ματωμένα στα σημεία όπου τα νύχια είχαν χωθεί στο δέρμα. Ενώ τον κρατούσε ακόμη αγκαλιά, η Κλέρι σήκωσε το κεφάλι της και κοίταξε τους Σιωπηλούς Αδελφούς, προσπαθώντας να καταπολεμήσει το θυμό της. Ήξερε ότι ήταν σαν να θύμωνε με ένα γιατρό που επέβαλλε μια οδυνηρή, αλλά θαυματουργή θεραπεία, αλλά ήταν δύσκολο, τόσο δύσκολο, να σκεφτεί λογικά όταν επρόκειτο για κάποιον που αγαπούσε.

Υπάρχει κάτι που δεν μας έχεις πει, Κλαρίσα Μόργκενστερν, είπε ο Αδελφός Ζαχαρίας. Ένα μυστικό που κρατάτε κι οι δύο κρυφό.

Ένα παγωμένο χέρι τύλιξε την καρδιά της Κλέρι. «Τι εννοείτε;»

Αυτό το αγόρι έχει πάνω του το σημάδι του θανάτου. Τώρα μιλούσε ένας άλλος Αδελφός. Ο Ενόχ, μάντεψε η

Κλέρι.

«Του θανάτου;» είπε ο Τζέις. «Θα πεθάνω, δηλαδή;» Δεν έδειχνε να ξαφνιάζεται.

Εννοούμε ότι ήσουν πεδαμένος. Πέρασες το κατώφλι προς τα πεδία των σκιών, και η ψυχή σου αποχωρίστηκε το σώμα σου.

Η Κλέρι και ο Τζέις αντάλλαξαν ένα βλέμμα. Η Κλέρι ξεροκατάπιε. «Ο Αρχάγγελος Ραζιήλ...» άρχισε να λέει.

Ναι, το σημάδι του βρίσκεται επίσης παντού πάνω στο αγόρι. Η φωνή του Ενόχ δεν είχε κανένα συναίσθημα. Υπάρχουν μόνο δύο τρόποι να φέρεις πίσω τους νεκρούς. Ο ένας είναι η νεκρομαντεία, η μαύρη μαγεία της καμπάνας, του βιβλίου και του κεριού. Αυτό θα φέρει πίσω κάτι που μοιάζει με το ζωντανό. Όμως, μόνο ένας Άγγελος που έχει το ίδιο το χέρι του Θεού μπορεί να βάλει την ψυχή ενός ανθρώπου πίσω στο σώμα του τόσο εύκολα όπως φύσηξε ο Θεός τη ζωή στον πρώτο άνθρωπο. Κούνησε το κεφάλι του. Η ισορροπία ζωής και θανάτου, καλού και κακού, είναι πολύ λεπτή, νεαροί Κνηγοί. Κι εσείς τη διαταράξατε.

«Μα, ο Ραζιήλ είναι ο Αρχάγγελος», είπε η Κλέρι. «Μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Αυτόν λατρεύετε, έτσι δεν είναι; Αν επέλεξε να κάνει κάτι τέτοιο...»

Έτσι έγινε; είπε ένας άλλος Αδελφός. Το επέλεξε ο ίδιος;

«Μα...» Η Κλέρι κοίταξε τον Τζέις. Θα μπορούσα να ζητήσω οτιδήποτε άλλο στον κόσμο. Παγκόσμια ειρήνη, μια θεραπεία για μια ασθένεια, να ζήσω για πάντα. Αλλά το μόνο που ήθελα ήσουν εσύ, σκέφτηκε.

Ξέρουμε το τελετουργικό των Θανάσιμων Αντικειμένων, είπε ο Ζαχαρίας. Ξέρουμε ότι όποιος τα έχει όλα,

όποιος είναι ο Αφέντης τους, μπορεί να ζητήσει από τον Αρχάγγελο ένα πράγμα. Δεν νομίζω ότι μπορούσε να αρνηθεί.

Η Κλέρι πρόταξε το σαγόνι της. «Ναι» είπε «αλλά τώρα έγινε».

Ο Τζέις γέλασε θλιμμένα. «Μπορούν, όμως, να με σκοτώσουν», είπε. «Να επαναφέρουν την ισορροπία».

Η Κλέρι τού έσφιξε το μπράτσο. «Μη λες βλακείες». Η φωνή της, όμως, ήταν αδύναμη. Ένωσε ακόμα περισσότερη ένταση όταν ο Αδελφός Ζαχαρίας απομακρύνθηκε απ' το στενό κλοιό των Αδελφών και τους πλησίασε, γλιστρώντας απαλά πάνω στα Ομιλούντα Αστέρια. Έφτασε τον Τζέις, και η Κλέρι αναγκάστηκε να καταπνίξει την επιθυμία να τον σπρώξει καθώς έσκυψε και έβαλε τα μακριά του δάχτυλα κάτω απ' το σαγόνι του Τζέις και σήκωσε το πρόσωπο του αγοριού προς το δικό του. Τα δάχτυλα του Ζαχαρία ήταν λεπτά, χωρίς ρυτίδες – τα δάχτυλα ενός νεαρού άνδρα. Δεν είχε σκεφτεί ποτέ τις ηλικίες των Σιωπηλών Αδελφών, αφού υπέθετε ότι ήταν όλοι μια γενιά ηλικιωμένων και σοφών.

Ο Τζέις, γονατιστός, κοίταξε τον Ζαχαρία, ο οποίος τον κοιτούσε από πάνω με την τυφλή, απαθή του έκφραση. Η Κλέρι δεν μπορούσε να μη θυμηθεί κάτι μεσαιωνικές εικόνες αγίων πεσμένων στα γόνατα, να κοιτάνε προς τα πάνω, με τα πρόσωπα λουσμένα από χρυσό φως. *Μακάρι να ήμουν εκεί*, είπε με φωνή απρόσμενα ευγενική, *όταν μεγάλωνες. Θα είχα δει την αλήθεια στο πρόσωπό σου, Τζέις Λάιτγουντ, και θα καταλάβαινα ποιος ήσουν.*

Ο Τζέις έδειξε να απορεί, αλλά δεν τραβήχτηκε.

Ο Ζαχαρίας στράφηκε στους άλλους. Δεν μπορούμε, ούτε πρέπει να κάνουμε κακό στο αγόρι. Μεταξύ των

Χέροντεϊλ και των Αδελφών, υπάρχουν παλιοί δεσμοί. Οφείλουμε να τον βοηθήσουμε.

«Σε τι θα τον βοηθήσετε;» ζήτησε να μάθει η Κλέρι.
«Βλέπετε κάποιο πρόβλημα; Κάτι μέσα στο μυαλό του;»

Όταν γεννιέται ένας Κυνηγός, γίνεται μια τελετουργία. Στο παιδί δίνονται μερικά ξόρκια προστασίας τόσο από τους Σιωπηλούς Αδελφούς, όσο και από τις Σιδηρές Αδελφές.

Η Κλέρι ήξερε από τα μαθήματά της ότι οι Σιδηρές Αδελφές ήταν η αδελφή σέκτα των Σιωπηλών Αδελφών· ακόμα πιο αποτραβηγμένες απ' τα εγκόσμια απ' ό,τι οι αδελφοί τους, ήταν υπεύθυνες για τη δημιουργία των όπλων των Κυνηγών.

Ο Αδελφός Ζαχαρίας σταμάτησε. Όταν ο Τζέις πέθανε και ξαναζωντάνεψε, ήταν σαν να γεννήθηκε για δεύτερη φορά, και οι προστασίες αυτές χάθηκαν. Τον άφησαν ανοιχτό σαν μια ξεκλείδωτη πόρτα -ευάλωτο σε κάθε είδους δαιμονική επιρροή ή κακοβουλία.

Η Κλέρι έγλειψε τα ξεραμένα της χείλη. «Σαν δαιμονισμένος, εννοείτε;»

Όχι. Τον επηρεάζουν. Υποθέτω ότι μια ισχυρή δαιμονική δύναμη ψιδυρίζει στα αφτιά σου, Τζόνναθαν Χέροντεϊλ. Είσαι δυνατός, την πολεμάς, αλλά σε κουράζει όπως η θάλασσα τρώει την άμμο.

«Τζέις», ψιδύρισε εκείνος μέσα απ' τα σφιγμένα του χείλη. «Με λένε Τζέις Λάιτγουντ, όχι Χέροντεϊλ».

Η Κλέρι, που πιάστηκε απ' τα πρακτικά ζητήματα, είπε: «Πώς είστε σίγουροι ότι είναι δαίμονας; Και τι πρέπει να κάνουμε για να τον αφήσει ήσυχος;»

Ο Ενόχ, που ακούστηκε σκεπτικός, είπε: πρέπει να επιτελέσουμε ξανά το τελετουργικό, να του δώσουμε

για δεύτερη φορά τις προστασίες, σαν να είχε μόλις γεννηθεί.

«Μπορείτε να το κάνετε;» ρώτησε η Κλέρι.

Ο Ζαχαρίας κούνησε το κεφάλι του. *Μπορεί να γίνει. Πρέπει να γίνουν οι προετοιμασίες, να κληθεί μία από τις Σιδηρές Αδελφές, να κατασκευαστεί ένα φυλαχτό...* η φωνή του έσβησε. Ο Τζόναθαν πρέπει να παραμείνει μαζί μας μέχρι να ολοκληρωθεί η τελετή. Εδώ είναι το ασφαλέστερο μέρος γι' αυτόν.

Η Κλέρι κοίταξε ξανά τον Τζέις, προσπαθώντας να διαβάσει στην έκφρασή του κάτι –ελπίδα, ανακούφιση, χαρά, οτιδήποτε. Αλλά το πρόσωπό του ήταν απαθές. «Για πόσο καιρό;» είπε.

Ο Ζαχαρίας άνοιξε διάπλατα τα λεπτά του χέρια. *Μια μέρα, ίσως και δύο. Η τελετή είναι για βρέφη. Πρέπει να την αλλάξουμε, να την τροποποιήσουμε για να ταιριάζει σε ενήλικα. Αν ήταν μεγαλύτερος από δεκαοχτώ, θα ήταν αδύνατον. Έτσι όπως είναι τα πράγματα, θα είναι απλώς δύσκολο. Αλλά δεν είναι καταδικασμένος.*

Δεν είναι καταδικασμένος. Η Κλέρι ήλπιζε για κάτι περισσότερο από αυτό. Ήθελε να τους πουν ότι το πρόβλημα ήταν απλό, εύκολο να λυθεί. Κοίταξε τον Τζέις. Το κεφάλι του ήταν σκυφτό, τα μαλλιά του έπεφταν μπροστά· ο σβέρκος του της φαινόταν τόσο ευάλωτος, που έκανε την καρδιά της να πονάει.

«Δεν πειράζει», είπε απαλά. «Θα μείνω μαζί σου...»

Όχι. Οι Αδελφοί μίλησαν όλοι μαζί, με φωνές ασυγκίνητες. Πρέπει να μείνει μόνος. Γιατί, γι' αυτό που πρέπει να κάνουμε, πρέπει να είναι απερίσπαστος.

Ένιωσε το σώμα του Τζέις να τεντώνεται. Την τελευταία φορά που είχε βρεθεί μόνος του στη Σιωπηλή

Πόλη, είχε φυλακιστεί άδικα, ήταν παρών στους φρικτούς θανάτους των περισσότερων Σιωπηλών Αδελφών και είχε βασανιστεί από τον Βάλενταϊν. Η Κλέρι δεν μπορούσε να φανταστεί ότι η ιδέα τού να περάσει άλλη μια νύχτα μόνος στην Πόλη θα ήταν κάτι πέρα από απαίσια για εκείνον.

«Τζείς», ψιθύρισε. «Θα κάνω ό,τι θέλεις. Αν θέλεις να φύγουμε...»

«Θα μείνω», είπε. Είχε σηκώσει το κεφάλι του, και η φωνή του ήταν δυνατή και καθαρή. «Θα μείνω. Θα κάνω ό,τι χρειαστεί, για να το διορθώσουμε. Μόνο που θέλω να πάρεις την Ίζι και τον Άλεχ. Πες τους... πες τους ότι θα μείνω στο Σάιμον, για να τον προσέχω. Πες τους ότι θα τα πούμε αύριο ή μεθαύριο».

«Μα...»

«Κλέρι». Πήρε απαλά τα δυο της χέρια και τα κράτησε ανάμεσα στα δικά του. «Είχες δίκιο. Δεν έφταιγα εγώ. Κάποιος το προκαλούσε σε μένα. Σε μας. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Αν μπορώ να... γιατρευτώ... τότε, δεν θα χρειάζεται πια να φοβάμαι τον εαυτό μου όταν είμαι γύρω σου. Θα περνούσα ακόμα και χίλια βράδια στη Σιωπηλή Πόλη γι' αυτό».

Η Κλέρι έσκυψε, αψηφώντας την παρουσία των Σιωπηλών Αδελφών, και τον φίλησε, ένα βιαστικό άγγιγμα των χειλιών της στα δικά του. «Θα γυρίσω», του ψιθύρισε. «Αύριο το βράδυ, μετά τη δεξίωση στο Άιρονγουορκς, θα έρθω για να σε δω».

Η ελπίδα στα μάτια του ήταν τόση που της ράγιζε την καρδιά. «Ίσως να έχω γίνει καλά ως τότε».

Άγγιξε το πρόσωπό του με τις άκρες των δαχτύλων της. «Ίσως ναι».

Ο Σάιμον ξύπνησε ακόμη εξαντλημένος μετά από μια νύχτα γεμάτη εφιάλτες. Γύρισε ανάσκελα και κοίταξε το φως που έβγαινε απ' το μοναδικό παράθυρο στο δωμάτιό του.

Δεν μπορούσε να μην αναρωτηθεί αν θα κοιμόταν καλύτερα αν έκανε ό,τι και οι άλλοι βρικόλακες, αν κοιμόταν κατά τη διάρκεια της μέρας. Παρά το γεγονός ότι ο ήλιος δεν του έκανε κακό, μπορούσε να νιώσει την έλξη της νύχτας, την επιθυμία να βγει κάτω απ' το σκοτεινό ουρανό και τα λαμπερά αστέρια. Κάτι μέσα του ήθελε να ζήσει στις σκιές, ένιωθε το φως του ήλιου σαν ένα λεπτό πόνο από μαχαίρι —όπως ακριβώς υπήρχε μέσα του κάτι που ζητούσε αίμα. Και είδε πώς είχε καταλήξει η καταπολέμηση αυτής της επιθυμίας.

Σηκώθηκε παραπατώντας και έβαλε κάτι πάνω του. Έπειτα πήγε προς το καθιστικό. Μύριζε τοστ και καφέ. Ο Τζόρνταν καθόταν σε ένα από τα σκαμπό της κουζίνας, με τα μαλλιά του να πετάνε από δω και από κει ως συνήθως και ώμους σκυφτούς.

«Γεια», είπε ο Σάιμον. «Πώς πάει;»

Ο Τζόρνταν τον κοίταξε. Παρά το μαύρισμά του, ήταν χλωμός. «Έχουμε πρόβλημα», είπε.

Ο Σάιμον τον κοίταξε. Είχε να δει το λυκάνθρωπο συγγατοικό του από την προηγούμενη μέρα. Είχε γυρίσει το προηγούμενο βράδυ από το Ινστιτούτο και είχε καταρρεύσει από εξάντληση. Ο Τζόρνταν δεν ήταν εκεί, και ο Σάιμον υπέθεσε ότι δούλευε. Αλλά ίσως να είχε συμβεί κάτι. «Τι έγινε;»

«Μας έριξαν αυτό κάτω από την πόρτα». Ο Τζόρνταν έσπρωξε μια διπλωμένη εφημερίδα προς τον Σάιμον.

Ήταν η Νιου Γιορκ Μόρνινγκ Κρόνικλ, διπλωμένη και ανοιχτή σε μια σελίδα. Στο πάνω μέρος είχε μια θαμπή φωτογραφία, μια θολή εικόνα ενός σώματος απλωμένου σε ένα πεζοδρόμιο, κοκαλιάρικα πόδια σαν καλάμια λυγισμένα σε αλλόκοτες γωνίες. Ίσα που φαινόταν ανθρωπίνο —όπως τα πτώματα μερικές φορές δεν θυμίζουν ανθρώπους. Ο Σάιμον ήταν έτοιμος να ρωτήσει τον Τζόρνταν γιατί έπρεπε να το δει αυτό, όταν το κείμενο κάτω από τη φωτογραφία ξεπρόβαλε μπροστά του.

ΚΟΡΙΤΣΙ ΒΡΕΘΗΚΕ ΝΕΚΡΟ

Η αστυνομία δήλωσε ότι ακολουθεί ίχνη για το θάνατο της δεκατετράχρονης Μορίν Μπράουν, το σώμα της οποίας ανακαλύφθηκε την Κυριακή το βράδυ στις 11:00 μ.μ., πεταμένο σε έναν κάδο απορριμμάτων έξω από το εστιατόριο Μπιγκ Απλ Ντέλι στην Τρίτη Λεωφόρο. Παρόλο που ο ιατροδικαστής δεν έχει εκδώσει επίσημη ανακοίνωση, ο ιδιοκτήτης του ντελικατέσεν, που βρήκε το πτώμα, Μάικλ Γκάρζα, λέει ότι της είχαν κόψει το λαρύγγι. Η αστυνομία δεν έχει βρει ακόμη το φονικό όπλο...

Ο Σάιμον δεν άντεχε να διαβάσει παρακάτω. Τώρα που το ήξερε, στη φωτογραφία ήταν ξεκάθαρα η Μορίν. Αναγνώρισε τις χρωματιστές γκέτες της, το χαζό ροζ σκουφάκι που φορούσε την τελευταία φορά που την είχε δει. Θεούλη μου, ήθελε να πει. Θεέ μου. Αλλά οι λέξεις δεν έβγαιναν.

«Εκείνο το σημείωμα δεν έλεγε» είπε ο Τζόρνταν με στεγνή φωνή «ότι αν δεν πήγαινες εκεί πέρα, θα έκοβαν το λαρύγγι της κοπέλας σου;»

«Όχι», ψιθύρισε ο Σάιμον. «Δεν είναι δυνατόν. Όχι».

Αλλά θυμήθηκε κάτι άλλο.

Η φίλη της μικρής Ξαδέρφης του Έρικ. Πώς τη λένε; Που είναι ερωτευμένη με τον Σάιμον. Έρχεται σε όλες τις συναυλίες μας και διαδίδει ότι είναι η κοπέλα του.

Ο Σάιμον θυμήθηκε το κινητό της, το μικρό ροζ κινητό της με τα αυτοκόλλητα, το πώς το είχε σηκώσει για να βγάλει φωτογραφία. Την αίσθηση του χεριού της στον ώμο του, ελαφρύ σαν πεταλούδα. Ήταν μόνο δεκατεσσάρων. Κουλουριάστηκε, και τύλιξε τα μπράτσα του γύρω στο στήθος του, σαν να μπορούσε να γίνει πολύ μικρός και να εξαφανιστεί.

14

τι ονειρα θα ερθουν

Ο Τζέις στριφογυρνούσε ανήσυχος στο στενό του κρεβάτι στη Σιωπηλή Πόλη. Δεν ήξερε πού κοιμούνταν οι Αδελφοί, και δεν φαίνονταν ιδιαίτερα πρόθυμοι να το αποκαλύψουν. Το μόνο μέρος που φαινόταν να υπάρχει εκεί για να ξαπλώσει ήταν ένα κελί κάτω από την Πόλη, όπου συνήθως κρατούσαν τους αιχμαλώτους. Είχαν αφήσει ανοιχτή την πόρτα, για να μη νιώθει ότι ήταν φυλακισμένος, αλλά εκείνο το μέρος ούτε με την πιο ζωηρή φαντασία δεν μπορούσε να περιγραφεί ευχάριστο.

Ο αέρας ήταν βαρύς και υγρός. Είχε βγάλει την μπλούζα του και καθόταν πάνω απ' τα σκεπάσματα μόνο με το τζιν του, αλλά και πάλι ζεσταινόταν. Οι τοίχοι είχαν ένα μουντό γκριζο χρώμα. Κάποιος είχε χαράξει τα γράμματα Τζ. Γκ. στην πέτρα πάνω από το προσκεφάλι, κάτι που τον έκανε να αναρωτιέται τι μπορεί να σήμαιναν. Στο δωμάτιο δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από το κρεβάτι, ένας ραγισμένος καθρέφτης που του έδειχνε την εικόνα του σε στραβά κομμάτια και ο νεροχύτης.

Χώρια οι όχι απλώς δυσάρεστες αναμνήσεις που του ξυπνούσε αυτός ο χώρος.

Οι Αδελφοί μπαινόβγαιναν στο μυαλό του όλο το βράδυ, μέχρι που ένιωσε σαν ένα πεταμένο κουρέλι. Ήταν πολύ μυστικοπαθείς, οπότε ο Τζέις δεν είχε ιδέα αν είχαν κάνει κάποια πρόοδο. Δεν έδειχναν ευχαριστημένοι, αν και ποτέ δεν έδειχναν.

Το αληθινό πρόβλημα, το ήξερε, θα ήταν ο ύπνος. Τι όνειρα θα έβλεπε; *Υπνος: πιθανότητα για όνειρα*. Γύρισε απ' την άλλη και έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του. Δεν μπορούσε να αντέξει άλλο ένα όνειρο στο οποίο θα πλήγωνε την Κλέρι. Πίστευε ότι μπορεί να τρελαινόταν στ' αλήθεια, και η ιδέα τον τρομοκρατούσε. Η προοπτική του θανάτου δεν τον τρόμαζε ποτέ πολύ, αλλά η σκέψη ότι μπορεί να τρελαινόταν ήταν σχεδόν το χειρότερο πράγμα που μπορούσε να φανταστεί. Αλλά ο ύπνος ήταν ο μόνος τρόπος για να μάθει. Έκλεισε τα μάτια του και πίεσε τον εαυτό του να κοιμηθεί.

Κοιμήθηκε, και ονειρεύτηκε.

Βρισκόταν πίσω στην κοιλάδα –στην κοιλάδα στην Άιντρις όπου είχε πολεμήσει με τον Σεμπάστιαν, και παραλίγο να πεθάνει. Ήταν φθινόπωρο στην κοιλάδα, όχι μέσα καλοκαιριού όπως την τελευταία φορά που είχε πάει εκεί. Τα φύλλα ήταν μια έκρηξη χρυσού και καστανού και πορτοκαλί και κόκκινου. Στεκόταν στην όχθη ενός μικρού ποταμιού –ένα ρυάκι ήταν, ουσιαστικά– που χώριζε την κοιλάδα στα δύο. Από το βάθος ερχόταν κάποιος προς το μέρος του, κάποιος που δεν μπορούσε να τον δει καθαρά, αλλά το βήμα του ήταν άμεσο και αποφασιστικό.

Ήταν τόσο σίγουρος ότι ήταν ο Σεμπάστιαν, που δεν

συνειδητοποίησε ότι αυτό ήταν αδύνατον παρά μόνο όταν η μορφή πλησίασε πολύ κοντά του. Ο Σεμπάστιαν ήταν ψηλός, πιο ψηλός από τον Τζέις, αλλά αυτό το άτομο ήταν μικρό –το πρόσωπο ήταν στη σκιά, αλλά ήταν δέκα-δεκαπέντε πόντους πιο κοντό από τον Τζέις– και αδύνατο, με παιδικούς λεπτούς ώμους, και κοκαλιάρικους καρπούς που πετούσαν από τα πολύ κοντά μανίκια του πουκαμίσου του.

Ο Μαξ.

Η εικόνα του μικρού του αδερφού χτύπησε σαν μαχαίρι τον Τζέις, που έπεσε στα γόνατα πάνω στο πράσινο γρασίδι. Η πτώση δεν τον πόνεσε. Είχαν όλα την απαλή χροιά του ονείρου. Ο Μαξ ήταν όπως πάντα. Ένα αγόρι με αδύνατα γόνατα, λίγο πριν περάσει το στάδιο του μικρού παιδιού. Τώρα, όμως, δεν θα το περνούσε ποτέ.

«Μαξ», είπε ο Τζέις. «Μαξ, λυπάμαι τόσο πολύ».

«Τζέις». Ο Μαξ δεν κουνήθηκε. Ένα ελαφρύ αεράκι είχε σηκωθεί, και ανέμισε τα καστανά του μαλλιά. Τα μάτια του, πίσω από τα γυαλιά του, ήταν σοβαρά. «Δεν ήρθα γι' αυτό που έγινε σε μένα», είπε. «Δεν ήρθα για να σε στοιχειώσω, ούτε να σε κάνω να νιώσεις ένοχος».

Έτσι είναι, είπε μια φωνή στο κεφάλι του Τζέις. Ο Μαξ πάντα σε αγαπούσε, σε είχε σαν θεό του, σε θεωρούσε καταπληκτικό.

«Τα όνειρα που βλέπεις», είπε ο Μαξ. «Είναι μηνύματα».

«Τα όνειρα είναι η επιρροή ενός δαίμονα, Μαξ. Οι Σιωπηλοί Αδελφοί είπαν...»

«Κάνουν λάθος», είπε βιαστικά ο Μαξ. «Είναι πολύ λίγοι πια, και η δύναμή τους έχει εξασθενήσει. Τα όνειρα έχουν σκοπό να σου πουν κάτι. Δεν τα έχεις καταλάβει

καλά. Δεν σου λένε να πληγώσεις την Κλέρι. Σου λένε ότι το κάνεις ήδη».

Ο Τζέις κούνησε αργά το κεφάλι του. «Δεν καταλαβαίνω».

«Με έστειλαν οι άγγελοι να σου μιλήσω, επειδή σε ξέρω», είπε ο Μαξ με την καθαρή παιδική φωνή του. «Ξέρω πώς είσαι με τους ανθρώπους που αγαπάς και ότι ποτέ δεν θα τους έκανες κακό επίτηδες. Αλλά δεν έχεις καταστρέψει μέσα σου όλη την επιρροή του Βάλενταϊν ακόμη. Η φωνή του συνεχίζει να σου ψιθυρίζει, και νομίζεις ότι δεν την ακούς, αλλά την ακούς. Τα όνειρα σου λένε ότι μέχρι να σκοτώσεις αυτό το μέρος του εαυτού σου, δεν μπορείς να είσαι με την Κλέρι».

«Τότε, θα το σκοτώσω», είπε ο Τζέις. «Θα κάνω ό,τι πρέπει. Απλώς, πες μου πώς».

Ο Μαξ χαμογέλασε, ένα καθαρό αστραφτερό χαμόγελο, και του έδωσε κάτι. Ήταν ένα στιλέτο με ασημένια λαβή –το στιλέτο του Στέφεν Χέροντνίλ, από το κουτί. Ο Τζέις το αναγνώρισε αμέσως. «Πάρε αυτό», είπε ο Μαξ. «Και στρέψε το ενάντια στον εαυτό σου. Το μέρος του εαυτού σου που βρίσκεται εδώ στο όνειρο μαζί μου πρέπει να πεθάνει. Αυτό που θα ξυπνήσει το πρωί θα είναι καθαρό».

Ο Τζέις πήρε το μαχαίρι.

Ο Μαξ χαμογέλασε. «Ωραία. Είμαστε πολλοί εδώ, στην άλλη πλευρά, που ανησυχούμε για σένα. Ο πατέρας σου είναι κι αυτός εδώ».

«Όχι ο Βάλενταϊν;»

«Ο αληθινός σου πατέρας. Μου είπε να σου πω να χρησιμοποιήσεις αυτό. Θα κόψει ό,τι σάπιο υπάρχει στην ψυχή σου».

Ο Μαξ χαμογέλασε σαν άγγελος καθώς ο Τζέις έστρεψε το μαχαίρι προς τον εαυτό του, με τη λεπίδα προς την καρδιά του. Όμως, την τελευταία στιγμή, ο Τζέις δίστασε. Έμοιαζε πάρα πολύ με αυτό που του είχε κάνει ο Βάλενταϊν, που τον είχε τρυπήσει στην καρδιά. Πήρε το μαχαίρι και έκανε μια μακριά τομή στο χέρι του, απ' τον αγκώνα ως τον καρπό. Δεν ένιωσε πόνο. Έπιασε το μαχαίρι με το δεξί χέρι και έκανε το ίδιο. Απ' τις μεγάλες πληγές ανάβλυσε αίμα, πιο λαμπερό από το αίμα στην πραγματική ζωή, αίμα στο χρώμα του ρουμπινιού. Έσταξε στο δέρμα του και στο γρασίδι.

Άκουσε τον Μαξ να παίρνει μια ανάσα. Το αγόρι έσκυψε, και βούτηξε τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού στο αίμα. Όταν τα σήκωσε, έλαμπαν πορφυρά. Έκανε ένα βήμα προς τον Τζέις, και μετά άλλο ένα. Από τόσο κοντά, ο Τζέις μπορούσε να δει καθαρά το πρόσωπο του Μαξ, το καθαρό δίχως πόρους παιδικό του δέρμα, τις διάφανες βλεφαρίδες του, τα μάτια του... ο Τζέις δεν θυμόταν ότι ο Μαξ είχε τόσο σκούρα μάτια. Ο Μαξ έβαλε το χέρι του στο δέρμα πάνω στο στήθος του Τζέις, λίγο πιο πάνω από την καρδιά του, και άρχισε να σχηματίζει με το αίμα ένα σχέδιο, ένα ρούνο. Ο Τζέις δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ, είχε γωνίες, που έπεφταν η μία πάνω στην άλλη, και παράξενες γραμμές.

Όταν τέλειωσε, ο Μαξ κατέβασε το χέρι του και έκανε λίγο πίσω, με το κεφάλι γερμένο στο πλάι, σαν καλλιτέχνης που εξέταζε το τελευταίο του έργο. Μια ξαφνική σουβλιά πόνου διαπέρασε τον Τζέις. Ένιωθε λες και το δέρμα στο στήθος του καιγόταν. Ο Μαξ στεκόταν και τον κοιτούσε χαμογελαστός, ξεμουδιάζοντας το ματωμένο του χέρι. «Σε πονάει, Τζέις Λάιτγουντ;» είπε, και η

φωνή του δεν ήταν πια η φωνή του Μαξ, αλλά κάποιου άλλου, ψιλή και βραχνή και γνώριμη.

«Μαξ...» ψιθύρισε ο Τζέις.

«Τον πόνο που έδωσες θα σου δώσουν», είπε ο Μαξ, που το πρόσωπό του είχε αρχίσει να λαμπυρίζει και να αλλάζει. «Όπως προκάλεσες θλίψη, έτσι θα νιώσεις θλίψη. Είσαι δικός μου τώρα, Τζέις Λάιτγουντ. Είσαι δικός μου».

Ο πόνος τον τύφλωνε. Ο Τζέις κουβαριάστηκε μπροστά, με τα χέρια να σφίγγουν το στήθος του, και βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Ο Σάιμον καθόταν στο καναπέ με το πρόσωπο χωμένο στα χέρια του. Το μυαλό του βούιζε. «Εγώ φταίω», είπε. «Είναι σαν να τη σκότωσα όταν ήπια το αίμα της. Πέθανε εξαιτίας μου».

Ο Τζόρνταν έπεσε στην πολυθρόνα απέναντί του. Φορούσε τζιν, και ένα πράσινο μπλουζάκι πάνω από ένα μακρουμάνικο μακό μπλουζάκι με τρύπες στα μανίκια. Είχε περάσει τους αντίχειρές του από μέσα τους και έπαιζε με το ύφασμα. Το χρυσό μενταγιόν των Πραιτόρων γυάλιζε γύρω απ' το λαιμό του. «Έλα», είπε. «Δεν γινόταν να το ξέρεις. Όταν την έβαλα στο ταξί, ήταν μια χαρά. Πρέπει να την έπιασαν και να τη σκότωσαν μετά».

Ο Σάιμον ένιωσε να ζαλίζεται. «Μα, τη δάγκωσα. Δεν πρόκειται να ζωντανέψει, έτσι; Δεν μπορεί να γίνει βρικόλακας;»

«Όχι. Έλα τώρα, τα ξέρεις αυτά εξίσου καλά με μένα. Έπρεπε να της έχεις δώσει να πιει δικό σου αίμα για να γίνει βρικόλακας. Αν είχε πιει το αίμα σου, και μετά

πέθαινε, ναι, θα ήμασταν τώρα στο νεκροταφείο και θα την περιμέναμε. Αλλά δεν έγινε έτσι. Δηλαδή, αν είχε γίνει, υποθέτω ότι θα το θυμόσουν».

Ο Σάιμον είχε τη γεύση ξινού αίματος στο πίσω μέρος του λαιμού του. «Νόμιζαν ότι ήταν η κοπέλα μου», είπε. «Με προειδοποίησαν ότι θα τη σκότωναν αν δεν εμφανιζόμουν, και όταν δεν πήγα, της έκοψαν το λαρύγγι. Εκείνη θα περίμενε εκεί όλη μέρα, θα αναρωτιόταν αν θα πάω. Θα ήλπιζε να εμφανιστώ...» Το στομάχι του σφίχτηκε, και διπλώθηκε στα δύο, παίρνοντας βαθιές ανάσες για να μην κάνει εμετό.

«Ναι» είπε ο Τζόρνταν «αλλά το ερώτημα είναι, ποιο είναι;» Κοίταξε τον Σάιμον με σκληρό ύφος. «Νομίζω ότι ήρθε η ώρα να πάρεις τους φίλους σου στο Ινστιτούτο. Δεν συμπαθώ τους Κυνηγούς, αλλά πάντα άκουγα ότι τα αρχεία τους είναι απίστευτα λεπτομερή. Ίσως να ξέρουν κάτι για τη διεύθυνση στο σημείωμα».

Ο Σάιμον δίστασε.

«Έλα τώρα», είπε ο Τζόρνταν. «Αρκετές αγγαρείες κάνεις γι' αυτούς. Τώρα, ας κάνουν κι αυτοί κάτι για σένα».

Ο Σάιμον ανασήκωσε τους ώμους του και πήγε να πιάσει το τηλέφωνό του. Πήγε πίσω στο σαλόνι και πήρε τον αριθμό του Τζέις. Το σήκωσε η Τζαμπελ στο δεύτερο χτύπημα. «Πάλι εσύ;»

«Συγγνώμη», είπε αμήχανα ο Σάιμον. Μάλλον το μικρό τους ιντερλούδιο στο Άσυλο δεν είχε καταφέρει να μαλακώσει τη συμπεριφορά της όσο ήλπιζε. «Έφαχνα τον Τζέις, αλλά μάλλον μπορώ να το πω και σε σένα...»

«Αξιαγάπητος όπως πάντα», είπε η Τζαμπελ. «Νόμιζα

ότι ο Τζέις ήταν μαζί σου».

«Όχι». Ο Σάιμον ένιωσε μια ανησυχία. «Ποιος σου το είπε αυτό;»

«Η Κλέρι», είπε η Τζαμπελ. «Μπορεί να ήθελαν να τρυπώσουν κάπου μαζί, ή κάτι τέτοιο». Ακουγόταν να μην ανησυχεί, και ήταν λογικό. Το τελευταίο άτομο που θα έλεγε ψέματα για το πού ήταν ο Τζέις, ιδίως αν είχε οποιοδήποτε πρόβλημα εκείνος, ήταν η Κλέρι. «Τέλος πάντων, ο Τζέις άφησε το τηλέφωνό του εδώ. Αν τον δεις, θύμισέ του ότι πρέπει να έρθει στη δεξίωση στο Άιρονγουορκς το βράδυ. Αν δεν εμφανιστεί, η Κλέρι θα τον σκοτώσει».

Ο Σάιμον είχε σχεδόν ξεχάσει ότι έπρεπε κι εκείνος να βρίσκεται στη δεξίωση εκείνο το βράδυ.

«Καλά», είπε. «Άκου, Τζαμπελ, έχω ένα πρόβλημα».

«Λέγε. Λατρεύω τα προβλήματα».

«Αυτό το συγκεκριμένο δεν ξέρω αν θα το λατρέψεις», είπε με αμφιβολία, και της διηγήθηκε στα γρήγορα πώς είχε η κατάσταση. Η Τζαμπελ έβγαλε μια πνιχτή κραυγή όταν της είπε ότι δάγκωσε τη Μορίν, και ο Σάιμον ένιωσε το λαιμό του να συσπάται.

«Σάιμον», του ψιθύρισε.

«Ξέρω, ξέρω», είπε εκείνος νιώθοντας απαίσια. «Δες να μην το έχω μετανιώσει; Νιώθω χάλια».

«Αν την είχες σκοτώσει, θα είχες παραβιάσει το Νόμο. Θα ήσουν παράνομος. Θα έπρεπε να σε σκοτώσω».

«Δεν τη σκότωσα, όμως», είπε με φωνή που έτρεμε λίγο. «Δεν το έκανα εγώ. Ο Τζόρνταν ορκίζεται ότι ήταν μια χαρά όταν την έβαλε στο ταξί. Και η εφημερίδα λέει ότι της έκοψαν το λαρύγγι. Δεν το έκανα εγώ αυτό. Κάποιος το έκανε για να με πιάσει. Και δεν ξέρω γιατί».

«Δεν τελειώσαμε με αυτό το θέμα». Η φωνή της ήταν αυστηρή. «Αλλά πρώτα, πήγαινε φέρε το σημείωμα που σου άφησαν. Διάβασέ μου τι έλεγε».

Ο Σάιμον έκανε αυτό που του είπε, και άκουσε την Ίζαμπελ να κρατάει την ανάσα της.

«Και μου φάνηκε γνώριμη η διεύθυνση», είπε. «Εκεί μου είπε να συναντηθούμε η Κλέρι χδες. Είναι μια εκκλησία προς το κέντρο. Μάλλον, το αρχηγείο μιας αίρεσης που λατρεύει δαίμονες».

«Τι μπορεί να θέλει από μένα μια αίρεση που λατρεύει δαίμονες;» είπε ο Σάιμον, και είδε τον Τζόρνταν, που άκουγε μόνο τη μισή συζήτηση, να τον κοιτάζει απορημένος.

«Δεν ξέρω. Είσαι ένας Ημεροβάτης. Έχεις περίεργες δυνάμεις. Θα γίνεις στόχος παρανοϊκών, και όσων εκτελούν μαύρη μαγεία. Έτσι είναι». Ο Σάιμον σκέφτηκε ότι η Ίζαμπελ θα μπορούσε να δείξει λίγη περισσότερη κατανόηση. «Άκου, θα έρθεις το βράδυ στη δεξίωση στο Άιρονγουορκς, έτσι; Θα συναντηθούμε εκεί, για να συζητήσουμε τι θα κάνουμε από εδώ και πέρα. Και θα πω στη μαμά μου τι σου συμβαίνει. Ερευνούν ήδη την Εκκλησία της Τάλτο, οπότε μπορούν να το προσθέσουν κι αυτό στα στοιχεία».

«Υποδέτω», είπε ο Σάιμον. Το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να πάει σε ένα πάρτι.

«Φέρε και τον Τζόρνταν», είπε η Ίζαμπελ. «Θα σου φανεί χρήσιμος ένας σωματοφύλακας».

«Δεν γίνεται. Θα είναι εκεί η Μάγια».

«Θα της μιλήσω εγώ», είπε η Ίζαμπελ. Ακουγόταν να έχει πολύ περισσότερη αυτοπεποίθηση απ' ό,τι θα είχε ο Σάιμον στη θέση της. «Τα λέμε εκεί».

Του έκλεισε το τηλέφωνο. Ο Σάιμον στράφηκε στον Τζόρνταν, που ήταν ξαπλωμένος στον καναπέ με το κεφάλι στηριγμένο σε ένα από τα πλεχτά μαξιλάρια. «Πόσα άκουσες;»

«Αρκετά για να καταλάβω ότι θα πάμε σε πάρτι το βράδυ», είπε ο Τζόρνταν. «Ξέρω για το γαμήλιο πάρτι στο Άιρονγουορκς, αλλά δεν είμαι στην αγέλη του Γκάρογουεϊ. Δεν είμαι καλεσμένος».

«Θα έρθεις ως συνοδός μου», είπε ο Σάιμον και έβαλε το κινητό πίσω στην τσέπη του.

«Δεν έχω κόμπλεξ με τον ανδρισμό μου, οπότε δέχομαι», είπε ο Τζόρνταν. «Όμως, καλύτερα να βρεις κάτι ωραίο να φορέσεις», φώναξε καθώς ο Σάιμον πήγε πίσω στο δωμάτιό του. «Θέλω να είσαι όμορφος».

Πριν από χρόνια, όταν το Λονγκ Άιλαντ ήταν ένα βιομηχανικό κέντρο και όχι μια μονάτη γειτονιά γεμάτη γκαλερί τέχνης και καφετέριες, το Άιρονγουορκς ήταν ένα εργοστάσιο υφασμάτων. Τώρα πια ήταν ένα τεράστιο κτίριο από τούβλα που το εσωτερικό του είχε μεταμορφωθεί σε ένα λιτό, αλλά όμορφο χώρο. Το πάτωμα ήταν φτιαγμένο από πλάκες λείου ατσαλιού που έπεφταν η μία πάνω στην άλλη. λεπτά ατσάλινα δοκάρια σχημάτιζαν στο ταβάνι καμπύλες, τυλιγμένες με κορδέλες από μικροσκοπικά λευκά φωτάκια. Περίτεχνες σιδερένιες σκάλες οδηγούσαν σε κρεμαστές γέφυρες, διακοσμημένες με φυτά που κρέμονταν προς τα κάτω. Ένας τεράστιος αρθρωτός γυάλινος θόλος πρόσφερε μια θέα του νυχτερινού ουρανού. Υπήρχε ακόμα και βεράντα, πάνω από τον Ηστ Ρίβερ, με μια απίθανη θέα της γέφυρας της Πεντηκοστής Ενάτης οδού, που κρεμόταν

από πάνω τους και απλωνόταν από το Κουίνς στο Μανχάταν σαν ένα ξίφος από στολισμένο πάγο.

Η αγέλη του Λουκ είχε κάνει εξαιρετική δουλειά στη διακόσμηση του χώρου. Υπήρχαν προσεκτικά τοποθετημένα πήλινα βάζα με φιλντισένια λουλούδια με μακριούς μίσχους, και τραπέζια καλυμμένα με λευκά λινά στημένα κυκλικά γύρω από μια υπερυψωμένη σκηνή πάνω στην οποία έπαιζε κλασική μουσική ένα κουαρτέτο εγχόρδων με λυκανθρώπους. Η Κλέρι ευχήθηκε να ήταν εκεί ο Σάιμον· ήταν σίγουρη ότι το Κουαρτέτο Λυκανθρώπων θα του φαινόταν τέλειο όνομα για το συγκρότημά τους.

Η Κλέρι περιπλανιόταν από τραπέζι σε τραπέζι και τακτοποιούσε πράγματα που ήταν ήδη τακτοποιημένα, πείραζε λουλούδια και ίσιωνε ασημικά που ήταν ήδη ολίσια. Μόνο λίγοι καλεσμένοι είχαν φτάσει προς το παρόν, και δεν ήξερε κανέναν τους. Η μητέρα της και ο Λουκ στέκονταν κοντά στην πόρτα, χαιρετούσαν τον κόσμο και χαμογελούσαν. Ο Λουκ έδειχνε να νιώθει άβολα με το κοστούμι του, ενώ η Τζόσλιν έλαμπε στο μπλε φόρεμα που είχε ράψει. Μετά τα γεγονότα των τελευταίων ημερών ήταν ωραίο να βλέπει τη μητέρα της χαρούμενη, αν και η Κλέρι αναρωτιόταν πόση απ' τη χαρά της ήταν αληθινή και πόση προσποιητή. Γύρω απ' το στόμα της είχε μια σφιγμένη έκφραση που έκανε την Κλέρι να ανησυχεί –ήταν όντως χαρούμενη, ή απλώς χαμογελούσε ενώ μέσα της πονούσε;

Όχι ότι δεν καταλάβαινε πώς ένιωθε. Ό,τι και να συνέβαινε, η Κλέρι δεν μπορούσε να βγάλει τον Τζέις απ' το μυαλό της. Τι του έκαναν οι Σιωπηλοί Αδελφοί; Ήταν καλά; Θα μπορούσαν να τον κάνουν καλά, να

εμποδίσουν την επιρροή του δαίμονα; Είχε περάσει τη νύχτα ξάγρυπνη, κοιτώντας το σκοτάδι του δωματίου της, και ανησυχώντας τόσο πολύ, που είχε αρχίσει να νιώθει κυριολεκτικά άρρωστη.

Περισσότερο απ' οτιδήποτε, όμως, ευχόταν να τον έβλεπε εκεί. Είχε διαλέξει το φόρεμα που φορούσε —απαλό χρυσό, και πιο κολλητό στο σώμα απ' ό,τι συνήθιζε— με την εμφανή ελπίδα ότι θα άρεσε στον Τζέις. Ήξερε, όμως, ότι δεν θα την έβλεπε να το φοράει. Βέβαια, αυτό ήταν κάτι πολύ ρηχό για να ανησυχεί, και το ήξερε —θα μπορούσε να περάσει την υπόλοιπη ζωή της ντυμένη με ένα σακί αν από αυτό εξαρτιόταν το αν θα γινόταν καλά ο Τζέις. Άλλωστε, της έλεγε πάντα ότι ήταν όμορφη, και ποτέ δεν παραπονιόταν για το ότι φορούσε σχεδόν πάντα τζιν και αθλητικά. Αλλά πίστευε ότι θα του άρεσε το φόρεμα.

Όταν είχε σταθεί μπροστά στον καθρέφτη εκείνο το βράδυ, είχε νιώσει σχεδόν όμορφη. Η μητέρα της πάντα έλεγε ότι και η ίδια είχε αρχίσει να «ανθίσει», και η Κλέρι, κοιτώντας την αντανάκλασή της, αναρωτήθηκε εάν θα συνέβαινε το ίδιο και σε εκείνη. Δεν ήταν πια επίπεδη σαν σανίδα —είχε πάρει ένα νούμερο μεγαλύτερο σουτιέν τον τελευταίο χρόνο, και αν κοιτούσε προσεκτικά, της φαινόταν ότι έβλεπε —ναι, σίγουρα αυτοί ήταν στρογγυλοί γοφοί. Είχε καμπύλες. Μικρές, αλλά από κάπου έπρεπε να ξεκινήσει.

Είχε επιλέξει απλά κοσμήματα, πολύ απλά.

Έβαλε το χέρι της και άγγιξε το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν στην αλυσίδα του γύρω από το λαιμό της. Το είχε ξαναφορέσει, για πρώτη φορά μετά από μέρες, εκείνο το πρωί. Ένιωθε σαν να ήταν μια σιωπηλή χει-

ρονομία εμπιστοσύνης προς τον Τζέις, ένας τρόπος να δείξει την πίστη της, ακόμα κι αν εκείνος δεν το ήξερε. Είχε αποφασίσει να το φοράει μέχρι να τον ξαναδει.

«Κλαρίσα Μόργκενστερν;» είπε μια απαλή φωνή από πίσω της.

Η Κλέρι γύρισε ξαφνιασμένη. Η φωνή δεν ήταν γνωστή. Πίσω της στεκόταν ένα αδύνατο ψηλό κορίτσι που φαινόταν γύρω στα είκοσι. Το δέρμα της ήταν χλωμό σαν γάλα, κάτω απ' το οποίο διακρίνονταν φλέβες πρασινες σαν το χυμό των φυτών, και τα ξανθά της μαλλιά είχαν την ίδια πρασινωπή απόχρωση. Τα μάτια της ήταν καταγάλανα, σαν χάντρες, και φορούσε ένα πολύ λεπτό γαλάζιο φόρεμα, τόσο λεπτό, που η Κλέρι πίστευε ότι θα είχε παγώσει. Όμως, η μνήμη της, σιγά-σιγά, ξύπνησε.

«Κάιλι;» είπε αργά καθώς αναγνώρισε τη νεράιδα που δούλευε σαν σερβιτόρα στον Τάκι και την είχε εξυπηρετήσει πολλές φορές όταν πήγαινε εκεί με τους Λάιτγουντ. Μια σπίδα της θύμισε ότι είχε πιάσει ένα σχόλιο, ότι, κάποτε, κάτι πρέπει να είχε παιχτεί μεταξύ εκείνης και του Τζέις, αλλά το γεγονός αυτό έμοιαζε τόσο μηδαμινό μπροστά σε όλα τα άλλα, που δεν μπορούσε καν να ασχοληθεί. «Δεν το ήξερα... ξέρεις τον Λουκ;»

«Δεν είμαι καλεσμένη σ' αυτή την τελετή», είπε η Κάιλι, κάνοντας με το λεπτό της χέρι μια χειρονομία αδιαφορίας. «Με έστειλε να σε βρω η κυρία μου —όχι για να πάρω μέρος στη γιορτή». Κοίταξε με περιέργεια γύρω της, και τα τελείως γαλάζια μάτια της έλαμπαν. «Αν και δεν είχα καταλάβει ότι η μητέρα σου παντρευόταν ένα λυκάνθρωπο».

Η Κλέρι ανασήκωσε τα φρύδια της. «Και;»

Η Κάιλι την κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω με εύθυμο

ύφος. «Η κυρία μου μού είπε ότι είσαι αρκετά σκληρή, παρά το μικρό σου ύψος. Στην Αυλή θα σε κοροΐδευαν που έχεις τόσο κοντό σώμα».

«Δεν βρισκόμαστε στην Αυλή», είπε η Κλέρι. «Ούτε στου Τάκι, που σημαίνει ότι εσύ ήρθες σε μένα, που σημαίνει ότι έχεις πέντε δευτερόλεπτα να μου πεις τι θέλει η Βασίλισσα των Σίιλι. Δεν τη συμπαθώ και πολύ, και δεν έχω όρεξη για τα παιχνιδάκια της».

Η Κάιλι έδειξε με το λεπτό της δάχτυλο, που είχε πράσινο νύχι, το λαιμό της Κλέρι. «Η κυρία μου μού είπε να σε ρωτήσω» είπε «γιατί φοράς το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν. Για να τιμήσεις τον πατέρα σου;»

Το χέρι της Κλέρι πήγε βιαστικά στο λαιμό της. «Είναι για τον Τζέις, γιατί εκείνος μου το έδωσε», είπε πριν προλάβει να συγκρατήσει τον εαυτό της, και μετά έβρισε από μέσα της. Δεν ήταν και πολύ σοφό να λέει στη Βασίλισσα των Σίιλι περισσότερα από όσα έπρεπε.

«Ναι, αλλά εκείνος δεν είναι Μόργκενστερν» είπε η Κάιλι «είναι Χέροντεϊλ, και έχουν το δικό τους δαχτυλίδι. Ένα σχέδιο με ερωδιούς, και όχι το αστέρι της αυγής. Άλλωστε, δεν του ταιριάζει περισσότερο μια ψυχή που ορμάει ψηλά σαν πουλί απ' ό,τι το αστέρι που πέφτει σαν τον Λούσιφερ;»

«Κάιλι», είπε η Κλέρι σφίγγοντας τα δόντια της. «Τι θέλει η Βασίλισσα από μένα;»

Η νεράιδα γέλασε. «Να» συνέχισε «απλώς ήθελε να σου δώσει αυτό». Άπλωσε το χέρι της, και κρατούσε κάτι, ένα μικροσκοπικό ασημένιο μενταγιόν-καμπανάκι, με έναν κρίκο στην κορυφή, έτσι ώστε να μπορεί να κρεμαστεί σε αλυσίδα. Καθώς η Κάιλι άπλωσε το χέρι της, το καμπανάκι κουδούνισε, ελαφρύ και γλυκό σαν

τη βροχή.

Η Κλέρι ζάρωσε. «Δεν θέλω δώρα απ' την κυρία σου» είπε «γιατί είναι γεμάτα ψέματα και προσδοκίες. Δεν θέλω να χρωστάω τίποτα στη Βασίλισσα».

«Δεν είναι δώρο», είπε ανυπόμονα η Κάιλι. «Είναι ένα μέσο για να την καλέσεις. Η Βασίλισσα σε συγχωρεί για το προηγούμενο πείσμα σου. Ξέρει ότι θα έρθει σύντομα μια στιγμή στην οποία θα θελήσεις τη βοήθειά της. Είναι πρόθυμη να σ' την προσφέρει αν της το ζητήσεις. Χτύπα απλώς αυτό το καμπανάκι, και ένας υπηρέτης της Αυλής θα έρθει να σε οδηγήσει σ' αυτήν».

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Δεν πρόκειται να το χτυπήσω».

Η Κάιλι ανασήκωσε τους ώμους της. «Τότε, δεν θα σε πειράξει να το πάρεις».

Σαν μέσα σε όνειρο, η Κλέρι είδε το χέρι της να απλώνεται και τα δάχτυλά της να τυλίγουν το καμπανάκι.

«Θα έκανες τα πάντα για να τον σώσεις», είπε η Κάιλι, με φωνή λεπτή, και γλυκιά σαν τον ήχο της καμπανούλας. «Ό,τι και αν έπρεπε να θυσιάσεις, ό,τι κι αν έπρεπε να υποσχεθείς στην Κόλαση ή στον Παράδεισο, έτσι δεν είναι;»

Ξεχασμένες φωνές τραγουδούσαν στο μυαλό της Κλέρι. Έχεις σκεφτεί ποτέ τι ψέματα μπορεί να είχε μέσα η ιστορία που σου είπε η μητέρα σου, που απλώς εξυπηρετούσαν τη δική της οπτική γωνία; Πιστεύεις πραγματικά ότι ξέρεις κάθε μυστικό του παρελθόντος σου;

Η Μαντάμ Δωροδέα είχε πει στον Τζέις ότι θα ερωτευθεί το λάθος άτομο.

Δεν είναι καταδικασμένος. Θα είναι απλώς δύσκολο.

Το κουδουνάκι χτύπησε καθώς η Κλέρι το έκλεισε

στην παλάμη της. Η Κάιλι χαμογέλασε, και τα γαλάζια της μάτια έλαμπαν σαν γυάλινες χάντρες. «Σοφή επιλογή».

Η Κλέρι δίστασε. Πριν προλάβει, όμως, να πετάξει το καμπανάκι πίσω στη νεράιδα, άκουσε κάποιον να λέει το όνομά της, και όταν γύρισε το κεφάλι της, είδε τη μητέρα της να διασχίζει το πλήθος και να πηγαίνει προς το μέρος της. Γύρισε απότομα, αλλά δεν ξαφνιασθηκε όταν είδε ότι η Κάιλι είχε φύγει, είχε εξατμιστεί μες στο πλήθος, σαν πάχνη που λιώνει με τον πρωινό ήλιο.

«Κλέρι», είπε η Τζόσλιν όταν την έφτασε. «Σε έψαχνα, και μετά σε είδε ο Λουκ να στέκεσαι εδώ πέρα μόνη σου. Όλα καλά;»

Να στέκεσαι μόνη σου. Η Κλέρι αναρωτήθηκε τι είδους λάμψη είχε χρησιμοποιήσει η Κάιλι για να γίνει αόρατη. Η μητέρα της συνήθως μπορούσε να δει πίσω απ' τις περισσότερες. «Καλά είμαι, μαμά».

«Πού είναι ο Σάιμον; Είχε πει ότι θα έρθει».

Βέβαια, πρώτα τον Σάιμον θα νοιαζόταν, σκέφτηκε η Κλέρι, όχι τον Τζέις. Παρόλο που και ο Τζέις υποτίθεται ότι θα ερχόταν, και ως αγόρι της Κλέρι έπρεπε να έχει πάει από νωρίς. «Μαμά», είπε, και μετά σταμάτησε. «Πιστεύεις ότι κάποια μέρα θα συμπαθήσεις τον Τζέις;»

Τα πράσινα μάτια της Τζόσλιν μαλάκωσαν. «Ναι, το πρόσεξα ότι δεν είναι εδώ, Κλέρι. Απλώς, δεν ήξερα αν θα θέλεις να το συζητήσουμε».

«Θέλω να πω» συνέχισε επίμονα η Κλέρι «αν υπάρχει κάτι που μπορεί να κάνει για να τον συμπαθήσεις».

«Ναι», είπε η Τζόσλιν. «Να σε κάνει ευτυχισμένη». Άγγιξε ελαφρά το πρόσωπο της Κλέρι, και η Κλέρι έσφιξε το χέρι της, και ένωσε το καμπανάκι να πιέζει το

δέρμα της.

«Με κάνει», είπε. «Αλλά δεν μπορεί να ελέγξει τα πάντα στον κόσμο, μαμά. Υπάρχουν και άλλα πράγματα...» Σταμάτησε προσπαθώντας να βρει τις λέξεις. Πώς μπορούσε να της εξηγήσει ότι δεν την έκανε ο Τζέις δυστυχισμένη, αλλά αυτό που του συνέβαινε, χωρίς να της αποκαλύψει τι ήταν;

«Τον αγαπάς τόσο πολύ», είπε απαλά η Τζόσλιν. «Με τρομάζει. Ήθελα πάντα να σε προστατεύω».

«Και κοίτα πώς κατέληξε αυτό», άρχισε να λέει η Κλέρι, και ύστερα μαλάκωσε τη φωνή της. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να κατηγορήσει τη μητέρα της, ή να τσακωθεί μαζί της —όχι. Όχι όταν τους κοιτούσε ο Λουκ από την πόρτα με πρόσωπο που έλαμπε από αγάπη και αγωνία. «Αν τον ήξερες...» είπε λίγο απελπισμένα. «Αλλά, μάλλον, όλοι το ίδιο λένε για τα αγόρια τους».

«Δίκιο έχεις» είπε η Τζόσλιν, προς έκπληξη της Κλέρι. «Δεν τον ξέρω, όχι καλά, τουλάχιστον. Τον βλέπω, και μου θυμίζει κάπως τη μητέρα του. Δεν ξέρω γιατί, δεν της μοιάζει και τόσο, εκτός απ' το ότι ήταν κι εκείνη όμορφη, και ήταν τόσο τρομερά ευάλωτη όσο κι αυτός...»

«Ευάλωτος;» Η Κλέρι σάστισε. Δεν είχε σκεφτεί ποτέ ότι έβλεπε και κάποιος άλλος εκτός από την ίδια τον Τζέις ευάλωτο.

«Ναι», είπε η Τζόσλιν. «Ήθελα να τη μισήσω, που είχε πάρει τον Στέφεν από την Άματις, αλλά δεν μπορούσες να μη νιώσεις την επιθυμία να προστατεύσεις τη Σελίν. Κι ο Τζέις έχει κάτι από αυτό». Φάνηκε χαμένη στις αναμνήσεις της. «Ή ίσως να είναι το ότι τα όμορφα πράγματα τσακίζουν τόσο εύκολα απ' την ασχήμια του κό-

σμου». Κατέβασε το χέρι της. «Δεν έχει σημασία. Πρέπει να πολεμήσω τις αναμνήσεις μου, γιατί είναι δικές μου αναμνήσεις. Δεν είναι σωστό ο Τζέις να κουβαλάει αυτό το βάρος. Θα σου πω, όμως, κάτι. Αν δεν σε αγαπούσε τόσο... και είναι γραμμένο σε όλο του το πρόσωπο όταν σε κοιτάζει... δεν θα τον ανεχόμουν ούτε για ένα λεπτό. Αυτό να το θυμάσαι όταν θυμώνεις μαζί μου».

Η Κλέρι διαμαρτυρήθηκε ότι δεν είχε θυμώσει, αλλά η Τζόσλιν τη σταμάτησε με ένα χαμόγελο και ένα απαλό χτυπηματάκι στο μάγουλο, και πήγε προς τον Λουκ, ζητώντας, πριν φύγει, από την Κλέρι να ανακατευτεί με τον κόσμο και να μιλήσει με τους καλεσμένους. Η Κλέρι έγνεψε καταφατικά και δεν είπε τίποτα, μόνο την κοίταζε καθώς έφευγε, και ένιωθε το καμπανάκι να κλείει την παλάμη της έτσι όπως το έσφιγγε, σαν την άκρη ενός αναμμένου σπίρτου.

Η περιοχή γύρω από το Άιρονγουορκς ήταν κυρίως αποθήκες και γκαλερί τέχνης, μια από τις γειτονιές που ερήμωναν το βράδυ, οπότε ο Τζόρνταν και ο Σάιμον δεν άργησαν να βρουν πάρκιγκ. Ο Σάιμον πήδηξε από το φορτηγάκι, και βρήκε τον Τζόρνταν να περιμένει ήδη στο πεζοδρόμιο και να τον κοιτάζει επικριτικά.

Ο Σάιμον δεν είχε πάρει καθόλου καλά ρούχα όταν είχε φύγει από το σπίτι του —δεν είχε τίποτα πιο καλό από ένα μπουφάν αεροπόρου που ανήκε κάποτε στον πατέρα του— γι' αυτό είχαν πάει με τον Τζόρνταν για ψώνια στο Ηστ Βίλατζ μήπως βρουν κάτι καλό για να φορέσει. Είχαν βρει ένα παλιό κοστούμι Ζένια σε μια αποθήκη που λεγόταν Η Αγάπη Νικάει και πουλούσε κυρίως πλατφόρμες με χρυσόσκονη και ρετρό φουλάρια

Πούτσι. Ο Σάιμον υποψιαζόταν ότι από εκεί ψώνιζε τα περισσότερα ρούχα του ο Μάγκνους.

«Τι;» είπε, και τράβηξε αμήχανα τα μανίκια του σακακιού του. Του ήταν λίγο μικρό, αν και ο Τζόρνταν τον είχε διαβεβαιώσει ότι αν δεν το κούμπωνε, δεν θα το πρόσεχε κανείς. «Τόσο χάλια είμαι;»

Ο Τζόρνταν ανασήκωσε τους ώμους του. «Εντάξει, δεν θα σπάσουν και οι καθρέφτες», είπε. «Απλώς, αναρωτιόμουν αν είσαι οπλισμένος. Θέλεις τίποτα; Μήπως κανένα στιλέτο;» Άνοιξε το σακάκι του κοστουμιού του ελάχιστα, και ο Σάιμον είδε κάτι μακρύ και μεταλλικό να αστράφτει στην εσωτερική επένδυση.

«Δεν απορώ που ταιριάζετε τόσο με τον Τζέις. Είστε και οι δύο τρελοί ελεύθεροι σκοπευτές». Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του κουρασμένος και στράφηκε προς την είσοδο του κτιρίου. Ήταν απέναντί τους, μια φαρδιά χρυσή τέντα που έριχνε τη σκιά της σε ένα ορθογώνιο κομμάτι του πεζοδρομίου που ήταν στολισμένο με ένα σκούρο κόκκινο χαλί και τη χρυσή εικόνα ενός λύκου χαραγμένη πάνω του. Ο Σάιμον δεν μπορούσε να μη χαμογελάσει.

Στη μία απ' τις κολόνες που στήριζαν την τέντα ήταν ακουμπισμένη η Ίζαμπελ. Είχε τα μαλλιά της πιασμένα ψηλά και φορούσε ένα μακρύ κόκκινο φόρεμα, με ένα άνοιγμα που άφηνε να φαίνεται το μεγαλύτερο μέρος του ποδιού της. Χρυσοί κρίκοι στόλιζαν το δεξί της μπράτσο. Έμοιαζαν με βραχιόλια, αλλά ο Σάιμον ήξερε ότι ήταν το μαστίγιο από ήλεκτρο. Ήταν γεμάτη Σημάδια. Στόλιζαν τα μπράτσα της σαν βραχιόλια, το γοφό της σαν δαντέλα, το λαιμό της σαν περιδέριαι, και το στήθος της, μεγάλο μέρος του οποίου ήταν ορατό, χάρη

στο χαμηλό ντεκολτέ του φορέματός της. Ο Σάιμον προσπάθησε να μην καρφωθεί.

«Γεια σου, Ίζαμπελ», είπε.

Πίσω του, ο Τζόρνταν προσπαθούσε επίσης να μην κοιτάζει το στήθος της. «Ε» είπε «γεια. Είμαι ο Τζόρνταν».

«Έχουμε γνωριστεί», είπε παγερά η Ίζαμπελ, και αγνόησε το χέρι που της άπλωσε για χειραψία. «Όταν η Μάγια προσπαθούσε να σου γδάρει το πρόσωπο. Και μάλλον είχε δίκιο».

Ο Τζόρνταν έδειξε να ανησυχεί. «Είναι εδώ; Είναι καλά;»

«Εδώ είναι», είπε η Ίζαμπελ. «Όχι ότι είναι δική σου δουλειά το πώς νιώθει...»

«Έχω μια αίσθηση ευθύνης», είπε ο Τζόρνταν.

«Ναι, από πού πηγάζει αυτή η αίσθηση; Μήπως απ' το παντελόνι σου;»

Ο Τζόρνταν έδειξε να ενοχλείται.

Η Ίζαμπελ τού κούνησε το λεπτό στολισμένο της χέρι. «Άκουσε να δεις, ό,τι έγινε έγινε. Ξέρω ότι τώρα είσαι στους Πραιότερες Λύκους, και έχω πει στη Μάγια τι σημαίνει αυτό. Είναι πρόθυμη να δεχτεί ότι είσαι εδώ και να σε αγνοεί. Αλλά αυτό είναι το καλύτερο που θα πάρεις απόψε. Μην την ενοχλήσεις, μην προσπαθήσεις να της μιλήσεις, μην την κοιτάξεις καν, γιατί θα σε διπλώσω στη μέση τόσες φορές, που θα σε κάνω να μοιάζεις με μικρό οριγκάμι».

Ο Σάιμον ρουθούνησε ειρωνικά.

«Γέλα, γέλα», είπε η Ίζαμπελ, δείχνοντάς τον απειλητικά με το δάχτυλο. «Ούτε εσένα θέλει να σου μιλήσει. Οπότε, παρά το γεγονός ότι είναι μια κουκλίτσα σήμερα

-και αν μου άρεσαν οι γχώμενες, σίγουρα θα της την έπεφτα- απαγορεύεται να της μιλήσετε. Κανείς σας! Το πιάσατε;»

Κούνησαν το κεφάλι τους καταφατικά, και κοίταξαν τα παπούτσια τους σαν σχολιαρόπαιδα που μόλις είχαν φάει την πρώτη τους αποβολή.

Η Ίζαμπελ απομακρύνθηκε απ' την κολόνα. «Ωραία. Πάμε μέσα».

15

ευλογημένοι οι πολεμιστές

Το εσωτερικό του Άιρονγουορξς ήταν γεμάτο γιρλάντες με αστραφτερά πολύχρωμα φώτα. Μερικοί καλεσμένοι κάθονταν ήδη στις θέσεις τους, αλλά οι υπόλοιποι στέκονταν εδώ κι εκεί, κρατώντας ποτήρια σαμπάνιας με ένα διάφανο αφρώδες υγρό. Οι σερβιτόροι —ο Σάιμον πρόσεξε ότι ήταν κι αυτοί λυκάνθρωποι— η δεξίωση ήταν γεμάτη με τους λύκους απ' την αγέλη του Λουκ— περνούσαν ανάμεσα στους καλεσμένους και μοίραζαν ποτήρια σαμπάνιας. Ο Σάιμον δεν πήρε. Από εκείνη την τραυματική εμπειρία στο πάρτι του Μάγκνους δεν ένιωθε ασφάλεια να καταναλώσει οτιδήποτε δεν είχε φτιάξει ο ίδιος.

Η Μάγια στεκόταν πλάι σε μια κολόνα, μιλούσε και γελούσε με δύο άλλους λυκανθρώπους. Φορούσε ένα λαμπερό πορτοκαλί σατέν εφαρμοστό φόρεμα, που τόνιζε το μελαχρινό της δέρμα, και τα μαλλιά της ήταν ένα άγριο φωτοστέφανο από χρυσοκάστανες μπούκλες γύρω από το πρόσωπό της. Είδε τον Σάιμον και τον Τζόρνταν, και τους γύρισε επιδεικτικά την πλάτη. Η πλάτη του

φορέματός της ήταν χαμηλή και άφηνε σε κοινή θέα μεγάλη επιφάνεια γυμνού δέρματος, αλλά και ένα τατουάζ πεταλούδα στο κάτω μέρος της σπονδυλικής της στήλης.

«Δεν νομίζω ότι το είχε αυτό όταν την γνώρισα», είπε ο Τζόρνταν. «Το τατουάζ, εννοώ».

Ο Σάιμον τον κοίταξε. Κοιτούσε την πρόην του με ένα βλέμμα γεμάτο πόθο που, υποπτευόταν ο Σάιμον, θα έκανε την Τζαμπελ να τον χτυπήσει αν δεν πρόσεχε. «Έλα», είπε, και έβαλε το χέρι του στην πλάτη του Τζόρνταν σπρώχνοντάς τον ελαφρώς. «Πάμε να βρούμε το τραπέζι μας».

Η Τζαμπελ, που τους παρακολουθούσε πίσω απ' την πλάτη της, χαμογέλασε με ένα γατίσιο χαμόγελο. «Καλή ιδέα».

Διέσχισαν το πλήθος μέχρι το σημείο όπου βρίσκονταν τα τραπέζια, και είδαν ότι το δικό τους ήταν ήδη μισογεμάτο. Σε μια θέση καθόταν η Κλέρι και κοιτούσε ένα ποτήρι σαμπάνιας γεμάτο με κάτι που ήταν μάλλον μπίρα τζίντζερ. Δίπλα της ήταν ο Άλεκ και ο Μάγκνους, που φορούσαν τα σκούρα κοστούμια που φορούσαν όταν επέστρεψαν απ' τη Βιέννη. Ο Μάγκνους έπαιζε με τις φούντες του κασκόλ του. Ο Άλεκ, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος, κοιτούσε εκνευρισμένος το κενό.

Η Κλέρι σηκώθηκε όρθια όταν είδε τον Σάιμον και τον Τζόρνταν, και στο πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ανακούφιση. Έκανε το γύρο του τραπεζιού για να τους χαιρετήσει, και ο Σάιμον είδε ότι φορούσε ένα πολύ απλό χρυσό μεταξωτό φόρεμα και χαμηλά χρυσά σανδάλια. Χωρίς τακούνια, για να της δίνουν ύψος, φαινόταν μι-

κροσκοπική. Το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν κρεμόταν στο λαιμό της, και το ασήμι του άστραφτε πάνω στην αλυσίδα του. Ανασηκώθηκε για να τον αγκαλιάσει και του μουρμούρισε: «Νομίζω ότι ο Άλεξ και ο Μάγκνους έχουν τσακωθεί».

«Έτσι φαίνεται», μουρμούρισε κι εκείνος. «Πού είναι το αγόρι σου;»

Η Κλέρι έβγαλε τα χέρια της απ' το λαιμό του. «Έχει κολλήσει στο Ινστιτούτο», είπε. Γύρισε το κεφάλι της. «Γεια σου, Κάιλ».

Της χαμογέλασε λίγο αμήχανα. «Τζόρνταν με λένε, βασικά».

«Το έμαθα». Η Κλέρι έδειξε το τραπέζι. «Λοιπόν, ας καθίσουμε. Νομίζω ότι σύντομα θα αρχίσουν τις προπόσεις, και τα λοιπά. Και μετά, ελπίζω να έρθει το φαγητό».

Κάθισαν όλοι. Έπεσε μια μεγάλη, αμήχανη σιωπή.

«Λοιπόν», είπε τελικά ο Μάγκνους, περνώντας το λεπτό του χέρι γύρω απ' το χείλος του ποτηριού του. «Τζόρνταν, άκουσα ότι είσαι στους Πραίτορες Λύκους. Βλέπω ότι φοράς και το μενταγιόν τους. Τι γράφει;»

Ο Τζόρνταν έγνεψε καταφατικά. Ήταν αναφοκοκκινισμένος, και τα καστανά του μάτια γυάλιζαν. Δεν πρόσεχε εκατό τοις εκατό τη συζήτηση. Ακολουθούσε με τα μάτια του τη Μάγια σε όλη την αίθουσα, στρίβοντας και ξεστρίβοντας νευρικά την άκρη του τραπεζομάντιλου. Ο Σάιμον ήταν σίγουρος ότι το έκανε τελείως μηχανικά. «*Beati Bellicosi*: Ευλογημένοι οι Πολεμιστές».

«Είναι καλή οργάνωση», είπε ο Μάγκνους. «Ήξερα τον ιδρυτή τους, από το 1800. Γούλσεϊ Σκοτ. Πολύ σεβαστή οικογένεια λυκανθρώπων, απ' τις πιο παλιές».

Ο Άλεξ έβγαλε ένα δυσάρεστο ήχο με το πίσω μέρος του λαιμού του. «Μήπως είχες πάει και μαζί του;»

Τα γατίσια μάτια του Μάγκνους άνοιξαν διάπλατα. «Άλεξάντερ!»

«Δεν ξέρω τίποτα για το παρελθόν σου, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Άλεξ. «Δεν μου λες τίποτα, λες ότι δεν έχει σημασία.»

Το πρόσωπο του Μάγκνους ήταν ανέκφραστο, αλλά η φωνή του είχε μια σκοτεινή χροιά θυμού. «Και αυτό σημαίνει ότι κάθε φορά που αναφέρω κάποιον που έχω γνωρίσει, θα με ρωτάς αν τα είχα μαζί του;»

Η έκφραση του Άλεξ ήταν πεισιμωμένη, αλλά ο Σάιμον δεν μπορούσε να μη νιώσει ένα κύμα συμπόνιας· ο πόνος πίσω από τα γαλάζια του μάτια ήταν εμφανής. «Μπορεί.»

«Κάποτε γνώρισα τον Ναπολέοντα», είπε ο Μάγκνους. «Άλλά δεν τα είχαμε. Για Γάλλος ήταν πολύ συντηρητικός.»

«Γνώρισες τον Ναπολέοντα;» ρώτησε ο Τζόρνταν, που φαινόταν να έχει ακούσει μόνο τη μισή συζήτηση, γεμάτος εντυπωσιασμό. «Είναι αλήθεια, δηλαδή, αυτό που λένε για τους μάγους;»

Ο Άλεξ τού έριξε ένα δολοφονικό βλέμμα. «Ποιο πράγμα;»

«Άλεξάντερ», είπε παγερά ο Μάγκνους, και η Κλέρι αντάλλαξε ένα βλέμμα με τον Σάιμον. Τα μάτια της ήταν μεγάλα, πράσινα, και είχαν μια έκφραση που έλεγε «Όχι». «Δεν μπορείς να είσαι αγενής με τον κάθε ένα που μου μιλάει», είπε ο Μάγκνους.

Ο Άλεξ άνοιξε διάπλατα τα χέρια του. «Γιατί όχι; Σου χαλάω το λιματζ; Μήπως ήθελες να φλερτάρεις με το νε-

αρό λύκο από δω; Καλός είναι αν σου αρέσουν οι τύποι με ανακατεμένα μαλλιά, μεγάλες πλάτες και επιμελώς απτημέλητο στυλ».

«Έλα, τώρα», είπε ήπια ο Τζόρνταν.

Ο Μάγκνους έβαλε το κεφάλι του στα χέρια του.

«Αν και υπάρχουν και πολλά ωραία κορίτσια εδώ, μια που το γούστο σου είναι αμφίδρομο. Υπάρχει κάτι που δεν σου αρέσει;»

«Οι γοργόνες», είπε ο Μάγκνους μέσα από τα δάχτυλά του. «Μυρίζουν πάντα φύκια».

«Δεν είναι αστείο», είπε αγριεμένος ο Άλεκ και σηκώθηκε όρθιος κλοτσώντας την καρέκλα του. Εξαφανίστηκε μέσα στο πλήθος.

Ο Μάγκνους είχε ακόμη το κεφάλι μέσα στα χέρια του, και τα μαύρα αγκάδια των μαλλιών του ξεπρόβαλλαν ανάμεσα στα δάχτυλά του. «Δεν μπορώ να καταλάβω» είπε χωρίς να απευθύνεται σε κάποιον συγκεκριμένα «γιατί έχει τόση σημασία το παρελθόν».

Προς μεγάλη έκπληξη του Σάιμον, αυτός που απάντησε ήταν ο Τζόρνταν.

«Το παρελθόν έχει πάντα σημασία», είπε. «Αυτό σου λένε όταν μπαίνεις στους Πραιότερες. Δεν μπορείς να ξεχνάς αυτά που έκανες στο παρελθόν, γιατί αλλιώς δεν θα μάθεις ποτέ από αυτά».

Ο Μάγκνους σήκωσε το βλέμμα του, και τα χρυσοπράσινα μάτια του γυάλιζαν πίσω από τα δάχτυλά του. «Πόσων χρονών είσαι;» ρώτησε απότομα. «Δεκάξι;»

«Δεκαοχτώ», είπε ο Τζόρνταν, που έμοιαζε να φοβάται κάπως.

Στην ηλικία του Άλεκ, σκέφτηκε ο Σάιμον, και έπνιξε ένα χαμόγελο. Δεν έβρισκε το δράμα του Άλεκ και

του Μάγκνους αστείο, αλλά ήταν δύσκολο να μη νιώσει μια πικρή ευφορία με την έκφραση του Τζόρνταν. Ο Τζόρνταν πρέπει να ήταν διπλάσιος σε μέγεθος από τον Μάγκνους –παρόλο που ήταν ψηλός, ο Μάγκνους ήταν αδύνατος, σχεδόν κοκαλιάρης– αλλά ήταν εμφανές ότι ο Τζόρνταν τον φοβόταν. Ο Σάιμον γύρισε για να ανταλλάξει ένα βλέμμα με την Κλέρι, αλλά εκείνη κοιτούσε προς την είσοδο με πρόσωπο που είχε γίνει ξαφνικά κατάχλωμο. Πέταξε την πετσέτα της στο τραπέζι, μουρμούρισε, «Με συγχωρείτε», και σηκώθηκε, τρέχοντας σχεδόν από το τραπέζι.

Ο Μάγκνους σήκωσε τα χέρια του. «Ε, αν είναι να γίνει μαζική έξοδος...» είπε, και σηκώθηκε με χάρη, τινάζοντας το κασκόλ του γύρω απ' το λαιμό του. Εξαφανίστηκε μέσα στο πλήθος, πιθανότατα ψάχνοντας τον Άλεκ.

Ο Σάιμον κοίταξε τον Τζόρνταν που κοιτούσε πάλι τη Μάγια. Τους είχε γυρισμένη την πλάτη και μιλούσε με τον Λουκ και την Τζόσλιν, γελούσε, τίναζε πίσω τις καστανές της μπούκλες. «Ούτε καν να το διανοηθείς», είπε ο Σάιμον και σηκώθηκε. Έδειξε τον Τζόρνταν. «Μείνε εδώ».

«Τι να κάνω;» ρώτησε αγανακτισμένος ο Τζόρνταν.

«Ό,τι κάνουν οι Πραιότερες σ' αυτή την περίπτωση. Διαλογισμός. Συγκέντρωσε τις δυνάμεις σου. Ό,τι θες. Θα έρθω σε πέντε λεπτά, και, το καλό που σου θέλω, να είσαι ακόμη εδώ».

Ο Τζόρνταν ακούμπησε πίσω του, σταύρωσε τα χέρια του μπρος στο στήθος του με εμφανή διάθεση ανταρσίας, αλλά ο Σάιμον είχε ήδη σταματήσει να του δίνει σημασία. Γύρισε και άρχισε να κινείται μέσα στο πλήθος

ακολουθώντας την Κλέρι. Ήταν μια κουκκίδα από κόκκινο και χρυσό ανάμεσα στα σώματα γύρω του, στεφανωμένη με τα λαμπερά ανακατεμένα της μαλλιά.

Την έφτασε κοντά σε μία απ' τις κολόνες που ήταν τυλιγμένες με φωτάκια, και έβαλε το χέρι του στον ώμο της. Γύρισε προς το μέρος του με μια έκπληκτη έκφραση, μάτια ορθάνοιχτα, και το χέρι ανασηκωμένο σαν να ήθελε να τον χτυπήσει. Χαλάρωσε όταν είδε ότι ήταν αυτός. «Με' τρώμαξες!»

«Το κατάλαβα», είπε ο Σάιμον. «Τι έγινε; Γιατί έχεις φρικάρει έτσι;»

«Ε...» Κατέβασε το χέρι της και ανασήκωσε τους ώμους της. Παρά την επιτηδευμένη έκφραση χαλαρής αδιαφορίας που πήρε, ο σφυγμός στο λαιμό της χτυπούσε σαν σφυρί. «Μου φάνηκε ότι είδα τον Τζέις».

«Ναι» είπε ο Σάιμον «αλλά...»

«Αλλά, τι;»

«Φάνηκες πραγματικά τρομαγμένη». Δεν ήταν σίγουρος γιατί ακριβώς το είπε, ή τι περίμενε να του απαντήσει. Η Κλέρι δάγκωσε τα χείλη της, όπως έκανε όταν είχε αμηχανία. Το βλέμμα της για μια στιγμή ήταν απόμακρο. Ήταν ένα βλέμμα που ο Σάιμον γνώριζε καλά. Ένα από τα πράγματα που λάτρευε στην Κλέρι ήταν το πόσο εύκολα χανόταν στη φαντασία της, πόσο εύκολα μπορούσε να κρυφτεί μέσα σε φανταστικούς κόσμους γεμάτους κατάρες και πρίγκιπες, το πεπρωμένο και τη μαγεία. Κάποτε μπορούσε και ο ίδιος να το κάνει αυτό, μπορούσε να κατοικεί σε φανταστικούς κόσμους όλο και πιο συναρπαστικούς, επειδή ήταν ασφαλείς —επειδή ήταν ψεύτικοι. Τώρα, όμως, που το πραγματικό και το φανταστικό είχαν γίνει ένα, αναρωτιόταν αν κι εκείνη,

όπως κι ο ίδιος, λαχταρούσε το παρελθόν, το φυσιολογικό. Αναρωτήθηκε αν το φυσιολογικό ήταν κάτι σαν την όραση, ή τη σιωπή, που συνειδητοποιεί κανείς πόσο πολύτιμο είναι μόνο όταν το χάσει.

«Περνάει δύσκολες στιγμές», είπε χαμηλόφωνα εκείνη. «Φοβάμαι γι' αυτόν».

«Ξέρω», είπε ο Σάιμον. «Κοίτα, δεν θέλω να γίνω αδιάκριτος, αλλά... έχει καταλάβει τι δεν πάει καλά; Έχει καταλάβει κανείς;»

«Βασικά...» άρχισε να λέει η Κλέρι. «Καλά είναι. Απλώς, δυσκολεύεται να διαχειριστεί κάποια πράγματα σχετικά με τον Βάλενταϊν. Ξέρεις τι εννοώ». Ο Σάιμον ήξερε. Ήξερε, επίσης, ότι του έλεγε ψέματα. Η Κλέρι, που σχεδόν ποτέ δεν του έκρυβε τίποτα. Την κοίταξε αυστηρά.

«Βλέπει άσχημα όνειρα», είπε. «Ανησυχούσε ότι υπήρχε κάποια δαιμονική ανάμιξη...»

«Δαιμονική ανάμιξη;» επανέλαβε με δυσπιστία ο Σάιμον. Ήξερε ότι ο Τζέις έβλεπε εφιάλτες -του το είχε πει και ο ίδιος- αλλά ο Τζέις δεν είχε αναφέρει ποτέ δαίμονες.

«Ναι, απ' ό,τι φαίνεται, υπάρχουν δαίμονες που προσπαθούν να σε προσεγγίσουν στα όνειρά σου» είπε η Κλέρι, που έμοιαζε να έχει μετανιώσει που το ανέφερε καν «αλλά είμαι σίγουρη ότι δεν θα είναι κάτι σοβαρό. Όλοι βλέπουν εφιάλτες μερικές φορές, έτσι δεν είναι;» Έβαλε το χέρι της στο μπράτσο του Σάιμον. «Πάω απλώς να δω πώς είναι. Θα έρθω σε λίγο». Το βλέμμα της είχε ήδη στραφεί αλλού, προς την πόρτα που οδηγούσε στη βεράντα· ο Σάιμον έκανε λίγο πίσω, γνέφοντας καταφατικά, και την άφησε να φύγει, κοιτώντας την καθώς

περνούσε μέσα από το πλήθος.

Ήταν τόσο μικρή, μικρή όπως ήταν στην πρώτη δημοτικού, όταν την είχε πάει μέχρι την εξώπορτα του σπιτιού της και την κοιτούσε να ανεβαίνει τα σκαλιά, μικροσκοπική και αποφασιστική, με το κουτάκι του μεσημεριανού της να χτυπάει στο γόνατό της καθώς ανέβαινε. Ένωσε την καρδιά του, που δεν χτυπούσε πια, να σφίγγεται, και αναρωτήθηκε αν υπήρχε κάτι στον κόσμο που να πονάει περισσότερο απ' την αίσθηση του να μην μπορείς να προστατεύσεις τους ανθρώπους που αγαπάς.

«Φαίνεσαι χάλια», είπε μια φωνή δίπλα του. Βραχνή, γνώριμη. «Σκέφτεσαι τι απαίσιος άνθρωπος είσαι;»

Ο Σάιμον γύρισε και είδε τη Μάγια που ακουμπούσε στην κολόνα πίσω του. Είχε τυλίξει μια γιρλάντα απ' τα μικρά λευκά φωτάκια στο λαιμό της, και το πρόσωπό της ήταν αναψοκοκκινισμένο απ' τη σαμπάνια, και τη ζέστη της αίθουσας.

«Η μήπως θα έπρεπε να πω» συνέχισε εκείνη «τι απαίσιος βρικόλακας είσαι. Αν και έτσι ακούγεται σαν να είσαι χάλια στο να είσαι βρικόλακας».

«Μα, είμαι χάλια στο να είμαι βρικόλακας», είπε ο Σάιμον. «Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν ήμουν απαίσιος και ως αγόρι σου».

Του χαμογέλασε στραβά. «Ο Μπατ λέει ότι δεν πρέπει να σου κρατάω κακία», είπε. «Λέει ότι οι άντρες κάνουν βλακείες όταν ασχολούνται με τα κορίτσια. Ειδικά οι σπασίκλης που δεν είχαν και πολλή τύχη με τα κορίτσια στο παρελθόν».

«Σαν να βλέπει στην ψυχή μου», είπε ειρωνικά ο Σάιμον.

Η Μάγια κούνησε το κεφάλι της. «Είναι δύσκολο να σου κρατήσω κακία», είπε. «Αλλά βάζω τα δυνατά μου». Έκανε μεταβολή και πήγε να φύγει.

«Μάγια», είπε ο Σάιμον. Το κεφάλι του είχε αρχίσει να πονάει και ένιωθε λίγο ζαλισμένος. Όμως, αν δεν της μιλούσε εκείνη τη στιγμή, δεν θα το έκανε ποτέ. «Περίμενε, σε παρακαλώ».

Η Μάγια γύρισε και τον κοίταξε, με ανασηκωμένα φρύδια, όλο απορία.

«Συγγνώμη γι' αυτό που έκανα», είπε. «Ξέρω ότι σ' το έχω ξαναπει, αλλά το εννοώ πραγματικά».

Η Μάγια ανασήκωσε τους ώμους της, ανέκφραστη, χωρίς να του πει τίποτα.

Ο Σάιμον ξεροκατάπие, προσπαθώντας να διώξει τον πονοκέφαλο. «Ίσως ο Μπατ έχει δίκιο», είπε. «Αλλά νομίζω ότι είναι και κάτι ακόμα. Ήθελα να είμαι μαζί σου γιατί –και αυτό θα ακουστεί τόσο εγωιστικό– με έκανες να νιώθω φυσιολογικός. Σαν τον άνθρωπο που ήμουν πριν».

«Είμαι λυκάνθρωπος, Σάιμον. Δεν είμαι ακριβώς φυσιολογική».

«Ναι, αλλά... είσαι», είπε μπερδεύοντας λίγο τα λόγια του. «Είσαι αυθεντική και αληθινή –ένας απ' τους πιο αληθινούς ανθρώπους που έχω γνωρίσει. Σ' άρεσε να έρχεσαι και να παίζουμε Halo. Ήθελες να μιλάμε για κόμικ και να πηγαίνουμε σε συναυλίες και να χορεύουμε και να κάνουμε απλώς φυσιολογικά πράγματα. Και μου φερόσουν σαν να ήμουν κι εγώ φυσιολογικός. Δεν με αποκάλεσες ποτέ "Ημεροβάτη", ή "βρικόλακα", ή οτιδήποτε άλλο εκτός από Σάιμον».

«Όλα αυτά τα κάνουν οι φίλοι», είπε η Μάγια. Είχε

ακουμπήσει πάνω στη κολόνα πάλι, και τα μάτια της γυάλιζαν απαλά καθώς μιλούσε. «Όχι οι ερωτευμένοι».

Ο Σάιμον την κοίταξε. Ο πονοκέφαλός του σφυροκοπούσε στα μηνίγγια του σαν το σφυγμό μιας καρδιάς.

«Και μετά σε βλέπω» πρόσθεσε «να κουβαλάς μαζί σου τον Τζόρνταν. Τι, στο καλό, σκεφτόσουν;»

«Αυτό είναι άδικο», διαμαρτυρήθηκε ο Σάιμον. «Δεν είχα ιδέα ότι ήταν ο πρώην σου...»

«Ναι, 'το ξέρω. Μου το είπε η Ίζαμπελ», τον διέκοψε η Μάγια. «Αλλά εξακολουθώ να θέλω να σε βρίσω».

«Α, ναι;» Ο Σάιμον κοίταξε τον Τζόρνταν, που καθόταν μόνος του στο στρωμένο με λινά τραπέζι σαν κάποιος που τον είχε στήσει η κοπέλα του στο χορό της αποφοίτησης. Ο Σάιμον ένιωσε ξαφνικά πολύ κουρασμένος –κουρασμένος να ανησυχεί για όλους, κουρασμένος να νιώθει ένοχος για πράγματα που είχε κάνει και που μάλλον θα έκανε στο μέλλον. «Μήπως σου είπε, επίσης, η Ίζι ότι ο Τζόρνταν ανέλαβε την υπόθεσή μου για να είναι κοντά σου; Πρέπει να ακούσεις πώς μιλάει για σένα. Πώς λέει ακόμα και το όνομά σου. Παραλίγο να με γδάρει ζωντανό όταν κατάλαβε ότι σε απατούσα».

«Δεν με απατούσες. Δεν βγαίναμε αποκλειστικά. Το να απατάς είναι διαφορετικό...»

Ο Σάιμον χαμογέλασε καθώς η Μάγια σταμάτησε να μιλάει, και κοκκίνισε. «Μάλλον είναι καλό ότι τον αντιπαθείς τόσο πολύ, που προτιμάς να πάρεις το μέρος μου ό,τι και αν έχει γίνει», είπε.

«Έχουν περάσει χρόνια», είπε εκείνη. «Δεν προσπάθησε να επικοινωνήσει μαζί μου. Ούτε μία φορά».

«Προσπάθησε», είπε ο Σάιμον. «Ξέρεις ότι το βράδυ που σε δάγκωσε ήταν η πρώτη φορά που Μεταμορφώ-

θηκε;»

Κούνησε το κεφάλι της, και οι μπούκλες της χοροπήδησαν. Τα σκούρα της μάτια ήταν πολύ σοβαρά. «Όχι. Νόμιζα ότι ήξερε...»

«Ότι ήταν λυκάνθρωπος; Όχι. Ήξερε ότι για κάποιον λόγο έχανε τον έλεγχο, αλλά ποιος μπορεί να μαντέψει ότι μεταμορφώνεται σε λυκάνθρωπο; Την επόμενη ημέρα από τη μέρα που σε δάγκωσε ήρθε για να σε βρει, αλλά τον σταμάτησαν οι Πραιτορες. Τον κράτησαν μακριά σου. Ακόμα και τότε, όμως, δεν σταμάτησε να σε ψάχνει. Νομίζω ότι δεν έχει περάσει ούτε μία μέρα τα τελευταία δύο χρόνια που να μην ανησυχούσε για σένα».

«Γιατί τον υπερασπίζεσαι;» ψιθύρισε η Μάγια.

«Γιατί πρέπει να το ξέρεις», είπε ο Σάιμον. «Ήμουν χάλια ως αγόρι, και πρέπει να επανορθώσω. Πρέπει να ξέρεις ότι δεν ήθελε να σε εγκαταλείψει. Ανέλαβε την υπόθεσή μου μόνο και μόνο επειδή αναφερόταν στις σημειώσεις το όνομά σου».

Η Μάγια μισάνοιξε τα χείλη της. Κούνησε το κεφάλι της, και τα αστραφτερά φώτα στο κολιέ της έλαμψαν σαν αστέρια. «Απλώς, δεν ξέρω πώς να το πάρω αυτό, Σάιμον. Τι πρέπει να κάνω;»

«Δεν ξέρω», είπε ο Σάιμον. Το κεφάλι του πονούσε σαν να του έμπηγαν καρφιά. «Αλλά θα σου πω ένα πράγμα. Είμαι το τελευταίο άτομο στον κόσμο για να ζητήσεις συμβουλές για σχέσεις». Έβαλε το χέρι του στο μέτωπό του. «Πάω λίγο έξω, να πάρω αέρα. Ο Τζόρνταν κάθεται εκεί αν θέλεις να του μιλήσεις».

Έδειξε τα τραπέζια, και έκανε μεταβολή, μακριά απ' τα μάτια που τον κοιτούσαν με απορία, απ' τα μάτια

όλων όσοι βρίσκονταν στην αίθουσα, τον ήχο των φωνών και τα γέλια, και πήγε παραπατώντας προς την πόρτα.

Η Κλέρι έσπρωξε την πόρτα που οδηγούσε στη βεράντα και ένιωσε ένα ρεύμα κρύου αέρα. Ανατρίχιασε, και ευχήθηκε να είχε πάρει το παλτό της, αλλά δεν ήθελε να χάσει χρόνο και να πάει πίσω στο τραπέζι για να το πάρει. Βγήκε στη βεράντα και έκλεισε πίσω της την πόρτα.

Η βεράντα ήταν ένα μεγάλο λιθόστρωτο άνοιγμα περιτριγυρισμένο με σιδερένια κάγκελα. Σε μεγάλες θήκες από πηλό έκαιγαν ψηλοί πυρσοί, αλλά δεν κατάφεραν να ζεστάνουν το χώρο —κάτι που μάλλον εξηγούσε γιατί δεν καθόταν κανένας εκεί πέρα παρά μόνο ο Τζέις. Στεκόταν στα κάγκελα και κοιτούσε το ποτάμι.

Ήθελε να τρέξει προς το μέρος του, αλλά δίστασε. Φορούσε ένα σκούρο κοστούμι, με το σακάκι ελαφρώς ανοιχτό πάνω από ένα λευκό πουκάμισο, και το κεφάλι του ήταν στραμμένο στο πλάι, μακριά της. Δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ ντυμένο έτσι, και της φαινόταν μεγαλύτερος, και λίγο απόμακρος. Ο άνεμος του ποταμού ανασήκωνε τα ξανθά του μαλλιά, και η Κλέρι είδε την ουλή στο λαιμό του εκεί όπου τον είχε δαγκώσει κάποτε ο Σάιμον, και θυμήθηκε ότι ο Τζέις τον είχε αφήσει να το κάνει, και είχε διακινδυνεύσει τη ζωή του, γι' αυτήν.

«Τζέις», είπε.

Γύρισε, την κοίταξε και χαμογέλασε. Το χαμόγελο ήταν γνώριμο, και ήταν λες και ξεκλείδωσε κάτι μέσα της, κάτι που την άφησε να τρέξει πάνω στις πλάκες προς το μέρος του και να τυλίξει γύρω του τα χέρια της. Την έπιασε, και τη σήκωσε ψηλά για αρκετή ώρα, με το

πρόσωπό του κρυμμένο στο λαιμό της.

«Είσαι καλά», είπε εκείνη όταν την άφησε. Σκούπισε βιαστικά τα δάκρυα που είχαν τρέξει απ' τα μάτια της. «Θέλω να πω... οι Σιωπηλοί Αδελφοί δεν θα σε είχαν αφήσει να φύγεις αν δεν ήσουν καλά... αν και νόμιζα ότι είχαν πει ότι η τελετή θα κρατούσε πολλή ώρα. Μέρες ολόκληρες».

«Δεν κράτησε πολύ». Έβαλε τα χέρια του στο πρόσωπό της και της χαμογέλασε. Πίσω του, η γέφυρα του Κουίνσμπορο απλωνόταν σαν αψίδα πάνω από το νερό. «Ξέρεις τους Σιωπηλούς Αδελφούς. Τους αρέσει να μεγαλοποιούν τα πάντα. Αλλά βασικά, ήταν μια σχετικά απλή τελετή». Χαμογέλασε. «Ένωσα λίγο ανόητος. Ήταν μια τελετουργία για μικρά παιδιά, όμως σκεφτόμουν συνέχεια ότι αν τελειώνα αρκετά γρήγορα, θα προλάβαινα να σε δω με το σέξι φόρεμά σου. Ήταν αρκετό για να αντέξω εκεί μέσα». Τα μάτια του την κοίταξαν λαίμαργα από πάνω μέχρι κάτω. «Και πιστεψέ με, δεν απογοητεύτηκα. Είσαι κούκλα».

«Κι εσύ καλός είσαι». Η Κλέρι γέλασε λίγο παρά τα δάκρυά της. «Δεν ήξερα καν ότι είχες κοστούμι».

«Δεν είχα. Έπρεπε να αγοράσω». Χάιδεψε τα μάγουλά της με τους αντίχειρες, που μούσκεψαν απ' τα δάκρυα. «Κλέρι...»

«Γιατί βγήκες έξω;» τον ρώτησε. «Κάνει ψοφόκρυο. Πάμε μέσα;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Θέλω να σου μιλήσω μόνη».

«Πες μου», είπε η Κλέρι μισοψιθυρίζοντας. Έβγαλε τα χέρια του απ' το πρόσωπό της και τα έβαλε στη μέση της. Η ανάγκη της να την πάρει αγκαλιά ήταν σχεδόν

συγκλονιστική. «Συμβαίνει κάτι άλλο; Θα γίνεις καλά; Σε παρακαλώ, μη μου κρύψεις τίποτα. Μετά από όλα όσα έχουν συμβεί, πρέπει να ξέρεις ότι μπορώ να αντέξω τα άσχημα νέα». Ήξερε ότι την είχε πιάσει φλυαρία απ' τη νευρικότητα, αλλά δεν μπορούσε να σταματήσει. Η καρδιά της ήταν λες και έγραφε χίλιους σφυγμούς το δευτερόλεπτο. «Θέλω να είσαι καλά», είπε όσο πιο ήρεμα μπορούσε.

Τα χρυσά του μάτια σκοτείνιασαν. «Ανοίγω συνέχεια αυτό το κουτί. Εκείνο που ανήκε στον πατέρα μου. Δεν νιώθω τίποτα, όμως. Τα γράμματα, οι φωτογραφίες. Δεν ξέρω ποιοι ήταν αυτοί οι άνθρωποι. Δεν τους νιώθω πραγματικούς. Ο Βάλενταϊν ήταν πραγματικός».

Η Κλέρι τον κοίταξε. Δεν περίμενε να ακούσει κάτι τέτοιο. «Θυμήσου, σου είπα ότι θα περνούσε καιρός...»

Εκείνος φαινόταν σαν να μην την άκουγε καν. «Αν ήμουν πράγματι ο Τζέις Μόργκενστερν, θα με αγαπούσες ακόμη; Αν ήμουν ο Σεμπάστιαν, θα με αγαπούσες;»

Η Κλέρι έσφιξε τα χέρια του. «Δεν θα μπορούσες να γίνεις έτσι».

«Αν μου έκανε ο Βάλενταϊν ό,τι έκανε στον Σεμπάστιαν, θα με αγαπούσες ακόμη;»

Η ερώτησή του είχε κάτι το επιτακτικό, που η Κλέρι δεν μπορούσε να καταλάβει. «Μα, τότε δεν θα ήσουν εσύ».

Η ανάσα του κόπηκε, σχεδόν σαν να τον είχε πληγώσει αυτό που είχε πει —αλλά πώς ήταν δυνατόν; Ήταν αλήθεια. Δεν ήταν σαν τον Σεμπάστιαν. Ήταν ο εαυτός του. «Δεν ξέρω ποιος είμαι», είπε. «Κοιτάζω τον εαυτό μου στον καθρέφτη και βλέπω τον Στέφεν Χέροντεϊλ, αλλά οι πράξεις μου είναι σαν να είμαι ένας Λάιτγουντ,

ενώ μιλάω σαν τον πατέρα μου –σαν τον Βάλενταϊν. Γι' αυτό, βλέπω στα μάτια σου ποιος είμαι, και προσπαθώ να γίνω αυτός, γιατί σ' αυτόν έχεις εμπιστοσύνη, και νομίζω ότι η δική σου εμπιστοσύνη είναι αρκετή για να με κάνει αυτό που θέλεις».

«Είσαι ήδη αυτό που θέλω. Πάντα ήσουν», είπε η Κλέρι, αλλά δεν μπορούσε να διώξει την αίσθηση ότι μιλούσε στο κενό. Ήταν λες και ο Τζέις δεν την άκουγε, όσες φορές και αν του έλεγε ότι τον αγαπάει. «Ξέρω πως νιώθεις ότι δεν ξέρεις ποιος είσαι, αλλά εγώ ξέρω. Και κάποια μέρα θα ξέρεις κι εσύ. Και στο μεταξύ, μπορείς να σταματήσεις να ανησυχείς μήπως με χάσεις, γιατί αυτό δεν πρόκειται να συμβεί».

«Υπάρχει ένας τρόπος...» Ο Τζέις την κοίταξε. «Δώσε μου το χέρι σου».

Η Κλέρι τού έδωσε το χέρι της ξαφνιασμένη, και θυμήθηκε την πρώτη φορά που του είχε δώσει έτσι το χέρι της. Τώρα είχε στο πάνω μέρος της παλάμης της το ρούνο, το ρούνο με το ανοιχτό μάτι, εκείνον που ο Τζέις έψαχνε την πρώτη φορά, αλλά τότε δεν τον είχε βρει. Ήταν ο πρώτος της μόνιμος ρούνος. Γύρισε το χέρι της ανάποδα, γυμνώνοντας τον καρπό της, το ευάλωτο δέρμα του εσωτερικού του χεριού της.

Η Κλέρι ανατρίχιασε. Ο άνεμος από το ποτάμι ήταν σαν να τρυπούσε τα κόκαλά της. «Τζέις, τι κάνεις;»

«Θυμάσαι τι σου είπα για τους γάμους των Κυνηγών; Ότι, αντί να ανταλλάσσουν δαχτυλίδια, κάνουν ο ένας στον άλλο Σημάδια με ρούνους αγάπης και αφοσίωσης;» Την κοίταξε με μάτια μεγάλα και ευάλωτα κάτω από τις πυκνές χρυσές βλεφαρίδες. «Θέλω να σε Σημαδέψω, έτσι ώστε να είμαστε ενωμένοι για πάντα, Κλέρι. Είναι ένα

μικρό Σημάδι, αλλά είναι μόνιμο. Θέλεις;»

Δίστασε. Ένας μόνιμος ρούνος, ενώ ήταν τόσο μικροί... η μητέρα της θα γινόταν έξαλλη. Αλλά τίποτε άλλο δεν έπιανε· τίποτε απ' όσα έλεγε δεν μπορούσε να τον πείσει. Ίσως αυτό να τον έπειθε. Σιωπηλά, έβγαλε το ραβδί της και του το έδωσε. Εκείνος το πήρε, και χάιδεψε τα δάχτυλά της καθώς την άγγιξε. Η Κλέρι έτρεμε περισσότερο –ήταν παντού παγωμένη, εκτός απ' το σημείο όπου την είχε άγγιξει. Πήρε τρυφερά κοντά του το χέρι της και χαμήλωσε το ραβδί, αγγίζοντας απαλά το δέρμα της και κουνώντας το πάνω-κάτω ελαφριά, και όταν εκείνη δεν διαμαρτυρήθηκε, πιο δυνατά. Τόσο παγωμένη που ήταν, η ζέστη του ραβδιού ήταν σχεδόν ευχάριστη. Είδε τις σκούρες γραμμές να βγαίνουν απ' την άκρη του, να σχηματίζουν ένα σημάδι με έντονες, γεμάτες γωνίες γραμμές.

Τα νεύρα της τινάχτηκαν με ξαφνική ανησυχία. Το σχήμα δεν μιλούσε για αγάπη και αφοσίωση –ήταν κάτι άλλο, κάτι πιο σκοτεινό, που μιλούσε για έλεγχο και υποταγή, απώλεια και σκοτάδι. Σχημάτιζε λάθος ρούνος; Μα, ήταν ο Τζέις, και σίγουρα ήξερε ποιος ήταν ο σωστός ρούνος. Κι όμως, στο χέρι της απλωνόταν ένα μούδιασμα, απ' το σημείο όπου την είχε άγγιξει το ραβδί –μια οδυνηρή σουβλιά, σαν να ξυπνούσαν τα νεύρα της– και ένιωσε να ζαλίζεται, λες και το έδαφος κουνιόταν κάτω απ' τα πόδια της...

«Τζέις». Η φωνή της δυνάμωσε, γεμάτη αγωνία. «Τζέις, δεν νομίζω ότι είναι σωστό...»

Ο Τζέις άφησε το χέρι της. Κρατούσε το ραβδί απαλά στο χέρι του, με την ίδια χάρη με την οποία θα κρατούσε ένα όπλο. «Συγγνώμη, Κλέρι», είπε. «Θέλω να δεθώ

μαζί σου. Δεν θα σου έλεγα ποτέ ψέματα γι' αυτό».

Άνοιξε το στόμα της, για να τον ρωτήσει τι εννοούσε, αλλά οι λέξεις δεν έβγαιναν. Το σκοτάδι ερχόταν κατά πάνω της πολύ γρήγορα. Το τελευταίο πράγμα που ένιωσε ήταν τα μπράτσα του Τζέις γύρω της.

Μετά από τόση ώρα που του φάνηκε αιώνας, περιφερόμενος σε ένα κατά τη γνώμη του πάρα πολύ βαρετό πάρτι, ο Μάγκνους βρήκε επιτέλους τον Άλεξ να κάθεται μόνος σε ένα τραπέζι σε μια γωνία πίσω από ένα μπουκέτο ψεύτικα λευκά τριαντάφυλλα. Στο τραπέζι υπήρχαν μερικά ποτήρια σαμπάνιας, τα περισσότερα μισογεμάτα, σαν να τα είχαν εγκαταλείψει εκεί περαστικοί καλεσμένοι. Ο Άλεξ φαινόταν και ο ίδιος κάπως εγκαταλελειμμένος. Είχε ακουμπήσει το σαγόνι του στα χέρια του και κοιτούσε μουτρωμένος το κενό. Δεν σήκωσε το κεφάλι του ακόμα και όταν ο Μάγκνους έπιασε με το πόδι του την απέναντι καρέκλα, τη στριφογύρισε προς το μέρος του, και κάθισε ακουμπώντας τα χέρια του στην πλάτη της.

«Θες να πάμε πίσω στη Βιέννη;» του είπε.

Ο Άλεξ δεν απάντησε, απλώς συνέχισε να κοιτάζει το κενό.

«Η μπορούμε να πάμε κάπου αλλού», είπε ο Μάγκνους. «Όπου θέλεις. Ταϊλάνδη, Νότια Καρολίνα, Βραζιλία, Περού... Α, όχι, ξέχασα, δεν μου επιτρέπουν να πάω στο Περού. Το είχα ξεχάσει. Είναι μεγάλη ιστορία, αλλά έχει πλάκα αν θέλεις να την ακούσεις».

Η έκφραση του Άλεξ έλεγε ότι δεν είχε καμία όρεξη να την ακούσει. Γύρισε επιδεικτικά και κολτάξε προς την άλλη πλευρά της αίθουσας, σαν να τον είχε συνεπάρει η

μουσική από το κουαρτέτο των λυκανθρώπων.

Μια που ο Άλεξ τον αγνοούσε, ο Μάγκνους αποφάσισε να ψυχαγωγήσει τον εαυτό του αλλάζοντας χρώμα στα ποτήρια της σαμπάνιας πάνω στο τραπέζι. Έκανε το ένα μπλε, το διπλανό ροζ, και έφτιαχνε το πράσινο όταν ο Άλεξ άπλωσε το χέρι του και τον χτύπησε στον καρπό.

«Σταμάτα», του είπε. «Μας κοιτάνε».

Ο Μάγκνους κοίταξε τα δάχτυλά του, που έβγαζαν μπλε σπίδες. Ίσως ήταν προκλητικό. Έσφιξε τη γροδιά του. «Εντάξει» είπε «αλλά κάτι πρέπει να κάνω, για να μην πεθάνω από βαρεμάρα, αφού εσύ δεν μου μιλάς».

«Δεν σου μιλάω», είπε ο Άλεξ. «Ε, εννοώ ότι σου μιλάω».

«Α, ναι;» είπε ο Μάγκνους. «Μόλις σε ρώτησα αν θέλεις να πάμε στη Βιέννη, ή στην Ταϊλάνδη, ή στο φεγγάρι, και δεν θυμάμαι να είπες κάτι».

«Δεν ξέρω τι θέλω», είπε ο Άλεξ, που είχε το κεφάλι του σκυφτό και έπαιζε με ένα εγκαταλελειμμένο πλαστικό πιρούνι. Αν και τα μάτια του ήταν απείθαρχα χαμηλωμένα, το γαλάζιο τους ήταν εμφανές ακόμα και πίσω από τις γερτές του βλεφαρίδες, που ήταν χλωμές, και λεπτές σαν περγαμηνή. Ο Μάγκνους πάντα έβρισκε τους ανθρώπους πολύ πιο ωραίους από όλα τα πλάσματα πάνω στη γη, και είχε αναρωτηθεί πολλές φορές γιατί. Μόνο λίγα χρόνια τους χωρίζαν από την αποσύνθεση, είχε πει η Καμίλ. Αλλά ήταν η θνητότητα που τους έκανε αυτό που ήταν, η φλόγα που έκαιγε πιο δυνατά επειδή τρεμόσβηνε. Ο θάνατος είναι η μητέρα της ομορφιάς, όπως έλεγε ο ποιητής.¹ Αναρωτήθηκε αν

¹ Από το ποίημα του Γουάλας Στίβενς, Κυριακή πρωί. (Σ.τ.Μ.)

ο Αρχάγγελος είχε σκεφτεί ποτέ να κάνει τους ανθρώπινους υπηρέτες του, τους Νεφιλίμ, αδάνατους. Όμως, όχι –παρά τη δύναμή τους, έπεφταν πάντα σαν θνητοί, όπως έπεφταν τόσους αιώνες από την αρχή του κόσμου οι άνθρωποι στη μάχη.

«Πάλι έχεις αυτό το βλέμμα», είπε εκνευρισμένος ο Άλεξ, και τον κοίταξε πίσω απ' τις βλεφαρίδες του. «Σαν να κοιτάς κάτι που δεν μπορώ να δω. Την Καμίλ σκέφτεσαι;»

«Όχι ακριβώς», είπε ο Μάγκνους. «Τι άκουσες απ' τη συζήτησή μας;»

«Τα περισσότερα». Ο Άλεξ έξυνε το τραπεζομάντιλο με το πιρούνι. «Άκουγα πίσω από την πόρτα. Άκουσα αρκετά».

«Μάλλον όχι αρκετά, μου φαίνεται». Ο Μάγκνους αγριοκοίταξε το πιρούνι, και αυτό έφυγε από το χέρι του Άλεξ και πετάχτηκε απέναντι. Το πάτησε με το χέρι του και είπε: «Σταμάτα να παίζεις. Τι από όσα είπα στην Καμίλ σε ενόχλησε τόσο;»

Ο Άλεξ σήκωσε τα γαλάζια του μάτια. «Ποιος είναι ο Γουίλ;»

Ο Μάγκνους αναστέναξε και γέλασε. «Ο Γουίλ. Θεέ μου. Ήταν πριν από τόσο καιρό. Ο Γουίλ ήταν Κυνηγός, σαν κι εσένα. Και ναι, σου έμοιαζε λίγο, αλλά δεν έχετε καμία σχέση. Ο Τζέις μοιάζει πολύ περισσότερο με τον Γουίλ, στο χαρακτήρα, τουλάχιστον –και η σχέση μου μαζί σου δεν μοιάζει καθόλου με εκείνη που είχα με τον Γουίλ. Αυτό είναι που σε ενοχλεί;»

«Δεν μου αρέσει να σκέφτομαι ότι είσαι μαζί μου μόνο και μόνο επειδή μοιάζω με κάποιον πεθαμένο που σου άρεσε».

«Δεν είπα ποτέ κάτι τέτοιο. Η Καμίλ το υπονόησε. Είναι απίστευτη στο να χειραγωγεί και να αφήνει υπόνοιες. Πάντα έτσι ήταν».

«Δεν της είπες, όμως, ότι δεν είναι αλήθεια».

«Αν αφήσεις την Καμίλ, θα σου επιτεθεί σε όλα τα μέτωπα. Αν υπερασπιστείς το ένα, θα σου επιτεθεί σε κάποιο άλλο. Ο μόνος τρόπος να την αντιμετωπίσεις είναι να προσποιηθείς ότι δεν σε νοιάζει».

«Είπε ότι τα όμορφα αγόρια ήταν η καταστροφή σου», είπε ο Άλεξ. «Και ακούγεται σαν να είμαι για σένα απλώς άλλο ένα σε μια μεγάλη σειρά από παιχνιδάκια. Πεδαίνει ο ένας, βρίσκεις άλλον. Δεν είμαι τίποτα. Είμαι... ασήμαντος».

«Αλεξάντερ...»

«Κι αυτό» συνέχισε ο Άλεξ, που κοιτούσε πάλι το τραπέζι «είναι πολύ άδικο, γιατί εσύ για μένα είσαι κάθε άλλο παρά ασήμαντος. Άλλαξα για σένα ολόκληρη τη ζωή μου. Αλλά για σένα δεν αλλάζει ποτέ τίποτα, έτσι; Υποθέτω ότι αυτό σημαίνει το να ζεις για πάντα. Τίποτα δεν έχει ποτέ μεγάλη σημασία».

«Σου λέω ότι εσύ έχεις σημασία...»

«Η Λευκή Βίβλος», είπε ξαφνικά ο Άλεξ. «Γιατί την ήθελες τόσο πολύ;»

Ο Μάγκνους τον κοίταξε με απορία. «Ξέρεις γιατί. Είναι ένα πολύ δυνατό βιβλίο μαγείας».

«Το ήθελες, όμως, για κάποιο συγκεκριμένο λόγο, έτσι δεν είναι; Για κάποιο ξόρκι που έχει μέσα;» Ο Άλεξ πήρε μια βραχνή ανάσα. «Δεν χρειάζεται να απαντήσεις. Καταλαβαίνω απ' την έκφρασή σου ότι έτσι είναι. Ήταν... ήταν κάποιο ξόρκι για να με κάνεις αδύνατο;»

Ο Μάγκνους ένιωσε να τραντάζεται ως το κόκαλο.

«Άλεκ», ψιθύρισε. «Όχι. Όχι, δεν θα έκανα κάτι τέτοιο».

Ο Άλεκ τον κάρφωσε με το διαπεραστικό γαλάζιο του βλέμμα. «Γιατί όχι; Γιατί, όλα αυτά τα χρόνια, από όλες αυτές τις σχέσεις που είχες, δεν προσπάθησες ποτέ να κάνεις κάποιον αδάνατο σαν εμένα; Αν μπορούσες να με έχεις για πάντα, δεν θα το ήθελες;»

«Φυσικά και θα το ήθελα!» Ο Μάγκνους, που κατάλαβε ότι φώναζε, προσπάθησε να χαμηλώσει τη φωνή του. «Αλλά δεν καταλαβαίνεις. Δεν παίρνεις κάτι έτσι απλά. Το τίμημα για την αθανασία...»

«Μάγκνους». Ήταν η Ίζαμπελ, που έτρεχε προς το μέρος τους, κρατώντας το κινητό της. «Μάγκνους, πρέπει να σου μιλήσω».

«Ίζαμπελ». Κανονικά ο Μάγκνους συμπαθούσε την αδερφή του Άλεκ. Όχι εκείνη τη στιγμή, όμως. «Αγαπημένη, γλυκιά μου Ίζαμπελ. Μπορείς, σε παρακαλώ, να ξεκουμπιστείς; Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή».

Η Ίζαμπελ κοίταξε τον Μάγκνους, και μετά τον αδερφό της, και ύστερα πάλι τον Μάγκνους. «Δεν θέλεις, δηλαδή, να σου πω ότι η Καμίλ μόλις δραπέτευσε απ' το Άσυλο και ότι η μητέρα μου απαιτεί να επιστρέψεις στο Ινστιτούτο αυτήν τη στιγμή για να τους βοηθήσεις να τη βρουν;»

«Όχι», είπε ο Μάγκνους. «Δεν θέλω να μου το πεις αυτό».

«Κρίμα», είπε η Ίζαμπελ. «Γιατί έτσι είναι. Δηλαδή, δεν είσαι υποχρεωμένος να πας, αλλά...»

Η υπόλοιπη πρόταση έμεινε ξεκρέμαστη, αλλά ο Μάγκνους ήξερε τι θα του έλεγε. Αν δεν πήγαινε, το Κονκλάβιο θα υποπτευόταν ότι είχε κάποια σχέση με την εξαφά-

νιση της Καμίλ, και αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που ήθελε. Η Μαρίζ θα εξαγριωνόταν, και η σχέση του με τον Άλεξ θα γινόταν ακόμα πιο περίπλοκη. Όμως...

«Δραπέτευσε;» ρώτησε ο Άλεξ. «Δεν έχει δραπετεύσει ποτέ κανείς από το Άσυλο».

«Ε, λοιπόν» είπε η Ίζαμπελ «μόλις δραπέτευσε ο πρώτος».

Ο Άλεξ βούλιαξε στη θέση του. «Πήγαινε», είπε στον Μάγκνους. «Είναι σημαντικό. Πήγαινε. Θα μιλήσουμε αργότερα».

«Μάγκνους...» Η Ίζαμπελ ακουγόταν σχεδόν απολογητική, αλλά η φωνή της έδειχνε ότι ήταν επείγον.

«Καλά», είπε ο Μάγκνους, και σηκώθηκε. «Αλλά», πρόσθεσε, σταματώντας δίπλα στην καρέκλα του Άλεξ και σκύβοντας κοντά του «δεν είσαι ασήμαντος».

Ο Άλεξ κοκκίνισε. «Αν το λες εσύ», είπε.

«Το λέω», είπε ο Μάγκνους, και γύρισε να ακολουθήσει την Ίζαμπελ προς την έξοδο.

Έξω στον έρημο δρόμο, ο Σάιμον ακούμπησε στον τοίχο του κτιρίου, στα σκεπασμένα με βρύα τούβλα, και κοίταξε τον ουρανό. Τα φώτα της γέφυρας έσβηναν τα αστέρια, έτσι που δεν έβλεπε τίποτα παρά μόνο ένα πέπλο από βελούδινο σκοτάδι. Ευχήθηκε με ξαφνική ένταση να μπορούσε να εισπνεύσει τον παγωμένο αέρα, για να καθαρίσει το κεφάλι του. Ήθελε να το νιώσει στο πρόσωπό του, στο δέρμα του. Το μόνο που φορούσε ήταν ένα λεπτό μπλουζάκι, αλλά αυτό δεν έκανε καμία διαφορά.

Δεν μπορούσε να ανατριχιάσει, και πλέον, λίγο-λίγο, μέρα με τη μέρα, είχε αρχίσει να ξεχνάει ακόμα και τι σήμαινε να ανατριχιάζει, σαν να ήταν η ανάμνηση μιας

περασμένης ζωής.

«Σάιμον;»

Ο Σάιμον πάγωσε στη θέση του. Αυτή η φωνή, μικρή και γνώριμη, να παρασύρεται σαν κλωστή στο νυχτερινό αέρα. Χαμογέλα. Αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που του είχε πει.

Αλλά δεν ήταν δυνατόν. Ήταν νεκρή.

«Δεν θα με κοιτάξεις καν, Σάιμον;» Η φωνή της ήταν πιο αδύναμη από ποτέ, σχεδόν σαν μια ανάσα. «Εδώ είμαι».

Ένα ρεύμα τρόμου διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά του. Άνοιξε τα μάτια του και γύρισε αργά το κεφάλι.

Η Μορίν στεκόταν στον κύκλο από φως που έριχνε μια λάμπα του δρόμου πάνω στο πεζοδρόμιο, στη γωνία της Λεωφόρου Βέρνον. Φορούσε ένα μακρύ λευκό παρθενικό φόρεμα. Τα μαλλιά της έπεφταν ίσια στους ώμους της και έλαμπαν κίτρινα κάτω από το φως της λάμπας. Ανάμεσά τους υπήρχε ακόμη μπλεγμένο λίγο χρώμα από τον τάφο. Στα πόδια της φορούσε μικρά λευκά γοβάκια. Το πρόσωπό της ήταν νεκρικά χλωμό, στα μάγουλά της είχε βαμμένους κύκλους από ρουζ, και το στόμα της βαμμένο σκούρο ροζ, σαν να το είχαν ζωγραφίσει με μαρκαδόρο.

Τα γόνατα του Σάιμον λύγισαν. Γλίστρησε στον τοίχο όπου στηριζόταν, μέχρι που βρέθηκε να κάθεται στο έδαφος, με τα γόνατα κοντά στο σαγόνι του. Το κεφάλι του ήταν έτοιμο να εκραγεί.

Η Μορίν έβγαλε ένα μικρό κοριτσίστικο γελάκι και απομακρύνθηκε απ' το φως της λάμπας. Πήγε προς το μέρος του και τον κοίταξε από ψηλά. Στο πρόσωπό της είχε μια έκφραση εύθυμης ικανοποίησης.

«Το ήξερα ότι θα ξαφνιαζόσουν», είπε.

«Είσαι βρικόλακας», είπε ο Σάιμον. «Αλλά... πώς; Δεν σ' το έκανα εγώ αυτό. Το ξέρω ότι δεν ήμουν εγώ».

Η Μορίν κούνησε το κεφάλι της. «Δεν ήσουν εσύ. Αλλά έγινε εξαιτίας σου. Νόμιζαν ότι ήμουν το κορίτσι σου, ξέρεις. Με πήραν απ' το δωμάτιό μου, το βράδυ, και με κράτησαν σε ένα κελί όλη την υπόλοιπη ημέρα. Μου είπαν να μην ανησυχώ, γιατί θα ερχόσουν να με σώσεις. Αλλά δεν ήρθες. Δεν ήρθες ποτέ».

«Δεν το ήξερα». Η φωνή του Σάιμον ράγισε. «Θα ερχόμουν αν το ήξερα».

Η Μορίν τίναξε τα ξανθά της μαλλιά προς τα πίσω, μια χειρονομία που έφερε στον Σάιμον την ξαφνική και δυσάρεστη ανάμνηση της Καμίλ. «Δεν πειράζει», είπε με την κοριτσίστικη φωνούλα της. «Όταν έδυσε ο ήλιος, μου είπαν ότι μπορούσα να πεθάνω, ή να διαλέξω να ξαναγεννηθώ έτσι. Σαν βρικόλακας».

«Και διάλεξες αυτό;»

«Δεν ήθελα να πεθάνω» είπε εκείνη πνιχτά. «Και τώρα θα είμαι όμορφη και νέα για πάντα. Μπορώ να μένω έξω όλο το βράδυ, και δεν χρειάζεται να ξαναγυρίσω στο σπίτι. Και με προσέχει εκείνη».

«Για ποια μιλάς; Ποια είναι εκείνη; Την Καμίλ εννοείς; Άκου Μορίν, η Καμίλ είναι τρελή. Δεν πρέπει να την ακούς». Ο Σάιμον σηκώθηκε με δυσκολία όρθιος. «Θα σου βρω εγώ κάποιον να σε βοηθάει. Θα σου βρω ένα μέρος να μείνεις. Θα σου μάθω πώς να είσαι βρικόλακας...»

«Αχ, Σάιμον». Του χαμογέλασε, και φάνηκαν τα μικρά λευκά της δόντια, μια τέλεια σειρά. «Νομίζω ότι ούτε κι εσύ ξέρεις πώς να είσαι βρικόλακας. Δεν ήθελες

να με δαγκώσεις, αλλά το έκανες. Το θυμάσαι; Τα μάτια σου έγιναν μαύρα σαν καρχαρία, και με δάγκωσες».

«Λυπάμαι τόσο πολύ. Αν με αφήσεις να σε βοηθήσω...»

«Καλύτερα να έρθεις μαζί μου», είπε. «Αυτό θα με βοηθήσει».

«Πού να έρθω μαζί σου;»

Η Μορίν κοίταξε δεξιά κι αριστερά στον έρημο δρόμο. Ήταν σαν φάντασμα με το λεπτό λευκό της φόρεμα. Ο άνεμος το τύλιγε γύρω απ' το σώμα της, αλλά ήταν προφανές ότι δεν ένιωθε το κρύο. «Σε επέλεξαν» είπε «επειδή είσαι Ημεροβάτης. Αυτοί που μου το έκαναν αυτό θέλουν εσένα. Αλλά ξέρουν ότι έχεις το Σημάδι τώρα. Δεν μπορούν να σε πιάσουν παρά μόνο αν πας εσύ σ' αυτούς. Γι' αυτό, με έστειλαν σαν αγγελιοφόρο». Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι σαν ένα πουλάκι. «Μπορεί εγώ να μην έχω σημασία για σένα» είπε «αλλά την επόμενη φορά θα είναι κάποιος που έχει. Θα κυνηγάνε συνέχεια τους ανθρώπους που αγαπάς μέχρι που δεν θα έχει μείνει πια κανένας, οπότε καλύτερα να έρθεις μαζί μου και να μάθεις τι θέλουν».

«Εσύ ξέρεις;» ρώτησε ο Σάιμον. «Εσύ ξέρεις τι θέλουν;»

Κούνησε το κεφάλι της. Ήταν τόσο χλωμή κάτω απ' τη λάμπα, που έμοιαζε σχεδόν διάφανη, σαν να ήταν αόρατη. Όπως ήταν πάντα γι' αυτόν, σκέφτηκε ο Σάιμον.

«Έχει σημασία;» είπε, και άπλωσε το χέρι της.

«Όχι», της απάντησε. «Όχι, δεν έχει». Και την έπιασε απ' το χέρι.

16

αγγελοι της νεας νορκης

«Φτάσαμε», είπε η Μορίν στον Σάιμον.

Είχε σταματήσει στη μέση του πεζοδρομίου και κοιτούσε ένα τεράστιο γυάλινο και πέτρινο κτίριο που υψωνόταν από πάνω τους. Ήταν προφανές ότι είχε σχεδιαστεί για να μοιάζει με τα πολυτελή διαμερίσματα που είχαν χτιστεί στην Άνω Ανατολική Πλευρά του Μανχάταν πριν το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά οι σύγχρονες πινακίδες το πρόδιδαν: τα ψηλά τζάμια στα παράθυρα, η μπρούτζινη οροφή που δεν είχε ίχνος σκουριάς, οι πινακίδες που κρέμονταν στην πρόσοψη και υπόσχονταν ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΑΠΟ \$750.000. Προφανώς, η αγορά ενός διαμερίσματος σου έδινε δικαίωμα να χρησιμοποιείς τον κήπο της ταράτσας, το γυμναστήριο, τη θερμαινόμενη πισίνα, καθώς και υπηρεσία θυρωρού είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο, αρχής γενομένης από τον Δεκέμβριο. Προς το παρόν, το κτίριο ήταν ακόμη υπό κατασκευή, και στις σκαλωσιές που το περιστοίχιζαν υπήρχαν πινακίδες που έγραφαν, ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ:

ΜΗΝ ΠΛΗΣΙΑΖΕΤΕ.

Ο Σάιμον κοίταξε τη Μορίν. Φαινόταν να έχει συνηθίσει πολύ γρήγορα την καινούρια της κατάσταση. Είχαν τρέξει πάνω από τη γέφυρα του Κούνισμπορο, και μετά τη Δεύτερη Λεωφόρο για να φτάσουν ως εκεί, και τα λευκά της γοβάκια είχαν διαλυθεί. Εκείνη, όμως, δεν είχε ελαττώσει ταχύτητα ούτε για μια στιγμή, και δεν είχε δείξει έκπληξη που δεν είχε κουραστεί. Κοιτούσε το κτίριο με μια μακάρια έκφραση, με το μικρό της πρόσωπο να λάμπει από κάτι που ο Σάιμον μπορούσε μόνο να σκεφτεί ότι ήταν ανυπομονησία.

«Απαγορεύεται η είσοδος», είπε, ξέροντας ότι έλεγε κάτι προφανές. «Μορίν...»

«Σσς». Άπλωσε το μικρό της χέρι και τράβηξε μια πινακίδα που ήταν κολλημένη σε μια γωνία της σκαλωσιάς. Ξεκόλλησε με έναν ήχο πλαστικού που σκίζεται και καρφιών που σπάνε. Μερικά έπεσαν στο χώμα στα πόδια του Σάιμον. Η Μορίν πέταξε την τετράγωνη πινακίδα και χαμογέλασε με την τρύπα που είχε φτιάξει.

Ένας ηλικιωμένος άνδρας που περνούσε από εκεί με το μικρό του σκυλάκι, που του φορούσε ένα πλεχτό ζακετάκι, σταμάτησε και τους κοίταξε. «Καλό θα ήταν να βάλεις κανένα παλτό στην αδερφή σου, φίλε», είπε στον Σάιμον. «Είναι τόσο αδύνατη, που θα παγώσει μ' αυτό το κρύο».

Πριν προλάβει να απαντήσει ο Σάιμον, η Μορίν στράφηκε στον άνδρα με ένα αγριεμένο χαμόγελο, δείχνοντας όλα της τα δόντια, μαζί και τους μυτερούς της κυνόδοντες. «Δεν είμαι αδερφή του», είπε πνιχτά.

Ο άνδρας χλώμιασε, άρπαξε το σκυλάκι του, και έφυγε βιαστικά.

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ήταν ανάγκη να το κάνεις αυτό», είπε.

Τα δόντια της είχαν τρυπήσει το κάτω της χείλος, κάτι που είχε πάθει πολλές φορές ο Σάιμον πριν τα συνηθίσει. Στο πιγούνι της έσταζαν λεπτές σταγόνες από αίμα. «Μη μου λες εμένα τι να κάνω», είπε εκνευρισμένη, αλλά τα δόντια της μπήκαν στη θέση τους. Σκούπισε με την ανάποδη του χεριού της το πιγούνι της, μια παιδιάστικη χειρονομία, μουτζουρώνοντας το αίμα παντού. Μετά γύρισε προς την τρύπα που είχε δημιουργήσει. «Πάμε».

Μπήκε μέσα, και ο Σάιμον την ακολούθησε. Πέρασαν από μια περιοχή όπου οι εργάτες είχαν πετάξει όλα τους τα σκουπίδια. Γύρω τους υπήρχαν σπασμένα εργαλεία, διαλυμένα τούβλα, παλιές πλαστικές σακούλες και κουτάκια από αναψυκτικά. Η Μορίν σήκωσε το φόρεμά της και διέσχισε προσεκτικά τη χωματερή, με μια έκφραση αηδίας στο πρόσωπό της. Πήδηξε πάνω από ένα στενό χαντάκι και ανέβηκε σε κάτι σπασμένα πέτρινα σκαλοπάτια. Ο Σάιμον την ακολούθησε.

Τα σκαλιά οδηγούσαν σε μια δίφυλλη γυάλινη πόρτα, που ήταν ανοιχτή. Πίσω της υπήρχε μια περίτεχνη μαρμάρινη είσοδος. Ένας τεράστιος σθηστός πολυέλαιος κρεμόταν απ' το ταβάνι, αν και δεν υπήρχε φως για να δώσει ζωή στα κρύσταλλά του. Ήταν τόσο σκοτεινά στο χώρο, που ένας θνητός δεν θα έβλεπε καν. Υπήρχε ένας μαρμάρινος πάγκος, για το θυρωρό, μια πράσινη πολυθρόνα πίσω από έναν καθρέφτη με επίχρυση κορνίζα, και σειρές από ανελκυστήρες δεξιά και αριστερά στο δωμάτιο. Η Μορίν πάτησε το κουμπί του ανελκυστήρα, και, προς μεγάλη έκπληξη του Σάιμον, άναψε.

«Πού πάμε;» ρώτησε.

Το ασανσέρ σταμάτησε με ένα πινγκ! και η Μορίν μπήκε μέσα. Ο Σάιμον την ακολούθησε. Το ασανσέρ είχε χρυσή και κόκκινη επένδυση, με καθρέφτες σε κάθε τοίχο. «Πάνω». Πάτησε το κουμπί για την οροφή και χαχάνισε. «Στον Παράδεισο», είπε, και η πόρτα έκλεισε.

«Δεν βρίσκω τον Σάιμον».

Η Ίζαμπελ, που ακουμπούσε σε μια κολόνα του Άιρονγουορκς και προσπαθούσε να μη σκέφτεται, σήκωσε το κεφάλι της και είδε τον Τζόρνταν από πάνω της. Ήταν πραγματικά υπερβολικά ψηλός, σκέφτηκε. Πρέπει να ήταν τουλάχιστον ένα ενενήντα. Την πρώτη φορά που τον είχε δει είχε σκεφτεί ότι ήταν πολύ ελκυστικός, με τα ανακατεμένα σκούρα μαλλιά και τα πράσινα μάτια του, αλλά τώρα που ήξερε ότι ήταν ο πρώην της Μάγια, τον είχε βάλει αυστηρά στη νοητή λίστα με τα αγόρια με τα οποία δεν μπορούσε να κάνει κάτι.

«Εγώ, πάντως, δεν τον είδα», είπε. «Υποτίθεται ότι τον προσέχεις».

«Μου είπε ότι θα έρθει σε πέντε λεπτά. Και έχουν περάσει σαράντα. Νόμιζα ότι είχε πάει στην τουαλέτα».

«Τι φύλακας είσαι εσύ; Δεν έπρεπε να έχεις πάει στην τουαλέτα μαζί του;» τον ρώτησε με έντονο ύφος η Ίζαμπελ.

Ο Τζόρνταν πήρε μια τρομοκρατημένη έκφραση. «Τα αγόρια» είπε «δεν πάνε δυο-δυο στην τουαλέτα».

Η Ίζαμπελ αναστέναξε. «Αυτός ο ομοφοβικός πανικός που σας πιάνει κάθε φορά...» είπε. «Έλα. Πάμε να τον βρούμε».

Έκαναν το γύρο της δεξίωσης ανάμεσα στους καλε-

σμένους. Ο Άλεξ καθόταν μόνος του σε ένα τραπέζι και έπαιζε με ένα άδειο ποτήρι σαμπάνιας. «Όχι, δεν τον έχω δει», είπε όταν τον ρώτησαν. «Αν και δεν μπορώ να πω ότι τον έψαχνα».

«Εντάξει, οπότε, έλα να ψάξεις μαζί μας», είπε η Ίζαμπελ. «Για να κάνεις και κάτι άλλο εκτός απ' το να κάθεται εδώ σαν κακόμοιρος».

Ο Άλεξ ανασήκωσε τους ώμους του και πήγε μαζί τους. Αποφάσισαν να χωριστούν, και να ελέγξουν εξο-
 νυχιστικά τη δεξίωση. Ο Άλεξ πήγε επάνω, για να δει στις αιωρούμενες γέφυρες και στο δεύτερο επίπεδο. Ο Τζόρνταν βγήκε να δει στις βεράντες και στην είσοδο. Η Ίζαμπελ ανέλαβε το χώρο του πάρτι. Αναρωτιόταν αν θα ήταν γελοίο να κοιτάξει κάτω από τα τραπέζια, όταν βρέθηκε πίσω της η Μάγια. «Όλα καλά;» ρώτησε. Κοίταξε προς τα πάνω, όπου είχε πάει ο Άλεξ, και μετά προς την κατεύθυνση του Τζόρνταν. «Αμέσως αναγνωρίζω ένα σχηματισμό έρευνας. Τι ψάχνετε; Έγινε κάτι;»

Η Ίζαμπελ τής εξέδωσε το πρόβλημα "Σάιμον".

«Του μίλησα μόλις πριν μισή ώρα».

«Το ίδιο και ο Τζόρνταν, αλλά τώρα λείπει. Και μια που τελευταία κάποιοι προσπαθούν να τον σκοτώσουν...»

Η Μάγια άφησε το ποτήρι της στο τραπέζι. «Θα σας βοηθήσω να τον βρείτε».

«Δεν χρειάζεται. Ξέρω ότι δεν τον λατρεύεις αυτήν τη στιγμή...»

«Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θέλω να τον βοηθήσω αν έχει πρόβλημα», είπε η Μάγια, λες και αυτό που της έλεγε η Ίζαμπελ ήταν γελοίο. «Ο Τζόρνταν δεν υποτίθεται ότι έπρεπε να τον προσέχει;»

Η Ίζαμπελ σήκωσε τα χέρια της αγανακτισμένη. «Ναι, αλλά τα αγόρια, λέει, δεν πάνε δυο-δυο στην τουαλέτα, ή κάτι τέτοιο. Δεν είχε νόημα αυτό που έλεγε».

«Τα αγόρια ποτέ δεν βγάζουν νόημα», είπε η Μάγια, και την ακολούθησε. Ανακατεύτηκαν με το πλήθος, αν και η Ίζαμπελ ήταν ήδη σχεδόν σίγουρη ότι δεν θα τον έβρισκαν. Είχε ένα μικρό παγωμένο σημείο στη μέση του στομαχιού της που μεγάλωνε και πάγωνε όλο και πιο πολύ. Μέχρι να φτάσουν όλοι πίσω στο αρχικό τους τραπέζι, ήταν σαν να είχε καταπιεί ένα ποτήρι παγωμένο νερό.

«Δεν είναι εδώ», είπε.

Ο Τζόρνταν έβρισε, και μετά κοίταξε ένοχα τη Μάγια. «Συγγνώμη», είπε.

«Έχω ακούσει και χειρότερα», είπε εκείνη. «Ποιο είναι το επόμενο βήμα; Τον πήρε κανείς τηλέφωνο;»

«Βγαίνει ο τηλεφωνητής», είπε ο Τζόρνταν.

«Καμιά ιδέα πού μπορεί να έχει πάει;» ρώτησε ο Άλεκ.

«Στην καλύτερη περίπτωση, ίσως πήγε πίσω στο διαμέρισμα», είπε ο Τζόρνταν. «Στη χειρότερη, τον έπιασαν τελικά αυτοί που τον κυνηγούσαν».

«Που κάνανε τι;» Ο Άλεκ φάνηκε να σαστίζει. Ενώ η Ίζαμπελ είχε πει στη Μάγια την ιστορία του Σάιμον, δεν είχε προλάβει να τη διηγηθεί στον αδερφό της.

«Πάω πίσω στο διαμέρισμα να τον ψάξω», είπε ο Τζόρνταν. «Αν είναι εκεί, καλώς. Αν όχι, και πάλι από εκεί θα πρέπει να ξεκινήσω. Ξέρουν πού μένει, γιατί μας έστειλαν μηνύματα. Ίσως να υπάρχει κάποιο μήνυμα». Δεν ακουγόταν και πολύ αισιόδοξος.

Η Ίζαμπελ πήρε την απόφαση μέσα σε ένα κλάσμα

του δευτερολέπτου. «Θα έρθω κι εγώ».

«Δεν είναι ανάγκη...»

«Ναι, είναι. Εγώ είπα στον Σάιμον ότι έπρεπε να έρθει σήμερα. Έχω ευθύνη. Άλλωστε, περνάω χάλια στη δεξίωση».

«Ναι», είπε ο Άλεξ, που φάνηκε να ανακουφίζεται με την προοπτική του να φύγει. «Κι εγώ. Ίσως πρέπει να φύγουμε όλοι. Να το πούμε στην Κλέρι;»

Η Τζαμπελ κούνησε το κεφάλι της. «Είναι το πάρτι της μαμάς της. Δεν είναι σωστό. Ας δούμε τι μπορούμε να κάνουμε οι τρεις μας».

«Οι τρεις σας;» ρώτησε η Μάγια, με ένα ύφος διακριτικής ενόχλησης στη φωνή.

«Θέλεις να έρθεις μαζί μας, Μάγια;» είπε ο Τζόρνταν. Η Τζαμπελ πάγωσε. Δεν ήταν σίγουρη πώς θα αντιδρούσε η Μάγια στην ερώτηση του πρώην της. Το στόμα της άλλης κοπέλας σφίχτηκε ελαφρώς, και για μια στιγμή κοίταξε τον Τζόρνταν, όχι σαν να τον μισούσε, αλλά σκεπτική...

«Πρόκειται για τον Σάιμον», είπε στο τέλος, λες και αυτή η απάντηση καθόριζε τα πάντα. «Πάω να φέρω το παλτό μου».

Η πόρτα του ασανσέρ άνοιξε μπροστά σε μια δίνη σκοτεινού αέρα και σκιών. Η Μορίν έβγαλε άλλο ένα ψιλό χαχανητό και βγήκε χορεύοντας στο σκοτάδι. Άφησε πίσω της τον Σάιμον, που την ακολούθησε με έναν αναστεναγμό.

Στέκονταν σε ένα μεγάλο μαρμάρινο δωμάτιο χωρίς παράθυρα. Δεν υπήρχαν φώτα, αλλά στον τοίχο δίπλα στο ασανσέρ υπήρχε μια τεράστια δίφυλλη τζαμαρία.

Πίσω της ο Σάιμον έβλεπε την επίπεδη επιφάνεια της σκεπής, και από πάνω της το μαύρο νυχτερινό ουρανό με αστέρια που έλαμπαν αχνά.

Ο αέρας φυσούσε πάλι δυνατά. Ακολούθησε τη Μορίν προς την τζαμαρία, και βγήκαν έξω, στον παγερό αέρα που ωρούταν γύρω τους. Το φόρεμα της Μορίν ανέμιζε σαν σκόρος που χτυπάει τα φτερά του στη θύελλα. Ο κήπος της οροφής ήταν τόσο κομψός, όσο υπόσχονταν οι πινακίδες. Λείες εξαγωνικές πέτρες αποτελούσαν το πάτωμα· υπήρχαν παρτέρια με λουλούδια που άνθιζαν κάτω από γυάλινες προθήκες, και προσεκτικά κλαδεμένοι διακοσμητικοί θάμνοι σε σχήματα τεράτων και ζώων. Το δρομάκι που πήραν είχε κατά μήκος του μικρά λαμπερά φωτάκια. Παντού γύρω τους υπήρχαν ψηλά γυάλινα και ατσάλινα κτίρια, με τα παράθυρά τους να λάμπουν απ' το ηλεκτρικό φως.

Το μονοπάτι ήταν αδιέξοδο —κατέληγε σε μια σειρά υπερυψωμένα σκαλιά, πάνω στα οποία υπήρχε ένα μεγάλο τετράγωνο, κλειστό από τις τρεις πλευρές με τον ψηλό τοίχο που περιέκλειε όλο τον κήπο. Ήταν προφανές ότι προοριζόταν ως ένα σημείο κοινωνικοποίησης για τους μελλοντικούς ενοίκους του κτιρίου. Στο κέντρο του τετραγώνου υπήρχε ένας μεγάλος τσιμεντένιος κύβος πάνω στον οποίο θα έβαζαν μάλλον μια ψησταριά, σκέφτηκε ο Σάιμον, και όλος ο χώρος ήταν περικυκλωμένος από περιποιημένους θάμνους αγριοτριανταφυλλιάς που θα άνθιζαν τον Ιούνιο, όπως τα γυμνά πλέγματα πάνω στους τοίχους μια μέρα θα χάνονταν κάτω από πυκνό φύλλωμα. Θα γινόταν ένας ελκυστικός χώρος κάποια στιγμή, ένας πολυτελής κήπος ρετιρέ της Άνω Ανατολικής Πλευράς, όπου θα μπορούσε κανείς να

καθίσει σε μια σεζλόγκ, με τον Ηστ Ρίβερ να λαμπυρίζει στο ηλιοβασίλεμα, και την πόλη απλωμένη στα πόδια του, σαν ένα μωσαϊκό από αστραφτερά φώτα.

Κι όμως. Το πάτωμα ήταν κατεστραμμένο, γεμάτο με ένα μαύρο, κολλώδες υγρό που είχε χρησιμοποιηθεί για να ζωγραφιστεί ένας ακανόνιστος κύκλος, μέσα σε έναν ακόμα μεγαλύτερο. Το κενό μεταξύ των δύο κύκλων ήταν γεμάτο σκαλισμένους ρούνους. Αν και ο Σάιμον δεν ήταν Κυνηγός των Σκιών, είχε δει αρκετούς ρούνους των Νεφιλίμ, για να αναγνωρίζει ποιοι προέρχονταν απ' το Γκρι Βιβλίο. Αυτοί, πάντως, σίγουρα όχι. Έμοιαζαν απειλητικοί και λάθος, σαν μια κατάρα σκαλισμένη σε μια άγνωστη γλώσσα.

Μέσα στο κέντρο ακριβώς του κύκλου ήταν ο τσιμεντένιος κύβος. Πάνω του υπήρχε ένα ογκώδες ορθογώνιο αντικείμενο, σκεπασμένο με ένα σκούρο ύφασμα. Το σχήμα του έμοιαζε υπερβολικά με φέρετρο. Γύρω απ' τη βάση του κύβου ήταν χαραγμένοι κι άλλοι ρούννοι. Αν το αίμα του Σάιμον έτρεχε ακόμη στις φλέβες του, θα είχε παγώσει.

Η Μορίν χτύπησε παλαμάκια. «Α», είπε με τη νεραϊδένια της φωνούλα. «Τι όμορφο».

«Όμορφο;» Ο Σάιμον κοίταξε το σκυφτό σχήμα στην κορυφή του κύβου. «Μορίν, τι, στο καλό...»

«Τον έφερες, λοιπόν». Η φωνή ήταν γυναικεία, καλλιεργημένη, δυνατή και... γνώριμη. Ο Σάιμον γύρισε. Στο μονοπάτι πίσω του στεκόταν μια ψηλή γυναίκα με κοντά σκούρα μαλλιά. Ήταν πολύ αδύνατη, φορούσε ένα μακρύ σκούρο παλτό, με ζώνη στη μέση σαν κατάσκοπος από ταινία του σαράντα. «Ευχαριστώ, Μορίν», συνέχισε. Είχε ένα σκούρο, όμορφο πρόσωπο, με έντονες

γωνίες, σκληρά ζυγωματικά και μεγάλα σκούρα μάτια. «Πολύ καλά. Μπορείς να πηγαίνεις τώρα». Έστρεψε το βλέμμα της στον Σάιμον. «Σάιμον Λιούις», είπε. «Σ' ευχαριστώ που ήρθες».

Την αναγνώρισε τη στιγμή που είπε το όνομά του. Την τελευταία φορά που την είχε δει στεκόταν στη βροχή έξω από το μπαρ Άλτο. «Εσύ. Σε θυμάμαι. Μου έδωσες την κάρτα σου. Είσαι μουσική παραγωγός. Καλά, πρέπει να θέλεις πάρα πολύ να μας προωθήσεις. Δεν ήξερα καν ότι ήμασταν τόσο καλοί».

«Μην ειρωνεύεσαι», είπε η γυναίκα. «Δεν θα σε βγάλει πουθενά». Κοίταξε λοξά. «Μορίν. Μπορείς να πηγαίνεις». Η φωνή της αυτήν τη φορά ήταν αυστηρή, και η Μορίν, που στεκόταν στο πλάι σαν ένα μικρό φάντασμα, έβγαλε μια κραυγή, και έτρεξε προς τα πίσω, στο σημείο απ' όπου είχαν έρθει. Την είδε να εξαφανίζεται πίσω απ' την τζαμαρία που οδηγούσε στο ασανσέρ, και σχεδόν λυπήθηκε που την είδε να φεύγει. Μπορεί η Μορίν να μην ήταν και η καλύτερη παρέα, αλλά χωρίς αυτήν ένιωθε πολύ μόνος. Όποια κι αν ήταν αυτή η παράξενη γυναίκα έβγαζε μια ξεκάθαρη αύρα σκοτεινής δύναμης που, την προηγούμενη φορά, ήταν πολύ ναρκωμένος από το αίμα για να την προσέξει.

«Με δυσκόλεψες, Σάιμον», είπε, και η φωνή της ήταν σαν να ερχόταν από άλλη κατεύθυνση, αρκετά μέτρα πιο πέρα. Ο Σάιμον έκανε μεταβολή, και την είδε να στέκεται πλάι στον τσιμεντένιο κύβο, στο κέντρο του κύκλου. Τα σύννεφα περνούσαν βιαστικά πάνω από το φεγγάρι, ρίχνοντας στο πρόσωπό της ένα κινούμενο σχέδιο από σκούρες σκιές. Επειδή βρισκόταν στη βάση της σκάλας, ο Σάιμον έπρεπε να σηκώνει το κεφάλι του

για να την κοιτάξει. «Νόμιζα ότι θα ήταν εύκολο να σε πιάσω. Ένας απλός βρικόλακας. Και μάλιστα, καινούριος. Ακόμα και ένας Ημεροβάτης δεν είναι κάτι που δεν έχω ξανασυναντήσει, αν και έχω να δω κάποιον εδώ και εκατό χρόνια. Ναι» πρόσθεσε χαμογελώντας όταν είδε την έκφρασή του «είμαι πολύ μεγαλύτερη απ' ό,τι φαίνομαι».

«Φαίγεσαι πάντως πολύ μεγάλη».

Εκείνη αγνόησε την προσβολή. «Έστειλα τους ανδρούπους μου για να σε πιάσουν, και επέστρεψε μόνο ο ένας, με ένα παραμύδι για ιερή φωτιά και την οργή του Θεού. Μου ήταν άχρηστος μετά από αυτό. Αναγκάστηκα να τον ξεφορτωθώ. Ήταν πολύ εκνευριστικό. Μετά από αυτό αποφάσισα να ασχοληθώ μαζί σου προσωπικά. Σ' ακολούθησα στην ανόητη μουσική παράστασή σας, και έπειτα, όταν σε πλησίασα, το είδα. Το Σημάδι σου. Έχοντας γνωρίσει προσωπικά τον Κάιν, γνωρίζω πολύ καλά το σχήμα του».

«Γνώρισες τον Κάιν προσωπικά;» Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Δεν νομίζω να περιμένεις να το πιστέψω».

«Πίστεψε ό,τι θέλεις», είπε εκείνη. «Δεν με απασχολεί. Είμαι πιο παλιά ακόμα και από τα όνειρα του είδους σου, αγοράκι. Περπάτησα στα μονοπάτια του Κήπου της Εδέμ. Ήξερα τον Αδάμ πριν γνωρίσει την Εύα. Ήμουν η πρώτη του γυναίκα, αλλά αρνιόμουν να του υποταχθώ, γι' αυτό ο Θεός με εξόρισε, και έφτιαξε στον Αδάμ μια καινούρια γυναίκα, από την ίδια του τη σάρκα για να είναι πάντα σκλάβα του». Χαμογέλασε αχνά. «Έχω πολλά ονόματα. Αλλά μπορείς να με φωνάζεις Λίλιθ, πρώτη όλων των δαιμόνων».

Τότε ο Σάιμον, που δεν είχε νιώσει το κρύο για μήνες, ανατρίχιασε. Είχε ξανακούσει το όνομα Λίλιθ. Δεν θυμόταν πού ακριβώς, αλλά ήξερε ότι ήταν ένα όνομα συνυφασμένο με το σκοτάδι, με απαίσια και φρικτά πράγματα.

«Το Σημάδι σου με έφερε σε αδιέξοδο», είπε η Λίλιθ. «Βλέπεις, Ημεροβάτη, σε χρειάζομαι. Τη ζωτική σου δύναμη – το αίμα σου. Αλλά δεν μπορούσα να σε αναγκάσω, ούτε να σου κάνω κακό».

Του είπε ότι χρειαζόταν το αίμα του σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο.

«Πίνεις... αίμα;» ρώτησε ο Σάιμον. Ένιωθε ζαλισμένος, σαν να ήταν παγιδευμένος σε ένα παράξενο όνειρο. Αποκλείεται να συνέβαινε αυτό.

Γέλασε. «Το αίμα για τους δαίμονες δεν είναι τροφή, ανόητο παιδί. Αυτό που θέλω από σένα δεν το θέλω για μένα». Άπλωσε το λεπτό της χέρι. «Έλα πιο κοντά».

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Δεν μπαίνω σ' αυτό τον κύκλο».

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της. «Πολύ καλά, λοιπόν. Ήθελα μόνο να έχεις καλύτερη θέα». Κούνησε ελαφρώς τα δάχτυλά της, σχεδόν αδιάφορα, σαν να τραβούσε μια κουρτίνα. Το μαύρο ύφασμα που σκέπαζε το αντικείμενο που έμοιαζε με φέρετρο εξαφανίστηκε.

Ο Σάιμον κοίταξε αυτό που αποκαλύφθηκε. Δεν είχε κάνει λάθος για το φέρετρο. Ήταν ένα τεράστιο γυάλινο κουτί, ακριβώς στο μήκος και στο φάρδος που χωρούσε έναν άνθρωπο. Ένα γυάλινο φέρετρο, σκέφτηκε, σαν της Χιονάτης. Αλλά δεν ήταν παραμύθι. Μέσα στο φέρετρο υπήρχε ένα γαλακτερό υγρό, και πάνω στο υγρό... γυμνός από τη μέση και πάνω, με τα λευκόξανθα μαλ-

λιά του να επιπλέουν σαν χλωμά φύκια... ήταν ο Σεμπάστιαν.

Στην πόρτα του διαμερίσματος του Τζόρνταν δεν υπήρχαν κολλημένα μηνύματα, τίποτα στο χαλάκι κάτω από την πόρτα, αλλά και τίποτα εμφανές μέσα στο διαμέρισμα. Ενώ ο Άλεξ φρουρούσε την κάτω είσοδο και η Μάγια με τον Τζόρνταν έφαχναν το σακίδιο του Σάιμον, στο σαλόνι, η Ίζαμπελ, που στεκόταν στο κατώφλι του υπνοδωματίου του Σάιμον, κοίταζε σιωπηλή το χώρο όπου κοιμόταν ο Σάιμον τις τελευταίες ημέρες. Ήταν τόσο άδειος... τέσσερις τοίχοι, χωρίς καμία διακόσμηση, ένα γυμνό πάτωμα με ένα χαμηλό στρώμα, και μια λευκή κουβέρτα διπλωμένη στο κάτω μέρος, και ένα μοναδικό παράθυρο που έβλεπε στη Λεωφόρο Β.

Άκουγε την πόλη, την πόλη στην οποία είχε μεγαλώσει, που οι θόρυβοί της την περιτριγύριζαν πάντα, από τότε που ήταν μωρό. Είχε βρει την ησυχία της Άιντρις απίστευτα ξένη χωρίς τους ήχους των συναγερμών των αυτοκινήτων, τις φωνές των ανθρώπων, τις σειρήνες των ασθενοφόρων, και τη μουσική που στη Νέα Υόρκη δεν σταματούσε ποτέ, ακόμα και στη μέση της νύχτας. Όμως, εκείνη τη στιγμή, έτσι όπως στεκόταν και κοίταζε το μικρό δωμάτιο του Σάιμον, σκέφτηκε πόσο μοναχικοί ακούγονταν αυτοί οι ήχοι, πόσο μακρινοί, και αν ένιωθε κι εκείνος μοναξιά μέσα στη νύχτα, κοιτάζοντας ολομόναχος το ταβάνι.

Αλλά κι απ' την άλλη, δεν είχε δει ούτε το δωμάτιο του σπιτιού του, που θα ήταν μάλλον γεμάτο αφίσες από συγκροτήματα, κύπελλα από αγώνες, κουτιά από όλα αυτά τα παιχνίδια που του άρεσε να παίζει, μουσι-

κά όργανα, βιβλία... όλα τα μικροπράγματα μιας φυσιολογικής ζωής. Δεν του είχε πει ποτέ να πάει απ' το σπίτι του, ούτε είχε προτείνει εκείνος κάτι τέτοιο. Ντρεπόταν αφάνταστα να γνωρίσει τη μητέρα του, ή να κάνει οτιδήποτε που μπορεί να υποδήλωνε μεγαλύτερη δέσμευση απ' ό,τι ήταν πρόθυμη να κάνει. Εκείνη τη μέρα, όμως, καθώς κοιτούσε εκείνο το άδειο δωμάτιο και αισθανόταν παντού γύρω της το αχανές σκοτεινό βουητό της πόλης, ένιωσε ένα τσίμπημα φόβου για τον Σάιμον, ανάμικτο με ένα εξίσου δυνατό τσίμπημα ενοχής.

Γύρισε προς το σαλόνι, και σταμάτησε όταν άκουσε ένα χαμηλό μουρμουρητό να έρχεται από εκεί. Αναγνώρισε τη φωνή της Μάγια. Δεν ακουγόταν θυμωμένη, κάτι πολύ παράξενο απ' όλες τις απόψεις, αν σκεφτεί κανείς πόσο φαινόταν να μισεί τον Τζόρνταν.

«Τίποτα», έλεγε. «Κάτι κλειδιά, μερικά χαρτιά με στατιστικά για παιχνίδια». Η Ίζαμπελ ακούμπησε στην πόρτα. Είδε τη Μάγια να στέκεται στη μία πλευρά του πάγκου της κουζίνας, με το χέρι στο τσεπάκι του σακιδίου του Σάιμον. Ο Τζόρνταν, απ' την άλλη πλευρά του πάγκου, την κοιτούσε. Κοιτούσε εκείνη, σκέφτηκε η Ίζαμπελ, όχι το τι έκανε —όπως σε κοιτάνε τα αγόρια όταν είναι τόσο ερωτευμένα μαζί σου που, παρακολουθούν συνεπαρμένοι ό,τι κίνηση κι αν κάνεις. «Θα ψάξω το πορτοφόλι του». Ο Τζόρνταν, που είχε αλλάξει το επίσημο ένδυμά του και είχε βάλει τζιν και ένα δερμάτινο μπουφάν, συνοφρυώθηκε. «Παράξενο που το άφησε εδώ. Μπορώ να δω;» είπε, και άπλωσε το χέρι του προς το μέρος της.

Η Μάγια τραβήχτηκε τόσο απότομα και τίναξε το χέρι της με τόση δύναμη, που της έπεσε το πορτοφόλι.

«Δεν ήθελα...» είπε ο Τζόρνταν, και τράβηξε αργά το χέρι του. «Συγγνώμη».

Η Μάγια πήρε μια βαθιά ανάσα. «Άκου» είπε «μίλησα με τον Σάιμον. Ξέρω ότι δεν ήθελες να με Μεταμορφώσεις. Ξέρω ότι δεν ήξερες τι σου συνέβαινε. Θυμάμαι πώς ήταν αυτό το συναίσθημα. Θυμάμαι ότι είχα τρομοκρατηθεί».

Ο Τζόρνταν χαμήλωσε αργά το χέρι του, προσεκτικά, και το ακούμπησε στο τραπέζι. Ήταν παράξενο, σκέφτηκε η Ίζαμπελ, να βλέπει κάποιον τόσο ψηλό να προσπαθεί να φανεί ακίνδυνος και μικρός. «Έπρεπε να είμαι δίπλα σου».

«Αλλά δεν σε άφηναν οι Πραίτορες», είπε η Μάγια. «Και ας μην ξεχνάμε ότι δεν είχες ιδέα τι σήμαινε να είσαι λυκάνθρωπος. Θα ήμασταν σαν δύο άνθρωποι με δεμένα μάτια που σκουντουφλάμε και κάνουμε συνέχεια γύρους. Ίσως είναι καλύτερο που δεν ήσουν εκεί. Αυτό με έκανε να φύγω και να ψάξω για βοήθεια. Στην Αγέλη».

«Στην αρχή ήλπιζα να σε φέρουν οι Πραίτορες», ψιθύρισε. «Για να σε ξαναδώ. Μετά συνειδητοποίησα ότι αυτό ήταν εγωιστικό, και θα έπρεπε να εύχομαι να μη σου είχα περάσει την ασθένεια. Ξέρω ότι τα ποσοστά ήταν πενήντα-πενήντα. Σκεφτόμουν ότι μπορεί να ήσουν απ' τους τυχερούς».

«Ναι, αλλά δεν ήμουν», είπε εκείνη αποφασιστικά. «Και με τα χρόνια άρχισα να σε βλέπω σαν ένα τέρας. Νόμιζα ότι ήξερες τι έκανες όταν με δάγκωσες. Νόμιζα ότι ήταν εκδίκηση, επειδή είχα φιλήσει εκείνο το αγόρι. Και γι' αυτό, σε μισούσα. Και αυτό τα έκανε όλα πιο εύκολα. Γιατί είχα κάποιον να κατηγορήσω».

«Καλά έκανες», είπε ο Τζόρνταν. «Εγώ έφταιγα».

Η Μάγια χάιδεψε με το δάχτυλό της τον πάγκο και απέφυγε το βλέμμα του. «Ναι, σε κατηγορώ. Αλλά... όχι όπως πριν».

Ο Τζόρνταν σήκωσε το χέρι του και το πέρασε μέσα απ' τα μαλλιά του, τραβώντας τα με δύναμη. «Δεν έχει περάσει ούτε μία μέρα που να μην έχω σκεφτεί τι σου έκανα. Σε δάγκωσα. Σε Μεταμόρφωσα. Σε έκανα αυτό που είσαι. Σήκωσα χέρι εναντίον σου. Σε πλήγωσα. Το μόνο άτομο που αγαπούσα περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στον κόσμο».

Τα μάτια της Μάγια έλαμπαν απ' τα δάκρυα. «Μην το λες αυτό. Δεν βοηθάει. Νομίζεις ότι βοηθάει;»

Η Ίζαμπελ ξερόβηξε δυνατά και μπήκε στο σαλόνι. «Λοιπόν, βρήκατε τίποτα;»

Η Μάγια γύρισε το κεφάλι της και σκούπισε τα δάκρυα. Ο Τζόρνταν χαμήλωσε τα χέρια του και είπε: «Μπα, όχι. Ήμασταν έτοιμοι να ψάξουμε το πορτοφόλι του». Το έπιασε απ' το σημείο όπου είχε πέσει. «Πάρε». Το πέταξε στην Ίζαμπελ.

Η Ίζαμπελ το έπιασε και το άνοιξε. Πάσο, ταυτότητα, μια πένα για κιθάρα στριμωγμένη στο χώρο που προοριζόταν για πιστωτικές. Ένα χαρτονόμισμα δέκα δολαρίων και μια απόδειξη για ζάρια. Το μάτι της έπεσε σε κάτι άλλο: μια επαγγελματική κάρτα, χωμένη απρόσεκτα πίσω από μια φωτογραφία του Σάιμον και της Κλέρι, από αυτές που βγαίνουν σε ένα φτηνό φωτογραφικό θάλαμο. Χαμογελούσαν και οι δύο.

Η Ίζαμπελ έβγαλε την κάρτα και την κοίταξε προσεκτικά. Είχε ένα περίπλοκο, σχεδόν αφηρημένο σχέδιο μιας ιπτάμενης κιθάρας ανάμεσα στα σύννεφα. Και από

κάτω ένα όνομα.

Σατρίνα Κένταλ. Μουσική Παραγωγός. Από κάτω είχε ένα τηλέφωνο, και μια διεύθυνση στην Άνω Ανατολική Πλευρά. Η Ίζαμπελ συνοφρυώθηκε. Κάτι θυμόταν, μια ανάμνηση στο πίσω μέρος του μυαλού της.

Η Ίζαμπελ έδειξε την κάρτα στον Τζόρνταν και στη Μάγια, που προσπαθούσαν να μην κοιτάζονται. «Πώς σας φαίνεται αυτό;»

Πριν προλάβουν να απαντήσουν, άνοιξε η πόρτα του διαμερίσματος, και μπήκε ο Άλεξ. Ήταν μουτρωμένος. «Βρήκατε τίποτα; Περιμένω εκεί κάτω μισή ώρα, και δεν έχει περάσει τίποτα, ούτε στο ελάχιστο, επικίνδυνο. Εκτός αν μετράει ένας τύπος που ξέρασε στη σκάλα».

«Δες», είπε η Ίζαμπελ, και έδωσε την κάρτα στον αδερφό της. «Κοίτα αυτό. Βρίσκεις κάτι παράξενο;»

«Εννοείς εκτός απ' το γεγονός ότι κανένας μουσικός παραγωγός δεν θα μπορούσε να ενδιαφέρεται για την πανάθλια μπάντα του Λιούις;» ρώτησε ο Άλεξ και έπιασε την κάρτα με τα μακριά του δάχτυλά. Ανάμεσα στα μάτια του εμφανίστηκαν γραμμές. «Σατρίνα;»

«Σου λέει κάτι το όνομα;» ρώτησε η Μάγια. Τα μάτια της ήταν ακόμη κόκκινα, αλλά η φωνή της ήταν σταθερή.

«Σατρίνα είναι ένα από τα δεκαεφτά ονόματα της Λίλιθ, της μητέρας όλων των δαιμόνων. Γι' αυτό οι μάγοι λέγονται παιδιά της Λίλιθ», είπε ο Άλεξ. «Γιατί εκείνη γέννησε τους δαίμονες, και αυτοί με τη σειρά τους έφτιαξαν τη φυλή των μάγων».

«Και θυμάσαι και τα δεκαεφτά της ονόματα;» ρώτησε με δυσπιστία ο Τζόρνταν.

Ο Άλεξ τον κοίταξε παγερά. «Εσύ ποιος είπαμε ότι

είσαι;»

«Έλα τώρα, Άλεξ, βούλωσ' το», είπε η Ίζαμπελ με το ύφος που χρησιμοποιούσε μόνο με τον αδερφό της. «Εντάξει, δεν έχουμε όλοι την ικανότητά σου να θυμόμαστε όλα τα βαρετά γεγονότα. Δεν πιστεύω να θυμάσαι και τα άλλα ονόματα της Λίλιθ;»

Ο Άλεξ άρχισε να απαριθμεί με μια έκφραση ανωτερότητας. «Σατρίνα, Λίλιθ, Ίτα, Κάλι, Μπάτνα, Τάλτο...»

«Τάλτο!» φώναξε η Ίζαμπελ. «Αυτό είναι. Το ήξερα ότι κάτι μου θύμιζε. Το ήξερα ότι υπήρχε κάποια σχέση!» Τους είπε βιαστικά για την Εκκλησία της Τάλτο, τι είχε βρει εκεί η Κλέρι, και πώς συνδεόταν με το νεκρό μωρό-δαιμόνα στο νοσοκομείο Μπεθ Ίσραελ.

«Μακάρι να μου τα είχες πει αυτά νωρίτερα», είπε ο Άλεξ. «Ναι, Τάλτο είναι ένα ακόμα απ' τα ονόματα της Λίλιθ. Και η Λίλιθ είχε πάντα σχέσεις με μωρά. Ήταν η πρώτη γυναίκα του Αδάμ, αλλά εκδιώχθηκε απ' τον Παράδεισο, γιατί δεν ήθελε να υπακούει ούτε στον Αδάμ ούτε στο Θεό. Ο Θεός την καταράστηκε για την ανυπακοή της —όλα τα παιδιά που έκανε θα πέθαιναν. Ο θρύλος λέει ότι προσπάθησε ξανά και ξανά να κάνει παιδί, αλλά όλα γεννιούνταν νεκρά. Τελικά ορκίστηκε ότι θα εκδικείτο το Θεό με το να κάνει αδύναμα τα παιδιά των θνητών και να τα σκοτώνει. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι είναι η δαιμόνισσα των νεκρών παιδιών».

«Αλλά είπες ότι ήταν η μητέρα όλων των δαιμόνων», είπε η Μάγια.

«Μπορούσε να δημιουργεί δαίμονες με το να σκορπίζει στάλες απ' το αίμα της στη γη σε ένα μέρος που λεγόταν Εδώμ»,¹ είπε ο Άλεξ. «Επειδή γεννήθηκαν από

¹ Η χώρα Εδώμ βρίσκεται στη νότια περιοχή της Παλαιστίνης, όπου κατοικούσαν οι απόγονοι του Εδώμ, δηλαδή του Ησαύ, οι Εδαμίτες (Κριτές 11:17, Αριθμοί 34:3). Αρχικά ονομαζόταν και γη ή όρος

το μίσος της για το Θεό και την ανθρωπότητα, έγιναν δαίμονες». Όταν ένωσε ότι τον κοιτούσαν όλοι, ανασήκωσε τους ώμους του. «Μια ιστορία είναι», είπε.

«Όλες οι ιστορίες είναι αληθινές», είπε η Ίζαμπελ. Αυτό ήταν το δικό της δόγμα από τότε που ήταν παιδί. Όλοι οι Κυνηγοί το πίστευαν. Δεν υπήρχε μόνο μία θρησκεία, ή μόνο μία αλήθεια –και κανένας μύθος δεν ήταν άνευ σημασίας. «Το ξέρεις αυτό, Άλεκ».

«Ξέρω και κάτι ακόμα», είπε και της έδωσε πίσω την κάρτα. «Αυτός ο αριθμός τηλεφώνου και η διεύθυνση δεν ισχύουν. Αποκλείεται να είναι αληθινά».

«Μπορεί», είπε η Ίζαμπελ και έβαλε την κάρτα στην τσέπη της. «Αλλά δεν έχουμε τίποτε άλλο για να ξεκινήσουμε. Οπότε, θα ξεκινήσουμε από εκεί».

Ο Σάιμον είχε μείνει άναυδος. Το σώμα που επέπλεε στο φέρετρο –του Σεμπάστιαν– δεν φαινόταν να είναι ζωντανό –τουλάχιστον δεν ανάσαινε. Αλλά προφανώς δεν ήταν ούτε νεκρός. Είχαν περάσει δύο μήνες. Αν ήταν όντως νεκρός, ο Σάιμον ήταν σχεδόν σίγουρος ότι θα ήταν σε πολύ χειρότερη κατάσταση απ' ό,τι ήταν τώρα. Το σώμα του ήταν πολύ λευκό, σαν μάρμαρο. Το ένα του χέρι ήταν κομμένο και μπανταρισμένο, αλλά κατά τα άλλα δεν είχε τίποτα. Έμοιαζε να κοιμάται, με μάτια κλειστά, και τα μπράτσα χαλαρά, ριγμένα στο πλάι. Μόνο το γεγονός ότι το στήθος του δεν ανεβοκατέβαινε έδειχνε ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά.

«Μα» είπε ο Σάιμον, και ήξερε ότι ακουγόταν γελοίος «είναι νεκρός. Τον σκότωσε ο Τζέις».

Η Λίλιθ έβαλε το χέρι της στη γυάλινη επιφάνεια του

φέρετρο. «Τζόναθαν», είπε, και ο Σάιμον θυμήθηκε ότι αυτό ήταν το όνομά του. Η φωνή της είχε μια παράξενη απαλή χροιά όταν το έλεγε, σαν να χάιδευε ένα παιδί. «Όμορφος δεν είναι;»

«Ε», είπε ο Σάιμον και κοίταξε με απέχθεια το πλάσμα μέσα στο φέρετρο —το αγόρι που είχε σκοτώσει τον εννιάχρονο Μαξ Λάιτγουντ. Το πλάσμα που είχε σκοτώσει τον Χοτζ. Και είχε προσπαθήσει να τους σκοτώσει όλους τους. «Δεν είναι ο τύπος μου».

«Ο Τζόναθαν είναι μοναδικός», είπε εκείνη. «Είναι ο μόνος Κυνηγός που έχω γνωρίσει που είναι και μισός Ανώτερος Δαίμονας. Αυτό τον κάνει πολύ ισχυρό».

«Είναι νεκρός», είπε ο Σάιμον. Κατά κάποιον τρόπο ένιωθε ότι είχε σημασία να τονίσει αυτό το γεγονός, αν και η Λίλιθ δεν φαινόταν να το καταλαβαίνει.

Η Λίλιθ κοίταξε τον Σεμπάστιαν και συνοφρυώθηκε. «Ναι, έτσι είναι. Ο Τζέις Λάιτγουντ γλίστρησε πίσω του, και τον κάρφωσε στην πλάτη, μέχρι την καρδιά».

«Και πώς...;»

«Ήμουν στην Άιντρις», είπε η Λίλιθ. «Όταν ο Βάλενταϊν άνοιξε την πύλη στους κόσμους των δαιμόνων, βγήκα κι εγώ. Όχι για να πολεμήσω στην ανόητη μάχη του. Πιο πολύ από περιέργεια. Το ότι ο Βάλενταϊν έδειξε τόση ύβρη...» Άφησε στη μέση την πρότασή της και ανασήκωσε τους ώμους της. «Φυσικά, οι Ουρανοί τον τιμώρησαν γι' αυτό. Είδα τη θυσία του· είδα τον Αρχάγγελο να σηκώνεται και να στρέφεται εναντίον του. Είδα τι έφερε πίσω. Είμαι πιο παλιά απ' όλους τους δαίμονες. Ξέρω τους Αρχαίους Νόμους. Ζωή αντί ζωής. Έτρεξα στον Τζόναθαν. Ήταν σχεδόν πολύ αργά. Ό,τι ανθρώπινο υπήρχε μέσα του πέθανε την ίδια στιγμή —η καρδιά

του είχε σταματήσει να χτυπάει, τα πνευμόνια του δεν φούσκωναν πια. Οι Αρχαίοι Νόμοι δεν ήταν αρκετοί. Προσπάθησα τότε να τον φέρω πίσω. Ὅμως, είχε ήδη φύγει μακριά. Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν αυτό. Να τον κρατήσω έτσι γι' αυτήν τη στιγμή».

Ο Σάιμον αναρωτήθηκε για λίγο τι θα συνέβαινε αν το έβαζε στα πόδια. Αν προσπερνούσε αυτή την τρελή γυναίκα-δαίμονα και πηδούσε από την ταράτσα του κτιρίου. Κανένα άλλο πλάσμα δεν μπορούσε να του κάνει κακό —αυτό ήταν συνέπεια του Σημαδιού, αλλά αμφέβαλλε αν θα τον προστάτευε απέναντι στον ίδιο του τον εαυτό. Βέβαια, ήταν βρικόλακας. Ἄραγε, αν έπεφτε από σαράντα πατώματα και έσπαγε όλα του τα κόκαλα, θα γινόταν καλά μετά; Ξεροκατάπια, και είδε ότι η Λίλιθ τον κοιτούσε με ευθυμία.

«Δεν θέλεις να μάθεις» είπε με την παγερή, αποπληνητική της φωνή «ποια στιγμή εννοώ;» Πριν προλάβει να απαντήσει ο Σάιμον, έσκυψε μπροστά και ακούμπησε με τους αγκώνες στο φέρετρο. «Υποθέτω ότι ξέρεις την ιστορία για το πώς γεννήθηκαν οι Νεφιλίμ. Πώς ο Αρχάγγελος Ραζιήλ ανέμιξε το αίμα του με το αίμα των ανθρώπων, και το έδωσε σε έναν άνθρωπο να το πιει, και ότι αυτός ο άνθρωπος έγινε ο πρώτος Νεφιλίμ».

«Την έχω ακούσει».

«Ουσιαστικά, ο Αρχάγγελος δημιούργησε μια καινούρια φυλή ανθρώπων. Και τώρα, με τον Τζόναθαν, μια καινούρια φυλή έχει ξαναγεννηθεί. Ὅπως ο Κυνηγός Τζόναθαν οδήγησε τους πρώτους Νεφιλίμ, έτσι και αυτός ο Τζόναθαν θα ηγηθεί της φυλής που σκοπεύω να δημιουργήσω εγώ».

«Της φυλής που...» Ο Σάιμον σήκωσε τα χέρια του

ψηλά. «Ξέρεις κάτι, αν θέλεις να ξεκινήσεις μια φυλή με ένα νεκρό τύπο, εμπρός, κάνε ό,τι θες. Δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχει αυτό με μένα».

«Ναι, τώρα είναι νεκρός. Αλλά δεν χρειάζεται να παραμείνει». Η φωνή της Λίλιθ ήταν ψυχρή, χωρίς συναίσθημα. «Υπάρχει, φυσικά, ένα είδος Πλασμάτων του Σκότους που το αίμα τους προσφέρει τη δυνατότητα για μια, ας το πούμε, αναγέννηση».

«Οι βρικόλακες», είπε ο Σάιμον. «Θέλεις να κάνω τον Σεμπάστιαν βρικόλακα;»

«Το όνομά του είναι Τζόναθαν». Το ύφος της ήταν αυστηρό. «Και ναι, κατά μία έννοια. Θέλω να τον δαγκώσεις και να πιεις το αίμα του και να του δώσεις σε αντάλλαγμα το δικό σου...»

«Δεν πρόκειται να το κάνω».

«Είσαι τόσο σίγουρος;»

«Ένας κόσμος χωρίς τον Σεμπάστιαν»! Ο Σάιμον χρησιμοποίησε επίτηδες αυτό το όνομα «είναι ένας καλύτερος κόσμος από ό,τι ένας κόσμος με αυτόν. Και δεν έχω σκοπό να το κάνω»: Ο θυμός φούσκωνε μέσα του σαν ένα βιαστικό κύμα. «Και ακόμα και αν ήθελα, δεν μπορώ. Είναι νεκρός. Οι βρικόλακες δεν μπορούν να φέρουν πίσω τους νεκρούς. Θα έπρεπε να το ξέρεις αυτό, αφού ξέρεις τόσα πολλά. Όταν η ψυχή φύγει από το σώμα, τίποτα δεν μπορεί να τη φέρει πίσω. Ευτυχώς».

Η Λίλιθ έσκυψε και τον κοίταξε. «Δεν το ξέρεις, έτσι δεν είναι;» είπε. «Δεν σου το είπε ποτέ η Κλέρι».

Ο Σάιμον είχε αρχίσει να βαριέται. «Τι δεν μου είπες;»

Εκείνη γέλασε, και ύστερα είπε: «Οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντα, ζωή αντί ζωής. Για να αποφευχθεί το χάος, πρέπει να υπάρχει τάξη. Και αν

δοθεί στο Φως μια ζωή, οφείλεται μια ζωή και στο Σκοτάδι».

«Ειλικρινά» είπε ο Σάιμον «δεν έχω ιδέα για τι πράγμα μιλάς. Και ούτε με ενδιαφέρει. Όλοι εσείς οι κακοί και τα ανατριχιαστικά προγράμματα ευγονικής¹ σας έχουν αρχίσει να με κουράζουν. Γι' αυτό, θα φύγω. Αν θέλεις, προσπάθησε να με σταματήσεις, να με απειλήσεις, ή να με πληγώσεις. Σε προκαλώ, μάλιστα, να προσπαθήσεις».

Τον κοίταξε και γέλασε. «Ο Κάιν εσηκώθη», είπε. «Μοιάζεις λίγο με αυτόν που φέρεις το Σημάδι του. Ήταν πεισματάρης, όπως κι εσύ. Και απερίσκεπτος».

«Εκείνος πήγε ενάντια στο...» Ο Σάιμον πνίγηκε προσπαθώντας να πει τη λέξη. Θεό. «Εγώ, απλώς, σου μιλάω». Έκανε μεταβολή για να φύγει.

«Στη θέση σου δεν θα μου γυρνούσα την πλάτη, Ημεροβάτη», είπε η Λίλιθ, και κάτι στη φωνή της τον έκανε να γυρίσει να την κοιτάξει, έτσι όπως ακουμπούσε στο φέρετρο του Σεμπάστιαν. «Νομίζεις ότι δεν μπορείς να πληγωθείς», είπε περιφρονητικά. «Και πράγματι, δεν μπορώ να σηκώσω το χέρι μου εναντίον σου. Δεν είμαι ανόητη· έχω δει την ιερή φωτιά του ουρανού. Δεν έχω καμία όρεξη να τη δω να στρέφεται εναντίον μου. Δεν είμαι ο Βάλενταϊν, να διακινδυνεύω με πράγματα που δεν μπορώ να καταλάβω. Είμαι δαίμονας, αλλά είμαι πολύ παλιά. Ξέρω την ανθρωπότητα καλύτερα απ' ό,τι νομίζεις. Καταλαβαίνω την αδυναμία της υπερηφάνειας, του πόθου για εξουσία, της επιθυμίας της σάρκας, της απληστίας και της ματαιοδοξίας και της αγάπης».

¹ Δίδυμη αδερφή της φρενολογίας, η ευγονική βασίζεται στην ιδέα πως μπορούμε να επέμβουμε στη διαδικασία της φυσικής επιλογής με σκοπό να περάσουμε στις επόμενες γενιές όσο το δυνατόν "καλύτερα" γονίδια. (Σ.τ.Ε.)

«Η αγάπη δεν είναι αδυναμία».

«Α, ναι;» είπε, και κοίταξε πίσω του με ένα βλέμμα παγερό και αιχμηρό σαν σταλακτίτης.

Ο Σάιμον γύρισε άθελά του το κεφάλι, νιώθοντας ότι έπρεπε να το κάνει, και κοίταξε πίσω του.

Πλάι στον τοίχο από τούβλα στεκόταν ο Τζέις. Φορούσε ένα σκούρο κοστούμι και λευκό πουκάμισο. Μπροστά του στεκόταν η Κλέρι, που φορούσε ακόμη το όμορφο χρυσό φόρεμα που φορούσε στη δεξίωση. Τα μακριά, κυματιστά της μαλλιά είχαν λυθεί απ' τον κότσο της και κρέμονταν στους ώμους της. Ήταν πολύ ακίνητη μέσα στα μπράτσα του Τζέις. Θα μπορούσε σχεδόν να είναι μια ρομαντική εικόνα αν στο ένα από τα χέρια του ο Τζέις δεν κρατούσε ένα μακρύ και αστραφτερό μαχαίρι με φιλντισένια λαβή, και με την αιχμή του να πιέζει το λαιμό της Κλέρι.

Ο Σάιμον κοίταξε τον Τζέις με απόλυτο και συγκλονιστικό τρόμο. Στο πρόσωπο του Τζέις δεν υπήρχε κανένα συναίσθημα, στα μάτια του κανένα φως. Έμοιαζε τελείως άδειος.

Έσκυψε το κεφάλι του πολύ ελαφρά.

«Την έφερα, Λαίδη Λίλιθ», είπε. «Όπως μου ζητήσατε».

17

και ο καϊν εσηκωθη

Η Κλέρι δεν είχε ξανανιώσει ποτέ τόσο κρύο.

Ακόμα και όταν είχε συρθεί έξω απ' τη Λίμνη Λυν, βήχοντας και φτύνοντας το δηλητηριασμένο της νερό στην ακτή, δεν είχε κρυώσει τόσο. Ακόμα και όταν νόμιζε ότι ο Τζέις είχε πεθάνει, δεν είχε νιώσει αυτήν τη φρικτή παγωμένη παράλυση στην καρδιά της. Τότε καιγόταν από οργή —οργή ενάντια στον πατέρα της. Τώρα ένιωθε μόνο τον πάγο, παντού μέσα της, μέχρι τα δάχτυλα των ποδιών της.

Είχε ανακτήσει τις αισθήσεις της στη μαρμάρινη είσοδο ενός παράξενου κτιρίου, κάτω απ' τη σκιά ενός σθηστού πολυελαίου. Την κουβαλούσε ο Τζέις, με το ένα χέρι κάτω απ' τα λυγισμένα της γόνατα και το άλλο κάτω απ' το κεφάλι της. Ζαλισμένη και αδύναμη ακόμη, είχε κρύψει το κεφάλι της στο λαιμό του για ένα λεπτό, προσπαθώντας να θυμηθεί πού ήταν.

«Τι έγινε;» του ψιθύρισε.

Είχαν φτάσει στο ασανσέρ. Ο Τζέις πάτησε το κουμπί,

και η Κλέρι άκουσε το θόρυβο που σήμαινε ότι ο ανελκυστήρας κατέβαινε. Μα, πού βρισκονταν;

«Λιποθύμησες», της είπε.

«Μα, πώς...» Τότε θυμήθηκε, και σταμάτησε. Τα χέρια του πάνω της, τον πόνο του ραβδιού στο δέρμα της, το σκοτεινό κύμα που την είχε τυλίξει. Κάτι λάθος στο ρούνο που είχε ζωγραφίσει πάνω της, το πώς ήταν και πώς τον ένιωθε. Έμεινε ακίνητη στα χέρια του για μια στιγμή, και μετά είπε:

«Άσε με κάτω».

Την άφησε όρθια, και κοιτάχτηκαν. Μόνο ένα μικρό κενό τούς χώριζε. Θα μπορούσε να απλώσει το χέρι της και να τον αγγίξει, αλλά, για πρώτη φορά από τη μέρα που τον είχε γνωρίσει, δεν ήθελε. Είχε το απαίσιο συναίσθημα ότι κοιτούσε έναν ξένο. Έμοιαζε με τον Τζέις, και ακουγόταν σαν τον Τζέις όταν μιλούσε, και τον ένιωθε οικείο όταν την κρατούσε. Αλλά τα μάτια του ήταν παράξενα και απόμακρα, όπως και το μικροσκοπικό χαμόγελο στο στόμα του.

Η πόρτα του ασανσέρ άνοιξε πίσω του. Και τότε η Κλέρι θυμήθηκε τη φορά που στεκόταν στον πρόναο του Ινστιτούτου και είχε πει "Σ' αγαπώ" στην κλειστή πόρτα του ασανσέρ. Το κενό πίσω του ήταν μαύρο σαν το στόμιο μιας σπηλιάς. Έβαλε το χέρι της στην τσέπη της, για να δει αν είχε ακόμη το ραβδί της. Δεν ήταν εκεί.

«Με έκανες να λιποθυμήσω», είπε. «Με ένα ρούνο. Με έφερες εδώ. Γιατί;»

Το όμορφο πρόσωπό του ήταν τελείως, επιμελώς άδειο. «Έπρεπε να το κάνω. Δεν είχα επιλογή».

Η Κλέρι γύρισε, και άρχισε να τρέχει προς την πόρ-

τα, αλλά ήταν πιο γρήγορος από αυτήν. Πάντα ήταν. Μπήκε μπροστά της, της έκλεισε το δρόμο και άπλωσε τα χέρια του. «Κλέρι, μην τρέχεις», είπε. «Σε παρακαλώ. Κάν' το για μένα».

Τον κοίταξε με δυσπιστία. Η φωνή του ήταν η ίδια, ακουγόταν ακριβώς σαν τον Τζέις, αλλά όχι τελείως, πιο πολύ σαν να ήταν η φωνή του μαγνητοσκοπημένη, σαν να είχε τους ίδιους τόνους και τα χαρακτηριστικά, αλλά να έλειπε η ζωή από μέσα της. Πώς δεν το είχε καταλάβει νωρίτερα; Νόμιζε ότι ακουγόταν απόμακρος επειδή ήταν αγχωμένος και πονούσε, αλλά όχι. Ήταν επειδή ήταν απών. Το στομάχι της αναποδογύρισε, και έτρεξε πάλι προς την πόρτα μόνο και μόνο για να την πιάσει από τη μέση και να τη γυρίσει προς το μέρος του. Τον έσπρωξε, και τα χέρια της πιάστηκαν στο ύφασμα του πουκαμίσου του, που σκίστηκε στο πλάι.

Η Κλέρι τον κοίταξε παγωμένη. Πάνω στο δέρμα του, λίγο πιο πάνω απ' την καρδιά του, υπήρχε ένας ρούνος.

Δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ. Δεν ήταν μαύρος, όπως οι ρούνοι των Κυνηγών, αλλά σκούρος κόκκινος, στο χρώμα του αίματος. Και του έλειπε η κομψή χάρη των ρούνων του Γκρι Βιβλίου. Ήταν ένα σκαρίφημα, άσχημο, με γραμμές αιχμηρές και σκληρές, και όχι καμπύλες και γενναιόδωρες.

Ο Τζέις, όμως, ήταν σαν να μην τον έβλεπε. Κοίταξε τον εαυτό του σαν να αναρωτιόταν τι κοίταζε, και έπειτα την κοίταξε απορημένος. «Δεν έγινε τίποτα. Δεν πόνεσα».

«Αυτός ο ρούνος...» άρχισε να λέει, αλλά σταμάτησε. Μπορεί να μην ήξερε ότι τον είχε. «Άσε με, Τζέις»,

είπε και έκανε πίσω. «Δεν είσαι αναγκασμένος να το κάνεις».

«Κάνεις λάθος», είπε και πήγε να την πιάσει.

Αυτήν τη φορά δεν αντιστάθηκε. Τι θα συνέβαινε αν ξέφευγε; Δεν μπορούσε να τον αφήσει έτσι εκεί. Ο Τζέις ήταν ακόμη εκεί, σκέφτηκε, παγιδευμένος κάπου πίσω από αυτά τα ανέκφραστα μάτια, μπορεί να την έψαχνε απεγνωσμένα. Έπρεπε να μείνει μαζί του. Έπρεπε να μάθει τι συνέβαινε. Τον άφησε να την πιάσει και να την πάρει στο ασανσέρ.

«Οι Σιωπηλοί Αδελφοί θα καταλάβουν ότι έφυγες», είπε καθώς τα κουμπιά στο ασανσέρ άναβαν το ένα μετά το άλλο. «Θα ειδοποιήσουν το Κονκλάβιο. Θα μας ψάξουν...»

«Δεν χρειάζεται να φοβάμαι τους Αδελφούς. Δεν ήμουν φυλακισμένος. Δεν περίμεναν ότι θα ήθελα να φύγω. Δεν θα προσέξουν ότι λείπω μέχρι αύριο το πρωί».

«Και αν ξυπνήσουν νωρίτερα;»

«Α» είπε με μια παγερή βεβαιότητα «δεν θα ξυπνήσουν. Πιο γρήγορα θα προσέξουν οι άλλοι καλεσμένοι στο πάρτι ότι λείπεις εσύ. Αλλά τι μπορούν να κάνουν; Δεν θα έχουν ιδέα πού πήγες, και το κτίριο δεν μπορεί να Εντοπιστεί». Χαίδεψε τα μαλλιά που είχαν πέσει στο πρόσωπό της, και εκείνη έμεινε ακίνητη. «Θα πρέπει να με εμπιστευτείς. Κανείς δεν θα έρθει να σε βρει».

Δεν έβγαλε το μαχαίρι μέχρι που βγήκαν απ' το ασανσέρ, και τότε είπε: «Δεν θα σου έκανα ποτέ κακό. Το ξέρεις αυτό, έτσι δεν είναι;» ακόμα και τη στιγμή που τίναξε τα μαλλιά της με τη λεπίδα του μαχαιριού και πίεσε την άκρη του στο λαιμό της. Ο παγωμένος αέρας χτύπησε τους γυμνούς ώμους και τα μπράτσα της μόλις

βγήκαν έξω στην ταράτσα. Τα χέρια του Τζέις ήταν ζεστά στα σημεία που τον άγγιζε, και ένιωθε τη δέρμη του κάτω απ' το λεπτό της φόρεμα, αλλά δεν έφτανε για να τη ζεστάνει, όχι μέχρι μέσα. Μέσα της ήταν γεμάτη με κοφτερά κομμάτια πάγου.

Πάγωσε ακόμα περισσότερο όταν είδε τον Σάιμον να την κοιτάζει με τα τεράστια σκοτεινά του μάτια. Το πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο από το σοκ, σαν ένα λευκό κομμάτι χαρτί. Κοιτούσε εκείνη, και τον Τζέις πίσω της, σαν να έβλεπε κάτι τελείως λάθος, κάποιον με το πρόσωπό του γυρισμένο ανάποδα, ή ένα χάρτη του κόσμου απ' όπου έλειπε όλη η στεριά και δεν είχε μείνει τίποτα παρά μόνο θάλασσα.

Δεν έριξε σχεδόν ούτε ένα βλέμμα στη γυναίκα δίπλα του, με τα σκούρα μαλλιά και το λεπτό, σκληρό της πρόσωπο. Το βλέμμα της Κλέρι είχε πάει κατευθείαν στο διάφανο φέρετρο πάνω στο βάζο από πέτρα. Έμοιαζε να λάμπει από μέσα σαν να το είχε φωτίσει ένα γαλακτερό εσωτερικό φως. Το νερό πάνω στο οποίο επέπλεε ο Τζόναθαν μάλλον δεν ήταν νερό, αλλά κάποιο άλλο, λιγότερο φυσιολογικό, υγρό. Κανονικά, σκέφτηκε αφηρημένη η Κλέρι, θα ούρλιαζε στη θέα του αδερφού της που επέπλεε ακίνητος και πεθαμένος, και τελείως άκαμπος σε κάτι που έμοιαζε με το γυάλινο φέρετρο της Χιονάτης. Αλλά μπορούσε μόνο να μείνει παγωμένη και να κοιτάζει με απόμακρο και ψυχρό σοκ.

Χείλη κόκκινα σαν αίμα, δέρμα λευκό σαν το χιόνι, μαλλιά μαύρα σαν τον έβено. Κάποια απ' αυτά ήταν όντως έτσι. Όταν είχε γνωρίσει τον Σεμπάστιαν, τα μαλλιά του ήταν μαύρα, αλλά τώρα ήταν ασημόλευκα, και επέπλεαν γύρω απ' το κεφάλι του σαν φύκια, σαν μαλ-

λιά αλμπίνου. Το ίδιο χρώμα με τα μαλλιά του πατέρα του. Του πατέρα τους. Το δέρμα του ήταν τόσο χλωμό, που έμοιαζε να είναι φτιαγμένο από λαμπερά κρύσταλλα. Αλλά τα χείλη του ήταν κι αυτά άχρωμα, όπως και οι βλεφαρίδες του.

«Ευχαριστώ, Τζέις», είπε η γυναίκα που ο Τζέις είχε αποκαλέσει Λαίδη Λίλιθ. «Ωραία τα κατάφερες, και πάνω στην ώρα. Αρχικά νόμιζα ότι θα είχα δυσκολίες μαζί σου, αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, άδικα ανησυχούσα».

Η Κλέρι την κοίταξε έντονα. Αν και η γυναίκα δεν ήταν γνωστή, ήταν γνωστή η φωνή της. Την είχε ξανακούσει αυτήν τη φωνή. Αλλά πού; Προσπάθησε να τραβηχτεί μακριά απ' τον Τζέις, αλλά εκείνος απλώς έσφιξε τη λαβή του. Η άκρη του μαχαιριού τής φίλησε το λαιμό της. Κατά λάθος, σκέφτηκε. Ο Τζέις –ακόμα και αυτός ο Τζέις– δεν θα της έκανε ποτέ κακό.

«Εσύ», είπε στη Λίλιθ με σφιγμένα δόντια. «Τι έχεις κάνει στον Τζέις;»

«Μιλάει η κόρη του Βάλενταϊν», είπε η μελαχρινή γυναίκα. «Σάιμον; Μήπως θέλεις να της εξηγήσεις;»

Ο Σάιμον φαινόταν έτοιμος να κάνει εμετό. «Δεν έχω ιδέα». Έμοιαζε να πνίγεται. «Πίστεψέ με, εσείς οι δύο ήσασταν τα τελευταία άτομα που περίμενα να δω εδώ πέρα».

«Οι Σιωπηλοί Αδελφοί είπαν ότι υπεύθυνος γι' αυτό που συνέβαινε στον Τζέις ήταν κάποιος δαίμονας», είπε η Κλέρι, και είδε τον Σάιμον να είναι πιο σαστισμένος από ποτέ. Η γυναίκα, όμως, την παρακολουθούσε απλώς με μάτια σχιστά σαν κύκλους από οψιδιανό. «Εσύ ήσουν αυτός ο δαίμονας, έτσι; Γιατί τον Τζέις, όμως; Τι θέλεις από εμάς;»

«Εσάς;» Η Λίλιθ γέλασε δυνατά. «Λες και έχεις εσύ καμία σημασία, κορίτσι μου. Γιατί εσένα; Γιατί εσύ είσαι το μέσο για να πετύχω το σκοπό μου. Γιατί χρειαζόμουν αυτά τα δύο αγόρια, και σε αγαπάνε και οι δύο. Γιατί ο Τζέις Χέροντεϊλ είναι το μόνο άτομο που εμπιστεύεσαι περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο στον κόσμο. Και είσαι κάποια που ο Ημεροβάτης αγαπάει αρκετά, για να δώσει τη ζωή του γι' αυτήν. «Μπορεί εσένα να μην μπορώ να σου κάνω κακό», είπε και γύρισε στον Σάιμον. «Αλλά μπορώ να κάνω σ' αυτήν. Είσαι τόσο πεισματάρης, ώστε να μείνεις απαθής και να βλέπεις τον Τζέις να της κόβει το λαιμό παρά να δώσεις το αίμα σου;»

Ο Σάιμον, που έμοιαζε σαν τον ίδιο το θάνατο, κούνησε αργά το κεφάλι του, αλλά, πριν προλάβει να μιλήσει, η Κλέρι είπε: «Σάιμον, μη! Μην το κάνεις, ό,τι κι αν είναι. Ο Τζέις δεν θα μου έκανε κακό».

Τα απύθμενα μάτια της γυναίκας στράφηκαν στον Τζέις. Χαμογέλασε. «Κόψ' την», είπε. «Λιγάκι μόνο».

Η Κλέρι ένιωσε τους ώμους του Τζέις να τεντώνονται, όπως εκείνη τη φορά στο πάρκο, όταν της έδειχνε πώς να πολεμάει. Ένιωσε ένα τσίμπημα στο λαιμό της σαν καυτό φιλί, ζεστό και κρύο ταυτόχρονα, και αισθάνθηκε ένα ζεστό υγρό ρυάκι να κυλάει στο στήθος της.

Ο Σάιμον άνοιξε διάπλατα τα μάτια του.

Την είχε κόψει. Το είχε κάνει στ' αλήθεια. Σκέφτηκε τον Τζέις, κουβαριασμένο στο πάτωμα του δωματίου στο Ινστιτούτο, με τον πόνο εμφανή σε κάθε γραμμή του προσώπου του. *Βλέπω στον ύπνο μου ότι έρχεσαι στο δωμάτιό μου. Και μετά σου κάνω κακό. Σε κόβω, ή σε στραγγαλίζω, ή σε μαχαιρώνω, και πεθαίνεις κοιτώντας με μ' αυτά τα πράσινα μάτια σου ενώ η ζωή σου*

κυλάει μέσα απ' τα χέρια μου.

Δεν τον είχε πιστέψει. Όχι. Ήταν ο Τζέις. Δεν θα της έκανε ποτέ κακό. Κοίταξε κάτω και είδε το αίμα να λερώνει το γιακά του φορέματός της. Ήταν σαν κόκκινη μπογιά.

«Βλέπεις», είπε η γυναίκα. «Κάνει ό,τι του λέω. Μην του κρατήσεις κακία. Είναι απόλυτα δοσμένος στην εξουσία μου. Εδώ και εβδομάδες τρυπώνω στον ύπνο του, βλέπω τα όνειρά του, μαθαίνω τους φόβους και τις επιθυμίες του, τις ενοχές και τα θέλω του. Δέχτηκε το Σημάδι μου σε ένα όνειρο, και τον καίει από εκείνη την ημέρα –καίει το δέρμα του και φτάνει στην ψυχή του. Τώρα η ψυχή του είναι στα χέρια μου, για να τη σχηματίσω ή να την κατευθύνω όπως θέλω εγώ. Θα κάνει οτιδήποτε του πω».

Η Κλέρι θυμήθηκε τι είχαν πει οι Σιωπηλοί Αδελφοί: Όταν γεννιέται ένας Κυνηγός, γίνεται μια τελετουργία. Στο παιδί δίνονται μερικά ξόρκια προστασίας τόσο από τους Σιωπηλούς Αδελφούς, όσο και από τις Σιδηρές Αδελφές. Όταν ο Τζέις πέθανε και ξαναζωντάνεψε, ήταν σαν να γεννήθηκε για δεύτερη φορά, και οι προστασίες αυτές χάθηκαν. Τον άφησαν ανοιχτό σαν μια ξεκλειδωτή πόρτα –ευάλωτο σε κάθε είδους δαιμονική επιρροή ή κακοβουλία.

Εγώ φταίω γι' αυτό, σκέφτηκε η Κλέρι. Εγώ τον έφερα πίσω και ήθελα να μείνει μυστικό. Αν είχαμε πει σε κάποιον τι είχε συμβεί, ίσως να προλαβαίναμε να κάνουμε το τελετουργικό και να μην είχαμε αφήσει τη Λίλιθ να μπει στο μυαλό του. Ένωσε να μισεί τόσο πολύ τον εαυτό της. Πίσω της, ο Τζέις ήταν σιωπηλός, ακίνητος σαν άγαλμα, με τα χέρια του γύρω της και το μαχαίρι

στο λαιμό της. Το ένιωσε στο λαιμό της όταν πήρε μια βαθιά ανάσα για να μιλήσει, κρατώντας τη φωνή της σταθερή με κόπο. «Καταλαβαίνω ότι ελέγχεις τον Τζέις», είπε. «Δεν καταλαβαίνω γιατί. Σίγουρα υπάρχουν άλλοι, πιο εύκολοι τρόποι να με απειλήσεις».

Η Λίλιθ αναστέναξε, σαν να την είχε κουράσει όλη αυτή η ιστορία. «Σε χρειάζομαι» είπε με επιτηδευμένα υπομορετικό ύφος «για να αναγκάσω τον Σάιμον να κάνει αυτό που θέλω, να μου δώσει, δηλαδή, το αίμα του. Και τον Τζέις δεν τον χρειάζομαι μόνο επειδή ήθελα έναν τρόπο για να σε φέρω εδώ, αλλά και ως αντίβαρο. Όλα τα στοιχεία στη μαγεία πρέπει να ισορροπούν, Κλαρίσα». Έδειξε τον ακανόνιστο μαύρο κύκλο στα πλακάκια, και ύστερα τον Τζέις. «Αυτός ήταν ο πρώτος. Ο πρώτος που επέστρεψε, η πρώτη ψυχή που ξαναγύρισε σ' αυτό τον κόσμο στο όνομα του Φωτός. Γι' αυτό, πρέπει να είναι εδώ, για να μπορέσω εγώ να επαναφέρω τον δεύτερο, στο όνομα του Σκότους. Καταλαβαίνεις τώρα, ανόητο κορίτσι; Είμαστε όλοι απαραίτητοι εδώ. Ο Σάιμον για να πεθάνει. Ο Τζέις για να ζήσει. Ο Τζόναθαν για να επιστρέψει. Κι εσύ, κόρη του Βάλενταϊν, θα είσαι ο καταλύτης για όλα αυτά».

Η φωνή της δαιμόνισσας είχε γίνει ένας χαμηλόφωνος ψαλμός. Η Κλέρι συνειδητοποίησε έκπληκτη πού είχε ξανακούσει αυτήν τη φωνή. Είχε δει τον πατέρα της να στέκεται μέσα σε μια πεντάλφα, και μια μελαχρινή γυναίκα με πλοκάμια αντί για μάτια να γονατίζει μπροστά στα πόδια του. Η γυναίκα έλεγε: *Το παιδί που θα έχει μέσα του αυτό το αίμα θα ξεπεράσει σε δύναμη τους Ανώτερους Δαίμονες της αβύσσου ανάμεσα στους κόσμους. Όμως αυτό θα σβήσει κάθε ίχνος ανθρωπιάς*

μέσα του, όπως το δηλητήριο σβήνει τη ζωή από το αίμα.

«Ξέρω», είπε η Κλέρι με σφιγμένα χείλη. «Ξέρω ποια είσαι. Σε είδα να κόβεις τη φλέβα σου και να ρίχνεις το αίμα σε ένα κύπελλο για τον πατέρα μου. Ο άγγελος Ιθουριήλ μου το έδειξε σε ένα όραμα».

Τα μάτια του Σάιμον πήγαιναν σαν τρελά μια στην Κλέρι και μια στη γυναίκα που είχε στα σκοτεινά της μάτια μια υποψία έκπληξης. Η Κλέρι μάντευε ότι δεν ξαφνιαζόταν εύκολα. «Είδα τον πατέρα μου να σε επικαλείται. Ξέρω πώς σε είπε. *Λαίδη του Εδώμ*. Είσαι Ανώτερη Δαίμονας. Εσύ έδωσες το αίμα σου για να γίνει ο αδερφός μου αυτό που είναι. Εσύ τον έκανες αυτό το απαίσιο πράγμα. Αν δεν ήσουν εσύ...»

«Ναι. Όλα αυτά είναι αλήθεια. Έδωσα το αίμα μου στον Βάλενταϊν Μόργκενστερν, και το έβαλε σε αυτό το αγοράκι, και να το αποτέλεσμα». Η γυναίκα έβαλε το χέρι της απαλά, σχεδόν σαν χάδι, πάνω στη γυάλινη επιφάνεια του φέρετρου του Σεμπάστιαν. Στο πρόσωπό της είχε ένα απίστευτα αλλόκοτο χαμόγελο. «Θα μπορούσες να πεις ότι, κατά κάποιον τρόπο, είμαι η μητέρα του Τζόναθαν».

«Σας είπα ότι αυτή η διεύθυνση δεν ήταν αληθινή», είπε ο Άλεξ.

Η Ίζαμπελ τον αγνόησε. Τη στιγμή που είχαν περάσει την πόρτα του κτιρίου, το ρουμπίνι που κρεμόταν στο λαιμό της είχε αρχίσει να πάλλεται, ελαφρά, σαν το σφυγμό μιας μακρινής καρδιάς. Αυτό σήμαινε ότι υπήρχε δαιμονική παρουσία. Υπό άλλες συνθήκες θα περίμενε να νιώσει και ο αδερφός της την αύρα του

χώρου όπως την ένιωθε και η ίδια, αλλά ήταν μάλλον πολύ βυθισμένος στη μελαγχολία για τον Μάγκνους για να συγκεντρωθεί.

«Φέρε το μαγικό φως σου», του είπε. «Ξέχασα το δικό μου σπίτι».

Της έριξε ένα ενοχλημένο βλέμμα. Στην αίθουσα υποδοχής ήταν σκοτεινά, τόσο σκοτεινά, που ένας κανονικός θνητός δεν θα έβλεπε. Η Μάγια και ο Τζόρνταν είχαν εξαιρετική νυχτερινή όραση ως λυκάνθρωποι. Στέκονταν στις απέναντι πλευρές του δωματίου, και ο Τζόρνταν εξέταζε το μεγάλο μαρμάρινο πάγκο της εισόδου, ενώ η Μάγια ακουμπούσε στον άλλο τοίχο και κοιτούσε μάλλον τα δαχτυλίδια της. «Υποτίθεται ότι πρέπει να το έχεις παντού μαζί σου» απάντησε ο Άλεξ.

«Α ναι; Εσύ έφερες τον Αισθητήρα σου;» ρώτησε απότομα. «Το ήξερα. Τουλάχιστον όμως, έχω αυτό». Άγγιξε το μενταγιόν. «Μπορώ να σου πω ότι υπάρχει κάτι εδώ πέρα. Κάτι δαιμονικό».

Ο Τζόρνταν γύρισε βιαστικά το κεφάλι του. «Υπάρχουν εδώ δαίμονες;»

«Δεν ξέρω, μπορεί μόνο ένας. Το μενταγιόν παλλόταν, και τώρα έσβησε», παραδέχθηκε η Ίζαμπελ. «Αλλά είναι πολύ μεγάλη σύμπτωση να έχουμε έρθει σε λάθος διεύθυνση. Πρέπει να το κοιτάξουμε».

Ένα θαμπό φως απλώθηκε γύρω της. Κοίταξε τριγύρω και είδε τον Άλεξ να κρατάει το μαγικό του φως, περιορίζοντας με τα δάχτυλά του τη λάμψη του. Έριχνε παράξενες σκιές στο πρόσωπό του και τον έκανε να φαίνεται μεγαλύτερος, τα μάτια του πιο σκούρα μπλε. «Πάμε, λοιπόν», είπε. «Θα ελέγχουμε έναν-έναν τους ορόφους».

Πήγαν προς το ασανσέρ. Πρώτα ο Άλεξ, μετά η Ίζαμπελ, και πίσω τους ο Τζόρνταν και η Μάγια. Οι μπότες της Ίζαμπελ είχαν χαραγμένους Αθόρβους ρούνους στις σόλες, αλλά τα τακούνια της Μάγια χτυπούσαν στο μαρμάρινο πάτωμα καθώς περπατούσε. Συνοφρυώθηκε, και σταμάτησε για να τα βγάλει, και συνέχισε ξυπόλυτη. Όταν η Μάγια μπήκε στο ασανσέρ, η Ίζαμπελ πρόσεξε ότι φορούσε στο μεγάλο δάχτυλο του αριστερού της ποδιού ένα χρυσό δαχτυλίδι με μια τρκουάζ πέτρα.

Ο Τζόρνταν, που κοίταξε τα πόδια της, είπε έκπληκτος: «Το θυμάμαι αυτό το δαχτυλίδι. Εγώ σου το αγόρασα...»

«Βούλωσ' το», είπε η Μάγια και πάτησε το κουμπί για να κλείσει η πόρτα. Η πόρτα έκλεισε και ο Τζόρνταν δεν είπε τίποτε άλλο.

Σταματούσαν σε κάθε πάτωμα. Τα περισσότερα ήταν υπό κατασκευή —δεν υπήρχαν φώτα, και από τα ταβάνια κρέμονταν καλώδια σαν κλήματα. Τα παράθυρα είχαν καρφωμένες σανίδες. Πανιά κρέμονταν στον απαλό αέρα σαν φαντάσματα. Η Ίζαμπελ κρατούσε σφιχτά το μενταγιόν της, αλλά δεν συνέβαινε τίποτα, μέχρι που έφτασαν στο δέκατο όροφο. Τη στιγμή που άνοιξε η πόρτα, ένιωσε ένα τίναγμα στο εσωτερικό της κλειστής της παλάμης, σαν να κρατούσε ένα μικροσκοπικό πουλί που χτυπούσε τα φτερά του.

«Κάτι υπάρχει εδώ», ψιθύρισε.

Ο Άλεξ κούνησε το κεφάλι του. Ο Τζόρνταν κάτι πήγε να πει, αλλά η Μάγια τού έδωσε μια αγκωνιά, και μάλιστα δυνατή. Η Ίζαμπελ γλίστρησε δίπλα στον αδελφό της, στο χολ έξω απ' το ασανσέρ. Το ρουμπίνι παλλόταν και δονείτο στο χέρι της σαν τρομαγμένο έντομο.

Πίσω της, ο Άλεξ ψιθύρισε: «Σάνταλφον». Γύρω απ' την Τζαμπελ άστραψε μια λάμψη και φώτισε το διάδρομο. Σε αντίθεση με τους άλλους ορόφους, αυτός φαινόταν τουλάχιστον εν μέρει ολοκληρωμένος. Γύρω της υψώνονταν τοίχοι από γρανίτη, και το πάτωμα ήταν από λείο μαύρο πλακάκι. Ένας διάδρομος οδηγούσε προς δύο κατευθύνσεις. Η μία κατέληγε σε μια στοίβα από υλικά κατασκευής και μπλεγμένα καλώδια. Η άλλη κατέληγε σε μια αφίδα. Πέρα από την αφίδα, τους καλούσε το μαύρο κενό.

Η Τζαμπελ γύρισε και κοίταξε τους συντρόφους της. Ο Άλεξ είχε κρύψει το μαγικό φως και κρατούσε ένα σπαθί σεράφ που άστραφτε, και φώτιζε το εσωτερικό του ασανσέρ σαν πυρσός. Ο Τζόρνταν είχε βγάλει ένα μεγάλο μαχαίρι που φαινόταν πολύ επικίνδυνο. Η Μάγια φαινόταν σαν να έφτιαχνε τα μαλλιά της. Όταν κατέβασε τα χέρια της, κρατούσε μια μακριά καρφίτσα με μυτερή άκρη. Τα νύχια της είχαν μακρύνει και τα μάτια της είχαν μια θανατηφόρα πρασινωπή λάμψη.

«Ακολουθήστε με», είπε η Τζαμπελ. «Ήσυχα».

Καθώς το κορίτσι διέσχιζε το διάδρομο, το φυλαχτό στο λαιμό της παλλόταν, *ταπ, ταπ*, σαν το χτύπημα ενός επίμονου δαχτύλου. Δεν άκουγε τους υπόλοιπους πίσω της, αλλά ήξερε ότι ήταν εκεί από τις σκιές που έριχναν στους σκούρους γρανιτένιους τοίχους. Ο λαιμός της ήταν σφιγμένος και τα νεύρα της κουρδισμένα, όπως ήταν πάντα πριν τη μάχη. Αυτό της άρεσε λιγότερο απ' όλα, η αναμονή πριν από το ξέσπασμα της βίας. Κατά τη διάρκεια της μάχης τίποτε άλλο δεν είχε σημασία εκτός από την ίδια τη μάχη· τώρα όμως, έπρεπε να προσπαθήσει πάρα πολύ για να συγκεντρωθεί στην

αποστολή της.

Μπροστά τους ήταν η αψίδα. Ήταν από σκαλιστό μάρμαρο, παράξενα παλιομοδίτικη για ένα τόσο μοντέρνο κτίριο, και τα πλαϊνά της ήταν διακοσμημένα με σπειροειδή γραφή. Η Ίζαμπελ κοίταξε στιγμιαία επάνω καθώς περνούσε από κάτω της, και σχεδόν αναπήδησε. Στην πέτρα ήταν σκαλισμένο ένα τερατόμορφο στόμιο υδρορροής, και την κοιτούσε περιφρονητικά. Του έκανε μια γκριμάτσα, και γύρισε το κεφάλι της για να δει την αίθουσα στην οποία είχε μπει.

Ήταν τεράστια, ψηλοτάβανη, και προφανώς προοριζόταν για να γίνει ένα μεγάλο διαμέρισμα τύπου λοφτ κάποια μέρα. Οι τοίχοι ήταν τζαμαρίες απ' το πάτωμα ως το ταβάνι και έβλεπαν στον Ηστ Ρίβερ, με το Κουίνς στο βάθος, όπου το σήμα της Πέτσι Κόλα άστραφτε κόκκινο του αίματος και μπλε ναυτικό πάνω στο μαύρο νερό. Τα φώτα των γύρω κτιρίων έλαμπαν στο νυχτερινό αέρα σαν χρυσόσκονη πάνω σε χριστουγεννιάτικο δέντρο. Το ίδιο το δωμάτιο ήταν σκοτεινό, και γεμάτο παράξενες, σκυφτές σκιές σε τακτικά διαστήματα, χαμηλά στο έδαφος. Η Ίζαμπελ μισόκλεισε τα μάτια της απορημένη. Δεν έδειχναν να κουνιούνται. Ήταν σαν μεγάλα, τετράγωνα, ογκώδη έπιπλα, αλλά τι...;

«Άλεξ», είπε απαλά. Το μενταγιόν της παλλόταν σαν να ήταν ζωντανό και η καρδιά από ρουμπίνι έκαιγε το δέρμα της.

Ο αδερφός της βρέθηκε δίπλα της σε μια στιγμή. Σήκωσε το σπαθί του, και το δωμάτιο γέμισε φως. Η Ίζαμπελ σκέπασε το στόμα της με το χέρι της. «Θεέ μου», είπε. «Μα τον Αρχάγγελο, όχι!»

«Δεν είσαι μητέρα του». Η φωνή του Σάιμον έτρεμε καθώς μιλούσε· η Λίλιθ δεν γύρισε καν να τον κοιτάξει. Ακουμπούσε ακόμη στο γυάλινο φέρετρο. Μέσα του επέπλεε ο Σεμπάστιαν, ακίνητος και ανύποπτος. Ο Σάιμον πρόσεξε ότι τα πόδια του ήταν γυμνά. «Έχει μητέρα. Τη μητέρα της Κλέρι. Και η Κλέρι είναι αδερφή του. Ο Σεμπάστιαν —ο Τζόναθαν— δεν θα χαρεί και πολύ αν της κάνεις κακό».

Η Λίλιθ σήκωσε το κεφάλι της όταν το άκουσε αυτό, και γέλασε. «Καλή προσπάθεια, Ημεροβάτη», είπε. «Αλλά εγώ τον ξέρω. Είδα το γιο μου να μεγαλώνει, ξέρεις. Τον επισκεπτόμουν συχνά με τη μορφή μιας κουκουβάγιας. Είδα πώς τον μισούσε η γυναίκα που τον γέννησε. Δεν την αγαπάει, ούτε θα έπρεπε, και ούτε νοιάζεται για την αδερφή του. Μοιάζει πιο πολύ σε μένα παρά στην Τζόσλιν Μόργκενστερν». Τα σκοτεινά της μάτια πήγαν απ' τον Σάιμον στον Τζέις και στην Κλέρι. Δεν είχαν κουνηθεί, ουσιαστικά. Η Κλέρι ήταν ακόμη στην αγκαλιά του Τζέις, με το μαχαίρι στο λαιμό της. Εκείνος το κρατούσε χαλαρά, απρόσεκτα, σαν να μην έδινε σημασία. Ο Σάιμον, όμως, ήξερε πόσο γρήγορα μπορούσε η αδιαφορία του Τζέις να γίνει βίαιη δράση.

«Τζέις», είπε η Λίλιθ. «Μπες στον κύκλο. Φέρε και το κορίτσι μαζί σου».

Ο Τζέις πήγε προς τα εμπρός υπάκουα και έσπρωξε την Κλέρι μπροστά του. Όταν πέρασαν το νοητό όριο της μαύρης γραμμής, οι ρούνιοι που βρίσκονταν μέσα της έλαμψαν ξαφνικά κατακόκκινοι —και την ίδια στιγμή άναψε και κάτι άλλο. Ένας ρούνος στην αριστερή πλευρά του στήθους του Τζέις, λίγο πιο πάνω απ' την καρδιά του, έλαμψε ξαφνικά με τόση ένταση, που ο

Σάιμον έκλεισε τα μάτια του. Ακόμα και με τα μάτια κλειστά, μπορούσε να δει το ρούνο, ένα βίαιο στρόβιλο από άγριες γραμμές, χαραγμένο στη μέσα πλευρά των βλεφάρων του.

«Άνοιξε τα μάτια σου, Ημεροβάτη», είπε κοφτά η Λίλιθ. «Ήρθε η ώρα. Θα μου δώσεις το αίμα σου, ή θα αρνηθείς; Ξέρεις το τίμημα αν το κάνεις».

Ο Σάιμον κοίταξε τον Σεμπάστιαν στο φέρετρό του —και μετά τον ξανακοίταξε. Στο γυμνό του στήθος ήταν ορατός ένας ρούνος σαν αυτόν που είχε μόλις αστράψει στο στήθος του Τζέις, αλλά άρχισε να σβήνει καθώς τον κοιτούσε ο Σάιμον. Μέσα σε ένα λεπτό εξαφανίστηκε, και ο Σεμπάστιαν ήταν και πάλι ακίνητος και λευκός. Δεν κουνιόταν. Δεν ανάσαινε.

Νεκρός.

«Δεν μπορώ να τον φέρω πίσω», είπε ο Σάιμον. «Είναι νεκρός. Θα σου έδινα το αίμα μου, αλλά δεν μπορεί να το καταπιεί».

Η ανάσα της βγήκε ανάμεσα απ' τα δόντια της εκνευρισμένη, και για μια στιγμή τα μάτια της έλαμψαν με ένα σκληρό οξειδωμένο φως. «Πρώτα πρέπει να τον δαγκώσεις», είπε. «Είσαι ένας Ημεροβάτης. Μέσα στο σώμα σου τρέχει αγγελικό αίμα, μέσα στο αίμα και στα δάκρυά σου, μέσα στο υγρό των πνευμόνων σου. Το αίμα του Ημεροβάτη θα τον ζωντανέψει τόσο που θα μπορεί να καταπιεί και να πιει. Δάγκωσέ τον και δώσε του το αίμα σου, και φέρ' τον πίσω σε μένα».

Ο Σάιμον την κοίταξε αλλόκοτα. «Αυτό που λες, όμως... θες να πεις ότι έχω τη δύναμη να φέρω πίσω τους νεκρούς;»

«Από τη στιγμή που έγινες Ημεροβάτης έχεις αυτήν

τη δύναμη», του είπε. «Αλλά δεν έχεις το δικαίωμα να τη χρησιμοποιείς».

«Το δικαίωμα;»

Εκείνη χαμογέλασε, χαϊδεύοντας με την άκρη ενός κόκκινου νυχιού το φέρετρο του Σεμπάστιαν. «Η ιστορία γράφεται από τους νικητές, λένε», είπε. «Μπορεί μεταξύ της πλευράς του Φωτός κι εκείνης του Σκότους να μην υπάρχει και τόσο μεγάλη διαφορά όσο νομίζεις. Άλλωστε, χωρίς το Σκότος, το Φως δεν έχει τίποτα να φωτίσει».

Ο Σάιμον την κοίταξε ανέκφραστος.

«Ισορροπία», του εξήγησε εκείνη. «Υπάρχουν νόμοι πολύ πιο παλιοί απ' ό,τι μπορείς να φανταστείς. Και ένας από αυτούς είναι ότι δεν μπορείς να φέρεις πίσω αυτό που έχει πεθάνει. Όταν η ψυχή έχει φύγει από το σώμα, ανήκει στους νεκρούς. Και δεν μπορείς να τη φέρεις πίσω χωρίς να πληρώσεις ένα τίμημα».

«Κι εσύ είσαι διατεθειμένη να το πληρώσεις; Γι' αυτόν;» Ο Σάιμον έδειξε τον Σεμπάστιαν.

«Αυτός είναι το τίμημα». Έριξε πίσω το κεφάλι της και άρχισε να γελάει. Έμοιαζε σχεδόν ανθρωπινό το γέλιο της. «Αν το Φως φέρει πίσω μια ψυχή, τότε έχει και το Σκότος δικαίωμα να φέρει άλλη μία. Αυτό είναι το δικό μου δικαίωμα. Ή μάλλον, ρώτα καλύτερα τη μικρή σου φίλη, την Κλέρι, τι εννοώ».

Ο Σάιμον κοίταξε την Κλέρι. Φαινόταν έτοιμη να λιποθυμήσει. «Ο Ραζιήλ» είπε αχνά «όταν ο Τζέις πέθανε...»

«Πέθανε ο Τζέις;» Η φωνή του Σάιμον ανέβηκε μια οκτάβα. Ο Τζέις, παρά το ότι ήταν το αντικείμενο της συζήτησης, παρέμενε ήρεμος και ανέκφραστος, με το

χέρι που κρατούσε το μαχαίρι σταθερό.

«Τον μαχαίρωσε ο Βάλενταϊν», είπε η Κλέρι σχεδόν ψιθυριστά. «Και μετά, ο Αρχάγγελος σκότωσε τον Βάλενταϊν και είπε ότι μπορούσα να ζητήσω ό,τι ήθελα. Και εγώ είπα ότι ήθελα να γυρίσει πίσω ο Τζέις, ότι τον ήθελα πίσω, και ο άγγελος τον έφερε... για μένα». Τα μάτια της ήταν τεράστια στο μικροσκοπικό χλωμό της πρόσωπο. «Έμεινε νεκρός μόνο για λίγα λεπτά, τόσο λίγη ώρα...»

«Ήταν αρκετή, όμως», είπε αναστενάζοντας η Λίλιθ. «Εγώ ήμουν κοντά στο γιο μου όταν μαχόταν με τον Τζέις· τον είδα να πέφτει και να πεθαίνει. Ακολούθησα τον Τζέις στη λίμνη, είδα τον Βάλενταϊν να τον σκοτώνει και τον Αρχάγγελο να τον φέρνει ξανά στη ζωή. Ήξερα ότι αυτή ήταν η ευκαιρία μου. Έτρεξα πίσω στο ποτάμι και πήρα το σώμα του γιου μου. Το κράτησα διατηρημένο γι' αυτήν ακριβώς τη στιγμή». Κοίταξε με λατρεία το φέρετρο. «Όλα θα βρουν την ισορροπία τους. Οφθαλμόν αντί οφθαλμού. Οδόντα αντί οδόντα. Ζωή αντί ζωής. Ο Τζέις είναι το αντίβαρο. Αν ζήσει ο Τζέις, τότε θα ζήσει και ο Τζόναθαν».

Ο Σάιμον δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια του από την Κλέρι. «Αυτό που λέει... για τον Αρχάγγελο... είναι αλήθεια;» είπε. «Και δεν το είπες σε κανέναν;»

Προς μεγάλη του έκπληξη, αυτός που απάντησε ήταν ο Τζέις. Χάιδεψε με το μάγουλό του τα μαλλιά της Κλέρι: «Ήταν το μυστικό μας».

Τα πράσινα μάτια της Κλέρι άστραψαν, αλλά δεν κουνήθηκε.

«Βλέπεις, λοιπόν, Ημεροβάτη», είπε η Λίλιθ. «Απλώς παίρνω αυτό που δικαιοματικά μου ανήκει. Ο Νόμος

λέει ότι αυτός που επέστρεψε πρώτος πρέπει να μείνει στον Κύκλο για να επιστρέψει ο δεύτερος». Έδειξε τον Τζέις με μια αδιάφορη κίνηση του δαχτύλου της. «Αυτός είναι εδώ. Εσύ είσαι εδώ. Όλα είναι έτοιμα».

«Άρα, δεν χρειάζεσαι την Κλέρι», είπε ο Σάιμον. «Μην την ανακατεύεις. Άφησέ τη να φύγει».

«Φυσικά και τη χρειάζομαι. Τη χρειάζομαι για να αναγκάσω/εσένα. Δεν μπορώ να σε πληγώσω, Σημαδεμένη, ούτε να σε απειλήσω, ούτε να σε σκοτώσω. Αλλά μπορώ να σου ξεριζώσω την καρδιά με το να ξεριζώσω τη ζωή της. Και θα το κάνω».

Κοίταξε την Κλέρι, και ο Σάιμον ακολούθησε το βλέμμα της.

Η Κλέρι. Ήταν τόσο χλωμή, που έμοιαζε σχεδόν μπλε, αν και μάλλον έφταιγε το κρύο. Τα πράσινα μάτια της ήταν τεράστια στο χλωμό της πρόσωπο. Μερικές σταγόνες από αίμα που ξεραινόταν απλώνονταν απ' το λαιμό ως το γιακά του φορέματός της που είχε λερωθεί. Τα χέρια της κρέμονταν στο πλάι, χαλαρά, αλλά έτρεμαν.

Ο Σάιμον την έβλεπε έτσι, αλλά και όπως ήταν όταν ήταν επτά χρονών, με κοκαλιάρικα μπράτσα, και φακίδες, και τις γαλάζιες πλαστικές μπαρέτες στα μαλλιά που φορούσε μέχρι που έγινε έντεκα. Θυμήθηκε την πρώτη φορά που είχε προσέξει ότι είχε πραγματικά χοριτσιότικο σώμα κάτω απ' το φαρδύ μπλουζάκι και το τζιν που φορούσε πάντα και πώς δεν ήταν σίγουρος αν έπρεπε να την κοιτάξει ή να γυρίσει απ' την άλλη. Θυμήθηκε το γέλιο της, και τη βιαστική κίνηση του μολυβιού της στο χαρτί, που άφηνε πίσω της περίτεχνα σχέδια: κάστρα με σπειροειδείς πύργους, άλογα, λαμπερούς ζωγραφισμένους ήρωες που είχε φτιάξει με το μυαλό της. Μπορείς

να πας μόνη σου στο σχολείο, της είχε πει η μητέρα της, αλλά μόνο αν έρθει μαζί σου ο Σάιμον. Τη θυμήθηκε να του κρατάει το χέρι όταν διέσχιζαν το δρόμο και θυμόταν πως ο ίδιος ένιωθε την απίστευτη αποστολή που είχε αναλάβει: την ευθύνη της ασφάλειάς της.

Ήταν ερωτευμένος μαζί της, κάποτε, και ίσως ένα μέρος του εαυτού του θα ήταν πάντα, γιατί ήταν ο πρώτος του έρωτας. Αλλά τώρα δεν είχε σημασία αυτό. Ήταν η Κλέρι. Ήταν κομμάτι του· ήταν και θα ήταν για πάντα. Καθώς την κοιτούσε, εκείνη κούνησε το κεφάλι της, πολύ ελαφρά. Ήξερε τι ήθελε να του πει. *Μην το κάνεις. Μην της δώσεις αυτό που θέλει. Άσε να συμβεί ό,τι είναι να συμβεί.*

Μπήκε στον κύκλο· τη στιγμή που τα πόδια του πέρασαν πάνω από τη μαύρη γραμμή ένιωσε ένα ρίγος, σαν ηλεκτροσόκ, να τον διαπερνάει. «Εντάξει», είπε. «Θα το κάνω».

«Όχι!» φώναξε η Κλέρι, αλλά ο Σάιμον δεν την κοίταξε. Κοιτούσε τη Λίλιθ, που χαμογελούσε ψυχρά και θριαμβευτικά καθώς σήκωσε το αριστερό της χέρι και το πέρασε πάνω απ' την επιφάνεια του φέρετρου.

Το καπάκι του εξαφανίστηκε, σαν να ξεφλούδισε, με έναν τρόπο που στον Σάιμον θύμιζε, για κάποιον παράξενο λόγο, κονσέρβα από σαρδέλες. Καθώς το πάνω μέρος του γυαλιού τραβήχτηκε, έλιωσε, και άρχισε να στάζει στις πλευρές του γρανιτένιου βάρους. Σχημάτιζε μικροσκοπικά κρυσταλλικά κομματάκια γυαλιού όταν οι σταγόνες έφταναν στο έδαφος.

Το φέρετρο ήταν ανοιχτό σαν δεξαμενή. Το σώμα του Σεμπάστιαν λικνιζόταν μέσα, και του Σάιμον του φάνηκε για άλλη μια φορά ότι μπορούσε να δει το ρούνο στο

στήθος του να αστράφτει όταν η Λίλιθ άπλωσε το χέρι της προς το φέρετρο. Ο Σάιμον την είδε να πιάνει τα μπράτσα του Σεμπάστιαν, που κρέμονταν άψυχα, και να τα σταυρώνει πάνω από το στήθος του με μια αλλόκοτα τρυφερή χειρονομία, βάζοντας το κομμένο κάτω από το γερό. Σκούπισε μια τούφα βρεγμένα μαλλιά από το ακίνητο, λευκό του πρόσωπο, έκανε πίσω, και τίναξε το γαλακτερό υγρό από τα χέρια της.

«Σειρά σου, Ημεροβάτη», είπε.

Ο Σάιμον πλησίασε το φέρετρο. Το πρόσωπο του Σεμπάστιαν ήταν νωθρό, οι βλεφαρίδες του ακίνητες. Στο λαιμό του δεν παλλόταν κανένας σφυγμός. Ο Σάιμον θυμήθηκε πόσο πολύ ήθελε να πιει το αίμα της Μορίν. Πώς λαχταρούσε να νιώσει τα δόντια του να χώνονται στο δέρμα της και να απελευθερώσει το αλμυρό αίμα από κάτω του. Αυτό όμως... αυτό ήταν σαν να πίνει αίμα από ένα πτώμα. Η σκέψη και μόνο τον έκανε να αηδιάζει.

Αν και δεν την έβλεπε, ένιωθε την Κλέρι να τον κοιτάζει. Ένιωθε την ανάσα της καθώς έσκυψε πάνω από τον Σεμπάστιαν. Ένιωθε και τον Τζέις, να τον παρακολουθεί με τα ανέκφραστα μάτια του. Άπλωσε τα χέρια του στο φέρετρο και τα τύλιξε γύρω από τους παγωμένους ώμους του Σεμπάστιαν που γλιστρούσαν. Καταπολεμώντας την τάση εμετού που του ερχόταν, βύθισε τα δόντια του στο λαιμό του Σεμπάστιαν. Το στόμα του γέμισε με μαύρο δαιμονικό αίμα, πικρό σαν δηλητήριο.

Η Ίζαμπελ κινήθηκε αθόρυβα ανάμεσα στα πέτρινα βήθρα. Ο Άλεξ ήταν δίπλα της, με το Σάνταλφον στο χέρι, φωτίζοντας το δωμάτιο. Η Μάγια βρισκόταν στη

μια γωνία του δωματίου και έκανε εμετό σκυφτή, ενώ ο Τζόρνταν περίμενε από πάνω της, σαν να ήθελε να απλώσει το χέρι του να χαϊδέψει την πλάτη της, αλλά φοβόταν μήπως τον βρῖσει.

Η Ίζαμπελ δικαιολογούσε τη Μάγια. Αν και η ίδια δεν είχε εκπαιδευθεί τόσα χρόνια, θα είχε κάνει κι εκείνη εμετό. Δεν είχε ξαναδει ποτέ κάτι σαν αυτό που έβλεπε μπροστά της. Υπήρχαν δεκάδες, μπορεί και πενήντα, πέτρινα βάρδρα στο δωμάτιο. Πάνω στο κάθε ένα υπήρχε ένα χαμηλό καλάδι σαν κούνια. Και μέσα σε κάθε καλάδι υπήρχε ένα μωρό. Και όλα τα μωρά ήταν νεκρά.

Στην αρχή είχε μερικές ελπίδες, καθώς διέσχιζε τις σειρές από κούνιες, ότι θα έβρισκε κάποιο ζωντανό. Αλλά αυτά τα παιδιά ήταν αρκετό καιρό νεκρά. Το δέρμα τους ήταν γκριζο, τα μικρά τους πρόσωπα μελανιασμένα και το χρώμα τους αλλοιωμένο. Ήταν τυλιγμένα σε λεπτές κουβέρτες, και παρόλο που στο δωμάτιο είχε κρύο, η Ίζαμπελ ήξερε ότι δεν ήταν τόσο κρύο, ώστε να πεθάνουν από αυτό. Δεν ήταν σίγουρη πώς είχαν πεθάνει, δεν άντεχε να κοιτάξει από πολύ κοντά. Ήταν προφανές ότι το ζήτημα αυτό αφορούσε το Κογκλάβιο.

Ο Άλεξ, πίσω της, είχε δάκρυα στα μάτια. Έβριζε πνιχτά μέχρι να φτάσουν το τελευταίο βάρδρο. Η Μάγια είχε σηκωθεί και ακουμπούσε στο παράθυρο. Ο Τζόρνταν της είχε δώσει κάποιο κομμάτι ύφασμα, ίσως χαρτομάντιλο, για να σκουπιστεί. Τα ψυχρά λευκά φώτα της πόλης έλαμπαν πίσω της σπάζοντας το σκούρο γυαλί σαν διαμαντένια τρυπάνια.

«Ίζ» είπε ο Άλεξ «Ποιος θα μπορούσε να έχει κάνει κάτι τέτοιο; Γιατί να το κάνει, ακόμα και ένας δαίμονας...»

Σταμάτησε να μιλάει. Η Ίζαμπελ ήξερε τι σκεφτόταν. Τον Μαξ, όταν είχε γεννηθεί. Εκείνη ήταν επτά, ο Άλεξ εννιά. Έσκυβαν πάνω απ' το μικρό τους αδερφό στην κούνια του, διασκεδάζοντας γοητευμένοι από εκείνο το συναρπαστικό μικρό νέο πλάσμα. Έπαιζαν με τα μικρά δαχτυλάκια του, γελούσαν με τις γκριμάτσες που έκανε όταν τον γαργαλούσαν.

Η καρδιά της σφίχτηκε. Μαξ. Καθώς περνούσε δίπλα από τις σειρές με τα μικρά καλάθια, που είχαν γίνει πια μικρά φέρετρα, είχε αρχίσει να την καταλαμβάνει μια αίσθηση ανείπωτου τρόμου. Δεν μπορούσε να αγνοήσει ότι το μενταγιόν γύρω από το λαιμό της έλαμπε με μια τραχιά, σταθερή λάμψη. Τη λάμψη που θα είχε αν έβλεπε μπροστά της έναν Ανώτερο Δαίμονα.

Θυμήθηκε τι είχε δει η Κλέρι στο νεκροτομείο του Μπεθ Ίσραελ. Ήταν σαν κανονικό μωρό, εκτός από τα χέρια του. Ήταν γαμπά σαν νύχια αρπακτικού...

Με μεγάλη προσοχή, πλησίασε ένα από τα καλάθια. Προσέχοντας να μην αγγίξει το μωρό, τράβηξε στο πλάι τη λεπτή κουβέρτα που τύλιγε το σώμα του.

Ένιωσε την ανάσα της να βγαίνει σαν κραυγή. Συνηθισμένα αφράτα μπράτσα μωρού, στρογγυλοί μωρουδίστικοι καρποί. Τα χέρια φαίνονταν απαλά και καινούρια. Αλλά τα δάχτυλα –τα δάχτυλα ήταν διαστρεβλωμένα σαν νύχια αρπακτικού, μαύρα σαν καμένα κόκαλα, με κοφτερά μικρά νυχάκια στην άκρη. Έκανε ένα βήμα πίσω άδελά της.

«Τι είναι;» Η Μάγια πήγε προς το μέρος τους. Φαινόταν ακόμα χάλια, αλλά η φωνή της ήταν σταθερή. Ο Τζόρνταν την ακολούθησε, με τα χέρια στις τσέπες. «Τι βρήκατε;» είπε.

«Μα τον Αρχάγγελο». Ο Άλεξ είχε σταθεί πλάι στην Τζαμπελ και κοιτούσε την κούνια. «Αυτό είναι... σαν το μωρό που σου είπε η Κλέρι; Εκείνο στο Μπεθ Ίσραελ;»

Η Τζαμπελ έγνεψε καταφατικά. «Μάλλον δεν ήταν μόνο ένα», είπε. «Κάποιος προσπαθούσε να φτιάξει κι άλλα. Κι άλλους... Σεμπάστιαν».

Αργά-αργά, η Τζαμπελ τους διηγήθηκε τι της είχε πει η Κλέρι για το μωρό στο νεκροτομείο, το βιβλίο που είχε βρει στην Εκκλησία της Τάλτο. «Κάποιος κάνει πειράματα σε μωρά», είπε. «Προσπαθεί να φτιάξει κι άλλους Σεμπάστιαν».

«Γιατί να θέλει οποιοσδήποτε κι άλλους τέτοιους;» Η φωνή του Άλεξ ήταν γεμάτη από γυμνό μίσος.

«Ήταν γρήγορος και δυνατός», είπε η Τζαμπελ. Την πονούσε σχεδόν σωματικά να λέει οτιδήποτε θετικό για το αγόρι που είχε σκοτώσει τον αδερφό της και είχε προσπαθήσει να σκοτώσει και την ίδια. «Μάλλον προσπαθούν να φτιάξουν μια φυλή από υπερ-πολεμιστές».

«Δεν έπιασε, όμως». Τα μάτια της Μάγια ήταν γεμάτα θλίψη.

Ένας θόρυβος τόσο απαλός, που ήταν σχεδόν αδύνατο να ακουστεί, χάιδεψε την άκρη της ακοής της Τζαμπελ. Τίναξε το κεφάλι της, και το χέρι της πήγε στη ζώνη της, όπου είχε τυλιγμένο το μαστίγιό της. Κάτι κινήθηκε στις σκιές στην άκρη του δωματίου, κοντά στην πόρτα, μια απειροελάχιστη κίνηση, αλλά η Τζαμπελ είχε ήδη απομακρυνθεί από τους άλλους και έτρεχε προς την πόρτα. Όρμησε στο διάδρομο κοντά στα ασανσέρ. Πράγματι, υπήρχε κάτι εκεί, μια σκιά που είχε απελευθερωθεί απ' το σκοτάδι, και κινείτο, κολλημένη στον τοίχο. Η Τζαμπελ έτρεξε, και όρμησε μπροστά, ρίχνοντας τη σκιά

στο πάτωμα.

Δεν ήταν φάντασμα. Καθώς έπεσαν και οι δύο στο πάτωμα, η Ίζαμπελ άκουσε ένα πολύ ανθρώπινο ξαφνιασμένο βογκητό από τη σκοτεινή μορφή. Έπεσαν μαζί στο πάτωμα και στροβιλίστηκαν. Η μορφή ήταν οίγουρα ανθρώπινη —αδύνατη, και πιο κοντή από την Ίζαμπελ, και φορούσε γκριζα φόρμα και αθλητικά. Μυτεροί αγκώνες χώθηκαν στο στήθος της Ίζαμπελ. Ένα γόνατο πίεσε την κοιλιά της. Η Ίζαμπελ έβγαλε μια πνιχτή κραυγή, και γλιστρησε στο πλάι, ψάχνοντας το μαστίγιό της. Μέχρι να το βγάλει, η μορφή είχε σηκωθεί όρθια. Η Ίζαμπελ γύρισε μπρούμυτα και τίναξε το μαστίγιό της. Η άκρη του τυλίχτηκε γύρω απ' τον αστράγαλο του αγνώστου και τον έσφιξε. Η Ίζαμπελ τράβηξε με δύναμη το μαστίγιο και έριξε τη μορφή στο πάτωμα.

Σηκώθηκε όρθια, ψάχνοντας με το ελεύθερο χέρι της το ραβδί της, που ήταν στριμωγμένο στο φόρεμά της. Με μια γρήγορη κίνηση ολοκλήρωσε το Σημάδι Νυξ στον αριστερό της ώμο. Η όρασή της ρυθμίστηκε αμέσως, και το δωμάτιο ήταν σαν να γέμισε με φως καθώς ενεργοποιήθηκε ο ρούνος της νυχτερινής όρασης. Μπορούσε να δει πιο καθαρά τον εχθρό της —μια λεπτή μορφή με γκριζα φόρμα και γκριζα αθλητικά που σερνόταν προς τα πίσω μέχρι που η πλάτη της κόλλησε στον τοίχο. Η κουκούλα της φόρμας είχε πέσει πίσω αποκαλύπτοντας το πρόσωπο. Το κεφάλι ήταν ξυρισμένο τελείως, αλλά το πρόσωπο ήταν εμφανώς γυναικείο, με έντονα ζυγωματικά και μεγάλα, σκούρα μάτια.

«Σταμάτα», είπε η Ίζαμπελ και τράβηξε με δύναμη το μαστίγιο. Η γυναίκα φώναξε από πόνο. «Σταμάτα να προσπαθείς να ξεφύγεις».

Η γυναίκα γύμνωσε τα δόντια της. «Σκουλήκι», είπε. «Άπιστη. Δεν πρόκειται να σου πω τίποτα».

Η Ίζαμπελ έβαλε το ραβδί της πίσω στο φόρεμά της. «Αν τραβήξω αρκετά δυνατά αυτό το μαστίγιο, μπορώ να σου κόψω το πόδι». Τίναξε άλλη μια φορά το μαστίγιο, το έσφιξε, και πήγε πιο μπροστά, μέχρι που στεκόταν πάνω απ' τη γυναίκα και την κοιτούσε από ψηλά. «Τα μωρά», είπε. «Τι έπαθαν;»

Η γυναίκα γέλασε κελαρυστά. «Δεν ήταν αρκετά δυνατά. Ήταν αδύναμα, πολύ αδύναμα».

«Πολύ αδύναμα για τι πράγμα;» Όταν η γυναίκα δεν απάντησε, η Ίζαμπελ της είπε κοφτά: «Ή θα μου πεις, ή θα χάσεις το πόδι σου. Διάλεξε. Μη νομίζεις ότι δεν μπορώ να σε αφήσω εδώ να αιμορραγείς στο πάτωμα. Σε όσους σκοτώνουν παιδιά δεν αξίζει έλεος».

Η γυναίκα έδειξε τα δόντια της και είπε συριχτά, σαν φίδι: «Αν μου κάνεις κακό, θα σε λιώσει εκείνη».

«Ποια...;» Η Ίζαμπελ σταμάτησε όταν θυμήθηκε τι της είχε πει ο Άλεξ. *Τάλτο είναι ένα άλλο όνομα της Λίλιθ. Μπορείς να πεις ότι είναι η θεά-δαίμονας των νεκρών παιδιών.* «Η Λίλιθ», είπε. «Λατρεύετε τη Λίλιθ. Τα κάνατε όλα αυτά... γι' αυτήν;»

«Ίζαμπελ». Ήταν ο Άλεξ, που κρατούσε μπροστά του το Σάνταλφον. «Τι συμβαίνει; Η Μάγια και ο Τζόρνταν ψάχνουν ακόμη, μήπως βρουν... κι άλλα μωρά, αλλά φαίνεται ότι ήταν όλα στο μεγάλο δωμάτιο. Τι συμβαίνει εδώ;»

«Αυτό το... άτομο» είπε με αηδία η Ίζαμπελ «είναι μέλος της απόκρυφης λατρείας της Τάλτο. Απ' ό,τι φαίνεται, λατρεύουν τη Λίλιθ. Και δολοφόνησαν όλα αυτά τα μωρά προς τιμήν της».

«Όχι φόνος!» Η γυναίκα ανασηκώθηκε με κόπο. «Όχι φόνος. Θυσία. Δοκιμάστηκαν, και αποδείχθηκαν αδύναμα. Δεν φταίμε εμείς».

«Άσε με να μαντέψω», είπε η Ίζαμπελ. «Προσπαθήσατε να βάλετε στις εγκύους αίμα δαίμονα. Αλλά το αίμα του δαίμονα είναι τοξικό. Τα μωρά δεν μπορούσαν να ζήσουν. Γεννήθηκαν παραμορφωμένα, και ύστερα πέθαναν».

Η γυναίκα κλαψούρισε. Ήταν ένας πολύ αδύναμος ήχος, αλλά η Ίζαμπελ είδε τα μάτια του Άλεξ να στενεύουν. Ήταν πάντα ο καλύτερος ανάμεσά τους στο να διαβάζει τους ανθρώπους.

«Ένα από αυτά τα μωρά» είπε εκείνος «ήταν δικό σου. Πώς μπόρεσες να το κάνεις αυτό στο παιδί σου;»

Το στόμα της γυναίκας έτρεμε. «Δεν το έκανα εγώ. Εμείς ήμασταν που παίρναμε τις ενέσεις. Οι μητέρες. Μας έκανε πιο δυνατές, πιο γρήγορες. Το ίδιο και οι άνδρες μας. Αλλά αρρωσταίναμε. Όλο και πιο πολύ. Έπεσαν τα μαλλιά μας. Τα νύχια μας...» Σήκωσε τα χέρια της και έδειξε τα μαυρισμένα νύχια, τις σκισμένες, ματωμένες ρίζες των νυχιών στα δάχτυλα απ' όπου είχαν πέσει τα νύχια. Τα μπράτσα της είχαν μαυριδερές μελανιές. «Πεθαίνουμε όλοι μας», είπε. Στη φωνή της είχε μια αχνή χροιά ικανοποίησης. «Σε μερικές μέρες θα είμαστε νεκροί».

«Σας ανάγκασε να πιείτε δηλητήριο» είπε ο Άλεξ «και, παρ' όλα αυτά, τη λατρεύετε;»

«Δεν καταλαβαίνεις». Η γυναίκα μιλούσε βραχνά, σαν να ονειρευόταν. «Δεν είχα τίποτα πριν με βρει. Κανένας μας δεν είχε. Ήμουν στο δρόμο. Κοιμόμουν πάνω στις σχάρες απ' όπου έβγαινε η ζέστη του μετρό για να μην

παγώσω. Η Λίλιθ μου έδωσε ένα μέρος να ζήσω, μια οικογένεια να με προσέχει. Και μόνο όταν είμαι κοντά της, νιώθω ασφάλεια. Δεν έχω ξανανιώσει ποτέ τόση ασφάλεια».

«Είδες τη Λίλιθ;» ρώτησε η Ίζαμπελ, προσπαθώντας να μην αφήσει τη δυσπιστία να φανεί στη φωνή της. Γνώριζε πράγματα σχετικά με τις δαιμονικές αιρέσεις, είχε κάνει κάποτε μια εργασία για τον Χοτζ. Της είχε βάλει πολύ καλό βαθμό. Οι περισσότερες αιρέσεις λάτρευαν δαίμονες που είχαν φανταστεί ή επινοήσει. Κάποιοι είχαν καταφέρει να επικαλεστούν αδύναμους μικρής σημασίας δαίμονες που είτε τους σκότωναν όλους όταν ελευθερώνονταν, είτε ήταν ευχαριστημένοι με το να τους λατρεύουν οι πιστοί της αίρεσης, με το να ικανοποιούν όλες τους τις ανάγκες χωρίς να τους ζητάνε παρά ελάχιστα ανταλλάγματα. Δεν είχε ακούσει ποτέ για κάποια αίρεση που να λατρεύει Ανώτερο Δαίμονα και να τον έχει όντως δει με σάρκα και οστά. Και πόσω μάλλον έναν Ανώτερο Δαίμονα τόσο ισχυρό όσο η Λίλιθ, η μητέρα των μάγων. «Έχεις βρεθεί κοντά της;»

Τα μάτια της γυναίκας μισόκλεισαν. «Ναι. Με το αίμα Της μέσα μου μπορώ να νιώσω όταν είναι κοντά μου. Και τώρα είναι».

Η Ίζαμπελ δεν μπορούσε να αντισταθεί· έβαλε το χέρι της στο μενταγιόν της. Αναβόσβηνε συνεχώς από τη στιγμή που είχαν μπει στο κτίριο· είχε υποθέσει ότι ήταν εξαιτίας του δαιμονικού αίματος στα νεκρά μωρά, αλλά η παρουσία ενός Ανώτερου Δαίμονα κάπου κοντά ήταν πιο λογική. «Είναι εδώ; Πού είναι;»

Η γυναίκα έμοιαζε να αποκοιμείται. «Πάνω», είπε αόριστα. «Με το νεαρό βρικόλακα. Αυτόν που περπατάει

τη μέρα. Μας έστειλε να τον φέρουμε σε Εκείνη, αλλά ήταν προστατευμένος. Δεν μπορούσαμε να απλώσουμε τα χέρια μας πάνω του. Όσοι πήγαν να τον πιάσουν, πέθαναν. Τότε, όταν επέστρεψε ο Αδελφός Αδάμ και μας είπε ότι το αγόρι προστατευόταν από ιερή φωτιά, η Λαΐδη Λίλιθ θύμωσε. Τον έσφαξε επιτόπου. Ήταν τυχερός που πέθανε από το χέρι Της, τόσο τυχερός». Η ανάσα της έβγαινε με δυσκολία. «Και είναι έξυπνη, η Λαΐδη Λίλιθ. Βρήκε έναν άλλον τρόπο να φέρει το αγόρι...»

Το μαστίγιο έπεσε απ' το χέρι της Ίζαμπελ που είχε ξαφνικά μουδιάσει. «Ο Σάιμον; Έφερε εδώ τον Σάιμον; Γιατί;»

«Κανείς απ' όσους έρχονται σ' Αυτήν» είπε πνιχτά η γυναίκα «δεν επιστρέφει...»

Η Ίζαμπελ έπεσε στα γόνατα και άρπαξε το μαστίγιο. «Σταμάτα», της είπε με φωνή που έτρεμε. «Σταμάτα να τραυλίζεις και πες μου πού είναι. Πού τον πήγε; Πού είναι ο Σάιμον; Πες μου, γιατί...»

«Ίζαμπελ», είπε βαρύνουμα ο Άλεχ. «Ίζ, δεν έχει νόημα. Είναι νεκρή».

Η Ίζαμπελ κοίταξε τη γυναίκα με δυσπιστία. Έμοιαζε να είχε πεθάνει ανάμεσα σε δύο αναπνοές, και τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα, το πρόσωπό της γεμάτο γωνίες. Φαινόταν πια ότι κάτω απ' την εξάντληση και το φαλακρό κεφάλι και τις μελανιές ήταν μάλλον αρκετά νέα, όχι πάνω από είκοσι. «Να πάρει!»

«Δεν καταλαβαίνω», είπε ο Άλεχ. «Τι μπορεί να θέλει ένας Ανώτερος Δαίμονας από τον Σάιμον; Είναι ένας βρικόλακας. Εντάξει, ισχυρός βρικόλακας, αλλά...»

«Το Σημάδι του Κάιν», είπε αφηρημένα η Ίζαμπελ. «Πρέπει να έχει κάποια σχέση με το Σημάδι. Πρέπει».

Πήγε προς το ασανσέρ και πάτησε το κουμπί. «Αν η Λίλιθ ήταν στ' αλήθεια η πρώτη γυναίκα του Αδάμ, και ο Κάιν ο γιος του, τότε το Σημάδι του Κάιν είναι τόσο αρχαίο όσο αυτή».

«Πού πας;»

«Είπε ότι είναι πάνω», είπε η Τζαμπελ. «Θα ψάξω κάθε όροφο μέχρι να τον βρω».

«Δεν μπορεί να του κάνει κακό, Ίζι», είπε ο Άλεκ με την ψύχραιμη φωνή της λογικής που η Τζαμπελ μισούσε. «Ξέρω ότι ανησυχείς, αλλά έχει το Σημάδι του Κάιν· είναι απρόσβλητος. Ούτε ένας Ανώτερος Δαίμονας δεν μπορεί να του κάνει κακό. Κανείς δεν μπορεί».

Η Τζαμπελ τού έκανε μια γκριμάτσα. «Και γιατί νομίζεις ότι τον θέλει, τότε; Για να της φέρνει τα ρούχα απ' το καθαριστήριο; Άλεκ, πραγματικά...»

Ακούστηκε ένα πινγκ! και το φως πάνω από τον ακριανό ανελκυστήρα άναψε. Η Τζαμπελ άρχισε να πηγαίνει προς τα εκεί καθώς η πόρτα άρχισε να ανοίγει. Από μέσα βγήκε φως και... μετά το φως, ένα κύμα από άνδρες και γυναίκες όρμησαν έξω —φαλακροί, κάτισχνοι, και ντυμένοι με γκριζες φόρμες και αθλητικά. Κρατούσαν αυτοσχέδια όπλα που είχαν βρει στα σκουπίδια του κτιρίου: κοφτερά σπασμένα τζάμια, σπασμένους λοστούς, τσιμεντόλιθους. Κανένας τους δεν μιλούσε. Μέσα σε μια ησυχία τόσο απόλυτη όσο και απόκοσμη, βγήκαν απ' το ασανσέρ και επιτέθηκαν στον Άλεκ και στην Τζαμπελ.

18

οι πλῆγες της φωτίας

Πάνω από το ποτάμι είχαν μαζευτεί σύννεφα, όπως μαζεύονται καμιά φορά τις νύχτες και φέρνουν μαζί τους μια πυκνή ομίχλη. Η ομίχλη δεν έκρυβε όσα συνέβαιναν στη σκεπή, απλώς έριχνε μια θολούρα πάνω από οτιδήποτε άλλο. Τα κτίρια που υψώνονταν γύρω τους ήταν θαμπές φωτεινές κολόνες, και το φεγγάρι ίσα που έλαμπε, μια σκεπασμένη λάμπα, πίσω από τα χαμηλά, βιαστικά σύννεφα. Τα σπασμένα κομμάτια του γυάλινου φέρετρου, που ήταν σκορπισμένα στο πλακόστρωτο πάτωμα, έλαμπαν σαν θραύσματα πάγου, και η ίδια η Λίλιθ έλαμπε, χλωμή κάτω από το φεγγάρι, κοιτώντας τον Σάιμον που έσκυβε πάνω από το ακίνητο σώμα του Σεμπάστιαν και έπινε το αίμα του.

Η Κλέρι μετά βίας άντεχε να κοιτάζει. Ήξερε ότι ο Σάιμον σιχαινόταν αυτό που έκανε. Ήξερε ότι το έκανε γι' αυτήν. Γι' αυτήν, και ίσως λίγο και για τον Τζέις. Και ήξερε ποιο θα ήταν το επόμενο βήμα της τελετής. Ο Σάιμον θα έδινε το αίμα του, θα το προσέφερε οικειοθελώς

στον Σεμπάστιαν, και θα πέθαινε. Οι βρικόλακες πέθαιναν όταν στραγγιζόταν όλο τους το αίμα. Θα πέθαινε, και θα τον έχανε για πάντα, και όλα, όλα θα είχαν γίνει εξαιτίας της.

Ένωθε πίσω της τον Τζέις, με τα χέρια τυλιγμένα ακόμη γύρω της, τον απαλό ρυθμικό χτύπο της καρδιάς του στην πλάτη της. Θυμήθηκε πώς την κρατούσε στα σκαλιά της Αίθουσας των Συνθηκών στην Άιντρις. Τον ήχο του ανέμου στα φύλλα όταν τη φιλούσε, τα χέρια του ζεστά στο πρόσωπό της. Το πώς είχε νιώσει την καρδιά του να χτυπάει, και είχε σκεφτεί ότι κανενός άλλου η καρδιά δεν χτυπούσε έτσι, λες και κάθε παλμός της ταίριαζε με το δικό της.

Έπρεπε να βρίσκεται κάπου εκεί. Όπως και ο Σεμπάστιαν στη γυάλινη φυλακή του. Θα έπρεπε να υπήρχε κάποιος τρόπος να επικοινωνήσει μαζί του.

Η Λίλιθ κοιτούσε τον Σάιμον που ήταν σκυφτός πάνω απ' τον Σεμπάστιαν, με τα μάτια της ορθάνοιχτα, και καρφωμένα πάνω του. Η Κλέρι και ο Τζέις ήταν σαν να μην υπήρχαν.

«Τζέις», ψιθύρισε η Κλέρι. «Τζέις, δεν θέλω να το δω αυτό».

Πίεσε το σώμα της πάνω του, σαν να ήθελε να χωθεί στην αγκαλιά του, και υποκρίθηκε ότι πόνεσε όταν το μαχαίρι χάιδεψε το πλάι του λαιμού της.

«Σε παρακαλώ, Τζέις», ψιθύρισε. «Δεν χρειάζεσαι το μαχαίρι. Ξέρεις ότι δεν μπορώ να σου κάνω κακό».

«Τότε, γιατί...;»

«Θέλω μόνο να σε δω. Θέλω να δω το πρόσωπό σου».

Ένωσε το στήθος του να ανεβαίνει και να κατεβαίνει μια φορά, γρήγορα. Τον διαπέρασε ένα τρέμουλο, σαν

να προσπαθούσε να παλέψει με κάτι, σαν να το έσπρωχνε. Μετά κινήθηκε, έτσι όπως μόνο ο Τζέις μπορούσε να κινηθεί, τόσο γρήγορα, που ήταν σαν μια αστραπή. Κράτησε το δεξί του μπράτσο σφιγμένο γύρω της· με το αριστερό του χέρι έβαλε το μαχαίρι στη ζώνη.

Η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή. Τώρα θα μπορούσα να τρέξω, σκέφτηκε, αλλά θα την έπιανε αμέσως, και άλλωστε κράτησε μόνο μια στιγμή. Μετά από δευτερόλεπτα, την τύλιξαν πάλι και τα δυο του χέρια και τη γύρισαν προς το μέρος του. Ένιωσε τα δάχτυλά του να χαϊδεύουν την πλάτη της καθώς τη γύριζε, τα γυμνά της μπράτσα που ανατρίχιασαν.

Κοιτούσε μακριά απ' τον Σάιμον, μακριά απ' τη δαιμόνισσα, αν και ένιωθε ακόμη την παρουσία τους στην πλάτη της, να κάνουν τη σπονδυλική της στήλη να αναριγιάει. Κοίταξε τον Τζέις. Το πρόσωπό του ήταν τόσο οικείο. Οι γραμμές του, ο τρόπος που έπεφταν τα μαλλιά του στο μέτωπό του, η αχνή ουλή πάνω απ' το μάγουλό του, άλλη μια στον κρόταφο. Οι βλεφαρίδες του ήταν ένα τόνο πιο σκούρες από τα μαλλιά του. Τα μάτια του είχαν το χρώμα του ανοιχτού κίτρινου γυαλιού. Εκεί ήταν η διαφορά, σκέφτηκε η Κλέρι. Εξακολουθούσε να μοιάζει με τον Τζέις, αλλά τα μάτια του ήταν καθαρά και άδεια, σαν να κοιτούσε μέσα από ένα παράθυρο σε ένα κενό δωμάτιο.

«Φοβάμαι», του είπε.

Εκείνος χάιδεψε τον ώμο της, στέλνοντας σπίδες σε όλα της τα νεύρα. Συνειδητοποίησε με μια αίσθηση ναυτίας ότι το σώμα της αντιδρούσε ακόμη στο άγγιγμά του. «Δεν θα σε αφήσω να πάθεις τίποτα».

Τον κοίταξε έντονα. Το πιστεύεις πραγματικά αυτό,

έτσι δεν είναι; Με κάποιον τρόπο αδυνατείς να δεις την ασυνέπεια μεταξύ πρόθεσης και πράξης. Με κάποιον τρόπο σού το έχει στερήσει αυτό.

«Δεν θα μπορέσεις να τη σταματήσεις», είπε. «Θα με σκοτώσει, Τζέις».

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του. «Όχι. Δεν θα το έκανε αυτό».

Η Κλέρι ήθελε να ουρλιάξει, αλλά κράτησε τη φωνή της αποφασιστική, προσεκτικά ήρεμη. «Ξέρω ότι είσαι εκεί μέσα, Τζέις. Ο αληθινός εαυτός σου». Πλησίασε περισσότερο κοντά του. Η αγκράφα της ζώνης του χώθηκε στο δέρμα της. «Θα μπορούσες να της επιτεθείς...»

Αυτή ήταν η λάθος κουβέντα. Ο Τζέις σφίχτηκε ολόκληρος, και η Κλέρι είδε στα μάτια του μια λάμψη πόνου, σαν ένα παγιδευμένο ζώο. Μέσα σε ένα λεπτό είχε γίνει σκληρότητα. «Δεν μπορώ».

Η Κλέρι ανατρίχιασε. Η έκφραση στο πρόσωπό του ήταν φρικτή, τόσο φρικτή. Όταν ένιωσε το ρίγος της, τα μάτια του μαλάκωσαν. «Κρυώνεις;» ρώτησε, και για μια στιγμή ήταν και πάλι ο Τζέις, που νοιαζόταν αν είναι καλά. Έκανε το λαιμό της να πονάει.

Κούνησε το κεφάλι της, αν και το κρύο ήταν το τελευταίο πράγμα που σκεφτόταν. «Να βάλω τα χέρια μου μέσα στο σακάκι σου;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Το σακάκι του ήταν ξεκούμπωτο. Η Κλέρι γλίστρησε τα χέρια της μέσα, αγγίζοντας ελαφρώς την πλάτη του. Ήταν όλα απόκοσμα σιωπηλά. Η πόλη έμοιαζε παγωμένη μέσα σε ένα κρύο πρίσμα. Ακόμα και το φως που έβγαινε απ' τα κτίρια γύρω τους ήταν ακίνητο και ψυχρό.

Ο Τζέις ανάσαινε αργά, σταθερά. Η Κλέρι έβλεπε το

ρούνο στο στήθος του κάτω απ' το σκισμένο ύφασμα του πουκαμίσου του. Έμοιαζε να πάλλεται όταν ανάσαινε. Ήταν αηδιαστικό, σκέφτηκε, κολλημένο πάνω του σαν βδέλλα, να ρουφάει όλα όσα ήταν καλά, όλα όσα ήταν ο Τζέις.

Θυμήθηκε τι της είχε πει ο Λουκ για την καταστροφή ενός ρούνου. *Αν τον παραμορφώσεις αρκετά, μπορείς να ελαχιστοποιήσεις ή να καταστρέψεις τη δύναμή του. Μερικές φορές, στη μάχη, οι εχθροί προσπαθούν να κάψουν ή να σχίσουν το δέρμα ενός Κυνηγού μόνο και μόνο για να του στερήσουν τη δύναμη των ρούνων.*

Κράτησε τα μάτια της καρφωμένα στο πρόσωπο του Τζέις. Ξέχνα τι συμβαίνει, σκέφτηκε. Ξέχνα τον Σάιμον, το μαχαίρι. *Ό,τι πεις τώρα μετράει περισσότερο απ' οτιδήποτε έχεις πει μέχρι στιγμής.*

«Θυμάσαι τι μου είπες στο πάρκο;» του ψιθύρισε.

Την κοίταξε ξαφνιασμένος. «Τι;»

«Όταν σου είπα ότι δεν μιλάω Ιταλικά. Θυμάμαι τι μου είχες πει, τι σήμαινε εκείνος ο στίχος. Είπες ότι σημαίνει “η αγάπη είναι η πιο ισχυρή δύναμη στον κόσμο”. Πιο δυνατή απ' οτιδήποτε άλλο.»

Ανάμεσα στα φρύδια του σχηματίστηκε μια λεπτή γραμμή. «Δεν...»

«Ναι, ξέρεις». *Πρόσεχε, είπε στον εαυτό της, αλλά δεν μπορούσε να σταματήσει, δεν μπορούσε να διώξει τον πόνο που έβγαινε στη φωνή της.* «Θυμάσαι. Η πιο μεγάλη δύναμη που υπάρχει, είπες. Πιο δυνατή απ' τον Παράδεισο και την Κόλαση. Πρέπει να είναι πιο δυνατή ακόμα και απ' τη Λίλιθ.»

Τίποτα. Την κοιτούσε σαν να μην μπορούσε να την ακούσει. Ήταν σαν να φώναζε μέσα σε ένα μεγάλο, άδειο

τούνελ. Τζέις, Τζέις, Τζέις. Ξέρω ότι είσαι εκεί.

«Υπάρχει ένας τρόπος να με προστατεύσεις και να κάνεις και αυτό που θέλει», είπε. «Αυτό δεν θα ήταν το καλύτερο;» Πίεσε το σώμα της πιο κοντά στο δικό του, και ένιωσε το στομάχι της να σφίγγεται. Ήταν σαν να τον κρατούσε αγκαλιά και να μην της άρесе, όλα μαζί, χαρά και τρόμος ανακατεμένα. Και ένιωθε το σώμα του να αντιδρά, το ρυθμικό χτύπο της καρδιάς του στα αφτιά της, στις φλέβες της· δεν είχε σταματήσει να τη θέλει, όσα επίπεδα ελέγχου κι αν είχε εγκαταστήσει η Λίλιθ στο μυαλό του.

«Θα σου το ψιθυρίσω», είπε, και χάιδεψε με τα χείλη της το λαιμό του. Ανάσανε το άρωμά του, τόσο οικείο, όσο και η μυρωδιά του δικού της δέρματος. «Άκου».

Έγειρε το πρόσωπό της προς τα πάνω, και εκείνος έσκυψε για να την ακούσει –τότε το χέρι της πήγε από τη μέση του στη λαβή του μαχαιριού που είχε στερεώσει στη ζώνη του. Το γύρισε ανάποδα, όπως της είχε δείξει όταν έκαναν εξάσκηση, ισορροπώντας το βάρος του στην παλάμη της, και χάραξε με τη λεπίδα την αριστερή μεριά του στήθους του, μια ρηχή, καμπύλη χαρακιά. Ο Τζέις φώναξε, πιο πολύ από έκπληξη παρά από πόνο, φαντάστηκε η Κλέρι, και απ' το κόψιμο ανέβλυσε αίμα, που σκέπασε το ρούνο. Ο Τζέις έβαλε το χέρι του στο στήθος του· όταν το απομάκρυνε, ήταν κόκκινο, και την κοίταξε με μάτια ορθάνοιχτα, σαν να είχε πληγωθεί στ' αλήθεια, λες και πραγματικά δεν μπορούσε να πιστέψει την προδοσία της.

Η Κλέρι έφυγε μακριά του τη στιγμή που η Λίλιθ έβγαλε μια κραυγή. Ο Σάιμον δεν ήταν πια σκυμμένος πάνω από τον Σεμπάστιαν. Είχε ισιώσει την πλάτη του

και κοιτούσε την Κλέρι, με το πίσω μέρος της παλάμης του κολλημένο στο στόμα του. Απ' το σαγόι του έσταζε μαύρο δαιμονικό αίμα, πάνω στο λευκό του πουκάμισο. Τα μάτια του ήταν διάπλατα ανοιχτά.

«Τζέις». Η φωνή της Λίλιθ υψώθηκε έκπληκτη. «Τζέις, πιάσ' την, σε διατάζω...»

Ο Τζέις δεν κουνήθηκε. Κοιτούσε μια την Κλέρι, μια τη Λίλιθ, και έπειτα το ματωμένο του χέρι, και πάλι την Κλέρι. Ο Σάιμον είχε αρχίσει να απομακρύνεται απ' τη Λίλιθ. Ξαφνικά σταμάτησε με ένα απότομο τίναγμα και διπλώθηκε στα δύο, πέφτοντας στα γόνατα. Η Λίλιθ στράφηκε μακριά απ' τον Τζέις, και πήγε προς τον Σάιμον, με το σκληρό της πρόσωπο διαστρεβλωμένο από θυμό. «Σήκω πάνω!» ούρλιαξε. «Σήκω όρθιος! Ήπιες το αίμα του. Τώρα χρειάζεται το δικό σου!»

Ο Σάιμον ανασηκώθηκε με πολύ κόπο, αλλά μετά έπεσε άτονα στο πάτωμα. Έκανε εμετό, και έβγαλε μαύρο αίμα. Η Κλέρι θυμήθηκε ότι στην Άιντρις τής είχε πει ότι το αίμα του Σεμπάστιαν ήταν σαν δηλητήριο. Η Λίλιθ τράβηξε με δύναμη το πόδι της και πήγε να τον κλοτσήσει, αλλά παραπάτησε σαν να την είχε σπρώξει ένα αόρατο χέρι. Η Λίλιθ ούρλιαξε –χωρίς λέξεις, μόνο μια άναρδρη κραυγή σαν της κουκουβάγιας. Ήταν ένας ήχος ξεκάθαρου μίσους και οργής.

Δεν ήταν ένας ήχος που θα μπορούσε να βγάλει ένα ανθρώπινο πλάσμα· ήταν λες και κομμάτια από σπασμένο γυαλί χώνονταν στα αφτιά της Κλέρι. Φώναξε: «Άσε ήσυχο τον Σάιμον! Δεν είναι καλά. Δεν βλέπεις ότι δεν είναι καλά;»

Μετάνιωσε την ίδια στιγμή που μίλησε. Η Λίλιθ γύρισε αργά, με το βλέμμα της καρφωμένο στον Τζέις, παγε-

ρό και αυταρχικό. «Σου είπα, Τζέις Χέροντεϊλ». Η φωνή της αντήχησε δυνατά. «Μην αφήσεις το κορίτσι να βγει από τον κύκλο. Πάρε το όπλο της».

Η Κλέρι δεν είχε αντιληφθεί ότι κρατούσε ακόμη το μαχαίρι. Ένωθε τόσο κρύα, που σχεδόν είχε μουδιάσει, αλλά από κάτω υπήρχε ένα κύμα αβάσταχτης οργής για τη Λίλιθ, για τα πάντα, που απελευθέρωσε το χέρι της. Πέταξε το μαχαίρι στο πάτωμα. Κύλησε πάνω στις πλάκες και έφτασε στα πόδια του Τζέις. Εκείνος το κοίταξε τυφλά, σαν να μην είχε ξαναδεί ποτέ όπλο.

Το στόμα της Λίλιθ ήταν μια λεπτή κόκκινη χαραμάδα. Τα λευκά των ματιών της είχαν εξαφανιστεί. Ήταν τελείως μαύρα. Δεν έμοιαζε πια με άνθρωπο. «Τζέις», είπε με ένα συριγμό. «Τζέις Χέροντεϊλ, με άκουσες. Και θα με υπακούσεις».

«Πάρ' το», είπε η Κλέρι κοιτώντας τον Τζέις. «Πάρ' το και σκότωσε μία απ' τις δυο μας. Εσύ αποφασίζεις».

Ο Τζέις έσκυψε αργά και έπιασε το μαχαίρι.

Ο Άλεξ είχε στο ένα χέρι το Σάνταλφον και στο άλλο ένα χατσιουάρα,¹ καλό όπλο για να αντιμετωπίζει πολλαπλούς εχθρούς. Τουλάχιστον έξι οπαδοί της αίρεσης ήταν πεσμένοι αναίσθητοι στα πόδια του.

Ο Άλεξ είχε πολεμήσει με κάμποσους δαίμονες για την ηλικία του, αλλά το να πολεμάει τους Πιστούς της Τάλτο είχε κάτι ιδιαίτερα απόκοσμο. Κινούνταν όλοι μαζί, όχι τόσο σαν άνθρωποι, όσο σαν ένα ανατριχιαστικό μαύρο κύμα – ανατριχιαστικό επειδή ήταν τόσο αδύρικο και τόσο αλλόκοτα δυνατό και γρήγορο. Έδειχναν, επίσης, να μη φοβούνται καθόλου το θάνατο. Ενώ ο

¹ Βοηθητικό όπλο των Σαμουράι. (Σ.τ.Μ.)

Άλεξ και η Ίζαμπελ τους φώναζαν να μείνουν πίσω, συνέχιζαν να έρχονται κατά πάνω τους σαν άφωνο, πυκνό μπουλούκι, και να πέφτουν πάνω στους Κυνηγούς με μια αυτοκαταστροφική ανεμελιά, σαν λέμιγκ που πηδάνε στον γκρεμό. Είχαν σπρώξει τον Άλεξ και την Ίζαμπελ στο διάδρομο μέχρι την ανοιχτή αίθουσα με τα φέρετρα, όταν ο ήχος της μάχης έκανε τον Τζόρνταν και τη Μάγια να πάνε κοντά τους τρέχοντας: ο Τζόρνταν είχε τή μορφή λύκου, η Μάγια ήταν ακόμη άνθρωπος, αλλά είχε βγάλει τα νύχια της.

Οι αιρετικοί έδειχναν να μην προσέχουν καν την παρουσία τους. Συνέχισαν να πολεμάνε και να πέφτουν ο ένας μετά τον άλλον καθώς ο Άλεξ, η Μάγια και ο Τζόρνταν τους επιτίθεντο με μαχαίρια, νύχια και σπαθιά. Το μαστίγιο της Ίζαμπελ χάραζε αστραφτερά σχήματα στον αέρα καθώς έσχιζε τα κορμιά πετώντας ψηλά σιντριβάνια από αίμα. Ειδικά η Μάγια τα πήγαινε πολύ καλά. Τουλάχιστον δέκα αιρετικοί κείτονταν γύρω της κομματιασμένοι, και μονομαχούσε με έναν άλλο με μανιασμένη οργή, με τα χέρια της κόκκινα μέχρι τους καρπούς.

Ένας από αυτούς μπήκε μπροστά στον Άλεξ και του όρμησε με απλωμένα τα χέρια. Η κουκούλα του ήταν σηκωμένη, και δεν έβλεπε το πρόσωπό του, ούτε μπορούσε να μαντέψει την ηλικία και το φύλο του. Βύθισε το Σάνταλφον στην αριστερή πλευρά του στήθους του. Ο αιρετικός ούρλιαξε – μια ανδρική κραυγή, δυνατή και τραχιά. Κατέρρευσε σφίγγοντας το στήθος του, όπου οι φλόγες έγλειφαν τις άκρες της τρύπας στο μπουφάν του. Ο Άλεξ γύρισε το κεφάλι του, αηδιασμένος. Μισούσε να βλέπει τι πάθαιναν οι άνθρωποι όταν ένα σπαθί

σεράφ τούς τρυπούσε το δέρμα.

Ξαφνικά ένιωσε ένα οξύ κάψιμο στην πλάτη του, και γύρισε το κεφάλι του. Είδε έναν άλλον αιρετικό να κρατάει ένα ακανόνιστο σπασμένο λοστό. Αυτός δεν φορούσε κουκούλα, ήταν άνδρας, και το πρόσωπό του ήταν τόσο λεπτό, που τα κόκαλα των ζυγωματικών του ήταν σαν να τρυπούσαν το δέρμα του. Έβγαλε έναν ήχο σαν σφύριγμα και όρμησε ξανά ενάντια στον Άλεκ, που πήδηξε στο πλάι, έτσι ώστε το όπλο πέρασε δίπλα του χωρίς να του κάνει κακό. Γύρισε και το τίναξε με μια ανάποδη κλοτσιά από το χέρι του αιρετικού· το όπλο έπεσε στο πάτωμα, και ο άνδρας υποχώρησε, πέφτοντας σχεδόν πάνω σε ένα άλλο σώμα, και άρχισε να τρέχει.

Ο Άλεκ δίστασε για μια στιγμή. Ο αιρετικός που του είχε μόλις επιτεθεί είχε σχεδόν φτάσει στην πόρτα. Ο Άλεκ ήξερε ότι έπρεπε να τον ακολουθήσει —γιατί θα μπορούσε να τρέχει να προειδοποιήσει κάποιον, ή να καλέσει ενισχύσεις— αλλά ένιωθε κουρασμένος, απηδιασμένος, και λίγο ζαλισμένος. Αυτοί οι άνθρωποι μπορεί να ήταν δαιμονισμένοι· μπορεί να μην ήταν καν άνθρωποι πια, αλλά και πάλι ένιωθε σαν να δολοφονούσε ανθρώπους.

Αναρωτήθηκε τι θα έλεγε ο Μάγκνους, αν και η αλήθεια ήταν ότι ήξερε ήδη. Ο Άλεκ είχε ξαναπολεμήσει με πλάσματα σαν αυτά, υπηρέτες κάποιας αίρεσης δαιμόνων. Σχεδόν ό,τι ανθρώπινο υπήρχε μέσα τους είχε καταναλωθεί από το δαίμονα για να πάρει ενέργεια, και δεν είχε μείνει τίποτε άλλο παρά μια μανιώδης επιθυμία για φόνο και ένα ανθρώπινο σώμα που πέδαινε αργά και βασανιστικά. Δεν μπορούσε να τους βοηθήσει κανείς πια: ήταν αδύνατο να θεραπευθούν, ή να συνέλθουν.

Άκουσε τη φωνή του Μάγκνους σαν να στεκόταν δίπλα του. Το να τους σκοτώσεις είναι το μεγαλύτερο έλεος που μπορείς να τους δείξεις.

Ο Άλεκ έβαλε το χατσιούρα πίσω στη ζώνη του και κυνήγησε τον άνδρα. Έτρεξε στην πόρτα και στο διάδρομο ακολουθώντας τον. Ο διάδρομος ήταν άδειος και η πόρτα του τελευταίου ανελκυστήρα ανοιχτή. Από το διάδρομο ακουγόταν ένα ψιλό ουρλιαχτό. Διάφορες πόρτες άνοιγαν δεξιά και αριστερά στο φουαγιέ. Ο Άλεκ αναστέναξε από μέσα του, διάλεξε μια στην τύχη, και όρμησε.

Βρέθηκε σε ένα λαβύρινθο από μικρά δωμάτια που δεν ήταν ακόμη έτοιμα —οι σοβάδες ήταν πρόχειρα φτιαγμένοι, και από τρύπες στον τοίχο πετάγονταν πολύχρωμα καλώδια. Το σπαθί σεράφ έριχνε ένα σχήμα από διάστικτο φως στους τοίχους καθώς ο Άλεκ διέσχιζε προσεκτικά τα δωμάτια με νεύρα τεντωμένα. Κάποια στιγμή το φως έπιασε μια κίνηση, και ο Άλεκ αναπήδησε. Όταν χαμήλωσε το σπαθί, είδε δύο κόκκινα μάτια, και ένα μικρό γκριζό σώμα να χώνεται σε μια τρύπα στον τοίχο. Το στόμα του Άλεκ τρεμούλιασε. Αυτή ήταν η Νέα Υόρκη. Ακόμα και σε ένα τόσο καινούριο κτίριο, υπήρχαν αρουραίοι.

Τελικά, τα δωμάτια τον οδήγησαν σε ένα μεγαλύτερο χώρο —όχι τόσο μεγάλο όσο το δωμάτιο με τα βάρδα, αλλά πιο ευρύχωρο από τα άλλα. Υπήρχε και μια τζαμαρία με κάποια σημεία καλυμμένα με χαρτόνι.

Μια σκοτεινή μορφή ήταν κουβαριασμένη σε μια γωνία του δωματίου, κοντά σε μια εκτεθειμένη σωλήνωση. Ο Άλεκ πλησίασε προσεκτικά. Άραγε, ήταν ένα παιχνίδι του φωτός; Όχι, η μορφή ήταν σίγουρα ανθρωπίνη, μια

σκυφτή, κουβαριασμένη φιγούρα με σκούρα ρούχα. Ο ρούνος της νυχτερινής όρασης του Άλεξ ενήργησε καθώς μισόκλεισε τα μάτια του και προχώρησε μπροστά. Η μορφή έγινε μια αδύνατη γυναίκα, ξυπόλυτη, με χέρια αλυσοδεμένα μπροστά της σε ένα μεγάλο σωλήνα. Σήκωσε το κεφάλι της καθώς πλησίασε ο Άλεξ, και το θαμπό φως που έμπαινε απ' τα παράθυρα φώτισε τα ανοιχτά λευκόξανθα μαλλιά της.

«Άλεξάντερ;» είπε με φωνή γεμάτη δυσπιστία. «Άλεξάντερ Λάιτγουντ;»

Ήταν η Καμίλ.

«Τζέις». Η φωνή της Λίλιθ ήταν σαν μαστίγιο πάνω σε γυμνή σάρκα. Ακόμα και η Κλέρι τινάχτηκε στο άκουσμά της. «Σε διατάζω...»

Το χέρι του Τζέις τραβήχτηκε προς τα πίσω — η Κλέρι σφίχτηκε, περιμένοντας το χειρότερο — και πέταξε το μαχαίρι στη Λίλιθ. Μαστίγωσε τον αέρα απ' άκρη σ' άκρη και βυθίστηκε στο στήθος της· εκείνη παραπάτησε, έχασε την ισορροπία της. Τα τακούνια της γλίστρησαν πάνω στη λεία πέτρα. Ξαναβρήκε την ισορροπία της με ένα περιφρονητικό γρύλισμα και πήγε να το βγάλει απ' το στήθος της. Ξεστόμισε κάτι σε μια γλώσσα που η Κλέρι δεν καταλάβαινε και το πέταξε κάτω. Το μαχαίρι έπεσε τσιτσιρίζοντας στο πάτωμα, και η λεπίδα του ήταν μισοφαγωμένη, σαν να είχε πέσει σε ένα ισχυρό οξύ.

Γύρισε προς την Κλέρι. «Τι του έκανες; Τι έκανες;» Τα μάτια της πριν από ένα λεπτό ήταν ολόμαυρα. Τώρα έμοιαζαν να φουσκώνουν, και να βγαίνουν προς τα έξω. Μικρά μαύρα ερπετά βγήκαν απ' τις κόγχες των ματιών της. Η Κλέρι έβγαλε μια κραυγή, και έκανε πίσω, σχεδόν

πέφτοντας πάνω σε ένα χαμηλό θάμνο. Αυτή ήταν η Λίλιθ που είχε δει στο όραμα του Ιθουριήλ, με τα μάτια σαν ερπετά και την τραχιά, βροντερή φωνή. Πήγε κατά πάνω της...

Και ξαφνικά, ανάμεσά τους μπήκε ο Τζέις, κλείνοντας το δρόμο στη Λίλιθ. Η Κλέρι τον κοίταξε άφωνη. Ήταν και πάλι ο εαυτός του. Έμοιαζε να καίγεται από μια φανάριτη φλόγα, όπως ο Ραζιήλ εκείνο το φρικτό βράδυ στη Λίμνη Λυν. Από τη ζώνη του είχε βγάλει ένα σπαδί σεράφ· το λευκό του ασήμι καθρεφτιζόταν στα μάτια του· από το σκίσιμο στο στήθος του έσταζε αίμα που έγλειφε το γυμνό του δέρμα. Ο τρόπος που την κοίταξε, που κοίταξε τη Λίλιθ... αν μπορούσαν οι άγγελοι να σηκωθούν από την Κόλαση, σκέφτηκε η Κλέρι, έτσι θα έδειχναν. «Μιχαήλ», είπε, και η Κλέρι δεν ήταν σίγουρη αν ήταν η δύναμη του ονόματος ή η οργή στη φωνή του, αλλά το σπαδί που κρατούσε άστραψε πιο δυνατά από όλα τα σπαδιά σεράφ που είχε δει. Γύρισε για μια στιγμή απ' την άλλη, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια της, και είδε τον Σάιμον κουλουριασμένο, μια σκοτεινή σκυφτή μορφή δίπλα στο γυάλινο φέρετρό του Σεμπάστιαν.

Η καρδιά της σφίχτηκε. Κι αν τον είχε δηλητηριάσει το δαιμονικό αίμα του Σεμπάστιαν; Το Σημάδι του Κάιν δεν μπορούσε να τον βοηθήσει. Ήταν κάτι που είχε κάνει μόνος του, οικειοθελώς. Για εκείνη. Σάιμον.

«Α, ο Μιχαήλ». Η φωνή της Λίλιθ ήταν εύθυμη καθώς πλησίασε τον Τζέις. «Ο αρχηγός των στρατιών του Κυρίου. Τον γνώριζα».

Ο Τζέις σήκωσε το σπαδί· άστραφτε σαν αστέρι, τόσο δυνατά, που η Κλέρι αναρωτήθηκε αν θα φαινόταν σε

ολόκληρη την πόλη, σαν προβολέας που διαπερνούσε τον ουρανό. «Μην πλησιάζεις άλλο».

Η Λίλιθ, προς έκπληξη της Κλέρι, σταμάτησε. «Ο Μιχαήλ έσφαξε το δαίμονα Σαμαήλ, τον οποίο αγαπούσα», είπε. «Γιατί, μικρέ Κυνηγέ, γιατί είναι οι άγγελοί σας τόσο ψυχροί και δίχως έλεος; Γιατί καταστρέφουν ό,τι δεν τους υπακούει;»

«Δεν είχα ιδέα ότι είσαι διασώτης της ελεύθερης βούλησης», είπε ο Τζέις, και ο βαρύς σαρκασμός στη φωνή του διαβεβαίωσε την Κλέρι περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο ότι ήταν και πάλι ο εαυτός του. «Τότε, δεν μας αφήνεις να φύγουμε όλοι από εδώ πέρα; Εγώ, ο Σάιμον, η Κλέρι. Τι λες, δαιμόνισσα; Τέλειωσαν όλα. Δεν με ελέγχεις πια. Δεν θα κάνω κακό στην Κλέρι, και ο Σάιμον δεν χρειάζεται να υπακούσει. Και αυτό το βρομερό σκουπίδι που προσπαθείς να ξαναζωντανέψεις, καλό θα ήταν να το ξεφορτωθείς πριν αρχίσει να σαπίζει. Γιατί δεν πρόκειται να γυρίσει, και έχει περάσει προ πολλού η ημερομηνία λήξης του».

Το πρόσωπο της Λίλιθ διαστρεβλώθηκε. Έφτυσε τον Τζέις, και το σάλιο της ήταν μια μαύρη φλόγα που έπεσε στο πάτωμα και έγινε ένα φίδι που σύρθηκε κοντά του με το σαγόνι ορθάνοιχτο. Ο Τζέις το έλιωσε με την μπότα του και επιτέθηκε στη δαιμόνισσα με το σπαθί του προτεταμένο. Η Λίλιθ, όμως, χάθηκε σαν τη σκιά όταν πέφτει πάνω της το φως, εξαφανίστηκε, και εμφανίστηκε ξανά πίσω του. Τη στιγμή που γύρισε, άπλωσε το χέρι της σχεδόν τεμπέλικα και χτύπησε την ανοιχτή της παλάμη στο στήθος του.

Ο Τζέις πετάχτηκε στον αέρα. Το σπαθί έφυγε απ' το χέρι του και έπεσε στις πέτρινες πλάκες. Ο Τζέις διέσχισε

τον αέρα, και χτύπησε στο χαμηλό τοίχο της οροφής με τόση δύναμη, που στην πέτρα εμφανίστηκαν ρωγμές. Έπεσε στο πάτωμα με δύναμη, εμφανώς ζαλισμένος.

Η Κλέρι έτρεξε λαχανιασμένη να πιάσει το πεσμένο σπαθί, αλλά δεν το έφτασε. Την άρπαξε η Λίλιθ με τα λεπτά, παγωμένα της χέρια και την πέταξε στον αέρα με απίθανη δύναμη. Η Κλέρι σωριάστηκε πάνω σε ένα χαμηλό θάμνο· τα κλαδιά του έσκισαν βίαια τα χέρια της, σχηματίζοντας βαθιές γρατζουνιές. Προσπάθησε να απελευθερωθεί, αλλά το φόρεμά της ήταν πιασμένο στο φύλλωμα. Άκουσε το μετάξι να σκίζεται καθώς ξεγλίσטרησε, και όταν γύρισε, είδε τη Λίλιθ να σέρνει τον Τζέις για να σηκωθεί, έχοντας γραπώσει με το χέρι της το ματωμένο του πουκάμισο.

Του χαμογέλασε, και τα δόντια της ήταν κι αυτά μαύρα και γυάλιζαν σαν μέταλλο. «Χαίρομαι που είσαι όρθιος, μικρέ Νεφιλίμ. Θέλω να βλέπω το πρόσωπό σου όταν σε σκοτώνω, γιατί δεν θα σε καρφώσω στην πλάτη όπως έκανες εσύ στο γιο μου».

Ο Τζέις σκούπισε το πρόσωπό του με το μανίκι του· αιμορραγούσε από ένα βαθύ κόψιμο κατά μήκος του μάγουλού του, και το ύφασμα βάφτηκε κόκκινο. «Δεν είναι γιος σου. Του έδωσες λίγο από το αίμα σου. Αυτό δεν τον κάνει δικό σου. Μητέρα των μάγων...» Γύρισε το κεφάλι του και έφτυσε. Έβγαλε μόνο αίμα. «Δεν είσαι μητέρα κανενός».

Τα φιδίσια μάτια της Λίλιθ πήγαιναν εδώ κι εκεί εξοργισμένα. Η Κλέρι, που ξεμπλέχτηκε με δυσκολία από το θάμνο, είδε ότι το κάθε κεφάλι φιδιού είχε δύο δικά του μάτια, γυαλιστερά και κόκκινα. Το στομάχι της ανακατεύτηκε καθώς τα φιδία κινήθηκαν, και το βλέμμα τους

έμοιαζε να γλιστράει σ' όλο το σώμα του Τζέις. «Μου έκοψε το ρούνο μου. Πόσο χυδαίο», είπε περιφρονητικά.

«Αποτελεσματικό, όμως», είπε ο Τζέις.

«Δεν μπορείς να με νικήσεις, Τζέις Χέροντεϊλ», είπε. «Μπορεί να είσαι ο πιο σπουδαίος Κυνηγός που έχει δει ποτέ αυτός ο κόσμος, αλλά εγώ είμαι κάτι παραπάνω από έναν Ανώτερο Δαίμονα».

«Τότε, έλα να μονομαχήσουμε», είπε ο Τζέις. «Θα σου δώσω όπλο. Εγώ θα έχω το σπαθί μου. Έλα να πολεμήσουμε σώμα με σώμα και να δούμε ποιος θα κερδίσει».

Η Λίλιθ τον κοίταξε, και κούνησε το κεφάλι της αργά, με τα σκούρα μαλλιά της να τυλίγονται γύρω της σαν καπνός. «Είμαι η πιο αρχαία απ' όλους τους δαίμονες», είπε. «Δεν είμαι άνδρας. Δεν έχω αρσενική υπερηφάνεια για να με προκαλέσεις, ούτε ενδιαφέρομαι για μάχη σώμα με σώμα. Αυτό είναι απλώς μια αδυναμία του δικού σου φύλου, όχι του δικού μου. Εγώ είμαι γυναίκα. Θα χρησιμοποιήσω οποιοδήποτε ή όλα τα όπλα για να πάρω αυτό που θέλω». Τότε τον άφησε με μια περιφρονητική σπρωξιά. Ο Τζέις παραπάτησε για λίγο, μετά όμως βρήκε την ισορροπία του, και άπλωσε το χέρι του για να πιάσει το αστραφτερό σπαθί του, το Μιχαήλ.

Το έπιασε ακριβώς τη στιγμή που η Λίλιθ γέλασε και σήκωσε τα χέρια της ψηλά. Ημίθαιμπες σκιές ανάβλυσαν από τις ανοιχτές της παλάμες. Ακόμα και ο Τζέις έδειξε να σοκάρεται καθώς οι σκιές πήραν τη μορφή δύο ολόιδιων δαιμόνων από σκιά με αστραφτερά κόκκινα μάτια. Έπεσαν στο πάτωμα γαβγίζοντας και γρυλίζοντας. Ήταν σκυλιά, σκέφτηκε η Κλέρι έκπληκτη, δύο κοκαλιάρικα, απειλητικά μαύρα σκυλιά που έμοιαζαν

αόριστα με Ντόμπερμαν.

«Σκύλοι της Κόλασης», είπε ο Τζέις. «Κλέρι...»

Δεν πρόλαβε να συνεχίσει, καθώς ένα απ' τα σκυλιά όρμησε κατά πάνω του, με το στόμα ανοιχτό σαν στόμα καρχαρία, και έβγαλε ένα δυνατό σκυλίσιο ουρλιαχτό, που ξεπήδησε απ' το λαιμό του σαν κεραυνός. Μετά από ένα λεπτό, το δεύτερο πήδηξε στον αέρα πηγαίνοντας απευθείας προς την Κλέρι.

«Καμίλ». Το κεφάλι του Άλεξ γύριζε σαν σβούρα. «Τι κάνεις εδώ;»

Συνειδητοποίησε αμέσως ότι ακούστηκε ηλίθιο. Έπνιξε την επιθυμία να χτυπήσει τον εαυτό του στο κούτελο. Το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να φανεί ανόητος μπροστά στην πρώτην φιλενάδα του Μάγκνους.

«Η Λίλιθ», είπε με αδύναμη, τρεμάμενη φωνή η γυναίκα βρικόλακας. «Έβαλε τα μέλη της αίρεσής της να διαρρήξουν το Άσυλο. Δεν προστατεύεται ενάντια στους ανθρώπους, κι αυτοί είναι άνθρωποι, έστω και στο ελάχιστο. Έκοψαν τις αλυσίδες μου και με έφεραν εδώ, σ' εκείνη». Σήκωσε τα χέρια της. Οι αλυσίδες που έδεναν τους καρπούς της στο σωλήνα τραντάχτηκαν. «Μου φέρθηκαν φρικτά».

Ο Άλεξ γονάτισε, φέρνοντας τα μάτια του στο ίδιο ύψος με της Καμίλ. Οι βρικόλακες δεν μελάνιαζαν —θεραπεύονταν πολύ γρήγορα για να μελανιάσουν— αλλά τα μαλλιά της ήταν κολλημένα στη μια πλευρά με αίμα, και αυτό τον έκανε να πιστέψει ότι έλεγε αλήθεια. «Ας πούμε ότι σε πιστεύω», είπε. «Τι σε ήθελε; Τίποτε απ' όσα ξέρω για τη Λίλιθ δεν λέει ότι έχει κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τους βρικόλακες».

«Ξέρεις γιατί με κρατούσε το Κονκλάβιο», είπε εκείνη. «Το άκουσες, πιστεύω».

«Σκότωσες τρεις Κυνηγούς. Ο Μάγκνους είπε ότι υποστήριξες πως σε είχε διατάξει κάποιος άλλος...» Σταμάτησε. «Η Λίλιθ;»

«Αν σου πω, θα με βοηθήσεις;» Το κάτω χείλος της Καμίλ έτρεμε. Τα μάτια της ήταν τεράστια, πράσινα, ικετευτικά. Ήταν πολύ όμορφη. Ο Άλεξ αναρωτήθηκε αν κάπως έτσι κοίταζε κάποτε τον Μάγκνους. Τον έκανε να θέλει να την ταρακουνήσει.

«Μπορεί», είπε, και ξαφνιάστηκε από την ψυχρότητα της φωνής του. «Δεν έχεις και πολλά περιθώρια για παζάρια, πάντως. Μπορώ να φύγω και να σε αφήσω στη Λίλιθ, και να μη μου κάνει καμία διαφορά».

«Κι όμως», είπε εκείνη χαμηλόφωνα. «Ο Μάγκνους σ' αγαπάει. Δεν θα σε αγαπούσε αν ήσουν τέτοιος άνθρωπος και άφηνες κάποιον αβοήθητο».

«Κι εσένα σ' αγαπούσε», είπε ο Άλεξ.

Χαμογέλασε μελαγχολικά. «Φαίνεται ότι έχει βάλει μυαλό από τότε».

Ο Άλεξ στηρίχτηκε στις φτέρνες του. «Άκου», είπε. «Πες μου την αλήθεια. Αν μου την πεις, θα σε ελευθερώσω και θα σε πάω στο Κονκλάβιο. Θα σου φερθούν σίγουρα καλύτερα απ' τη Λίλιθ».

Η Καμίλ κοίταξε τους καρπούς της, που ήταν δεμένοι στο σωλήνα. «Το Κονκλάβιο με αλυσόδεσε», είπε. «Το ίδιο και η Λίλιθ. Δεν βλέπω και πολλές διαφορές στο πώς μου φέρθηκαν».

«Τότε, είναι μάλλον δική σου επιλογή. Να εμπιστευθείς εμένα ή αυτήν», είπε ο Άλεξ. Ήξερε ότι ήταν ριψοκίνδυνη μπλόφα.

Περίμενε κάμποσα αγωνιώδη λεπτά πριν η Καμίλ πει: «Πολύ καλά. Αν σε εμπιστεύεται ο Μάγκνους, μπορώ να σε εμπιστευτώ κι εγώ». Σήκωσε το κεφάλι της και έβαλε τα δυνατά της να φανεί αξιοπρεπής παρά τα σκισμένα ρούχα και τα ματωμένα μαλλιά. «Η Λίλιθ ήρθε σε μένα, και όχι εγώ σ' εκείνη. Είχε ακούσει ότι ήθελα να πάρω πίσω τη θέση μου ως επικεφαλής της ομάδας του Μανχάταν από τον Ραφαέλ Σαντιάγο. Είπε ότι θα με βοηθούσε αν τη βοηθούσα κι εγώ».

«Με το να σκοτώσεις Κυνηγούς;»

«Ήθελε το αίμα τους», είπε η Καμίλ. «Ήταν για τα μωρά. Έκανε στις μητέρες ενέσεις με αίμα Κυνηγών και αίμα δαιμόνων, προσπαθώντας να μιμηθεί αυτό που είχε κάνει ο Βάλενταϊν στο γιο του. Αλλά δεν έπιασε. Τα μωρά γεννήθηκαν παραμορφωμένα, και μετά πέθαναν». Πιάνοντας το αηδιασμένο του ύφος, πρόσθεσε: «Στην αρχή δεν ήξερα γιατί ήθελε το αίμα. Μπορεί να μη με εκτιμάς ιδιαίτερα, αλλά δεν μου αρέσει καθόλου να δολοφονώ αδώους».

«Δεν ήσουν αναγκασμένη να το κάνεις», είπε ο Άλεξ. «Μόνο και μόνο επειδή σου το πρότεινε».

Η Καμίλ χαμογέλασε κουρασμένα. «Όταν ζεις τόσα πολλά χρόνια όσο εγώ» είπε «είναι επειδή έχεις μάθει να παίζεις το παιχνίδι σωστά –να κάνεις σωστές συμμαχίες την κατάλληλη στιγμή. Να συμμαχείς όχι μόνο με τους ισχυρούς, αλλά και με όσους πιστεύεις ότι θα σε κάνουν κι εσένα ισχυρό. Ήξερα ότι αν δεν συμφωνούσα να τη βοηθήσω, θα με σκότωνε. Οι δαίμονες από τη φύση τους είναι καχύποπτοι, και θα σκεφτόταν ότι θα πρόδιδα στο Κονκλάβιο το σχέδιο που είχε να σκοτώσει τους Κυνηγούς ακόμα και αν της υποσχόμουν να μη μιλήσω. Και

θεώρησα ότι η Λίλιθ ήταν μεγαλύτερος κίνδυνος για μένα απ' ό,τι ήσασταν εσείς».

«Και δεν σε πείραξε να σκοτώσεις Κυνηγούς;»

«Ήταν μέλη του Κύκλου», είπε η Καμίλ. «Είχαν σκοτώσει τους δικούς μου. Και δικούς σας».

«Και ο Σάιμον Λιούις; Γιατί ενδιαφέρεσαι γι' αυτόν;»

«Όλοι θέλουν τον Ημεροβάτη με το μέρος τους». Η Καμίλ ανασήκωσε τους ώμους της. «Και ήξερα ότι είχε το Σημάδι του Κάιν. Μου το είπε ένας από τους βρικόλακες του Ραφαέλ. Ελάχιστα άλλα Πλάσματα του Σκότους το γνωρίζουν. Αυτό τον κάνει έναν ανυπολόγιστα ισχυρό σύμμαχο».

«Γι' αυτό τον θέλει η Λίλιθ;»

Τα μάτια της Καμίλ άνοιξαν διάπλατα. Το δέρμα της ήταν πολύ χλωμό, και από κάτω ο Άλεξ έβλεπε ότι οι φλέβες είχαν σκουρύνει, και το σχέδιό τους είχε αρχίσει να απλώνεται στο λευκό του προσώπου της σαν ραγισματιές στην πορσελάνη, που όλο και επεκτείνονται. Στο τέλος, όταν έμεναν για πολύ καιρό χωρίς αίμα, οι πεινασμένοι βρικόλακες γίνονταν άγριοι, έπειτα έχαναν τις αισθήσεις τους. Όσο πιο μεγάλοι σε ηλικία ήταν, τόσο περισσότερο άντεχαν, αλλά ο Άλεξ δεν μπορούσε να μην αναρωτηθεί πόσο καιρό είχε να πιει αίμα η Καμίλ. «Τι εννοείς;»

«Απ' ό,τι φαίνεται, έχει καλέσει τον Σάιμον να τη συναντήσει», είπε ο Άλεξ. «Είναι κάπου μέσα στο κτίριο».

Η Καμίλ τον κοίταξε για άλλο ένα λεπτό, και ύστερα γέλασε. «Τι ειρωνεία», είπε. «Ποτέ δεν μου τον ανέφερε, ούτε εγώ τον ανέφερα σ' εκείνη, κι όμως τον κυνηγούσαμε και οι δυο μας για διαφορετικό σκοπό. Αν τον θέλει, τον θέλει για το αίμα του», πρόσθεσε. «Η τελετή

που επιτελεί, είμαι σχεδόν σίγουρη ότι είναι μια τελετή αίματος. Το αίμα του –που είναι μισό αίμα Πλάσματος του Σκότους και μισό αίμα Κυνηγού– θα της ήταν πολύ χρήσιμο».

Ο Άλεξ ένιωσε μια σπίθα ανησυχίας. «Μα, δεν μπορεί να του κάνει κακό. Το Σημάδι του Κάιν...»

«Θα βρει έναν τρόπο», είπε η Καμίλ. «Είναι η Λίλιθ, η μητέρα των μάγων. Έχει ζήσει πάρα πολλά χρόνια, Αλεξάντερ».

Ο Άλεξ σηκώθηκε όρθιος. «Τότε, καλύτερα να μάθω τι κάνει».

Οι αλυσίδες της Καμίλ τραντάχτηκαν καθώς προσπάθησε να σηκωθεί όρθια. «Περίμενε... μα, είπες ότι θα με απελευθέρωνες».

Ο Άλεξ γύρισε και την κοίταξε. «Δεν είπα αυτό. Είπα ότι θα σε άφηνα στο Κονκλάβιο».

«Μα, αν με αφήσεις εδώ, τίποτα δεν εμποδίζει τη Λίλιθ να με βρει πρώτη». Τίναξε πίσω τα κολλημένα της μαλλιά. Στο πρόσωπό της ήταν εμφανείς γραμμές κούρασης. «Αλεξάντερ, σε παρακαλώ. Σε ικετεύω...»

«Ποιος ήταν ο Γουίλ;» είπε ο Άλεξ. Οι λέξεις βγήκαν απότομα, απρόσμενα, και ο Άλεξ ντράπηκε υπερβολικά.

«Ο Γουίλ;» Για μια στιγμή το πρόσωπό της ήταν ανέκφραστο, αλλά μετά πήρε μια έκφραση αναγνώρισης, και σχεδόν ευθυμίας. «Άκουσες τη συζήτησή μου με τον Μάγκνους».

«Ένα μέρος της». Ο Άλεξ εξέπνευσε προσεκτικά. «Ο Γουίλ έχει πεθάνει, έτσι δεν είναι; Δηλαδή, ο Μάγκνους μού είπε ότι τον είχε γνωρίσει πριν από πολύ καιρό...»

«Ξέρω τι σε προβληματίζει, μικρέ Κυνηγέ των Σκιών».

Η φωνή της Καμίλ είχε γίνει μελωδική και απαλή. Πίσω της, μέσα απ' τα παράθυρα, ο Άλεξ έβλεπε το μακρινό τρεμουλιαστό φως ενός αεροπλάνου που πετούσε πάνω από την πόλη. «Στην αρχή ήσουν χαρούμενος. Σκεφτόσουν τη στιγμή, όχι το μέλλον. Τώρα έχεις συνειδητοποιήσει κάτι: θα μεγαλώσεις, και κάποια μέρα θα πεθάνεις. Και ο Μάγκνους θα ζει ακόμη. Θα συνεχίσει. Δεν θα μεγαλώσετε μαζί. Αντίθετα, ο χρόνος θα σας χωρίσει».

Ο Άλεξ σκέφτηκε τους ανθρώπους στο αεροπλάνο, ψηλά στον παγωμένο αέρα, να κοιτάζουν την πόλη σαν ένα πεδίο με αστραφτερά διαμάντια κάτω από τα πόδια τους. Φυσικά, ο ίδιος δεν είχε μπει ποτέ του σε αεροπλάνο. Μπορούσε μόνο να φανταστεί πώς θα ήταν: μοναχικά, απόμακρα, χωριστά από τον κόσμο. «Δεν το ξέρεις αυτό», είπε. «Ότι θα μας χωρίσει».

Του χαμογέλασε με οίκτο. «Τώρα είσαι όμορφος», είπε. «Αλλά σε είκοσι χρόνια θα είσαι; Σε σαράντα; Πενήντα; Θα αγαπάει ακόμη τα γαλάζια σου μάτια όταν χλωμιάσουν, το απαλό σου δέρμα όταν ζαρώσει και γίνει αδύναμο, τα μαλλιά σου όταν θα γίνουν λευκά...;»

«Βούλωσέ το». Ο Άλεξ άκουσε τη ραγισματιά στη φωνή του, και ντράπηκε. «Βούλωσέ το. Δεν θέλω να το ακούσω».

«Δεν είναι ανάγκη, όμως, να γίνει έτσι». Η Καμίλ έσκυψε προς το μέρος του, και τα πράσινά της μάτια έλαμπαν. «Κι αν σου έλεγα ότι θα μπορούσες να μη μεγαλώσεις; Να μην πεθάνεις;»

Ο Άλεξ ένιωσε ένα κύμα θυμού. «Δεν με ενδιαφέρει να γίνω βρικόλακας. Μη μου κάνεις καν την προσφορά. Ακόμα και αν η μόνη εναλλακτική είναι ο θάνατος».

Το πρόσωπό της συσπάστηκε για μια απειροελάχιστη

στιγμή. Σε κλάσματα δευτερολέπτου επανήλθε καθώς ξαναβρήκε τον αυτοέλεγχό της· του χαμογέλασε ελαφρά και είπε: «Δεν θα σου πρότεινα αυτό. Αν σου έλεγα ότι υπάρχει και άλλος τρόπος; Ένας άλλος τρόπος για να είστε μαζί για πάντα;»

Ο Άλεξ ξεροκατάπιε. Το στόμα του ήταν στεγνό σαν χαρτί. «Πες μου», είπε.

Η Καμίλ σήκωσε τα χέρια της ψηλά. Οι αλυσίδες τραντάχτηκαν. «Κόψε τις αλυσίδες».

«Όχι. Πρώτα θα μου πεις».

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι». Η έκφρασή της ήταν σκληρή σαν μάρμαρο, το ίδιο και η φωνή της. «Είπες ότι δεν είχα τίποτα να παζαρέψω. Όμως, έχω. Και δεν σκοπεύω να το αποκαλύψω».

Ο Άλεξ δίστασε. Στο κεφάλι του άκουγε τη φωνή του Μάγκνους. *Είναι απίστευτη στο να χειραγωγεί και να αφήνει υπόνοιες. Πάντα έτσι ήταν.*

Αλλά, Μάγκνους, σκέφτηκε ο Άλεξ, εσύ δεν μου το είπες ποτέ. Δεν με προειδοποίησες ποτέ ότι θα ήταν έτσι, ότι θα ξυπνούσα μια μέρα και θα συνειδητοποιούσα ότι πηγαίνω κάπου όπου εσύ δεν μπορείς να με ακολουθήσεις. Ότι δεν είμαστε το ίδιο. Για όσους δεν πεθαίνουν ποτέ δεν υπάρχει "μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος".

Έκανε ένα βήμα προς την Καμίλ, και μετά άλλο ένα. Σήκωσε το δεξί του χέρι, και έπειτα κατέβασε το σπαθί σεράφ, όσο πιο δυνατά μπορούσε. Έσχισε το μέταλλο των δεσμών της. Οι καρποί της τραβήχτηκαν με δύναμη —είχαν ακόμη τις χειροπέδες, αλλά ήταν ελεύθεροι. Σήκωσε τα χέρια της με χαιρέκακη, θριαμβευτική έκφραση.

«Άλεξ» είπε η Τζαμπελ από την πόρτα. Ο Άλεξ γύρισε και την είδε να στέκεται εκεί με το μαστίγιο στο χέρι.

Ήταν λερωμένο με αίμα, όπως και τα χέρια της και το μεταξωτό της φόρεμα. «Τι κάνεις εδώ;»

«Τίποτα. Εγώ...» Ο Άλεξ ένιωσε ένα κύμα ντροπής και φόβου· σχεδόν χωρίς να το σκεφτεί, έκανε ένα βήμα μπροστά στην Καμίλ, σαν να ήθελε να την κρύψει από την αδερφή του.

«Πέθαναν όλοι». Η Τζαμπελ ακούστηκε μελαγχολική. «Οι αιρετικοί. Τους σκοτώσαμε όλους. Έλα τώρα. Πρέπει να ψάξουμε για τον Σάιμον». Κοίταξε εξεταστικά τον Άλεξ. «Είσαι καλά; Φαίνεσαι πολύ χλωμός;»

«Την ελευθέρωσα», ξεφούρνισε ο Άλεξ. «Δεν έπρεπε. Απλώς...»

«Ποια απελευθέρωσες;» Η Τζαμπελ έκανε ένα βήμα στο δωμάτιο. Το διάχυτο φως από την πόλη άστραφτε στο φόρεμά της και την έκανε να λάμπει σαν φάντασμα. «Άλεξ, τι είναι αυτά που μουρμουράς;»

Η έκφρασή της ήταν κενή, απορημένη. Ο Άλεξ γύρισε και ακολούθησε το βλέμμα της, και είδε... τίποτα. Ο σωλήνας ήταν ακόμη εκεί, και δίπλα του ένα κομμάτι από την αλυσίδα, ενώ η σκόνη στο πάτωμα ήταν ελάχιστα ανακατεμένη. Αλλά η Καμίλ έλειπε.

Η Κλέρι ίσα που πρόλαβε να σηκώσει τα χέρια της πριν πέσει πάνω της ο σκύλος της κόλασης, σαν μια μπάλα κανονιού από μύες και κόκαλα και καυτή, βρομερή ανάσα. Τα πόδια της υποχώρησαν· θυμήθηκε ότι ο Τζέις της είχε πει ποιος ήταν ο καλύτερος τρόπος για να πέφτει, έτσι ώστε να προστατεύει το σώμα της, αλλά η συμβουλή της διέφευγε, οπότε έπεσε στο πάτωμα με τους αγκώνες, και ο πόνος διαπέρασε το κορμί της καθώς το δέρμα της σκίστηκε. Μετά από ένα λεπτό, το σκυλί έπεσε πάνω

της, πιέζοντας με τις πατούσες του το στήθος της, και η ροζιασμένη ουρά του πήγαινε δεξιά κι αριστερά σε μια φρικτή απομίμηση πραγματικού σκυλιού. Η άκρη της ουράς ήταν γεμάτη προεξοχές μυτερές σαν καρφιά, σαν μεσαιωνικό απελατίκι, και απ' το στήθος του, που ήταν φουσκωμένο σαν βαρέλι, βγήκε ένα παχύ μουγκρητό τόσο δυνατό και έντονο, που η Κλέρι ένιωσε τα κόκαλά της να δονούνται.

«Κράτα την εκεί! Κόψ' της το λαρύγγι αν προσπαθήσει να φύγει!» Η Λίλιθ έδινε εντολές καθώς το δεύτερο σκυλί όρμησε στον Τζέις· προσπαθούσε να το διώξει, κυλιόταν πάνω-κάτω, ένα σύμπλεγμα από δόντια και μπράτσα και πόδια και τη φρικτή σαν μαστίγιο ουρά. Η Κλέρι γύρισε με πολύ κόπο το κεφάλι της στην άλλη πλευρά και είδε τη Λίλιθ να πηγαίνει με μεγάλες δρασκελιές προς το γυάλινο φέρετρο, και τον Σάιμον, που ήταν ακόμη σωριασμένος πλάι του. Μέσα στο φέρετρο, ο Σεμπάστιαν επέπλεε ακίνητος σαν σώμα πνιγμένου· το γαλακτερό χρώμα του νερού είχε γίνει μαύρο, μάλλον από το αίμα του.

Το σκυλί που την κρατούσε στο πάτωμα γρύλισε κοντά στο αφτί της. Ο ήχος έστειλε ένα κύμα φόβου μέσα της —αλλά μαζί με το φόβο ένιωσε και θυμό. Θυμό για τη Λίλιθ και για τον εαυτό της. Ήταν μια Κυνηγός. Δεν ήταν το ίδιο το να τη βγάλει νοκ-άουτ ένας Ράβενερ όταν δεν είχε ξανακούσει ποτέ για τους Νεφιλίμ. Τώρα, όμως, είχε κάποια εκπαίδευση. Θα έπρεπε να μπορεί να κάνει κάτι.

Τα πάντα μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως όπλα. Έτσι της είχε πει ο Τζέις στο πάρκο. Το βάρος του σκυλιού ήταν συντριπτικό· η Κλέρι έβγαλε έναν ήχο σαν

να πνιγόταν και έβαλε το χέρι της στο λαιμό της σαν να προσπαθούσε να πάρει ανάσα. Το σκυλί γάβγισε και γρύλισε, γυμνώνοντας τα δόντια του· τα δάχτυλα της Κλέρι έσφιξαν την αλυσίδα που κρατούσε το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν γύρω απ' το λαιμό της. Την τράβηξε με δύναμη, και η αλυσίδα έσπασε· την τίναξε σαν μαστίγιο προς το πρόσωπο του σκυλιού και χτύπησε με βία το πλάσμα στο πρόσωπο. Το σκυλί έκανε πίσω, ουρλιάζοντας από πόνο, και η Κλέρι κύλησε στο πλάι και σηκώθηκε στα γόνατα. Ο σκύλος τραβήχτηκε στα πίσω του πόδια, με το μάτι γεμάτο αίματα, αλλά έτοιμος να ορμήσει. Το κολιέ είχε φύγει απ' το χέρι της Κλέρι και το δαχτυλίδι κυλούσε μακριά. Προσπάθησε να πιάσει την αλυσίδα καθώς το σκυλί πήδηξε...

Μια αστραφτερή λεπίδα έσκισε τη νύχτα και καρφώθηκε ελάχιστα εκατοστά απ' το πρόσωπο της Κλέρι, κόβοντας το κεφάλι του σκυλιού απ' το λαιμό του. Αυτό έβγαλε ένα ουρλιαχτό, και εξαφανίστηκε. Άφησε πίσω του ένα καμένο μαύρο σημάδι πάνω στην πέτρα και τη βρόμα των δαιμόνων στον αέρα.

Δυο χέρια χαμήλωσαν, και σήκωσαν απαλά την Κλέρι όρθια. Ήταν ο Τζέις. Είχε βάλει το καυτό σπαθί στη ζώνη του και την κρατούσε και απ' τα δυο χέρια, ενώ την κοιτούσε με ένα παράξενο ύφος. Δεν θα μπορούσε να το περιγράψει, ούτε να το ζωγραφίσει —ελπίδα, σοκ, αγάπη, πόθος και θυμός, όλα ανακατεμένα στην έκφρασή του. Το πουκάμισό του ήταν σκισμένο σε πολλά σημεία, μουσκεμένο με αίμα· το σακάκι του είχε φύγει, τα ξανθά του μαλλιά ήταν κολλημένα με ιδρώτα και αίμα. Για μια στιγμή έμειναν να κοιτάζονται, και η λαβή του στα χέρια της ήταν τόσο σφιχτή, που την

πονούσε. Μετά μίλησαν και οι δύο ταυτόχρονα:

«Είσαι...;» πήγε να πει εκείνη.

«Κλέρι». Κρατούσε ακόμη τα χέρια της, αλλά την έσπρωξε μακριά του, μακριά από τον κύκλο, προς το δρομάκι που οδηγούσε στο ασανσέρ. «Πήγαινε», είπε τραχιά. «Φύγε από δω, Κλέρι».

«Τζέις...»

Πήρε μια ανάσα τρέμοντας. «Σε παρακαλώ», είπε, και ύστερα την άφησε, και έβγαλε το σπαθί απ' τη ζώνη του καθώς γύρισε πίσω προς τον κύκλο.

«Σήκω πάνω», γρύλισε η Λίλιθ. «Σήκω πάνω».

Ένα χέρι τράνταξε τον ώμο του Σάιμον, στέλνοντας ένα κύμα οδύνης στο κεφάλι του. Ήταν σαν να αιωρείτο στο σκοτάδι· άνοιξε τα μάτια του και είδε το νυχτερινό ουρανό, τα αστέρια, και το λευκό πρόσωπο της Λίλιθ από πάνω του. Τα μάτια της δεν ήταν πια στη θέση τους, αλλά είχαν αντικατασταθεί από γλοιώδη μαύρα φίδια. Το σοκ αυτής της εικόνας ήταν αρκετό για να κάνει τον Σάιμον να σηκωθεί όρθιος.

Τη στιγμή που σηκώθηκε, έκανε πάλι εμετό, και παραλίγο να ξαναπέσει στα γόνατα. Έκλεισε τα μάτια του για να υπερνικήσει τη ναυτία, άκουσε τη Λίλιθ να γρυλίζει το όνομά του, και μετά ένωσε το χέρι της στο μπράτσο του, να τον οδηγεί προς τα εμπρός. Την άφησε να το κάνει. Το στόμα του είχε την αηδιαστική πικρή γεύση του αίματος του Σεμπάστιαν. Απλωνόταν και στις φλέβες του, τον αρρώσταινε, τον έκανε αδύναμο, και έστελνε ρίγη σ' όλο του το σώμα. Το κεφάλι του ήταν λες και ζύγιζε εκατό κιλά, ενώ η ναυτία ερχόταν και έφευγε κατά κύματα.

Ξαφνικά έπαψε να νιώθει την παγερή λαβή της Λίλιθ στο μπράτσο του. Ο Σάιμον άνοιξε τα μάτια του και είδε ότι στεκόταν πάνω από το γυάλινο φέρετρο, όπως και πριν. Ο Σεμπάστιαν επέπλεε στο σκοτεινό γαλακτερό υγρό, και το πρόσωπό του ήταν λείο. Στο λαιμό του δεν είχε σφυγμό. Δύο σκούρες τρύπες διακρίνονταν στο πλάι του λαιμού του εκεί όπου τον είχε δαγκώσει.

Δώσε του το αίμα σου. Η φωνή της Λίλιθ αντηχούσε, όχι δυνατά, αλλά μέσα στο κεφάλι του. *Τώρα.*

Ο Σάιμον σήκωσε το κεφάλι του ζαλισμένος. Η όρασή του ήταν θολή. Προσπαθούσε να δει την Κλέρι και τον Τζέις πίσω απ' το σκοτάδι που τον κύκλωνε.

Με τα δόντια σου, είπε η Λίλιθ. Άνοιξε τις φλέβες των καρπών σου. Δώσε στον Τζόνιαθαν το αίμα σου. Θεράπευσέ τον.

Ο Σάιμον έφερε τον καρπό του κοντά στο στόμα του. *Θεράπευσέ τον.* Το να φέρει κάποιον πίσω από τους νεκρούς ήταν κάτι πολύ περισσότερο από το να τον θεραπεύσει, σκέφτηκε. Μπορεί να ήθελε να επουλώσει το χέρι του Σεμπάστιαν. Μπορεί αυτό να εννοούσε. Περίμενε να βγουν οι μυτεροί του κυνόδοντες, αλλά δεν έβγαιναν. Ήταν πολύ αδύναμος για να νιώσει πείνα, σκέφτηκε, και έπνιξε την παράλογη διάθεση να γελάσει.

«Δεν μπορώ», είπε με κομμένη την ανάσα. «Δεν μπορώ...»

«Λίλιθ!» Η φωνή του Τζέις έσκισε τη νύχτα στα δύο. Η Λίλιθ γύρισε με ένα σφύριγμα δυσπιστίας. Ο Σάιμον κατέβασε αργά τον καρπό του και προσπάθησε με πολύ κόπο να εστιάσει το βλέμμα του. Συγκεντρώθηκε στη λάμψη μπροστά του, που σιγά-σιγά έγινε η φλόγα ενός σπαδιού σεράφ, που το κρατούσε στο χέρι του ο Τζέις.

Ο Σάιμον τον έβλεπε καθαρά, μια ξεκάθαρη εικόνα μέσα στο σκοτάδι. Το σακάκι του έλειπε, ήταν βρόμικος, το πουκάμισό του σκισμένο, και μαύρο από το αίμα, αλλά τα μάτια του ήταν καθαρά και σταθερά, και εστίαζαν καλά. Δεν ήταν πια σαν ζόμπι ή υπνοβάτης, παγιδευμένος σε ένα απαίσιο όνειρο.

«Πού είναι;» είπε η Λίλιθ, και τα φιδίσια μάτια της στριφογύρισαν πάνω στα στελέχη τους. «Πού είναι το κορίτσι;»

Κλέρι. Το θολό βλέμμα του Σάιμον σάρωσε το σκοτάδι γύρω από τον Τζέις, αλλά δεν την έβλεπε πουθενά. Η όρασή του είχε αρχίσει να καθαρίζει. Έβλεπε αίμα να λερώνει το πάτωμα, και κομμάτια από σκισμένο, κομματιασμένο σατέν στα κοφτερά κλαδιά ενός θάμνου. Κάτι σαν ίχνη από πατούσες σκύλου πάνω στο αίμα. Ο Σάιμον ένιωσε το λαιμό του να σφίγγεται. Κοίταξε γρήγορα πάλι τον Τζέις. Ο Τζέις φαινόταν θυμωμένος—πάρα πολύ θυμωμένος, μάλιστα—αλλά όχι συντετριμμένος όπως θα περίμενε να τον δει ο Σάιμον αν η Κλέρι είχε πάθει κάτι. Τότε, πού είχε πάει;

«Δεν έχει καμία σχέση με όλα αυτά», είπε ο Τζέις. «Λες ότι δεν μπορώ να σε σκοτώσω, δαιμόνισσα. Εγώ λέω ότι μπορώ. Ας δούμε ποιος έχει δίκιο».

Η Λίλιθ κινήθηκε τόσο γρήγορα, που ο Σάιμον δεν πρόλαβε να τη δει. Τη μια στιγμή βρισκόταν δίπλα του και την επόμενη ήταν στο σκαλοπάτι πάνω από τον Τζέις. Του επιτέθηκε με το χέρι της· εκείνος έσκυψε, πετάχτηκε πίσω της, και κατέβασε το σπαδί του στον ώμο της. Η Λίλιθ ούρλιαξε, και στράφηκε προς το μέρος του, ενώ απ' την πληγή της ανάβλυζε αίμα. Είχε ένα γυαλιστερό μαύρο χρώμα, σαν όνυχας. Κατέβασε τα χέρια

της σαν να σκόπευε να συντρίψει το σπαθί. Χτύπησαν μεταξύ τους σαν αστραπόβροντο, αλλά ο Τζέις είχε ήδη απομακρυνθεί, και βρισκόταν κάμποσα μέτρα πιο πέρα. Η λάμψη του σπαθιού χόρευε μπροστά του σαν ένα μάτι που μισόκλεινε περιπαικτικά.

Αν ήταν οποιοσδήποτε άλλος Κυνηγός, σκέφτηκε ο Σάιμον, θα ήταν ήδη νεκρός. Θυμήθηκε την Καμίλ που είχε πει, *Ο άνθρωπος δεν μπορεί να τα βάλει με τα δαίμονες*. Οι Κυνηγοί ήταν άνθρωποι, παρά το αίμα αγγέλου στις φλέβες τους, και η Λίλιθ ήταν κάτι περισσότερο από δαίμονας.

Ο πόνος διαπέρασε το κορμί του Σάιμον. Συνειδητοποίησε με έκπληξη ότι είχαν βγει επιτέλους τα δόντια του και έκοβαν το κάτω του χείλος. Ο πόνος, και η γεύση του αίματος τον δυνάμωσαν κι άλλο. Άρχισε να σηκώνεται αργά, με τα μάτια καρφωμένα στη Λίλιθ. Σίγουρα δεν φαινόταν να τον προσέχει, ή να παρακολουθεί τι έκανε. Τα μάτια της ήταν καρφωμένα στον Τζέις. Όρμησε κατά πάνω του με άλλο ένα ξαφνικό μουγκρητό. Ήταν σαν να παρακολουθεί σκόρους να πηδάνε εδώ κι εκεί έτσι όπως τους έβλεπε να μονομαχούν μπρος-πίσω πάνω στην ταράτσα. Ακόμα και με τη βαμπυρική όραση, ο Σάιμον δεν μπορούσε να τους παρακολουθήσει καθώς πήγαιναν πέρα-δώθε, πηδούσαν πάνω από θάμνους, έτρεχαν στα μονοπάτια. Η Λίλιθ κόλλησε τον Τζέις στο χαμηλό τοίχο που περικύκλωνε ένα ηλιακό ρολόι που είχε τους αριθμούς γραμμένους με αστραφτερό χρυσό. Ο Τζέις κινείτο τόσο γρήγορα, που ήταν σχεδόν αόρατος, ενώ η λάμψη του Μιχαήλ γύρω από τη Λίλιθ ήταν σαν να την τύλιγε ένα δίχτυ από αστραφτερές κλωστές. Οποιοσδήποτε άλλος θα είχε γίνει κομμάτια σε δευτερό-

λεπτα. Αλλά η Λίλιθ γλιστρούσε σαν σκοτεινό νερό, σαν καπνός. Έμοιαζε να εξαφανίζεται και να εμφανίζεται όποτε ήθελε, και παρόλο που ο Τζέις δεν φαινόταν να έχει κουραστεί, ήταν εμφανές ότι είχε σαστίσει.

Επιτέλους, έγινε. Ο Τζέις έστρεψε βίαια το σπαθί προς τη Λίλιθ —κι εκείνη το άρπαξε στον αέρα τυλίγοντας το χέρι της γύρω από τη λεπίδα του. Το χέρι της άρχισε να στάζει μαύρο αίμα καθώς τράβηξε το σπαθί προς το μέρος της. Οι σταγόνες, όταν έπεσαν στο έδαφος, έγιναν μικρά φίδια από οψιδιανό που σύρθηκαν κάτω απ' τη χαμηλή βλάστηση.

Έπιασε το σπαθί και με τα δυο της χέρια και το σήκωσε ψηλά. Το αίμα έτρεχε στους χλωμούς καρπούς και στα χέρια της σαν ρυάκια από πίσσα. Έκοψε το σπαθί στη μέση με ένα περιφρονητικό γρύλισμα· το ένα μισό θρυμματίστηκε στο χέρι της σαν αστραφτερή σκόνη, ενώ από το άλλο —η λαβή και ένα σπασμένο κομμάτι της λεπίδας— ανάβλυσε μια σκοτεινή φλόγα, μισοσβησμένη από τη στάχτη.

Η Λίλιθ χαμογέλασε. «Καημένε, μικρέ μου Μιχαήλ», είπε. «Πάντα ήσουν αδύναμος».

Ο Τζέις ήταν λαχανιασμένος, με τα χέρια σφιγμένα στο πλάι, και τα μαλλιά κολλημένα στο μέτωπο από τον ιδρώτα. «Εσύ και οι διάσημοι φίλοι σου», είπε. «“Ηξερα τον Μιχαήλ”. “Ηξερα τον Σαμαήλ”. “Ο Αρχάγγελος Γαβριήλ με χτένιζε”. Σαν να παίζεις σε ριάλιτι με τις μορφές της Βίβλου».

Ο Σάιμον σκέφτηκε ότι αυτός ήταν ο τρόπος του Τζέις να δείξει τη γενναιότητά του, γενναιότητα και περιφρόνηση γιατί πίστευε ότι η Λίλιθ θα τον σκότωνε, και ήθελε να φύγει έτσι, χωρίς φόβο και με ψηλά το κεφάλι.

λι. Το τραγούδι του θανάτου του θα ήταν πάντα αυτό—αστεία και χλεύη και ψεύτικη αλαζονεία, και αυτό το βλέμμα στα μάτια του που έλεγε, *Είμαι καλύτερος από σένα*. Ο Σάιμον απλώς δεν το είχε καταλάβει νωρίτερα.

«Λίλιθ», συνέχισε ο Τζέις, και κατάφερε να κάνει τη λέξη να ακουστεί σαν κατάρα. «Έχω διαβάσει για σένα. Στο σχολείο. Ο Παράδεισος σε καταράστηκε να είσαι στείρα. Χίλια μωρά, και πέθαναν όλα. Έτσι δεν είναι;»

Η Λίλιθ κρατούσε το σπαθί που έλαμπε μαύρο, και το πρόσωπό της ήταν απαθές. «Πρόσεχε, μικρέ Κυνηγέ».

«Γιατί αλλιώς; Θα με σκοτώσεις;» Στο πρόσωπο του Τζέις έσταζε αίμα από το κόψιμο στο μάγουλό του· δεν έκανε καμία κίνηση να το σκουπίσει. «Έλα, λοιπόν».

Όχι. Ο Σάιμον προσπάθησε να κάνει ένα βήμα. Τα γόνατά του υποχώρησαν, και έπεσε, χτυπώντας τα χέρια του στο πάτωμα. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Δεν χρειαζόταν οξυγόνο, αλλά τον βοήθησε, τον έκανε να βρει την ισορροπία του. Άπλωσε το χέρι του, και άρπαξε τη γωνία του πέτρινου βάνδρου για να στηριχθεί και να σηκωθεί όρθιος. Το πίσω μέρος του κεφαλιού του πονούσε. Δεν υπήρχε περίπτωση να προλάβει. Το μόνο που είχε να κάνει η Λίλιθ ήταν να σπρώξει το σπασμένο σπαθί που κρατούσε...

Αλλά δεν το έκανε. Κοιτούσε τον Τζέις, χωρίς να κινείται, και ξαφνικά τα μάτια του άστραψαν και το στόμα του χαλάρωσε. «Δεν μπορείς να με σκοτώσεις», είπε, και η φωνή του δυνάμωσε. «Αυτό που είπες πριν... είμαι το αντίβαρο. Είμαι το μοναδικό πράγμα που κρατάει αυτόν»—άπλωσε το χέρι του και έδειξε το γυάλινο φέρετρο του Σεμπάστιαν— «σ' αυτό τον κόσμο. Αν πεθάνω εγώ, θα πεθάνει κι αυτός. Αλήθεια δεν είναι;» Έκανε

ένα βήμα πίσω. «Θα μπορούσα να πηδήξω από αυτήν τη σκεπή», είπε. «Να αυτοκτονήσω. Και να τελειώσουν όλα».

Για πρώτη φορά, η Λίλιθ φάνηκε να ανησυχεί πραγματικά. Το κεφάλι της τινάχτηκε δεξιά κι αριστερά, τα ερπετά στα μάτια της αναρίγησαν σαν να έφαχναν στον άνεμο. «Πού είναι αυτή; Πού είναι το κορίτσι;»

Ο Τζέις σκούπισε το αίμα και τον ιδρώτα από το πρόσωπό του και της χαμογέλασε· τα χείλη του ήταν κομμένα, και στο σαγόνι του έτρεχε αίμα. «Ξέχνα το. Την έστειλα κάτω όταν δεν πρόσεχες. Έχει φύγει –είναι ασφαλής».

Η Λίλιθ γρύλισε περιφρονητικά. «Λες ψέματα».

Ο Τζέις έκανε άλλο ένα βήμα προς τα πίσω. Λίγα βήματα ακόμα και θα έφτανε το χαμηλό τοίχο, το χείλος της ταράτσας. Ο Σάιμον ήξερε ότι ο Τζέις μπορούσε να αντέξει πολλά, αλλά μια πτώση από σαράντα ορόφους ίσως να ήταν υπερβολική ακόμα και γι' αυτόν.

«Ξεχνάς» είπε η Λίλιθ «ότι ήμουν εκεί, Κυνηγέ. Σε είδα να πέφτεις και να πεθαίνεις. Είδα τον Βάλενταϊν να κλαίει πάνω απ' το σώμα σου. Και μετά είδα τον Αρχάγγελο να ρωτάει την Κλαρίσα τι ήθελε από αυτόν, τι ήθελε στον κόσμο περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, και εκείνη ζήτησε εσένα. Νόμιζε ότι θα μπορούσατε να είστε οι μοναδικοί άνθρωποι στον κόσμο που θα παίρνατε πίσω τους νεκρούς αγαπημένους σας και δεν θα υπήρχαν συνέπειες. Αυτό δεν νομίζατε και οι δυο σας; Ανόητοι», είπε υπεροπτικά η Λίλιθ. «Αγαπάτε ο ένας τον άλλον –όλοι μπορούν να το δουν αυτό μόνο και μόνο κοιτώντας σας– και είναι μια αγάπη που μπορεί να κάψει τον κόσμο ή να τον δοξάσει. Όχι, δεν θα

έφευγε ποτέ απ' το πλευρό σου. Ιδίως αν ήξερε ότι κινδυνεύεις». Το κεφάλι της τινάχτηκε προς τα πίσω και το χέρι της απλώθηκε. Τα δάχτυλά της ήταν γαμψά σαν νύχια. «Εκεί».

Ακούστηκε μια κραυγή, και ένας απ' τους θάμνους σαν να σκίστηκε στα δύο, αποκαλύπτοντας την Κλέρι, που ήταν σκυμμένη, κρυμμένη πίσω του. Σύρθηκε προς τα εμπρός με κλοτσιές και φωνές, τα νύχια της έγδερναν το χώμα ψάχνοντας μάταια κάτι για να πιαστεί. Τα χέρια της άφηναν ματωμένα ίχνη στις πλάκες.

«Οχι!» Ο Τζέις έτρεξε μπροστά, και μετά πάγωσε καθώς η Κλέρι σηκώθηκε στον αέρα, όπου έμεινε να αιωρείται, να κρέμεται μπροστά στη Λίλιθ. Ήταν ξυπόλυτη, και το σατέν της φόρεμα, που ήταν πια τόσο σκισμένο, και βρόμικο που φαινόταν μάλλον κόκκινο και μαύρο παρά χρυσό, τυλιγόταν γύρω της. Το ένα τριαντάκι είχε σπάσει και κρεμόταν. Τα μαλλιά της είχαν λυθεί τελείως από τα αστραφτερά χτενάκια της και έπεφταν στους ώμους της. Τα πράσινα μάτια της ήταν καρφωμένα με μίσος στη Λίλιθ.

«Σκύλα», της είπε.

Το πρόσωπο του Τζέις ήταν μια τρομαγμένη μάσκα. Ο Σάιμον κατάλαβε ότι πίστευε στ' αλήθεια ότι η Κλέρι είχε φύγει. Νόμιζε ότι ήταν ασφαλής. Αλλά η Λίλιθ είχε δίκιο. Και κόμπαζε θριαμβευτικά. Τα φιδίσια μάτια της χόρευαν καθώς κουνούσε τα χέρια της σαν μαριονετίστας και η Κλέρι τινάζοταν στον αέρα. Η Λίλιθ χτύπησε τα δάχτυλά της, και κάτι που έμοιαζε με την άκρη ενός ασημένιου μαστιγίου έπεσε στο σώμα της Κλέρι, σκίζοντας το φόρεμά της, και το δέρμα από κάτω του. Η Κλέρι ούρλιαξε και έβαλε τα χέρια της στην πληγή. Το

αίμα της έπεσε στις πλάκες σαν πορφυρή βροχή.

«Κλέρι». Ο Τζέις γύρισε απότομα προς τη Λίλιθ. «Εντάξει», είπε. Ήταν κατάχλωμος, η έπαρσή του είχε εξαφανιστεί. Τα χέρια του, σφιγμένα σε γροθιές, ήταν λευκά στις κλειδώσεις. «Εντάξει. Άφησέ τη να φύγει, και θα κάνω ό,τι θέλεις, το ίδιο και ο Σάιμον. Θα σε αφήσουμε...»

«Θα με αφήσετε;» Το πρόσωπο της Λίλιθ είχε με κάποιον τρόπο αλλάξει. Στις κόγχες των ματιών της ελίσσονταν φίδια, το λευκό της δέρμα ήταν υπερβολικά τεντωμένο και γυαλιστερό, το στόμα της υπερβολικά φαρδύ. Η μύτη της είχε σχεδόν εξαφανιστεί. «Δεν έχετε επιλογή. Και ακόμα περισσότερο, με έχετε εκνευρίσει. Όλοι σας. Ίσως αν είχατε κάνει απλώς ό,τι σας είχα διατάξει, να σας είχα αφήσει να φύγετε. Αλλά τώρα δεν θα τ'ο μάθετε ποτέ, έτσι δεν είναι;»

Ο Σάιμον άφησε το πέτρινο βάθρο, έγειρε ελαφρώς, αλλά τελικά βρήκε την ισορροπία του. Έπειτα άρχισε να περπατάει. Έβαζε τα πόδια του το ένα μετά το άλλο και ένιωθε σαν να κουβαλούσε τεράστια σακιά βρεγμένης άμμου σε μια απότομη κατηφόρα. Κάθε φορά που το πόδι του ακουμπούσε στο πάτωμα, έστελνε ένα κύμα πόνου σε ολόκληρο το σώμα του. Συγκεντρώθηκε στο να προχωρήσει, κάνοντας ένα βήμα τη φορά.

«Μπορεί να μην μπορώ να σε σκοτώσω», είπε η Λίλιθ στον Τζέις. «Αλλά μπορώ να τη βασανίσω περισσότερο απ' όσο αντέχει. Μπορώ να τη βασανίσω μέχρι να τρελαθεί –και να σε αναγκάσω να κοιτάς. Υπάρχουν και χειρότερα πράγματα από το θάνατο, ξέρεις, Κυνηγέ».

Χτύπησε πάλι τα δάχτυλά της, και το ασημένιο μαστίγιο έπεσε με δύναμη, στον ώμο της Κλέρι αυτήν τη

φορά, ανοίγοντας μια βαθιά πληγή. Η Κλέρι λύγισε, αλλά δεν φώναξε, έβαλε το χέρι της στο στόμα της και κουλουριάστηκε σαν να μπορούσε να προστατευθεί από τη Λίλιθ.

Ο Τζέις όρμησε, για να πέσει πάνω στη Λίλιθ –και είδε τον Σάιμον. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Για μια στιγμή ο κόσμος έμεινε μετέωρος, ολόκληρος, όχι μόνο η Κλέρι. Ο Σάιμον είδε τη Λίλιθ, με όλη της την προσοχή στραμμένη στην Κλέρι, το χέρι τραβηγμένο πίσω, έτοιμη να καταφέρει ένα ακόμα πιο βίαιο χτύπημα στην Κλέρι. Το πρόσωπο του Τζέις ήταν χλωμό από πόνο, ενώ τα μάτια του είχαν σκουρύνει καθώς συνάντησαν το βλέμμα του Σάιμον –και κατάλαβε.

Ο Τζέις έκανε ένα βήμα πίσω.

Ο κόσμος γύρω από τον Σάιμον θόλωσε. Τη στιγμή που πηδούσε εμπρός, συνειδητοποίησε δύο πράγματα. Πρώτον, ότι ήταν αδύνατο, δεν θα κατάφερε με τίποτα να φτάσει τη Λίλιθ έγκαιρα. Το χέρι της κατέβαινε ήδη προς τα εμπρός και ο αέρας μπροστά της έλαιπε απ' το στροβιλιζόμενο ασήμι. Και δεύτερον, ότι δεν είχε καταλάβει ως τότε ακριβώς πόσο γρήγορα μπορούσε να κινηθεί ένας βρικόλακας. Ένιωσε τους μύες στα πόδια, στην πλάτη του, να σκίζονται, τα κόκαλα στα πόδια και στους αστραγάλους του να ραγίζουν...

Και βρέθηκε εκεί, γλίστρησε ανάμεσα στη Λίλιθ και στην Κλέρι τη στιγμή που το χέρι της δαιμόνισσας κατέβαινε με δύναμη. Το μακρύ κοφτερό ασημένιο σύρμα έπεσε στο πρόσωπο και στο στήθος του –ένιωσε μια στιγμή απίστευτου πόνου– και μετά ο αέρας ήταν σαν να εξερράγη γύρω του σαν αστραφτερό κομφετί, και ο Σάιμον άκουσε την Κλέρι να ουρλιάζει, ένας ξεκάθαρος ήχος

σοκ και έκπληξης που έσκισε το σκοτάδι. «Σάιμον!»

Η Λίλιθ πάγωσε. Κοίταξε τον Σάιμον, έπειτα την Κλέρι, που κρεμόταν ακόμη στον αέρα, και μετά το χέρι της, που ήταν άδειο. Πήρε μια βαθιά, βραχνή ανάσα.

«Επτά εκδικούμενα» ψιθύρισε —και οι λέξεις της διακόπηκαν ξαφνικά καθώς ένα εκτυφλωτικό πυρακτωμένο φως άναψε στη νύχτα. Έτσι όπως ήταν ζαλισμένος, ο Σάιμον το μόνο που μπόρεσε να σκεφτεί ήταν μυρμήγκια να καίγονται κάτω από την ακτίνα φωτός που συγκεντρώνεται με ένα μεγεθυντικό φακό: μια τεράστια ακτίνα φωτιάς έπεσε από τον ουρανό και κάρφωσε τη Λίλιθ. Για μια στιγμή που κράτησε αιώνες, η Λίλιθ καιγόταν, ένα λευκό φως μες στο σκοτάδι, παγιδευμένη στην εκτυφλωτική φωτιά, με το στόμα ανοιχτό σαν ένα τούνελ, βγάζοντας μια κραυγή δίχως ήχο. Τα μαλλιά της σηκώθηκαν όρθια, μια μάζα από φλεγόμενες κλωστές μέσα στο σκοτάδι —έγινε λευκόχρυση, κάτισχνη στον άνεμο, και έπειτα αλάτι, χίλιοι κρυσταλλικοί κόκκοι αλατιού που έπεσαν σαν βροχή στα πόδια του Σάιμον με μια τρομακτική ομορφιά.

Και μετά εξαφανίστηκε.

19

η κοίλαση είναι ικανοποιημένη

Η αφάνταστη λάμψη που είχε εντυπωθεί στα βλέφαρα της Κλέρι έσβησε στο σκοτάδι. Ένα παράξενα μακρόσυρτο σκοτάδι που σιγά-σιγά έδωσε τη θέση του σε ένα διακεκομμένο γκριζωπό φως, γεμάτο σκιές. Κάτι κρύο και σκληρό πίεζε την πλάτη της, και το σώμα της πονούσε ολόκληρο. Άκουσε μουρμουρητά γύρω της, φωνές που έστειλαν στο κεφάλι της μια σουβλιά πόνου. Κάποιος την άγγιξε απαλά στο λαιμό, και ύστερα πήρε το χέρι του. Πήρε μια βαθιά ανάσα.

Το σώμα της πονούσε ολόκληρο, αφόρητα. Άνοιξε τα μάτια της ελάχιστα και κοίταξε γύρω της, προσπαθώντας να μην κουνιέται πολύ. Βρισκόταν ξαπλωμένη στις σκληρές πλάκες του κήπου της ταράτσας, και μια απ' τις πλάκες την πίεζε στην πλάτη. Είχε πέσει στο πάτωμα όταν είχε εξαφανιστεί η Λίλιθ και ήταν γεμάτη κοψίματα και μελανιές, δεν φορούσε παπούτσια, τα γόνατά της αιμορραγούσαν, και το φόρεμά της ήταν σκισμένο στο σημείο όπου την είχε χτυπήσει η Λίλιθ με

το μαγικό της μαστίγιο. Απ' τα σκισίματα στο μεταξωτό της φόρεμα έβγαινε αίμα.

Από πάνω της είχε γονατίσει ο Σάιμον με ανήσυχο πρόσωπο. Το Σημάδι του Κάιν έλαμπε ακόμη λευκό στο μέτωπό του. «Ο σφυγμός της είναι σταθερός» έλεγε «αλλά βιάσου. Υποτίθεται ότι έχετε όλους αυτούς τους θεραπευτικούς ρούνους. Πρέπει να υπάρχει κάτι που να μπορείς να κάνεις...»

«Όχι χωρίς ραβδί. Η Λίλιθ με ανάγκασε να πετάξω το ραβδί της Κλέρι, για να μη μου το πάρει όταν θα ξυπνούσε». Η φωνή ήταν του Τζέις, χαμηλή, και γεμάτη ένταση από μια κρυφή οδύνη. Γονάτισε απέναντι από τον Σάιμον, στην άλλη της πλευρά, και το πρόσωπό του ήταν στο σκοτάδι. «Μπορείς να την κουβαλήσεις κάτω; Αν την πάμε στο Ινστιτούτο...;»

«Θέλεις να την κουβαλήσω εγώ;» ρώτησε έκπληκτος ο Σάιμον· και η Κλέρι δεν τον αδικούσε.

«Αμφιβάλλω αν θα ήθελε να την αγγίξω εγώ». Ο Τζέις σηκώθηκε όρθιος, σαν να μην μπορούσε να μείνει σε ένα μέρος. «Αν μπορούσες...»

Η φωνή του ράγισε, και γύρισε το κεφάλι του, κοιτώντας το σημείο όπου στεκόταν πριν ένα λεπτό η Λίλιθ, ένα γυμνό κομμάτι της πέτρας που ήταν γεμάτο με σκορπισμένα μόρια αλατιού. Η Κλέρι άκουσε τον Σάιμον να αναστενάζει με νόημα, και έσκυψε από πάνω της, με τα χέρια του στα μπράτσα της.

Άνοιξε κι άλλο τα μάτια της, και τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Αν και ήξερε ότι ο Σάιμον κατάλαβε ότι είχε τις αισθήσεις της, κανένας τους δεν είπε τίποτα. Ήταν δύσκολο να τον κοιτάζει, να βλέπει το γνώριμο πρόσωπό του, με το σημάδι που του είχε κάνει η ίδια να

καίει σαν λευκό αστέρι πάνω από τα μάτια του.

Ήξερε, όταν του έκανε το Σημάδι του Κάιν, ότι έκανε κάτι πολύ μεγάλο, κάτι τρομακτικό και κολοσσιαίο, που το αποτέλεσμά του ήταν σχεδόν τελείως απρόβλεπτο.

Θα το ξανάκανε, αν χρειαζόταν να του σώσει τη ζωή. Και πάλι όμως, έτσι όπως στεκόταν εκεί, με το Σημάδι να καίει σαν λευκή λάμψη καθώς η Λίλιθ, μια Ανώτερη Δαίμονας αρχαία όσο η ίδια η ανθρωπότητα, καιγόταν και γινόταν αλάτι, δεν μπορούσε να μη σκεφτεί, *Τι έκανα;*

«Καλά είμαι», είπε. Ανασηκώθηκε στους αγκώνες της· πονούσαν φρικτά. Κάποια στιγμή είχε προσγειωθεί πάνω τους και τους είχε γδάρει. «Μπορώ να περπατήσω».

Στο άκουσμα της φωνής της, ο Τζέις γύρισε προς το μέρος της. Η όψη του την πονούσε. Ήταν απίστευτα μελανιασμένος και ματωμένος, στο μάγουλό του είχε μια μεγάλη χαρακιά, το κάτω του χείλος ήταν πρησμένο, και στα ρούχα του είχε δεκάδες κοψίματα που αιμορραγούσαν. Δεν είχε συνηθίσει να τον βλέπει τόσο χάλια, αλλά φυσικά αν δεν είχε ραβδί για να την κάνει καλά, δεν μπορούσε να κάνει ούτε τον εαυτό του.

Η έκφρασή του ήταν απόλυτα κενή. Ακόμα και η Κλέρι, που είχε συνηθίσει να διαβάζει το πρόσωπό του σαν να διάβαζε ένα βιβλίο, δεν μπορούσε να διαβάσει τίποτα πάνω του. Το βλέμμα του έπεσε στο λαιμό της, όπου εκείνη ένιωθε ακόμη τον πόνο, το αίμα που είχε πήξει στο σημείο όπου την είχε κόψει με το μαχαίρι του. Η κενή του έκφραση ράγισε, αλλά γύρισε το κεφάλι του πριν προλάβει η Κλέρι να δει το πρόσωπό του να αλλάζει.

Έδιωξε το χέρι του Σάιμον που προσπαθούσε να τη βοηθήσει και προσπάθησε να σηκωθεί όρθια. Ένας καν-

τός πόνος διαπέρασε τον αστράγαλό της, και έβγαλε μια κραυγή, αλλά μετά δάγκωσε τα χείλη της. Οι Κυνηγοί δεν φώναζαν από πόνο. Τον υπέμεναν στωικά, υπενθύμιζε στον εαυτό της. Χωρίς κλάψα.

«Ο αστράγαλός μου», είπε. «Νομίζω ότι πρέπει να τον έχω στραμπουλήξει ή σπάσει».

Ο Τζέις κοίταξε τον Σάιμον. «Σήκωσέ τη», είπε. «Όπως σου είπα».

Αυτήν τη φορά ο Σάιμον δεν περίμενε την απάντηση της Κλέρι· έβαλε το ένα χέρι κάτω από τα γόνατά της και το άλλο κάτω από τους ώμους της. Η Κλέρι τύλιξε τα χέρια της στο λαιμό του και πιάστηκε σφιχτά. Ο Τζέις πήγε προς το θόλο, και την πόρτα που οδηγούσε προς το κτίριο. Ο Σάιμον τον ακολουθούσε, κρατώντας την Κλέρι τόσο προσεκτικά, σαν να ήταν πορσελάνη που θα μπορούσε να σπάσει. Η Κλέρι είχε σχεδόν ξεχάσει πόσο δυνατός ήταν από τότε που είχε γίνει βρικόλακας. Δεν μύριζε πια το ίδιο, σκέφτηκε λίγο θλιμμένα —δεν είχε πια τη μυρωδιά από σαπούνι και φτηνό άφτερ σείβ (το οποίο δεν χρειαζόταν καν) και τις αγαπημένες του τσίχλες κανέλα. Τα μαλλιά του μύριζαν ακόμη το ίδιο σαμπουάν, αλλά κατά τα άλλα ήταν σαν να μην είχε μυρωδιά, και το δέρμα του στα σημεία που τον άγγιζε ήταν κρύο. Έσφιξε τα χέρια της γύρω απ' το λαιμό του κι ευχήθηκε να είχε μείνει στο κορμί του λίγη θερμότητα. Τα ακροδάχτυλά της ήταν μελανιασμένα και το σώμα της είχε μουδιάσει.

Ο Τζέις, μπροστά τους, έσπρωξε την τζαμαρία με τον ώμο του. Έπειτα μπήκαν μέσα, και ευτυχώς ήταν λίγο πιο ζεστά. Ήταν παράξενο, σκέφτηκε η Κλέρι, που την κρατούσε κάποιος που το στήθος του δεν ανεβοκατέβαι-

νε όταν ανάσαινε. Ένας παράξενος ηλεκτρισμός έμοιαζε να έχει παραμείνει στον Σάιμον, ένα κατάλοιπο του βίαιου αστραφτερού φωτός που είχε τυλίξει την ταράτσα όταν καταστράφηκε η Λίλιθ. Ήθελε να τον ρωτήσει πώς ένιωθε, αλλά η σιωπή του Τζέις ήταν τόσο απελπιστικά ολοκληρωτική, που φοβόταν να τη σπάσει.

Πήγε να πατήσει το κουμπί του ασανσέρ, αλλά πριν προλάβει να το αγγίξει, η πόρτα άνοιξε γλιστρώντας, και από μέσα όρμησε η Ίζαμπελ σαν έκρηξη σχεδόν, με το ασημόχρυσο μαστίγιό της να σέρνεται πίσω της σαν την ουρά ενός κομήτη. Την ακολουθούσε από πολύ κοντά ο Άλεξ. Όταν είδε τον Τζέις, την Κλέρι και τον Σάιμον, η Ίζαμπελ σταμάτησε απότομα, και ο Άλεξ παραλίγο να πέσει πάνω της. Υπό οποιοσδήποτε άλλες συνθήκες θα ήταν σχεδόν αστείο.

«Μα...» αναφώνησε η Ίζαμπελ. Ήταν κομμένη και ματωμένη, το ωραίο κόκκινο φόρεμά της σκισμένο ακανόνιστα στα γόνατα, τα μαύρα της μαλλιά είχαν λυθεί απ' τον κότσο της, και μερικές τούφες ήταν γεμάτες αίμα. Ο Άλεξ φαινόταν ελάχιστα καλύτερα – το ένα μανίκι του σακακιού του ήταν κομμένο στο πλάι, αν και το δέρμα από μέσα δεν φαινόταν να έχει πάθει κάτι. «Τι κάνετε εδώ;»

Ο Τζέις, η Κλέρι και ο Σάιμον την κοίταξαν ανέκφραστοι, υπερβολικά σοκαρισμένοι για να μιλήσουν. Τελικά, ο Τζέις είπε ξερά: «Το ίδιο θα μπορούσαμε να σας ρωτήσουμε κι εμείς».

«Δεν ήξερα... Νομίζαμε ότι εσύ κι η Κλέρι ήσασταν στο πάρτι», είπε η Ίζαμπελ. Η Κλέρι δεν είχε δει παρά ελάχιστες φορές την Ίζαμπελ να έχει χάσει τόσο πολύ την αυτοκυριαρχία της. «Ψάχναμε τον Σάιμον».

Η Κλέρι ένιωσε το στήθος του Σάιμον να ανασηκώ-
νεται, κάτι σαν ανθρώπινο αντανακλαστικό έκπληξης.
«Αλήθεια;»

Η Ίζαμπελ κοκκίνισε. «Ε...»

«Τζέις;» Ήταν ο Άλεξ, με επιτακτικό τόνο. Είχε ρίξει
στην Κλέρι και στον Σάιμον ένα έκπληκτο βλέμμα, αλλά
μετά η προσοχή του είχε στραφεί όπως πάντα στον Τζέ-
ις. Μπορεί να μην ήταν πια ερωτευμένος με τον Τζέις,
αν είχε υπάρξει πράγματι ποτέ, αλλά εξακολουθούσαν
να είναι παραμπατάι, και ο Τζέις ήταν το πρώτο πράγμα
στο μυαλό του σε οποιαδήποτε μάχη. «Τι κάνετε εδώ;
Και τι έπαδες, μα τον Αρχάγγελο;»

Ο Τζέις κοίταξε τον Άλεξ σαν να μην τον γνώριζε
σχεδόν. Ήταν σαν κάποιος μέσα σε έναν εφιάλτη που
εξέταζε ένα καινούριο τοπίο όχι επειδή ήταν έκπληκτος
ή ήταν παράξενο, αλλά για να προετοιμαστεί για τις
φρίκες που μπορεί να του αποκάλυπτε. «Ραβδί», είπε με
μια ραγισμένη φωνή. «Έχεις το ραβδί σου;»

Ο Άλεξ έβαλε το χέρι του στη ζώνη του, σαστισμένος.
«Φυσικά». Έδωσε το ραβδί του στον Τζέις. «Αν χρειάζε-
σαι ιράτζε...»

«Όχι για μένα», είπε ο Τζέις με την ίδια ψυχρή, βρα-
χνή φωνή. «Γι' αυτήν». Έδειξε την Κλέρι. «Το χρειάζε-
ται περισσότερο από μένα». Τα μάτια του κοίταξαν τα
μάτια του Άλεξ. Χρυσό και μπλε. «Σε παρακαλώ, Άλεξ»,
είπε, και η τραχύτητα εξαφανίστηκε απ' τη φωνή του
τόσο γρήγορα όσο γρήγορα είχε εμφανιστεί. «Βοήθησέ τη
για χάρη μου».

Έκανε μεταβολή και απομακρύνθηκε, προς το βάθος
του δωματίου, προς τη γυάλινη τζαμαρία. Στάθηκε εκεί
κοιτώντας πίσω απ' το τζάμι, τον κήπο, ή την αντανά-

κλαση του εαυτού του, η Κλέρι δεν μπορούσε να ξεχωρίσει.

Ο Άλεξ τον κοίταξε για ένα λεπτό, και μετά πλησίασε την Κλέρι και τον Σάιμον, με το ραβδί στο χέρι του. Έκανε νόημα στον Σάιμον να αφήσει την Κλέρι στο πάτωμα, και ο Σάιμον την άφησε απαλά, βοηθώντας τη να ακουμπήσει την πλάτη της στον τοίχο. Έκανε πίσω καθώς ο Άλεξ γονάτισε από πάνω της. Η Κλέρι διέκρινε την απορία στο πρόσωπο του Άλεξ, και την έκπληξή του όταν είδε πόσο άσχημη ήταν η πληγή στο μπράτσο και στην κοιλιά της. «Ποιος σου το έκανε αυτό;»

«Ε...» Η Κλέρι κοίταξε με απελπισία τον Τζέις που τους είχε ακόμη γυρισμένη την πλάτη. Μπορούσε να δει την αντανάκλασή του στην τζαμαρία –το πρόσωπό του ήταν μια λευκή μουτζούρα, πιο σκούρα σε κάποια σημεία, γεμάτη μελανιές. Το μπροστινό μέρος του πουκάμισού του ήταν σκούρο από το αίμα. «Είναι μεγάλη ιστορία».

«Γιατί δεν μας φωνάξατε;» ρώτησε επιτακτικά η Τζαμπελ, και η φωνή της ήταν ψιλή με μια αίσθηση προδοσίας. «Γιατί δεν μας είπατε ότι θα ερχόσασταν εδώ; Γιατί δεν στείλατε μήνυμα φωτιάς, κάτι; Ξέρετε ότι θα ερχόμασταν αν μας χρειαζόσασταν».

«Δεν είχαμε χρόνο», είπε ο Σάιμον. «Κι εγώ δεν ήξερα ότι θα ήταν εδώ η Κλέρι και ο Τζέις. Νόμιζα ότι ήμουν μόνος μου. Και δεν μου φαινόταν σωστό να σας μπλέξω στα δικά μου προβλήματα».

«Να με μπλ-μπλέξεις στα δικά σου προβλήματα;» είπε πνιχτά η Τζαμπελ. «Παλιο...» άρχισε να λέει, και ύστερα, προς μεγάλη έκπληξη όλων, μάλλον και της ίδιας, έπεσε πάνω στον Σάιμον και τύλιξε τα χέρια της στο λαιμό

του. Εκείνος παραπάτησε προς τα πίσω, γιατί δεν περιέμενε την επίθεση, αλλά βρήκε αμέσως την ισορροπία του. Έβαλε τα χέρια του γύρω της, ενώ παραλίγο να μπλεχτεί στο μαστίγιό της, και την αγκάλιασε σφιχτά, με το σκούρο της κεφάλι λίγο πιο κάτω απ' το σαγόني του. Η Κλέρι δεν μπορούσε να ακούσει καλά, η Ίζαμπελ μιλούσε πολύ σιγά, αλλά ήταν σαν να τον έβριζε ψιθυριστά.

Ο Άλεκ ανασήκωσε τα φρύδια του, αλλά δεν σχολίασε καθώς έσκυψε πάνω από την Κλέρι και έκρυψε την εικόνα του Σάιμον και της Ίζαμπελ. Άγγιξε το ραβδί στο δέρμα της, και η Κλέρι τινάχτηκε απ' τον ξαφνικό πόνο. «Ξέρω ότι πονάει», της είπε χαμηλόφωνα. «Νομίζω ότι έχεις χτυπήσει και το κεφάλι σου. Θα πρέπει να σε δει ο Μάγκνους. Και ο Τζέις; Πόσο άσχημα έχει πληγωθεί;»

«Δεν ξέρω», είπε η Κλέρι και κούνησε το κεφάλι της. «Δεν με αφήνει να τον πλησιάσω».

Ο Άλεκ έβαλε το χέρι του κάτω απ' το σαγόني της και γύρισε το κεφάλι της δεξιά κι αριστερά. Σχεδίασε ένα δεύτερο ιράτζε στο πλάι του λαιμού της, ακριβώς κάτω από το σαγόني της. «Τι έκανε που νομίζει ότι ήταν τόσο τρομερό;»

Τον κοίταξε απότομα. «Γιατί το λες αυτό;»

Ο Άλεκ άφησε το σαγόني της. «Γιατί τον ξέρω. Και ξέρω πώς τιμωρεί τον εαυτό του. Δεν σ' αφήνει να τον πλησιάσεις, για να τιμωρήσει τον εαυτό του, όχι εσένα».

«Δεν θέλει να είμαι κοντά του», είπε η Κλέρι, που διέκρινε την πίκρα στη φωνή της, και εκνευρίστηκε που φάνηκε πεισματάρα.

«Είσαι το μόνο που θέλει», είπε ο Άλεκ με απρόσμενα τρυφερό ύφος, και ακούμπησε στις φτέρνες του, τινάζο-

ντας τα μακριά σκούρα μαλλιά του από τα μάτια του. Είχε κάτι διαφορετικό πάνω του τελευταία, σκέφτηκε η Κλέρι, μια αυτοπεποίθηση που δεν την είχε όταν τον είχε πρωτογνωρίσει, κάτι που τον έκανε να είναι γενναιόδωρος με τους άλλους, όπως δεν ήταν με τον εαυτό του παλιά. «Πώς καταλήξατε εδώ πέρα; Δεν προσέξαμε ότι φύγατε με τον Σάιμον...»

«Δεν έφυγαν μαζί μου», είπε ο Σάιμον. Αυτός και η Ίζαμπελ είχαν χωριστεί, αλλά στέκονταν ακόμη κοντά, δίπλα-δίπλα. «Εγώ ήρθα μόνος μου. Βασικά, όχι ακριβώς μόνος μου. Με... κάλεσαν».

Η Κλέρι έγνεψε καταφατικά. «Αλήθεια λέει. Δεν φύγαμε μαζί του. Όταν με έφερε εδώ ο Τζέις, δεν είχα ιδέα ότι θα ήταν εδώ και ο Σάιμον».

«Σε έφερε εδώ ο Τζέις;» είπε έκπληκτη η Ίζαμπελ. «Τζέις, αν ήξερες για τη Λίλιθ και την Εκκλησία της Τάλτο, έπρεπε να έχεις πει κάτι».

Ο Τζέις συνέχιζε να κοιτάει την πόρτα. «Μάλλον μου ξέφυγε», είπε άτονα.

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της, και η Ίζαμπελ κοίταξε μια το θετό αδερφό της και μια την Κλέρι, σαν να περίμενε μια εξήγηση της συμπεριφοράς του. «Δεν ήταν ο Τζέις», είπε η Κλέρι. «Τον... έλεγχε κάποιος άλλος. Η Λίλιθ».

«Δαιμονίστηκε;» Τα μάτια της Ίζαμπελ έγιναν δύο έκπληκτοι κύκλοι. Το χέρι της έσφιξε ενστικτωδώς το μαστίγιό της.

Ο Τζέις γύρισε προς το μέρος τους. Σήκωσε αργά το χέρι του και άνοιξε το σκισμένο του πουκάμισο για να δουν τον άσχημο ρούνο του δαιμονισμού και τη ματωμένη χαρακιά που τον έσκιζε στα δύο. «Αυτό» είπε με

την ίδια άτονη φωνή «είναι το σημάδι της Λίλιθ. Έτσι κατάφερε να με ελέγξει».

Ο Άλεξ κούνησε το κεφάλι του. «Τζέις, συνήθως ο μόνος τρόπος να κόψεις τελείως μια δαιμονική ένωση σαν αυτήν είναι να σκοτώσεις το δαίμονα που έχει τον έλεγχο. Η Λίλιθ είναι ένας απ' τους πιο ισχυρούς δαιμόνες που...»

«Είναι νεκρή», είπε απότομα η Κλέρι. «Τη σκότωσε ο Σάιμον. Ή μάλλον, μπορεί να πει κανείς ότι τη σκότωσε το Σημάδι του Κάιν».

Όλα τα μάτια στράφηκαν στον Σάιμον. «Κι εσείς; Εσείς πώς βρεθήκατε εδώ;» ρώτησε με αμυντικό ύφος.

«Σε ψάχναμε», είπε η Ίζαμπελ. «Βρήκαμε την κάρτα που σου έδωσε η Λίλιθ. Στο σπίτι σου. Μας άνοιξε ο Τζόρνταν. Είναι κάτω με τη Μάγια». Ανατρίχιασε. «Ξέρετε τι έκανε η Λίλιθ...; Δεν θα το πιστέψετε... Απαίσια...»

Ο Άλεξ σήκωσε τα χέρια του. «Ένα-ένα, παιδιά. Θα σας πούμε τι έγινε με μας, και μετά, Σάιμον και Κλέρι, θα μας πείτε τα υπόλοιπα».

Οι εξηγήσεις κράτησαν πολύ λιγότερο απ' ό,τι νόμιζε η Κλέρι. Περισσότερο μιλούσε η Ίζαμπελ, με μεγάλες χειρονομίες που απειλούσαν πότε-πότε να κόψουν με το μαστίγιό της κανένα χέρι των παρευρισκομένων. Ο Άλεξ βρήκε ευκαιρία να βγει στην ταράτσα και να στείλει μήνυμα φωτιάς στο Κονκλάβιο, για να ξέρουν πού να τους βρουν και να ζητήσει ενισχύσεις. Ο Τζέις παραμέρισε χωρίς να πει λέξη, για να τον αφήσει να βγει, και έπειτα για να ξαναμπεί. Δεν μίλησε ούτε όσο ο Σάιμον και η Κλέρι εξηγούσαν τι είχε συμβεί στην ταράτσα, ακόμα και όταν έφτασαν στο σημείο που μίλησαν για

τον Ραζιήλ στην Άντρις, και το πώς έφερε πίσω τον Τζέις από τους νεκρούς. Αυτή που τη διέκοψε τελικά ήταν η Ίζι, όταν η Κλέρι άρχισε να τους εξηγεί πως η Λίλιθ ήταν η “μητέρα” του Σεμπάστιαν και είχε κρατήσει το σώμα του κλεισμένο σε ένα γυάλινο φέρετρο.

«Ο Σεμπάστιαν;» Η Ίζαμπελ χτύπησε το μαστίγιό της στο πάτωμα με τόση δύναμη, που δημιουργήσε μια ρωγμή στο μάρμαρο. «Είναι εκεί έξω ο Σεμπάστιαν; Και δεν είναι νεκρός;» Στράφηκε προς τον Τζέις, που ακουμπούσε στην τζαμαρία με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, ανέκφραστος. «Τον είδα να πεθαίνει. Είδα τον Τζέις να κόβει τη ραχοκοκαλιά του στα δύο και τον είδα να πέφτει στο ποτάμι. Και τώρα μου λέτε ότι είναι εκεί έξω ζωντανός;»

«Όχι», βιάστηκε να την καθησυχάσει ο Σάιμον. «Το σώμα του βρίσκεται εκεί, αλλά δεν είναι ζωντανός. Η Λίλιθ δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την τελετή». Ο Σάιμον έβαλε το χέρι του στον ώμο της, αλλά η Ίζαμπελ το έδιωξε. Είχε γίνει κατάχλωμη.

«Αυτό δεν είναι αρκετό για μένα», είπε. «Θα πάω εκεί έξω και θα τον κόψω σε χιλιάδες μικροσκοπικά κομματάκια». Στράφηκε προς την πόρτα.

«Ίζι!» Ο Σάιμον έβαλε το χέρι του στον ώμο της. «Ίζι. Όχι».

«Όχι;» Τον κοίταξε εμβρόντητη. «Δώσε μου έναν καλό λόγο για να μην τον κάνω ένα απαίσιο μπάσταρδο σιχαμένο κομφετί».

Τα μάτια του Σάιμον έκαναν το γύρο του δωματίου, και στάθηκαν πάνω στον Τζέις για ένα λεπτό, σαν να περίμενε να δει αν θα συμμετείχε, ή αν είχε να προσθέσει κάποιο σχόλιο. Όχι όμως, δεν κουνήθηκε καν.

Τελικά μίλησε ο Σάιμον: «Κοίτα, κατάλαβες πώς θα γινόταν η τελετή, έτσι; Επειδή ο Τζέις επέστρεψε από τους νεκρούς, αυτό έδωσε στη Λίλιθ τη δύναμη να ξυπνήσει τον Σεμπάστιαν. Και για να το κάνει αυτό χρειαζόταν τον Τζέις εδώ ζωντανό, ως... πώς το είπε...;»

«Αντίβαρο», συμπλήρωσε η Κλέρι.

«Το σημάδι που έχει ο Τζέις στο στήθος του, το σημάδι της Λίλιθ». Ο Σάιμον άγγιξε το στήθος του χωρίς να το προσέξει, λίγο πιο πάνω απ' την καρδιά. «Το έχει και ο Σεμπάστιαν. Τα είδα να λάμπουν και τα δύο ταυτόχρονα όταν ο Τζέις μπήκε στον κύκλο».

Η Ίζαμπελ, με το μαστίγιό της να τρέμει στο πλάι και τα δόντια να δαγκώνουν το κάτω της χείλος, είπε ανυπόμονα: «Ε, και;»

«Νομίζω ότι τους έδεσε», είπε ο Σάιμον. «Αν πέθαινε ο Τζέις, ο Σεμπάστιαν δεν μπορούσε να ζωντανέψει. Οπότε, αν κάνεις τον Σεμπάστιαν κομματάκια...»

«Μπορεί να πάθει κάτι ο Τζέις», είπε η Κλέρι, που οι λέξεις ξεχύθηκαν απ' το στόμα της τη στιγμή που το συνειδητοποίησε. «Θεέ μου! Ίζι, όχι, μην κάνεις τίποτα».

«Θα τον αφήσουμε, δηλαδή, να ζήσει;» είπε η Ίζαμπελ, που δεν μπορούσε να το πιστέψει.

«Κόψ' τον κομματάκια αν θέλεις», είπε ο Τζέις. «Έχεις την άδειά μου».

«Βούλωσέ το», είπε ο Άλεξ. «Σταμάτα να κάνεις σαν να μην έχει καμία αξία η ζωή σου. Ίζ, δεν ακούς; Ο Σεμπάστιαν δεν είναι ζωντανός».

«Ούτε πεθαμένος είναι. Τελείως, τουλάχιστον».

«Χρειαζόμαστε το Κονκλάβιο», είπε ο Άλεξ. «Πρέπει να τον δώσουμε στους Σιωπηλούς Αδελφούς. Αυτοί

μπορούν να διακόψουν την ένωσή του με τον Τζέις, και μετά θα πάρεις την εκδίκησή σου, Ίζι. Είναι ο γιος του Βάλενταιν. Και ένας δολοφόνος. Όλοι έχασαν κάποιο δικό τους στη μάχη του Αλικάντε, ή ξέρουν κάποιον που σκοτώθηκε. Δες να του φερθούν με καλοσύνη; Θα τον κάνουν κομματάκια ακόμα κι αν είναι ζωντανός».

Η Ίζαμπελ κοίταξε τον αδερφό της. Πολύ αργά, απ' τα μάτια της άρχισαν να κυλάνε δάκρυα στα μάγουλά της, να ανακατεύονται με τη λάσπη και το αίμα στο δέρμα της. «Το σιχαίνομαι» είπε «το σιχαίνομαι όταν έχεις δίκιο».

Ο Άλεξ τράβηξε την αδερφή του κοντά του και φίλησε το κεφάλι της. «Το ξέρω».

Η Ίζαμπελ έσφιξε ελαφρώς το χέρι του αδερφού της, και ύστερα τραβήχτηκε. «Εντάξει», είπε. «Δεν θα πειράξω τον Σεμπάστιαν. Αλλά δεν αντέχω να στέκομαι τόσο κοντά του». Κοίταξε την τζαμαριά όπου στεκόταν ακόμη ο Τζέις. «Ας πάμε κάτω. Μπορούμε να περιμένουμε το Κονκλάβιο στην είσοδο. Και πρέπει να βρούμε τη Μάγια και τον Τζόρνταν. Θα αναρωτιούνται πού είμαστε».

Ο Σάιμον καθάρισε το λαιμό του. «Πρέπει να μείνει κάποιος πάνω μόνο και μόνο για να προσέχει... το χώρο. Θα μείνω εγώ».

«Όχι», είπε ο Τζέις. «Εσύ πήγαινε κάτω. Θα μείνω εγώ. Για όλα αυτά εγώ φταίω. Έπρεπε να βεβαιωθώ ότι ο Σεμπάστιαν ήταν νεκρός όταν είχα την ευκαιρία. Όσο για τα υπόλοιπα...»

Η φωνή του έσβησε. Η Κλέρι, όμως, θυμήθηκε πώς είχε αγγίξει το πρόσωπό της σε ένα σκοτεινό διάδρομο στο Ινστιτούτο, θυμήθηκε ότι τον είχε ακούσει να ψιθυ-

ρίξει, *Mea culpa, mea maxima culpa...*

Δικό μου λάθος, δικό μου μέγιστο λάθος.

Γύρισε για να κοιτάξει τους άλλους. Η Ίζαμπελ είχε πατήσει το κουμπί του ανελκυστήρα, που είχε ανάψει. Η Κλέρι άκουγε το μακρινό βουητό του ασανσέρ. Η Ίζαμπελ συνοφρυώθηκε. «Άλεξ, ίσως να πρέπει να μείνεις εδώ με τον Τζέις».

«Δεν χρειάζομαι βοήθεια», είπε ο Τζέις. «Δεν υπάρχει τίποτα εδώ πέρα. Θα είμαι μια χαρά».

Η Ίζαμπελ σήκωσε τα χέρια της ψηλά καθώς η πόρτα του ανελκυστήρα άνοιξε. «Εντάξει. Κέρδισες. Μείνε εδώ πέρα μουτρωμένος και μόνος σου αν αυτό θέλεις». Μπήκε εκνευρισμένη στο ασανσέρ, και ο Σάιμον και ο Άλεξ την ακολούθησαν. Η Κλέρι ήταν η τελευταία που μπήκε, και καθώς έμπαινε, γύρισε για να ρίξει μια ματιά στον Τζέις. Είχε γυρίσει πάλι το κεφάλι του και κοιτούσε την τζαμαρία, αλλά η Κλέρι μπορούσε να δει την αντανάκλασή του στο τζάμι. Το στόμα του είχε γίνει μια χλωμή γραμμή, τα μάτια του ήταν σκοτεινά.

Τζέις, σκέφτηκε καθώς η πόρτα του ασανσέρ άρχισε να κλείνει. Ήθελε να τον κάνει να γυρίσει να την κοιτάξει. Δεν γύρισε, αλλά η Κλέρι ένιωσε ξαφνικά δύο δυνατά χέρια στους ώμους της, να τη σπρώχνουν μπροστά. Άκουσε την Ίζαμπελ να λέει: «Άλεξ, τι, στο καλό...» καθώς βγήκε απ' το ασανσέρ παραπατώντας, και προσπάθησε να βρει την ισορροπία της. Γύρισε το κεφάλι της. Η πόρτα πίσω της έκλεινε, αλλά πρόλαβε να δει τον Άλεξ. Της μισογέλασε απολογητικά και ανασήκωσε τους ώμους του σαν να ήθελε να πει, *Τι άλλο να έκανα;* Η Κλέρι έκανε ένα βήμα, αλλά ήταν πολύ αργά. Η πόρτα του ασανσέρ είχε κλείσει με κρότο.

Είχε μείνει μόνη της στο δωμάτιο με τον Τζέις.

Το δωμάτιο ήταν γεμάτο νεκρά σώματα –κουβαριασμένες μορφές, όλες με γκριζες φόρμες, πεταμένες, ή συμπαραλιασμένες, ή στοιβαγμένες στον τοίχο. Η Μάγια στεκόταν στο παράθυρο βαριανασαίνοντας και κοιτούσε τη σκηνή μπροστά της με δυσπιστία. Είχε πάρει μέρος στη μάχη της πεδιάδας Μπρόσελιν στην Άιντρις, και νόμιζε ότι ήταν το χειρότερο θέαμα που θα έβλεπε ποτέ. Αλλά κατά κάποιον τρόπο, αυτό ήταν ακόμα χειρότερο. Το αίμα που έβγαινε απ' τα νεκρά μέλη της αίρεσης δεν ήταν ιχώρ δαιμόνων· ήταν ανθρώπινο αίμα. Και τα μωρά –αθόρυβα και νεκρά μέσα στις κούνιες τους, με τα μικρά γαμψά τους νύχια διπλωμένα το ένα πάνω στο άλλο, σαν κούκλες...

Κοίταξε τα χέρια της. Τα λυκίσια νύχια της ήταν ακόμη έξω, ματωμένα με αίμα, απ' τη ρίζα ως τις άκρες· τα τράβηξε μέσα, και το αίμα έτρεξε στις παλάμες της, λερώνοντας τους καρπούς της. Τα πόδια της ήταν γυμνά και ματωμένα, και στο γυμνό της ώμο είχε μια μεγάλη χαρακιά που αιμορραγούσε ακόμη λίγο, αλλά είχε ήδη αρχίσει να κλείνει. Παρά τη γρήγορη επούλωση των πληγών που της πρόσφερε η λυκανθρωπία, ήξερε ότι την επόμενη μέρα θα ξυπνούσε γεμάτη μελανιές. Βέβαια, στους λυκανθρώπους, οι μελανιές κρατούσαν λιγότερο από μία μέρα. Θυμήθηκε όταν ήταν άνθρωπος, πως ο αδελφός της, ο Ντάνιελ, είχε γίνει ειδικός στο να την τσιμπάει με βάνουση δύναμη σε μέρη όπου οι μελανιές δεν θα ήταν εμφανείς.

«Μάγια». Ο Τζόρνταν μπήκε από μια μισοτελειωμένη πόρτα, περνώντας προσεκτικά πάνω από τα πτώματα.

«Είσαι καλά;»

Η έκφραση ανησυχίας που είχε της έκανε το στομάχι κόμπο.

«Πού είναι η Ίζαμπελ και ο Άλεκ;»

Κούνησε το κεφάλι του. Είχε υποστεί λιγότερο εμφανείς πληγές από εκείνη. Το χοντρό δερμάτινο μπουφάν του τον είχε προστατεύσει, όπως και το τζιν και οι μπότες του. Στο μάγουλό του είχε μια μεγάλη γρατζουνιά, στα ανοιχτά καστανά μαλλιά του ξεραμένο αίμα, όπως και στη λεπίδα του μαχαιριού που κρατούσε. «Έψαξα όλο τον όροφο. Δεν τους είδα. Στα άλλα δωμάτια υπάρχουν ακόμα μερικά πτώματα. Ίσως να...»

Η νύχτα άστραψε σαν ένα σπαθί σεράφ. Τα παράθυρα έγιναν λευκά και το δωμάτιο γέμισε εκτυφλωτικό φως. Για μια στιγμή, η Μάγια πίστεψε ότι ο κόσμος είχε πάρει φωτιά, και ο Τζόρνταν, που πήγαινε προς το μέρος της μέσα στο φως, ήταν σαν να εξαφανίζεται, λευκό πάνω σε λευκό, μέσα σε ένα αστραφτερό ασημένιο πεδίο. Άκουσε τον εαυτό της να ουρλιάζει και έκανε στα τυφλά προς τα πίσω. Χτύπησε το κεφάλι της στο παράθυρο. Έβαλε τα χέρια της στα μάτια της για να τα προστατεύσει...

Και έπειτα, το φως έσβησε. Η Μάγια χαμήλωσε τα χέρια της. Γύρω της, ο κόσμος στροβιλιζόταν. Άπλωσε τα χέρια της στα τυφλά και βρήκε τον Τζόρνταν. Έβαλε τα χέρια της γύρω του, έπεσε πάνω του, όπως τότε, όταν πήγαινε να την πάρει από το σπίτι της και τη σήκωνε στην αγκαλιά του και χάιδευε τις μπούκλες της με τα δάχτυλά του.

Τότε ήταν πιο αδύνατος, με πιο στενούς ώμους. Τώρα, οι μύες γράμμωναν το κορμί του, και ήταν σαν να κρατιέται από κάτι απόλυτα στέρεο, μια κολόνα από γρα-

νίτη στη μέση μιας δυνατής αμμοθύελλας στην έρημο. Πιάστηκε από πάνω του και άκουσε το ρυθμό της καρδιάς του κάτω απ' το αφτί της καθώς τα χέρια του χάιδευαν τα μαλλιά της, ένα τραχύ, καταπραϊντικό χάδι τη φορά, κατευναστικό και... οικείο. «Μάγια... πέρασε...»

Σήκωσε το κεφάλι της και έβαλε τα χείλη της στα δικά του. Ο Τζόρνταν είχε αλλάξει από τόσες πολλές απόψεις, αλλά η αίσθηση του φιλιού του ήταν η ίδια, και το στόμα του ήταν απαλό όπως πάντα. Για ένα δευτερόλεπτο, εκείνος πάγωσε από έκπληξη, αλλά μετά την πήρε αγκαλιά, και τα χέρια του σχημάτισαν αργούς κύκλους στη γυμνή της πλάτη. Η Μάγια θυμήθηκε την πρώτη φορά που είχαν φιληθεί. Του είχε δώσει τα σκουλαρίκια της, για να τα βάλει στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου, και τα χέρια του έτρεμαν τόσο πολύ, που τα είχε ρίξει, και μετά της έλεγε συνέχεια συγγνώμη, μέχρι που τον φίλησε για να σταματήσει να μιλάει. Της είχε φανεί το πιο γλυκό αγόρι που είχε γνωρίσει ποτέ.

Και μετά τον δάγκωσαν, και όλα άλλαξαν.

Τραβήχτηκε ζαλισμένη και λαχανιασμένη. Εκείνος την άφησε αμέσως. Την κοιτούσε έντονα, με ανοιχτό το στόμα και ζαλισμένο βλέμμα.

Πίσω του, πίσω απ' το παράθυρο, έβλεπε την πόλη—περίμενε να τη δει ισοπεδωμένη, μια γκρεμισμένη λευκή έρημο— αλλά ήταν όλα ακριβώς τα ίδια. Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Τα φώτα αναβόσβηναν στα απέναντι κτίρια. Άκουγε τον αχνό ήχο της κίνησης από το δρόμο. «Πρέπει να φύγουμε», του είπε. «Πρέπει να βρούμε τους άλλους».

«Μάγια», είπε εκείνος. «Γιατί με φίλησες;»

«Δεν ξέρω», του είπε. «Δες να δοκιμάσουμε να πάρου-

με το ασανσέρ;»

«Μάγια...»

«Δεν ξέρω, Τζόρνταν», είπε. «Δεν ξέρω γιατί σε φίλησα και δεν ξέρω αν θα το ξανακάνω, αλλά ξέρω ότι έχω φρικάρει, και ανησυχώ για τους φίλους μου, και θέλω να φύγω από εδώ πέρα, εντάξει;»

Κούνησε το κεφάλι του. Φαινόταν να θέλει να πει ένα εκατομμύριο πράγματα, αλλά αποφάσισε να μην τα πει, κάτι για το οποίο η Μάγια ένωσε ευγνωμοσύνη. Πέρασε τα δάχτυλά του μέσα απ' τα ανακατεμένα του μαλλιά, που ήταν άσπρα από τους πεσμένους σοβάδες, και έγνεψε καταφατικά. «Εντάξει».

Σιωπή. Ο Τζέις ακουμπούσε ακόμη στην πόρτα, μόνο που είχε κολλήσει το μέτωπό του πάνω της και είχε κλείσει τα μάτια του. Η Κλέρι αναρωτήθηκε αν είχε καταλάβει ότι ήταν κι εκείνη εκεί. Έκανε ένα βήμα μπροστά, αλλά πριν προλάβει να του πει οτιδήποτε, εκείνος έσπρωξε την πόρτα και βγήκε στον κήπο.

Η Κλέρι έμεινε για μια στιγμή ακίνητη και τον κοίταζε. Έπρεπε να καλέσει το ασανσέρ, φυσικά, να κατέβει κάτω και να περιμένει το Κονκλάβιο στην είσοδο μαζί με όλους τους άλλους. Αν ο Τζέις δεν ήθελε να μιλήσει, δεν θα μιλούσε. Δεν μπορούσε να τον αναγκάσει. Αν ο Άλεξ είχε δίκιο, και όντως τιμωρούσε έτσι τον εαυτό του, θα έπρεπε να περιμένει να του περάσει.

Στράφηκε προς το ασανσέρ –αλλά σταμάτησε. Μια μικρή φλόγα θυμού τρύπωσε μέσα της και έκανε τα μάτια της να καίνε. Όχι, σκέφτηκε. Δεν ήταν αναγκασμένη να τον αφήσει να φέρεται έτσι. Μπορεί αυτός να ήταν ο τρόπος του για όλους τους άλλους, αλλά όχι για εκείνη.

Της άξιζε κάτι καλύτερο. Και στους δυο τους άξιζε κάτι καλύτερο.

Έκανε μεταβολή και πήγε προς την πόρτα. Ο αστράγαλός της την πονούσε ακόμη, αλλά τα ιράτζε που της είχε κάνει ο Άλεξ είχαν λειτουργήσει. Ο περισσότερος πόνος στο σώμα της είχε υποχωρήσει και είχε μείνει σαν ένα υπόκωφο θολό μουγκρητό μέσα της. Έφτασε στην πόρτα και την έσπρωξε. Βγήκε στην ταράτσα, και μισόκλεισε τα μάτια της καθώς τα γυμνά της πόδια πάτησαν τα παγωμένα πλακάκια.

Είδε αμέσως τον Τζέις. Είχε γονατίσει κοντά στα σκαλιά, πάνω σε πλάκες λερωμένες με αίμα και ιχώρ, και αλάτι που γυάλιζε. Σηκώθηκε καθώς τον πλησίασε και γύρισε το κεφάλι του. Κάτι γυαλιστερό κρεμόταν από το χέρι του.

Το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν, με την αλυσίδα του.

Είχε σηκωθεί αέρας· έριχνε τα σκουρόχρυσά μαλλιά του στο πρόσωπό του. Τα έσπρωξε ανυπόμονα και είπε: «Θυμήθηκα ότι το είχαμε αφήσει εδώ αυτό».

Η φωνή του ακουγόταν απρόσμενα φυσιολογική.

«Γι' αυτό ήθελες να μείνεις εδώ;» ρώτησε η Κλέρι.
«Για να το βρεις;»

Γύρισε το χέρι του, και η αλυσίδα κουνήθηκε. Τα δάχτυλά του έσφιξαν το δαχτυλίδι. «Έχω δεθεί μαζί του. Είναι ανόητο, το ξέρω».

«Μπορούσες να το πεις, ή θα μπορούσε να μείνει ο Άλεξ...»

«Δεν ανήκω σε σας», είπε απότομα. «Μετά από αυτό που έκανα, δεν μου αξίζουν ιράτζε και επούλωση και αγκαλιές και παρηγοριά, ή ό,τι άλλο θα νομίζουν οι

φίλοι μου ότι χρειάζομαι. Καλύτερα να μείνω εδώ μ' αυτόν». Έδειξε με το σαγόνι του το μέρος όπου ήταν το ακίνητο σώμα του Σεμπάστιαν, στο ανοιχτό φέρετρο, πάνω στο πέτρινο βάθρο του. «Και το πιο σίγουρο απ' όλα είναι ότι δεν μου αξίζεις εσύ».

Η Κλέρι σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος της. «Έχεις σκεφτεί ποτέ τι μπορεί να αξίζει σε μένα; Ότι μπορεί να μου αξίζει η ευκαιρία να σου μιλήσω για ό,τι έγινε;»

Την κοίταξε. Απείχαν μόλις λίγα μέτρα, αλλά ήταν σαν να τους χώριζε μια ανείπωτη άβυσσος. «Δεν ξέρω γιατί θέλεις έστω και να με κοιτάξεις, πόσω μάλλον να μου μιλάς».

«Τζείς» του είπε «αυτά που έκανες... δεν ήσουν εσύ».

Ο Τζείς δίστασε. Ο ουρανός ήταν τόσο μαύρος, τα φωτισμένα παράθυρα από τους κοντινούς ουρανοξύστες τόσο λαμπερά, που ήταν σαν να στέκονταν στο κέντρο ενός διχτυού από αστραφτερά διαμάντια. «Αν δεν ήμουν εγώ» είπε «τότε, γιατί θυμάμαι τα πάντα; Όταν σε καταλαμβάνει ένας δαίμονας, και μετά συνέρχεσαι, δεν θυμάσαι τι έκανες όσο ήσουν δαιμονισμένος. Αλλά εγώ θυμάμαι τα πάντα». Γύρισε απότομα, και απομακρύνθηκε, προς τον τοίχο της ταράτσας. Τον ακολούθησε, νιώθοντας καλύτερα που απομακρύνθηκαν από το σώμα του Σεμπάστιαν που είχε κρυφτεί πίσω από μια σειρά από θάμνους.

«Τζείς!» φώναξε, και ο Τζείς γύρισε, στρέφοντας την πλάτη του στον τοίχο. Ακούμπησε βαριά πάνω του. Πίσω του, η ηλεκτρική ενέργεια της πόλης φώτιζε τη νύχτα σαν τους δαιμονικούς πύργους του Αλικάντε. «Θυμάσαι επειδή έτσι το θέλησε εκείνη», είπε η Κλέρι όταν τον

έφτασε, λίγο λαχανιασμένη. «Το έκανε για να σε βασανίσει κι εσένα, και όχι μόνο για να αναγκάσει τον Σάιμον να κάνει αυτό που ήθελε. Ήθελε να σε αναγκάσει να βλέπεις τον εαυτό σου να πληγώνει όσους αγαπάς».

«Ναι, το έβλεπα», είπε χαμηλόφωνα ο Τζέις. «Ήταν λες και ένα κομμάτι μου βρισκόταν κάπου μακριά στο βάθος, και έβλεπε, και ούρλιαζε στον εαυτό μου να σταματήσει. Αλλά ο υπόλοιπος εαυτός μου ήταν απόλυτα γαλήνιος και ένιωθε ότι αυτό που έκανε ήταν σωστό. Σαν να ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσα να κάνω. Αναρωτιέμαι αν έτσι ένιωθε ο Βάλενταϊν για όσα έκανε. Σαν να είναι τόσο εύκολο να κάνεις το σωστό». Απέφυγε το βλέμμα της. «Δεν το αντέχω», είπε. «Δεν θα 'πρεπε να είσαι εδώ μαζί μου. Φύγε, σε παρακαλώ».

Αντί να φύγει, η Κλέρι πήγε και στάθηκε δίπλα του στον τοίχο. Είχε ήδη τυλίξει τα χέρια της γύρω απ' το σώμα της· έτρεμε απ' το κρύο. Επιτέλους, αν και απρόθυμα, γύρισε και την κοίταξε ξανά. «Κλέρι...»

«Δεν θα αποφασίσεις εσύ» του είπε «πότε θα φύγω ή πού θα πάω».

«Το ξέρω». Η φωνή του ήταν βραχνή. «Πάντα το ήξερα αυτό με σένα. Δεν ξέρω γιατί έπρεπε να ερωτευτώ κάποια πιο πεισματάρα από μένα».

Η Κλέρι έμεινε σιωπηλή για λίγο. Η καρδιά της σφιχτήκε όταν άκουσε εκείνες τις δύο λέξεις «να ερωτευτώ». «Όλα αυτά που μου είπες» σιγοψιθύρισε «στη βεράντα του Άιρονγουορκς... τα εννοούσες;»

Τα χρυσά του μάτια έγιναν θολά. «Ποια;»

Ότι μ' αγαπάς, πήγε να πει, αλλά όταν το σκέφτηκε... βασικά δεν το είχε πει, έτσι δεν ήταν; Δεν είχε πει αυτές τις λέξεις. Το είχε υπονοήσει. Και αυτή η αλήθεια, ότι

αγαπούσαν ο ένας τον άλλον, ήταν κάτι που ήξερε τόσο καλά, όσο το ίδιο της το όνομα.

«Με ρωτούσες συνέχεια αν θα σε αγαπούσα αν ήσουν σαν τον Σεμπάστιαν ή σαν τον Βάλενταϊν».

«Κι εσύ είπες ότι αν ήταν έτσι, δεν θα ήμουν εγώ. Δεν βλέπεις πόσο λάθος έκανες;» είπε, και η πικρία γέμιζε τη φωνή του. «Αυτό που έκανα απόψε...»

Η Κλέρι πήγε προς το μέρος του· ο Τζέις σφίχτηκε, αλλά δεν κουνήθηκε. Έπιασε το πουκάμισό του, έσκυψε κοντά του και του είπε, προφέροντας πολύ καθαρά όλες τις λέξεις: «Δεν ήσουν εσύ».

«Πες το αυτό στη μητέρα σου», είπε. «Πες το στον Λουκ όταν θα σε ρωτήσει πώς έγινε αυτό». Άγγιξε απαλά το δέρμα της. Η πληγή της είχε κλείσει, αλλά το δέρμα και το ύφασμα του φορέματός της ήταν ακόμη λερωμένα από το αίμα.

«Θα τους πω...» είπε εκείνη «θα τους πω ότι εγώ έφταιγα».

Την κοίταξε με τα χρυσά του μάτια σαστισμένα. «Δεν μπορείς να τους πεις ψέματα».

«Δεν είναι ψέματα. Εγώ σε έφερα πίσω», είπε. «Ήσουν νεκρός, και εγώ σε έφερα πίσω. Εγώ διατάραξα την ισορροπία. Εγώ άνοιξα την πόρτα για τη Λίλιθ και την ανόητη τελετή της. Θα μπορούσα να έχω ζητήσει οτιδήποτε στον κόσμο, και ζήτησα εσένα». Έσφιξε τη λαβή της στο πουκάμισό του, και τα δάχτυλά της ήταν λευκά από το κρύο και την πίεση. «Και θα το ξανάκανα. Σ' αγαπώ, Τζέις Γουέλμαντ, Χέροντεϊλ, Λάιτγουντ, όπως και αν σε λένε, δεν με νοιάζει. Σ' αγαπώ, και θα σ' αγαπώ για πάντα, και το να υποκρινόμαστε ότι μπορεί να γίνει αλλιώς είναι απλώς χάσιμο χρόνου».

Μια έκφραση αφάνταστου πόνου πέρασε από το πρόσωπό του, που η καρδιά της Κλέρι συσπάστηκε. Μετά άπλωσε τα χέρια του και έπιασε το πρόσωπό της. Οι παλάμες του ήταν ζεστές στα μάγουλά της.

«Θυμάσαι που σου είπα» είπε με φωνή πιο απαλή από ποτέ «ότι δεν ξέρω αν υπάρχει Θεός ή όχι, αλλά, όπως και να είναι, είμαστε πάντα απολύτως μόνοι μας; Ακόμα δεν ξέρω την απάντηση· ήξερα μόνο ότι υπάρχει κάτι που λέγεται πίστη και ότι εμένα δεν μου άξιζε. Και μετά ήρθες εσύ. Εσύ άλλαξες όλα όσα πίστευα. Θυμάσαι εκείνο το ποίημα του Δάντη που σου είπα στο πάρκο; *L'amor che move il sole e l'altre stelle*».

Τα χείλη της σχημάτισαν ένα μικρό χαμόγελο όταν σήκωσε το κεφάλι της για να τον κοιτάξει. «Εξακολουθώ να μην ξέρω Ιταλικά».

«Είναι ένα κομμάτι απ' τον τελευταίο στίχο του Παραδείσου, του Παραδείσου του Δάντη. "Η θέληση και η επιθυμία μου κινήθηκαν απ' την αγάπη, την αγάπη που κινεί τον ήλιο και τα άλλα αστέρια". Ο Δάντης προσπαθούσε να εξηγήσει την πίστη, νομίζω, σαν μια υπέρμετρη αγάπη, και μπορεί να είναι βλάσφημο, αλλά έτσι βλέπω τον τρόπο που σ' αγαπώ. Ήρθες στη ζωή μου, και ξαφνικά είχα μια αλήθεια για να κρατηθώ —ότι σ' αγαπούσα και μ' αγαπούσες κι εσύ».

Αν και έμοιαζε να την κοιτάζει, το βλέμμα του ήταν απόμακρο, σαν να ήταν καρφωμένο σε κάτι πολύ μακρινό.

«Μετά άρχισα να έχω τα όνειρα», συνέχισε να λέει. «Και σκέφτηκα ότι ίσως να έκανα λάθος. Ίσως να μη μου άξιζες. Ότι δεν μου άξιζε να είμαι απόλυτα ευτυχισμένος —Θεέ μου, σε κανένα δεν αξίζει αυτό. Και ύστερα

από την αποψινή νύχτα...»

«Σταμάτα». Η Κλέρι κρατούσε ακόμη το πουκάμισό του. Χαλάρωσε τη λαβή της και ακούμπησε τα χέρια της στο στήθος του. Η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή κάτω από τα δάχτυλά της. Τα μάγουλά του είχαν κοκκινίσει, και όχι μόνο από το κρύο. «Τζέις. Από όλα όσα έγιναν απόψε, ένα πράγμα ξέρω σίγουρα. Ότι δεν ήσουν εσύ που μου έκανες κακό. Δεν ήσουν εσύ που τα έκανες όλα αυτά. Έχω μια απόλυτη, αδιάσειστη πίστη ότι είσαι καλός. Κι αυτό δεν θα αλλάξει ποτέ».

Ο Τζέις πήρε μια βαθιά ανάσα και αναρίγησε. «Δεν ξέρω καν τι να κάνω για να το αξίζω αυτό».

«Δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτα. Πιστεύω σε σένα» είπε «αρκετά και για τους δυο μας».

Τα χέρια του πήγαν στα μαλλιά της. Η ομίχλη από τις ανάσες τους έμπαινε ανάμεσά τους σαν λευκό σύννεφο. «Μου έλειψες τόσο πολύ», είπε, και τη φίλησε, και το στόμα του ήταν απαλό, όχι απελπισμένο και πεινασμένο όπως τις τελευταίες φορές που την είχε φιλήσει, αλλά γνώριμο και τρυφερό και απαλό.

Έκλεισε τα μάτια της καθώς ο κόσμος έμοιαζε να γυρίζει γύρω της σαν τροχός του λούνα παρκ. Γλίστρησε τα χέρια της στο στήθος του, τα άπλωσε όσο πιο πάνω μπορούσε, και τα τύλιξε γύρω απ' το λαιμό του. Σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της για να φτάσει τα χείλη του. Τα δάχτυλά του χάιδεψαν το σώμα της, πάνω απ' το δέρμα και το σατέν, και η Κλέρι ανατρίχιασε. Έσκυψε κοντά του, και ήταν σίγουρη ότι είχαν και οι δύο γεύση από αίμα και στάχτη και αλάτι, αλλά δεν είχε σημασία. ο κόσμος, η πόλη και όλα της τα φώτα και η ζωή ήταν σαν να είχαν συμπυκνωθεί σε όλο αυτό, μόνο εκείνη και

ο Τζέις, η φλογισμένη καρδιά ενός παγωμένου κόσμου. Τραβήχτηκε πρώτος, απρόθυμα. Η Κλέρι συνειδητοποίησε γιατί μόλις ένα λεπτό αργότερα. Ο ήχος από κόρνες αυτοκινήτων και το ουρλιαχτό των φρένων από το δρόμο έφτασε μέχρι εκεί πάνω. «Το Κογκλάβιο», είπε με ένα ύφος παραίτησης —αν και χρειάστηκε να καθαρίσει το λαιμό του για να προφέρει τις λέξεις, όπως συνειδητοποίησε με ευχαρίστηση η Κλέρι. Το πρόσωπό του ήταν αναφοκοκκινισμένο, όπως φανταζόταν ότι θα ήταν και το δικό της. «Έφτασαν».

Με το χέρι της στο δικό του, η Κλέρι κοίταξε απ' το παραπέτο της ταράτσας και είδε κάμποσα μαύρα αυτοκίνητα που είχαν σταματήσει μπροστά στις σκαλωσιές. Έβγαινε πολύς κόσμος. Ήταν δύσκολο να τους αναγνωρίσει από τόσο ψηλά, αλλά της Κλέρι της φάνηκε ότι είδε τη Μαρίζ και αρκετούς ακόμα ντυμένους με πολεμική στολή. Μετά από ένα λεπτό είδε το φορητάκι του Λουκ να στρίβει στη γωνία και την Τζόσλιν να πηδάει βιαστικά. Η Κλέρι θα την αναγνώριζε μόνο και μόνο απ' το περπάτημά της, ακόμα και από πιο μακριά.

Η Κλέρι στράφηκε στον Τζέις. «Η μαμά μου», είπε. «Καλύτερα να κατέβω. Δεν θέλω να ανέβει εδώ πέρα και να δει... αυτόν». Έδειξε με το πιγούνι της προς το φέρετρο του Σεμπάστιαν.

Ο Τζέις χάιδεψε τα μαλλιά που είχαν πέσει στο πρόσωπό της. «Δεν θέλω να σε αφήσω από τα μάτια μου».

«Έλα μαζί μου, τότε».

«Όχι. Κάποιος πρέπει να μείνει εδώ». Πήρε το χέρι της, το γύρισε ανάποδα και έβαλε μέσα στην παλάμη της το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν. Η αλυσίδα του ήταν σαν χυτό μέταλλο. Το κούμπωμα είχε στραβώσει

όταν την είχε τραβήξει, αλλά ο Τζέις είχε καταφέρει να το φτιάξει. «Πάρ' το, σε παρακαλώ».

Τα μάτια της έπεσαν στο δαχτυλίδι, και μετά, αβέβαια, στο πρόσωπό του. «Μακάρι να καταλάβαινα τι σημαίνει για σένα».

Ανασήκωσε τους ώμους του ελαφρώς. «Το φορούσα για μια δεκαετία», είπε. «Ένα μέρος μου είναι δικό του. Σημαίνει ότι σου εμπιστεύομαι το παρελθόν μου, και όλα τα μυστικά που κουβαλάει αυτό. Άλλωστε» άγγιξε απαλά ένα από τα αστέρια που ήταν χαραγμένα γύρω του «“η αγάπη που κινεί τον ήλιο και τα άλλα αστέρια”». Πες πως τα αστέρια συμβολίζουν αυτό, και όχι τους Μόργκενστερν».

Αντί να απαντήσει, η Κλέρι πέρασε την αλυσίδα στο κεφάλι της, και ένιωσε το δαχτυλίδι να παίρνει τη γνώριμη θέση του, κάτω από την κλειδώση του λαιμού της. Ήταν σαν ένα κομματάκι παζλ που έβρισκε τη θέση του. Για μια στιγμή, τα μάτια τους κλειδώθηκαν σε μια επικοινωνία δίχως λέξεις, πιο έντονη, κατά κάποιον τρόπο, από τη φυσική επαφή τους. Η Κλέρι κράτησε στο μυαλό της την εικόνα του σαν να την απομνημόνευε –τα μπερδεμένα χρυσά μαλλιά, τις σκιές που έριχναν οι βλεφαρίδες του, τα δαχτυλίδια από πιο σκούρο χρυσό μέσα στο ανοιχτό κεκριμπάρι των ματιών του. «Θα επιστρέψω αμέσως», είπε και έσφιξε το χέρι του. «Πέντε λεπτά».

«Πήγαινε», είπε εκείνος βραχνά και άφησε το χέρι της. Η Κλέρι γύρισε και πήγε προς το μονοπάτι. Τη στιγμή που απομακρύνθηκε, ένιωσε πάλι να κρυώνει, και μέχρι να φτάσει την πόρτα του κτιρίου είχε παγώσει. Σταμάτησε καθώς άνοιγε την πόρτα και τον κοίταξε, αλλά ήταν μόνο μια σκιά μπροστά στη λάμψη του ορίζοντα

της Νέας Υόρκης. Η αγάπη που κινεί τον ήλιο και τα άλλα αστέρια, σκέφτηκε, και μετά, σαν να της απάντησε μια ηχώ, θυμήθηκε τα λόγια της Λίλιθ. Μια αγάπη που μπορεί να κάψει τον κόσμο ή να τον δοξάσει. Ένα ρίγος τη διαπέρασε, και όχι μόνο από το κρύο. Έψαξε τον Τζέις, αλλά είχε εξαφανιστεί στις σκιές. Γύρισε και πήγε προς τα μέσα, και η πόρτα έκλεισε πίσω της.

Ο Άλεξ είχε ανέβει πάνω για να βρει τον Τζόρνταν και τη Μάγια, και ο Σάιμον με την Ίζαμπελ είχαν μείνει μόνοι. Κάθονταν δίπλα-δίπλα στην πράσινη πολυθρόνα στην αίθουσα υποδοχής. Η Ίζαμπελ κρατούσε στο χέρι της το μαγικό φως του Άλεξ που φώτιζε το δωμάτιο με μια σχεδόν φασματική λάμψη και έκανε τα κρύσταλλα από τον πολυέλαιο που κρεμόταν στο ταβάνι να χορεύουν σαν αστραφτερά μόρια φωτιάς.

Είχε πει ελάχιστα από τη στιγμή που ο αδερφός της τους είχε αφήσει μόνους. Το κεφάλι της ήταν σκυφτό και τα σκούρα της μαλλιά έπεφταν μπροστά. Κοιτούσε τα χέρια της. Ήταν λεπτοκαμωμένα, με μακριά δάχτυλα, αλλά ήταν γεμάτα κάλους σαν του αδερφού της. Ο Σάιμον δεν το είχε ξαναπροσέξει, αλλά στο δεξί της χέρι φορούσε ένα ασημένιο δαχτυλίδι με ένα μοτίβο σαν φλόγες γύρω-γύρω και ένα χαραγμένο L στο κέντρο. Του θύμιζε το δαχτυλίδι που φορούσε η Κλέρι στο λαιμό της, με τα αστέρια που είχε χαραγμένα.

«Είναι το οικογενειακό δαχτυλίδι των Λάιτγουντ», είπε όταν πρόσεξε πού ήταν καρφωμένο το βλέμμα του. «Κάθε οικογένεια έχει το έμβλημά της. Το δικό μας είναι η φωτιά».

Σου ταιριάζει, σκέφτηκε ο Σάιμον. Η Ίζι ήταν, όντως,

σαν φωτιά με το φλογερό κόκκινο φόρεμά της, τη διάθεσή της που άλλαζε σαν σπίδα. Στην ταράτσα, ο Σάιμον νόμιζε ότι θα τον στραγγάλιζε, με τα χέρια της τυλιγμένα στο λαιμό του, καθώς τον έλουζε με ό,τι βρισιά μπορούσε να σκεφτεί ενώ ταυτόχρονα τον αγκάλιαζε σαν να μην ήθελε να τον αφήσει ποτέ. Τώρα κοιτούσε στο βάθος απόμακρη σαν αστέρι. Ήταν όλα τόσο μπερδεμένα.

Τους αγαπάς τόσο, είχε πει η Καμίλ, τους φίλους σου τους Κνηηγούς. Όπως αγαπάει το γεράκι τον αφέντη που το δένει και το τυφλώνει.

«Αυτά που είπες» είπε, λίγο διστακτικά, ενώ η Ίζαμπελ τύλιγε μια τούφα απ' τα μαλλιά της στο δάχτυλό της «στην ταράτσα... ότι δεν ξέρατε ότι είχαν εξαφανιστεί η Κλέρι και ο Τζέις, ότι ήρθατε εδώ για μένα... ήταν αλήθεια;»

Η Ίζαμπελ σήκωσε το κεφάλι της και έβαλε την τούφα πίσω από το αφτί της. «Φυσικά και είναι αλήθεια», είπε αγανακτισμένη. «Όταν είδαμε ότι έλειπες από τη δεξίωση –κινδυνεύεις εδώ και μέρες, Σάιμον, και έχει δραπετεύσει και η Καμίλ...» Σταμάτησε απότομα. «Και ο Τζόρνταν ήταν υπεύθυνος για σένα. Είχε φρικάρει».

«Δική του ιδέα ήταν να με ψάξετε, δηλαδή;»

Η Ίζαμπελ γύρισε, και τον κοίταξε για αρκετή ώρα. Τα μάτια της ήταν απύθμενα, σκοτεινά. «Εγώ πρόσεξα ότι έλειπες», είπε. «Εγώ ήθελα να σε ψάξουμε».

Ο Σάιμον καθάρισε το λαιμό του. Ένωθε παράδοξα ζαλισμένος. «Αλλά γιατί; Νόμιζα ότι με μισούσες».

Ήταν η λάθος ατάκα. Η Ίζαμπελ κούνησε το κεφάλι της, τίναξε τα μαύρα της μαλλιά και πήγε λίγο πιο μακριά του πάνω στο κάθισμα. «Αχ, Σάιμον. Μην είσαι

τόσο αργόστροφος».

«Ιζ». Απλώσε το χέρι του και άγγιξε διστακτικά τον καρπό της. Εκείνη δεν τράβηξε το χέρι της, έμεινε απλώς να τον κοιτάζει. «Η Καμίλ μού είπε κάτι όταν ήμασταν στο Άδυτο. Είπε ότι οι Κυνηγοί δεν ενδιαφέρονται για τα Πλάσματα του Σκότους, μόνο τα χρησιμοποιούν. Είπε ότι οι Νεφιλίμ δεν θα έκαναν ποτέ για μένα όσα κάνω εγώ γι' αυτούς. Αλλά εσύ το έκανες. Ήρθες να με βρεις. Ήρθες για μένα».

«Φυσικά και ήρθα», είπε με μια πνιχτή φωνούλα. «Όταν σκέφτηκα ότι θα μπορούσε να σου έχει συμβεί κάτι...»

Έσκυψε κοντά της. Τα πρόσωπά τους απείχαν ελάχιστα εκατοστά. Ο Σάιμον έβλεπε τις σπίδες από τον πολυέλαιο να καθρεφτίζονται στα μαύρα της μάτια. Τα χείλη της ήταν μισάνοιχτα, και ο Σάιμον ένιωθε τη ζέστη της ανάσας της. Για πρώτη φορά από τότε που είχε γίνει βρικόλακας, ένιωθε ζέστη, σαν ηλεκτρικό ρεύμα που περνούσε ανάμεσά τους. «Ίζαμπελ», είπε. Όχι Ιζ, ούτε Ίζι. Ίζαμπελ. «Μπορώ να...»

Το ασανσέρ έφτασε στο ισόγειο με κρότο. Η πόρτα άνοιξε, και από μέσα βγήκαν ο Άλεξ, η Μάγια και ο Τζόρνταν. Ο Άλεξ κοίταξε καχύποπτα τον Σάιμον και την Ίζαμπελ καθώς απομακρύνθηκαν βιαστικά, αλλά πριν προλάβει να πει οτιδήποτε, άνοιξε διάπλατα η διφυλλη πόρτα της εισόδου, και στο δωμάτιο όρμησαν οι Κυνηγοί των Σκιών. Ο Σάιμον αναγνώρισε τον Καδίρ και τη Μαρίζ, που έτρεξαν κατευθείαν στην Ίζαμπελ, την έπιασαν απ' τους ώμους και άρχισαν να τη ρωτάνε τι είχε συμβεί.

Ο Σάιμον σηκώθηκε όρθιος και απομακρύνθηκε, γιατί

ένιωθε άβολα, αλλά παραλίγο να τον ρίξει κάτω ο Μάγκνους που έτρεχε προς τον Άλεξ. Ήταν σαν να μην είχε δει καν τον Σάιμον. Άλλωστε, μετά από εκατό, διακόσια χρόνια, θα μείνουμε μόνο εσύ κι εγώ. Μόνο εμείς θα απομείνουμε, του είχε πει ο Μάγκνους στο Άσυλο. Ένιωθε ανείπωτα μόνος ανάμεσα στο πλήθος των Κυνηγών, και ο Σάιμον κόλλησε στον τοίχο με τη μάταιη ελπίδα ότι δεν θα τον πρόσεχε κανείς.

Ο Άλεξ σήκωσε το κεφάλι του τη στιγμή που ο Μάγκνους τον έφτασε, τον έπιασε, και τον τράβηξε κοντά του. Πέρασε τα δάχτυλά του πάνω από το πρόσωπο του Άλεξ σαν να έψαχνε να βρει μελανιές ή πληγές. Μουρμουρούσε σιγά: «Πώς μπόρεσες να... φύγεις έτσι και να μη μου το πεις καν... θα μπορούσα να σας βοηθήσω...»

«Σταμάτα». Ο Άλεξ τραβήχτηκε μακριά με ύφος ανταρσίας.

Ο Μάγκνους βρήκε την αυτοκυριαρχία του, και η φωνή του σοβάρεψε. «Συγγνώμη», είπε. «Δεν έπρεπε να έχω φύγει απ' τη δεξίωση. Έπρεπε να έχω μείνει μαζί σου. Η Καμίλ έχει φύγει, έτσι κι αλλιώς. Κανείς δεν έχει την παραμικρή ιδέα πού πήγε, και εφόσον κανείς δεν μπορεί να Εντοπίσει τους βρικόλακες...» Ανασήκωσε τους ώμους του.

Ο Άλεξ έδιωξε την εικόνα της Καμίλ από το μυαλό του, δεμένη στο σωλήνα, να τον κοιτάζει με εκείνα τα επίμονα πράσινα μάτια. «Δεν έχει σημασία», είπε. «Η Καμίλ δεν έχει σημασία. Ξέρω ότι προσπαθούσες να βοηθήσεις. Άλλωστε, δεν θύμωσα που έφυγες από το πάρτι».

«Αλλά ήσουν θυμωμένος», είπε ο Μάγκνους. «Το ξέρω

ότι ήσουν. Γι' αυτό ανησυχούσα τόσο. Έτσι όπως τρέχεις και θέτεις τον εαυτό σου σε κίνδυνο μόνο και μόνο επειδή έχεις θυμώσει μαζί μου...»

«Είμαι Κυνηγός», είπε ο Άλεξ. «Μάγκνους, αυτή είναι η δουλειά μου. Την επόμενη φορά να ερωτευθείς κανέναν ασφαλιστή ή...»

«Αλεξάντερ», είπε ο Μάγκνους. «Δεν πρόκειται να υπάρξει επόμενη φορά». Έσκυψε το μέτωπό του προς το μέτωπο του Άλεξ. Χρυσοπράσινα μάτια που κοιτούσαν δυο γαλάζια μάτια.

Ο σφυγμός του Άλεξ επιταχύνθηκε. «Γιατί όχι;» είπε. «Εσύ ζεις για πάντα. Όχι και οι άλλοι, όμως».

«Το ξέρω ότι εγώ το είπα αυτό», είπε ο Μάγκνους. «Αλλά, Αλεξάντερ...»

«Σταμάτα να με λες έτσι», είπε ο Άλεξ. «Αλεξάντερ με φωνάζουν οι γονείς μου. Και μάλλον είναι πολύ προχωρημένο εκ μέρους σου που δέχθηκες τη θνητότητά μου τόσο μοιρολατρικά—όλα πεθαίνουν, μπλα, μπλα, μπλα—αλλά πώς νομίζεις ότι νιώθω εγώ; Τα κανονικά ζευγάρια μπορούν να ελπίζουν—να ελπίζουν ότι θα μεγαλώσουν μαζί, να ελπίζουν ότι θα ζήσουν αρκετά και ότι θα πεθάνουν μαζί, αλλά εμείς δεν μπορούμε. Δεν ξέρω καν τι θέλεις».

Ο Άλεξ δεν ήταν σίγουρος τι αντίδραση περίμενε—θυμό, ή άμυνα, ή ακόμα και χιούμορ—αλλά η φωνή του Μάγκνους χαμήλωσε, και ράγισε ελαφρά όταν είπε: «Αλεξάν... Άλεξ. Αν σου έδωσα την εντύπωση ότι έχω αποδεχθεί την ιδέα του θανάτου σου, μπορώ μόνο να σου ζητήσω συγγνώμη. Προσπάθησα, και νόμιζα ότι τα είχα καταφέρει... και πάλι όμως, πίστευα ότι θα σε είχα για πενήντα, εξήντα χρόνια ακόμα. Νόμιζα ότι ίσως

τότε θα ήμουν έτοιμος να σε αφήσω. Αλλά πρόκειται για σένα, και συνειδητοποιώ ότι ακόμα και τότε δεν θα μου είναι πολύ πιο εύκολο από ό,τι μου είναι τώρα». Έπιασε το πρόσωπο του Άλεξ απαλά. «Ποτέ, δηλαδή».

«Και τι θα κάνουμε;» ψιθύρισε ο Άλεξ.

Ο Μάγκνους ανασήκωσε τους ώμους του, και ξαφνικά χαμογέλασε με τα ανακατεμένα του μαύρα μαλλιά και τη λάμψη στα χρυσοπράσινα μάτια του ήταν σαν σκανταλιάρης έφηβος. «Ό,τι κάνουν όλοι», απάντησε. «Ό,τι είπες. Θα ελπίζουμε».

Ο Άλεξ και ο Μάγκνους είχαν αρχίσει να φιλιούνται στη γωνία της αίθουσας, και ο Σάιμον δεν ήταν σίγουρος πού έπρεπε να κοιτάξει. Δεν ήθελε να νομίζουν ότι τους παρακολουθούσε σε μια στιγμή τόσο εμφανώς προσωπική, αλλά όπου αλλού κι αν κοίταζε, συναντούσε τα αγριεμένα βλέμματα των Κυνηγών. Παρά το ότι είχε συμμαχήσει πλάι τους στην τράπεζα ενάντια στην Καμίλ, κανένας τους δεν τον κοιτούσε με ιδιαίτερη φιλικότητα. Παρόλο που η Ίζαμπελ τον δεχόταν και νοιαζόταν γι' αυτόν, οι Κυνηγοί στο σύνολό τους ήταν κάτι τελείως διαφορετικό. Μπορούσε να καταλάβει τι σκέφτονταν. «Βρικόλακας, Πλάσμα του Σκότους, Εχθρός» ήταν γραμμένο παντού στα πρόσωπά τους. Ήταν μια ανακούφιση όταν άνοιξε ξανά η πόρτα και μπήκε τρέχοντας η Τζόσλιν, που φορούσε ακόμη το γαλάζιο φόρεμα της δεξίωσης. Ο Λουκ ήταν μόλις λίγα βήματα πίσω της.

«Σάιμον!» φώναξε μόλις τον είδε. Έτρεξε κοντά του, και προς μεγάλη του έκπληξη τον αγκάλιασε σφιχτά. Όταν τον άφησε, του είπε: «Σάιμον, πού είναι η Κλέρι; Είναι...;»

Ο Σάιμον άνοιξε το στόμα του, αλλά δεν βγήκε ούτε λέξη. Πώς μπορούσε να εξηγήσει στην Τζόσλιν, ειδικά στην Τζόσλιν, τι είχε συμβεί εκείνο το βράδυ; Η Τζόσλιν, που θα ένιωθε φρίκη όταν μάθαινε ότι τόσο μεγάλο μέρος της μοχθηρίας της Λίλιθ, τα παιδιά που είχε δολοφονήσει, το αίμα που είχε χύσει, ήταν όλα εξαιτίας της επιθυμίας της να κάνει και άλλα παιδιά σαν τον ίδιο το νεκρό γιο της Τζόσλιν, που το άψυχό του σώμα βρισκόταν ενταφιασμένο σε ένα υγρό στην ταράτσα, όπου βρισκόταν η Κλέρι με τον Τζέις;

Δεν μπορώ να της πω τίποτε απ' όλα αυτά, σκέφτηκε. Δεν μπορώ. Κοίταξε πίσω της τον Λουκ, που τα γαλάζια του μάτια τον κοιτούσαν ανυπόμονα.

Πίσω από την οικογένεια της Κλέρι έβλεπε τους Κυνηγούς που είχαν περικυκλώσει την Ίζαμπελ, που μάλλον τους διηγείτο τα γεγονότα της βραδιάς.

«Εγώ...» άρχισε να λέει απελπισμένος, και τότε άνοιξε ξανά η πόρτα του ασανσέρ και βγήκε η Κλέρι. Δεν φορούσε παπούτσια, το όμορφο σατέν φόρεμά της ήταν ένα ματωμένο κουρέλι, και στα γυμνά μπράτσα και στα πόδια της είχε μελανιές που ήδη έσβηναν. Όμως, χαμογελούσε — σχεδόν έλαμπε, και ήταν πιο χαρούμενη από ό,τι την είχε δει ο Σάιμον για εβδομάδες.

«Μαμά!» φώναξε, και η Τζόσλιν έπεσε πάνω της και την αγάλιασε. Η Κλέρι χαμογέλασε στον Σάιμον μέσα απ' την αγκαλιά της μητέρα της. Ο Σάιμον κοίταξε γύρω του το δωμάτιο. Ο Άλεξ και ο Μάγκνους ήταν ακόμη ο ένας πάνω στον άλλον, και η Μάγια με τον Τζόρνταν είχαν εξαφανιστεί. Η Ίζαμπελ ήταν ακόμη περικυκλωμένη από Κυνηγούς, και ο Σάιμον άκουγε κραυγές τρόμου και έκπληξης απ' την ομάδα καθώς η Ίζαμπελ αφηγείτο

την ιστορία της. Υπέθετε ότι ένα κομμάτι της το απολάμβανε. Της άρεσε να είναι το επίκεντρο της προσοχής, όποια κι αν ήταν η αιτία.

Ένωσε ένα χέρι στον ώμο του. Ήταν ο Λουκ. «Εσύ είσαι καλά, Σάιμον;»

Ο Σάιμον τον κοίταξε. Ο Λουκ ήταν όπως πάντα: στέρεος, σαν καθηγητής, κάποιος στον οποίο μπορούσες να στηριχτείς απόλυτα. Ούτε στο ελάχιστο εκνευρισμένος που η γαμήλια δεξιότητά του είχε διακοπεί από ένα ξαφνικό και επείγον δράμα.

Ο πατέρας του Σάιμον είχε πεθάνει πριν από τόσο πολύ καιρό, που δεν τον θυμόταν καν. Η Ρεμπέκα θυμόταν μικρά πράγματα —ότι είχε γενειάδα και ότι τη βοηθούσε να φτιάξει πολύπλοκους πύργους με τουβλάκια— αλλά ο Σάιμον δεν θυμόταν. Ήταν ένα απ' τα πράγματα που πίστευε ότι είχε πάντα κοινό με την Κλέρι, που τους ένωναν: είχαν και οι δύο νεκρούς πατεράδες και είχαν μεγαλώσει και οι δύο με δυναμικές ανύπαντρες γυναίκες.

Τουλάχιστον ένα από αυτά είχε αποδειχθεί ότι ήταν αλήθεια, σκέφτηκε ο Σάιμον. Αν και η μητέρα του είχε βγει με άλλους άνδρες, δεν είχε ποτέ κάποια μόνιμη πατρική μορφή παρούσα στη ζωή του, εκτός από τον Λουκ. Και η αγέλη των λύκων έβλεπε, επίσης, τον Λουκ ως καθοδηγητή. Για εργένη που δεν είχε ποτέ παιδιά, σκέφτηκε ο Σάιμον, ο Λουκ είχε πάρα πολλά παιδιά να φροντίσει.

«Δεν ξέρω», είπε ο Σάιμον, δίνοντας την ειλικρινή απάντηση που ήθελε να πιστεύει ότι θα έδινε στο δικό του πατέρα. «Δεν νομίζω».

Ο Λουκ γύρισε τον Σάιμον προς το μέρος του. «Είσαι

γεμάτος αίμα», είπε. «Και φαντάζομαι ότι δεν είναι δικό σου γιατί...» Έδειξε το Σημάδι στο μέτωπο του Σάιμον. «Άκου, όμως». Η φωνή του ήταν τρυφερή. «Ακόμα και γεμάτος αίματα και με το Σημάδι του Κάιν πάνω σου, είσαι και πάλι ο Σάιμον. Μπορείς να μου πεις τι συνέβη;»

«Δεν είναι δικό μου το αίμα, έχεις δίκιο», είπε βραχνά ο Σάιμον. «Αλλά είναι μεγάλη ιστορία». Έγειρε το κεφάλι του προς τα πίσω για να κοιτάξει τον Λουκ –πάντα αναρωτιόταν αν θα ψήλωνε άλλο, έστω μερικά εκατοστά περισσότερο από το ένα εβδομήντα οχτώ που ήταν, για να μπορεί να κοιτάζει τον Λουκ –για να μην πει τον Τζέις– κατευθείαν στα μάτια. Αλλά τώρα πια αυτό δεν επρόκειτο να συμβεί. «Λουκ» έπε «πιστεύεις ότι γίνεται να κάνεις κάτι τόσο κακό, ακόμα και χωρίς να το θέλεις, που να μην μπορείς να κάνεις τίποτα μετά; Που να μην μπορεί να σε συγχωρήσει κανείς;»

Ο Λουκ τον κοίταξε για ένα λεπτό, χωρίς να πει τίποτα. Έπειτα αποκρίθηκε: «Σκέψου κάποιον που αγαπάς, Σάιμον. Κάποιον που αγαπάς πραγματικά. Υπάρχει κάτι που θα μπορούσε να κάνει το οποίο θα σε έκανε να σταματήσεις να τον αγαπάς;»

Στο μυαλό του Σάιμον έλαμψαν εικόνες, σαν τις σελίδες ενός κόμικ: η Κλέρι που γύριζε και του χαμογελούσε· η αδερφή του να τον γαργαλάει, όταν ήταν ακόμη μωρό· η μητέρα του, να κοιμάται στον καναπέ με την κουβέρτα στους ώμους· η Ίζι...

Έδιωξε βιαστικά τις σκέψεις. Η Κλέρι δεν είχε κάνει τίποτα τόσο απαίσιο, που να χρειάζεται να βρει βαθιά μέσα του τη δύναμη να τη συγχωρήσει. Κανένας απ' όσους σκέφτηκε δεν είχε κάνει κάτι τόσο κακό. Σκέφτηκε την Κλέρι, που είχε συγχωρήσει τη μητέρα της για τις

κλεμμένες της αναμνήσεις. Σκέφτηκε τον Τζέις, τι είχε κάνει στην ταράτσα, πώς ήταν μετά. Έκανε ό,τι έκανε χωρίς δική του βούληση, αλλά ο Σάιμον αμφέβαλλε αν, παρ' όλα αυτά, ο Τζέις θα μπορούσε να συγχωρήσει τον εαυτό του. Και ύστερα σκέφτηκε τον Τζόρνταν – που δεν είχε συγχωρήσει τον εαυτό του για αυτό που είχε κάνει στη Μάγια, κι ωστόσο προχώρησε στη ζωή του, μπήκε στους Πραιότερες Λύκους και έκανε σκοπό της ζωής του το να βοηθάει άλλους.

«Δάγκωσα κάποιον», είπε. Οι λέξεις βγήκαν από το στόμα του, και ευχήθηκε να μπορούσε να τις πάρει πίσω με τον ίδιο τρόπο. Ετοιμάστηκε να αντιμετωπίσει τη φρίκη του Λουκ, αλλά δεν την είδε.

«Έζησε;» ρώτησε ο Λουκ. «Αυτός που δάγκωσες; Επιδίωξε;»

«Ε...» Πώς να του εξηγήσει για τη Μορίν; Η Λίλιθ την είχε διατάξει να φύγει, αλλά ο Σάιμον ήταν σίγουρος ότι δεν θα ήταν η τελευταία φορά που θα τους απασχολούσε. «Δεν τη σκότωσα».

Ο Λουκ έγνεψε καταφατικά. «Ξέρεις πώς γίνονται οι λυκάνθρωποι αρχηγοί της αγέλης», είπε. «Πρέπει να σκοτώσουν τον αρχηγό της αγέλης. Το έχω κάνει δυο φορές αυτό. Έχω τις ουλές που το αποδεικνύουν». Κατέβασε ελαφρώς το γιακά του πουκάμισού του, και ο Σάιμον είδε την άκρη μιας χοντρής λευκής ουλής που φαινόταν τραχιά, σαν να του είχε γδάρει κάποιος το στήθος. «Τη δεύτερη φορά ήταν μια υπολογισμένη κίνηση. Εν ψυχρώ δολοφονία. Ήθελα να γίνω αρχηγός, και μόνο έτσι θα γινόταν». Ανασήκωσε τους ώμους του. «Είσαι βρικόλακας. Είναι στη φύση σου να θέλεις να πιεις αίμα. Κρατήθηκες αρκετό καιρό χωρίς να το κά-

νεις. Ξέρω ότι μπορείς να βγαίνεις στον ήλιο, Σάιμον, και γι' αυτό υπερηφανεύεσαι ότι είσαι ένας κανονικός άνθρωπος, αλλά αυτό που είσαι δεν αλλάζει. Όπως κι εγώ. Όσο περισσότερο προσπαθείς να πνίξεις την αληθινή σου φύση, τόσο περισσότερο θα σε κυριεύει. Να είσαι αυτό που είσαι. Και όποιος σ' αγαπάει στ' αλήθεια δεν πρόκειται να σταματήσει να σ' αγαπάει».

«Η μαμά μου...» είπε τραχιά ο Σάιμον.

«Μου είπε η Κλέρι τι έγινε με τη μητέρα σου και ότι έμενες με τον Τζόρνταν Κάιλ προσωρινά», είπε ο Λουκ. «Κοίταξε, η μητέρα σου θα το καταλάβει, Σάιμον. Όπως και η Άματις δέχτηκε εμένα. Είσαι ακόμη ο γιος της. Θα της μιλήσω εγώ αν θέλεις».

Ο Σάιμον κούνησε σιωπηλά το κεφάλι του. Η μητέρα του πάντα συμπαθούσε τον Λουκ. Το γεγονός ότι ο Λουκ ήταν λυκάνθρωπος θα έκανε τα πράγματα μάλλον χειρότερα, όχι καλύτερα.

Ο Λουκ ένευσε σαν να καταλάβαινε. «Αν δεν θέλεις να πας πίσω στον Τζόρνταν, είσαι παραπάνω από ευπρόσδεκτος να μείνεις στον καναπέ μου απόψε. Σίγουρα η Κλέρι θα χαρεί να σε έχει κοντά της, και μπορούμε να συζητήσουμε αύριο τι θα κάνουμε με τη μητέρα σου».

Ο Σάιμον ίσιωσε την πλάτη του. Κοίταξε την Τζαμπελ στην άλλη άκρη του δωματίου, τη λάμψη του μαστιγίου της, τη μαρμαρυγή του μενταγιόν στο λαιμό της, τις κινήσεις των χεριών της καθώς μιλούσε. Η Τζαμπελ, που δεν φοβόταν τίποτα. Σκέφτηκε τη μητέρα του, πώς είχε τραβηχτεί μακριά του, το φόβο στα μάτια της. Κρυβόταν από τις αναμνήσεις του από τότε, έτρεχε μακριά τους. Αλλά είχε έρθει η ώρα να σταματήσει να τρέχει. «Όχι», είπε. «Ευχαριστώ, αλλά νομίζω ότι δεν χρειάζο-

μαι ένα μέρος να μείνω απόψε. Νομίζω... ότι θα πάω σπίτι μου».

Ο Τζέις στεκόταν μόνος του στην ταράτσα και κοιτούσε την πόλη. Ο Ηστ Ρίβερ ήταν ένα ασημόμαυρο φίδι που γλιστρούσε ανάμεσα στο Μπρούκλιν και στο Μανχάταν. Τα χέρια του, τα χείλη του ήταν ακόμη ζεστά από το άγγιγμα της Κλέρι, αλλά ο αέρας του ποταμού ήταν παγωμένος, και η θέρμη έφευγε βιαστικά. Χωρίς το σακάκι του, ο αέρας διαπερνούσε το λεπτό του πουκάμισο σαν τη λεπίδα ενός στιλέτου.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. Ρούφηξε τον παγωμένο αέρα στα πνευμόνια του, και τον άφησε να βγει αργά. Ολόκληρο το σώμα του ήταν σφιγμένο. Περίμενε να ακούσει τον ήχο του ασανσέρ, την πόρτα να ανοίγει, τους Κυνηγούς να ξεχύνονται στον κήπο. Στην αρχή θα ήταν συμπονετικοί, σκέφτηκε, γεμάτοι ανησυχία γι' αυτόν. Έπειτα, όταν θα καταλάβαιναν τι είχε συμβεί, τότε θα απομακρύνονταν από αυτόν, τότε θα άρχιζαν να ανταλλάσσουν ματιές όλο νόημα όταν θα νόμιζαν ότι δεν τους κοιτούσε. Είχε καταληφθεί από ένα δαίμονα—και όχι κάποιον απλό, αλλά από έναν Ανώτερο Δαίμονα— και είχε ενεργήσει ενάντια στο Κογκλάβιο, είχε απειλήσει και πληγώσει έναν άλλο Κυνηγό.

Σκέφτηκε πώς θα τον κοιτούσε η Τζόσλιν όταν άκουγε τι είχε κάνει στην Κλέρι. Ο Λουκ ίσως να έδειχνε κατανόηση, να τον συγχωρούσε. Αλλά η Τζόσλιν... Δεν είχε καταφέρει ποτέ να της μιλήσει ανοιχτά, να της πει τις λέξεις που πίστευε ότι ίσως την καθησύχαζαν. Αγαπώ την κόρη σας περισσότερο απ' ό,τι νόμιζα ότι ήταν δυνατό να αγαπήσω. Δεν θα της έκανα ποτέ κακό.

Θα τον κοιτούσε απλώς, μάλλον, με εκείνα τα πράσινα μάτια της που έμοιαζαν τόσο με της Κλέρι. Θα ήθελε κάτι περισσότερο από αυτό. Θα ήθελε να τον ακούσει να λέει κάτι που ούτε ο ίδιος δεν ήταν σίγουρος ότι ήταν αλήθεια.

Δεν είμαι σαν τον Βάλενταϊν.

Αλήθεια; Οι λέξεις έμοιαζαν να αιωρούνται στον παγωμένο αέρα, ένας ψίθυρος που απευθυνόταν μόνο στον ίδιο. Δεν γνώρισες ποτέ τη μητέρα σου. Δεν γνώρισες ποτέ τον πατέρα σου. Έδωσες την καρδιά σου στον Βάλενταϊν όταν ήσουν ένα παιδί, και όπως κάνουν τα παιδιά, έγινες κομμάτι του. Δεν μπορείς να το ξεριζώσεις αυτό από μέσα σου τώρα με μια απότομη κίνηση ενός μαχαιριού.

Το αριστερό του χέρι ήταν παγωμένο. Το κοίταξε, και είδε, σοκαρισμένος, ότι με κάποιον τρόπο είχε πιάσει το μαχαίρι – το χαραγμένο ασημένιο στιλέτο του αληθινού του πατέρα– και το κρατούσε στο χέρι του. Η λεπίδα του, αν και την είχε λιώσει το αίμα της Λίλιθ, είχε ξαναμεγαλώσει, και έλαμπε σαν υπόσχεση. Ένα κρύο που δεν είχε καμία σχέση με τον καιρό άρχισε να απλώνεται στο στήθος του. Πόσες φορές δεν είχε ξυπνήσει έτσι, λαχανιασμένος και ιδρωμένος, με το στιλέτο στο χέρι; Και η Κλέρι, πάντα η Κλέρι, νεκρή στα πόδια του.

Αλλά η Λίλιθ ήταν νεκρή. Είχαν τελειώσει όλα. Προσπάθησε να βάλει το στιλέτο στη ζώνη του, αλλά το χέρι του δεν φαινόταν να θέλει να υπακούσει στην εντολή που έδινε το μυαλό του. Ένωσε μια αίσθηση οδυνηρής ζέστης στο στήθος του, έναν καυτό πόνο. Χαμήλωσε το κεφάλι του και είδε ότι η ματωμένη γραμμή που είχε χωρίσει στα δύο το ρούνο της Λίλιθ, εκεί όπου τον είχε

χαράξει η Κλέρι με το στιλέτο, είχε επουλωθεί. Το σημάδι έλαμπε κόκκινο πάνω στο στήθος του.

Ο Τζέις σταμάτησε να προσπαθεί να ξαναβάλει το στιλέτο στη ζώνη του. Οι κλειδώσεις του είχαν γίνει λευκές τόσο που έσφιγγε τη λαβή του, ο καρπός του τινάζοταν, προσπαθώντας απελπισμένα να γυρίσει το μαχαίρι ενάντια στον εαυτό του. Η καρδιά του βροντοχτυπούσε. Δεν του είχαν κάνει ιράτζε. Πώς είχε επουλωθεί τόσο γρήγορα το σημάδι; Αν μπορούσε να το ξαναχτυπήσει, να το παραμορφώσει, έστω προσωρινά...

Αλλά το χέρι του δεν τον υπάκουε. Το μπράτσο του παρέμεινε άκαμπτο στο πλάι του καθώς το σώμα του γύρισε, ενάντια στη θέλησή του, προς το βάθρο, όπου βρισκόταν το σώμα του Σεμπάστιαν.

Το φέρετρο είχε αρχίσει να λάμπει με ένα συννεφιασμένο πρασινωπό φως – σχεδόν σαν το μαγικό φως, αλλά το φως αυτό είχε κάτι που πονούσε, κάτι που ήταν σαν να τρυπούσε τα μάτια. Ο Τζέις προσπάθησε να κάνει ένα βήμα πίσω, αλλά τα πόδια του δεν κουνήθηκαν. Παγωμένος ιδρώτας έτρεξε στην πλάτη του. Μια φωνή ψιθύρισε στο πίσω μέρος του μυαλού του.

Έλα εδώ.

Ήταν η φωνή του Σεμπάστιαν.

Πίστευες ότι ήσουν ελεύθερος, επειδή πέθανε η Λίλιθ; Το δάγκωμα του βρικόλακα με ξύπνησε· τώρα σε δένει μαζί μου το αίμα της που κυλάει στις φλέβες μου.

Έλα εδώ.

Ο Τζέις προσπάθησε να αντισταθεί, αλλά το σώμα του τον πρόδωσε, τον έκανε να πάει προς το μέρος του Σεμπάστιαν, αν και το μυαλό του – η συνείδησή του – προσπαθούσε να αντισταθεί. Παρόλο που προσπαθούσε να

μείνει πίσω, τα πόδια του τον πήραν προς το μονοπάτι, προς το φέρετρο. Ο βαμμένος κύκλος άστραψε πράσινος καθώς πέρασε από πάνω του, και το φέρετρο ήταν σαν να απάντησε με μια δεύτερη λάμψη από σμαραγδένιο φως. Και έπειτα βρέθηκε από πάνω του και κοίταξε μέσα του.

Ο Τζέις δάγκωσε με δύναμη τα χείλη του, ελπίζοντας πως ο πόνος θα τον ξυπνούσε από την ονειρική κατάσταση στην οποία βρισκόταν. Δεν έπιασε, όμως. Ένωσε το ίδιο του το αίμα καθώς κοιτούσε τον Σεμπάστιαν, που επέπλεε σαν πνιγμένο πτώμα μέσα στο νερό. *Αυτά τα μαργαριτάρια ήταν τα μάτια του.*¹ Τα μαλλιά του ήταν σαν άχρωμα φύκια, τα κλειστά του βλέφαρα γαλάζια. Το στόμα του είχε το παγερό, σκληρό σχήμα των χειλιών του πατέρα του. Ήταν σαν να κοιτούσε ένα νεαρό Βάλενταϊν.

Χωρίς τη δική του βούληση, τελείως ενάντια στη δική του θέληση, το χέρι του Τζέις άρχισε να σηκώνεται. Το αριστερό του χέρι έβαλε την άκρη του στιλέτου στο κέντρο της δεξιάς του παλάμης, εκεί όπου διασταυρώνονταν οι γραμμές της ζωής και της αγάπης.

Απ' τα χείλη του ξεγλίστρησαν λέξεις. Τις άκουσε σαν να βρισκόταν απίστευτα μακριά. Δεν ήταν σε κάποια γλώσσα που ήξερε ή καταλάβαινε, αλλά ήξερε τι ήταν — οι ψαλμοί μιας τελετουργίας. Το μυαλό του ούρλιαζε στο σώμα του να σταματήσει, αλλά δεν φαινόταν να αλλάζει κάτι. Το αριστερό του χέρι κατέβηκε, κρατώντας το στιλέτο. Η λεπίδα χάραξε μια ξεκάθαρη, σταθερή, επιφανειακή γραμμή στη δεξιά του παλάμη. Άρχισε να

¹ Από το διάσημο έργο του Σαίξπηρ, *Τρικυμία*. Οι ίδιοι στίχοι υπάρχουν και στην *Έσημη Χώρα*, ποίημα του Τ.Σ. Έλιοτ. (Σ.τ.Μ.)

αιμορραγεί σχεδόν ακαριαία. Προσπάθησε να τραβηχτεί πίσω, προσπάθησε να τραβήξει το χέρι του, αλλά ένωθε σαν να ήταν θαμμένος σε τσιμέντο. Καθώς παρακολουθούσε έντρομος, οι πρώτες σταγόνες του αίματος έπεσαν στο πρόσωπο του Σεμπάστιαν.

Τα μάτια του Σεμπάστιαν άνοιξαν διάπλατα. Ήταν μαύρα, πιο μαύρα από του Βάλενταϊν, μαύρα σαν του δαίμονα που αποκαλούσε τον εαυτό της μητέρα του. Καρφώθηκαν στον Τζέις, σαν τεράστιοι σκοτεινοί καθρέφτες, και μέσα τους είδε το πρόσωπό του, διαστρεβλωμένο και μη αναγνωρίσιμο, το στόμα του σχημάτιζε τις λέξεις της τελετής, που ξεχύνονταν σαν μια ανούσια φλυαρία, σαν ένα ποτάμι με μαύρο νερό.

Το αίμα έπεφτε όλο και περισσότερο, κάνοντας το θολό υγρό μέσα στο φέρετρο ένα πιο σκούρο κόκκινο. Ο Σεμπάστιαν κουνήθηκε. Το ματωμένο νερό ταράχτηκε, και χύθηκε έξω καθώς ανασηκώθηκε, με τα μαύρα του μάτια καρφωμένα στον Τζέις.

Το δεύτερο μέρος της τελετής. Η φωνή του μιλούσε μέσα στο μυαλό του Τζέις. Σχεδόν ολοκληρώθηκε.

Το νερό έσταζε από πάνω του σαν δάκρυα. Τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά του, κολλημένα στο μέτωπό του, ήταν σαν να μην είχαν καθόλου χρώμα. Σήκωσε το χέρι του και το έτεινε μπροστά, και ο Τζέις, αψηφώντας το ουρλιαχτό μέσα στο μυαλό του, έτεινε το στιλέτο, με τη λεπίδα μπροστά. Ο Σεμπάστιαν γλίστρησε το χέρι του κατά μήκος της παγωμένης, κοφτερής λάμας. Το αίμα ανάβλυσε σαν μια γραμμή στην παλάμη του. Πέταξε το στιλέτο στο πλάι και πήρε το χέρι του Τζέις, σφίγγοντάς το δυνατά.

Ήταν το τελευταίο πράγμα που περίμενε ο Τζέις. Δεν

μπορούσε να κουνηθεί για να φύγει. Ένωθε κάθε ένα από τα παγερά δάχτυλα του Σεμπάστιαν καθώς τύλιξαν το χέρι του, πιέζοντας τις ματωμένες χαρακιές στις παλάμες τους να ενωθούν. Από το χέρι του άρχισε να απλώνεται μέσα στις φλέβες του μια παγωνιά. Ένα ρίγος τον διαπέρασε, και έπειτα άλλο ένα, ισχυρά φυσικά ρίγη τόσο οδυνηρά, που ήταν λες και το σώμα του γύριζε το μέσα έξω. Προσπάθησε να ουρλιάξει...

Αλλά η κραυγή πέθανε στο λαιμό του. Κοίταξε το χέρι του και το χέρι του Σεμπάστιαν, που έσφιγγαν το ένα το άλλο. Το αίμα έτρεχε απ' τα δάχτυλά τους στους καρπούς τους, κομψό σαν μια κόκκινη δαντέλα. Έλαμπε κάτω από το παγωμένο ηλεκτρικό φως της πόλης. Δεν κουνιόταν σαν υγρό, αλλά σαν κινούμενα κόκκινα καλώδια. Τύλιγε τα χέρια τους σε ένα πορφυρό δεσμό.

Μια παράξενη αίσθηση γαλήνης τρύπωσε μέσα στον Τζέις. Ολόκληρος ο κόσμος ήταν σαν να είχε καταρρεύσει, και ο ίδιος στεκόταν πάνω στην κορυφή ενός βουνού. Ο κόσμος ήταν απλωμένος μπροστά του, ήταν όλα δικά του αν ήθελε. Τα φώτα της πόλης γύρω του δεν ήταν πια ηλεκτρικά, αλλά ήταν το φως χιλιάδων αστεριών που έμοιαζαν με διαμάντια. Ήταν σαν να έλαμπαν από πάνω του με μια ευεργετική λάμψη που έλεγε, *Αυτό είναι καλό. Αυτό είναι σωστό. Αυτό θα ήθελε ο πατέρας σου.*

Είδε στην άκρη του μυαλού του την Κλέρι, το χλωμό της πρόσωπο, τα λυτά κόκκινα μαλλιά της, το στόμα της καθώς μιλούσε, καθώς σχημάτιζε τις λέξεις, *Θα έρθω αμέσως. Σε πέντε λεπτά.*

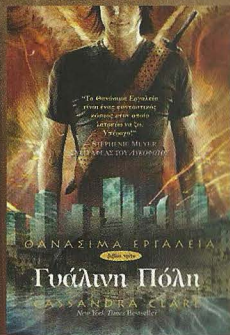
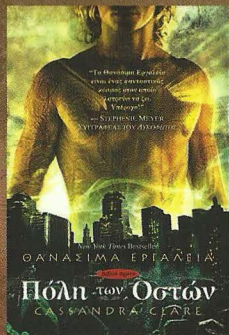
Και έπειτα η φωνή της έσβησε καθώς τη σκέπασε μια άλλη, την έπνιξε. Η εικόνα της στο μυαλό του έσβησε,

χάθηκε ικετευτικά μες στο σκοτάδι, όπως είχε εξαφανιστεί η Ευρυδίκη όταν είχε γυρίσει ο Ορφέας για να την κοιτάξει. Την είδε, με τα λευκά της χέρια απλωμένα προς το μέρος του, και μετά την τύλιξαν οι σκιές, και εξαφανίστηκε.

Μια καινούρια φωνή μίλησε στο κεφάλι του, μια φωνή οικεία, που κάποτε τη μισούσε, αλλά πλέον ήταν αλλόκοτα ευπρόσδεκτη. Η φωνή του Σεμπάστιαν. Έμοιαζε να τρέχει στο αίμα του, μέσα από το αίμα που είχε κυλήσει από το χέρι του Σεμπάστιαν στο δικό του, σαν πυρωμένη αλυσίδα.

Είμαστε ένα τώρα, αδερφούλη, εσύ κι εγώ, είπε ο Σεμπάστιαν.

Είμαστε ένα.

ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

ΕΞΙ ΜΗΝΕΣ ΣΤΗ ΛΙΣΤΑ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES*

USA Today μπεστ σέλερ • *Wall Street Journal* μπεστ σέλερ • *Publishers Weekly* μπεστ σέλερ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ 25 ΓΛΩΣΣΕΣ

Σύντομα κινηματογραφική υπερπαραγωγή από τη Sony Studios

ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ

Πρίκουεθ της παγκόσμιας μπεστ σέλερ σειράς

Θανάσιμα Εργαλεία

1 *NEW YORK TIMES* ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

- *USA Today* μπεστ σέλερ
- *Wall Street Journal* μπεστ σέλερ
- *Publishers Weekly* μπεστ σέλερ

PLATYPUS

info@platypus.gr

www.platypus.gr

9 789606 665738
ISBN 978-960-6665-73-8